NGENÆ

FLYGTNINGENÆVNET

Formandskabet

34. beretning 2025

25

FLYGTNINGENÆVNET

Formandskabet

34. beretning 2025

Flygtningenævnet
Formandskabet, 34. beretning 2025
Udgivet af Flygtningenævnet august 2026

Omslag og design:
Stibo Complete

Repro og tryk:
Stibo Complete

Trykt udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-38-0
EAN 9788791763380

Elektronisk udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-37-3
EAN 9788791763373

Pris: 200 kr.
Oplag: 600

Publikationen kan bestilles på
https://boghandel.stibocomplete.com

Publikationen er endvidere tilgængelig
på Flygtningenævnets hjemmeside
(www.fln.dk)

København 2026

Forord

ved formanden

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed sin 34. beretning om nævnets virksomhed. Beretningen dækker kalenderåret 2025 og indeholder blandt andet en redegørelse for asylpraksis, praksis i sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelser og praksis i Dublin-sager samt en redegørelse for nævnets virksomhed i øvrigt.

Nævnets virksomhed har også i 2025 været påvirket af mange alvorlige internationale konflikter. Det er fortsat tilfældet i 2026.

For så vidt angår Sudan vurderede Flygtningenævnets koordinationsudvalg i november 2025, at situationen i Nord Darfur og Al Fasher er præget af en sådan ekstrem generel voldsudøvelse, at der består en reel risiko for overgreb i strid med EMRK's artikel 3 alene i kraft af en tilstedeværelse i området, og at der således er grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, til ansøgere fra disse områder. Der var også enighed om, at der på grund af den generelle situation i Sudan er grund til at udvise særlig forsigtighed ved den bevismæssige vurdering af sager med personer fra Sudan, og om, at anvendelse af et internt flugtalternativ i Sudan som udgangspunkt ikke er muligt. Denne vurdering er opretholdt på de efterfølgende møder i udvalget i 2026.

Også i Myanmar er situationen fortsat alvorlig, uden at der efter Flygtningenævnets vurdering består en reel risiko for overgreb i strid med EMRK's artikel 3 alene i kraft af en tilstedeværelse i hele eller dele af landet.

I Iran udviklede befolkningens massive protester mod regimet sig omkring årsskiftet 2025/2026 hurtigt til myndighedsovergreb mod demonstranterne samt nedlukning af internettet og andre kommunikationsplatforme. Som følge af udviklingen og den meget usikre situation i landet besluttede koordinationsudvalget på et ekstraordinært møde i januar 2026 at berostille verserende sager og udsætte udrejsefristen i allerede afgjorte sager vedrørende personer fra Iran. Den 28. februar 2026 indledte Israel og USA angreb

på Iran, der svarede igen, og konflikten er på redaktionstidspunktet for denne beretning stadig ikke afsluttet. Beslutningen om berostillelse og udsættelse af udrejsefristen er blevet opretholdt på møder i koordinationsudvalget i februar, april og juni 2026.

Kort tid efter det israelsk-amerikanske angreb på Iran indledte Israel i begyndelsen af marts 2026 et angreb på Libanon. På et ekstraordinært møde den 10. marts 2026 besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg som følge af den aktuelle sikkerhedssituation i landet at udsætte udrejsefristen for personer i udsendelsesposition til Libanon i sager, hvor nævnet har stadfæstet afgørelser om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) eller om inddragelse, nægtelse af forlængelse eller bortfald af opholdstilladelse efter samme bestemmelse, indtil videre. Udvalget besluttede dog at fortsætte behandlingen af verserende sager vedrørende personer fra Libanon. Udvalget drøftede på det efterfølgende ordinære møde i udvalget den aktuelle situation i Libanon, og der var enighed blandt udvalgets medlemmer om, at der ikke forelå nye oplysninger, der gav grundlag for en ændret vurdering af situationen. Dette var fortsat tilfældet på redaktionstidspunktet for denne beretning.

Hvad angår Gaza har Flygtningenævnets koordinationsudvalg på alle møder i beretningsåret drøftet de aktuelle generelle forhold i Gaza og – også efter aftalen om våbenhvile fra oktober 2025 – fastholdt sin vurdering, hvorefter de generelle forhold i området måtte anses for at være præget af en sådan ekstrem generel voldsudøvelse, at der består en reel risiko for overgreb i strid med EMRK's artikel 3 alene i kraft af en tilstedeværelse i området, og at der således er grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, til ansøgere fra Gaza. Statsløse palæstinensere fra Gaza, der har nydt beskyttelse eller bistand fra UNRWA, vil skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. flygtningekonventionens artikel 1 D, med henvisning til, at de pågældende på grund af de generelle forhold i området ikke vil kunne henvises til at modtage beskyttelse og bistand fra UNRWA. Der har også på de møder, som koordinationsudvalget hidtil har afholdt i 2026, været enighed om, at der ikke foreligger oplysninger, der umiddelbart giver grundlag for en ændret vurdering af situationen.

På baggrund af det israelske parlaments vedtagelse af to love, der forbyder UNRWA at operere på israelsk territorium, besluttede koordinationsudvalget i januar 2025 at iværksætte en høring gennem Udenrigsministeriet med henblik på at få belyst, om og hvordan lovgivningen i praksis vil blive implementeret i Israel og i de palæstinensiske områder. Den nye israelske lovgivning gav således anledning til overvejelser om UNRWAs opfyldelse af sit mandat på Vestbredden, herunder hvad implementeringen konkret vil indebære i forhold til UNRWAs mulighed for at yde beskyttelse eller bistand, hvilket er af afgørende betydning for nævnets asylretlige vurdering af ansøgere fra dette område. Udvalget besluttede samtidig at berostille behandlingen af verserende

asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Vestbredden, der har modtaget bistand eller beskyttelse fra UNRWA, samt at udsætte udrejsefristen for sådanne personer i udsendelsesposition. I april 2025 tilkendegav Udenrigsministeriet, at det var for tidligt at drage endelige konklusioner vedrørende implementering af lovenes påvirkning af UNRWA's evne til at opfylde sit mandat, og der har på de efterfølgende møder i udvalget været enighed om, at der ikke foreligger nye oplysninger, der giver grundlag for en ændret vurdering af situationen, hvorfor Flygtningenævnets behandling af sager vedrørende ansøgere fra Vestbredden fortsat er berostillet.

I umiddelbar forlængelse af magtskiftet i Syrien i december 2024 besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg at berostille behandlingen af sager vedrørende personer fra Syrien på grund af den meget usikre situation i landet. I juni 2025 fandt koordinationsudvalget, at der henset til den tid, der var forløbet siden beslutningen om berostillelse, sammenholdt med de foreliggende oplysninger om forholdene i Syrien, ikke længere er grundlag for at opretholde berostillelsen. Udvalget besluttede derfor at genoptage sagerne og hjemvise dem til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, da de påklagede afgørelser var truffet på et tidspunkt forud for magtskiftet i landet og dermed angik en helt anden politisk og sikkerhedsmæssig situation, som Udlændingestyrelsen ikke havde haft lejlighed til at forholde sig til i første instans. I begyndelsen af 2026 modtog Flygtningenævnet et antal sager fra Udlændingestyrelsen, og på tre nævnsmøder i begyndelsen af marts i år traf nævnet afgørelse i de første syriensager siden magtskiftet i december 2024. Ansøgerne i sagerne blev alle vurderet i forhold til Damaskus eller Rif Damaskus. Nævnet vurderede i alle sagerne, at de generelle forhold i Syrien ikke kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. I forhold til de pågældendes individuelle forhold rejste flere af sagerne blandt andet spørgsmålet om konsekvensstatus, som er den situation, hvor en asylansøger, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, bliver meddelt asyl på baggrund af den pågældendes nære familiemæssige tilknytning til en anden person med flygtningestatus, se nærmere afsnit 5.8. Der henvises vedrørende de enkelte sager til Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Også i 2025 har en meget stor andel af de Dublinsager, Flygtningenævnet har behandlet, vedrørt problematiske forhold for asylansøgere i flere Dublinlande, hvilket indebærer en væsentlig mere ressourcekrævende sagsbehandling og en forøget sagsbehandlingstid i nævnet. Der henvises til den nærmere gennemgang af nævnets behandling af Dublinsager i kapitel 3.

København, juni 2026

Ib Hounsgaard Trabjerg

Indholdsfortegnelse for 34. beretning 2025

Forord ved formanden 3

Kapitel 1 Flygtningenævnets almindelige forhold 15

1.1 Flygtningenævnets kompetence 15
1.2 Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed 16
1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8 20
1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden 21
1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden 23
1.6 Formandskabet 25
1.7 Koordinationsudvalget 26
1.8 Flygtningenævnets sekretariat og Flygtningenævnets Administrative Team 26
1.9 Flygtningenævnets hjemmeside 28
1.10 Nævnsseminar om børn og hukommelse 29

Kapitel 2 Flygtningenævnets deltagelse i nationale og internationale fora i 2025 31

2.1 Indledning 31
2.2 EU-asylarbejdsgruppen 31
2.3 AMMR kontaktgruppen (AMMR Contact Committee) 32
2.4 The European Union Agency for Asylum (EUAA) 32
2.5 Europarådet 33
2.6 Inter-Governmental Consultations (IGC) 33
2.7 UNHCR's eksekutivkomité (ExCom) 33
2.8 Menneskerettighedskonference afholdt af Aalborg Universitet i samarbejde med Institut for Menneskerettigheder 33
2.9 General Directors' Immigration Services Conference (GDISC) 34
2.10 Udenlandske besøg i Flygtningenævnet 34

Kapitel 3 Dublinsager 35

3.1 Grundlaget for behandlingen af Dublinsager 35
3.1.1 Udlændingeloven og Dublinforordningen 35
3.1.2 Ansvarsfastlæggelsen 36
3.2 Praksis vedrørende Dublinforordningen ved internationale organer 37

3.2.1	EU-Domstolen	37
3.2.1.1	Flygtningenævnets forelæggelse af præjudicielt spørgsmål for EU-Domstolen	44
3.2.2	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	49
3.3	Sagens behandling	50
3.3.1	Sagsforløb	50
3.3.2	Genoptagelse	52
3.3.3	Generelle baggrundsoplysninger og sagsoplysning	52
3.4	Eksempler fra nævnets praksis	54
3.4.1	Familiemæssig tilknytning	54
3.4.2.	Opholdstilladelser eller visa – Dublinforordningens artikel 12	61
3.4.3	Afhængighedsforhold – Dublinforordningens artikel 16	61
3.4.4	Suverænitetsklausulen og den humanitære klausul – Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 og 2	63
3.4.5	Længerevarende ophold uden for medlemsstaternes område – Dublinforordningens artikel 19, stk. 2	67
3.4.6	Frister	68
3.5	Eksempler fra nævnets praksis vedrørende generelle forhold i modtagerlandet	69
3.5.1	Generelle forhold i modtagerlandet	69
3.5.2	Generelle forhold for afviste asylansøgere	72
3.5.3	Krav om garantistillelse	81
3.5.3.1	Kroatien	82
3.5.3.2	Polen	83
3.5.3.3	Bulgarien	83
3.5.3.4	Italien	84

Kapitel 4	Mundtlige nævnssager i 2025	85

4.1	Indledning	85
4.1.1	Iran	86
4.1.2	Afghanistan	91
4.1.3	Irak	94
4.1.4	Personer, der har unddraget sig militærtjeneste efter udbruddet af krigen i Ukraine	97
4.1.4.1	Ukraine	97
4.1.4.2	Rusland	108
4.2	Udlændingelovens § 7, statusvalg	112
4.2.1	Udlændingelovens § 7, stk.1	112
4.2.1.1	Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1	115

4.2.2	Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)	134
4.2.2.1	Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2	138
4.2.3	Udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus)	145
4.2.4	Statusændringssager	147
4.2.4.1	Praksis i statusændringssager	149
4.3	Betydningen af kumulative forhold	152
4.4	Betydningen af generelt vanskelige forhold	160
4.5	Private konflikter og agents of persecution	169
4.6	Betydningen af helbredsmæssige forhold	170
4.7	Betydningen af tortur	182
4.7.1	Internationale forpligtelser	182
4.7.2	Vurdering af den aktuelle risiko	184
4.7.3	Bevisvurderingen	185
4.7.3.1	Iværksættelse af en torturundersøgelse	186
4.7.3.1.1	FN's Torturkomités General Comment no. 4	192
4.7.3.2	Gennemførelse af en torturundersøgelse	193
4.7.3.3	Resultatet af en torturundersøgelse	194
4.8	Uledsagede mindreårige asylansøgere	198
4.9	Statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande	199
4.10	Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren	207

Kapitel 5	Udvalgte asylretlige problemstillinger	211

5.1	Internt flugtalternativ (IFA)	211
5.2	Første asylland	216
5.2.1	Beskyttelse i et andet land	216
5.2.2	Tilknytningsmomenter	218
5.2.3	Betydningen af udsendelseshindringer	219
5.3	Udlændingelovens § 29 b	220
5.3.1	Grundlaget for behandlingen af 29 b-sager	220
5.3.1.1	Udlændingelovens bestemmelser	220
5.3.1.2	Betingelser for at anse et land som første asylland	220
5.3.2	Sagens behandling	222
5.3.2.1	Sagsforløb	222
5.3.2.2	Genoptagelse	224
5.3.3	Nævnets praksis	224
5.4	Sur place	225
5.4.1	Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland	226

5.4.2	Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl	227
5.4.2.1	Politiske eller religiøse aktiviteter	234
5.4.2.2	Seksuelle aktiviteter	242
5.4.2.3	Vestliggørelse	242
5.5	Køns- og æresrelateret forfølgelse	246
5.5.1	Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.	246
5.5.2	Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb mv.	247
5.5.2.1	Forholdene for kvinder uden (mandligt) netværk i hjemlandet	247
5.5.2.2.	Forhold relateret til ægteskab og samliv, herunder førægteskabelige forhold, skilsmisse, samlivsophævelse og utroskab	249
5.5.2.3.	Kvindelig omskæring	250
5.5.2.4	Seksuel orientering og kønsidentitet (LGBT+)	253
5.6	Menneskehandel	257
5.7	Dobbeltstraf	258
5.8	Konsekvensstatus	261
5.8.1	Personer omfattet af familiens enhed	263
5.8.1.1	Ægtefæller og samlevere til personer, der nyder beskyttelse	273
5.8.1.2	Børn af personer, der nyder beskyttelse	276
5.8.1.3	Forældre til børn, der nyder beskyttelse	278
5.8.1.3.1	Mindreårige børn som hovedperson	278
5.8.1.3.2	Myndige børn som hovedperson	282
5.8.1.4	Søskende til en person, som nyder beskyttelse	284
5.8.1.5	Øvrige familiemedlemmer	287
5.8.2	Øvrige betingelser for at opnå konsekvensstatus	288
5.8.3	Udelukkelse	291
5.8.4	Procedurer i sager om konsekvensstatus	293

Kapitel 6	Ophør af opholdstilladelse	299
6.1	Mundtlige nævnssager i 2025	299
6.2	Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse	299
6.2.1	Inddragelse af opholdstilladelse	299
6.2.2	Nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse	305
6.2.3	Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8	308
6.2.3.1	Forholdet mellem Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 og udlændingeloven § 26, stk. 1	312
6.2.3.2	Tilknytning til Danmark og hjemlandet	312
6.2.3.3	Helbredsmæssige forhold	313
6.2.3.4	Afhængighedsforhold til herboende familiemedlemmer	313

6.2.3.5	Barnets tarv	313
6.3	Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)	313
6.4	Inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4 (Ferie mv. i hjemlandet)	316
6.5	Bortfald af opholdstilladelse	319
6.5.1.	Klageren er udrejst af Danmark som mindreårig	324
6.5.2	Klageren har opnået beskyttelse uden for Danmark	326
6.5.3	Klageren har under ophold i udlandet deltaget i væbnet konflikt m.v.	326
6.5.4	Dispensation fra bortfald	329

Kapitel 7	Udelukkelse fra opholdstilladelse på grund af kriminalitet	333
7.1	Betydningen af kriminelle forhold	333
7.2	Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet	333
7.2.1	Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3	335
7.2.2	Flygtningekonventionens artikel 32 og 33	336
7.2.3	Begreberne "særlig grov forbrydelse" og "fare for samfundet"	337
7.2.4	Afgørelse om tilbagesendelse for udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, jf. § 31, men som er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1-2 og 4-6	338
7.3	Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3	340
7.4	Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved National enhed for Særlig Kriminalitet (NSK)	347
7.4.1	Anmeldelse af sager til NSK	347
7.4.2	Resultatet af NSK's efterforskning	347
7.5	Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og § 19, stk. 2, nr. 3	348
7.6	Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3	350
7.7	Udlændingelovens § 49 a	359
7.8	Udlændingelovens § 32 b og § 49 b	374
7.9	Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister	376
7.10	Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1	376

Kapitel 8	Statsløse palæstinensere	379
8.1	Grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser	379
8.1.1	Flygtningekonventionens artikel 1 D	379
8.1.2	Fortolkningsbidrag vedrørende artikel 1 D	381
8.1.3	Indhentelse af oplysninger om de faktiske forhold	383
8.2	Praksis fra UNRWAs mandatområde	384
8.2.1	Gaza	384
8.2.2	Jordan	385
8.2.3	Libanon	385
8.2.4	Syrien	388
8.2.5	Vestbredden	389
8.3	Praksis fra lande uden for UNRWAs mandatområde	389
Kapitel 9	Uledsagede mindreårige asylansøgere	393
9.1	Indledning	393
9.2	Definition	394
9.3	Aldersvurdering	394
9.4	Ledsagevurdering	407
9.5	Modenhedsvurdering	412
9.6	Asylsagens behandling	414
9.7	Bevisvurdering	417
9.8	Udlændingelovens § 9 c, stk. 2	421
9.8.1	Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 1	424
9.8.2	Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 2	426
Kapitel 10	Identitetsfastlæggelse	433
Kapitel 11	Sagsbehandlingen i Flygtningenævnet	435
11.1	Sagens behandling	435
11.1.1	Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter	435
11.1.2	Mundtlig behandling	437
11.1.3	Skriftlig behandling	444
11.2	Bevisvurderingen	445
11.2.1	Ansøgers forklaring	446
11.2.2	Vidneførsel	458
11.2.3	Generelle baggrundsoplysninger	459

11.2.3.1	Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling	460
11.2.3.2	Opdatering af nævnets baggrundsmateriale	461
11.2.4	Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	462
11.2.4.1	Høringer	462
11.2.4.2	Ægthedsvurderinger	464
11.2.4.3	Dokumenttekniske erklæringer	467
11.2.4.4	Sprogtest	467
11.2.4.5	Anerkendelse som flygtning af UNHCR forud for indrejse i Danmark	468
11.2.4.6	Reformatio in pejus	468
11.3	Flygtningenævnets afgørelse	470
11.4	Aktindsigt og offentlighed	470
11.5	Udsendelse	472
11.5.1	Hjemrejseloven	474
11.5.2	Udrejsefrister	474
11.5.2.1	Indrejseforbud	481
11.5.2.2	Indberetninger til Schengen-informationssystem (SIS)	482
11.5.2.3	Forlængelse af en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 4	483
11.5.3	Betingelser for tvangsmæssig udsendelse	485
11.6	Udeblivelse	487
11.7	Sager afsluttet uden en afgørelse	488
11.7.1	Udeblevne	488
11.7.2	Frafald	490
11.7.3	Hjemvisning	490
11.7.4	Udsættelse	498
11.8	Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager	498
11.8.1	Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer	498
11.8.2	Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskikkes	499
11.8.2.1	Retsgrundlaget	499
11.8.2.2	Anvendelse af substitution i genoptagelsessager	501
11.8.3	Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4	502
11.9	Tolkning	502
11.10	Hastesager	504
11.11	Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser	504
11.11.1	Genoptagelse	504
11.11.2	Domstolsprøvelse	509
11.11.2.1	Lovgrundlaget	509
11.11.2.2	Retspraksis	510
11.11.3	Folketingets Ombudsmand	510

Kapitel 12 Sager indbragt for internationale organer 513

12.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol 513
12.1.1 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention 513
12.1.2 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39 515
12.2 FN's menneskerettighedsorganer 517
12.3 FN's Torturkomité 519
12.3.1 FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf 519
12.4 FN's Menneskerettighedskomité 521
12.4.1 FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder 521
12.5 FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder 523
12.5.1 FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder 523
12.6 FN's komité om barnets rettigheder 525
12.6.1 FN's konvention om barnets rettigheder 525
12.7 FN's komité om rettigheder for personer med handicap 527
12.7.1 FN's konvention om rettigheder for personer med handicap 527

Kapitel 13 Syrien 529

Kapitel 14 Statistik 531

14.1 Flygtningenævnets afgørelser i 2025 531
14.2 Sagernes behandlingsform 531
14.3 Spontansager 532
14.4 Stadfæstelses-, omgørelses- og hjemvisningsprocenter i spontansager 533
14.5 Sagsbehandlingstider og antal verserende spontansager 534
14.6 Statusændringssager 534
14.7 Udsendelsessager 535
14.8 Sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser 536
14.9 Bortfaldssager 536
14.10 Dublinsager 537
14.11 § 29 b-sager 538
14.12 Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere 538
14.12.1 Aldersklagesager 538
14.12.2 Opholdstilladelse til uledsagede mindreårige asylansøgere 538
14.12.3 Ledsagesager 539

14.13	Andre sager	539
14.13.1	Identitetsklager	539
14.13.2	Klage over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse	539
14.13.3	Klage over afslag på tilbagerejsetilladelse	539
14.13.4	Klage over nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge	539
14.14	Genoptagelsesanmodninger	540
Bilag 1	Uddrag af flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)	541
Bilag 2	Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling	544
Bilag 3	Uddrag af andre særligt relevante konventioner	545
Bilag 4	Uddrag af Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 1183 af 25. september 2025	550
Bilag 5	Lov om hjemrejse for udlændinge uden lovligt ophold (hjemrejseloven), Lovbekendtgørelse nr. 1014 af 27. august 2024	578 578
Bilag 6	Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet	580

Kapitel 1

Flygtningenævnets almindelige forhold

1.1 Flygtningenævnets kompetence

Flygtningenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i følgende type sager:

- Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublin III-forordningen (Dublinsager).

- Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublinland, jf. udlændingelovens § 29 b.

- Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (spontansager).

- Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på opholdstilladelse til en uledsaget mindreårig asylansøger efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

- Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet efter udlændingelovens § 17, § 17 a eller § 21 b.

- Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 2, er bortfaldet.

- Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget eller nægtet at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, og §§ 19-20.

- Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget eller nægtet at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

- Afgørelser om udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

- Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, samt afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2 (statusændringssager).

- Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant dokument.

- Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8.

- Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2.

- Afgørelser om forlængelse af udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 4, når Flygtningenævnet har truffet den afgørelse, som udrejsefristen knytter sig til. Flygtningenævnet behandler endvidere klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om forlængelse af udrejsefristen efter udlændingelovens § 33, stk. 4, i forbindelse med afgørelser om bortfald truffet efter §§ 17, 17 a og 21 b, om nægtelse af forlængelse truffet efter § 11, stk. 2, eller om inddragelse truffet efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2.

Herudover afgiver Flygtningenævnet udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5.

1.2 Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed

Flygtningenævnet er et uafhængigt domstolslignende kollegialt organ.

Flygtningenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer.

Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. herved udlændingelovens § 53, stk. 6.

Møderne ledes af Flygtningenævnets formand eller af en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Dette indebærer, at nævnsmedlemmerne er funktionelt uafhængige af den beskikkende eller indstillende myndighed. Medlemmerne bedømmer den enkelte sag i Flygtningenævnet ud fra deres personlige vurdering og faglige indsigt og kan ikke drøfte konkrete sager med den beskikkende eller indstillende myndighed forud for sagens behandling i nævnet.

Spørgsmål om almindelige retningslinjer for Flygtningenævnets arbejde drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg, som også behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7, og § 17 i Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet. Flygtningenævnets medlemmer gøres bekendt med koordinationsudvalgets beslutninger ved tilsendelse af referatet fra udvalgets møder. Referatet offentliggøres endvidere på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Flygtningenævnets medlemmer gøres herudover løbende bekendt med nævnets afgørelser. Varetagelsen af deres hverv som medlemmer af et kollegialt organ forudsætter således et kendskab til det samlede nævns afgørelser og praksis, ligesom en praksis fastlagt af det kollegiale nævn vedrørende bestemte asylretlige spørgsmål m.v. indgår som en del af retsgrundlaget ved afgørelsen af konkrete sager.

Spørgsmål, som kan have betydning for, hvorvidt en hidtil gældende praksis fortsat skal følges, f.eks. nye baggrundsoplysninger om ændrede forhold i hjemlandet, drøftes i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg og kan eventuelt afgøres ved et antal prøvesager. Udlændingestyrelsen er som underordnet myndighed forpligtet til at følge Flygtningenævnets praksis og orienteres om afholdelsen af sådanne nævn med prøvesager og udfaldet heraf samt om koordinationsudvalgets drøftelser om praksis i øvrigt.

Kompetencen til at beskikke formand, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er tillagt Flygtningenævnets formandskab (formand og næstformænd). Nævnet er således selvsupplerende.

Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. Det fremgår af bemærkningerne til § 2 i lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven, at der ved beskikkelse af nye næstformænd tilstræbes en ligelig fordeling af henholdsvis byretsdommere og landsdommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement. Flygtningenævnets formand vælges af formandskabet.

Ved førstegangsbeskikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet og udlændinge- integrationsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Antallet af nævnsmedlemmer fastsættes under hensyn til antallet af verserende sager og forventet sagstilgang samt sagernes karakter.

Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år med ret til genbeskikkelse for yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Formanden for Flygtningenævnet kan genbeskikkes for en periode på yderligere 4 år, så formanden kan være medlem af nævnet i en periode på højst 12 år.

Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Hvervet som medlem ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, når medlemmet ikke længere organisatorisk har den tilknytning, som var baggrunden for den oprindelige beskikkelse, eller ved udgangen af den måned, hvor medlemmet fylder 70 år.

Herudover kan medlemmer af Flygtningenævnet kun afsættes ved dom efter samme regler, som gælder for afsættelse af dommere. Den Særlige Klagerets kompetence i forhold til dommere finder således tilsvarende anvendelse på medlemmer af Flygtningenævnet.

Reglerne om Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 1-5.

Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden, jf. udlændingelovens § 56, stk. 9. Flygtningenævnets forretningsorden fremgår af bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet, der er optrykt som bilag 6 til beretningen.

Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på asyl i Grønland til en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i Grønland i henhold til § 7 som affattet ved anordning nr. 150 af 23. februar 2001 om ikrafttræden for Grønland af udlændingeloven, og som opholder sig i Grønland eller i Danmark, anses for påklaget til Flygtningenævnet i Grønland, jf. anordningens § 53 a, stk. 1, nr. 1, og stk. 2. Flygtningenævnet i Grønland består af en formand og et af indenrigsministeren (nu udlændinge- og integrationsministeren) fastsat antal næstformænd og andre medlemmer, jf. anordningens § 53, stk. 1.

Efter anordningens § 53, stk. 2, medvirker ved Flygtningenævnets behandling af en sag foruden formanden eller en af næstformændene fire medlemmer, hvoraf et medlem beskikkes efter indstilling fra Grønlands Landsstyre (nu Naalakkersuisut), et medlem beskikkes efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, et medlem beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og et medlem beskikkes efter indstilling fra udenrigsministeren. Medlemmerne af Flygtningenævnet beskikkes af indenrigsministeren (nu udlændinge- og integrationsministeren) for en periode på højst 4 år, jf. anordningens § 53, stk. 7, 2. pkt. Genbeskikkelse kan finde sted, jf. § 53, stk. 7, 3. pkt.

Flygtningenævnet i Grønland har i 2017, 2018 og 2020 behandlet tre sager, hvor ansøgningen om asyl var indgivet i Grønland, og hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt ansøgeren afslag på asyl.

Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på asyl på Færøerne til en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse på Færøerne i henhold til § 7 som affattet ved anordning nr. 182 af 22. marts 2001 om ikrafttræden for Færøerne af udlændingeloven, og som opholder sig på Færøerne eller i Danmark, anses for påklaget til Flygtningenævnet på Færøerne, jf. anordningens § 53 a, stk. 1, nr. 1, og stk. 2. Flygtningenævnet på Færøerne består af en formand og et af indenrigsministeren (nu udlændinge- og integrationsministeren) fastsat antal næstformænd og andre medlemmer, jf. anordningens § 53, stk. 1.

Efter anordningens § 53, stk. 2, medvirker ved Flygtningenævnets behandling af en sag foruden formanden eller en af næstformændene fire medlemmer, hvoraf et medlem beskikkes efter indstilling fra Færøernes Landsstyre, et medlem beskikkes efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, et medlem beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og et medlem beskikkes efter indstilling fra udenrigsministeren. Medlemmerne af Flygtningenævnet beskikkes af indenrigsministeren (nu udlændinge- og integrationsministeren) for en periode på højst 4 år, jf. anordningens § 53, stk. 7, 2. pkt. Genbeskikkelse kan finde sted, jf. § 53, stk. 7, 3. pkt.

Flygtningenævnet Sekretariat modtog i 2021 en sag, hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt ansøgeren afslag på en ansøgning om opholdstilladelse på Færøerne efter § 7 som affattet ved anordning nr. 182 af 22. marts 2001 om ikrafttræden for Færøerne af udlændingeloven. Der blev i overensstemmelse med anordningens § 53, stk. 2, sammensat et særligt nævn til Flygtningenævnet på Færøernes behandling af sagen i 2022, men inden sagen blev behandlet på nævn, blev ansøgeren meldt forsvundet, hvorfor sagen blev lukket uden en afgørelse.

1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8

Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette omfatter samtlige områder, hvor Flygtningenævnet har kompetence, jf. afsnit 1.1, og indebærer, at nævnets afgørelser ikke kan efterprøves af domstolene. Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange været indbragt for domstolene.

Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157), 29. april 1999 (UfR 1999.1243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR 2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003.2405), 2. december 2003 (UfR 2004.727), 12. januar 2007 (UfR 2007.988/2), og senest 12. juni 2008 (UfR 2008.2177, 2178, 2179 og 2180). Af disse domme fremgår det blandt andet, at domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse, og at foreligger der ikke omstændigheder som nævnt, er der ikke grundlag for at fravige endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8.

For en nærmere gennemgang af højesteretsdomme, hvorved der er taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i § 56, stk. 8, henvises til afsnit 11.11.2 om domstolsprøvelse.

Der kan endvidere henvises til omtalen i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 484 f., afsnit 9.3.2.1, af Højesterets afgørelse i en kæresag vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt et søgsmål anlagt ved Københavns Byret mod Flygtningenævnet om, at sagsøger ikke måtte tvangsudsendes af Danmark, så længe FN's Torturkomité behandlede hans sag, skulle tillægges opsættende virkning.

En afgørelse truffet af Flygtningenævnet er senest blevet indbragt for domstolene i 2019. Sagen vedrørte en påstand om hjemvisning, som Flygtningenævnet ikke havde fundet grundlag for at imødekomme. Københavns Byret frifandt Flygtningenævnet, da retten fandt, at Flygtningenævnet ikke havde tilsidesat toinstansprincippet ved at undlade at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen.

1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden

Som anført ovenfor beskikkes Flygtningenævnets medlemmer for en fireårig periode.

Der er i løbet af 2025 beskikket fire nye næstformænd, tre nye medlemmer, der er indstillet af Advokatrådet, og tre nye medlemmer, der er tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Flygtningenævnet bestod ved udgangen af 2025 af en formand, 14 næstformænd og 31 øvrige nævnsmedlemmer.

Formand:
Landsdommer Ib Hounsgaard Trabjerg

Næstformænd:
Dommer Jeanette Thørholm Andersen
Dommer Leon Fredgaard
Dommer Jacob Hinrichsen
Landsdommer Kim Holst
Landsdommer Alexander M.P. Johannessen
Dommer Henrik Munkholm
Dommer Bo Rasmussen
Landsdommer Mikael Friis Rasmussen
Dommer Mette Søndergaard
Dommer Charlotte Saltoft Thorlaksen
Dommer Niels Toft-Vandborg
Landsdommer Thomas Tordal-Mortensen
Landsdommer Nicolai Uggerhøj-Winther
Landsdommer Anne Bendfeldt Westergaard

Fratrådte:
Landsdommer Henrik Bitsch
Dommer Nanna Blach
Dommer Karsten Tougaard Kristensen
Dommer Jan Strange

Medlemmer:
Tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet:
Kontorchef Øzlem Gencay Akar
Specialkonsulent Jens Edslev Andersen
Chefkonsulent Niels Rune Brandt

Specialkonsulent Lejla Bukovica
Enhedschef Eydbjørn Djurhuus
Fuldmægtig Hanan Rachid Eljachi
Enhedschef Caroline Elmberg
Souschef Ninna Kirstine Engelbrecht
Specialkonsulent Jasmina Ashanti Walthers Hviid
Specialkonsulent Helena Natasha Jensen (orlov)
Specialkonsulent Julie Regitze Jensen
Fuldmægtig Thea Jensen
Souschef Gajanthini Jeyakumar
Souschef Jonas Kampman
Chefkonsulent Tobias Liechti
Specialkonsulent Katrine Maimann
Specialkonsulent Marika Marinos Marthedal
Specialkonsulent Christian Bennekou Matthiesen
Specialkonsulent Matias Means
Chefkonsulent Birgitte Kleberg Maare
Kontorchef Grith Nørgaard
Souschef Sarah Lambert Oxbøll
Specialkonsulent Maria Thorsgaard Tranto

Fratrådte:
Karina Viskum Lisberg
Kontorchef Brit Gotthard Jensen

Advokater:
Advokat Vibeke Haahr Antonsen
Advokat Asger Bagge-Jørgensen
Advokat Jonas Christoffersen
Advokat Henrik Grunnet
Advokat Eddie O.R. Khawaja
Advokat Dorthe Kynde Nielsen
Advokat Rikke Wagenblast Sørensen
Advokat Helle Holm Thomsen

Fratrådte:
Advokat Henriette K. B. Andersen
Advokat Jens H. Bech
Advokat Rikke Solberg Bruun
Advokat Kristian Højgaard Madsen

Advokat Elise Quaade
Advokat Klaus S. Rasmussen

1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Flygtningenævnets sekretariat havde ved udgangen af 2025 46 medarbejdere ansat. Ved udgangen af 2025 var medarbejderstaben følgende:

Sekretariatschef Stig Torp Henriksen
Souschef Anne-Lise Ulf Schilling
Chefkonsulent Charlotte Vesth
Chefkonsulent Trine Priess Sørensen
Enhedschef Line Estrup Bundgaard

AC-medarbejdere:
Chefkonsulent Michael Nørgaard
Specialkonsulent Denise Henriksen
Specialkonsulent Sarah Emilie Larsen
Fuldmægtig Andrea Jessen Vang (orlov)
Fuldmægtig Yasmin Rashed
Fuldmægtig Marie Sigsgaard
Fuldmægtig Camilla Walther Ravn
Fuldmægtig Anna Farinha Iversen
Fuldmægtig Sara Schantz Hessner
Fuldmægtig Dilara Erva Ince
Fuldmægtig Allisson Jazmin Nielsen
Fuldmægtig Sebastian Schledermann
Fuldmægtig Anna Leicht Klinke
Fuldmægtig Sanaz Babaiasl
Fuldmægtig Laura Høygaard Faldt
Fuldmægtig Marie Heldgaard Laursen
Fuldmægtig Lucas Batikan Peter Just Nagler Kücüktuncel
Fuldmægtig Freja Leth Frandsen
Fuldmægtig Clara Ulrich Fich
Fuldmægtig Freja Bache Aavang Linnebjerg Lefevre
Fuldmægtig Melissa Akbari
Fuldmægtig Samuel Ruben Wolf Medina
Bachelorfuldmægtig Julie Roepstorff
Bachelorfuldmægtig Tone Marie Lawaetz Olesen
Bachelorfuldmægtig Mathilde Piil Clausen
Bachelorfuldmægtig Yonas Søren Sigeye Nielsen

Fratrådte:
Fuldmægtig Naja Bruzelius
Fuldmægtig Emil Ebbesen Baulund
Fuldmægtig Kathleen Dizon Osol
Fuldmægtig Marie Kold Thomsen
Fuldmægtig Larah Bach Jensen
Fuldmægtig Othilia Brøndum Christensen
Fuldmægtig Le Udsholt

Studenter:
Stud.jur. Mads Fuglsang
Stud.jur. Rebecca Taylor
Stud.jur. Angela Mbabazi
Stud.jur. Mette Brøgger-Hansen
Stud.jur. Linda Mari Josefsen

Fratrådte:
Stud.jur. Shamima Anni Chowdhury
Stud.jur. Julie Roepstorff
Stud.jur. Tone Marie Lawaetz Olesen
Stud.jur. Freja Leth Frandsen
Stud.jur. Yonas Søren Sigeye Nielsen
Stud.jur. Mathilde Piil Clausen

Kontorfunktionær:
Kontorfunktionær Helle Lindblad Wikborg-Bastian

Flygtningenævnets administrative team:
Kontorfunktionær Dorthe Borgbjerg Lorentz
Kontorfunktionær Hanne Desler
Kontorfunktionær Tina Sabrina Højlund Nielsen
Kontorfunktionær Rasmus Skyt Jensen
Kontorfunktionær Anders Nikolaj Prang
Kontorfunktionær Hanan Bahraoui (orlov)
Kontorfunktionær Jette Lyngsø Frank
Kontorfunktionær Helle Lindblad Wikborg-Bastian
Kontorfunktionær Sara Emilie Rosell
Kontorfunktionær Ester Yr Svansdottir

1.6 Formandskabet

Flygtningenævnets formandskab består af formanden og næstformændene.

Det fremgår af Flygtningenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Flygtningenævnet og på Flygtningenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen, det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, eller om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Ad hoc-beskikkelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.7.

Flygtningenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.2 af formandskabet.

Formandskabet beskikker ligeledes Flygtningenævnets medlemmer. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet. I 2025 afholdt formandskabet fem møder.

Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene har endvidere kompetence til at træffe afgørelse alene i visse sager. Det drejer sig om sager, der i Udlændingestyrelsen har været søgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Kompetencen kan ligeledes udøves i de sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, samt i de tilfælde hvor der er ansøgt om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, men der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Endvidere behandles sager om afvisning eller overførsel efter Dublinforordningen som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene. Det gælder også sager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublinland efter udlændingelovens § 29 b, samt afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8. Også sager om afslag på opholdstilladelse til en mindreårig asylansøger efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, og om

nægtelse af forlængelse, inddragelse og bortfald af en sådan opholdstilladelse samt sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8 eller 9 c, stk. 2, behandles som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene. Endelig behandles sager om forlængelse af udrejsefristen efter § 33, stk. 4, som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene. Der kan endvidere henvises til udlændingelovens § 53, stk. 8-15.

1.7 Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn og har i beretningsåret bestået af Flygtningenævnets formand, landsdommer Ib Hounsgaard Trabjerg, indtil udgangen af oktober kontorchef Brit Gotthard Jensen og derefter kontorchef Øzlem Gencay Akar samt advokat Eddie O.R. Khawaja.

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i § 17 i Flygtningenævnets forretningsorden og omfatter blandt andet drøftelse af forhold, der kan eller bør indgå i nævnets vurdering af en bestemt type sager, herunder f.eks. drøftelse af spørgsmål vedrørende berostillelse af sager og efterfølgende viderebehandling og betydningen af generelt vanskelige forhold i et land eller dele af et land, samt besvarelser af høringer om ny lovgivning.

Herudover drøfter udvalget blandt andet spørgsmål vedrørende sagsbehandlingstider, udsendelsesforhold og Udlændingestyrelsens indberetninger i medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3.

Der blev i 2025 afholdt fem møder i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

1.8 Flygtningenævnets sekretariat og Flygtningenævnets Administrative Team

Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Flygtningenævnet.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde en kvalificeret juridisk og praktisk servicering af Flygtningenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har til opgave at forberede asylsagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af forretningsordenen for Flygtningenævnet. Forberedelsen af sagerne indebærer – ud over en kontrol af sagens bilag – blandt andet stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre asylsager, eksempelvis vedrørende familiemedlemmer til ansøgeren. Endvidere sørger sekretariatet for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af den nyeste opdatering af baggrundsoplysningerne vedrørende de relevante lande. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der en sagsfremstilling, der omfatter sagens faktiske oplysninger. Denne sagsfremstilling indgår sammen med ansøgerens forklaring under selve nævnsmødet i den endelige beslutning i sagen.

Flygtningenævnets Administrative Team foretager beskikkelse af advokater, berammelse af nævnsmøder samt indkaldelse til nævnsmøderne af ansøger, tolk, advokat, Udlændingestyrelsen og nævnets medlemmer.

Nævnssekretariatet har endvidere til opgave at bistå Flygtningenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale og praksis fra internationale organer, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer, besvarelse af folketingsspørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 11, behandles på skriftligt grundlag.

Sekretariatet bistår videre formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af asylsager og besvarelse af andre henvendelser i konkrete asylsager.

I sager indbragt for internationale organer mod Danmark, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, bistår sekretariatet Flygtningenævnet med udarbejdelse af udkast til nævnets bidrag til regeringens processkrift.

Sekretariatet bistår også formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser i klagesager om afvisning eller overførsel efter Dublinforordningen og klagesager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublinland. Hertil kommer bistand til udfærdigelse af udkast til afgørelser i klagesager om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 2, til uledsagede mindreårige

asylansøgere samt i klagesager vedrørende identitetsfastlæggelse, herunder sager vedrørende aldersfastsættelse og ledsagespørgsmål for så vidt angår uledsagede mindreårige asylansøgere, og i sager vedrørende forlængelse af udrejsefristen efter § 33, stk. 4.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udarbejdelse af resuméer af praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside.

1.9 Flygtningenævnets hjemmeside

Et hovedformål med nævnets hjemmeside er at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden bidrager således til kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere, f.eks. advokater og tolke. Dette sker ved at gøre informationen om nævnets løbende arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element ved hjemmesiden er således at sikre let adgang til nævnets omfattende baggrundsmateriale og praksis samt til de notater om internationale organers menneskerettighedspraksis, som Flygtningenævnet har udarbejdet i samarbejde med andre udlændingemyndigheder.

Præmisserne i alle nævnets afgørelser offentliggøres i anonymiseret form på Flygtningenævnets hjemmeside, dog således at afgørelser, der på grund af deres helt særlige karakter ikke vil kunne anonymiseres meningsfuldt, ikke eller kun delvist offentliggøres. Hver afgørelse forsynes på hjemmesiden med en sagskode, der består af en landeforkortelse, afgørelsesåret og et løbenummer, f.eks. Afgh/2025/43. Hvis den samme afgørelse gengives i formandskabets beretning, benyttes den samme sagskode. I beretningen kan det forekomme, at alene et uddrag af nævnets præmisser i en afgørelse er gengivet, hvis alene en del af præmisserne er relevante til illustration af et bestemt spørgsmål. Det vil i så fald være angivet, at dele af afgørelsen er udeladt. For så vidt angår disse sager vil det være muligt at finde præmissernes fulde ordlyd på hjemmesiden under den samme sagskode, dog vil afgørelser, der ikke kan anonymiseres meningsfuldt, som anført ovenfor ikke eller kun delvist blive offentliggjort.

På Flygtningenævnets hjemmeside offentliggøres endvidere referater af møderne i Flygtningenævnets koordinationsudvalg samt statistik over antallet af afgjorte og verserende sager i Flygtningenævnet og statistik over nævnets sagsbehandlingstider.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside, og materialet er i løbet af året løbende blevet opdateret. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale for det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter og et link til dokumentet. Det er muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke

oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale. Baggrundsmateriale, som ikke er tilgængeligt via nævnets hjemmeside, vil også fremgå af bilagslisten for det pågældende land med en gengivelse af indholdet af materialet, og de enkelte nævnsmedlemmer og beskikkede advokater vil kunne få tilsendt dokumenterne ved henvendelse til Flygtningenævnets sekretariat.

På hjemmesiden findes også links til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens fem notater om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, om FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder og om FN's konvention om barnets rettigheder. Der findes på hjemmesiden også links til udtalelser fra Handicapkomitéen. Endvidere findes links til asylrelevante domme fra EU-Domstolen. EU-Domstolens praksis vedrørende kvalifikationsdirektivet, modtagedirektivet og proceduredirektivet er som følge af Danmarks retsforbehold ikke bindende for Flygtningenævnet, men udgør et fortolkningsbidrag til Flygtningenævnets anvendelse af flygtningekonventionen.

Endvidere findes på hjemmesiden link til Flygtningenævnets, Udlændingestyrelsens og Udlændingenævnets notat om beskyttelsen af udlændinges privat- og familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og FN's konventioner om menneskerettigheder.

Herudover er der adgang til EU-Domstolens og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser vedrørende Dublinforordningen og oplysninger om forholdene for asylansøgere i udvalgte europæiske lande, hvortil Danmark kan overføre asylansøgere i medfør af Dublinforordningen, samt adgang til EU-Domstolens afgørelser vedrørende tilbagesendelsesdirektivet.

På hjemmesiden er der tillige adgang til Flygtningenævnets beretninger.

Flygtningenævnet har oktober 2025 taget en ny moderniseret hjemmeside i brug, der findes på www.fln.dk.

1.10 Nævnsseminar om børn og hukommelse

Flygtningenævnet inviterede i september 2025 Flygtningenævnets medlemmer og medarbejderne i sekretariatet til at deltage i et halvdagsseminar om børn og hukommelse. Efter velkomst ved souschef Anne-Lise Ulf Schilling bød seminaret på oplæg fra psykolog Louise Oxenbøll vedrørende hukommelse generelt, udviklingen af hukom-

melsen fra barn til voksen, samt hvordan børns hukommelse fungerer efter traumatiske oplevelser, herunder specifikke spørgeteknikker i forbindelse med børns afgivelse af forklaring for Flygtningenævnet.

Kapitel 2

Flygtningenævnets deltagelse i nationale og internationale fora i 2025

2.1 Indledning

Dette kapitel indeholder en oversigt over de internationale fora, som Flygtningenævnet møder i, samt en omtale af de væsentligste emner, der har været drøftet i forbindelse med de både nationale og internationale møder, som Flygtningenævnet har deltaget i i løbet af 2025. Møderne har været afholdt som virtuelle og fysiske møder. Kapitlet indeholder endvidere oplysning om Flygtningenævnets besøg fra udlandet.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, det vil sige det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. Danmark deltager dog i EU-møder på asylområdet og kan give sin mening til kende. Danmark deltager endvidere i samarbejdet om retlige og indre anliggender, så længe det er mellemstatsligt. Danmarks stilling er nærmere fastlagt i en protokol til Amsterdamtraktaten.

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde er som følge af nævnets uafhængige domstolslignende status begrænset til drøftelser og bidrag af faktuel og juridisk karakter. Nævnet deltager således ikke i politisk prægede drøftelser.

Flygtningenævnet er ved møder i internationale fora sædvanligvis repræsenteret af medarbejderne i Flygtningenævnets sekretariat.

2.2 EU-asylarbejdsgruppen

I EU-asylarbejdsgruppen under Rådet for Retlige og Indre Anliggender gøres forslag til retsakter klar til en videre behandling i beslutningsproceduren i Rådet. Endvidere udarbejdes oplæg til brug for overordnede grupper og udvalg under Rådet. Asylarbejdsgruppen er hovedsageligt sammensat af juridiske eksperter med kendskab til national lovgivning på udlændingeområdet.

Repræsentanter for Flygtningenævnets sekretariat har mulighed for at deltage i de af arbejdsgruppens møder, der vedrører emner inden for Flygtningenævnets kompetence-

område. Flygtningenævnets repræsentanter deltager i givet fald som en del af den danske delegation, der ledes af en repræsentant fra Enheden for Internationalt Udlændingesamarbejde, der ligger i Kontoret for Internationalt Migrationssamarbejde i Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i EU-asylarbejdsgruppen i 2025.

2.3 AMMR kontaktgruppen (AMMR Contact Committee)

AMMR Contact Committee er et mødeforum under EU-Kommissionen, hvor repræsentanter fra medlemsstaterne samt lande, der har tilsluttet sig blandt andet forordningen om asylforvaltning og migrationsstyring (AM-forordningen) (herunder Danmark, Norge, Island og Schweiz), mødes for at diskutere praktiske problemstillinger i forbindelse med fortolkningen og implementeringen af AM-forordningen.

AMMR Contact Committee har erstattet den tidligere Dublin Contact Committee, efter at AM-forordningen (Asylum and Migration Management Regulation), som er en del af EU's migrations- og asylpagt, blev vedtaget i 2024 med henblik på at erstatte Dublinforordningen. AM-forordningen træder i kraft den 12. juni 2026.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i AMMR Contact Committee i 2025.

2.4 The European Union Agency for Asylum (EUAA)

EUAA er et selvstændigt agentur under EU, som blandt andet har til opgave at facilitere gennemførelsen af det fælles europæiske asylsystem (CEAS), herunder videreudviklingen af det europæiske asylcurriculum (EAC), og at yde praktisk støtte til medlemsstater, der oplever et stigende pres på deres asylsystemer. EUAA udgiver årligt en rapport om asylsituationen i EU.

EUAA forestår udviklingen af EU's COI-portal og afholder ekspertmøder vedrørende udvalgte lande. Flygtningenævnets rolle i forbindelse med møderne er som sagkyndig instans at bidrage med information om Danmarks praksis på asylområdet samt at drage nytte af den generelle informationsudveksling på møderne, som er et vigtigt led i den løbende opdatering af nævnets baggrundsmateriale. Danmarks orientering om konkrete sager sker i anonymiseret form, og oplysningerne om de enkelte landes behandling af asylsager behandles som udgangspunkt fortroligt.

Den 3. september 2025 afholdt EUAA et online-møde i anledning af publiceringen af EUAA's rapport "Country Focus Bangladesh", som vedrører den menneskeretlige situation i Bangladesh (EUAA COI Talk on Bangladesh). Hovedformålet med mødet var

vidensdeling fra EUAA til mødedeltagerne. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets sekretariat.

Mødet indeholdt en orientering om den aktuelle politiske situation samt forholdene for udvalgte persongrupper i Bangladesh. Efterfølgende var der mulighed for at stille spørgsmål til oplægsholderen, og emnerne blev drøftet i plenum.

Flygtningenævnets formand deltog den 11.-12. juni 2025 i det 14. årlige møde i EUAA's Courts and Tribunals Network, som blev afholdt på Malta.

2.5 Europarådet

Flygtningenævnets formand og sekretariatschef deltog den 15.-16. maj 2025 i et EUAA High-Level Roundtable-møde i Strasbourg om udviklingen i domspraksis vedrørende international beskyttelse, både nationalt og ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og EU-Domstolen. Til mødet deltog dommere fra nationale domstole og dommere fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og EU-Domstolen.

2.6 Inter-Governmental Consultations (IGC)

IGC er et uformelt, ikke-beslutningstagende forum for informationsudveksling og policy-drøftelser vedrørende emner af relevans for håndteringen af internationale migrationsstrømme. IGC har 17 deltagerlande, som foruden en række europæiske lande også omfatter Australien, USA og Canada. Endvidere deltager UNHCR, IOM og EU-Kommissionen i møderne.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i IGC i 2025.

2.7 UNHCR's eksekutivkomité (ExCom)

ExCom er det politikformulerende, rådgivende og budgetfastlæggende forum (Eksekutivkomitéen), der fastsætter de overordnede retningslinjer for UNHCR's arbejde. De anbefalinger, som ExCom når til enighed om ved de årlige plenumsamlinger, betegnes ExCom-konklusioner og udgør et supplement til det mandat, som er grundlaget for UNHCR's virksomhed.

I perioden fra den 6.-10. oktober 2025 afholdt ExCom sin 76. samling i Genève. Flygtningenævnet var ikke repræsenteret ved denne samling.

2.8 Menneskerettighedskonference afholdt af Aalborg Universitet i samarbejde med Institut for Menneskerettigheder

Den 22.-23. januar 2025 afholdt Aalborg Universitet, Juridisk Institut, i samarbejde med Institut for Menneskerettigheder deres anden konference om menneskerettigheder.

Konferencen henvendte sig til danske praktikere og teoretikere, og Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets sekretariat.

Efter velkomst ved dekan Rasmus Antoft og lektor, ph.d. Jesper Lindholm bød konferencen på både brede indlæg af generel interesse og mere specialiserede oplæg under de tre tematiserede spor, som var "menneskerettigheder generelt", "udlændingeret, asyl og menneskerettigheder" og "strafferet og menneskerettigheder". Højesteretspræsident Jens Peter Christensen, direktør for Institut for Menneskerettigheder Louise Holck, partner hos Poul Schmith/Kammeradvokaten Sune Fugleholm og dommer ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol Anne Louise Bormann var keynote speakers. Der var undervejs mulighed for at stille spørgsmål til oplægsholderne.

2.9 General Directors' Immigration Services Conference (GDISC)

General Directors' Immigration Services Conference (GDISC) er et internationalt netværk, som blev grundlagt i 2004 med det formål at facilitere et samarbejde mellem de europæiske asyl- og immigrationsmyndigheder. Samarbejdet omfatter blandt andet erfaringsudveksling, udvikling af "best practices", afholdelse af uformelle møder, workshops m.v. og opbygning af et netværk af specialister inden for asyl- og immigrationsområdet. Deltagerstaterne udgøres af de 27 EU-medlemslande, Storbritannien, Island, Republikken Nordmakedonien, Tyrkiet, Bosnien-Hercegovina, Norge og Schweiz.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i GDISC i 2025.

2.10 Udenlandske besøg i Flygtningenævnet

Flygtningenævnets sekretariat har ikke haft besøg fra udlandet i 2025.

Kapitel 3

Dublinsager

3.1 Grundlaget for behandlingen af Dublinsager

3.1.1 Udlændingeloven og Dublinforordningen

Påberåber en udlænding sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om, hvorvidt asylansøgningen skal realitetsbehandles i Danmark, eller om ansøgeren skal overføres til et andet land i medfør af reglerne i udlændingelovens § 48 a, stk. 1, jf. § 29 a, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 604/2013 af 26. juni 2013 (Dublin III-forordningen).

Dublinforordningen er en del af den samlede asylpakke, som er omfattet af Danmarks retsforbehold bestående af kvalifikationsdirektivet, Eurodacforordningen, modtagedirektivet og proceduredirektivet. Ligesom tidligere har Danmark imidlertid tiltrådt den gældende Dublinforordning (Dublin III-forordningen) med ændringer ved en mellemstatslig parallelaftale.

Medlemsstaterne omfatter EU-landene samt Island, Norge, Schweiz og Liechtenstein.

Dublinforordningen hviler på et princip om, at én medlemsstat er ansvarlig for realitetsbehandlingen af en indgivet asylansøgning. Forordningen har til formål hurtigst muligt at identificere, hvilket land der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, og at forebygge misbrug af asylproceduren ved indgivelse af flere ansøgninger. Endvidere tjener forordningen til at forebygge de såkaldte orbit-situationer, hvor en asylansøger sendes i kredsløb mellem en række lande, der alle nægter at lade den pågældende indrejse, samt i værste fald refoulement.

Dublinforordningen fastlægger kriterier og procedurer til afgørelse af hvilken medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der indgives af en udlænding eller en statsløs i en af medlemsstaterne.

Viser det sig, at Danmark i henhold til forordningen er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, og at der derfor ikke er grundlag for at anmode en anden medlemsstat om at overtage eller tilbagetage asylansøgeren, beslutter den ansvarlige myndighed, at ansøgningen skal antages til realitetsbehandling i Danmark.

Dublinforordningen finder ikke anvendelse på asylansøgninger indgivet af udlændinge, der allerede har fået asyl i en anden medlemsstat.

Om sager, hvor udlændingen allerede har opnået asylretlig beskyttelse i et andet land, i hvilket Dublinforordningen finder anvendelse, og som følge heraf får afvist en realitetsbehandling af sin ansøgning om asyl i Danmark i henhold til udlændingelovens § 29 b, henvises til afsnit 5.3.

Om sager, hvor udlændingen nægtes opholdstilladelse med henvisning til et første asylland, fordi udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land, som ikke har tiltrådt Dublinforordningen, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et sådant land, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 5, henvises til afsnit 5.2 om første asylland.

For så vidt angår asylansøgninger, som enten realitetsbehandles efter normalproceduren, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2, eller efter proceduren for sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt afgjort som åbenbart grundløse, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 11, og 53 b, henvises til kapitlerne 4 og 11.

3.1.2 Ansvarsfastlæggelsen

Som anført hviler Dublinforordningen på et princip om, at én medlemsstat er ansvarlig for realitetsbehandlingen af en indgivet asylansøgning. Det følger således af forordningens artikel 3, stk. 1, at enhver ansøgning om asyl skal behandles af medlemsstaterne, og at en ansøgning kun behandles af den ansvarlige medlemsstat.

Kriterierne for fastlæggelsen af den ansvarlige medlemsstat er opstillet i forordningens artikel 8-15. Kriterierne, herunder om der er tale om en uledsaget mindreårig, om ansøgeren har familiemæssig tilknytning til en medlemsstat, samt hvordan og hvor den pågældende er indrejst på medlemsstaternes område, finder anvendelse i den rækkefølge, der er fastsat i forordningens kapitel III, jf. artikel 7, stk. 1. Dette betyder, at såfremt ansøgeren opfylder flere af kriterierne i artiklerne 8 - 15 i forhold til forskellige medlemsstater, vil ansvaret påhvile den stat, hvor ansøgeren opfylder det højest prioriterede kriterium. De højest prioriterede kriterier knytter sig til uledsagede mindreårige og til en eventuel familiemæssig tilknytning. Vurderingen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, skal ske på grundlag af situationen på tidspunktet for indgivelsen af den første asylansøgning, jf. artikel 7, stk. 2.

Det følger af forordningens artikel 3, stk. 2, at såfremt der ikke kan udpeges en ansvarlig medlemsstat på baggrund af forordningens kriterier, vil den medlemsstat, hvor ansøgning om asyl er indgivet første gang, være ansvarlig.

Som supplement til kriterierne i forordningens artikel 8 - 15 følger det af forordningens artikel 16, stk. 1, at en medlemsstat bør lade en ansøger blive sammen med et barn, en søskende eller en forælder, såfremt der består et afhængighedsforhold mellem disse, og forudsat, at der fandtes familiemæssige bånd i hjemlandet.

Uanset hvilken medlemsstat, der ifølge forordningens kriterier er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, har en medlemsstat, der modtager en asylansøgning, til enhver tid ret til at realitetsbehandle denne asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 (suverænitetsklausulen). I så fald er denne medlemsstat ansvarlig.

Ligeledes kan enhver medlemsstat efter anmodning fra en anden medlemsstat af humanitære grunde beslutte at behandle en asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 2 (den humanitære klausul), forudsat at de berørte personer har afgivet samtykke hertil. De humanitære grunde kan navnlig være familiemæssige eller kulturelle hensyn. I så fald bliver denne medlemsstat ansvarlig.

I Flygtningenævnets behandling af sager om overførsel af udlændinge til en anden medlemsstat i medfør af Dublinforordningen foretages der i den enkelte sag en samlet og konkret vurdering af den pågældendes personlige, helbredsmæssige og familiemæssige forhold sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger om asylproceduren samt de modtage- og indkvarteringsforhold, som den pågældende må antages at blive mødt med i modtagerlandet.

3.2 Praksis vedrørende Dublinforordningen ved internationale organer

3.2.1 EU-Domstolen

EU-Domstolen, der blev oprettet i 1952, er beliggende i Luxembourg. Den skal sikre, at EU-retten overholdes, fortolkes og anvendes på samme måde i hele EU, uanset hvilken medlemsstat en tvist udspringer fra. EU-Domstolens rolle er at sikre en ensartet fortolkning af EU-reglerne, og den kan afgøre sager, hvor medlemsstaterne, EU-institutionerne, virksomheder og enkeltpersoner er parter.

Domstolen består af 27 uafhængige dommere, én fra hver medlemsstat. Dommerne bliver udnævnt af medlemsstaternes regeringer for seks år ad gangen. Foruden 27 dommere består EU-Domstolen også af 11 generaladvokater, som har til opgave at udarbejde et upartisk og uafhængigt forslag til afgørelse af sagen. Domstolen er dog ikke forpligtet til at følge forslaget.

I sager, der vedrører EU-retten, herunder Dublinforordningen, kan de nationale domstole efter artikel 267 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF)

forelægge EU-Domstolen præjudicielle spørgsmål, hvis der foreligger tvivl om fortolkningen eller gyldigheden af EU-retten. Hvis der ikke er en appelmulighed for den nationale rets afgørelse, har den pågældende nationale ret pligt til at forelægge spørgsmål for EU-Domstolen til præjudiciel afgørelse, såfremt der er tvivl om fortolkningen af EU-retten.

Et præjudicielt spørgsmål indgår som et led i sagens behandling for den nationale ret, og EU-Domstolens besvarelse indgår herefter i grundlaget for den nationale domstols afgørelse i sagen. EU-Domstolen træffer således ikke afgørelse i den konkrete sag, men hjælper blot den nationale domstol med at fortolke og anvende EU-reglerne, herunder Dublinforordningen.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF), afsnit V, hvilket angår det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område, herunder eksempelvis kvalifikationsdirektivet. Danmark har imidlertid indgået en parallelaftale med EU om deltagelse i Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag, og det følger af denne parallelaftale, at der er adgang til at foretage præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen. Ved sin tiltræden til Dublinforordningen er Danmark også bundet af EU-Domstolens praksis herom.

EU-Domstolen har i adskillige præjudicielle forelæggelser forholdt sig til fortolkning af Dublinforordningen. Der kan herved blandt andet henvises til de nævnte domme i notatet om Dublinafgørelser fra EU-Domstolen, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

I den forbindelse skal nævnes dommen i de forenede sager N.S. mod Secretary of State for the Home Department og M.E. m.fl. mod Refugee Applications Commissioner af 21. december 2011 (C-411/10 og C-493/10). EU-Domstolen slog blandt andet fast, at der som følge af princippet om gensidig tillid gælder en formodning for, at behandlingen af asylansøgere i hver enkelt medlemsstat er i overensstemmelse med kravene i EU's charter om grundlæggende rettigheder, Genevekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) (præmis 80). Videre fastslog Domstolen, at denne formodning, som ligger til grund for blandt andet Dublinreglerne, om at asylansøgere behandles på en måde, som er i overensstemmelse med menneskerettighederne, ikke er uafkræftelig (præmis 104), at EU-retten er til hinder for, at der anvendes en uafkræftelig formodning for, at den medlemsstat, som i henhold til den dagældende Dublin II-forordnings artikel 3, stk. 1, er den ansvarlige stat, overholder de grundlæg-

gende EU-rettigheder (præmis 105), og at chartrets artikel 4 skal fortolkes således, at det påhviler medlemsstaterne, herunder de nationale retter, ikke at overføre en asylansøger til "den ansvarlige medlemsstat" ifølge Dublinforordningen, når de ikke kan være uvidende om, at de systemmæssige mangler ved asylproceduren og modtageforholdene for asylansøgere i denne medlemsstat giver alvorlig grund til at antage, at ansøgeren vil blive udsat for en reel risiko for at blive undergivet umenneskelig eller nedværdigende behandling i artikel 4's forstand (præmis 106).

Det følger af den nugældende Dublin III-forordnings artikel 3, stk. 2, 2. led, i overensstemmelse med dommens præmis 107, at såfremt det er umuligt at overføre en ansøger til den medlemsstat, der primært er udpeget som ansvarlig, fordi der er væsentlige grunde til at tro, at der er systemfejl i asylproceduren og i modtageforholdene for ansøgere i den pågældende medlemsstat, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i EU's charter, skal den medlemsstat, der træffer afgørelse, fortsætte med at undersøge kriterierne i kapitel III for at fastslå, om en anden medlemsstat kan udpeges som ansvarlig.

Der kan endvidere henvises til EU-Domstolens domme af 7. juni 2016 i sagerne Mehrdad Ghezelbash mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie og George Karim mod Migrationsverket (C-63/15 og C-155/15). Sagerne vedrørte asylansøgeres mulighed for under en klagesag efter Dublinforordningen at påberåbe sig, at de nationale myndigheder ikke anvender forordningens kriterier korrekt. EU-Domstolen bemærkede i dommene, at der i Dublin III-forordningen er tilføjet en række retssikkerhedsmæssige garantier for asylansøgere, og at artikel 27, stk. 1, når bestemmelsen sammenholdes med præamblens punkt 19, skal fortolkes således, at en asylansøger kan påberåbe sig en ukorrekt anvendelse af kriterierne for fastlæggelse af hvilken medlemsstat, der er ansvarlig efter forordningen (præmis 61). EU-Domstolen fastslog således i de pågældende domme, at den omstændighed, at en stat har accepteret at modtage en asylansøger, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at overdrage ansvaret for asylsagsbehandlingen til den pågældende stat, såfremt denne stat ikke er ansvarlig efter en objektiv anvendelse af kriterierne.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse, idet nævnet vurderede, at modtagerlandet ikke var ansvarlig efter en objektiv anvendelse af kriterierne, uanset at modtagerlandet havde accepteret at modtage klageren, kan der henvises til afgørelsen Dub-Span/2024/3. Afgørelsen kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

EU-Domstolen traf endvidere den 16. februar 2017 præjudiciel afgørelse i sagen C.K., H.F. og A.S. mod Republika Slovenija (C-578/16). Domstolen forholdt sig blandt andet

til, under hvilke omstændigheder en overførsel af en udlænding, der har en særligt alvorlig psykisk eller fysisk lidelse, er i strid med EU-charterets artikel 4. Domstolen udtalte, at det ikke kan udelukkes, at en overførsel af en asylansøger, hvis sundhedstilstand er særligt alvorlig, i sig selv kan indebære en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i chartrets artikel 4, og dette uafhængigt af kvaliteten af modtagelsen og af den tilgængelige pleje i den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af den pågældendes ansøgning (præmis 73). Domstolen fastslog i denne forbindelse, at under omstændigheder, hvor overførslen af en asylansøger, der har en særligt alvorlig psykisk eller fysisk lidelse, indebærer en reel og påvist risiko for en betydelig og uoprettelig forværring af den pågældendes sundhedstilstand, vil denne overførsel udgøre umenneskelig og nedværdigende behandling i artikel 4's forstand (præmis 74). Domstolen udtalte endvidere, at en medlemsstat ikke er afskåret fra at overføre en udlænding, såfremt denne er i stand til at rejse, og forudsat, at medlemsstaten har truffet de forholdsregler, der er nødvendige for, at overførslen sker under forhold, som gør det muligt på egnet og tilstrækkelig vis at beskytte den pågældendes sundhedstilstand, eksempelvis ved ledsagelse af relevant sundhedspersonale- og udstyr samt den nødvendige medicin (præmis 77-81). For så vidt angår det tilfælde, at iværksættelsen af de nævnte forholdsregler, henset til den særlige alvor af den pågældendes asylansøgers sundhedstilstand, ikke er tilstrækkelige til at sikre, at overførslen ikke vil indebære nogen reel risiko for betydelig og uoprettelig forværring af asylansøgerens sundhedstilstand og dermed for at være i strid med chartrets artikel 4, påhviler det medlemsstaten at udsætte gennemførelsen af overførslen af den pågældende person (præmis 85). Domstolen bemærkede hertil, at den anmodende medlemsstat kan vælge selv at behandle ansøgningen om asyl i medfør af Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, såfremt den pågældende asylansøgers sundhedstilstand ikke vil forbedre sig på kort sigt, eller såfremt en langvarig udsættelse af overførslen risikerer at forværre den pågældendes tilstand (præmis 88). Har det ikke været muligt at gennemføre overførslen inden udløbet af den frist på seks måneder, der er fastsat i Dublinforordningens artikel 29, stk. 1, bliver ansvaret overført til den anmodende medlemsstat, jf. artikel 29, stk. 2.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har forholdt sig til, om en overførsel henset til klagerens helbredsmæssige tilstand i sig selv indebar en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i chartrets artikel 4, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 79 ff., nævnte afgørelse Dub-Kroa/2023/2.

EU-Domstolen har endvidere den 13. november 2018 truffet præjudiciel afgørelse i de forenede sager X og X mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-47/17 og C-48/17), der blandt andet omhandlede udløbet af fristen på to uger, som den anmodede medlemsstat råder over med henblik på at besvare en anmodning om fornyet be-

handling efter Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, 3. pkt. EU-Domstolen udtalte blandt andet, at bestemmelsen sigter mod at tilskynde den anmodede medlemsstat til at samarbejde loyalt med den anmodende medlemsstat ved inden for den i bestemmelsen fastsatte frist at foretage en fornyet behandling af sidstnævntes anmodning med henblik på en overtagelse eller tilbagetagelse af den berørte person. Bestemmelsen har imidlertid ikke til formål at indføre en retlig pligt til at besvare en sådan anmodning om fornyet behandling, hvis manglende opfyldelse indebærer, at ansvaret for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse overføres til den anmodede medlemsstat (præmis 77). Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, 3. pkt., skal derfor fortolkes således, at udløbet af svarfristen på to uger endeligt afslutter den yderligere procedure for fornyet behandling, uanset om den anmodede medlemsstat inden for denne frist har besvaret den anmodende medlemsstats anmodning om fornyet behandling eller ej (præmis 86), således at den anmodende medlemsstat fra og med udløbet af fristen skal anses for at være ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse (præmis 90). Medmindre den anmodende medlemsstat fortsat råder over den tid, der er nødvendig for inden for de ufravigelige frister, der er fastsat med henblik herpå i Dublinforordningens artikel 21, stk. 1, og artikel 23, stk. 2, at indgive en ny anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse, skal den derfor anses for ansvarlig for behandlingen af den pågældende ansøgning om international beskyttelse (præmis 87).

Flygtningenævnet har tidligere truffet afgørelse i en række sager, hvor nævnet i lyset af EU-Domstolens afgørelse i de forenede sager X og X mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-47/17 og C-48/17) har forholdt sig til anvendelsen af fristreglerne i Dublinforordningens artikel 21, stk. 1, og artikel 23, stk. 2, sammenholdt med Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, 3. pkt. Der kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 85 ff., nævnte afgørelse Dub-Rumæ/2023/1 samt den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 42 ff., nævnte afgørelse Dub-Fran/2021/1.

Der kan derudover henvises til EU-Domstolens præjudicielle afgørelse af 19. marts 2019 i sagen Abubacarr Jawo mod Bundesrepublik Deutschland (C-163/17). Domstolen forholdt sig som det første til, under hvilke betingelser det kan lægges til grund, at en ansøger "forsvinder" som omhandlet i Dublinforordningens artikel 29, stk. 2, 2. led. Domstolen slog blandt andet fast, at artikel 29, stk. 2, 2. led, skal fortolkes således, at en ansøger skal anses som forsvundet i denne bestemmelses forstand, når den pågældende forsætligt undviger de nationale myndigheder med henblik på at forhindre en overførsel. Domstolen udtalte, at der er en formodning for, at dette er tilfældet, når denne overførsel ikke kan gennemføres som følge af, at ansøgeren har forladt det opholdssted, den pågældende er blevet anvist, uden at have oplyst de nationale myndighe-

der om sit fravær, forudsat at ansøgeren er blevet oplyst om sine forpligtelser i den henseende (præmis 70). Domstolen udtalte endvidere, at en klager i en klagesag kan påberåbe sig artikel 29, stk. 2, ved at gøre gældende, at overførselsfristen på seks måneder var udløbet, idet den pågældende ikke har været forsvundet. Domstolen forholdt sig dernæst til, om EU-charterets artikel 4 skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at en ansøger om international beskyttelse overføres til den medlemsstat, der i overensstemmelse med denne forordning er ansvarlig for behandlingen af den pågældendes ansøgning, hvis denne ansøger i tilfælde af meddelelse af en sådan beskyttelse i denne medlemsstat vil være i alvorlig risiko for at blive underkastet umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i artikel 4 som følge af de forventelige levevilkår, den pågældende vil leve under som en person med international beskyttelse i den nævnte medlemsstat. Domstolen henviste til princippet om gensidig tillid mellem medlemsstaterne samt til, at der gælder en særlig høj alvorstærskel ved vurderingen af, hvorvidt en overførsel til den ansvarlige medlemsstat vil være i strid med EU-chartrets artikel 4 (præmis 91). Domstolen bemærkede hertil, at formodningen om, at de respektive nationale retsordener er i stand til at yde den samme effektive beskyttelse af de grundlæggende rettigheder, som er anerkendt i charteret, imidlertid ikke er uafkræftelig, jf. N.S. m.fl. (C-411/10), og at det følger heraf sammenholdt med den generelle og absolutte karakter af EU-chartrets artikel 4, at en overførsel til den ansvarlige medlemsstat er udelukket, uanset om det er på selve tidspunktet for overførslen, under asylproceduren eller efter afslutningen heraf, at den pågældende person som følge af sin overførsel til den ansvarlige medlemsstat i Dublinforordningens forstand er i alvorlig risiko for at blive underkastet umenneskelig eller nedværdigende behandling (præmis 87-88).

EU-Domstolen har videre den 30. november 2023 truffet præjudiciel afgørelse i sagerne Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione – Unità Dublino mod CZA og DG, XXX.XX, PP og GE mod Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione – Unità Dublino (C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 og C-328/21), der blandt andet omhandler risikoen for refoulement. Domstolen udtalte blandt andet, at artikel 3, stk. 1, og artikel 3, stk. 2, 2. led, skal fortolkes således, at den retsinstans i den anmodende medlemsstat, som overførselsafgørelsen er blevet indbragt for, ikke må undersøge, om der i den anmodede medlemsstat foreligger en risiko for tilsidesættelse af princippet om non-refoulement, når retsinstansen ikke har konstateret, at der i den anmodede medlemsstat foreligger systemfejl i asylproceduren og i modtageforholdene. Den omstændighed, at myndighederne og retsinstanserne i den anmodende medlemsstat på den ene side og myndighederne og retsinstanserne i den anmodede medlemsstat på den anden side har forskellige opfattelser med hensyn til fortolkningen af de materielle betingelser for international beskyttelse, godtgør ikke, at der foreligger systemfejl (præmis 142). Domstolen udtalte videre, at artikel 17, stk. 1, ikke pålægger retsinstansen i den anmodende medlemsstat at

erklære denne medlemsstat ansvarlig, når den ikke er enig i den anmodede medlemsstats vurdering med hensyn til risikoen for refoulement. Når der ikke foreligger systemfejl i asylproceduren og modtageforholdene i den anmodede medlemsstat, kan retsinstansen i den anmodende medlemsstat heller ikke forpligte sidstnævnte medlemsstat til selv at behandle en ansøgning om international beskyttelse på grundlag af artikel 17, stk. 1, med den begrundelse, at der efter retsinstansens opfattelse er risiko for tilsidesættelse af princippet om non-refoulement i den anmodede medlemsstat (præmis 152).

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet med henvisning til ovenstående dom har afvist at undersøge en påberåbt risiko for refoulement, idet nævnet ikke konstaterede systemfejl i modtagerlandet, kan henvises til afgørelsen Dub-Rumæ/2024/2. Afgørelsen kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Der kan endvidere henvises til EU-Domstolens præjudicielle afgørelse af 29. februar 2024 i sagen X mod Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-392/22), der blandt andet vedrører en medlemsstats anvendelse af pushback og frihedsberøvelse ved grænseposter samt anvendelse af individuelle garantier. Domstolen fandt blandt andet, at artikel 3, stk. 2, 2. led, skal fortolkes således, at den omstændighed, at den ansvarlige medlemsstat har foretaget pushbacks og frihedsberøvelser ved dens grænseposter, ikke i sig selv medfører, at der ikke kan ske overførsel af ansøgere til dette land (præmis 57). Den anmodende medlemsstat kan imidlertid efterprøve, om sådanne fejl generelt vedrører asylproceduren og modtageforholdene, herunder om der for visse grupper af personer foreligger fejl, der kan kvalificeres som »systemfejl« (præmis 59-60). En overførsel er udelukket, såfremt der foreligger alvorlige grunde til at antage, at vedkommende ved overførslen eller herefter vil løbe en reel risiko for at blive udsat for en sådan praksis, og såfremt denne praksis kan sætte vedkommende i en situation, hvor denne lider alvorlige materielle afsavn af en så alvorlig karakter, at det kan sidestilles med en umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i EU-chartrets artikel 4 (præmis 65). Den anmodende medlemsstat kan imidlertid søge at opnå individuelle garantier fra den ansvarlige medlemsstat og gennemføre overførslen, hvis sådanne garantier gives og synes både troværdige og tilstrækkelige til at udelukke enhver reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling (præmis 81).

For oplysninger om Flygtningenævnets praksis vedrørende garantier kan der henvises til afsnit 3.5.3 nedenfor.

EU-Domstolen har videre den 18. april 2024 truffet præjudiciel afgørelse i sagen AHY mod Minister for Justice (C-359/22), der blandt andet vedrører artikel 17, stk. 1. Domstolen udtalte blandt andet, at artikel 17, stk. 1, aldrig kan forpligte en medlemsstat til at behandle en ansøgning om asyl, som det ikke påhviler landet at behandle efter de i

forordningen definerede kriterier, selvom der i sagen foreligger omstændigheder, der falder ind under de grundlæggende rettigheder (præmis 40).

Der kan derudover henvises til EU-Domstolens præjudicielle afgørelse af 19. december 2024 i sagerne RL og QS mod Bundesrepublik Deutschland (C-185/24 og C-189/24), der vedrører fortolkningen af artikel 3, stk. 2. Domstolen forholdt sig blandt andet til, om en medlemsstats generelle suspension af accepten af overførsler på ubestemt tid udgør systemfejl i asylproceduren og modtageforholdene i artikel 3, stk. 2's, forstand. Sagen vedrørte konkret Italiens suspension af overførsler. Domstolen fandt, at en sådan ensidig suspension ikke i sig selv medfører, at der foreligger systemfejl i den pågældende medlemsstat. Systemfejl kan alene statueres på baggrund af en vurdering af samtlige relevante oplysninger på grundlag af objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger (præmis 47).

For yderligere oplysninger om Flygtningenævnets behandling af sager om overførsel til Italien kan der henvises til afsnit 3.5.3.4.

Endelig kan der henvises til EU-Domstolens præjudicielle afgørelse af 30. oktober 2025 i sagen X mod Maahanmuuttovirasto (C-790/23), der vedrører fortolkning af begrebet 'afslag' i artikel 18, stk. 1, litra d. Domstolen fastslog, at begrebet 'afslag' ikke skal fortolkes således, at det omfatter en afgørelse om nægtelse af forlængelse eller nægtelse af fornyelse af en opholdstilladelse, der tidligere er meddelt en person på baggrund af en ansøgning om asyl (præmis 54). Denne situation er derimod udtrykkeligt reguleret i artikel 12, stk. 4, hvoraf det fremgår, at ansvaret i en sådan situation afhænger af den forløbne tid siden opholdstilladelsens udløb (præmis 59).

3.2.1.1 Flygtningenævnets forelæggelse af præjudicielt spørgsmål for EU-Domstolen

Efter artikel 267 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) kan de nationale domstole forelægge EU-Domstolen præjudicielle spørgsmål, hvis der foreligger tvivl om fortolkningen eller gyldigheden af EU-retten. Hvis der ikke er en appelmulighed for den nationale rets afgørelse, er den pågældende ret forpligtet til at forelægge spørgsmålet for EU-Domstolen til præjudiciel afgørelse, såfremt der er tvivl om fortolkningen af EU-retten.

Flygtningenævnet forelagde i september 2023 i en konkret sag et præjudicielt spørgsmål for EU-Domstolen vedrørende fortolkningen af fristerne i artikel 29, stk. 1 og 2, i Dublinforordningen sammenholdt med forordningens artikel 27.

I den konkrete sag traf Udlændingestyrelsen i sommeren 2021 afgørelse om at overføre en asylansøger til Rumænien. Afgørelsen blev indbragt for Flygtningenævnet, som i foråret 2022 traf afgørelse om at hjemvise sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen under henvisning til, at Rumænien med virkning fra februar 2022 havde besluttet midlertidigt at suspendere modtagelsen af Dublinoverførte med henvisning til konflikten i Ukraine og den øgede flygtningetilstrømning til Rumænien. Udlændingestyrelsen traf omkring en måned senere i foråret 2022 på ny afgørelse om at overføre klageren til Rumænien. Denne afgørelse blev truffet efter udløbet af fristen på seks måneder i Dublinforordningens artikel 29, stk. 1, 1. led, regnet fra Rumæniens accept af tilbagetagelsesanmodningen. Flygtningenævnet stadfæstede i slutningen af 2022 Udlændingestyrelsens afgørelse. I starten af 2023 anmodede klagerens partsrepræsentant Flygtningenævnet om at genoptage sagen med henvisning til, at fristen i Dublinforordningens artikel 29, stk. 1, 1. led, var sprunget på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorfor ansvaret var overgået til Danmark i medfør af artikel 29, stk. 2. Efter at have genoptaget sagen stadfæstede Flygtningenævnet i foråret 2023 på ny Udlændingestyrelsens afgørelse fra foråret 2022. Efter en fornyet anmodning om genoptagelse besluttede Flygtningenævnet senere i foråret 2023 at genoptage sagen og forelagde i september 2023 et præjudicielt spørgsmål for EU-Domstolen vedrørende fortolkningen af de ovenfor nævnte fristregler i Dublinforordningen.

Det præjudicielle spørgsmål er formuleret således:

> ”Skal fristbestemmelserne i Dublinforordningens artikel 29, stk. 1 og 2, fortolkes således, at fristen på seks måneder i Dublinforordningens artikel 29, stk. 1, 2. led, regnes fra den endelige, materielle afgørelse af sagen i tilfælde, hvor en prøvelsesinstans i den anmodende medlemsstat, jf. Dublinforordningens artikel 27, har foretaget hjemvisning af sagen om overførsel til den kompetente myndighed i første instans, som efterfølgende har truffet fornyet afgørelse om overførsel senere end seks måneder efter modtagelse af den ansvarlige medlemsstats accept, herunder når hjemvisningen er begrundet i, at den ansvarlige medlemsstat, der oprindeligt har accepteret overførslen, efterfølgende har truffet beslutning om generelt at suspendere overførsler i medfør af Dublinforordningen, og hvor udsendelsen af den pågældende udlænding er tillagt opsættende virkning?”.

EU-Domstolen afsagde den 18. december 2025 dom i sagen H mod Udlændingestyrelsen, der har sagsnummer C-560/23. I dommen konkluderes det i præmis 62:

> ”Artikel 29, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne,
>
> skal fortolkes således, at

> når en national retsinstans, ved hvilken et retsmiddel med opsættende virkning er blevet iværksat med henblik på annullation, træffer endelig afgørelse om den materielle lovlighed af en anden afgørelse om overførsel, som er blevet vedtaget, efter at en første afgørelse om overførsel vedrørende den samme person er blevet annulleret alene på grund af en ændring af omstændigheder, der er afgørende for den korrekte anvendelse af denne forordning, og som har medført en hjemvisning til fornyet behandling ved den kompetente administrative myndighed, begynder den overførselsfrist på seks måneder, der er fastsat i den nævnte forordnings artikel 29, stk. 1, at løbe på den dato, hvor der blev truffet endelig afgørelse om den materielle lovlighed af denne anden afgørelse.
>
> For at sikre, at varigheden af proceduren vedrørende overførslen af den pågældende person ikke samlet set går ud over, hvad der er nødvendigt i lyset af de formål, hvortil proceduren er blevet iværksat, skal denne anden afgørelse om overførsel og den endelige afgørelse om det retsmiddel, som iværksættes med henblik på annullation heraf, vedtages inden for kort tid."

Flygtningenævnet har i **april 2026** truffet afgørelse i den konkrete sag, der gav anledning til den præjudicielle forelæggelse, og som i den forbindelse blev udsat på EU-Domstolens endelige dom. Nævnet **omgjorde** sagen med henvisning til den samlede sagsbehandlingstid og udtalte blandt andet: "Det følger af Dublinforordningens artikel 29, stk. 1, at en overførsel af en person som omhandlet i bl.a. artikel 18, stk. 1, litra c), sker, så snart det er praktisk muligt og senest seks måneder efter, at anmodningen fra en anden medlemsstat om overtagelse eller tilbagetagelse af den pågældende er accepteret, eller efter, at der er truffet endelig afgørelse om en klage eller indbringelse, hvor dette tillægges opsættende virkning i overensstemmelse med artikel 27, stk. 3. Efter indholdet af EU-Domstolens dom af 18. december 2025 og ordlyden af Dublinforordningens artikel 29, stk. 1, begynder overførselsfristen på 6 måneder under omstændighederne i nærværende sag først at løbe ved den afgørelse, som Flygtningenævnet nu skal træffe i klagesagen. Det fremgår af sagen, at Rumænien den 7. juli 2021 har accepteret at tilbagetage klageren i medfør af Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra c. Det kan efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder AIDA, Country Report – Romania, update on 2024 (august 2025), og i overensstemmelse med nævnets praksis ikke antages, at de generelle forhold for asylsøgere i Rumænien har en sådan karakter, at de kan sidestilles med systemfejl i asylproceduren og modtageforholdene, som i medfør af Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, vil være til hinder for en overførsel. Der er heller ikke grundlag for en generel antagelse om, at overførsel til Rumænien som udgangspunkt vil medføre en risiko for umenneskelig og nedværdigende behandling omfattet af EMRK artikel 3 og EU-chartrets artikel 4. De umiddelbare betingelser for overførsel af klageren til Rumænien i medfør af Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra c, er herefter opfyldt. Af EU-Domstolens dom af 18. december 2025 fremgår det endvidere, at den anden afgørelse om overførsel og den endelige afgørelse om det retsmiddel, som iværksættes med henblik på annullation heraf, skal vedtages inden for kort tid for at sikre, at varigheden af proceduren vedrørende overførslen af den pågældende person ikke samlet set går ud over, hvad der er nødvendigt i lyset af de formål, hvortil

proceduren er blevet iværksat. Det hedder herom i præmis 54-60: "54. Den omstændighed, at en national lovgivning fastsætter, at det efter den retslige myndigheds annullation af den oprindelige afgørelse om overførsel og hjemvisningen til den kompetente administrative myndighed med henblik på fornyet behandling tilkommer denne administrative myndighed at foretage en fornyet undersøgelse af overførslen af den pågældende person i lyset af omstændigheder, som er indtruffet efter denne afgørelse, er principielt ikke til hinder for, at forpligtelsen til at fastsætte et hurtigt og effektivt retsmiddel er opfyldt. Således som generaladvokaten har anført i punkt 54 i forslaget til afgørelse, forudsætter overholdelsen af denne forpligtelse imidlertid, at den nationale lovgivning er udformet på en sådan måde, at den kompetente administrative myndighed foretager den således krævede fornyede behandling uden unødig forsinkelse, og at den retslige myndighed, ved hvilken retsmidlet er iværksat, træffer afgørelse inden for kort tid (jf. analogt for så vidt angår den ret til retsmidler, der er sikret ved artikel 46 i direktiv 2013/32, dom af 25.7.2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, præmis 148). 55. Under alle omstændigheder må varigheden af den administrative og retslige procedure vedrørende overførslen af den pågældende person ikke samlet set overstige, hvad der er nødvendigt i lyset af de formål, hvortil proceduren er blevet indledt. 56. Navnlig må en sådan national lovgivning – således som generaladvokaten har anført i punkt 55 i forslaget til afgørelse – ikke gøre det muligt for den anmodende medlemsstats myndigheder at unddrage sig deres ansvar ved gentagne gange at hjemvise sagen til den kompetente administrative myndighed til fornyet behandling, uden at der på noget tidspunkt træffes afgørelse om proceduren for tildeling af international beskyttelse. En sådan lovgivning kan nemlig underminere det i femte betragtning til Dublin III-forordningen nævnte formål om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse, som sikrer en effektiv adgang til procedurerne for tildeling af international beskyttelse. En sådan lovgivning vil i øvrigt ligeledes kunne bringe retsbeskyttelsens effektivitet – som sikret ved chartrets artikel 47 og Dublin III-forordningens artikel 27, sammenholdt med 19. betragtning til denne forordning – i fare. 57. I denne sammenhæng skal det endvidere bemærkes, at den frist for overførsel, der er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 29, stk. 1, på afgørende vis bidrager til opfyldelsen af det i femte betragtning til forordningen omhandlede formål om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse ved at sikre, at disse procedurer for overtagelse eller tilbagetagelse iværksættes uden unødig forsinkelse. Denne ufravigelige frist og navnlig den regel, som er fastsat i nævnte forordnings artikel 29, stk. 2, vidner om den omstændighed, at det ifølge EU-lovgiver er vigtigt, at sådanne ansøgninger i givet fald behandles af en anden medlemsstat end den, der er udpeget som værende ansvarlig i medfør af de kriterier, som er fastsat i forordningens kapitel III (jf. i denne retning dom af 13.11.2018, X og X, C-47/17 og C-48/17, EU:C:2018:900, præmis 69 og 70). 58. I det foreliggende tilfælde fremgår det af de oplysninger, der er indeholdt i anmodningen om præjudiciel afgørelse, at Udlændingestyrelsen vedtog den anden afgørelse om over-

førsel over for H den 8. april 2022, dvs. mindre end fire uger efter annullationen af den oprindelige afgørelse om overførsel og hjemvisningen til fornyet behandling til denne styrelse den 15. marts samme år. Med forbehold af den forelæggende rets efterprøvelse heraf fremgår det således, at Udlændingestyrelsen foretog den krævede fornyede behandling uden unødig forsinkelse. 59. Henset til de betragtninger, der er anført i nærværende doms præmis 54 og 55, påhviler det desuden den forelæggende ret i lyset af samtlige relevante omstændigheder i hovedsagen for det første at efterprøve, om det kan lægges til grund, at denne retsinstans ved den 8. december 2022 at forkaste det retsmiddel, som var blevet iværksat med henblik på annullation af den anden afgørelse om overførsel, traf afgørelse om dette retsmiddel inden for kort tid, selv om retsmidlet blev iværksat ved retsinstansen knap otte måneder tidligere, og Rumænien allerede den 24. maj 2022 havde underrettet samtlige medlemsstater om ophævelsen af suspensionen af de indkomne overførsler i henhold til Dublin III-forordningen. For det andet påhviler det den forelæggende ret at efterprøve, om varigheden af proceduren vedrørende overførslen af H, som løb op i knap 17 måneder efter Rumæniens accept den 7. juli 2021 af tilbagetagelsen af denne ansøger, ikke samlet set gik ud over, hvad der var nødvendigt i lyset af de formål, hvortil proceduren blev iværksat. 60. Når dette er sagt, skal ansøgningen om international beskyttelse, såfremt den forelæggende ret måtte fastslå, at proceduren for tilbagetagelse ikke er blevet gennemført uden unødig forsinkelse, behandles af en anden medlemsstat end den, der er udpeget som værende ansvarlig i medfør af de kriterier, der er fastsat i Dublin III-forordningens kapitel III." Efter modtagelsen af Rumæniens accept af 7. juli 2021 af tilbagetagelse af klageren, traf Udlændingestyrelsen den 19. juli 2021 afgørelse om overførsel af klageren til Rumænien. Klageren indbragte afgørelsen for Flygtningenævnet. Den 28. februar 2022 besluttede Rumænien at suspendere Dublinoverførsler med henvisning til konflikten i Ukraine og den forøgede flygtningetilstrømning til Rumænien, og den 15. marts 2022 hjemviste Flygtningenævnet sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen med henblik på en stillingtagen til betydningen heraf. Den 8. april 2022 traf Udlændingestyrelsen på ny afgørelse om at overføre klageren til Rumænien. Klageren indbragte sagen for Flygtningenævnet, som modtog sagens akter og en udtalelse fra Udlændingestyrelsen [i foråret] 2022. Dansk Flygtningehjælp afgav skriftligt indlæg [i foråret] 2022 til brug for klagesagen. Der blev beskikket advokat for klageren under den fornyede klagesag ved brev [i sommeren] 2022, og advokaten afgav et skriftligt indlæg [i efteråret] 2022. Flygtningenævnet behandlede sagen på et skriftligt nævn, som den 2. december 2022 stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse af 8. april 2022. DRC Dansk Flygtningehjælp anmodede ved brev af 2. februar 2023 på vegne af klageren om genoptagelse af sagen. [Efter at have genoptaget sagen stadfæstede Flygtningenævnet i foråret 2023 på ny Udlændingestyrelsens afgørelse af 8. april 2022]. [I foråret] 2023 anmodede DRC Dansk Flygtningehjælp på vegne af klageren på ny om genoptagelse af sagen. Flygtningenævnet traf [senere i foråret] 2023 afgørelse om at

genoptage sagen til behandling på et nyt skriftligt nævnsmøde, og [i] september 2023 foretog Flygtningenævnet præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen, som afsagde dom i sagen den 18. december 2025. Flygtningenævnet finder, at varigheden af overførelsesproceduren i perioden frem til Flygtningenævnets præjudicielle forelæggelse for EU-Domstolen [i] september 2023, efter en konkret vurdering af sagsbehandlingstiden og de sagsskridt, der er foretaget i den pågældende periode, samlet set ikke er gået ud over, hvad der er nødvendigt i lyset af de formål, hvortil proceduren er blevet iværksat. Efter en konkret vurdering af den samlede sagsbehandlingstid i klagerens sag, herunder sagsbehandlingstiden frem til EU-Domstolens dom i sagen den 18. december 2025, finder Flygtningenævnet dog, at varigheden af overførselsproceduren samlet set er gået ud over, hvad der er nødvendigt i lyset af de formål, hvortil proceduren er blevet iværksat. Klagerens ansøgning om international beskyttelse skal derfor behandles i Danmark. Flygtningenævnet er opmærksomt på, at klageren siden [efteråret] 2023 har været registreret som udeblevet i udlændingemyndighedernes indkvarteringssystem." Dub-Rumæ/2026/3

3.2.2 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Til forskel fra EU-Domstolen afgør Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol individuelle klager over menneskerettighedskrænkelser begået af signaturstaterne til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK). For en nærmere beskrivelse af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol henvises til afsnit 12.1.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i en række sager taget stilling til, hvorvidt overførsel af en tredjelandsstatsborger eller statsløs til det land, som efter Dublinforordningen er ansvarlig for behandlingen af den pågældendes ansøgning om international beskyttelse, er i strid med EMRK's artikel 3. Der henvises i den forbindelse til de domme, som er nævnt i Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og EMRK. Notatet er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Storkammeret ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afsagde den 4. november 2014 dom i sagen Tarakhel mod Schweiz (appl. no. 29217/12). Sagen omhandlede Dublinoverførsel til Italien af en afghansk familie bestående af et ægtepar og deres seks mindreårige børn. Domstolen fandt ikke, at Dublinoverførsel til Italien generelt ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i EMRK. Domstolen opstillede imidlertid en række betingelser, som skal være opfyldt ved overførsel af familier med mindreårige børn. Disse betingelser fandt Domstolen ikke var opfyldt i den konkrete sag. Domstolen udtalte herefter, at det ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i EMRK at udsende klagerne til Italien, hvis ikke de schweiziske myndigheder forinden havde fået individuelle garantier fra de italienske myndigheder om, at klagerne ville blive taget hånd om

på en måde, som var tilpasset børnenes alder, og at familien ville blive holdt samlet (præmis 120-122). Der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 36, for en nærmere gennemgang af dommen.

For en nærmere beskrivelse af forløbet efter Tarakhel-dommen frem til december 2022, herunder Flygtningenævnets praksis i sager om Dublinoverførsel til Italien i den pågældende periode, kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), afsnit 3.2.2.1.

For en nærmere gennemgang af Flygtningenævnets praksis i sager om Dublinoverførsel til Italien i 2023 og 2024 kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), afsnit 3.2.2.1, og Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), afsnit 3.2.2.1 og 3.5.2.4.

Der kan i øvrigt henvises til afsnit 3.5.3.4 nedenfor.

3.3 Sagens behandling

3.3.1 Sagsforløb

Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a (Dublinforordningen) behandles som udgangspunkt på skriftligt grundlag af Flygtningenævnets formand eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, og § 56, stk. 3.

Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning om forholdene i asylsystemet i den medlemsstat, hvortil udlændingen skal overføres, eller om fastlæggelsen af Flygtningenævnets praksis i forhold til en given bestemmelse i Dublinforordningen, jf. herved udlændingelovens § 53, stk. 10, 2. pkt., jf. § 56, stk. 3, 1. pkt., og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 2.

Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet, jf. herved udlændingelovens § 56, stk. 3, 2. pkt., og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 3.

I 2025 behandlede Flygtningenævnet 11 Dublinsager på skriftligt nævnsmøde og 14 sager på mundtligt nævnsmøde.

Såfremt en udlænding klager over Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel efter Dublinforordningen, ydes den pågældende retshjælp af DRC Dansk Flygtningehjælp i det omfang, retshjælp ønskes i henhold til bestemmelsen i Dublinforordningens artikel 27, stk. 5. Retshjælpen er gratis for udlændingen.

Udlændingen kan til enhver tid lade sig repræsentere af andre, herunder en advokat, i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler herom. Udlændingen afholder selv eventuelle udgifter hertil. Der beskikkes således ikke en advokat for udlændingen i sager, der behandles på formandskompetencen. I klagesager, der henvises til behandling på et nævnsmøde, finder de almindelige regler for advokatbeskikkelse i Flygtningenævnet anvendelse, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, jf. § 55, stk. 5.

Udlændingestyrelsen meddeler som udgangspunkt klagerens partsrepræsentant en frist på to uger fra dennes modtagelse af sagens akter til at indgive indlæg i sagen. Fristen meddeles typisk i forbindelse med, at afgørelsen bliver forkyndt og påklaget. Er indlægget ikke inden for denne frist indgivet til Udlændingestyrelsen, videresendes sagens akter til Flygtningenævnet, som herefter træffer afgørelse på det foreliggende grundlag.

Klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om overførsel efter Dublinforordningen skal indgives til Udlændingestyrelsen senest syv dage efter, at en afgørelse om overførsel til en anden medlemsstat er blevet meddelt den pågældende udlænding. Indgives klagen senere end dette tidspunkt, afvises klagen, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 1. pkt. Flygtningenævnet kan under særlige omstændigheder vælge at behandle klagesagen på trods af, at klagefristen ikke er overholdt. Der kan som eksempel herpå henvises til afgørelsen Dub-Tysk/2023/8. Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet afviste at behandle en klage, der var indgivet efter klagefristens udløb, kan der henvises til Dub-Tysk/2024/27. Begge afgørelser kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Påklage af en afgørelse til Flygtningenævnet har automatisk opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 6. pkt. I praksis indgives klagen typisk i umiddelbar forlængelse af, at Udlændingestyrelsens afgørelse forkyndes.

Såfremt klageren bliver registreret udeblevet fra det asylcenter, som den pågældende er tilknyttet, fortsætter Flygtningenævnet sagens behandling og træffer afgørelse på det foreliggende grundlag. Hvis Udlændingestyrelsens afgørelse stadfæstes, har klageren herefter som udgangspunkt ikke længere lovligt ophold i Danmark. Afgørelsen vil blive fremsendt til en eventuel partsrepræsentant. Såfremt klageren genopdukker, vil afgørelsen blive udleveret til den pågældende.

Såfremt Flygtningenævnet bliver bekendt med, at en klager er udrejst af Danmark, kan Flygtningenævnet anse klagen som frafaldet og afslutte sagen.

Det følger af Flygtningenævnets forretningsordens § 46, stk. 1, 2. pkt., at sager, der behandles på formandskompetencen, så vidt muligt søges afgjort inden ti hverdage fra Flygtningenævnets modtagelse af klagen fra Udlændingestyrelsen.

Som anført i afsnittene 1.3 og 11.11 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. For nærmere gennemgang af lovgrundlaget for domstolsprøvelse henvises til afsnit 11.11.2.

Flygtningenævnet har i 2025 truffet afgørelse vedrørende 195 personer.

Nævnet har i 2025 omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse i 49 sager, mens nævnet i 127 sager har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 19 sager har Flygtningenævnet hjemvist sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen. Endelig er 21 sager afsluttet uden en afgørelse, idet klagerne har frafaldet deres klager.

I afsnit 14.10 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende Dublinsager.

3.3.2 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en Dublinsag, kan klageren eller dennes repræsentant anmode nævnet om at genoptage nævnets behandling af sagen. En anmodning om genoptagelse har som altovervejende hovedregel ikke opsættende virkning. En meddelelse om opsættende virkning til den pågældende efter modtagelse af en genoptagelsesanmodning vil således kræve, at særlige grunde taler herfor.

For nærmere oplysninger om Flygtningenævnets procedurer og vurderinger i forbindelse med genoptagelse kan der henvises til afsnit 11.11.1.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet som følge af væsentlige nye oplysninger besluttede at genoptage sagen og behandle den på formandskompetencen, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 55 f., nævnte afgørelse Dub-Tysk/2023/46.

3.3.3 Generelle baggrundsoplysninger og sagsoplysning

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte Dublinsag er tilstrækkelig oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet tillige ansvarlig for, at der foreligger tilstrækkelige

baggrundsoplysninger om modtagerlandet, herunder oplysninger om asylproceduren samt modtage- og indkvarteringsforholdene for personer, der skal overføres efter Dublinforordningen.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af baggrundsmateriale om forholdene i medlemsstaterne. Materialet indgår som en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte sag.

Sekretariatet sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres. Flygtningenævnet vil således mindst tre gange årligt offentliggøre nye baggrundsoplysninger på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk. Sekretariatet søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i modtagerlandet.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at alt baggrundsmateriale er af høj kvalitet, og at materialet giver et korrekt og objektivt billede af forholdene for udlændinge, der overføres i medfør af Dublinforordningen.

Om Flygtningenævnets søgning efter baggrundsmateriale til brug for behandlingen af asylsager henvises i øvrigt til afsnit 11.2.3.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg besluttede på møde den 8. oktober 2024, at i de tilfælde, hvor et nævn skal tage stilling til nye baggrundsoplysninger om de generelle forhold i en medlemsstat, skal overførsler til den pågældende medlemsstat berostilles, indtil nævnet har forholdt sig til de nye baggrundsoplysninger.

Hvis Flygtningenævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, kan nævnet udsætte sagens afgørelse eller hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at der, typisk via Udenrigsministeriet, indhentes oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel generelle forhold i det pågældende modtagerland som oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende Dublinsag.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet besluttede at hjemvise sagen med henblik på yderligere sagsoplysning, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 57 ff., nævnte afgørelse Dub-Ital/2023/4.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan tillige opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte Dublinsager.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg. Det kan endvidere forekomme, at koordinationsudvalget selv tager initiativ til, at der skal indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe (ensartede) Dublinsager.

Om iværksættelse af høringer i asylsager kan der i øvrigt henvises til afsnit 11.2.4.1.

3.4 Eksempler fra nævnets praksis

I det følgende gengives uddrag af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om udlændingen kunne overføres til en anden medlemsstat i medfør af Dublinforordningen.

3.4.1 Familiemæssig tilknytning

Hvis klageren har et familiemedlem, der har fået opholdstilladelse i form af international beskyttelse i en anden medlemsstat, er denne anden medlemsstat på de angivne betingelser ansvarlig for behandlingen af klagerens asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 9. Tilsvarende er en medlemsstat ansvarlig for behandlingen af en klagers asylansøgning, såfremt klageren har et familiemedlem, der har en verserende asylsag i den pågældende medlemsstat, jf. Dublinforordningens artikel 10. Efter Flygtningenævnets praksis finder artikel 9 ikke anvendelse, hvis det omhandlede familiemedlem bosiddende i Danmark er dansk statsborger eller EU-statsborger, uanset om den pågældende oprindelig måtte have fået opholdstilladelse i form af international beskyttelse, idet det aktuelle opholdsgrundlag i Danmark i givet fald ikke er international beskyttelse som forudsat i bestemmelsen, samt henset til at den pågældende som EU-statsborger i medfør af EU-reglerne vil kunne rejse til og opholde sig på en anden medlemsstats område, herunder den medlemsstat, som klageren måtte blive overført til.

Såfremt klageren har familiemæssig tilknytning til Danmark, der ikke falder inden for anvendelsesområdet af artikel 9 og 10, kan den familiære tilknytning indgå som et element i Flygtningenævnets vurdering af, om Danmark bør overtage ansvaret i medfør af Dublinforordningens artikel 17, stk. 1.

Som eksempel på en afgørelse, hvor sagen er behandlet på et mundtligt nævnsmøde, og hvor nævnet tog stilling til familiemæssig tilknytning til Danmark, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **maj 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Nederlandene** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en mand, som havde indgivet ansøgning om asyl i Nederlandene. Advokaten henviste som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle

behandles i Danmark, blandt andet til, at klagerens mindreårige børn havde opholdstilladelse og opholdt sig i Danmark. Børnene havde opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Flygtningenævnet har lagt til grund, at Nederlandene har indledt en sag om international beskyttelse af klageren, og at klageren derefter er udrejst af Nederlandene, inden hans asylsag blev færdigbehandlet. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Nederlandene som udgangspunkt er forpligtet til at tilbagetage klageren, jf. Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra b, og at Nederlandene dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Nederlandene har [i efteråret] 2024 i overensstemmelse hermed accepteret at modtage klageren i medfør af den nævnte bestemmelse. Klageren har gjort gældende, at hans asylsag skal realitetsbehandles i Danmark under henvisning til, at han har så stærk en tilknytning til sine herboende børn, at det vil være i overensstemmelse med hensynet til familiens enhed og hensyn til børnenes tarv, at klagerens asylsag behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17 samt præamblens punkt 17, artikel 6, stk. 1, og præamblens punkt 13 sammenholdt med børnekonventionens artikel 3 og artikel 9. Flygtningenævnet bemærker, at spørgsmålet i sagen er, om der er grundlag for at fravige udgangspunktet efter forordningens artikel 3, stk. 1, om, at det er Nederlandene, der skal behandle klagerens ansøgning om asyl. I den forbindelse bemærkes, at det følger af Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, at enhver medlemsstat uanset artikel 3, stk. 1, kan beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller statsløs, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler medlemsstaten efter kriterierne i forordningen. Henset til hovedprincippet i Dublinforordningen, hvorefter en ansøgning om asyl kun skal behandles af én medlemsstat, som identificeres ud fra de objektive kriterier indeholdt i forordningens kapitel III, er det Flygtningenævnets opfattelse, at der i det enkelte tilfælde bør foreligge ganske særlige grunde til at fravige det nævnte hovedprincip. Dette gælder, uanset det forhold, at Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, er en diskretionær bestemmelse. I den forbindelse bemærkes, at det fremgår af Dublinforordningens præambels punkt 14, at hensynet til familielivet i overensstemmelse med EU's Charter om Grundlæggende Rettigheder eller Den Europæiske Menneskerettighedskonvention bør indgå som et primært hensyn i forbindelse med medlemsstaternes anvendelse af forordningen. I tilknytning hertil kan der også henvises til præamblens punkt 17, hvori anføres, at enhver medlemsstat bør kunne fravige ansvarskriterierne, navnlig af humanitære og menneskelige grunde, for at sammenføre familiemedlemmer og behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet til medlemsstaten eller til en anden medlemsstat, selvom behandlingen ikke er medlemsstatens ansvar i henhold til de bindende kriterier, der er fastlagt i forordningen. Flygtningenævnet lægger til grund, at der eksisterer et familieliv mellem klageren og børnene. Familielivet blev dels etableret i [klagerens hjemland] men siden 2013 også i Danmark, hvor to af børnene er født. Klageren har således sine tre børn i Danmark, som han har en

meget tæt tilknytning til, og som han frem til sin udrejse til Nederlandene har været primær omsorgsperson for sammen med sin tidligere ægtefælle. Klageren har således boet med børnene under deres opvækst og efterfølgende, da han og den tidligere ægtefælle gik fra hinanden, havde han samvær med børnene i en 7/7-ordning frem til udrejsen til Nederlandene i [vinteren 2023/2024]. Under opholdet i Nederlandene har klageren haft daglig kontakt med sine børn via [kommunikationsplatform], og børnene har været en uge i Nederlandene hos klageren. Endelig har klageren fra [efteråret] 2024 og indtil nu weekend-samvær med sine børn hver anden uge. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af sagens oplysninger, at der foreligger sådanne særlige omstændigheder, at der er grundlag for at fravige hovedprincippet i Dublinforordningen, hvorefter en ansøgning om asyl kun skal behandles af én medlemsstat, som identificeres ud fra de objektive kriterier indeholdt i forordningens kapitel III. Flygtningenævnet finder således grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse med henvisning til Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, således at klagerens ansøgning om asyl bør behandles i Danmark." Dub-Nede/2025/3

Som eksempler på afgørelser fra beretningsåret, hvor nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, idet klagerens familiemæssige tilknytning til Danmark ikke kunne føre til, at klagerens ansøgning om asyl skulle realitetsbehandles i Danmark, kan der henvises til afgørelserne Dub-Sver/2025/1 og Dub-Sver/2025/28. Afgørelserne kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Der kan endvidere henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 58 ff., nævnte afgørelser Land/2024/10 og Dub-Ital/2024/26.

Oplyser en klager, der har indgivet ansøgning om asyl i Danmark, at have en ægtefælle eller en ugift partner, som klageren er i et fast forhold med, og som er blevet meddelt asyl i Danmark eller har indgivet ansøgning om asyl i Danmark, vil Flygtningenævnet inddrage dette som led i ansvarsfastlæggelsen og sagens afgørelse. Nævnet vil i den forbindelse, herunder i lyset af ansvarskriterierne i forordningens artikel 9 og 10 vedrørende familiemedlemmer, foretage en vurdering af, om en partner falder inden for definitionen af familiemedlem i forordningens artikel 2, litra g, første punkt.

Flygtningenævnet har i beretningsåret i en række sager forholdt sig til anvendelsesområdet for artikel 9 sammenholdt med familiebegrebet i artikel 2, litra g, første punkt. Nævnets stillingtagen til artikel 9 og vurderingen af, om en partner falder inden for familiebegrebet i artikel 2, litra g, første punkt, indebærer efter nævnets praksis, at der skal foretages en selvstændig prøvelse af, hvorvidt et eventuelt ægteskab kan anerkendes efter dansk ret, eller om der foreligger et ugift fast parforhold, også selvom dette

tidligere har undergået prøvelse ved en anden dansk myndighed, eksempelvis i forbindelse med en sag om opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne.

Som eksempel på en af disse sager, der er behandlet på et mundtligt nævnsmøde, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **januar 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Belgien** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en kvinde, der havde fået udstedt visum til Belgien. Advokaten henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klageren havde sin ægtefælle i Danmark, som hun ventede barn med, og at der var risiko for, at hun ved en overførsel til Belgien ikke ville have adgang til indkvartering. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren var i besiddelse af et gyldigt visum til Belgien, da hun indgav ansøgning om asyl i Danmark. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Belgien som udgangspunkt er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 12, stk. 2, og at Belgien dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Belgien [i sommeren] 2024 har accepteret at modtage klageren i medfør af pågældende bestemmelse. Klageren har gjort gældende, at hendes asylsag bør behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, jf. forordningens præambel punkt 14 og EU chartrets artikel 1, idet klageren blandt andet har henvist til, at hun har sin ægtefælle i Danmark, som hun venter barn med, og at der er risiko for, at hun ved en overførsel til Belgien ikke vil have adgang til indkvartering. Spørgsmålet er således, om der i den foreliggende sag er grundlag for at fravige udgangspunktet efter forordningens artikel 3, stk. 1, om, at det er Belgien, der skal behandle klagerens ansøgning om asyl. I den forbindelse har det bl.a. betydning at få fastlagt klagerens familiemæssige relationer til Danmark, herunder om der foreligger et ægteskab med [A], der anerkendes efter dansk ret. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at det følger af Dublinforordningens artikel 7, stk. 2, at afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter kriterierne i forordningens kapitel III, skal ske på grundlag af situationen på det tidspunkt, hvor ansøgeren for første gang indgav sin ansøgning om international beskyttelse til en medlemsstat. Sagen skal således vurderes med udgangspunkt i forholdene, som de forelå ved ansøgningen om asyl [i sommeren] 2024. Dublinforordningens artikel 9 regulerer, hvorledes der skal forholdes i forhold til familiemedlemmer, som er personer med international beskyttelse. Bestemmelsen har følgende ordlyd: "Artikel 9 Hvis ansøgeren, uanset om familien i forvejen var stiftet i hjemlandet, har et familiemedlem, der har fået tilladelse til at opholde sig som en person med international beskyttelse i en medlemsstat, er det denne medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, forudsat at de pågældende skriftligt har udtrykt ønske herom." Dublinforordningens familiebegreb er

nærmere fastlagt i forordningens artikel 2, litra g, hvorefter der i forordningen bl.a. forstås følgende ved: "g) »familiemedlemmer«: for så vidt familien allerede eksisterede i hjemlandet, følgende medlemmer af ansøgerens familie, der opholder sig på medlemsstaternes område: - ansøgerens ægtefælle eller ugifte partner i et fast forhold, hvis ugifte par i den pågældende medlemsstats lovgivning eller nationale praksis sidestilles med gifte par i henhold til dens lovgivning vedrørende tredjelandsstatsborgere - …" Bestemmelsen i artikel 9 sammenholdt med artikel 2, litra g, må forstås således, at en ægtefælle eller ugift partner i fast forhold er omfattet af bestemmelsen, uanset om ægteskabet var indgået allerede i hjemlandet eller først er indgået på et senere tidspunkt. Der må herefter i første række tages stilling til, om der foreligger et ægteskab mellem klageren og [A], der anerkendes her i landet, eller om klageren og [A] er i et fast ugift parforhold. Ægteskabslovens § 22 b, stk. 1, fastslår, at et ægteskab, der er indgået i udlandet, anerkendes, hvis ægteskabet er gyldigt i det land, hvor ægteskabet er indgået. Efter dansk international privatret anerkendes et ægteskab, der er indgået i udlandet, hvis form- og kompetencereglerne i indgåelseslandet er overholdt, medmindre ægteskabet strider mod grundlæggende danske retsprincipper (ordre public). Dette betyder i praksis, at danske myndigheder anerkender ægteskabet, når følgende betingelser er opfyldt: - Vielsen opfylder de formkrav, der stilles i det land, hvor vielsen blev foretaget, og vielsen i øvrigt er gyldig i vielseslandet. - Vielsen er foretaget af en myndighed eller person, der i det land, hvor vielsen blev foretaget, var bemyndiget til at foretage vielsen. Flygtningenævnet må således som led i vurderingen af denne sag foretage en vurdering af, om ægteskabet anerkendes i dansk ret. Den omstændighed, at Udlændingenævnet tidligere i forbindelse med afgørelserne i familiesammenføringssagen har taget stilling til spørgsmålet, kan ikke føre til en anden vurdering. På tilsvarende vis skal Flygtningenævnet også vurdere, om der foreligger et fast ugift samlivsforhold mellem klageren og [A], i det omfang ægteskabet ikke anerkendes her i landet. Klageren har efter sin egen forklaring for nævnet under oplysnings- og motivsamtalen afgivet forkerte oplysninger om bl.a. sit forhold til [B], ligesom hun har oplyst, at hun til brug for behandlingen af visumbehandlingen til Belgien har fået udstedt et forfalsket vielsesdokument om, at hun var gift med [B]. Herefter, og efter den tvivl, der efter baggrundsoplysningerne består om udstedelse af dokumenter fra [land uden for EU's] myndigheder, finder nævnet ikke grundlag for at fastslå, at der er indgået et retsgyldigt ægteskab i [land uden for EU] mellem klageren og [A], der skal anerkendes her i landet. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at vielsesattesten er stemplet af den danske ambassade i [land uden for EU] med angivelse af, at man har set den originale vielsesattest. Det fremgår af sagens oplysninger, at parterne alene har boet sammen i en periode på godt en måned i 2018, og at [A] derudover har været på to besøg i [land uden for EU] i 2021 og 2023. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at der ikke er grundlag for at anse klageren og [A] som ugifte partnere i et fast parforhold som fastlagt i Dublinforordningens artikel 2, litra g. Det betyder, at der ikke som følge af bestemmelserne i

Dublinforordningens artikel 9 sammenholdt med artikel 2, litra g, er grundlag for at fastslå, at Danmark er forpligtet til at behandle klagerens asylsag. Ansvaret for at behandle klagerens asylsag påhviler derfor Belgien i overensstemmelse med udgangspunktet i Dublinforordningens artikel 3, stk. 1, i overensstemmelse med den modtagne accept fra de belgiske myndigheder. Det følger imidlertid af den diskretionære bestemmelse i Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, at enhver medlemsstat, uanset artikel 3, stk. 1, kan beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller statsløs, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler medlemsstaten efter kriterierne i forordningen. Hverken EU's charter om grundlæggende rettigheder eller Den Europæiske Menneskerettighedskonvention pålægger medlemsstaterne en generel pligt til at respektere udlændinges valg af det land, hvor de ønsker at søge asyl. Flygtningenævnet understreger i den forbindelse, at det vil være i strid med formålet i Dublinforordningen at behandle en ansøgning om asyl i Danmark alene med henblik på at sammenføre en asylansøger til en anden person. Henset til hovedprincippet i forordningen, hvorefter en ansøgning om asyl kun skal behandles af én medlemsstat, som identificeres ud fra de objektive kriterier indeholdt i forordningens kapitel III, er det Flygtningenævnets opfattelse, at der i det enkelte tilfælde bør foreligge ganske særlige grunde til at fravige det nævnte hovedprincip. I den forbindelse bemærkes det, at det fremgår af Dublinforordningens præambels punkt 14, at hensynet til familielivet i overensstemmelse med EU's charter om grundlæggende rettigheder eller Den Europæiske Menneskerettighedskonvention bør indgå som et primært hensyn i forbindelse med medlemsstaternes anvendelse af forordningen. I tilknytning hertil kan der også henvises til præamblens punkt 17, hvori anføres, at enhver medlemsstat bør kunne fravige ansvarskriterierne, navnlig af humanitære og menneskelige grunde, for at sammenføre familiemedlemmer og behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet til medlemsstaten eller til en anden medlemsstat, selvom behandlingen ikke er medlemsstatens ansvar i henhold til de bindende kriterier, der er fastlagt i forordningen. Efter de foreliggende oplysninger om den hidtidige og nuværende relation mellem klageren og [A], herunder navnlig den omstændighed, at klageren nu er gravid med termin i [foråret] 2025, og at faderen til barnet er [A], finder nævnet, at der efter omstændighederne foreligger sådanne særlige grunde, at humanitære og menneskelige hensyn taler for, at klagerens asylsag skal behandles her i landet, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klagerens asylsag skal behandles her i landet." Dub-belg/2025/1

Såfremt klageren er afvist asylansøger, finder artikel 9 og 10 ikke anvendelse, idet klageren i så fald ikke er ansøger i forordningens forstand, jf. artikel 2, litra c.

Som eksempel på en sag, der er behandlet på et mundtligt nævnsmøde, og hvor nævnet har forholdt sig til anvendelsesområdet for artikel 9 sammenholdt med ansøgerbegrebet i artikel 2, litra c, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2026** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Rumænien** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en kvinde, der var meddelt afslag på asyl i Rumænien. Advokaten henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til forordningens artikel 9, jf. artikel 2, litra g, subsidiært artikel 17, stk.1, idet klageren havde en ægtefælle i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren [i vinteren 2024/2025] er registreret som asylansøger i Rumænien. De rumænske myndigheder anmodede ikke Danmark om at overtage behandlingen af ansøgningen efter proceduren i Dublinforordningens artikel 21. Klagerens ansøgning om beskyttelse blev herefter afslået [i vinteren 2024/2025]. Afslaget blev ikke påklaget. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Rumænien som udgangspunkt er forpligtet til at modtage klageren, jf. Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra d. Rumænien har i overensstemmelse hermed [i foråret] 2025 accepteret at modtage klageren i medfør af denne bestemmelse. Klageren har gjort gældende, at klagerens asylansøgning nu skal realitetsbehandles i Danmark i medfør af Dublinforordningens artikel 9, jf. artikel 2, litra g, subsidiært artikel 17, stk. 1. Klageren har i den forbindelse henvist til, at klagerens herboende ægtefælle har asyl i Danmark. Af Dublinforordningens artikel 9, fremgår blandt andet, at hvis "ansøgeren", uanset om familien i forvejen var stiftet i hjemlandet, har et familiemedlem, der har fået tilladelse til at opholde sig som en person med international beskyttelse i en medlemsstat, er det denne medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse. Af Dublinforordningens artikel 2, litra c, fremgår følgende: "… I denne forordning forstås ved: …c) »ansøger«: en tredjelandsstatsborger eller statsløs, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, som der endnu ikke er truffet endelig afgørelse om. …" Under disse omstændigheder, og da klagerens ansøgning om asyl er behandlet i Rumænien, der har accepteret at modtage klageren i medfør af Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra d, finder Flygtningenævnet, at Dublinforordningens artikel 9, ikke har betydning for så vidt angår ansvarsfastlæggelsen i klagerens sag. Spørgsmålet er herefter, om klagerens sag bør behandles i Danmark i medfør af Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, hvoraf fremgår følgende: "Uanset artikel 3, stk. 1, kan enhver medlemsstat beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller statsløs, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler den efter kriterierne i denne forordning." Udlændingestyrelsen har i forbindelse med afgørelsen af en ansøgning om familiesammenføring vurderet, at forholdet mellem klageren og [A], må anses for et proformaægteskab. Udlændingestyrelsen meddelte derfor afslag på familiesammenføring [i som-

meren] 2023 og afslag på genoptagelse af sagen [i efteråret] 2023. Udlændingenævnet har [i efteråret] 2024 stadfæstet styrelsens afgørelse om afslag på genoptagelse. Efter klagerens og [A's] forklaringer for Flygtningenævnet må det lægges til grund, at parterne kontinuerligt og vedholdende forsøger at etablere et familieliv, der inkluderer børn. På denne baggrund, og efter de i øvrigt foreliggende oplysninger, finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at der er tale om et ægteskab, der er indgået med det afgørende formål at opnå ret til ophold i Danmark. Uanset det oplyste om karakteren af parternes forhold, og at der nu må antages at foreligge et familieliv, der nyder beskyttelse efter EMRK artikel 8, finder Flygtningenævnets flertal, under de foreliggende omstændigheder, hvor klagerens asylsag er afgjort i Rumænien, ikke at der af denne årsag er grundlag for fornyet behandling af klagerens ansøgning om asyl i Danmark. Flygtningenævnets flertal finder således, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at ansøgningen bør behandles i Danmark i medfør af den diskretionære bestemmelse i Dublinforordningen artikel 17, stk. 1. På denne baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen." Dub-Rumæ/2026/2

3.4.2. Opholdstilladelser eller visa – Dublinforordningens artikel 12

Hvis en ansøger er i besiddelse af en gyldig eller udløbet opholdstilladelse eller et gyldigt eller udløbet visum til en medlemsstat, er det under en række nærmere fastsatte betingelser som udgangspunkt den pågældende medlemsstat, der er ansvarlig for at behandle ansøgerens ansøgning om asyl, jf. forordningens artikel 12.

Hvis en ansøger er i besiddelse af flere opholdstilladelser eller visa, der er udstedt af forskellige medlemsstater, regulerer artikel 12, stk. 3, i hvilken rækkefølge medlemsstaterne bliver ansvarlige.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har taget stilling til anvendelsesområdet for artikel 12 i en situation, hvor klageren havde processuelt ophold, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 62 f., nævnte afgørelse Dub-Pole/2024/8.

3.4.3 Afhængighedsforhold – Dublinforordningens artikel 16

Hvis en ansøger på grund af graviditet, et nyfødt barn, alvorlig sygdom, et alvorligt handicap eller høj alder er afhængig af vedkommendes barn, søskende eller forælder, og såfremt vedkommende, som ansøgeren er afhængig af, har lovligt ophold i en medlemsstat, skal medlemsstaterne normalt lade ansøgeren blive sammen med vedkommende, jf. Dublinforordningens artikel 16, stk. 1. Dette er ligeledes tilfældet, såfremt et

barn, søskende eller forælder, der har lovligt ophold i en medlemsstat, er afhængig af ansøgeren.

En forudsætning herfor er, at det familiemæssige bånd mellem ansøgeren og vedkommende eksisterede i hjemlandet, at vedkommende er i stand til at tage sig af ansøgeren, eller ansøgeren er i stand til at tage sig af vedkommende, og at de pågældende har givet udtryk herfor skriftligt.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet på formandskompetencen har forholdt sig til afhængighedsforhold, jf. artikel 16, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Tyskland** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en mand, der havde indgivet ansøgning om asyl i Tyskland. DRC Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klageren led af psykiske helbredsproblemer, og at han havde [antal] [søskende] i Danmark, som hjalp og støttede ham. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har ansøgt om og er blevet meddelt afslag på en ansøgning om international beskyttelse i Tyskland. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Tyskland er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra d, og at Tyskland dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Tyskland [i foråret] 2025 har accepteret at modtage klageren i medfør af pågældende bestemmelse. Det forhold, at klageren til DRC Dansk Flygtningehjælp har oplyst, at han lider af psykiske problemer, herunder paranoia, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren ved behov må antages at kunne modtage den nødvendige sundhedsbehandling i Tyskland, og nævnet bemærker hertil, at klageren har oplyst, at han tidligere har modtaget behandling i Tyskland. Det forhold, at klageren har [antal] herboende [søskende], som drager omsorg for ham, når han i perioder har det skidt, kan heller ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet bemærker i denne forbindelse, at klagerens [søskende] ikke er omfattet af begrebet 'familie' i Dublinforordningens forstand, jf. forordningens artikel 2, litra g. Nævnet finder endvidere, at det ikke kan lægges til grund, at der består et afhængighedsforhold mellem klageren og hans [antal] søskende, som er omfattet af Dublinforordningens artikel 16. Det bemærkes, at klageren har været adskilt fra sine [søskende], som ifølge det af klageren oplyste har opholdt sig i Danmark i over ti år. Flygtningenævnet finder, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en

gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen." Dub-Tysk/2025/14

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 64 f., nævnte afgørelse Dub-Tysk/2024/21, den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 64 ff., nævnte afgørelse Dub-Tysk/2023/21 og den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 52 f., nævnte afgørelse Dub-Fran/2021/5.

3.4.4 Suverænitetsklausulen og den humanitære klausul – Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 og 2

Dublinforordningens artikel 17 indeholder forordningens diskretionære klausuler. Det følger af artikel 17, stk. 1, at enhver medlemsstat kan beslutte at behandle en ansøgning, selvom medlemsstaten ikke er forpligtet hertil efter forordningens regler (suverænitetsklausulen). Endvidere følger det af artikel 17, stk. 2, at en medlemsstat kan anmode en anden medlemsstat om at overtage ansvaret for behandling af asylansøgningen med henblik på at sammenføre familierelationer, af humanitære årsager eller af kulturelle hensyn, uanset at sidstnævnte medlemsstat ikke er ansvarlig for behandling af asylansøgningen efter kriterierne i Dublinforordningens artikel 8-11 og 16 (den humanitære klausul).

Henset til hovedprincippet i forordningen, hvorefter en ansøgning om asyl kun skal behandles af én medlemsstat, som identificeres ud fra de objektive kriterier indeholdt i forordningens kapitel III, bør der efter nævnets praksis foreligge ganske særlige grunde til at fravige det nævnte hovedprincip.

Som eksempel på en afgørelse, hvor sagen er behandlet på et mundtligt nævnsmøde, og hvor nævnet har forholdt sig til, om der foreligger sådanne særlige omstændigheder i sagen, at asylansøgningen skal behandles i Danmark, jf. artikel 17, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **marts 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Letland** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en mand, der havde indgivet ansøgning om asyl i Letland. Advokaten henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til klagerens psykiske sårbarhed sammenholdt med baggrundsoplysninger om forholdene i Letland samt klagerens egne oplevelser i Letland. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Flygtningenævnet har lagt til grund, at Letland har indledt en sag om international beskyttelse af klageren, og at klageren derefter er udrejst af Letland, inden hans asylsag blev færdigbehandlet. Flygtningenævnet finder på

denne baggrund, at Letland som udgangspunkt er forpligtet til at tilbagetage klageren, jf. Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra b, og at Letland dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Letland har [i efteråret] 2024 i overensstemmelse hermed accepteret at modtage klageren i medfør af den nævnte bestemmelse. Klageren har gjort gældende navnlig, at hans asylsag skal realitetsbehandles i Danmark under henvisning til, at han ved overførsel til Letland risikerer at blive sendt ud af landet uden at få sin asylsag realitetsbehandlet, og at han har været udsat for overgreb og fængsling i Letland som en del af asylproceduren, at han er traumatiseret som følge heraf og derfor ikke bør sendes tilbage med risiko for yderligere traumer, at det ikke kan udelukkes, at klageren på ny vil blive udsat for en tilsvarende behandling i Letland, at klageren er særlig sårbar, og at klageren har [et nært familiemedlem] i Danmark. Klageren har i den forbindelse henvist til Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, jf. præamblens punkt 17, jf. EU-chartret om grundlæggende rettigheder art. 4, 6. 18 samt EMRK art. 3 og 5. Flygtningenævnet finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at asylsystemet i Letland generelt må anses for behæftet med visse mangler, og at der kan være risiko for frihedsberøvelse under til dels vanskelige vilkår, samt risiko i øvrigt for manglende adgang til asylsystemet i form af navnlig push-back ved grænseposter. Der henvises herved bl.a. til rapporten "Report to the Latvian Government on the periodic visit to Latvia carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT)" fra juli 2023, side 18ff. Hovedparten af de foreliggende baggrundsoplysninger vedrører dog forholdene for asylansøgere som følge af den særlige situation ved grænsen til Belarus fra august 2021 til august 2023. Hertil bemærkes, at det ikke vil være foreneligt med Dublinforordningens formål og system, hvis enhver tilsidesættelse af EU's direktiver på asylområdet ville være tilstrækkelig til at forhindre overførsler af asylansøgere til den ansvarlige medlemsstat, jf. herved EU-Domstolens dom af 21. december 2011 i de forenede sager N.S. m.fl. (C-411/10 og C-493/10), præmis 84-85. Den anmodende medlemsstat er som udgangspunkt alene udelukket fra at overføre en asylansøger til den ansvarlige medlemsstat, når der i forbindelse med eller efter overførslen er en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i artikel 4 i EU's charter om grundlæggende rettigheder eller artikel 3 i EMRK, jf. blandt andet principperne i EU-Domstolens dom af 19. marts 2019 i sagen Jawo (C-163/17). Dette kan enten være begrundet i systemmæssige mangler ved asylproceduren og modtageforholdene for asylansøgere i den ansvarlige medlemsstat, jf. Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, 2. led, eller andre konkrete omstændigheder, som medfører en krænkelse af de nævnte bestemmelser i EU-chartret eller Menneskerettighedskonventionen. Som anført af Udlændingestyrelsen i udtalelsen [fra vinteren 2024/2025] kan det ikke med fornøden sikkerhed konstateres, at Letland systematisk frihedsberøver Dublin-returnees, der overføres fra et medlemsland til et andet medlemsland som led i proceduren efter Dublinforordningen. Det tilføjes, at det fremgår af

rapporten "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Latvia" fra april 2023, som er udarbejdet af Letland inden for rammen af EUAA's dataindsamling, at en Dublin-returnee har adgang til indkvartering, herunder lægelig behandling, og har ret til på ny at få adgang til asylproceduren. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at Dublinforordningen er baseret på princippet om gensidig tillid mellem medlemsstaterne, og der gælder således en formodning for, at behandlingen af asylansøgere i hver enkelt medlemsstat er i overensstemmelse med kravene i de internationale konventioner, herunder EMRK og EU's charter om grundlæggende rettigheder. Flygtningenævnet finder herefter, at der på det foreliggende grundlag ikke er tilstrækkelige grunde til at antage, at der er sådanne generelle systemfejl i asylproceduren og i modtage- og indkvarteringsforholdene i Letland, at det kan begrunde, at der generelt ikke kan ske overførsler til Letland i medfør af Dublinforordningen, jf. Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, 2. led. Flygtningenævnet finder, at det ikke kan føre til en anden vurdering, at klageren blandt andet har forklaret, at han i Letland har været udsat for frihedsberøvelse under vanskelige vilkår, hvilket nævnet har lagt til grund. Flygtningenævnet har herefter overvejet, om der foreligger oplysninger om omstændigheder vedrørende klagerens konkrete forhold, der bør indebære, at klageren alligevel ikke skal overføres til Letland, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1. Flygtningenævnet har efter sagens oplysninger lagt til grund som ubestridt, at klageren har været fængslet i [omkring 1 år] i Letland, og at klageren under denne fængsling to gange har forsøgt at begå selvmord, og at han som følge af omstændighederne under opholdet i Letland og efter ankomsten til Danmark har opsøgt psykologbistand. På denne baggrund og efter en samlet vurdering af de i øvrigt foreliggende oplysninger om klagerens forhold finder nævnet, at der efter omstændighederne foreligger sådanne særlige grunde, at humanitære og menneskelige hensyn taler for, at klagerens asylsag skal behandles her i landet, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klagerens asylsag skal behandles her i landet." Dub-Letl/2025/1

Som eksempel på en afgørelse, hvor sagen er behandlet på formandskompetencen, og hvor nævnet har forholdt sig til, om der foreligger sådanne særlige omstændigheder i sagen, at asylansøgningen skal behandles i Danmark, jf. artikel 17, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Tyskland** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en mand, der var meddelt afslag på asyl i Tyskland. DRC Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klagerens barn var bosat i Danmark, og at klageren under sit ophold i Tyskland blev udsat for flere overgreb. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har

ansøgt om og er blevet meddelt afslag på en ansøgning om international beskyttelse i Tyskland. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Tyskland er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra d, og at Tyskland dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Tyskland [i foråret] 2024 har accepteret at modtage klageren i medfør af pågældende bestemmelse. Klageren har til støtte for, at der ikke skal ske overførsel til Tyskland, gjort gældende, at klagerens mindreårige [barn] er bosat i Danmark, hvorfor klageren, under henvisning til retten til familieliv, bør få sin asylansøgning realitetsbehandlet i Danmark efter Dublinforordningens art. 17, stk. 1, jf. art. 6, stk. 1, herunder art. 6, stk. 3, litra a. Efter Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, kan enhver medlemsstat beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, selvom behandlingen af ansøgningen ikke påhviler den efter forordningens kriterier. Hensynet til barnets tarv og hensynet til familielivet, som der er henvist til i forordningens præambel 13, 14 og 16 kan ikke medføre, at Danmark skal behandle klagerens asylansøgning i medfør af forordningens artikel 17, stk. 1. Flygtningenævnet bemærker, at formålet med Dublinforordningen er at afgøre, hvilken medlemsstat, der er ansvarlig for at behandle en asylansøgning. Formålet er derimod ikke at sikre, at en asylansøger kan opholde sig på en bestemt medlemsstats område som følge af familiemæssige hensyn, som falder uden for forordningens familiebegreb. Disse hensyn varetages derimod i medfør af bl.a. reglerne om familiesammenføring. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at klageren og hans [barns] mor blev religiøst viet i [land i Mellemøsten] i 2015-2016, og at deres samliv ophørte i 2019. Klageren valgte herefter i 2019, af egen fri vilje og efter [sit barns] fødsel i Danmark, at søge om asyl i Tyskland, hvorfor det må antages, at klageren ved indgivelse af asylansøgning i Tyskland havde til intention at tage varigt ophold i Tyskland. Klageren har under sit ophold i Tyskland fra 2019 og frem til sin genindrejse i Danmark i [vinteren 2023/2024] udelukkende haft telefonisk kontakt med [sit barn], og har i perioden ikke gjort sig øvrige bestræbelser på at opnå familiesammenføring. Det forhold, at klageren nu ønsker at opholde sig i Danmark med sit barn, må således henhøre til reglerne om familiesammenføring. Flygtningenævnet bemærker hertil, at Dublinforordningens artikel 6, stk. 1, skal fortolkes således, at den ikke pålægger en medlemsstat, der efter de i forordningen fastsatte kriterier ikke er ansvarlig for at behandle en ansøgning om international beskyttelse, at tage hensyn til barnets tarv og selv at være forpligtet til at behandle denne ansøgning i henhold til Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, jf. dom C-661/17, M.A., S.A. og A.Z. mod Irland, afsagt af den Europæiske Unions Domstol den 23. januar 2019. Således kan hensynet til barnets tarv ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet finder endvidere, at der ikke foreligger ekstraordinære omstændigheder i øvrigt, som kan begrunde, at klagerens asylansøgning skal behandles i Danmark. Flygtningenævnet finder således, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær

karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. Det kan endelig ikke føre til en ændret vurdering, at DRC Dansk Flygtningehjælp har anført, at klageren i Tyskland blev udsat for seksuelle overgreb og ulovlige krænkelser i form af […], og deraf medfølgende chikane, vold og trusler. Flygtningenævnet bemærker hertil, at de tyske myndigheder må antages af have viljen og evnen til at yde klageren den fornødne beskyttelse, hvorfor klageren henvises til at rette henvendelse til relevante tyske myndigheder om eventuelle kriminelle forhold. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen. " Dub-Tysk/2025/11

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelser Dub-Nede/2025/3, Dub-Belg/2025/1 og Dub-Rumæ/2026/2, de i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 65 ff., nævnte afgørelser Dub-Tysk/2024/10 og Dub-Letl/2024/1, den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 55 f., nævnte afgørelse Dub-Tysk/2023/46, og de på side 67 ff. nævnte afgørelser Dub-Sver/2023/12 og Dub-Pole/2023/11 samt den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 52 ff., nævnte afgørelse Dub-Sver/2022/7.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har forholdt sig til, om en anden medlemsstat skulle anmodes om at overtage ansvaret for behandlingen af asylansøgningen med henblik på at sammenføre familierelationer, jf. artikel 17, stk. 2, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 69 f., nævnte afgørelse Dub-Tysk/2024/13.

3.4.5 Længerevarende ophold uden for medlemsstaternes område – Dublinforordningens artikel 19, stk. 2

Såfremt en udlænding, efter at have indgivet en ansøgning om asyl i en medlemsstat, har opholdt sig uden for medlemsstaternes område i mere end tre måneder og derefter er genindrejst, følger det af Dublinforordningens artikel 19, stk. 2, at et tidligere etableret ansvar bortfalder.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har taget stilling til ophold uden for medlemsstaternes område, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 71 f., nævnte afgørelse Dub-Sver/2023/6, den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 55 f., nævnte afgørelse Dub-Finl/2022/1, den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 54 f., nævnte afgørelse Dub-Span/2021/5, den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 53 f., nævnte afgørelse Dub-Span/2020/1 samt den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 111 f., nævnte afgørelse Dub-Østr/2019/1.

3.4.6 Frister

Dublinforordningen har til formål hurtigst muligt at identificere, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning. Forordningen indeholder en række bestemmelser vedrørende processuelle krav, herunder bestemmelser vedrørende frister, der skal bidrage til en hurtig fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen, samt frister for overførsel, således at asylansøgere sikres en effektiv adgang til procedurerne om meddelelse af international beskyttelse.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har taget stilling til frister som fastsat i Dublinforordningen, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 59 f., nævnte afgørelse Dub-Tysk/2021/18. Udlændingestyrelsen havde i sagen truffet afgørelse om, at pågældende, der var meddelt afslag på opholdstilladelse i Tyskland, skulle overføres til Tyskland i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen. Flygtningenævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse med henvisning til Dublinforordningens artikel 23. Det fremgår af artikel 23, stk. 2, at en anmodning om tilbagetagelse fremsættes så hurtigt som muligt og under alle omstændigheder inden for to måneder efter modtagelse af hit i Eurodac. Nævnet fandt i den konkrete sag, at Udlændingestyrelsens anmodning om tilbagetagelse ikke kunne anses som værende fremsat rettidigt og bemærkede i øvrigt, at det forhold, at Tyskland havde accepteret at modtage klageren i medfør af Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra d, ikke kunne føre til en anden vurdering, idet grundlaget for de tyske myndigheders stillingtagen til tilbagetagelsesanmodningen havde været utilstrækkeligt.

Der kan derudover henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 60 ff., nævnte afgørelse Dub-Rumæ/2021/3, hvor nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse og herved forholdt sig til anvendelsen af Dublinforordningens artikel 28, stk. 3, i en sag, hvor klageren var frihedsberøvet med henblik på overførsel til Rumænien.

Endelig kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 42 ff., nævnte afgørelse Dub-Fran/2021/1, hvor Flygtningenævnet forholdt sig til anvendelsen af fristreglerne i Dublinforordningens artikel 21, stk. 1, og artikel 23, stk. 2, sammenholdt med Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, 3. pkt., og på den baggrund stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag, hvor styrelsen havde fremsat en fornyet anmodning om overtagelse til de franske myndigheder efter udløbet af genvurderingsfristen i Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, men inden udløbet af den generelle og absolutte frist i Dublinforordningens artikel 21, stk. 1. Flygtningenævnet tiltrådte således Udlændingestyrelsens vurdering af, at de tidsmæssige betingelser i Dublinforordningen var overholdt.

3.5 Eksempler fra nævnets praksis vedrørende generelle forhold i modtagerlandet

3.5.1 Generelle forhold i modtagerlandet

Det følger af praksis fra EU-Domstolen, at Dublinforordningen ikke indebærer en uafkræftelig formodning for, at den ansvarlige medlemsstat overholder de grundlæggende EU-rettigheder. Endvidere følger det af Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, 2. led, at en medlemsstat ikke kan udpeges som ansvarlig for behandling af en asylansøgning, såfremt der er væsentlige grunde til at tro, at der er systemfejl i asylproceduren og i modtageforholdene, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling. Se nærmere herom ovenfor i afsnit 3.2.1.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fastslog i 2011 (M.S.S. v. Belgium and Greece (30696/09)), at forholdene for asylansøgere i Grækenland var af en sådan karakter, at overførsler til Grækenland i medfør af Dublinforordningen ville indebære en krænkelse af EMRK artikel 3. Siden dommen blev afsagt, har Flygtningenævnet ikke modtaget sager fra Udlændingestyrelsen om overførsel efter Dublinforordningen til Grækenland.

På baggrund af oplysninger om det ungarske asylsystem vurderede et konkret nævn i 2017, at der var systemfejl i asylproceduren i Ungarn. For yderligere herom kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), afsnit 4.3.2. Flygtningenævnet har siden det konkrete nævns afgørelse i 2017 ikke modtaget sager fra Udlændingestyrelsen om overførsel efter Dublinforordningen til Ungarn.

Som eksempel på en sag fra beretningsåret, der er behandlet på et mundtligt nævnsmøde, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til de generelle forhold i et modtagerland, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Rumænien** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en mand, der havde indgivet ansøgning om asyl i Rumænien. Advokaten henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klageren ikke havde fået en ordentlig asylsagsbehandling i Rumænien, og at han ikke ville have adgang til at få genåbnet sin asylsag i Rumænien. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "I den foreliggende sag har Flygtningenævnet lagt til grund, at klageren har ansøgt om international beskyttelse i Rumænien, og at han er udrejst af Rumænien, inden modtagelse af en endelig afgørelse i asylsagen. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at udgangspunktet må være, at Rumænien er forpligtet til at modtage klageren, jf. Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra b, og er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om interna-

tional beskyttelse. Det bemærkes herved, at Rumænien [i efteråret] 2024 har accepteret at modtage klageren i medfør af den pågældende bestemmelse. Klageren har gjort gældende, at det efter de rumænske myndigheders oplysninger må lægges til grund, at klageren [i efteråret] 2024 havde en verserende klagesag i Rumænien. Det gøres gældende, at det må lægges til grund, at klagerens sag nu er lukket, og at en tidsfrist på 9 måneder for at kunne åbne sagen er overskredet. Når fristen på 9 måneder er overskredet, kræves en ny ansøgning, som skal vurderes i henhold til det, som kaldes "subsequent application". Betingelserne for at få antaget en "subsequent application" er, at klageren kan fremlægge dokumentation for nye oplysninger, eller at der er sket ændringer i hjemlandet, som har konsekvenser for ansøger. Dette indebærer, at der er en reel risiko for, at klageren ikke vil få en retfærdig behandling af sin asylsag, idet den ikke vil blive åbnet og vurderet i klageinstansen, hvorfor han risikerer udsendelse på et uoplyst og muligt urigtigt grundlag. Flygtningenævnet finder i det væsentlige at kunne lægge klagerens forklaring til grund. Nævnet lægger således til grund, at klageren i Rumænien er meddelt afslag i første instans på en ansøgning om asyl, at afslaget blev påklaget og behandlet i et retsmøde hvor klageren havde beskikket advokat og under medvirken af tolk. Han valgte imidlertid at forlade Rumænien uden at afvente appelafgørelsen. De rumænske myndigheder har som anført [i efteråret] 2024 accepteret at modtage klageren i medfør Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra b, der omhandler forpligtelsen til at tilbagetage en ansøger, hvis ansøgning er under behandling. De rumænske myndigheder oplyste samtidig, at der var en verserende appelsag under behandling ved domstolene. Efter det oplyste, herunder Flygtningenævnets baggrundsoplysninger, finder nævnet imidlertid ikke at kunne udelukke, at hans asylsag i Rumænien er afsluttet af de rumænske myndigheder som følge af den tid, der nu er forløbet. På det foreliggende grundlag kan Flygtningenævnet således ikke udelukke, at klageren ved tilbagevenden til Rumænien, er henvist til at søge asylsagen i Rumænien genåbnet ved at indgive en "subsequent application". Nævnet henviser i den forbindelse til AIDA´s "Country Report Romania – 2023 Update" senest udgivet i august 2025, pkt. 2.7 om "The situation for Dublin returnees". Det fremgår heraf, at en "subsequent application" kan imødekommes, hvis der fremlægges nye oplysninger eller elementer, der ikke indgik i den oprindelige sag. Der er ingen frist for indgivelse af en sådan fornyet ansøgning. Om retsmidler over for et eventuelt afslag fremgår, at et afslag på en fornyet ansøgning kan indbringes for domstolene i Rumænien. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at anse denne procedure for stridende mod Rumæniens internationale og EU-retlige forpligtelser på området, herunder asylproceduredirektivet. Flygtningenævnet finder videre, at der ikke er oplysninger om klagerens helbred eller personlige forhold, der giver grundlag for at anse klageren for særlig udsat eller sårbar. Det forhold, at han er af den opfattelse, at han blev dårligt behandlet i Rumænien kan ikke føre til andet resultat. Det må antages, at klageren ved at rette henvendelse til de rumænske myndigheder kan opnå den fornødne beskyttelse mod

eventuelle overgreb. Oplysningerne om de forhold, klageren vil være underlagt, såfremt hans asylsag måtte være afsluttet af de rumænske myndigheder, finder nævnet heller ikke kan føre til et andet resultat. Flygtningenævnet finder endvidere, at det efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke kan antages, at de generelle forhold for asylansøgere, herunder afviste asylansøgere, i Rumænien har en sådan karakter, at de kan sidestilles med systemfejl i asylproceduren og modtageforholdene, og Flygtningenævnet finder på den baggrund, at Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, ikke er til hinder for en overførsel til Rumænien. De foreliggende baggrundsoplysninger giver desuden ikke grundlag for en generel antagelse om, at overførsel til Rumænien som udgangspunkt vil medføre en risiko for umenneskelig og nedværdigende behandling som defineret i EMRK artikel 3 og EU-chartrets artikel 4. Flygtningenævnet finder på denne baggrund ikke anledning til at tage stilling til det anførte om, at klageren ved en overførsel til Rumænien vil være i risiko for refoulement. Der henvises i den forbindelse til præmis 142 i EU-domstolens dom af 30. november 2023 i de forenede sager C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 og C-328/21, hvoraf blandt andet fremgår: " […] Dublin III-forordningens artikel 3, stk. 1, og artikel 3, stk. 2, andet afsnit, sammenholdt med denne forordnings artikel 27 samt chartrets artikel 4, 19 og 47, skal fortolkes således, at en retsinstans i den anmodende medlemsstat, for hvilken et søgsmål til prøvelse af en afgørelse om overførsel er blevet indbragt, ikke må undersøge, om der i den anmodede medlemsstat foreligger en risiko for tilsidesættelse af princippet om non-refoulement, som ansøgeren om international beskyttelse vil blive udsat for efter sin overførsel til denne medlemsstat eller som følge heraf, når denne retsinstans ikke har konstateret, at der i den anmodede medlemsstat foreligger systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere om international beskyttelse. Den omstændighed, at myndighederne og retsinstanserne i den anmodende medlemsstat på den ene side og myndighederne og retsinstanserne i den anmodede medlemsstat på den anden side har forskellige opfattelser med hensyn til fortolkningen af de materielle betingelser for international beskyttelse, godtgør ikke, at der foreligger systemfejl." Flygtningenævnet finder, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke i øvrigt foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. På denne baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen." Dub-Rumæ/2025/1

Som yderligere eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til de generelle forhold i et modtagerland, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretnings (2024), side 72 ff., nævnte afgørelse Dub-Pole/2024/1, den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 73 f., nævnte afgørelse

Dub-Fran/2023/12 og den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 56 ff., nævnte afgørelse Dub-Bulg/2022/2.

3.5.2 Generelle forhold for afviste asylansøgere

Det følger af Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra d, at en medlemsstat, der har meddelt en tredjelandsstatsborger eller statsløs afslag på en ansøgning om asyl, er forpligtet til at tilbagetage denne ansøger, hvis ansøgeren har indgivet ansøgning om asyl i en anden medlemsstat eller opholder sig ulovligt i en anden medlemsstat.

Flygtningenævnet har i beretningsåret forholdt sig til forholdene for afviste asylansøgere i en række medlemsstater, hvor der ifølge baggrundsoplysningerne ikke er samme adgang til modtage- og indkvarteringsforhold for afviste asylansøgere som for personer, der endnu ikke har fået færdigbehandlet deres ansøgning om asyl.

Som eksempel på en sag, der er behandlet på et skriftligt nævnsmøde, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til de generelle forhold for afviste asylansøgere i modtagerlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Frankrig** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en mand, der var meddelt afslag på en ansøgning om asyl i Frankrig. Advokaten henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klageren som afvist asylansøger ikke ville have adgang til indkvartering i Frankrig. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren har ansøgt om og er blevet meddelt afslag på en ansøgning om international beskyttelse i Frankrig. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Frankrig som udgangspunkt er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra d. Det bemærkes herved, at Frankrig [i vinteren 2024/2025] har accepteret at modtage klageren i medfør af pågældende bestemmelse. Klageren har til støtte for, at hans ansøgning om asyl skal behandles i Danmark navnlig gjort gældende, at han som afvist asylansøger vil blive anset som en "subsequent applicant" og derfor ikke vil have adgang til indkvartering, men vil være henvist til at bo på gaden og dermed vil være i risiko for umenneskelig og nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i EU's charter om grundlæggende rettigheder. De franske myndigheder er forpligtede til at yde hjælp i form af indkvartering og lægehjælp, uanset hvilket stadie en asylansøgers sag befinder sig på, herunder også i den fase, hvor man er afvist. Klageren har også henvist til, at han har en ægtefælle i Danmark. Forholdene for afviste asylansøgere i Frankrig er nærmere beskrevet i AIDA's Country Report France Update on 2024 fra juni 2025. Om forholdene for Dublin returnees fremgår på side 75 bl.a.: "Applications of persons returned to France under the Dublin

III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications. If the asylum seeker comes from a safe country of origin, their application is examined under the accelerated procedure. If the asylum application had already received a final negative decision from the CNDA, the asylum seeker may apply to OFPRA for a re-examination only if they possess new evidence (see section on Subsequent Applications). Support and assistance to Dublin returnees remains complicated. The humanitarian emergency reception centre (Permanence d'accueil d'urgence humanitaire, PAUH) run by the Red Cross based next to Roissy – Charles de Gaulle airport aims to provide people released from the transit zone, after a court decision, with legal and social support. For many years, without any funding to implement this activity, the centre has welcomed Dublin returnees at their arrival at the airport. The returnees are directed towards the centre by the police or the airport services. Upon their arrival at the airport, the Border Police issues a safe conduct (sauf-conduit) which mentions the Prefecture where the asylum seekers have to submit their claim. This Prefecture may be located far from Paris, in Bretagne for example. The returnees have to reach the Prefecture on their own as no organisation or official service meets them. The centre cannot afford their travel within the French territory due to funding shortages. When the relevant Prefectures are in the Paris surroundings, two situations may occur: 1) On the one hand, some Prefectures do not register the asylum claims of Dublin returnees and redirect them to the SPADA. As it has already been mentioned in the Registration section, access to these platforms is very complicated and some returnees have to wait several weeks before getting an appointment with the organisations running them. 2) On the other hand, some Prefectures do immediately register the asylum claims of returnees and direct them to OFII in order to find them an accommodation place. The PAUH is the only entity receiving and supporting Dublin returnees upon their arrival in France by Charles de Gaulle airport. Considering the systemic difficulties encountered by the orientation platforms in Paris and its surroundings, several Dublin returnees, after registering their claim, are eager to turn to it in order to complete their asylum claim form or to find an accommodation. In Lyon, the situation is similar upon arrival of returnees at Saint-Exupéry airport. The returnees are not received at their arrival and not supported. They are supposed to present themselves at the SPADA run by Forum réfugiés to be registered before submitting their claim. They encounter the same difficulties in terms of accommodation to the conditions in Paris. When the incoming transfer concerns an asylum seeker who has previously abandoned their application and left the country, a new claim is considered as subsequent application. Dublin returnees further face important obstacles in accessing reception centres that is the same difficulties as all asylum seekers in France in securing housing. This is due to the fact that there is approximately a 50% gap of available places, as further explained in Conditions in reception facilities." Om adgangen til indkvartering fremgår af rapportens side 114: "The law establishes a national reception scheme, managed by

OFII. This scheme ensures the distribution of accommodation places for asylum seekers throughout the national territory, and their allocation thereto. In parallel and in compliance with the national reception scheme, regional schemes are defined and implemented by Prefects in each region. All asylum seekers are offered material reception conditions under Article L. 551-9 Ceseda. This provision applies to all asylum seekers even if their claim is channelled under the accelerated or Dublin procedure. The only nuance is that asylum seekers under the Dublin procedure do not have access to reception centres for asylum seekers (CADA) but have access to the other forms of accommodation and accommodation support. Reception conditions can be denied in the following cases: 1) Whey they refuse to go to their attributed region; 2) When they refuse their accommodation option, either at the GUDA or by not showing up within 5 days; 3) Subsequent applications; 4) Claim registered 90 days after entering France without a valid reason. In practice, OFII deny asylum seekers the benefit of reception conditions whenever it has the possibility to do so. After having registered their claim at the Prefecture, asylum seekers receive the asylum claim certificate that allows them to remain legally on French territory until: 1) The end of the asylum procedure; 2) A negative first instance decision for inadmissible claims and certain categories of claims rejected in an accelerated procedure – safe country of origin, subsequent application, threat to public order or national security; 3) Their transfer to another Member State under the Dublin Regulation. Meanwhile, they are entitled to material reception conditions, tailored if needed to their specific needs. The GUDA has been set up in order to better articulate the registration of asylum claims by the Prefecture and provision of reception conditions by OFII." På side 117 i rapporten fremgår videre om tilbagekaldelse af indkvartering: "Apart from the withdrawal of reception conditions following the end of the right to remain, specific conditions are foreseen in law to allow for the reduction or withdrawal of material reception conditions, both accommodation and ADA. According to Articles L. 551-15 (refusal) and L. 551-16 (withdrawal) Ceseda, as amended in 2018, material reception conditions can be refused or withdrawn where the applicant 1) Without legitimate reason, has not presented themselves to relevant authorities when required, has not responded to an information request or has not attended interviews related to the asylum application; 2) Has provided false statements concerning their identity or personal situation, in particular their financial situation; 3) Has made a subsequent application or, without legitimate reason, has not made an application within 90 days of entry into the French territory; 4) Exhibits violent behaviour or serious disrespect of the house rules of the centre. OFII is competent to decide on the suspension, withdrawal or refusal of material reception conditions. As required by European law, recalled by the Council of State in 2019, decisions on refusal or withdrawal of material reception conditions must be written and motivated. In case of suspension, a letter stating the intention to suspend material reception conditions is sent to the asylum seeker, who then has 15 days to challenge this decision through an

informal appeal (i.e., written observations). All decisions relating to the refusal or withdrawal of reception conditions can be appealed before the Administrative Court under the common rules of administrative law. The 2024 legislative reform established an unprecedented link between reception and the asylum procedure: a person who leaves their accommodation without legitimate reason, in addition to losing their reception conditions as foreseen before, will see their asylum application "closed" (clôturée) by OFPRA. These provisions came into force on 28 January 2024, the day after the publication of the law in the Official Journal, but they are not implemented in practice to date. The material reception conditions (MRC) are not significantly impacted in practice by this law, as the main provisions on this topic were censored or circumscribed by the Constitutional Council, and the others have a rather limited scope. The legislator had wanted to make the hypotheses of withdrawal or refusal of MRC automatic, but the Constitutional Council clarified the provision by highlighting that an individual examination is necessary (in accordance with European law). However, as part of an overhaul of administrative litigation procedures foreseen elsewhere in the law, a specific procedural framework for litigation relating to decisions to refuse or withdraw MRCs was created. Many cases have since been submitted to the courts, making it possible to reinstate MRCs in the many situations where OFII had withdrawn them without properly taking individual situations into account. In cases of subsequent applications, some Prefectures systematically reduce reception conditions of asylum seekers. In Lyon, Marseille, Paris and its surroundings, no subsequent claimants can benefit from reception conditions. In a few cases, subsequent claimants can benefit from these conditions after demonstrating their particular vulnerability and their specific needs in terms of accommodation. It is also possible after these 15 days to lodge an appeal before the administrative court. The law describes the procedure to be followed by reception centres management and by the Prefect once a decision on the asylum claim which ends the right to remain has been adopted. OFII informs the reception centre management where the asylum seeker is accommodated that the right to reception conditions has ended and that the provision of accommodation will be terminated upon a specific date. Rejected asylum seekers can formulate a request to remain 1 month in order to have time to plan their exit of the centre. … The number of asylum seekers without material reception conditions is an increasingly important and worrying issue. If we compare the number of asylum applications pending at the end of 2024 according to Eurostat (147,950) and the number of asylum seekers benefitting from reception conditions at this date (90,329 persons in total at the end of December 2024 according to OFII), this means more than 50,000 asylum seekers do not have reception conditions in France. The assessment to deny or withdraw reception conditions does not take into account the risk of destitution. Asylum seekers should pay a part of accommodation cost when they have sufficient resources (very rare in practice). In French law, there is no official possibility to limit reception conditions on the

basis of a large number of arrivals." Det må på baggrund heraf lægges til grund, at afviste asylansøgeres ret til indkvartering i Frankrig som udgangspunkt ophører efter et afslag på deres asylsag, men at de kan ansøge om at få lov til at forblive indkvarteret i en måned med henblik på at planlægge deres exit fra centeret. Det må endvidere lægges til grund, at der i nogle af de såkaldte "Prefectures" gives afslag på indkvartering til udlændinge, der indgiver fornyede ansøgninger om international beskyttelse. Frankrig har som anført accepteret at tilbagetage klageren efter Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra d, og har således også ansvaret for klagerens udrejse eller tvangsmæssige udsendelse. Det er de franske myndigheder der inden for rammerne af den franske lovgivning og Frankrigs internationale forpligtelser i den forbindelse skal sikre, at klageren ikke behandles på en måde, der strider herimod. Frankrig har tiltrådt Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, Flygtningekonventionen og EU's charter om grundlæggende rettigheder, og der er ikke holdepunkter for at antage, at Frankrig, herunder såvel de franske myndigheder som den franske lovgivning, ikke lever op til disse internationale forpligtelser. Dublinforordningen er således også baseret på princippet om gensidig tillid mellem medlemsstaterne, efter hvilket der som udgangspunkt gælder en formodning for, at modtageforholdene og asylproceduren i hver enkelt medlemsstat er i overensstemmelse med kravene i de nævnte internationale konventioner. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at det ud fra oplysningerne i sagen må lægges til grund, at klageren efter sit afslag på asyl i Frankrig som afvist asylansøger ikke længere har kunnet opholde sig lovligt i Frankrig, og at han derfor umiddelbart er omfattet af tilbagesendelsesdirektivet (direktiv 2008/115 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold). Der er ikke oplysninger om, hvorfor klageren ikke er rejst tilbage til sit hjemland. En udlænding, der som klageren ikke efterkommer en beslutning om at udrejse, har efter Flygtningenævnets opfattelse ikke krav på at blive behandlet på samme måde som udlændinge, der lovligt opholder sig i Frankrig, mens deres sager færdigbehandles, herunder tilbydes indkvartering i samme omfang, jf. herved også EU-Domstolens dom af 12. september 2024 i sag C-352/23 Changu, præmis 66-79 og dom af 19. marts 2019 i sag C-163/17 Jawo. Det må efter Flygtningenævnets opfattelse gælde, uanset om udlændingen ønsker at medvirke til udsendelsen eller ej. Klageren skal dog behandles i overensstemmelse med artikel 4 i EU's charter om grundlæggende rettigheder. Som anført af EU-Domstolen tilsidesættes artikel 4, når ligegyldighed fra en medlemsstats side har til følge, at en person, der er fuldstændig afhængig af offentlig hjælp, af grunde, som er uafhængige af den pågældendes vilje og personlige valg, lider alvorlige materielle afsavn, der ikke gør det muligt for den pågældende at dække sine mest basale behov, såsom behovet for at brødføde sig, vaske sig og have en bopæl, og som vil udgøre et indgreb i personens fysiske og mentale tilstand eller stille personen i en dårlig forfatning, der er i strid med den menneskelige værdighed, jf. sag C-163/17 Jawo. Den omstændighed, at klageren som afvist asylan-

søger ikke af de franske myndigheder tilbydes indkvartering udgør således ikke i sig selv forhold i strid med forbuddet mod umenneskelig og nedværdigende behandling således som det følger af chartrets artikel 4. Det bemærkes herved, at klageren ikke kan anses som fuldstændig afhængig af offentlig hjælp af grunde, som er uafhængige af hans vilje og personlige valg. Der foreligger heller ikke oplysninger om, at klageren er særlig sårbar. Det forhold, at klageren, hvis han indgiver en fornyet ansøgning om asyl i Frankrig, i overensstemmelse med de franske regler kan nægtes indkvartering, og at dette i praksis ofte sker, kan efter Flygtningenævnets opfattelse heller ikke i sig selv anses for at være i strid med forbuddet mod umenneskelig og nedværdigende behandling, ligesom det heller ikke ses at være i strid med de EU-retlige regler. Efter modtagedirektivets artikel 20, stk. 1, litra c (direktiv 2013/33 om fastlæggelse af fælles standarder for modtagelse og behandling af ansøgere om international beskyttelse), har medlemsstaterne mulighed for at indskrænke eller inddrage materielle modtageforhold, hvis en ansøger har indgivet en fornyet ansøgning. Efter stk. 5 skal en afgørelse herom træffes individuelt, objektivt og upartisk og skal begrundes, ligesom den skal baseres på den pågældende persons særlige situation. Hertil kommer endvidere, at det efter baggrundsoplysningerne ikke er alle de såkaldte "Prefectures", der giver afslag på indkvartering til udlændinge, ligesom det efter baggrundsoplysningerne er muligt at blive indkvarteret, hvis en ansøger, der har indgivet en fornyet ansøgning, påviser at være særlig sårbar med særlige behov for indkvartering. Det bemærkes i den forbindelse også, at det fremgår af de franske regler, at de skal administreres i overensstemmelse med EU-retten. Der er herefter ikke grundlag for at antage, at de franske myndigheder ikke har behandlet klagerens oprindelige asylsag i overensstemmelse med fransk lovgivning og landets internationale forpligtelser, ligesom der efter det øvrige indhold af den ovenfor nævnte AIDA-rapport heller ikke er væsentlige grunde til at tro, at der – uanset betydelige udfordringer i det franske asylsystem – er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i EU's charter om grundlæggende rettigheder. Flygtningenævnet finder således, at de generelle forhold og levevilkår for afviste asylansøgere og ansøgere, der indgiver fornyede ansøgninger i Frankrig, ikke er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre klageren til Frankrig, jf. herved Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, 2. led. Der foreligger ikke i øvrigt sådanne forhold, herunder af humanitær karakter, der giver grundlag for at behandle klagerens asylansøgning her i landet, uanset at klageren allerede har fået behandlet sin asylsag i Frankrig og fået afslag på asyl, jf. herved Dublinforordningens artikel 17, stk. 1. Flygtningenævnet er i den forbindelse enig med Udlændingestyrelsen i, at det forhold, at klagerens partner bor i Danmark, ikke kan føre til, at hans sag skal behandles her. Der er herved lagt vægt på de samme forhold, som Udlændingestyrelsen har lagt vægt på. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [fra vinteren 2024/2025]." Dub-Fran/2025/1

Som eksempel på en sag, der er behandlet på et skriftligt nævn, hvor nævnet har taget stilling til de generelle forhold for afviste asylansøgere i modtagerlandet, herunder i lyset af klagerens helbredsmæssige forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Sverige** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en mand, der var meddelt afslag på en ansøgning om asyl i Sverige. Advokaten henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klageren som afvist asylansøger ikke ville have adgang til indkvartering og tilstrækkelig sundhedsbehandling i Sverige. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren har ansøgt om og er blevet meddelt afslag på en ansøgning om international beskyttelse i Sverige. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Sverige er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra d. Det bemærkes herved, at Sverige [i efteråret] 2024 har accepteret at modtage klageren i medfør af den pågældende bestemmelse. Til støtte for en behandling af klagerens asylsag i Danmark i medfør af Dublinforordningens artikel 17 har klageren navnlig henvist til, at der er stor risiko for, at han som afvist asylansøger ikke vil have adgang til indkvartering og derfor vil blive henvist til hjemløshed med risiko for forværring af hans helbredsmæssige situation. Han har herved også henvist til, at han er særlig sårbar og har brug for lægelig behandling og støtte. Forholdene for afviste asylansøgere i Sverige, herunder Dublin returnees, er nærmere beskrevet i AIDA's Country Report Sweden (2024, Update May 2025), hvor det på side 52 om Dublin returnees fremgår: "Dublin returnees with a final negative decision in Sweden are normally taken into custody on arrival and measures are taken to facilitate their removal. If their case is still pending in Sweden and there is no final negative decision, then they are placed in an accommodation centre near a point of departure and continue the procedure in their ongoing case. During 2018, the Aliens Act was amended concerning responsibility for the reception of Dublin returnees which means that the police authority takes over the responsibility from the Swedish Migration Agency regarding the reception of persons who have been accepted in accordance with the Dublin Regulation when there is a legally enforceable decision on cancellation or expulsion. Transfers to Sweden for "take back" cases with a legally enforceable removal order in Sweden are not automatically provided with accommodation by the Swedish Migration Agency or the Police on arrival if they are unwilling to return voluntarily to their home country. This applies also to families with children. Since the changes to the Law on the Reception of Asylum Seekers (LMA) in 2016 only families with minor children can be allowed to stay in this accommodation while the removal order is pending and after the period for voluntary return has passed. Families who leave this accommodation for another EU country and are returned according to the Dublin Regulation have no right to re-access accommodation from the Migration

Agency." På rapportens side 91-92 omtales ændringen af de svenske regler for modtagelsen af asylansøgere. Heraf fremgår bl.a.: "Following an amendment to the Reception of Asylum Seekers Act (LMA) introduced in 2016, some applicants no longer have the right to reception conditions when they have received a decision on deportation which can no longer be appealed, or whose period for voluntary return has ended (they are then no longer formally considered to be asylum applicants). This is the case for adult applicants without children who then lose their right to reception conditions (i.e. the right to a daily allowance and accommodation provided by the Swedish Migration Agency). Adult applicants always have the right to emergency health care (health care that cannot be deferred, maternal healthcare, healthcare related to abortion and health care in relation to contraception). If they refuse to leave their accommodation at that point, they may be forcibly removed and be subjected to criminal sanctions. If a family is in a similar situation the adult is entitled to a reduced allowance, whereas the children are still allowed standard allowance. The family will also keep their right to accommodation. The restrictive changes introduced in 2016 have left many persons destitute and homeless or reliant on support from individuals or civil society organisations. These restrictive changes have led to criticism from civil society, as organisations such as the Red Cross have pointed out that the reform has led more people to turn to civil society organisations to ask for assistance with accommodation, food and health care. A public inquiry looking into the reception of asylum seekers evaluated the mentioned changes from 2016 and found that it didn't meet the set goals. The inquiry concluded that the amendment did not serve as an incentive for return but rather had the opposite effect to what was intended. The statistical estimates presented by the inquiry indicated that the incentives for asylum seekers who had received a return decision to leave the country voluntarily had, in fact, decreased following the legislative amendment, compared to the likelihood prior to the amendment. The changes from 2016 are therefore suggested to be reversed from August 2026, making adult applicants without children eligible for a daily allowance even if, for example, they have overstayed the period for voluntary departure. In cases where it is considered "obviously unreasonable" to cease the right to reception conditions, the right to such conditions will not cease and particularly vulnerable persons can therefore be exempted. … Families who have left Sweden for another EU country and are returned according to the Dublin Regulation have no right to re-access accommodation or other forms of reception conditions from the Swedish Migration Agency. The restricted access to reception conditions apply until a person is again considered to fall within the scope of the LMA. This can happen after a subsequent application is handed in but only if a person is granted a re-examination or receives a stay of enforcement decision. An expulsion order is valid for four years. After four years it is possible to apply for asylum again. At this point the applicant will once again fall within the scope of the LMA and will hence have access to reception conditions without restrictions." Det må på bag-

grund heraf lægges til grund, at asylansøgere i Sverige, der har fået endeligt afslag på deres ansøgning om asyl, ikke tilbydes indkvartering, men at de altid har ret til akut lægehjælp, ligesom indkvartering fortsat vil være tilgængelig, hvis det vil være åbenbart urimeligt at nægte fortsat indkvartering. Sverige har som anført accepteret at tilbagetage klageren efter Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra d, og har således også ansvaret for klagerens udrejse eller tvangsmæssige udsendelse. Det er de svenske myndigheder, der inden for rammerne af den svenske lovgivning og Sveriges internationale forpligtelser, i den forbindelse skal sikre, at klageren ikke behandles på en måde, der strider herimod. Sverige har tiltrådt Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, Flygtningekonventionen og EU's charter om grundlæggende rettigheder, og der er ikke grundlag for at antage, at Sverige, herunder såvel de svenske myndigheder som den svenske lovgivning, ikke lever op til disse internationale forpligtelser. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at det efter klagerens egen forklaring og sagens hidtidige forløb må lægges til grund, at klageren efter sit afslag på asyl i Sverige ikke længere har kunnet opholde sig lovligt i Sverige, men at han ikke har ønsket at medvirke til en tilbagesendelse til sit hjemland [land]. Klageren er derfor umiddelbart omfattet af tilbagesendelsesdirektivet (direktiv 2008/115 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold). En udlænding, der som klageren ikke efterkommer en beslutning om at udrejse, har efter Flygtningenævnets opfattelse ikke ret til at blive behandlet på samme måde som udlændinge, der lovligt opholder sig i Sverige, mens deres sager færdigbehandles, herunder tilbydes indkvartering i samme omfang, jf. herved også EU-Domstolens dom af 12. september 2024 i sag C-352/23 Changu, præmis 66-79 og dom af 19. marts 2019 i sag C-163/17 Jawo. Det må efter Flygtningenævnets opfattelse gælde, uanset om udlændingen ønsker at medvirke til udsendelsen eller ej. Klageren skal dog behandles i overensstemmelse med artikel 4 i EU's charter om grundlæggende rettigheder. Som anført af EU-Domstolen tilsidesættes artikel 4, når ligegyldighed fra en medlemsstats side har til følge, at en person, der er fuldstændig afhængig af offentlig hjælp, af grunde, som er uafhængige af den pågældendes vilje og personlige valg, lider alvorlige materielle afsavn, der ikke gør det muligt for den pågældende at dække sine mest basale behov, såsom behovet for at brødføde sig, vaske sig og have en bopæl, og som vil udgøre et indgreb i personens fysiske og mentale tilstand eller stille personen i en dårlig forfatning, der er i strid med den menneskelige værdighed, jf. sag C-163/17 Jawo. Den omstændighed, at klageren ikke af de svenske myndigheder tilbydes indkvartering udgør imidlertid ikke i sig selv forhold i strid med forbuddet mod umenneskelig og nedværdigende behandling således som det følger af chartrets artikel 4. Det bemærkes i forlængelse heraf, at klageren uanset sine helbredsmæssige forhold ikke kan anses som fuldstændig afhængig af offentlig hjælp af grunde, som er uafhængige af hans vilje og personlige valg. Hertil kommer, at der efter de

svenske regler vil være mulighed for i særlige tilfælde at tilbyde indkvartering. Flygtningenævnet finder herefter, at der ikke er grundlag for at antage, at de svenske myndigheder ikke har behandlet klagerens oprindelige asylsag i overensstemmelse med svensk lovgivning og landets internationale forpligtelser, ligesom der efter det øvrige indhold af den ovenfor nævnte AIDA-rapport heller ikke er væsentlige grunde til at tro, at der er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i EU's charter om grundlæggende rettigheder. Flygtningenævnet finder således, at de generelle forhold og levevilkår for afviste asylansøgere i Sverige ikke er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre klageren til Sverige, jf. herved forordningens artikel 3, stk. 2, 2. led. Spørgsmålet er herefter, om der i øvrigt foreligger sådanne forhold, herunder af humanitær karakter, at der er grundlag for at behandle klagerens asylansøgning her i landet, uanset at klageren allerede har fået behandlet sin asylsag i Sverige og fået afslag på asyl, jf. herved Dublinforordningens artikel 17, stk. 1. Klageren lider af [kronisk inflammatorisk sygdom], men det kan ikke føre til, at klagerens sag skal behandles i Danmark, da klageren ifølge baggrundsoplysningerne i Sverige vil være berettiget til akut lægehjælp. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [fra vinteren 2024/2025]." Dub-Sver/2025/2

Som yderligere eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til de generelle forhold for afviste asylansøgere, kan der henvises til Dub-Nede/2025/4 og Dub-Span/2025/3, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

3.5.3 Krav om garantistillelse

Flygtningenævnet kan i sager om overførsel til en anden medlemsstat i medfør af Dublinforordningen vurdere, at der ikke er sådanne generelle systemfejl i asylproceduren og i modtage- og indkvarteringsforholdene, at enhver overførsel til den pågældende medlemsstat vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i EMRK artikel 3 og EU-chartrets artikel 4, men at en overførsel – henset til de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i modtagerlandet eventuelt sammenholdt med klagerens individuelle forhold – forudsætter en garanti fra modtagerlandets nationale myndigheder om, at den pågældende klager vil blive behandlet i overensstemmelse med landets EU-retlige og øvrige internationale forpligtelser.

Nævnets praksis vedrørende krav om garantistillelse for henholdsvis Kroatien, Polen, Bulgarien og Italien gennemgås nedenfor.

3.5.3.1 Kroatien

For nærmere om nævnets praksis i 2023 vedrørende overførsel i medfør af Dublinforordningen til Kroatien henvises der til Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), afsnit 3.4.5.1.

Flygtningenævnet behandlede i april 2024 på et skriftligt nævnsmøde tre sager vedrørende overførsel til Kroatien, hvori der var anmodet om garantier fra de kroatiske myndigheder om, at klagernes asylansøgninger ville blive taget under realitetsbehandling i Kroatien i overensstemmelse med Kroatiens EU-retlige og øvrige internationale forpligtelser. Nævnet fandt, at de indhentede garantier var utilstrækkelige og udsatte afgørelsen i sagerne med henblik på, at Udlændingestyrelsen skulle indhente nye individuelle garantier fra de kroatiske myndigheder.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg besluttede i april 2024 at berostille behandlingen af sager vedrørende overførsel i medfør af Dublinforordningen til Kroatien med henblik på at afvente de individuelle garantier i ovennævnte sager.

I september 2024 fremsendte Udlændingestyrelsen til Flygtningenævnet nyindhentede garantier fra de kroatiske myndigheder i de af nævnet i april udsatte sager. I januar 2025 stadfæstede nævnet på baggrund af garantierne Udlændingestyrelsens afgørelser om overførsel til Kroatien i to af de tre sager. Den tredje sag blev allerede i november 2024 omgjort med henvisning til nye oplysninger om klagerens personlige forhold.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg besluttede på møde den 16. januar 2025, at de nyindhentede individuelle garantier ikke kunne tjene som en generel garanti ved behandling af andre sager om Dublinoverførsel til Kroatien. Koordinationsudvalget besluttede på den baggrund at rette henvendelse til Udlændingestyrelsen med henblik på en afklaring af, om de kroatiske myndigheder kunne udstede en generel garanti om, at alle asylansøgere, der overføres fra Danmark til Kroatien efter Dublinforordningen, vil blive behandlet i Kroatien i overensstemmelse med landets EU-retlige og øvrige internationale forpligtelser.

Henset til, at nævnet i maj 2025 endnu ikke havde modtaget en sådan garanti, besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg at genoptage behandlingen af sager vedrørende overførsel i medfør af Dublinforordningen til Kroatien. Udvalget besluttede samtidig efter en samlet vurdering af blandt andet forløbet, sagernes karakter og hensynet i Dublinforordningen om hurtig ansvarsfastlæggelse i medfør af Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, at omgøre sager fremsendt til Flygtningenævnet inden offentliggørelsen i april 2024 af beslutningen om berostillelse af behandlingen af sagerne. Sager fremsendt til nævnet efter offentliggørelsen af berostillelsen besluttede koordinations-

udvalget som udgangspunkt at hjemvise til Udlændingestyrelsen med henblik på Udlændingestyrelsens stillingtagen til, om de pågældende sager nu burde realitetsbehandles her i landet. Koordinationsudvalget forholdt sig ved sin beslutning ikke til de aktuelle baggrundsoplysninger om asylproceduren samt modtage- og indkvarteringsforholdene i Kroatien.

Flygtningenævnet har herefter i beretningsåret ikke modtaget nye sager fra Udlændingestyrelsen vedrørende overførsel til Kroatien i medfør af Dublinforordningen.

3.5.3.2 Polen

For nærmere om nævnets praksis i 2023 og 2024 vedrørende overførsel i medfør af Dublinforordningen til Polen henvises der til Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), afsnit 3.4.5.1., og Flygtningenævnets formandskabs 33. beretnings (2024), afsnit 3.5.2.2.

Som eksempler på sager vedrørende overførsel til Polen af familier med mindreårige børn, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til en indhentet garanti fra de polske myndigheder, kan der henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 77 ff., nævnte afgørelser Dub-Pole/2024/2 og Dub-Pole/2024/15.

Flygtningenævnet har i beretningsåret ikke truffet afgørelse i sager om overførsel til Polen af familier med mindreårige børn. Nævnet har i beretningsåret desuden ikke fundet grundlag for at udsætte sager om overførsel til Polen på indhentelse af en individuel garanti eller i øvrigt i sager om overførsel til Polen taget stilling til en indhentet garanti.

3.5.3.3 Bulgarien

For nærmere om nævnets praksis i 2023 og 2024 vedrørende overførsel i medfør af Dublinforordningen til Bulgarien henvises der til Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), afsnit 3.4.5.1., og Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), afsnit 3.5.2.3.

Som eksempel på en sag vedrørende overførsel til Bulgarien af en særligt sårbar person, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til en indhentet garanti fra de bulgarske myndigheder, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 84 f., nævnte afgørelse Dub-Bulg/2023/2.

Flygtningenævnet har i beretningsåret ikke truffet afgørelse i sager om overførsel til Bulgarien af særligt sårbare personer. Nævnet har i beretningsåret desuden ikke fundet anledning til at udsætte sager om overførsel til Bulgarien på indhentelse af en indivi-

duel garanti eller i øvrigt i sager om overførsel til Bulgarien taget stilling til en indhentet garanti.

3.5.3.4 Italien

Flygtningenævnet vurderede i november 2024 i to konkrete sager, at baggrundsoplysningerne vedrørende asylproceduren og modtage- og indkvarteringsforholdene for asylansøgere i Italien er af en sådan karakter, at der forud for overførsel i medfør af Dublinforordningen til Italien skal indhentes en garanti fra de italienske myndigheder, men at opnåelsen af en sådan garanti henset til de nuværende omstændigheder i Italien var usandsynlig, hvorfor nævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelser om overførsel til Italien. Som eksempel på en af disse sager, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 85 ff., nævnte afgørelse Dub-Ital/2024/29.

For en nærmere beskrivelse af Flygtningenævnets praksis i sager om Dublinoverførsel til Italien i perioden fra 2022 til 2024 kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), afsnit 3.2.2.1, Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), afsnit 3.2.2.1., og Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), afsnit 3.2.2.1 og 3.5.2.4.

Flygtningenævnet har i beretningsåret ikke modtaget nye sager fra Udlændingestyrelsen vedrørende overførsel til Italien i medfør af Dublinforordningen.

Kapitel 4

Mundtlige nævnssager i 2025

4.1 Indledning

Beretningen indeholder i kapitlerne 3-10 en redegørelse for grundlaget for og nævnets behandling af de forskellige sagstyper illustreret med eksempler fra nævnets praksis i beretningsåret.

I dette kapitel beskrives de overordnede tendenser i forhold til sammensætningen af de mundtlige nævnssager, som nævnet har behandlet i beretningsåret, og der gives nogle eksempler på sådanne sager.

Flygtningenævnet modtog i 2025 598 spontansager og 14 sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 fra Udlændingestyrelsen.

Den gennensnitlige sagsbehandlingstid har i 2025 været 166 dage i spontansager og 225 dage i sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Sagsbehandlingstiden i spontansager er således steget i 2025 i forhold til tidligere år. Stigningen skyldes dels sagernes stigende kompleksitet, der blandt andet kan tilskrives den ustabile sikkerhedssituation i en række lande dels nationalitetssammensætningen blandt asylansøgerne. Flygtningenævnet har således i 2025 modtaget en større andel sager vedrørende ansøgere fra lande, hvorfra nævnet tidligere kun i begrænset omfang har behandlet sager. I disse sager har der således skullet foretages særskilt søgning af baggrundsmateriale før nævnsmødet, uanset der for enkelte nye lande kun har været tale om et begrænset antal sager, se herom afsnit 11.2.3.1. Flygtningenævnet har i 2024 og 2025 kun modtaget og afgjort ganske få sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

For en beskrivelse af tendenser i de senere års indrejsetal og sagstilgang til Flygtningenævnet kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 91.

Også i 2025 har en stor andel af de spontane asylsager, som nævnet har behandlet vedrørt iranske statsborgere, der som asylmotiv har henvist til egne eller familiemedlemmers tilhørsforhold til kurdiske partier og konversion til kristendommen. Se herom i

afsnit 4.1.1. Flygtningenævnet har også i beretningsåret behandlet en del sager vedrørende enlige, unge mænd fra Afghanistan. Disse sager er omtalt i afsnit 4.1.2. Endvidere har nævnet behandlet flere sager vedrørende irakiske statsborgere med meget forskelligartede asylmotiver. Disse sager er omtalt i afsnit 4.1.3. Endvidere har Flygtningenævnet i 2025 behandlet et større antal sager vedrørende ukrainske og russiske statsborgere, der som asylmotiv har henvist til, at de har unddraget sig militærtjeneste efter udbruddet af krigen i Ukraine i februar 2022. Disse sager er omtalt i afsnit 4.1.4.

Nævnet har endvidere i beretningsåret behandlet et antal sager vedrørende statsløse palæstinensere, herunder særligt sager vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområder. Der henvises i den forbindelse til kapitel 8.

Endelig har nævnet behandlet et antal sager vedrørende udlændinge, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og som er udvist ved dom. Der henvises i den forbindelse til kapitel 7.

Der henvises til afsnit 4.2-4.10 for en nærmere beskrivelse af grundlaget for og behandlingen af asylsager generelt, samt til afsnit 6.2 for en beskrivelse af behandlingen af sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse. I det følgende beskrives således alene sager, som er repræsentative for de sager, nævnet har behandlet i løbet af 2025 for herved at give et indtryk af nævnets daglige arbejde.

4.1.1 Iran

Flygtningenævnet har i beretningsåret afsluttet 75 spontane asylsager vedrørende iranske statsborgere. En stor del af disse sager har vedrørt etniske kurdere, der som asylmotiv har henvist til, at de ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse som følge af, at de mistænkes for eller har haft forbindelse til partier og organisationer, som kæmper for kurdernes rettigheder, eller som følge af, at de er yarsan af trosretning og/eller er konverteret til kristendommen under opholdet i Danmark. Som det fremgår af kapitel 14, stadfæstede Flygtningenævnet i beretningsåret 40 % af de spontansager vedrørende iranske statsborgere, som blev afgjort på nævn.

Som eksempler på sager fra nævnets praksis i de senere år, kan henvises til afgørelserne, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 92 ff.

Fra praksis i beretningsåret kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2016. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** ud-

talte: "Ansøgeren er etnisk kurder og født sunnimuslim fra Iran. Ansøgeren har henvist til, at han har været medlem af Kurdistans Demokratiske Parti (KDPI), siden han var omkring 18 år og indtil hans indrejse i Danmark. Ansøgeren har tillige oplyst, at han har været peshmerga i 8 år i Irak, hvor han deltog i patruljeringer ved grænsen til Iran. Ansøgeren har oplyst, at han efter sin indrejse i Danmark er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har i forbindelse med sin oprindelige asylsag henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter de iranske myndigheder, fordi han deserterede fra militærtjeneste i Iran, da han var cirka 18 år, og som følge heraf rejste til Irak. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han frygter de iranske myndigheder, idet han har været politisk aktiv for KDPI ved at udbrede partiets budskab og forsøge at rekruttere folk i Iran. Ansøgeren var peshmerga i 8 år. Ansøgeren har i sin oprindelige asylsag ligeledes henvist til, at han frygter sin svigerfamilie, idet de har truet ham på livet, da de mener, at han var skyld i hans tidligere ægtefælles død. Ansøgeren blev i den forbindelse tilbageholdt af de iranske myndigheder, men blev løsladt, da ansøgerens ægtefælles [familiemedlemmer] fortalte myndighederne, at ansøgeren ikke var skyld i hendes død, idet hun var [helbredsmæssige oplysninger]. Ansøgerens ægtefælles familie truede imidlertid stadig ansøgeren på livet, hvorefter han flyttede til Irak. Efter to år døde ansøgerens [familiemedlem A], hvorefter han flyttede tilbage til Iran. Han blev ved sin tilbagevenden anholdt af de iranske myndigheder og løsladt efter en måned. Ansøgeren blev herefter igen opsøgt af myndighederne, ligesom hans [familiemedlem B] havde fortalt, at myndighederne havde spurgt efter ansøgeren, imens ansøgeren lå på hospitalet [på grund af et nærmere specificeret hændelsesforløb]. Ansøgeren besluttede herefter at tage ophold i Irak indtil hans udrejse til Danmark. Ansøgeren har endelig henvist til, at han er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han konverterede til kristendommen efter indrejsen til Danmark. Ansøgeren har som asylmotiv under den nuværende genoptagelsessag fortsat henvist til, at han er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte herfor fremlagt dokumentation omhandlende sine kristne aktiviteter. Ansøgeren har som asylmotiv under den nuværende genoptagelsessag videre henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter forfølgelse af de iranske myndigheder, som følge af hans fortsatte aktiviteter for partiet KDPI. Ansøgeren har til støtte herfor henvist til, at han aktivt deltager i møderne i regi af KDPI, herunder deltagelse i en [KDPI-aktivitet i Danmark i perioden 2021-2023], hvor ansøgeren fremgår på billeder med flere højtstående medlemmer af KDPI, blandt andet en person ved navn [A]. Ansøgeren har endvidere til støtte herfor fremlagt dokumentation omhandlende sine politiske aktiviteter. Ansøgeren har som asylmotiv under den nuværende genoptagelsessag yderligere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter forfølgelse af de iranske myndigheder som følge af sin deltagelse i en række demonstrationer i Danmark, hvor han har tilkendegivet sin utilfredshed med det iranske regime. Ansøgeren har til støtte herfor henvist til, at han særligt har deltaget i demonstrationer siden efteråret 2022 i kølvandet på Mahsa Aminis død. Ansøgeren har til

støtte herfor fremlagt dokumentation for sin deltagelse i demonstrationerne. Ansøgeren har som asylmotiv under den nuværende genoptagelsessag endelig henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter forfølgelse af de iranske myndigheder som følge af [barn A's] tilslutning til PAK som peshmerga i Irak. Ansøgeren har til støtte herfor henvist til, at han har delt oplysninger om [barn A's] tilslutning på de sociale medier. Flygtningenævnet kan fortsat ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund for så vidt angår hans angivelige aktiviteter for KDPI under opholdet i Irak. Som anført i Flygtningenævnets afgørelse [i foråret] 2019 har ansøgeren under asylsagens behandling forklaret divergerende og udbyggende på en række centrale punkter. Ansøgeren har således blandt andet forklaret divergerende om, hvornår han blev medlem af KDPI, og om hvor mange år han var peshmerga. Endvidere har ansøgeren forklaret divergerende om, hvor mange gange han var tilbage i Iran, og om hvor han blev anholdt i Iran. Over for nævnet forklarede ansøgeren i 2019 endvidere udbyggende om det forhold, at han under en tilbageholdelse i Iran skulle underskrive dokumenter om, at han ikke længere ville samarbejde med KDPI. Under sin oplysnings og motivsamtale forklarede ansøgeren heller ikke om, at han tillige frygtede sin svigerfamilie og [sit barn B], ligesom det fremgår af nævnets afgørelse fra 2019, at ansøgeren over for nævnet havde oplyst, at han senest dagen før nævnsmødet havde telefonisk kontakt med [sit barn B], hvor de talte om dagligdagsting, herunder om ansøgerens andre børn, og at ansøgerens [barn B] ikke havde truet ham. De fotografier, som ansøgeren dengang fremlagde kunne ikke føre til anden vurdering af sagen, allerede fordi det var usikkert, om det var ansøgeren, der var på de foreviste fotografier, ligesom ansøgeren havde afgivet divergerende oplysninger om, hvornår fotografierne var taget. Det fremgår mere generelt af EUAA's Country Guidance: Iran Common analysis and guidance note, januar 2025, s. 8, at: "In light of the willingness and capabilities of the Iranian authorities to track and monitor activities of Iranian nationals abroad, the conclusions of the common analysis should also be considered generally applicable for sur place activities", herunder også i forhold til politiske aktiviteter, der anses for rettet mod det iranske styre. De iranske myndigheder foretager i et vist omfang overvågning af iranske statsborgere i udlandet, der ytrer sig regimekritisk enten ved deltagelse i demonstrationer eller på sociale medier. Efter baggrundoplysningerne undersøger de iranske myndigheder ikke rutinemæssigt tilbagevendende iranske statsborgeres sociale medier mv. Se om forholdene for returnees bl.a. DFAT County Information Report Iran, 24. juli 2023 (version 2): "TREATMENT OF RETURNEES 2.202 The Iranian Government has a longstanding policy of not accepting involuntary returns. Voluntary returns are possible and are sometimes assisted by returning governments or the International Organization for Migration (IOM). In cases where an Iranian diplomatic mission has issued temporary travel documents, authorities will be forewarned of the person's imminent return. DFAT is not aware of any legislative or social barriers to voluntary returnees finding work or shelter in Iran, nor any specific barriers to prevent voluntary returnees from returning

to their home region. DFAT Country Information Report IRAN JULY 2023 40 2.203 In general, authorities pay little attention to failed asylum seekers on their return to Iran. DFAT understands their actions (including social media posts about sur place activities) are not routinely investigated by authorities. Iranians with a public profile in Australia (or elsewhere) may have activities visible on social media tracked by the Iranian government. (See also Media.) Iranians have left the country in large numbers since the 1979 revolution, and authorities accept many will seek to live and work overseas for economic reasons. Those who return on a laissez-passer are questioned by the Immigration Police at Imam Khomeini International Airport in Tehran about the circumstances of their departure and why they are traveling on a laissez-passer. Questioning usually takes between 30 minutes and one hour, however may take longer if the returnee is considered evasive in their answers and/or immigration authorities suspect a criminal history on the part of the returnee. Arrest and mistreatment are not common during this process. 2.204 DFAT assesses that, unless they were the subject of adverse official attention prior to departing Iran (e.g. for their political activism), returnees are unlikely to attract attention from the authorities, and face a low risk of monitoring, mistreatment or other forms of official discrimination. Local sources told DFAT the greater challenges for returnees are finding work and economic considerations, which will differ from person to person depending on the location of return, family support and skills and experience." Særligt om øget fokus på returnees af kurdisk oprindelse kan der henvises til Landinfos Temanotat, Iran – Mottagelse og behandling af returnerte asylsøkere, 21. januar 2021, pkt. 2. Flygtningenævnet finder ikke, at den forklaring, som ansøgeren nu har afgivet, herunder om [sit barn A's] politiske aktiviteter, sammenholdt med de nu fremlagte og foreviste dokumenter, fotografier og videoer, kan føre til, at ansøgeren skal meddeles asyl. Nævnet har lagt vægt på, at den person, som ansøgeren oplyser er hans [barn A], optræder under et dæknavn på sociale medier mv. Heller ikke karakteren og omfanget af ansøgerens egne sur place aktiviteter i Danmark i form af tilknytning til KDPI i Danmark, deltagelse i en [KDPI-aktivitet i Danmark] samt deltagelse i nogle demonstrationer i kølvandet på Mahsa Aminis død har en sådan karakter, at ansøgeren på dette grundlag har sandsynliggjort, at han har behov for international beskyttelse i Danmark mod forfølgelse i Iran. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren, bortset fra en enkelt demonstration angiveligt i 2024, hvor ansøgeren angiveligt var taler, ikke har haft en aktiv rolle under demonstrationerne, men alene været almindelig deltager. Ansøgeren fremstår på den baggrund – uanset det oplyste om deling af fotografier fra demonstrationerne og tilstedeværelse på videoer tilgængelig på [TV-kanal] – ikke særligt profileret og dermed heller ikke i risiko for at blive udsat for asylrelevante overgreb ved en tilbagevenden til Iran ved navnlig den eksponering, han har foretaget på egne sociale medier med begrænset udbredelse. Der er ikke i forbindelse med Flygtningenævnets behandling af genoptagelsessagen, herunder ansøgerens forklaring for nævnet, fremkommet oplysninger om omstændigheder, der kan give nævnet anledning til at

anlægge en anden vurdering af spørgsmålet om ansøgerens konversion fra islam til kristendommen. Flygtningenævnet kan således fortsat ikke lægge til grund, at ansøgerens konversion er reel, og nævnet tiltræder i den forbindelse den begrundelse, der blev givet af nævnet i afgørelsen [i foråret] 2019. De opslag med kristent indhold, der optræder på ansøgerens sociale medier, og oplysningen om, at [et familiemedlem C] i Danmark er bekendt med hans konversion og kan have viderebragt denne oplysning til personer mv. i Iran, har ikke en sådan karakter, at det kan føre til en anden vurdering af konversionsspørgsmålet. Det anførte om ansøgerens psykiske fremtræden kan ikke føre til en anden vurdering af de påberåbte asylmotiver, heller ikke i sammenhæng med en kumulativ vurdering af de ovennævnte forhold. Sammenfattende finder Flygtningenævnet således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han har behov for international beskyttelse i Danmark som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og ansøgeren kan derfor ikke meddeles opholdstilladelse på grundlag af disse bestemmelser." Iran/2025/10

Nævnet meddelte **i november 2025** opholdstilladelse **[K-status]** til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2021. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser og protestantisk kristen fra Teheran, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv, da han boede i Iran. Ansøgeren har under sit ophold i Danmark deltaget i demonstrationer mod de iranske myndigheder. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en eventuel tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse som følge af sine politiske aktiviteter i Danmark. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han ved en eventuel tilbagevenden risikerer forfølgelse som følge af sin konversion til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han i Danmark har været politisk aktiv i et sådant omfang, at det ikke kan udelukkes, at de iranske myndigheder er blevet bekendt med ansøgerens politiske aktiviteter i Danmark eller vil kunne blive bekendt hermed, såfremt ansøgeren indrejser i Iran. Ansøgeren har i den forbindelse henvist til sin deltagelse i en lang række demonstrationer i kølvandet på Mahsa Aminis død, og til de taler, som han har holdt ved en stor del af disse. Ansøgeren har endelig fremhævet den grad af eksponering, som han har været udsat for som resultat heraf, herunder som følge af de videoer af hans aktiviteter, der har været delt på diverse onlinemedier og profiler på de sociale medier. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv endvidere henvist til, at han i en længere årrække har udøvet sin kristne tro, og at han ikke vil have mulighed for at fortsætte sin udøvelse af sin tro i Iran. Ansøgeren har således henvist til, at han på [et asylcenter] normalt kom i bibelcafé hver torsdag og deltog i en lovsanggruppe, og at han i dag kommer i kirke hver søndag, hvilket han betragter som sin pligt, samt at han derudover kommer til mandagscafe i kirken hver mandag. Ansøgeren har yderligere henvist til, at han har taget initiativ til at starte en lovsanggruppe i sin kirke, og til at skaffe noder m.v. fra en anden kirke. Ansøgeren har

endelig henvist til, at han ud over udøvelse af sin tro i kirken beder sammen med sin kone, herunder bordbøn, og at han forsøger at involvere sin religion i alle aspekter af sit liv. Flygtningenævnet kan i det hele lægge ansøgerens forklaring om sine regimekritiske politiske aktiviteter til grund. Flygtningenævnet lægger herved vægt på ansøgerens forklaring om, at han har været politisk aktiv, herunder ved at have deltaget i og planlagt mange demonstrationer i Danmark, hvor ansøgeren blandt andet har holdt taler. Ansøgeren har ved en demonstration [på et centralt sted i København] holdt tale, som er blevet delt af en kendt iransk journalist på dennes [profil på socialt medie A]. Hertil er en video af en demonstration foran den iranske ambassade i København, hvor ansøgeren har holdt tale, blevet delt af [en anden profil på socialt medie A], der har omkring [15-20 mio. følgere], og hvor omkring [35-45.000] personer har tilkendegivet at synes om opslaget. Hertil kommer, at ansøgeren har en åben profil på [socialt medie B], hvor han deler opslag af både regimekritisk karakter og kristne budskaber. En [video] af ansøgeren, der [foretager stærkt regimekritiske handlinger], er delt af [en profil på socialt medie A med ansøgerens navn], hvor videoen har været vist omkring [50-70.000] gange. Der er således fremlagt omfattende materiale, som dokumenterer, at ansøgerens politiske aktiviteter med kritik af det iranske styre har været af en sådan karakter og haft et sådant omfang, at ansøgeren har profileret sig på en sådan måde, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb fra de iranske myndigheders side. Flygtningenævnet meddeler på denne baggrund ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2025/56

For en nærmere omtale af sager vedrørende iranske statsborgere, der har påberåbt sig politiske og religiøse sur place aktiviteter, henvises til afsnit 5.4.2.1.

Det bemærkes, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 12. januar 2026 besluttede at sætte behandlingen af sager vedrørende personer fra Iran i bero som følgende af den usikre og ustabile situation i landet, se herom også afsnit 4.4.

4.1.2 Afghanistan

Flygtningenævnet har i beretningsåret afsluttet 52 spontane asylsager vedrørende afghanske statsborgere

Som det fremgår af kapitel 14 stadfæstede Flygtningenævnet i beretningsåret 19 % af de spontansager vedrørende afghanske statsborgere, som blev afgjort på nævn eller på formandskompetence.

En del af de afgjorte sager vedrørende afghanske statsborgere har vedrørt afghanske kvinder og piger, der efter en praksisændring besluttet på et møde i Flygtningenævnets

koordinationsudvalg den 30. januar 2023 som udgangspunkt meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, alene på grund af deres køn.

For en nærmere omtale af Flygtningenævnets praksis i sager vedrørende afghanske statsborgere, herunder om baggrunden for praksisændringen i sager vedrørende afghanske kvinder og piger i januar 2023, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 518 ff.

Som eksempler fra nævnets praksis i sager vedrørende afghanske piger og kvinder fra beretningsåret kan henvises til afgørelserne Afgh/2025/43 og Afgh/2025/44, der kan findes på nævnets hjemmeside.

Som eksempler fra nævnets praksis i de sager vedrørende afghanske statsborgere, der er afgjort på mundtlige nævnsmøder i de senere år, kan henvises til afgørelserne, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 97 ff.

Fra praksis i beretningsåret kan i øvrigt nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **august 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Sagen er sambehandlet med Afgh/2025/35. Indrejst i 2022. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og sunnimuslim fra [by A], [provins A] i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden frygter at blive slået ihjel af Taliban, herunder sin ene [familiemedlem A], som er medlem af Taliban og bror til ansøgerens afdøde [familiemedlem B]. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han var ude om natten for at vande markerne sammen med sin storebror, da de pludselig hørte støj fra deres hjem. I huset var der seks medlemmer af Taliban, som diskuterede med ansøgerens mor. To af talibanerne var ansøgerens [familiemedlemmer], hvoraf den ene var såret i sit ben, og de krævede, at ansøgerens sårede [familiemedlem A] skulle behandles, før de ville gå. Derefter ankom myndighederne, og huset blev omringet, hvilket endte i skyderi mellem talibanerne og myndighederne. Under skyderiet blev ansøgerens sårede [familiemedlem A] dræbt, og de andre flygtede. Ansøgeren flygtede selv sammen med sin nevø og bror til naboens gård, hvor de gemte sig. Han fik efterfølgende at vide, at Taliban beskyldte ansøgeren og hans storebror for at have tilkaldt myndighederne, mens myndighederne beskyldte ham og hans nevø samt bror for at samarbejde med Taliban. Han frygter derfor også at blive slået ihjel af personer fra den tidligere regering. Flygtningenævnet kan efter ansøgerens forklaring ikke lægge til grund, at han har nogen konflikt med Taliban eller personer med tilknytning til den tidligere afghanske regering, og at han dermed vil være i risiko for asylbegrundende

forfølgelse ved en tilbagevenden til Afghanistan. Det forekommer for det første ikke overbevisende, at ansøgeren sammen med sin bror og nevø formåede at flygte fra deres hus midt i en skududveksling mellem medlemmer af Taliban og myndighederne. Det fremstår i den sammenhæng ikke overbevisende, at myndighederne, der efter ansøgerens oplysning havde omringet ejendommen, ikke ville være opmærksomme på, om nogen forlod ejendommen. Endvidere fremgår det, at ansøgeren har forklaret, at der var trapper fra deres hus til naboens hus, og at de kunne gemme sig mellem dyrene. Ansøgeren har imidlertid senest under nævnsmødet divergerende forklaret, at der ikke var trapper mellem deres og naboens ejendom, som lå omkring 10-15 minutters gang fra deres hus. Det fremstår heller ikke overbevisende, at ansøgeren og hans bror og nevø efterlod flere andre familiemedlemmer, herunder kvinder og børn tilbage i huset, hvis de havde mulighed for at søge tilflugt hos naboen. Det fremgår af den forklaring, som ansøgerens nevø har afgivet under en samtale [i efteråret] 2023 i sin asylsag, at ansøgeren og hans bror og nevø hoppede over en mur i forbindelse med, at de løb ind til naboen. Det fremgår imidlertid af den forklaring, som ansøgeren afgav under sin samtale [i efteråret] 2023 med Udlændingestyrelsen, at den pågældende nabo under skyderiet havde råbt, at de skulle komme over til ham og gemme sig, hvorfor de løb ud af døren og hen til naboen. Denne forklaring stemmer heller ikke overens med ansøgeren forklaring under en samtale [i sommeren] 2024, hvor ansøgeren har forklaret, at det var ved et tilfælde, at de søgte over til naboens ejendom, fordi den lå tættest på deres hus, og at naboen i øvrigt ikke var bekendt med, at de gemte sig på hans ejendom. Desuden har nævnet ved vurderingen af ansøgerens troværdighed lagt vægt på, at ansøgerens nevø til sin samtale [i sommeren] 2024 har forklaret, at ansøgeren og hans far vækkede ham den nat, hvor de flygtede, mens ansøgeren til sin samtale [i sommeren] 2024 har forklaret, at hans nevø selv kom ud af sit værelse grædende. Nævnet lægger ved vurderingen af ansøgerens forklaring videre vægt på, at ansøgeren til sin samtale [i foråret] 2023 har oplyst, at Taliban efterfølgende ringede til ham og beskyldte ham for at være spion for myndighederne. Til sin samtale [i efteråret] 2023 har ansøgeren derimod oplyst, at det var hans mor, som i forbindelse med telefonsamtalen, hvor han efter flugten befandt sig i Kabul, oplyste ham om, at Taliban havde truet med at ville slå ham og hans bror ihjel, fordi de mistænkte ham og hans bror for at have tilkaldt myndighederne. Hertil kommer, at ansøgeren under nævnsmødet har forklaret, at han på dette tidspunkt ikke var i besiddelse af en mobiltelefon, og at det var hans bror, som hans mor ringede til. Endvidere forekommer det heller ikke overbevisende, at ansøgeren sammen med sin bror og nevø var i stand til at flygte ud af landet allerede få dage efter episoden i deres hjem, herunder at hans bror kunne skaffe pengene hertil og gennem mellemmænd arrangere udrejsen på så kort tid. Endelig har Flygtningenævnet ved vurderingen af ansøgerens troværdighed lagt vægt på, at ansøgeren til sin samtale [i efteråret] 2023 har oplyst, at hans nevø gik i skole og kunne skrive og læse pashto, samt at hans nevø ikke arbejdede i markerne sammen med ham og hans bror. Ansøgerens nevø har derimod til sin sam-

tale [i efteråret] 2023 oplyst, at han ikke gik i skole, og hverken kan læse eller skrive pashto, men at han arbejdede på markerne sammen med ansøgeren og sin far. Det kan ikke føre til nogen anden vurdering, at ansøgeren har forklaret, at denne misforståelse må skyldes, at hans nevø var ung på tidspunktet for flugten, og derfor ikke kan huske disse ting, idet der er tale om forhold, som hans dengang [16-18]-årige nevø må kunne huske, ligesom både ansøgeren og ansøgerens nevø til nævnsmødet har forklaret, at ansøgerens nevø ikke gik i skole. Hertil kommer, at Flygtningenævnet i samme forbindelse har lagt vægt på, at nævnet i sin afgørelse af dags dato i ansøgerens nevøs asylsag har afvist hans nevøs forklaring om sit asylmotiv, og kan henvise til begrundelsen heri. Den omstændighed, at ansøgeren har opholdt sig uden for Afghanistan i omkring 4 år efter udrejsen, herunder senest i Danmark, kan ikke begrunde, at ansøgeren har tillagt sig en sådan vestlig fremtoning, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil påkalde sig Talibans opmærksomhed, og dermed være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. Der lægges herved vægt på, at ansøgeren er født og opvokset i Afghanistan, hvor han har tilbragt alle sine formative år. Heller ikke den omstændighed, at ansøgeren forlod Afghanistan før Talibans magtovertagelse, kan tillægges nogen afgørende betydning. Det er på denne baggrund Flygtningenævnets samlede vurdering, at ansøgeren ikke kan meddeles asyl i Danmark efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh 2025/35

4.1.3 Irak

Flygtningenævnet har i beretningsåret afsluttet 16 spontane asylsager vedrørende irakiske statsborgere. En del af de sager, som nævnet har behandlet i beretningsåret, vedrørte sunnimuslimer, der som asylmotiv havde henvist til, at de frygtede at blive slået ihjel af forskellige shiitiske militser. Endelig har nævnet behandlet et antal sager vedrørende æresrelaterede konflikter. Som det fremgår af kapitel 15 stadfæstede Flygtningenævnet i beretningsåret 56 % af de nye spontansager vedrørende irakiske statsborgere, som blev afgjort på nævn.

Som eksempler på praksis fra beretningsåret kan nævnes:

Nævnet stadfæstede i **juli 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2024. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk [etnicitet] og sunnimuslim fra [by], Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren frygter ved en tilbagevenden til Irak, at hun som gift kvinde vil blive udstødt af familien og det omkringliggende samfund og således reelt være hjemløs og uden mulighed for at forsørge sig selv. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at begge hendes forældre er afgået ved døden og at den resterende familie hverken vil eller kan tage sig af hende, da det i henhold til [etnicitet]/irakisk kultur og tradition er

ansøgerens ægtefælles ansvar. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid af de samme grunde, som Udlændingestyrelsen har anført i afgørelsen af [vinteren 2024/2025], at ansøgeren med sin forklaring ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller befinde sig i en reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Med hensyn til baggrundoplysningerne om forholdene i Irak, herunder for enlige kvinder, kan Flygtningenævnet i det hele henvise til det, der er anført i Udlændingestyrelsens afgørelse. Som anført af Udlændingestyrelsen i afgørelsen – og som også forklaret af ansøgeren under mødet i Flygtningenævnet – må det lægges til grund, at ansøgeren har et godt og tæt forhold til sig egen familie i Irak, herunder brødre, og tillige til sin ægtefælles familie i Irak, herunder ægtefællens far. Ansøgeren har da også forklaret, at hun ikke frygter overgreb fra egen eller ægtefællens familie ved en tilbagevenden til Irak. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren risikerer udstødelse af sin egen og/eller ægtefællens familie i Irak med den konsekvens, at hun risikerer overgreb fra personer i lokalsamfundet mv. ved en tilbagevenden til Irak. Ansøgeren har derfor ikke sandsynliggjort et beskyttelsesbehov efter udlændingelovens § 7." Irak/2025/8

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2023. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra [by], Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive slået ihjel af nogle personer, som er ukendte for ansøgeren, fordi hans far har haft en jordkonflikt. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at jordkonflikten startede med, at hans far havde købt et stykke jord af en mand. Manden døde, hvorefter mandens brødre forsøgte at tilbagekalde handlen. Ansøgeren blev herefter sendt ud af landet af sin far, fordi de modtog trusselsbreve på deres bopæl. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter at blive tvunget af sine farbrødre til at tage hævn for sin fars død. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at efter ansøgerens indrejse i Danmark afgik hans far ved døden. Ansøgerens mor har oplyst, at faren afgik ved døden af naturlige årsager, men ansøgeren er sikker på, at han er blevet slået ihjel af de ukendte personer. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund om, at han har en asylbegrundende konflikt i Irak, da forklaringen ikke forekommer troværdig og forekommer konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren for Udlændingestyrelsen har forklaret forskelligt om, hvorfor han søgte asyl i [europæisk land] i 2019. Til oplysnings- og motivsamtale [i foråret] 2023 har ansøgeren forklaret, at han søgte asyl i [europæisk land], fordi hans far og hans morbrødre skændtes om penge og jord, og morbrødrene havde truet både ansøgeren og hans far. Det fremgår af

registreringsformularen til ansøgerens ansøgning om international beskyttelse i [europæisk land] af [vinteren 2019/2020], at ansøgeren til [det europæiske lands] myndigheder har oplyst, at han ikke har familie (fx forældre og søskende) i hjemlandet, idet de alle er omkommet i en eksplosion. Ansøgeren har yderligere oplyst, at han ingen familie har i Irak, og at han boede sammen med sine onkler, og da de udrejste af landet, var han også nødt til at udrejse. Foreholdt disse forklaringer, har ansøgeren til asylsamtalen [i foråret] 2024 indledningsvist forklaret, at han ikke husker at have sagt dette, men at han udrejste på grund af konflikten med sine morbrødre. Ansøgeren har endvidere forklaret, at han fulgte andre asylansøgeres råd og digtede disse historier, fordi han var bange for at blive deporteret til Irak, da han havde fået at vide, at han ville blive sendt tilbage, hvis han havde familie i hjemlandet, hvorfor han fortalte, at hans familie var døde. Flygtningenævnet vurderer på baggrund heraf, at ansøgerens generelle troværdighed er svækket, idet hans forklaring til de [europæisk land] myndigheder efter hans egen forklaring er usand, og da han har forklaret forskelligt til Udlændingestyrelsen om begrundelsen for sin asylansøgning i [europæisk land]. Med hensyn til ansøgerens forklaring til Udlændingestyrelsen om sin nuværende konflikt i Irak, kan Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren befinder sig i et asylbegrundende modsætningsforhold til ukendte personer i Irak på grund af en jordkonflikt. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring herom til grund, da forklaringen ikke er konsistent og ikke forekommer troværdig. Flygtningenævnet har herunder lagt vægt på, at ansøgeren aldrig er blevet udsat for noget af de ukendte personer, selvom han opholdt sig i Irak i 3-4 måneder, fra at hans far angiveligt begyndte at modtage trusler, til ansøgerens udrejse af landet. Det forhold at ansøgeren har oplyst, at han ikke forlod bopælen i denne periode, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herunder lagt vægt på, at de angivelige trusselsbreve blev afleveret på ansøgerens bopæl, hvorfor det ikke forekommer troværdigt, at de ukendte personer ikke skulle være i stand til at handle på truslerne, såfremt de ønskede dette. Flygtningenævnet kan heller ikke lægge ansøgerens forklaring til grund om, at hans far er blevet slået ihjel, da det alene beror på ansøgerens egen formodning. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren har oplyst, at hans mor har fortalt ham, at hans far er død af naturlige årsager, og at han har haft en stille død. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om, at han talte med sin far om aftenen, og at han ca. en time senere så et opslag på [socialt medie] om faderens død, ikke forekommer troværdig. Flygtningenævnet vurderer i den forbindelse, at det ikke forekommer troværdigt, at ansøgerens far i løbet af så kort tid skulle være blevet transporteret til sygehuset, hvor hans død skulle være blevet bekræftet, hvorefter en nyhedskanal på [socialt medie] skulle have rapporteret om dødsfaldet midt om natten. Som følge af det anførte, kan Flygtningenævnet heller ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv om, at ansøgerens farbrødre ønsker, at ansøgeren skal hævne sin fars død, til grund. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbage-

venden til Irak vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2025/4

4.1.4 Personer, der har unddraget sig militærtjeneste efter udbruddet af krigen i Ukraine

4.1.4.1 Ukraine

Den 24. februar 2022 indledte Rusland en invasion af Ukraine, hvilket markerede begyndelsen på den igangværende krig i landet. Som følge af konflikten modtog Flygtningenævnet i begyndelsen af 2025 et antal sager fra Udlændingestyrelsen vedrørende ukrainske statsborgere, der som asylmotiv havde henvist til frygt for at udføre militærtjeneste og sanktioner for unddragelse af militærtjeneste. Der var tale om personer, som ikke var blevet meddelt opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine (særloven).

Flygtningenævnet traf i april 2025 afgørelse i de første tre af disse sager. Nævnet stadfæstede i alle tre sager Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet forholdt sig blandt andet til de generelle forhold i Kharkiv-området, anvendelsen af internt flugtalternativ (IFA) for personer herfra samt til spørgsmålet om straf for unddragelse af militærtjeneste og afsoningsforholdene i Ukraine.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i april 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Ukraine. Indrejst i 2022. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk ukrainer og ikke-troende fra Kyiv, Kyiv oblast, Ukraine. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive mobiliseret til krigen, idet han er i reserven. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han har modtaget indkaldelse til militæret på [familiemedlem A's] adresse, hvor han er bopælsregistreret. Ansøgeren har som asylmotiv videre henvist til, at han frygter at blive straffet for at unddrage sig militærtjeneste. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han frygter de generelle forhold i Ukraine som følge af krigen. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at der er sporadiske luftangreb og dermed en risiko for civilbefolkningen, selv de steder hvor der er forholdsvist roligt. Af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus pkt. 167-174 fremgår følgende: "B. DESERTERS AND PERSONS AVOIDING MILITARY SERVICE 167. In countries where military service is compulsory, failure to perform this duty is

frequently punishable by law. Moreover, whether military service is compulsory or not, desertion is invariably considered a criminal offence. The Penalties may vary from country to country, and are not normally regarded as persecution. Fear of prosecution and punishment for desertion or draft-evasion does not in itself constitute well-founded fear of persecution under the definition. Desertion or draft-evasion does not, on the other hand, exclude a person from being a refugee, and a person may be a refugee in addition to being a deserter or draft-evader. 168. A person is clearly not a refugee if his only reason for desertion or draft-evasion is his dislike of military service or fear of combat. He may, however, be a refugee if his desertion or evasion of military service is concomitant with other relevant motives for leaving or remaining outside his country, or if he otherwise has reasons, within the meaning of the definition, to fear persecution. 169. A deserter or draft-evader may also be considered a refugee if it can be shown that he would suffer disproportionately severe punishment for the military offence on account of his race, religion, nationality, membership of a particular social group or political opinion. The same would apply if it can be shown that he has well-founded fear of persecution on these grounds above and beyond the punishment for desertion. 170. There are, however, also cases where the necessity to perform military service may be the sole ground for a claim to refugee status, i.e. when a person can show that the performance of military service would have required his participation in military action contrary to his genuine political, religious or moral convictions, or to valid reasons of conscience. 171. Not every conviction, genuine though it may be, will constitute a sufficient reason for claiming refugee status after desertion or draft-evasion. It is not enough for a person to be in disagreement with his government regarding the political justification for a particular military action. Where, however, the type of military action, with which an individual does not wish to be associated, is condemned by the international community as contrary to basic rules of human conduct, punishment for desertion or draft-evasion could, in the light of all other requirements of the definition, in itself be regarded as persecution. 172. Refusal to perform military service may also be based on religious convictions. If an applicant is able to show that his religious convictions are genuine, and that such convictions are not taken into account by the authorities of his country in requiring him to perform military service, he may be able to establish a claim to refugee status. Such a claim would, of course, be supported by any additional indications that the applicant or his family may have encountered difficulties due to their religious convictions. 173. The question as to whether objection to performing military service for reasons of conscience can give rise to a valid claim to refugee status should also be considered in the light of more recent developments in this field. An increasing number of States have introduced legislation or administrative regulations whereby persons who can invoke genuine reasons of conscience are exempted from military service, either entirely or subject to their performing alternative (i.e. civilian) service. The introduction of such legislation or administrative regulations has also been

the subject of recommendations by international agencies. In the light of these developments, it would be open to Contracting States, to grant refugee status to persons who object to performing military service for genuine reasons of conscience. 174. The genuineness of a person's political, religious or moral convictions, or of his reasons of conscience for objecting to performing military service, will of course need to be established by a thorough investigation of his personality and background. The fact that he may have manifested his views prior to being called to arms, or that he may already have encountered difficulties with the authorities because of his convictions, are relevant considerations. Whether he has been drafted into compulsory service or joined the army as a volunteer may also be indicative of the genuineness of his convictions." Udlændinge- og integrationsministerens besvarelse af 17. august 2021 af Udlændinge- og Integrationsudvalgets spørgsmål nr. 626 (Alm. del) af 25. juni 2021 indeholder en generel beskrivelse af asylgrundlag ved manglende aftjening af værnepligt i hjemlandet: "Udlændinge- og Integrationsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet et bidrag fra Udlændingestyrelsen, som oplyser følgende: "Udlændingestyrelsen kan indledningsvis oplyse, at indkaldelse til værnepligt eller straf som følge af militærunddragelse ikke i sig selv er asylbegrundende. Der er forskellige årsager til, at en desertering eller unddragelse fra militærtjeneste kan føre til asyl, som afhænger af ansøgerens individuelle forhold samt forholdene i hjemlandet. Denne beslutning baseres ikke alene på den pågældendes nationalitet. Der foretages altid en konkret vurdering af ansøgerens individuelle forhold i vurderingen af, om en desertering eller unddragelse er asylbegrundende. Ethvert land kan lovgive for egne borgere, og desertering eller unddragelse fra militærtjeneste vil ofte være strafbart ved lov. Straffen herfor kan variere fra land til land, men anses som udgangspunkt ikke som forfølgelse. Det kan dog være tilfældet, hvis straffen anses som uforholdsmæssig streng. Hvis personen vil blive udsat for en uforholdsmæssig streng straf på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig gruppe eller sine politiske anskuelser, vil forholdet være omfattet af Flygtningekonventionen. Hvis risikoen for en uforholdsmæssig streng straf ikke er omfattet af de fem forfølgelsesgrunde i Flygtningekonventionen, eller der er risiko for at afsone en straf under umenneskelige eller nedværdigende forhold, kan den pågældende efter omstændighederne meddeles beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Derudover kan desertering eller unddragelse fra militærtjeneste være asylbegrundende, hvis udførelse af militærtjeneste kræver, at en person skal deltage i militære aktioner, som strider mod dennes oprigtige politiske, religiøse eller moralske overbevisning eller mod gyldige samvittighedsgrunde. Det er ikke nok, at personen er uenig med sit hjemlands regering i spørgsmålet om en given militær aktions politiske berettigelse, men hvis militæraktionen fordømmes af det internationale samfund som værende i modstrid med fundamentale regler for menneskelig adfærd, kan straf for desertering eller unddragelse anses som forfølgelse. Der kan derfor være personer, som ikke har aftjent sin værnepligt i hjemlandet, som meddeles asyl, og hvor personer fra

samme land, som heller ikke har aftjent sin værnepligt, ikke meddeles asyl. Der er dog en formodning for, at personer fra visse lande kan have et asylbehov, hvis de ikke har aftjent værnepligt, da det fremgår af baggrundsoplysningerne, at landets militær begår omfattende menneskerettighedskrænkelser, som man som soldat bliver tvunget til at medvirke til, eller landet anser nægtelse af at aftjene værnepligt som politisk modstand mod styret i landet. Det er pr. 15. juli 2021 tilfældet i Syrien og Eritrea. Individuelle forhold skal dog altid belyses for at vurdere asylbehovet, selv om en ansøger er fra Syrien eller Eritrea. Udlændingestyrelsen følger løbende udviklingen i Syrien og Eritrea." Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund om, at han ved en tilbagevenden til Ukraine vil kunne risikere at skulle udføre militærtjeneste, og at han er omfattet af en mobiliseringsordre, der er sendt til ansøgerens tidligere adresse hos familien i Kyiv. Flygtningenævnet kan også lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Ukraine risikerer straf for at have unddraget sig militærtjeneste. Nævnet henviser i den forbindelse til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder særligt Udlændingestyrelsens rapport: Ukraine – Mobilisation, marts 2024, bl.a. om den erklærede krigsret og mobilisering i Ukraine i kølvandet på den russiske invasion af landet den 24. februar 2022 og om de straffe, som man kan risikere at blive idømt for ikke at melde sig til det relevante rekrutteringskontor eller for at have undveget eller være deserteret fra militærtjeneste. Flygtningenævnet finder i lighed med Udlændingestyrelsen, at det af ansøgeren påberåbte asylmotiv om udførelse af militærtjeneste i det krigsramte Ukraine ikke er et forhold, der i sig selv kan danne grundlag for opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1, om asyl efter Flygtningekonventionen eller udlændingelovens § 7, stk. 2, om beskyttelsesstatus. Frygten for at deltage i kamphandlinger, herunder at blive sendt til fronten, i forbindelse med aftjening af militærtjeneste er således ikke i sig selv et asylbegrundende forhold. Der er ikke grundlag for at antage, at ansøgerens indkaldelse til eller unddragelse af militærtjeneste konkret er forbundet med forfølgelsesgrunde som nævnt i Flygtningekonventionen eller en velbegrundet frygt for overgreb omfattet af EMRK artikel 3. Efter baggrundsoplysningerne lægges det til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Ukraine risikerer at blive straffet, hvis han nægter at udføre militærtjeneste, og at ansøgeren også vil kunne blive straffet for unddragelse af at udføre militærtjeneste. De straffe, der efter baggrundsoplysningerne, som refereret i Udlændingestyrelsens afgørelse af [vinteren 2024/2025], kan komme på tale, har imidlertid ikke et omfang og en karakter, der indebærer, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Ukraine vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK artikel 3. De hjemlede straffe kan ikke anses uforholdsmæssige sammenlignet med sanktionerne for tilsvarende overtrædelser i dansk lovgivning. Der er herunder ikke grundlag for at antage, at en straf konkret vil være omfattet af forfølgelsesgrundene nævnt i flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller en velbegrundet frygt for overgreb i øvrigt som nævnt i EMRK artikel 3, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Den omstændighed, at ansøgeren har tilkendegivet, at han

ikke ønsker at blive mobiliseret til krigen af de ukrainske myndigheder, og at han ikke ønsker at deltage i krigen eller kamphandlinger i øvrigt, kan i lyset af oplysningerne om baggrunden for krigen i Ukraine og mobiliseringen i kølvandet på den russiske invasion i landet i den 24. februar 2022 ikke føre til en anden vurdering af spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse i Danmark efter asylreglerne. Afsoningsforholdene i ukrainske fængsler er, som beskrivelsen heraf og de anførte baggrundsoplysninger i Udlændingestyrelsens afgørelse af [vinteren 2024/2025] viser, meget vanskelige, og standarden er meget lavere end i danske fængsler. Der er imidlertid ikke grundlag for at antage, at forholdene i sig selv er af en sådan karakter, at de vil udgøre en krænkelse af den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 i forhold til ansøgeren. Ansøgeren har herefter heller ikke på dette grundlag behov for international beskyttelse i Danmark mod overgreb som nævnt i EMRK artikel 3, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet tiltræder, at de generelle forhold i det centrale og vestlige Ukraine, herunder forholdene i Kyiv Oblast, der er ansøgerens hjemområde, ikke har en sådan karakter, at der er grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet henviser i den forbindelse til begrundelsen i Udlændingestyrelsens afgørelse af [vinteren 2024/2025], hvor det efter baggrundsoplysningerne bl.a. lægges til grund, at forholdene i hjemområdet på nuværende tidspunkt er præget af en lav eller meget lav grad af generel voldsudøvelse, og at der ikke forekommer en reel risiko for overgreb i strid med den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, hverken i kraft af personers blotte tilstedeværelse i området, eller som følge af en kumulativ vurdering af individuelle og generelle forhold. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han har behov for international beskyttelse i Danmark efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Ukra/2025/1.

Der henvises endvidere til de to øvrige prøvesager Ukra/2025/2 og Ukra/2025/3, hvis præmisser ligeledes er offentliggjort på nævnets hjemmeside.

Flygtningenævnet afgjorde i beretningsåret i alt 28 sager vedrørende ukrainske statsborgere, hvoraf langt størstedelen som en del af deres asylmotiver henviste til frygt for sanktioner for udeblivelse fra militærtjeneste. Nævnet stadfæstede 20 sager og hjemviste syv sager til fornyet første instans behandling i Udlændingestyrelsen.

Som et eksempel på en sag, der blev stadfæstet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **september 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt et barn fra Ukraine. Indrejst i 2022. **Flygtningenævnet** udtalte: "Den mandlige ansøger er etnisk ukrainer og kristen af trosretning. Han er født i byen [by A] i Vinnytsia Oblast, Ukraine, hvor han opholdt sig frem til udrejsen. Ansøgeren har ikke

været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrig været politisk aktiv. Den mandlige ansøger, der ikke tidligere har været indkaldt til militærtjeneste, har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Ukraine frygter at blive indkaldt til militærtjeneste og blive dræbt under kamphandlinger. Endelig har ansøgeren som asylmotiv henvist til de generelle forhold i Ukraine. Den mandlige ansøger har til støtte herfor oplyst, at han ikke har været indkaldt til militærtjeneste, idet han som [12-15-årig] blev fritaget på grund af sit helbred. Ansøgeren led som barn af [diagnose], men er i dag ved godt helbred. Ansøgeren har videre oplyst, at de ukrainske myndigheder tvangsrekrutterer alle til krigen, når man krydser grænsen. De ukrainske myndigheder tjekker ikke folks dokumenter ved indrejse, hvorfor det er underordnet, om det er anført, at man er fritaget fra militærtjeneste. Ansøgeren har endelig oplyst, at Ukraine er et korrupt land. Den kvindelige ansøger er etnisk ukrainer og kristen af trosretning. Hun er født i landsbyen [by B], i Zhytomyr Oblast, Ukraine. Ansøgeren har i forbindelse med sin uddannelse og arbejde boet i [by A] i Vinnytsia Oblast, Ukraine. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv blandt andet henvist til, at hun frygter krigen og de generelle forhold i Ukraine. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Ukraine frygter, at hendes mand vil blive sendt i militæret og dræbt under kamphandlinger. Den kvindelige ansøger har til støtte herfor oplyst, at de generelle sikkerhedsforhold i hendes hjemområde ikke er ufarlige. I området er der raketter og droner samt en risiko for at blive beskudt. Endelig har ansøgeren henvist til, at der er en militærlufthavn i hendes hjemområde. Flygtningenævnet kan lægge ansøgernes forklaringer til grund. Den mandlige ansøger har været fritaget for militærtjeneste af helbredsmæssige grunde, da han boede i Ukraine. Det kan imidlertid ikke afvises, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Ukraine vil være i risiko for at blive rekrutteret til militæret, når henses til den krigssituation, som Ukraine aktuelt befinder sig i. Det fremgår således af tilgængelige baggrundsoplysninger, at Ukraine erklærede både krigsret og en generel mobilisering i alle regioner, da de russiske militærstyrker den 24. februar 2022 indledte en invasion af Ukraine. Det fremgår videre, at implementeringen af mobiliseringen indebærer, at enhver mand mellem 18 og 60 år som hovedregel er underlagt pligten til mobilisering. Risikoen for, at den mandlige ansøger vil blive indkaldt til militærtjeneste ved en tilbagevenden til Ukraine, herunder frygt for at blive dræbt under kamphandlinger, kan imidlertid ikke i sig selv føre til, at han meddeles konventions- eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7. Heller ikke risikoen for at blive pålagt straf som følge af unddragelse eller desertering fra militærtjeneste kan i sig selv anses som forfølgelsesgrunde som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Der lægges herved vægt på, at det tilkommer de ukrainske myndigheder at lovgive om reglerne for militærtjeneste for egne borgere samt at sanktionere i tilfælde af unddragelse fra militærtjeneste. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger kan strafferammen for und-

dragelse og desertering efter ukrainsk straffelov ikke anses som uforholdsmæssig eller åbenbar uforenelig med dansk retsopfattelse. Det forhold, at afsoningsforholdene i ukrainske fængsler er vanskelige, kan heller ikke føre til, at ansøgeren meddeles beskyttelsesstatus i Danmark, idet disse afsoningsforhold ikke er af en sådan karakter, som i sig selv udgør en krænkelse af den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Endelig finder Flygtningenævnet på baggrund af foreliggende baggrundsoplysninger, at sikkerhedssituationen og de generelle forhold i den vestlige og centrale del af Ukraine, hvor ansøgeren har sit hjemområde, er præget af en lav eller meget lav grad af ustabilitet og enkelte civile tab som følge af direkte og indirekte vold og vilkårlige luftangreb mod civil infrastruktur i tætbefolkede civile områder. Der er på denne baggrund ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Samlet set kan der således ikke meddeles den mandlige ansøger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Med hensyn til den kvindelige ansøger og ansøgernes fælles barn bemærkes, at deres asylmotiv i det hele er støttet af den mandlige ansøgers asylmotiv. Under henvisning til Flygtningenævnets afgørelse vedrørende den mandlige ansøger kan der med samme begrundelse ikke meddeles den kvindelige ansøger og ansøgernes fælles barn opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet finder ligeledes ikke, at de foreliggende baggrundsoplysninger om de generelle forhold i den kvindelige ansøgeres hjemområde, kan danne grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor i det hele Udlændingestyrelsens afgørelse." Ukra/2025/8.

I oktober 2025 meddelte Flygtningenævnet opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, til en statsborger fra Ukraine, der som asylmotiv havde henvist til unddragelse/nægtelse af militærtjeneste og risikoen for at blive idømt en fængselsstraf som følge heraf. I den konkrete sag kunne nævnet ikke afvise, at der ville være en reel risiko for, at ansøgeren vil blive udsat for forhold i strid med EMRK artikel 3 i forbindelse med en afsoning som militærnægter under henvisning til oplysningerne om de generelle afsoningsforhold i Ukraine. Nævnet lagde i den forbindelse blandt andet vægt på to kendelser afsagt af Højestreret i udleveringssager vedrørende ukrainske statsborgere. Flygtningenævnts afgørelse kan findes på nævnets hjemmeside under løbenummer Ukra/2025/12.

På baggrund af den konkrete sag, blev spørgsmålet om, hvorvidt de generelle afsoningsforhold i Ukraine er i strid med EMRK artikel 3, drøftet af Flygtningenævnets Koordinationsudvalg på møde af 13. november 2025. Et flertal fandt, at Højesterets to kendelser fra juni 2025 vedrørende udlevering af en ukrainsk statsborger til strafforfølgning i Ukraine, ikke indebærer, at fængselsforholdene i Ukraine generelt i sig selv medfører en reel risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3, og der derfor fortsat

skal foretages en konkret og individuel vurdering af risikoen for fængsling og afsoningsforholdene i de enkelte sager. Et mindretal fandt derimod, at de generelle afsoningsforhold i Ukraine er af en sådan karakter, at det – i fravær af diplomatiske garantier – ikke kan udelukkes, at personer, der risikerer fængsling, vil blive udsat for forhold i strid med EMRK artikel 3, og at dette i sig selv kan begrunde beskyttelse. Referatet af koordinationsudvalgets møde den 13. november 2025 kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside.

Som eksempel på nævnets senere praksis, kan der henvises til Ukra/2025/13:

Nævnet **stadfæstede i november 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Ukraine. Indrejst i 2022. **Flygtningenævnet** udtalte: Ansøgeren er etnisk ukrainer og kristen ortodoks af trosretning og fra [det vestlige] Ukraine. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Han har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Ukraine frygter at blive mobiliseret af det ukrainske militær og sendt til frontlinjen. Ansøgeren frygter at afgå ved døden som følge heraf eller at få yderligere psykiske traumer. Ansøgeren har til støtte herfor gjort gældende, at han tidligere som politibetjent har været mobiliseret til hæren i [et år mellem 2010-2015] og har gjort tjeneste ved frontlinien ved [by i det østlige Ukraine] og [by i det østlige Ukraine]. Her har han oplevet vold, dødsfald og ødelæggelser på tæt hold, hvilket har medført varige psykiske følger i form af søvnløshed, mareridt og angstreaktioner. Ansøgeren har derudover henvist til, at han frygter at blive idømt en fængselsstraf som følge af, at han nægter at aftjene militærtjeneste. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter de generelle forhold i Ukraine, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Endelig har ansøgeren nedlagt påstand om, at sagen hjemvises til Udlændingestyrelsen, idet han opfylder betingelserne i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. stk. 2. Bestemmelsen hjemler mulighed for opholdstilladelse, hvis ganske særlige grunde, herunder blandt andet familiemæssige hensyn, taler herfor. Ansøgeren har til støtte herfor gjort gældende, at han har en nær tilknytning til sin forlovede og hendes [5-10-årige barn] i Danmark, hvilket må tillægges betydelig vægt. [Barnet] betragter ham som sin far. Endvidere er ansøgeren psykisk belastet som følge af tidligere krigsoplevelser og deraf følgende traumer. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at ansøgeren [i sommeren 2022] søgte om opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine (særloven). Han blev [i sommeren 2022] meddelt afslag på ophold i henhold til særlovens § 1 under henvisning til [begrundelse]. Vedrørende ansøgerens asylmotiv om, at han ved en tilbagevenden til Ukraine frygter at blive indkaldt til militæret og at blive sendt til frontlinjen, fremgår det af de tilgængelige baggrundsoplysninger, herunder rapporten "Ukraine – Mobilisation" udgivet af Udlændingestyrelsen i marts 2024, at Ukraine erklærede både krigsret og en generel mobilisering i alle regioner, da

de russiske militærstyrker invaderede landet den 24. februar 2022. Implementeringen af mobiliseringen indebærer, at enhver mand mellem 18 og 60 år som hovedregel er underlagt pligt til mobilisering. Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus pkt. 167-174, at frygt for at deltage i kamphandlinger i forbindelse med aftjening af militærtjeneste ikke er et asylbegrundende forhold. Det fremgår heraf endvidere, at selv om unddragelse eller desertering fra militærtjeneste almindeligvis er strafbart ved lov, betragtes denne straf normalt ikke som forfølgelse, og frygt for straf alene retfærdiggør heller ikke meddelelse af flygtningestatus. Det tilkommer det enkelte land at lovgive om reglerne for militærtjeneste for egne borgere og at fastsætte sanktioner i tilfælde af unddragelse fra militærtjeneste m.v. I Udlændingestyrelsens rapport "Ukraine – Mobilisation" fra marts 2024 anføres, at straffen for unddragelse fra militærtjeneste afhænger af, hvornår unddragelsen finder sted. Undladelse af at melde sig til et rekrutteringskontor efter modtagelse af indkaldelse straffes efter det oplyste med en bøde svarende til kr. 500, hvorimod unddragelse af militærtjeneste efter modtagelse af mobiliseringsordre og gennemgang af lægeundersøgelse straffes med fængsel i 3 til 5 år, ligesom desertering kan straffes med fængsel i 5 til 12 år. Desertering fra militæret kan straffes med fængsel i 5 til 12 år under undtagelsestilstand, jf. den ukrainske straffelovs artikel 408. Der foreligger ikke oplysning om, at den nye mobiliseringslov, som trådte i kraft den 18. maj 2024, medfører højere fængselsstraffe. Tilsvarende regler gælder i Danmark, hvor strafferammen for unddragelse og desertering fra militærtjeneste i henhold til den militære straffelov § 25 og § 31 varierer mellem bøde og fængsel i op til tre år. Under en væbnet krig kan straffen stige til 10 til 12 års fængsel. Strafferammen for unddragelse af militærtjeneste eller desertering efter den ukrainske straffelov kan således ikke anses for at være uproportional eller åbenbart overstige straffen efter dansk retstradition. Vedrørende afsoningsforholdene i ukrainske fængsler, såfremt ansøgeren måtte blive straffet i Ukraine, hvis han nægter at udføre militærtjeneste, lægger Flygtningenævnet til grund, at disse er vanskelige, og at standarden er meget lavere end i danske fængsler. Det fremgår blandt andet af Udlændingestyrelsens rapport om fængselsforholdene i Ukraine fra december 2024, at Ukraine fortsat tillader uafhængig overvågning af militære- og civile fængsler, fangelejre og varetægtsfængsler af internationale og lokale menneskerettighedsgrupper. Lokale menneskerettighedsgrupper konstaterer på baggrund af monitorereringsbesøg i afsoningsfaciliteter i Ukraine, at belægningen i fængslerne generelt er steget som følge af krigen, og de vurderer, at de indsattes ret til passende fysiske afsoningsforhold ofte krænkes. Det ukrainske justitsministerium har oplyst, at der løbende foretages reparationer og renovering af afsoningsfaciliteter. Afsoningsforholdene i Ukraine er beskrevet i to kendelser afsagt af Højesteret den 20. juni 2025 vedrørende udlevering til strafforfølgning i Ukraine efter blandt andet indhentede garantier fra de ukrainske myndigheder (sag 2/2025 og sag 3/2025). I den ene kendelse fandt Højesteret på baggrund af karakteren og indholdet af de afgivne garantier sammenholdt med den pågæl-

dendes individuelle forhold, at der - på trods af rapporterne om fængselsforholdene i Ukraine - ikke var en reel risiko for, at den pågældende vil blive udsat forhold i strid med EMRK artikel 3. Udleveringsanmodningen blev derfor taget til følge i den ene sag. I den anden sag afviste Højesteret udlevering, da sagen angik en person, der tilhørte en særligt udsat gruppe. Flygtningenævnet har siden en afgørelse af 3. november 2020 fundet, at der ikke er "grundlag for at fastslå, at afsoning i Ukraine generelt vil ske under forhold, der krænker Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, herunder navnlig artikel 3." Flygtningenævnet anførte i afgørelsen af 3. november 2020, at "den omstændighed, at den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i flere konkrete sager, herunder dom af 25. juni 2020 i sagen Borzykh and others v. Ukraine (app. 5353/14) har fastslået, at fængselsforholdene i Ukraine udgør en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, ikke kan føre til, at varetægtsfængsling eller afsoning af straf i Ukraine i sig selv vil udgøre en krænkelse efter konventionen omfattet af udlændingelovens § 7 i forhold til ansøgeren." Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i et antal efterfølgende sager – senest dom af 13. november 2025 i sagerne Kytsko mfl. (app. 7937/24 m.fl.) - behandlet spørgsmålet om afsoningsforhold i Ukraine og i adskillige sager statueret krænkelse af EMRK artikel 3 og 13. Flygtningenævnet har i perioden 1. januar til 30. oktober 2025 truffet 11 afgørelser vedrørende personer fra Ukraine, hvor frygt for militærtjeneste har været påberåbt som asylmotiv. I disse afgørelser har Flygtningenævnet i overensstemmelse med hidtidig praksis fundet, at afsoningsforholdene ikke i sig selv er af en sådan karakter, at frygt for militærtjeneste i sig selv er et asylmotiv under henvisning til EMRK artikel 3, jf. senest afgørelse af 2. oktober 2025. Flygtningenævnet er opmærksomt på, at nævnet i en konkret sag den 31. oktober 2025 har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en ukrainsk statsborger, der som asylmotiv havde påberåbt sig risikoen for at blive idømt fængselsstraf for nægtelse af at udføre militærtjeneste. Nævnet fandt i den sag, at det på baggrund af de foreliggende oplysninger om de generelle afsoningsforhold i Ukraine ikke kunne afvises, at der var en reel risiko for, at ansøgeren ville blive udsat for forhold i strid med EMRK artikel 3 i forbindelse med en afsoning som militærnægter. På den baggrund meddelte nævnet i den konkrete sag ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder - i overensstemmelse med flertallet i Flygtningenævnets koordinationsudvalgs udtalelse på mødet den 13. november 2025 og i overensstemmelse med Flygtningenævnets hidtidige praksis i øvrigt - at de to kendelser afsagt af Højesteret den 20. juni 2025 vedrørende udlevering til strafforfølgning til Ukraine ikke kan tages som udtryk for, at fængselsforholdene i Ukraine i sig selv er af en sådan karakter, at enhver, der ved en tilbagevenden til Ukraine måtte risikere fængselsstraf, er i reel risiko for at blive udsat for forhold i strid med EMRK artikel 3, og at en ansøger, der har nægtet eller måtte påtænke at nægte at udføre militær tjeneste, alene på dette grundlag har sandsynliggjort et behov for international beskyttelse i Danmark. Flygtningenævnet finder - i overensstemmelse med flertallet i Flygtningenævnets

koordinationsudvalgs udtalelse på mødet den 13. november 2025 og i overensstemmelse med Flygtningenævnets hidtidige praksis i øvrigt – at Flygtningenævnet fortsat skal foretage en nærmere vurdering af ansøgerens reelle risiko for at blive udsat for fængselsstraf ved en tilbagevenden til Ukraine og af den forventede varighed af og rammerne for varetægtsfængsling og afsoningen af en sådan fængselsstraf, herunder i lyset af ansøgerens individuelle forhold. Ansøgeren har til Udlændingestyrelsen oplyst [i vinteren 2024/2025], at han ikke da havde fået en mobiliseringsordre, og at han udrejste før krigen startede, hvorfor han ikke anså sig som militærnægter. Under nævnets behandling af sagen forklarede han, at hans familie flere gange efter hans udrejse er blevet opsøgt med henblik på hans indkaldelse til militærtjeneste, idet han antog, at interessen for ham skyldes, at han er tidligere [erhverv] og har været i krigstjeneste i [et år mellem 2010-2015]. Ansøgeren har ikke nærmere kunnet redegøre for indkaldelsens indhold, ligesom han ikke har fremlagt den under sagens behandling. Flygtningenævnet finder - dels efter ansøgerens divergerende forklaring om, hvorvidt han aktuelt har modtaget en mobiliseringsordre, dels efter baggrundsoplysningerne om, at ukrainere kan risikere frihedsstraf, hvis de deserterer eller nægter at udføre militærtjeneste efter at have modtaget en mobiliseringsordre og efter at have gennemgået en lægeundersøgelse, og at dette kan straffes med fængsel i tre til fem år - at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren af de ukrainske myndigheder anses at have unddraget sig militærtjeneste på en måde, der gør ham hjemfalden til frihedsstraf i tilfælde af tilbagevenden til Ukraine. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke under henvisning til sit ønske om ikke at udføre militærtjeneste har behov for international beskyttelse i Danmark mod overgreb som nævnt i EMRK artikel 3, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Vedrørende ansøgerens asylmotiv om, at han ved en tilbagevenden til Ukraine frygter de generelle forhold i landet, herunder i ansøgerens hjemområde [område], der er beliggende i det vestlige Ukraine, finder Flygtningenævnet, at den generelle situation i ansøgerens hjemområde ikke er af en sådan karakter, at ansøgeren som følge heraf er i en asylbegrundende situation omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3. Det fremgår af den norske temarapport Ukraina: "Sikkerhetssituasjonen - et overblikk" udgivet den 17. november 2023 og den svenske temarapport Ukraina, Aktuel/ konfliktutveckling och sikkerhets (LIFOS, udgivet 22. december 2023), at sikkerhedssituationen i det centrale og vestlige Ukraine er præget af en lav eller meget lav grad af ustabilitet og enkelte civile tab, som følge af direkte og indirekte vold og vilkårlige luftangreb mod civil infrastruktur. Der har ikke fundet landkampe sted siden april 2022, men flere af regionerne i det vestlige Ukraine er kontinuerligt mål for russiske luftangreb, hvilket resulterer i sporadiske tab af civile liv. Udlændingestyrelsens senest opdaterede gennemgang af konfliktdata fra Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) påviser, at sikkerhedssituationen i det vestlige og centrale Ukraine, herunder ansøgerens hjemområde [i det vestlige Ukraine], i perioden op til november 2025 fortsat er stabil og kendetegnet ved en lav eller meget lav grad af sikkerhedshændelser, få eller ingen angreb

mod civile og få civile dødsfald. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Ukraine vil være i en reel risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3, hverken i kraft af hans blotte tilstedeværelse i området eller som følge af en kumulativ vurdering af individuelle og generelle forhold. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at ansøgeren har oplyst, at han ikke mener, han kan vende tilbage til Ukraine, fordi han bor sammen med sin forlovede og hendes barn i [en større dansk by]. Vedrørende ansøgerens påstand om hjemvisning af sagen i henhold til Udlændingelovens § 9 c, stk. 1, tages påstanden herom ikke til følge. Herved bemærker Flygtningenævnet, dels at ansøgeren ikke ses at have indgivet en ansøgning efter denne bestemmelse til Udlændingestyrelsen, dels at det ikke hører under Flygtningenævnets kompetence at behandle ansøgninger efter denne bestemmelse. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Ukraine vil være i en asylbegrundende situation omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse."

Efterfølgende iværksatte Flygtningenævnet en generel høring af Udlændingestyrelsen om militærtjeneste i Ukraine og de faktiske forhold for ukrainske mænd ved tilbagevenden til Ukraine. Nævnet anmodede nærmere om en belysning af, hvorvidt ukrainske mænd, der som asylmotiv har påberåbt sig, at de har modtaget eller vil modtage en mobiliseringsindkaldelse og agter at nægte at efterkomme denne, derved risikerer frihedsstraf under forhold i strid med EMRK artikel 3 samt oplysninger om de forskellige afsoningsforhold.

I marts 2026 udgav Udlændingestyrelsen rapporten *"Country of Origin Information (COI): Ukraine – Return and Mobilization"* Rapporten belyser de seneste regler for mobilisering i Ukraine, herunder håndhævelsen heraf samt konsekvenserne ved unddragelse og tilbagevenden for ukrainske mænd. Rapporten redegør endvidere for praksis vedrørende indkaldelse til militærtjeneste, fritagelsesmulighederne, sanktioner samt afsoningsforhold. Rapporten er optaget i Flygtningenævnets baggrundsmateriale vedrørende Ukraine.

4.1.4.2 Rusland

I efteråret 2024 modtog Flygtningenævnet fra Udlændingestyrelsen de første sager vedrørende russiske statsborgere, der som asylmotiv har henvist til unddragelse fra militærtjeneste samt frygt for sanktioner som følge heraf. Nævnet traf i januar 2025 afgørelse i den første af disse sager:

Som eksempler fra beretningsåret kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2023. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk russer og ortodoks kristen af trosretning fra [by A], [region], Rusland. Ansøgeren har senest opholdt sig i [by B]. Ansøgeren har oplyst, at han siden [00'erne] har deltaget i demonstrationer rettet mod de russiske myndigheder og den politik, der har været ført i landet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Rusland frygter at blive fængslet som følge af sine regimekritiske aktiviteter. Han har til støtte for dette asylmotiv oplyst, at han har deltaget i flere demonstrationer med kritik af Putin og de russiske myndigheder, at han i den forbindelse en enkelt gang er blevet tilbageholdt og fængslet af politiet, og at han navnlig efter sin ankomst til Danmark har udtrykt sig regimekritisk på de sociale medier. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere tidligere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Rusland frygter at blive udsat for overgreb af en kriminel gruppering ved navn [kriminel gruppering A]. Ansøgeren har til støtte for dette asylmotiv oplyst, at kriminelle personer fra denne gruppering har udsat ham for trusler, fordi han kontaktede politiet efter en episode, hvor en [højtstående person i grupperingen] stjal en [genstand]. Ansøgeren har som asylmotiv endelig henvist til, at han ved en tilbagevenden til Rusland frygter at blive tvangsrekrutteret til krigen i Ukraine. Asylmotivet vedrørende en konflikt med de russiske myndigheder[.] Flygtningenævnet kan som Udlændingestyrelsen ikke lægge til grund, at ansøgeren har deltaget i regimekritiske demonstrationer i Rusland i en periode fra [00'erne] og indtil sin udrejse, idet ansøgeren på flere centrale punkter har forklaret forskelligt om sin deltagelse i sådanne demonstrationer, herunder om karakteren af de enkelte demonstrationer og om sin tilbageholdelse i forbindelse med den ene af demonstrationerne. Ansøgeren har efter sin ankomst til Danmark udtrykt sig kritisk om myndighederne i Rusland og krigen i Ukraine på sin åbne [profil på socialt medie A] og på sin profil på [socialt medie B], hvilket er dokumenteret under nævnsmødet. Ansøgeren har i den forbindelse navnlig delt opslag, herunder fra tv-stationer, der er i opposition til styret i Rusland, og hvoraf en enkelt tv-station er blevet forbudt i Rusland. De fremviste opslag på [socialt medie A] har enten ingen reaktioner eller enkelte reaktioner. Enkelte af de fremviste opslag på [socialt medie B] har modtaget en række reaktioner og er blevet videredelt. Det er dokumenteret under nævnsmødet, at ansøgerens profil på det sidstnævnte medie nu er blevet varigt blokeret af tilsynsmyndigheden på grund af overtrædelse af mediets retningslinjer, men den nærmere årsag til blokeringen fremgår ikke. Selv om de russiske myndigheder efter baggrundsoplysningerne overvåger digitale aktiviteter, der er udtryk for politisk modstand, og i et ubestemt omfang forfølger personer, der udfører sådanne aktiviteter, finder Flygtningenævnet, at de fremviste opslag sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger ikke i sig selv kan føre til asyl. Der er herved navnlig lagt vægt på opslagenes karakter af videredelinger og deres begrænsede eksponering, og at ansøgeren ikke i øvrigt fremstår som profileret i forhold til de russiske myndigheder. Asylmotivet vedrørende en konflikt med en krimi-

nel gruppering. Flygtningenævnet kan som Udlændingestyrelsen ikke lægge til grund, at ansøgeren har en konflikt med en kriminel gruppering benævnt [kriminel gruppering A], idet ansøgeren over for Udlændingestyrelsen har forklaret udbyggende og forskelligt om en sådan konflikt. Ansøgeren har ikke afgivet forklaring om dette asylmotiv under nævnsmødet. Asylmotivet vedrørende militærtjeneste. Ansøgeren har forklaret, at han ikke har modtaget en personlig indkaldelse til aftjening af værnepligt, men at han har fået oplyst, at hans registrerede bopæl er blevet opsøgt af militærfolk. Da ansøgeren udrejste af Rusland i [vinteren 2022/2023], var han over den daværende øvre aldersgrænse på 27 år for tvungen værnepligt. Flygtningenævnet finder herefter ikke anledning til at tage stilling til spørgsmålet om konsekvenserne af at unddrage sig militærtjeneste, hvilket i øvrigt er behandlet nærmere i Udlændingestyrelsens afgørelse. Om spørgsmålet om risikoen for mobilisering eller tvangsrekruttering til krigen i Ukraine skal Flygtningenævnet udtale følgende: Det er efter baggrundsoplysningerne lagt til grund, at den delvise mobilisering til krigen i Ukraine i efteråret 2022 er afsluttet. Selv om dekretet, der muliggjorde denne mobilisering, stadig måtte være i kraft, finder Flygtningenævnet, at muligheden for en eventuel fortsat eller ny mobilisering ikke i sig selv kan føre til asyl. Det bemærkes i den forbindelse, at de aktuelle baggrundsoplysninger heller ikke peger på, at en sådan mobilisering skulle være forestående, jf. Landinfo, Respons Russland - Rekruttering til krigen i Ukraina (8. august 2024), side 8, og EUAA landerapport (COI) Rusland, Major developments regarding human rights and military service, vedrørende perioden fra den 1. oktober 2023 til den 8. november 2024, side 31f. Det er almindeligt antaget i baggrundsoplysningerne, at Rusland først og fremmest bruger soldater ansat på kontrakt i krigen i Ukraine. Det er ligeledes antaget, at der almindeligvis rekrutteres frivillige, herunder reservister, værnepligtige, migranter, indsatte, personer under efterforskning, personer med gæld og nyligt naturaliserede russiske statsborgere, men at overtalelse og øvrige tvangselementer også anvendes i forbindelse med rekrutteringen. Der er rapporteringer om, at der tillige foregår en såkaldt "skjult mobilisering" og/eller egentlig tvangsrekruttering til krigen i Ukraine, men det nærmere omfang af sådanne afvigelser fra den sædvanlige procedure for rekruttering er uklart, jf. herom Landinfo, Temanotat Russland, Militærtjeneste og mobilisering til krigen i Ukraina (10. august 2023), side 32f, og Migrationsverket, Landinformation Ryssland, Nytt system för delgivning av militäre kallelser m.m. (15. maj 2023), side 3. Flygtningenævnet finder herefter, at de nævnte baggrundsoplysninger om rekruttering til krigen i Ukraine ikke i sig selv kan begrunde asyl. Det forhold, at ansøgeren som anført har udtrykt sig kritisk om myndighederne i Rusland og krigen i Ukraine på de sociale medier, findes ikke at medføre en sådan øget risiko for tvangsrekruttering, at dette kan føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet finder på den anførte baggrund, at heller ikke asylmotivet vedrørende militærtjeneste kan føre til asyl. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Rusl/2025/2.

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2021. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk russer og kommer fra Moskva. Ansøgeren tilhører ikke en bestemt religion, men er troende. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive tvangsmobiliseret til krigen i Ukraine, da han er blevet genindkaldt til militærtjeneste. Han frygter også at han vil blive straffet på grund af sin udeblivelse fra genindkaldelse, og at han vil komme til at afsone under forhold, der er i strid med EMRK artikel 3. Ansøgeren frygter også sin befalingsmand, som ansøgeren dengang havde en konflikt med, da ansøgeren har oplysninger om, at befalingsmanden har begået ulovligheder. Ansøgeren har som yderligere asylmotiv endelig henvist til, at han frygter fængsling, da han er aktiv i LGBT+ miljøet i Rusland. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Rusland risikerer at blive mobiliseret eller tvangsrekrutteret til krigen i Ukraine. Det må således efter baggrundsoplysningerne lægges til grund, at mobilisering til krigen i Ukraine i efteråret 2022 er afsluttet. Det må endvidere lægges til grund, at Rusland først og fremmest bruger soldater ansat på kontrakt i Ukraine, og at der således i almindelighed rekrutteres frivillige, men at overtalelse og visse tvangselementer også anvendes i forbindelse med rekrutteringen. Der kan i den forbindelse bl.a. henvises til de baggrundsoplysninger, som Udlændingestyrelsen har henvist til. Flygtningenævnet finder, at disse oplysninger ikke kan begrunde asyl. Ansøgeren har aftjent værnepligt fra 2016-2017. Han udrejste af Rusland i [vinteren 2021/2022] og således næsten et år før, der efter hans egen forklaring skete indkaldelse til militærtjeneste. Der er som anført i Udlændingestyrelsens afgørelse baggrundsoplysninger, der indicerer, at indkaldelser skal afleveres personligt og underskrives. Af Udlændingestyrelsens rapport "Russia Constription" fra marts 2025 fremgår imidlertid, at indkaldelser i praksis f.eks. også kan blive givet på andre måder, herunder ved at blive lagt i postkassen. Det kan derfor ikke udelukkes, at der – som forklaret af ansøgeren – er lagt en indkaldelse til militærtjeneste i postkassen. Det kan imidlertid konstateres, at der ikke effektivt er fulgt op på indkaldelsen fra myndighedernes side. På den baggrund og henset til, at det i baggrundsoplysningerne også beskrives som et krav, at indkaldelsen underskrives, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke på dette grundlag risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Med hensyn til ansøgerens seksualitet og aktivitet på de sociale medier i den forbindelse lægger Flygtningenævnet ligesom Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgeren er homoseksuel, og at der på ansøgerens egen [konto på social medie] er LGBT+-relateret materialer, herunder materiale vedrørende [navn på subkultur]-miljøet, der er en subkultur forbundet med LGBT+-miljøet, og at han navnlig i perioden 2012-2016 har lavet enkelte opslag på andre sociale platforme vedrørende LGBT+-miljøet. Det må på efter baggrundoplysningerne lægges til grund, at forholdene for LGBT+ personer i Rusland er vanskelige - herunder oplysningerne om den lovgivning,

der er rette imod dem og det forhold, at LGBT+ bevægelsen i november 2023 af den russiske højesteret blev karakteriseret som ekstremistisk. Der kan herved henvises til bl.a. Landinfos rapport "Situasjonen for LHBT" fra december 2024. Der er imidlertid ikke grundlag for alene med henvisning hertil at meddele ansøgeren asyl. Det er således forsat lovligt at være homoseksuel i Rusland. Flygtningenævnet finder videre, at ansøgeren ikke med det fremlagte materiale har sandsynliggjort, at han er kommet i et modsætningsforhold til de russiske myndigheder, eller at han ved en tilbagevenden til Rusland risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Der er herved lagt vægt på indholdet og karakteren af materialet. Der er således efter Flygtningenævnets opfattelse ikke grundlag for at antage, at ansøgerens aktiviteter vil blive betragtet som ekstremistisk aktivitet, idet ansøgeren ikke har været med i nogen former for LGBT+ organisationer i Rusland, og at han fortsat ikke er aktiv for sådanne, men navnlig er aktiv i subkulturen [navn på subkulturen]. Det bemærkes hertil også, at ansøgerens aktiviteter er foretaget i Danmark, og ikke har været målrettet den russiske befolkning. Det må anses for uklart, om materialet vil blive anset som propaganda for såkaldt ikke-traditionelle seksuelle forhold, kønsskifte mv., der er forbudt i Rusland. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger er straffen for overtrædelser af dette forbud imidlertid alene en bødestraf eller kortere frihedsstraf. Der er videre lagt vægt på det meget begrænsede antal visninger og eksponering af ansøgerens aktiviteter, hvortil kommer, at ansøgeren har skrevet under anvendelsen af et pseudonym og ikke har kunne oplyse nærmere om evt. retsforfølgelse af andre, der har deltaget i ansøgerens aktiviteter. Af de grunde som Udlændingestyrelsen har anført, tiltrædes det, at ansøgeren heller ikke har en konflikt med en tidligere befalingsmand, der kan begrunde asyl. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Rusl/2025/5.

Flygtningenævnet har i alt i 2025 afsluttet behandlingen af 47 sager vedrørende russiske statsborgere og stadfæstet 55 % af de nye sager, der dog også omfatter personer med andre asylmotiver end frygt for santioner i anledning af udelblivelser fra militærtjenste.

4.2 Udlændingelovens § 7, statusvalg

4.2.1 Udlændingelovens § 7, stk.1

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, det vil sige hvis den pågældende har en velbegrundet frygt for at blive udsat for forfølgelse ved en tilbagevenden til sit hjemland som følge af en af de fem grunde, der er nævnt i flygtningekonventionens artikel 1, litra A, nr. 2. Se nærmere i afsnit 4.2.1.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, se nærmere i afsnit 4.2.2.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i tilfælde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile. Se nærmere i afsnit 4.2.3.

Hvis Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, eller har meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet. En sådan klage vil blive oprettet som en statusændringssag. Se nærmere om statusændringssager i afsnit 4.2.4.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har fundet, at en ansøger opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af flere asylmotiver og forholder sig udtrykkeligt til disse asylmotiver, kan henvises til afgørelsen Afgh/2023/22, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 103 ff.

Endvidere kan henvises til afgørelsen Iran/2019/71, der fremgår af formandskabets 28. beretning (2019), side 119 f.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har fundet, at ansøgeren opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter både udlændingelovens § 7, stk. 1, og stk. 2, og derfor har meddelt ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, kan henvises til afgørelsen Iran/2019/102, der er nævnt i formandskabets 28. beretning (2019), s. 508 f.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Efter konventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, såfremt den pågældende:

> ”som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og som på grund af så-

danne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil."

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, inkorporerer flygtningekonventionens artikel 1 A i dansk ret, således at flygtninge som udgangspunkt har et retskrav på opholdstilladelse.

Det fremgår af ordlyden af artikel 1, litra A, nr. 2, at ansøgeren skal nære en velbegrundet frygt for forfølgelse. Heri ligger som udgangspunkt et krav om, at ansøgerens frygt er understøttet af objektive kendsgerninger. Der kan imidlertid foreligge situationer, hvor den subjektive frygt for forfølgelse er så velbegrundet, at dette udgør et tilstrækkeligt grundlag for at meddele asyl. Se som eksempel på en sag, hvor nævnet udtrykkeligt har taget stilling til den af ansøgeren påberåbte subjektive frygt, den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 139 f. nævnte afgørelse Liby/2015/4.

Ved vurderingen af, om der foreligger forfølgelse, indgår blandt andet baggrunden for og intensiteten af overgrebene, herunder om der er tale om overgreb af systematiseret og kvalificeret karakter. Herudover tillægges det betydning, hvornår overgrebene tidsmæssigt har fundet sted, og om der er risiko for, at overgrebene vil fortsætte. Som udgangspunkt sigtes til forfølgelse, der udgår fra myndighederne, men forfølgelse kan tillige foreligge, hvor myndighederne ikke er i stand til at yde ansøgeren fornøden beskyttelse mod konkrete og individuelle overgreb foretaget af andre, f.eks. af en befolkningsgruppe. Det afgørende i disse situationer er, hvorvidt sådanne handlinger fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde fornøden beskyttelse mod sådanne handlinger.

Kriteriet for, hvornår Flygtningenævnet anser betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, for opfyldt, kan generelt udtrykkes således, at der skal være tale om en person, som har en velbegrundet frygt for at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland.

Ved bedømmelsen af, om frygten kan anses for at være velbegrundet, tager nævnet udgangspunkt i de oplysninger om forfølgelse, der måtte foreligge, forud for den pågældendes udrejse af hjemlandet. Det er imidlertid ikke et krav, at der ved ansøgerens udrejse forelå et asylgrundlag. Det afgørende er, hvordan den pågældendes situation må antages at være ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet.

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

4.2.1.1 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **maj 2025** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2014. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder, og han er født i [en flygtningelejr i], Irak. Ansøgeren har oplyst, at han er [kristen] og tilknyttet menigheder i Danmark. Ansøgeren er medlem af [politisk parti], og han har under sit ophold i Danmark været politisk aktiv, idet han har deltaget i demonstrationer for kurdernes rettigheder og demonstrationer mod de iranske myndigheder. Ansøgeren har som asylmotiv under den oprindelige asylsag henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive udsat for overgreb af de iranske myndigheder, da han i Iran har udført aktiviteter for [politisk parti], og flere af hans familiemedlemmer er aktive medlemmer eller sympatisører af [politisk parti]. Ansøgeren har som asylmotiv under denne genoptagelsessag navnlig henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive udsat for overgreb af de iranske myndigheder, da han her i landet som medlem af [politisk parti] har deltaget i partiets aktiviteter og i andre regimekritiske aktiviteter. Ansøgeren har videre henvist til, at han er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sine asylmotiver fremlagt billeddokumentation og videoklip omhandlende sit medlemsarbejde for [politisk parti] og øvrige regimekritiske aktiviteter i Danmark, ligesom han har vedlagt udtalelser fra sognepræster om sit tilhørsforhold til kristendommen. Det er i første række spørgsmålet, om ansøgeren har sandsynliggjort, at han som følge af regimekritiske aktiviteter i Danmark (sur place) vil være i risiko for asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet bemærker, at der ved vurderingen af, om en asylansøgers aktiviteter sur place giver grundlag for beskyttelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, skal foretages en grundig gennemgang af sagens omstændigheder, jf. herved UNHCR's Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees. I punkt 96 hedder det:"A person may become a refugee "sur place" as a result of his own actions, such as associating with refugees already recognized, or expressing his political views in his country of residence. Whether such actions are sufficient to justify a well founded fear of persecution must be determined by a careful examination of the circumstances. Regard should be had in particular to whether such actions may have come to the notice of the authorities of the person's country of origin and how they are likely to be viewed by those authorities." Der er under nævnsmødet vist og gennemgået en lang række videoklip og billeder fra forskellige sociale medier. Flygtningenævnet har lagt til grund, at ansøgeren efter nævnets seneste afgørelse og efter demonstrationerne i Iran i kølvandet på drabet på Mahsa Amini den 16. september 2022 vedvarende har deltaget i et større antal møder, ceremo-

nier og demonstrationer afholdt af den danske afdeling af [politisk parti], herunder som vagt, samt i en lang række øvrige demonstrationer og andre begivenheder i Danmark rettet mod det iranske styre og de iranske myndigheder. En række af demonstrationerne er afholdt ved den iranske ambassade i Danmark. Ansøgeren har delt videoklip og billeder fra disse møder og demonstrationer mv. på sine profiler på åbne sociale medier, ligesom sådanne videoklip er blevet delt via kurdiske oppositionspartier og regimekritiske nyhedsmediers sociale medier, herunder Kurd Channel, Voice of America, BBC Persian, AVATODAY, Manotoo og Iran International TV, herunder sammen med lignende demonstrationer andre steder i Europa. Ansøgeren optræder i disse indslag med synligt ansigt og som en fremtrædende deltager. Ansøgeren optræder endvidere med sit navn i artikler på [politisk partis] danske afdelings hjemmeside og i et enkelt indslag, der er delt af Kurd Channel, hvor han af [politisk parti] modtager et påskønnelsesbrev. Ansøgeren optræder i flere indslag sammen med ledende medlemmer af [politisk parti], herunder den internationale leder, der tillige er afbilledet sammen med ansøgeren på ansøgerens profilbillede på Facebook. Ansøgerens profiler på sociale medier indeholder i meget stort omfang regimekritisk materiale. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren på den anførte baggrund må antages at være blevet eksponeret over for de iranske myndigheder som en modstander af styret i Iran. Dette gælder, uanset at Flygtningenævnet tidligere har lagt til grund, at ansøgeren ikke har været politisk aktiv i Iran. Det tilføjes, at ansøgeren også før 2020 har haft regimekritiske aktiviteter i Danmark. Det fremgår af baggrundsoplysningerne – og er lagt til grund i Flygtningenævnets praksis – at de iranske myndigheder har både vilje og evne til at overvåge regimekritiske aktiviteter i udlandet. Der kan henvises til bl.a. Landinfo (Temanotat) "Iran - Reaksjoner mot iranere i eksil" af 28. november 2022 og Landinfo (Respons) "Iran: Overvåking av regimekritikere i utlandet som følge av "Kvinne, liv, frihet-protestene"" af 5. juli 2023. Flygtningenævnet finder på den anførte baggrund og efter sagens oplysninger i øvrigt, at ansøgerens regimekritiske aktiviteter i Danmark efter en samlet vurdering af deres karakter og omfang er egnede til at komme til de iranske myndigheders kendskab. Etniske kurdere med en politisk profil er i større risiko for at blive udsat for asylbegrundende overgreb af de iranske myndigheder end andre personer, der udfører regimekritiske aktiviteter, jf. således EUAA "Country Guidance: Iran. Common analysis and guidance note" (januar 2025), side 37f. Herefter finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det er således ufornødent at tage stilling til ansøgerens asylmotiv om konvertering til kristendommen. Flygtningenævnet meddeler på denne baggrund ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2025/20

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Iran/2025/25, der er omtalt i afsnit 5.4.2.1.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sine politiske anskuelser m.v. helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2020. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser og ikke religiøs fra [by] i [provins], Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv, udover at han har oplyst, at han har delt politiske opslag på sin blog. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter dødsstraf i Iran, idet han har udtalt sig regimekritisk på en offentlig blog. Han har til støtte herfor oplyst, at han i foråret 2021 oprettede en offentlig blog på internettet med henblik på at skrive om programmering. I forbindelse med drabet på Mahsa Amini begyndte ansøgeren at dele opslag af politisk karakter, herunder opslag om protesterne i Iran, der opstod som følge af drabet. [I vinteren 2022/2023] kunne ansøgeren ikke logge ind på sin blog, idet det af en pop-up besked fremgik, at bloggen var blevet spærret af det iranske Cyber Politi. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han har delt regimekritisk indhold på sin profil på [socialt medie]. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren ikke under samtaler med Udlændingestyrelsen nærmere har beskrevet indholdet af opslag på bloggen på trods af, at ansøgeren til Udlændingestyrelsen har oplyst, at opslagene påvirkede ham, og at han gjort meget ud af at formulere opslagene, så de fremstod originale og ikke som kopier fra andre. Ansøgeren har i relation til opslag vedrørende Mahsa Aminis død alene kunne forklare kort og udetaljeret herom på trods af flere udarbejdede opslag om hende, og ansøgeren har ikke kunne oplyse antallet af opslag, der skulle være lagt på bloggen, og som skulle være kritiske mod det iranske styre. Hertil kommer, at ansøgerens familie i Iran ikke er blevet opsøgt af de iranske myndigheder som følge af opslagene på bloggen, der blev lagt op efter Mahsa Aminis død og frem. I den forbindelse bemærker nævnet, at bloggen blev oprettet i foråret 2021 med henblik på at skrive om ny teknologi og programmering, som ansøgeren interesserer sig for. Endvidere er de opslag, som ansøgeren har fremlagt for nævnet uden URL-adresse, hvorfor det ikke kan afgøres, om de har været tilgængelige på internettet. Ansøgeren har om baggrunden herfor forklaret, at det skyldes, at de fremlagte opslag er gemt via hans laptop som back-up. I forhold til ansøgerens oplysninger om at de iranske myndigheder skulle have hacket ansøgerens blog, fremgår det af bloggen, at den fortsat fungerer og er åben fra Danmark. Opslaget med logo fra Cyber Police vil derfor kunne lægges op af en person, der har mailadressen og adgangskoden til bloggen. Ansøgeren har oplyst, at han har forsøgt at logge ind på sin blog, men det var ikke muligt, og han har ikke undersøgt via [platformen], som er det sted, hvor bloggen ligger, om det er muligt at nulstille adgangskoden mv. Flygtningenævnet finder

det påfaldende, at myndighederne skulle vælge af hacke ansøgernes blog, der alene har haft [mellem 600 og 900] visninger, og lægge et opslag på bloggen samt ændre profilbilledet og ikke blot lukke bloggen. Hertil kommer, at ansøgeren er uprofileret, og at bloggen efter ansøgerens forklaring nemmest fremsøges via hans navn. Det bemærkes endvidere, at Cyber Politiets logo nemt kan fremfindes ved en googlesøgning. Ansøgeren har desuden forklaret divergerende om, hvorvidt han har brugt andre sociale medier til politiske opslag. Ansøgeren har således til Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2023 oplyst, at han ikke har benyttet andre sociale medier til politiske opslag, mens han for nævnet har fremlagt flere opslag fra sin [profil på socialt medie] med politiske opslag fra 2022. I relation til de politiske opslag fra ansøgerens [profil på socialt medie] finder nævnet, henset til at ansøgeren alene har et begrænset antal følgere bestående af venner og bekendte sammenholdt med den begrænsede politiske aktivitet, at ansøgeren ikke kan anses for at være profileret eller eksponeret på en sådan måde, at han er kommet i de iranske myndigheders søgelys som følge heraf. Det bemærkes endvidere, at den foreviste [profil på socialt medie] er privat. Efter en samlet og konkret vurdering af oplysningerne i sagen, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han er kommet i et asylbegrundede modsætningsforhold til de iranske myndigheder, og at han derfor ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for konkret og individuelt begrundet forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Iran/2025/23

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet. Indrejst i 2023. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunnimuslim fra [landsby], [provins], Tyrkiet. Ansøgeren har sympatiseret med og været medlem af Folkets Demokratiske Parti (HDP). Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter fængsling og at blive udsat for overgreb af de tyrkiske myndigheder, fordi han har unddraget sig militærtjeneste og fordi han har været medlem af HDP. Ansøgeren frygter endvidere de generelle forhold for kurdere i Tyrkiet. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han siden 2017 ikke har efterkommet indkaldelse til militærtjeneste. Ansøgeren er siden blevet stoppet flere gange ved kontrolposter, hvor han er blevet beordret at møde op til at aftjene sin værnepligt inden for 15 dage. Ansøgeren er i forbindelse hermed også blevet idømt bøder på 8.000 til 15.000 lira, men har ikke betalt disse af princip. Myndighederne har endvidere en gang opsøgt ansøgeren på hans bopæl, hvor ansøgeren ikke var hjemme. Grunden til ansøgeren ikke ønsker at aftjene værnepligt er, at mange kurdere bliver sendt til grænsen til Syrien eller Irak for at slå andre kurdere ihjel. Ansøgeren er derudover imod våben. Om HDP har ansøgeren oplyst, at det er et kurdisk parti, der i dag er blevet lukket. Ansøgeren har deltaget i flere arrangementer som partiet arrangerede, herunder flere protestdemonstrationer senest i 2017 i forbindelse med fængslingen af Selahattin Demirtas. Ansøgeren bar bannere og råbte frihed for kurdere. Ansøgeren blev fanget af politiet i forbindelse

med demonstrationen i 2017. Han blev tilbageholdt og udsat for vold. Om forholdene for kurdere har ansøgeren oplyst, at han til Newroz-arrangementer har oplevet at blive overfaldet af politiet. Ansøgeren har endvidere oplevet, at kurdere bliver diskrimineret og forskelsbehandlet, og at de ikke har ytringsfrihed. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at de påberåbte forhold kan føre til, at der meddeles ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Vedrørende ansøgerens politiske aktiviteter bemærker Flygtningenævnet, at ansøgeren har forklaret, at han har deltaget i demonstrationer for kurderes rettigheder i 2016 og 2017, og at han i den forbindelse har været tilbageholdt af de tyrkiske myndigheder. Han har efter sin forklaring ikke haft væsentlige politiske aktiviteter siden da, og han har trods sit partimedlemskab af HDP ikke i perioden fra 2017 til sin udrejse i 2023 været udsat for myndighedsforfølgelse begrundet i sit politiske tilhørsforhold. Ansøgeren må i øvrigt anses for at være helt uprofileret som medlem af HDP. For så vidt angår de påberåbte værnepligtsforhold bemærker Flygtningenævnet, at ansøgeren har fået udstedt pas i [sommeren] 2023 og er udrejst lovligt af Tyrkiet, til trods for at han har oplyst, at han er efterlyst på grund af manglende aftjening af værnepligt, og at han i øvrigt siden 2017 har undladt at reagere på indkaldelser og at betale udstedte bødeforlæg. På den baggrund kan Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Tyrkiet vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sin manglende aftjening af værnepligt. Flygtningenævnet kan i øvrigt tiltræde det af Udlændingestyrelsen herom anførte vedrørende den straf, som man som værnepligtsunddrager kan risikere i Tyrkiet. Ansøgeren har ikke kunnet sandsynliggøre, at han konkret er i risiko for andet end bødestraf. For så vidt angår de generelle forhold for kurdere i Tyrkiet, som ansøgeren også har henvist til, finder Flygtningenævnet, at disse ikke har en sådan karakter, at de kan føre til, at der meddeles ansøgeren opholdstilladelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Tyrk/2025/4

Nævnet **stadfæstede** i **november 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Gambia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk [etnicitet] og muslim af trosretning fra byen [by A] i det vestlige Gambia. Ansøgeren har været medlem og stifter af grupperingen [gruppe A], hvor han var [funktion] og informerede folk om, hvilke rettigheder de havde. Herudover var ansøgeren frivilligt medlem af grupperingen [gruppe B], en organisation, som arbejder for at stoppe kvindelig omskæring. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Gambia frygter forfølgelse af myndighederne grundet hans politiske aktiviteter som modstander af kvindelig omskæring. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han siden 2008 har været politisk aktiv på sociale medier, som medlem af frivillige organisationer og ved deltagelse i [medier], hvorigennem han har udtrykket sig kritisk om kvindelig omskæring og de generelle forhold i Gambia. Ansøgeren fryg-

ter, at hans kampagne mod omskæring af kvinder vil påvirke hans forhold til sin familie og lokalsamfundet yderligere, idet de er religiøse i en ekstrem grad. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter de gambiske myndigheder, idet han [i sommeren] 2019 har deltaget i en regimekritisk demonstration i [by B], Gambia, som havde til formål at udtrykke modstand mod den nye regering i Gambia. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han deltog i demonstrationen med "Three years Jotna" bevægelsen ("Three years is enough"), ansøgeren havde sendt penge og bidraget [praktisk]. Ansøgeren har videre oplyst, at en politienhed ved navn Police Intervention og militæret kom for at stoppe demonstrationen, hvorefter de brugte tåregas mod demonstranterne og arresterede folk. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter social udstødelse af sin familie grundet sine politiske aktiviteter. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans familie ikke accepterer hans syn på kvindelig omskæring og hans politiske aktivisme, og at de ønsker, at han giver samtykke til, at hans [kvindeligt familiemedlem] i Gambia må omskæres. Ansøgeren har aldrig mødt [sit familiemedlem], som bor skiftevis i Gambia og [afrikansk land A], men de har telefonisk kontakt. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om sine politiske aktiviteter i Gambia til grund. Flygtningenævnet kan imidlertid ikke lægge til grund, at ansøgeren som følge heraf skulle være efterstrøbt af myndighederne. Der er herved henset til, at ansøgeren til trods for sine politiske aktiviteter i Gambia i årene forinden, i 2013 udrejste legalt med henblik på familiesammenføring med sin tidligere ægtefælle i Danmark. Endvidere indrejste ansøgeren efter sin egen forklaring i 2019 legalt i Gambia for at deltage i en demonstration mod præsidenten i Gambia. Ansøgeren oplevede i den forbindelse eller senere under sit ophold ingen problemer med myndighederne i Gambia. Det bemærkes tillige, at ansøgeren efter sin forklaring har oplyst, at han ikke personligt er forfulgt, men i lufthavnen blev identificeret ved sin indrejse i Gambia [i sommeren] 2019. Ansøgeren har endvidere på nævnsmødet oplyst, at han ikke selv har haft en afgørende rolle i forbindelse med demonstrationen i 2019 og baggrundsoplysningerne understøtter heller ikke forfølgning fra myndighederne i forbindelse hermed. Flygtningenævnet har endvidere henset til, at ansøgeren i sin forklaring til Udlændingestyrelsen har oplyst, at en deltager i demonstrationen, som blev anholdt, efterfølgende er blevet borgmester. Det forhold, at ansøgeren er tilknyttet bevægelsen "Three years Jotna", kan ikke begrunde asyl, idet den gambiske forfatning garanterer forsamlingsfrihed. Heller ikke ansøgerens brug af [socialt medie] til politisk aktivisme kan føre til en anden vurdering, idet der ikke fremgår offentligt tilgængelige opslag med karakter af politisk aktivisme. Flygtningenævnet finder det endvidere påfaldende, at ansøgeren efter sin egen forklaring i 2019 udrejste af Gambia via [afrikansk land A] for at undgå de gambiske myndigheder og ikke i forbindelse med sin indrejse i Danmark søgte om asyl henset til at ansøgerens opholdstilladelse var inddraget [i foråret] 2018. Flygtningenævnet kan endelig tilslutte sig, at ansøgerens konflikt med sin familie omkring kvindelig omskæring ikke har den fornødne karakter og intensitet, der kan begrunde at ansøgeren skal meddeles asyl. Af

baggrundsoplysningerne fremgår endvidere, at kvindelig omskæring er blevet kriminaliseret i Gambia. Heller ikke det forhold, at ansøgeren ikke ønsker, at ansøgerens [kvindeligt familiemedlem] bliver omskåret, kan begrunde at ansøgeren meddeles asyl, idet dette alene vedrører [det kvindelige familiemedlems] forhold. På ovennævnte baggrund og efter en samlet vurdering af sagen, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Gambia, vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Gamb 2025/2

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Tyrk/2025/2, der er omtalt i afsnit 11.2.1, og Iran/2025/63, der er omtalt i afsnit 5.4.2.1.

Som eksempel på afgørelser hvor nævnet har lagt til grund, at ansøgerne ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af nære familiemedlemmers ikke-tolererede politiske forhold, kan henvises til afgørelserne Afgh/2024/24 og Iran/2024/36, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 103 f.

Som eksempler på afgørelser hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om nære familiemedlemmers ikke-tolererede politiske forhold m.v. helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan henvises til afgørelserne Sril/2024/2 og Iran/2024/35, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 106 f.

Som eksempel på afgørelser hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse, fordi hjemlandets myndigheder eller andre tillægger ansøgeren en ikke-tolereret politisk holdning, som vedkommende ikke har ("imputed political opinion"), kan henvises til afgørelsen Myan/2023/7, der er omtalt i Flygtningenpævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 120 ff.

Som eksempel på afgørelser hvor ansøgeren har påberåbt sig, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse, fordi hjemlandets myndigheder eller andre tillægger ansøgeren en ikke-tolereret politisk holdning, som vedkommende ikke har ("imputed political opinion"), og hvor nævnet ikke har kunnet lægge til grund, at den pågældende vil være i risiko for forfølgelse i hjemlandet kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **september 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2019. Ansøgeren søgte asyl i 2024. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk [etnicitet] og ortodoks kristen. Hun er født i byen [by A], Rusland, men har senest opholdt sig i [by B] frem til udrejsen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive fængslet eller slået ihjel af de russiske myndigheder ved en tilbagevenden til Rusland. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv blandt andet henvist til, at de russiske myndigheder vil anse hende som politisk modstander. Hun er imod den økonomiske politik, der føres i Rusland, og hun er modstander af krigen mellem Rusland og Ukraine. Hun anser Ukraine for sit andet hjem, idet hun ofte har besøgt sin nu afdøde far, der var Ukrainer og flyttede til Ukraine efter ansøgerens forældres skilsmisse. Da ansøgeren boede i Rusland, ytrede hun sine politiske holdninger til familie og venner. Ansøgeren taler stadig telefonisk om politik med sine tre veninder, der opholder sig i Rusland. Hun har i den forbindelse oplevet tegn på, at hendes telefonsamtaler med hendes veninder bliver aflyttet, hvorfor hun er overbevist om, at de russiske myndigheder kender til hendes politiske overbevisning. Hun har på intet tidspunkt ytret sig politisk i offentligheden. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv endvidere henvist til, at de russiske myndigheder vil anse hende som forræder, idet hun har opholdt sig i vesten siden 2019. Endelig har hun henvist til, at hun er halvt ukrainer, idet hendes far, der døde for over 10 år siden, er født i Ukraine. Vedrørende ansøgerens asylmotiv om en konflikt med de russiske myndigheder, idet ansøgeren er imod den russiske regering og den politik, der føres i Rusland, herunder er modstander af krigen mellem Rusland og Ukraine, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun har en asylbegrundende konflikt med myndighederne i Rusland af den grund. Indledningsvis bemærker nævnet, at det forhold, at ansøgeren er imod den russiske regering og den politik, der føres i Rusland, og at hun er imod krigen i Ukraine, ikke i sig selv er asylbegrundende. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hendes politiske holdninger skulle være kommet til de russiske myndigheders kendskab, eller at de russiske myndigheder i øvrigt efterstræber hende. Nævnet lægger i den forbindelse vægt på, at ansøgeren aldrig har oplevet problemer med myndighederne i Rusland, da hun boede der, samt at hun både i 2019 og i [vinteren 2021-2022] er udrejst legalt af Rusland. Derudover har hun flere gange været i kontakt med de russiske myndigheder uden at opleve problemer, herunder i 2022 i forbindelse med både fornyelse af hendes kørekort i Rusland og senere udstedelse af et nyt nationalpas på den russiske ambassade i Danmark, jf. nedenfor. Herudover har nævnet lagt vægt på, at ansøgeren ikke er en profileret person, ligesom hun ikke på noget tidspunkt offentligt har tilkendegivet sine politiske holdninger, men at hun alene har ytret sine holdninger i lukkede kredse af venner i Rusland. Det forhold, at ansøgeren ikke kan udelukke, at en person i hendes omgangskreds kan være stikker for myndighederne, ligesom ansøgeren formo-

der, at alle hendes telefonsamtaler med hendes tre veninder de sidste tre år, hvor hun har kunnet finde på at udtale sig kritisk om den førte politik i Rusland, er blevet aflyttet, kan ikke føre til en ændret vurdering. At dette skulle være tilfældet, beror således alene på ansøgerens egen formodning og bestyrkes ikke af andre oplysninger. Endelig har nævnet lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret, at ingen af hendes ovennævnte tre veninder er blevet opsøgt, tilbageholdt eller i øvrigt har oplevet problemer i anledning af deres politiske ytringer eller telefonsamtaler med ansøgeren. Vedrørende ansøgerens asylmotiv om, at de russiske myndigheder vil anse hende som forræder fordi hun har opholdt sig i Danmark siden 2019, og at de på den baggrund vil slå hende ihjel, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren heller ikke har sandsynliggjort, at hun af den grund har en asylbegrundende konflikt med myndighederne i Rusland. Efter ansøgerens første indrejse i Danmark i 2019 har hun således flere gange været i kontakt med de russiske myndigheder uden at opleve problemer. I [vinteren 2021-2022], hvor ansøgeren havde opholdt sig i Danmark i tre år, indrejste hun i Rusland og ca. to uger senere udrejste hun igen af Rusland, begge gange uden at opleve problemer af nogen art. Under opholdet i Rusland i [vinteren 2021/2022] var hun yderligere i kontakt med de russiske myndigheder i forbindelse med, at hun fik fornyet sit kørekort. Endelig fik ansøgeren i [efteråret] 2022 udstedt et nyt pas på den russiske ambassade i Danmark. På den baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun som følge af, at hun har opholdt sig i Danmark i omkring seks år, er kommet i et asylbegrundende modsætningsforhold til de russiske myndigheder. Det forhold, at ansøgerens far var ukrainsk statsborger, finder Flygtningenævnet heller ikke i sig selv asylbegrundende. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens far døde i 2014, og at hun hverken før eller efter hans død – og heller ikke efter Ukraine-krigens udbrud – har oplevet problemer med de russiske myndigheder som følge af farens statsborgerskab og bopæl i Ukraine, og ansøgerens deraf følgende tilknytning til Ukraine. De generelle forhold i Rusland er heller ikke af en sådan karakter, at de i sig selv kan begrunde asyl. Flygtningenævnet finder således sammenfattende, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland ikke vil være i risiko for forfølgelse eller for overgreb af de russiske myndigheder eller andre, omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Rusl/2025/14

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sit religiøse tilhørsforhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juli 2025** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2022. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser fra [by], Iran, der efter det oplyste er blevet kristen efter ankomsten til Danmark. Ansøgeren har i 2023 og 2024 deltaget i et antal demonstrationer i Danmark mod det iranske styre.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden frygter at blive fængslet og udsat for tortur af de iranske myndigheder, fordi han er blevet kristen. Ansøgeren har som asylmotiv videre henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet og udsat for tortur af myndighederne, fordi han har været politisk aktiv uden for Iran. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, og henset til det, der er fremkommet for Flygtningenævnet, at [A] ikke har sandsynliggjort, at han vil tiltrække sig de iranske myndigheders opmærksomhed og risikere forfølgelse som følge af sine politiske aktiviteter i Danmark. Flygtningenævnet lægger efter ansøgerens forklaring imidlertid også til grund, at ansøgeren er konverteret til kristendommen, og at konversationen er udtryk for en reel indre overbevisning. Under nævnsmødet har ansøgeren således på en tilstrækkelig overbevisende måde redegjort for, at hans konversion til kristendommen er udtryk for en reel indre overbevisning, ligesom han har forklaret, hvordan kristendommen påvirker hans hverdag, herunder med bøn og kirkegang. Ansøgeren har også forklaret, at han ved en eventuel tilbagevenden til Iran ønsker at leve åbent som kristen. Flygtningenævnet har ved bedømmelsen af ansøgerens forklaring også lagt vægt på ansøgerens psykiske sygdom, som må antages at have påvirket hans fremtræden og mulighed for at forklare om sin konversion. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han som følge af sin konversion til kristendommen ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2025/31

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Iran/2025/47, der er omtalt i afsnit 4.7.3.3, og Iran/2025/46, der er omtalt i afsnit 5.4.2.1.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sit religiøse tilhørsforhold helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **november 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 2025. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk [etnicitet A] og [etnicitet B] og muslim fra [by A] i [distrikt] i Pakistan. Ansøgeren har været medlem af og aktiv i Ahmadiyya-bevægelsen inden for islam, hvor han har været med til at […] Ansøgeren har som asylmotiv oplyst, at han ved en tilbagevenden til Pakistan frygter at blive udsat for overgreb eller blive slået ihjel af tilhængere af grupperingerne Kha-tam-e-Nabuwat eller Tehreek-e-Labaik, fordi han er medlem af Ahmadiyya-bevægelsen. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han under et ophold i [by B] deltog i et [kursus]. Her mødte ansøgeren en dreng ved navn [A], som

fandt ud af, hvilken by ansøgeren kom fra. Ansøgeren har videre oplyst, at [A] sagde til ansøgeren, at han skulle forlade Ahmadiyya-bevægelsen og blive sunnimuslim. Ansøgeren har herom videre oplyst, at mens han fortsatte på [kursus], fik han af nogle andre drenge at vide, at [A] kunne finde på at overfalde ansøgeren. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han på grund af denne frygt valgte at forlade [kursus] og rejste hjem efter cirka tre måneder. Ansøgeren har som asylmotiv videre oplyst, at han specifikt frygter personerne [A], [B] og [C], som han har haft konflikter med, fordi han er medlem af Ahmadiyya-bevægelsen. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han under sit ophold i [by C], mødt to personer, ved navn [B] og [C], som tilhører den religiøse gruppe Khatam-e-Nabuwat, der mener, at Mohammed er den sidste profet. Dette står i kontrast til Ahmadiyya-bevægelsens forståelse, hvilket har ført til en konflikt. Ansøgeren har videre oplyst, at de to personer oplyste ansøgeren, at han skulle forlade Ahmadiyya og blive sunnimuslim, hvorefter de begyndte at slå ham. [C] har desuden truet ansøgeren med en kniv. Ansøgeren har om sit asylmotiv videre oplyst, at den religiøse gruppe Khatam-e-Na-buwat findes overalt i Pakistan og er udbredt i hele landet Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at medlemmerne begynder at true og fornærme personer, der ikke følger gruppens religiøse opfattelser. Ansøgeren har endvidere oplyst, at mens han udførte arbejde sammen med en VVS'er hos en mand ved navn [D] i [by A], blev [D] stukket ned og dræbt af en person ved navn [E]. Ansøgeren har herom oplyst, at der efter hændelsen blev udsendt en [X] i byen med budskabet om, at Ahmadiyya-medlemmer ikke længere var i sikkerhed. Flygtningenævnet lægger som Udlændingestyrelsen ansøgerens forklaring om konflikten mellem ansøgeren og [A], [B] og [C] til grund. Flygtningenævnet lægger ligeledes til grund, at ansøgeren er ahmadiyya. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren på [skole] i [by B] var truet af [A] på grund af, at ansøgeren var medlem af ahmadiyya-bevægelsen. [A] ville have, at ansøgeren skulle konvertere, hvilket ansøgeren ikke ville. Ansøgeren valgte derfor at stoppe på [skolen] og flyttede fra [by B] [i efteråret] 2023/2024. Flygtningenævnet lægger ligeledes til grund, at kollegaerne [C] og [B] på den [sted i by C], hvor ansøgeren senere fik arbejde [i vinteren] 2023/2024, trak en kniv mod ansøgeren, fordi de havde fundet ud af, at ansøgeren var medlem af ahmadiyya-bevægelsen. De andre kolleger tog kniven fra dem for at redde ansøgeren. Ansøgeren rejste herefter til sin [familiemedlem] i [by D] [i vinteren 2023/2024], hvor han opholdt sin indtil sin udrejse [i foråret] 2023/2024. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort. at disse konflikter med [A], [B] og [C] har et sådant omfang og intensitet, at ansøgeren kan få asyl. Flygtningenævnet bemærker herunder, at disse konflikter fremstår som afsluttede. Flygtningenævnet lægger til grund, at forholdene for ahmadiyya-troende i Pakistan er problematiske. Forholdene for religiøse mindretal i Pakistan er nærmere beskrevet i EUAA's Country og Origin Information, Pakistan - Country Focus, december 2024, og af pkt. 6.2.4 (notehenvisninger er udeladt). Det fremgår følgende om forholdene for ahmadiyya-troende: "According to the 2023 population census, there were 162

684 Ahmadis in Pakistan, representing some 0.07 % of the population. Other sources indi-cate that the Ahmadi population in Pakistan can be around 500 000 or 600 000 people. Comparing the census figures from 2017 and 2023, the population of Ahmadis has decreased in all provinces of Pakistan, in particular in Khyber Pakhtunkhwa and Bal-ochistan, by 85 % and 74 %, respectively. Sources indicated that Ahmadis were hiding their religious identity which made the official count of their community diffi-cult. They primarily reside in Rabwah district of Punjab. In 1974, Ahmadis in Pakistan have been declared to be 'non-Muslims' by the National Assembly of Pakistan through an amendment to the Constitution indicating that 'any follower of Mirza Ghulam Ah-mad is a non-Muslim'. The Constitution refers to the Ahmadis community also as the Quadiani group or the Lahori group. Pakistani Penal Code criminalizes various aspects of Ahmadi faith. While Ahmadis consider themselves as Muslims, orthodox Muslims reject Ahmadis because they believe that their founder, Mirza Ghulam Ahmad, de-cla-red himself as a prophet, which contradicts a core belief in Islam that considers Prophet Mohammad as the final prophet. Thus, the Ahmadis are perceived as 'blas-phemous unbelievers' in Pakistan. Since 1974, Ahmadis have been subjected to re-peated attacks by lslamic extremists in the country. Same aspects of the religious identity and practice of Ahmadis have been further criminalised since April 1984. Between 1984 and Sep-tember 2023, 280 Ahmadis were killed in targeted violence. Sources indicated that the crucial issue is that while the government does not recognise Ahmad-iyya as Muslims, they consider themselves Muslims. Ahmadis face 'systemic and structural barriers' when it comes to participation in public and political life and some-times refuse to participate in political life because of discrimination. Because Ahmadis are neither con-sidered to be Muslims nor one of the non-Muslim minorities by the government, when voting, they have to register separately. The violence against Ahmadis has been repor-tedly fuelled by the Tehreek-e Labbaik Pakistan (TLP), a pro-scribed organisation, which later became a political party, whose spokesperson de-scribed Ahmadis as 'blasphemers'. According to Human Rights Watch, 'the persecution of the Ahmadiyya community is embedded in Pakistani law and encouraged by the Pakistan government.' According to Nida Aly, Executive Director of the Asma Jahangir Legal Aid Cell (AGHS) interviewed by EUAA, 'the moment individuals are identified as Ahmadis, their life is in danger.' Targeting of Ahmadis increased in 2023 and continued in 2024. Among the abuses that the Ahmadiyya have faced are discrimination and hate speech, false blasphemy accusations, arbitrary arrests, desecration of graves, targeted killings, attacks on places of worship and cemeteries. and they were prevented from practicing their religion both at home and in public. Despite the 2022 decision of the Supreme Court of Pakistan that religious minorities including Ahmadis have a right to practice their religion at home they continued facing attacks within their houses. Police officers were reportedly fearful of providing protection to Ahmadis out of fear that they them-selves can be attacked by a mob. According to the Centre for Social Justice, 65 Ahma-

dis were accused of blasphemy in 2023. NCHR recorded 334 Ahmadis facing blasphemy charges in 2023. When a mob attacked an Ahmadi in Lahore in August 2023, the authorities have charged eight Ahmadis with blasphemy in-stead of prosecuting the attackers. Ahmadis are not only forbidden to call themselves Muslims but also to use features that can be associated with Islam. An Ahmadiyya representative indicated that the number of attacks on their places of worship in 2023 was the highest since 1984. USDOS reported that according to Ahmadiyya representatives, their religious sites continued lacking police protection in 2023. The NCHR recorded 39 attacks on Ahmadi places of worship in the period January-September 2023 and CERD reported that 36 Ahmadiyya places of worship were destroyed in 2023. In September 2023, 74 Ahmadi graves were desecrated in Daska, Punjab province. On 12 June 2024, 17 graves were desecrated in Bahawalpur district, Punjab. In September 2023, in Shahdara Town, Lahore, a mob attacked an Ahmadi place of wor-ship because it allegedly looked like 'a traditional mosque'. Police failed to stop the attack despite being present at the scene. In September 2023, the Lahore High Court ruled that Ahmadi places of worship built before 1984 shall not be affected by the provisions of the Pakistan Penal Code that criminalise certain aspects of Ahmadi faith, such as using architectural aspects associated with traditional mosques, such as mina-rets. Despite the ruling, attacks on Ahmadi places of worship continued, reaching an 'alarming number', including in April 2024 in Punjab and in May 2024 in Mirpus Khas. In October 2024, partial destruction of several Ahmadi mosques in cooperation with the police officers was reported from Punjab. In 2023, CRSS did not record any Ahmadi casualties of sectarian violence. In March 2024, a local Ahmadi leader was shot dead in Multan. Also in March 2024, an Ahmadi was killed in in District Hasilpur. On 8 June 2024, two Ahmadis were shot dead for religious reasons by a Sunni extremist student in Mandi Bahauddin district of Punjab province. On 27 July 2024, an Ahmadi dentist was shot dead near his clinic in Punjab's Gujrat district. On 8 July 2024, two Ahmadis were killed in Saad Ullah Pur. In February 2024, the Supreme Court acquitted an Ahmadi, who was accused of 'distributing a proscribed book' (a com-mentary on Koran). The court ruled that the aet happened before it was made illegal and noted that he had already spent over 13 months in prison, even though the maxi-mum sentence for the crime was six months. The decision was challenged by the Pun-jab government and some religious parties. The Council of Islamic ldeology, a state body advising the parliament and the govemment on religious issues, objected the part of the court's verdict allowing Ahmadis to practice their faith within their places of worship. In June 2024, Ahmadis were prevented from participating at the Muslim holiday Eid and faced police harassment, arbitrary arrests and detention. According to Amnesty International, between 10 and 19 June 2024, during Eid, 36 cases of arbitrary arrests of Ahmadis were recorded in Punjab. Public officials allowing Ahmadis to con-duet ritual sacrifices like Muslims faced harassment from the lawyers. 1305 Reports of Ahmadis not being allowed to freely celebrate Eid also occurred in

2023." Fra det lidt ældre baggrundsmateriale kan der om de generelle forhold for Ahmadiyya-troende bl.a. henvises til UK Home Office, Country Policy and Information Note Pakistan: Ahmadis, version 5.0, september 2021. Fra nyere baggrundsmateriale kan der om de generelle forhold for Ahmadiyya-troende bl.a. henvises til Country Policy and information Note Pakistan - Ahmadis fra marts 2025. FN's Menneskerettighedskomite har den 19. juli 2024 i sagen R.M. og Q. M. mod Sverige 4062/2021 og 4191/2022 udtalt, at forholdene for ahmadiyya-troende ikke i sig selv kan begrunde asyl. Det fremgår således bl.a.: "The Committee is seriously concerned by credible reports regarding widespread human rights violations against Ahmadi Muslims in Pakistan. However, in the light of the above considerations, it deems that the authors have not sufficiently substantiated their claim that, if they were returned to Pakistan, they would personally be exposed to a risk of being tortured or subjected to ill-treatment,14 or that the evaluation by the migration authorities of their claim under article 7 of the Covenant was clearly arbitrary or erroneous or amounted to a denial of justice.15 Accordingly, the Committee declares that claim inadmissible under article 2 of the Optional Protocol." Flygtningenævnet finder, at forholdende for ahmadiyya-troende i Pakistan som anført ovenfor er problematiske og præget af udbredt diskrimination i forhold til muligheden for religionsudøvelse. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at de generelle forhold er af sådan karakter, at de i sig selv kan føre til opholdstilladelse i Danmark efter asylreglerne. Ansøgerens forklaring for Flygtningenævnet om livet i Pakistan som ahmadiyya-troende, herunder om forværring af forholdene i de senere år, kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han er omfattet af udlændingeloven § 7. Ansøgeren er således ikke er omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Paki/2025/7

For så vidt angår nævnets praksis i sager vedrørende konversion efter udrejse af hjemlandet henvises til afsnit 5.4 (sur place).

Som eksempler på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om en ansøger vil være i risiko for forfølgelse som følge af sin etnicitet kan nævnes følgende afgørelser vedrørende sudanske statsborgere:

Nævnet meddelte i **september 2025** opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2023. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk masalit og sunni muslim fra Mallet, Sudan. I 2005 flyttede ansøgeren til [by], hvor hun har boet frem til sin udrejse af Sudan. Ansøgeren har været medlem af studenterforeningen Kvindernes Rettigheder. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Sudan frygter at blive slået ihjel, fordi hun er etnisk masalit, og at hendes klan er blevet fordrevet af Rapid Support Forces (RSF). Ansøgeren har herud-

over som asylmotiv henvist til, at hun frygter de generelle forhold I Sudan. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hun i 2018 deltog i en demonstration mod kvindeundertrykkelse ved universitet i [by]. I den forbindelse blev ansøgeren anholdt og fængslet i en uge. Ansøgeren fik at vide, at hun vil blive fængslet og retsforfulgt, såfremt hun deltog i lignende politiske aktiviteter igen. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund, hvorefter ansøgeren i 2018 har deltaget i en demonstration imod blandt andet kvindeundertrykkelse, og at hun som følge heraf blev anholdt og fængslet i en uge, hvorefter hun blev løsladt. Flygtningenævnet lægger tillige til grund, at ansøgeren efter løsladelsen fortsatte sine studier på universitetet, at hun ikke fortsatte sine politiske aktiviteter, og at hun ikke efterfølgende havde problemer med nogen personer, grupper eller myndighederne i Sudan. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at konflikten, der medførte fængsling i en uge tilbage i 2018 er afsluttet. Dette støttes tillige af, at ansøgeren i 2022 fik fornyet sit pas og udrejste legalt fra Sudan i 2022. Ansøgeren har oplyst, at hun efter krigens udbrud i 2023 ikke har været i kontakt med sin nærmeste familie, men hun har i 2024 været i kontakt med en veninde, der har oplyst, at familien er udrejst af byen [by], og med [familiemedlem], der har oplyst, at familien i 2024 var rejst til landsbyen [by]. Ansøgeren har ikke efterfølgende kunne opnå kontakt til familien i Sudan, og hun ved ikke, om de fortsat opholder sig i landet. Flygtningenævnet finder ud fra sagens oplysninger, herunder baggrundsoplysningerne om den forværrede sikkerhedsmæssige- og humanitære situation efter en samlet vurdering, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sudan reelt må anses for at være enlig kvinde uden mandligt netværk. Af baggrundsoplysningerne, herunder rapporter fra EUAA - fremgår det blandt andet, at voldtægt mv. finder sted i stort omfang, herunder i Dafur, og at det bruges som et våben i konflikten. Der kan endvidere henvises til UNHCR, Findings of the investigations conducted by the Independent International Fact-Finding Mission for the Sudan into violations of international human rights law and international humanitarian law, and related crimes, committed in the Sudan in the context of the conflict that erupted in mid-April 2023, af 23. oktober 2024. Det fremgår heraf: "The RSF and its allied militias have also committed other war crimes and crimes against humanity. These include widespread sexual and gender-based violence, rape, sexual slavery, abduction, and recruitment and use of children in hostilities. The RSF and its allied militias have also systematically engaged in pillage and looting. They have further committed large-scale attacks based on intersecting ethnicity and gender grounds, especially against the Masalit community in El Geneina, including killings, torture, rape, and other forms of sexual violence, amounting to persecution." På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren, som etnisk masalit fra Dafur og enlig kvinde uden mandligt netværk ved en tilbagevenden til Sudan vil være særlig udsat for asylbegrundende forfølgelse. Ansøgeren har derfor sandsynliggjort, at hun ved sin tilbagevenden til Sudan vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlæn-

dingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Suda/2025/1

Nævnet meddelte i **september 2025** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2023. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk fur og muslim fra Syd-Darfur, Sudan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sudan frygter at blive slået ihjel af de sudanesiske myndigheder og militsgruppen Rapid Support Forces (RSF). Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at han af flere omgange er blevet tilbageholdt af RSF. Første gang blev han tilbageholdt, fordi han underviste nogle børn, da han boede i flygtningelejren [navn]. Her blev ansøgeren tilbageholdt i en uge, hvor han blev udsat for fysiske overgreb. Da ansøgeren oplyste personerne fra RFS, at han var etnisk fur, anklagede de ham for at tilhøre den sudanesiske frihedshær. Ansøgeren blev løsladt efter en uge, hvorefter han flyttede hjem til [familiemedlem A] i Khartoum. Videre har ansøgeren oplyst, at han blev tilbageholdt af RSF i forbindelse med en demonstration mod den tidligere leder af Sudan, Omar Al-Bashir, i april 2019. Her blev ansøgeren tilbageholdt i omkring to uger, hvor han igen blev udsat for vold. Ansøgeren blev herefter løsladt efter ansøgerens [familiemedlem A] betalte løsepenge. Endelig har ansøgeren oplyst, at han i juni 2022 blev tilbageholdt af RSF og nogle personer, som ansøgeren formoder var fra den sudanesiske efterretningstjeneste, i forbindelse med en demonstration i Khartoum. Ansøgeren deltog ikke selv i demonstrationen, men var på vej til et marked i nærheden af, hvor demonstrationen fandt sted. Ansøgeren blev tilbageholdt på et ukendt sted i omkring en måned. Herefter blev ansøgeren overført til [navn på fængslet], hvor han befandt sig i to uger, inden han blev overført til et hospital. Ansøgeren befandt sig på hospitalet i en uge, hvorefter en [medarbejder] hjalp ansøgeren med at flygte. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om sine tilbageholdelser til grund. Nævnet finder, at ansøgerens forklaring fremstod troværdig og konsistent, ligesom den er støttet af baggrundsoplysningerne om forholdene for etniske fur i Sudan. Flygtningenævnet kan således som udlændingestyrelsen lægge til grund, at ansøgeren på baggrund af sin etnicitet har været tilbageholdt og udsat for tortur af RSF i 2018 og i 2019. Ansøgeren blev løsladt uden betingelser i 2018, hvorefter han flyttede til Khartoum. Efter løsladelsen fra tilbageholdelse i 2019 fortsatte ansøgeren med at bo i Khartoum, men han havde svært ved at komme ud fra hjemmet. Han var dog tvunget til at genoptage sit arbejde. I forhold til tilbageholdelsen i 2022 lægger Flygtningenævnet til grund, at også denne tilbageholdelse af RSF skete på baggrund af ansøgerens etnicitet, og at tilbageholdelsen skete, da ansøgeren var på vej til et marked. Nævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren først blev tilbageholdt i et hus, hvorefter han blev overført til et fængsel og senere til et hospital, hvorfra han med hjælp fra en [medarbejder], som var bestukket, flygtede og gemte sig, indtil han fik hjælp til at skaffe et

falsk pas og kunne flygte ud af landet. Flygtningenævnet finder at ansøgeren på baggrund af sin konflikt og sin flugt fra RSF i 2022, sammenholdt med baggrundsoplysningerne om etniske fur, har sandsynliggjort at være i en aktuel asylbegrundede risiko for forfølgelse. Efter sagens oplysninger, herunder baggrundsoplysninger, er der ikke grundlag for at antage, at ansøgeren kan tage ophold et andet sted i Sudan. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Suda/2025/2

Nævnet meddelte i **december 2025** opholdstilladelse **(K-status**) til en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2023. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk afrikaner tilhørende klanen barta/berti og sunnimuslim af trosretning. Ansøgeren er født i [by], Nord Darfur, Sudan, hvor han boede frem til 2003, hvorefter han flyttede til Khartoum med sin familie. Ansøgeren boede i Khartoum frem til sin udrejse i 2022. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sudan frygter overgreb fra Rapid Support Forces (RSF) og den sudanesiske regering, idet de har beskyldt ham for at have deltaget i en demonstration imod regeringen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han to gange i 2022 blev anholdt og tilbageholdt af medlemmer af RSF. Den første anholdelse fandt sted [i sommeren] 2022, hvor han var på vej hjem fra arbejde. Han blev kørt til et ukendt sted, hvor han blev anbragt i en celle og udsat for overgreb dagligt. Ansøgeren blev ligeledes beskyldt for at tilhøre oprørsgrupperingen Den Folkelige Bevægelse. Efter syv dage blev ansøgeren løsladt ved, at han underskrev en erklæring om overholdelse af meldepligt. [I sommeren] 2022 blev ansøgeren opsøgt af medlemmer af RSF på hans bopæl og anholdt på ny under påskud af, at han ikke havde overholdt sin meldepligt. Under denne fængsling blev han afhørt om, hvorfor han ikke havde overholdt sin meldepligt og truet med at blive slået ihjel, såfremt han ikke fortsat overholdt sin meldepligt. Ansøgeren blev på ny løsladt efter syv dage ved, at han underskrev en erklæring om, at han ville overholde sin meldepligt, og at han ikke ville deltage i demonstrationer. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter RSF som følge af, at han er fra Nord Darfur. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han under den første tilbageholdelse blev spurgt ind til sin etnicitet af medlemmer af RSF, hvortil han havde oplyst, at han var fra Darfur, da dette tydeligt fremgik af hans dialekt. Det fremgår af referat af møde i koordinationsudvalget den 13. november 2025 vedrørende situationen i Sudan: "Udvalget drøftede den aktuelle situation i Sudan, og der var enighed blandt udvalgets medlemmer om, at situationen i Nord Darfur og Al Fasher på nuværende tidspunkt er præget af en sådan ekstrem generel voldsudøvelse, at der består en reel risiko for overgreb i strid med EMRK's artikel 3 alene i kraft af en tilstedeværelse i området, og at der således er grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, til ansøgere fra disse områder. Der var endvidere enighed blandt udvalgets medlemmer om, at

der på grund af den generelle situation i Sudan er grund til at udvise særlig forsigtighed i forbindelse med den bevismæssige vurdering af sager med personer fra Sudan, ligesom der var enighed om, at anvendelse af IFA i Sudan som udgangspunkt ikke er muligt." Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren er født i [by] i det nordlige Darfur [i foråret] 2000, og at han som treårig flyttede med sin familie til Khartoum, hvor han var bosat indtil udrejsen [i sommeren] 2022. Ansøgeren skal derfor asylretligt bedømmes som hjemmehørende i forhold til Khartoum. Det fremgår af notat om de generelle forhold i Sudan udarbejdet af Flygtningenævnet den 11. november 2025 vedrørende Khartoum: "Vedrørende forholdene i Khartoum State kan der henvises til artikler fra HRW. Civilians around Sudan's el-Fasher face new attacks, Migrationsverket. Landinformation. Sudan. Säkerhetsutvecklingen och civilas situation, UNHCR. Overview of Refugees and IDPs in Sudan (as of 30 September 2025). 13. oktober 2025, OHCHR. Sudan crisis deepens amid rising civilian casualties, growing ethnic violence and grim humanitarian situation – UN report. 19. september 2025 og UNHCR. Sudan Situation - UNHCR External Update #111 - September 2025. Udg 31. oktober 2025. Khartoum State har siden april 2023 været epicentrum for konflikten. SAF annoncerede, at de havde genvundet kontrollen over hovedstaden i slutningen af marts 2025. Hovedstaden har været udsat for intensiv artilleribeskydning og flyangreb. "Mycket av det våld som drabbat delstaten har bestått av stridigheter. Huvudstaden har utsatts för intensiv artilleribeskjutning och flygattacker i försöket att komma åt RSF:s positioner. Parterna har urskillningslöst beskjutit civila mål över hela huvudstaden. SAF har genomfört flygattacker mot bostadsområden samt viktig infrastruktur i staden. RSF som förskansat sig i bostadskvarter i Khartoum ockuperade bostäder, företag och viktig infrastruktur, exempelvis vårdinrättningar " [...] "I april avrättades 31 personer, inklusive barn, i Omdurman av RSF-miliser, anklagade för kopp-lingar till Baraa bin Malik-milisen". Khartoum er den største oprindelsesstat for IDP'er (30%). Efter SAF's generobring af området i marts 2025 fulgte "campaigns of apparent reprisals against alleged 'collaborators´´. Civilsamfundets aktører, inklusive humanitære frivillige, har været udsat for "arbitrary detention, restrictions and attacks". I september rettede droneangreb sig mod flere steder, herunder elektricitetsstationer vest for Omdurman, nord for Bahri og flere positioner syd for Khartoum. Det samlede antal registrerede voldshændelser i perioden 1. februar 2024 til 31. juli 2025 var 1711, hvilket resulterede i 3201 dødsfald." Flygtningenævnet lægger ligeledes ansøgerens forklaring til grund om, at han er etnisk barta/berti. Der foreligger sparsomme baggrundsoplysninger om barta/berti-stammerne, men det fremgår af baggrundsoplysningerne, at Barta-stammerne beskrives som afrikanske (UN OCHA 2022, 6; Africa News 2022, kilde 7). Det fremgår af en rapport fra Human Security Emergency af 27. oktober 2025, at RSF foretager etnisk udrensning af stammerne i El-Fasher. Flygtningenævnet lægger endvidere ansøgerens forklaring til grund om, at RSF har beskyldt ansøgeren for at være imod den sudanske rege-

ring, fordi ansøgeren er fra Darfur-området og på grund af ansøgerens etnicitet, ligesom RSF beskyldte ansøgeren for at have deltaget i demonstrationer, hvilket ansøgeren ikke havde. Flygtningenævnet lægger således efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren blev tilbageholdt første gang [i sommeren] 2022, mens han var på vej hjem fra arbejde, idet 7-9 civilbeklædte mænd tog ansøgeren og kørte ham til et fængsel, hvor ansøgeren var tilbageholdt i ca. 8 dage og udsat for vold, inden han blev løsladt igen. RSF fik i den forbindelse ansøgerens ID-oplysninger. Anden gang blev ansøgeren derfor opsøgt på sin bopæl [i sommeren] 2022, efter der havde været demonstrationer i området. Ansøgeren havde ikke overholdt sin meldepligt efter ansøgerens første anholdelse. Ansøgeren blev taget til en fængselscelle, hvor han blev tortureret og tilbageholdt i cirka 7 dage. Inden han blev løsladt, kom der en politibetjent i uniform og truede ansøgeren med, at hvis han blev tilbageholdt igen, ville han blive dræbt. Han tog herefter til sin søsters bopæl. Forældrenes bopæl blev opsøgt 7-10 dage efter ansøgerens løsladelse for at anholde ansøgeren. Ansøgeren udrejste cirka 10 dage efter sin løsladelse. Flygtningenævnet er opmærksom på, at SAF har annonceret, at de har genvundet kontrollen over Khartoum i slutningen af marts 2025. Flygtningenævnet finder imidlertid efter en konkret vurdering, at ansøgeren på baggrund af sin konflikt og sin flugt fra RSF i 2022 - sammenholdt med oplysninger om hans etnicitet - har sandsynliggjort at være i en aktuel asylbegrundende risiko for forfølgelse. Efter sagens oplysninger, herunder baggrundsoplysninger om de generelle forhold i Sudan, er der ikke grundlag for at antage, at ansøgeren kan tage ophold et andet sted i Sudan. Flygtningenævnet meddeler derfor sudanesiske statsborger [navn] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Suda/2025/3

Som eksempler på afgørelser hvori Flygtningenævnet har inddraget etnicitet i begrundelsen for at meddele opholdstilladelse efter opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, kan yderligere henvises til sagerne Afgh 2024/33 og Afgh 2024/34, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 115 f.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sin nationalitet/sit etniske eller lingvistiske tilhørsforhold, kan henvises til afgørelsen Irak/2017/163, der er omtalt i formandskabets 26. beretning (2017), side 95 ff.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om at have været udsat for racistisk begrundede voldelige overfald kan lægges til grund og har fundet, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan henvises til afgørelsen Rus/2016/43, der er nævnt i formandskabets 25. beretning (2016), side 86 ff.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om at have været udsat for racistisk begrundede voldelige overfald kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan henvises til afgørelsen Rus/2015/39, der er nævnt i formandskabets 24. beretning (2015), side 80 ff.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om en asylansøger ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe kan henvises til afgørelserne Ugan/2025/5, der er omtalt i afsnit 5.5.2.4., og Rusl/2025/5, der er omtalt i afsnit 4.1.4.

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Nepa/2022/1 og Soma/2022/12, der er omtalt i formandskabets 31. beretning (2022), side 108 ff.

Endelig kan der henvises til de i afsnit 5.5 nævnte afgørelser om anerkendelse af henholdsvis kvinder i risiko for omskæring (female genital mutilation, FGM) og LGBT+-personer som omfattet af forfølgelsesgrunden "særlig social gruppe" i flygtningekonventionens artikel 1 A, samt nævnets praksis vedrørende afghanske piger og kvinder, se herom formandskabets 33. beretning (2024), side 500f.

4.2.2 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)

Udover udlændingelovens § 7, stk. 1, har Flygtningenævnet tillige kompetence til at give opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 2.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, giver ligesom stk. 1 et egentligt retskrav på opholdstilladelse, hvis betingelserne i bestemmelsen er opfyldt.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

I tilfælde omfattet af § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, vil der dog skulle gives opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter § 7, stk. 3, se nærmere afsnit 4.2.3.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor udlændingen mener sig omfattet af § 7, stk. 1, kan sty-

relsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændringssager). Se nærmere afsnit 4.2.4.

I bemærkningerne til bestemmelsen i § 7, stk. 2, er blandt andet anført følgende (lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, side 44 f.):

> "Det er hensigten med den foreslåede bestemmelse, at der alene skal gives opholdstilladelse til de udlændinge, der – når bortses fra Flygtningekonventionen af 1951, jf. ovenfor – har krav på beskyttelse efter de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt.
>
> Den foreslåede bestemmelse er derfor udformet i overensstemmelse med de relevante konventioner, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention samt artikel 3 i FN´s Konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf..
>
> …..
>
> Det forudsættes, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af den foreslåede bestemmelse efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området. Domstolen foretager i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af, om den behandling, som udlændingen risikerer at blive udsat for, såfremt den pågældende udsendes tvangsmæssigt, udgør tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i strid med konventionens artikel 3.
>
> Udlændingemyndighederne skal således foretage en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag, hvor relevant praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Der skal være en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i modtagerstaten, der er i strid med konventionens artikel 3. Der kan med andre ord ikke meddeles beskyttelsesstatus, alene fordi der i et land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. f.eks. H.L.R. mod Frankrig (dom af 29. april 1997).
>
> ….
>
> Der vil endvidere ikke kunne meddeles opholdstilladelse med beskyttelsesstatus, alene fordi der i et bestemt land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. ovenfor. Dette forhold – som vil have betydning f.eks. i relation til den nuværende praksis for meddelelse af de facto-status til somaliere – indebærer, at udlændingemyndighederne fremover vil skulle foretage en konkret og individuel vurdering af, om der er en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i strid med konventionens artikel 3.
>
> Den omstændighed, at der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigslignende tilstande, eller at den pågældende af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, skal – som i dag – ikke kunne begrunde beskyttelsesstatus."

Som anført i bemærkningerne til lovforslaget forudsættes det, at Flygtningenævnet ved anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området.

Det fremgår af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at det for, at et overgreb falder ind under anvendelsesområdet for Menneskerettighedskonventionens artikel 3, kræves, at det overgreb, som klageren påstår, han eller hun vil risikere, hvis vedkommende udsendes, må overstige et minimumsniveau af alvorlighed. Vurderingen heraf er relativ og afhænger af sagens omstændigheder, herunder arten af og omstændighederne ved behandlingen eller straffen, den kontekst, den indgår i, den måde, hvorved den udføres, dens tidsmæssige udstrækning og dens fysiske eller psykiske virkning, samt i visse sager offerets køn, alder og helbredstilstand, se Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser i dommene Soering mod UK af 7. juli 1989 (præmis 100), S.S. og andre mod Danmark af 20. januar 2011 (præmis 81), Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet af 4. februar 2005 (præmis 70) og Samsam Mohammed Hussein o.a. mod NL og Italien af 2. april 2013 (præmis 68).

Flygtningenævnets praksis for at anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, for opfyldt kan generelt beskrives således, at der skal foreligge konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Flygtningenævnets praksis er i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskeretsdomstols praksis, hvorefter det afgørende for bevisvurderingen er, hvorvidt der er vægtige grunde til at antage, at der er en reel risiko for, at ansøgeren, hvis udsendt, risikerer en behandling i strid med artikel 3. Det fremgår af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at den blotte risiko for at blive udsat for mishandling ikke er nok.

Flygtningenævnet har ligesom Den Europæiske Menneskeretsdomstol på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land på grund af tilfældig generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en udsendelse til et sådant land vil være en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at en ansøger derfor allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Efter gennemførelsen af lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven vil afgrænsningen af, om en person omfattes af § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), eller bestemmelsen i § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet

foreligger en situation som beskrevet i bestemmelsen i § 7, stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation. Der henvises herom til afsnit 4.3.

Der henvises til Den Europæiske Menneskeretsdomstols praksis om betydningen af de generelle forhold til Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 84 ff.

For sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til de generelle forhold i et givent land, henvises til afsnit 4.4.

Flygtningenævnets kompetence er begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål. Det falder således uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Kompetencen henhører i disse sager under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

I sager vedrørende risiko for overgreb rettet mod børn indgår det i Flygtningenævnets vurdering af, hvorvidt indgrebet eller overgrebet har en sådan alvor, at forholdet er omfattet af udlændingelovens § 7, at der er tale om et barn. Se herved det ovenfor anførte om anvendelsesområdet for Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Vurderingen af, hvorvidt overholdelsen af FN's Børnekonvention herudover tilsiger, at der skal meddeles opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven, herunder mere humanitært prægede årsager, henhører som anført under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Børn kan have en velbegrundet anledning til at søge asyl på egne vegne og kan blive udsat for forfølgelse, frygt for forfølgelse og risici af mere børnespecifik karakter såsom rekruttering som børnesoldater, menneskehandel, seksuel udnyttelse eller omskæring. Det er en integreret del af nævnets praksis, at medfølgende børns selvstændige asylmotiv efter omstændighederne vil kunne indebære, at den samlede familie anses for omfattet af udlændingelovens asylbestemmelser. Der henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 138 og side 58 ff. nævnte afgørelser Armenien/ 2013/5 og Afg/2013/36, hvor nævnet forholdt sig særskilt til de medfølgende mindreårige børns selvstændige asylmotiver. Der kan endvidere henvises til de i afsnit 5.5. omtalte afgørelser vedrørende somaliske statsborgere, der som asylmotiv har henvist til risikoen for omskæring af deres døtre.

Der henvises vedrørende behandlingen af sager vedrørende medfølgende umyndige børn i øvrigt nærmere til kapitel 9.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser kan findes i det af Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet har endvidere i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdet et notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf – introduktion, håndhævelse og danske sager, et notat om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder og et notat om FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder. Notaterne er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk. Nævnet følger løbende praksis ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og bestræber sig på kontinuerligt at linke til relevante nye domme, der afsiges af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, på hjemmsiden.

4.2.2.1 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden risikerer at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, kan nævnes henvises til afgørelsen Ukra/2025/12, der er omtalt i afsnit 4.1.4 og kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside.

Fra tidligere års praksis kan endvidere henvises til afgørelserne Afgh/2024/17, der er omtalt i formandskabets 33. beretning (2024), side 126 f., og afgørelsen Soma/2022/3, der er omtalt i formandskabets 31. beretning (2022), side 114 f.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i en risiko for overgreb som følge af nære familiemedlemmers forhold, hvor disse ikke kan henføres til en af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, kan henvises til afgørelsen Syri/2021/191, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 99 ff.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har forholdt sig til, om det påberåbte asylmotiv falder inden for anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7, kan henvises til afgørelsen Ghan/2022/2, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 180 ff.

Som eksempel på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til karakteren og intensiteten af en påberåbt konflikt, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2024. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk [etnicitet] og kristen. Ansøgeren er født i byen [by A] i [delstat], Nigeria, men har boet i byen [by B] fra 2006 og indtil sin udrejse. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Nigeria frygter at blive slået ihjel af sin ægtefælles [familiemedlemmer], samt at hun frygter overgreb fra [hovedklan A]. Hun har til støtte herfor oplyst, at hun [i foråret] 2019 blev kidnappet, da en gruppe bevæbnede mænd trængte ind i ansøgerens families hus og krævede penge fra ansøgerens svigerfar, idet de mente, at han havde forgiftet deres [dyr]. Mændene slog svigerfaren med et [våben], så han faldt om. De begyndte at befamle ansøgeren, som [beskrivelse af påklædning]. De trak [ansøgerens tøj] over hendes hoved og tvang hende med ud i [et køretøj], hvor de udsatte hende for seksuelle overgreb og brændte hende med smeltet [materiale], hvis hun gjorde modstand. De kørte hende hen til et ukendt sted, hvor de holdt hende og andre kvinder fanget. De udsatte ansøgeren for seksuelle overgreb flere gange i de to-tre uger, hvor hun blev tilbageholdt. De krævede, at ansøgerens familie betalte [20-30] millioner naira for at løslade hende. Det lykkedes ansøgerens familie at skaffe [2-3] millioner naira ved at sælge et stykke af ansøgerens [familiemedlems] land, hvorefter ansøgeren blev løsladt. Efter hændelsen i [foråret] 2019 flyttede ansøgeren hjem til sine forældre, hvor hun opholdt sig, indtil hun i [sommeren] 2019 udrejste til [land]. Hun rejste tilbage til Nigeria i [sommeren] 2023, hvor hun opholdt sig, indtil hun endeligt udrejste [i foråret] 2024. Ansøgeren formoder, at bagmændene enten er fra [hovedklan A] eller er hendes ægtefælles [familiemedlemmer]. Ansøgerens svigerfamilie har en konflikt med [hovedklan A], idet [hovedklan A´s] [dyr] har græsset på ansøgerens svigerfamilies jord uden tilladelse, og svigerfamilien som reaktion herpå forgiftede afgrøderne, så [dyrene] døde. Hendes ægtefælle har en konflikt med sine [familiemedlemmer], som han mistænker for at have forsøgt at forgifte ham i 2006. Derudover er ansøgeren blevet slået af ægtefællens [familiemedlem] i 2007. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hun frygter den generelle sikkerhedssituation i Nigeria. Ansøgerens advokat har anført, at ansøgeren har ønsket en [ansøgerens modersprog]-tolk, og at advokaten kan fremskaffe en sådan. Flygtningenævnet benytter imidlertid kun sikkerhedsgodkendte tolke, og der findes ikke sikkerhedsgodkendte [ansøgerens modersprog]-tolke på Rigspolitiets tolkefortegnelse. Det fremgår dertil af begge samtalereferater fra Udlændingestyrelsen, at der er benyttet engelsk tolk, og at både tolk og ansøger har forklaret, at de forstår hinanden. Tolkningen for Flygtningenævnet er ligeledes foregået med engelsk tolk og er forløbet uden problemer. Flygtningenævnet kan til dels lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger efter ansøgerens forklaring til grund, at ægtefællen har haft en konflikt med ægtefællens [familiemedlemmer], og at ægtefællen i 2006 mistænkte sine [familiemedlemmer] for at prøve at forgifte ham. Flygtningenævnet

lægger ligeledes efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren i 2007 blev udsat for vold af ægtefællens [familiemedlem]. Efter ansøgerens egen forklaring har konflikten med ægtefællens [familiemedlemmer] ikke siden haft yderligere konsekvenser. Flygtningenævnet lægger ligeledes efter ansøgerens egen forklaring til grund, at [i foråret] 2019 trængte bevæbnede mænd ind i ansøgerens hjem, hvor ansøgeren, ansøgerens ægtefælle, børn og svigerforældre opholdt sig. De bevæbnede ukendte mænd pegede på hendes svigerfar og fortalte ham, at de var kommet for at få fat på ham. Svigerfaren blev udsat for vold og døde efterfølgende af sine skader. De ukendte mænd var maskerede og bar pandelamper, så hun ikke kunne genkende dem. Ansøgeren blev tilbageholdt på et ukendt sted i 2-3 uger, hvor hun blev udsat for vold og seksuelle overgreb. Hun blev løsladt mod en løsesum på [2-3] millioner naira, som blev betalt ved salg af [ansøgerens familiemedlems] jord. Ansøgeren har ikke på noget tidspunkt set ansigterne på de mænd, som hun blev tilbageholdt af. Efter ansøgerens forklaring er hverken ansøgeren eller familien efter episoden i [foråret] 2019 blevet opsøgt som følge af denne episode. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren har boet i Nigeria efter de forannævnte episoder med ægtefællens familie i 2006/2007 og overgrebene i [foråret] 2019 frem til sin udrejse [i foråret] 2024 bortset fra perioden [i sommeren] 2019 [sommeren] 2023, hvor hun boede i [land]. Hendes ægtefælle, børn og forældre bor fortsat i Nigeria, hvor de driver et landbrug. De er efter ansøgerens egen forklaring heller ikke blevet opsøgt vedrørende ovenstående episoder. Flygtningenævnet finder på baggrund af ovenstående, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at de konflikter som ansøgeren har oplyst om, har en sådan intensitet, karakter eller aktualitet i forhold til hende, at de kan begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Den omstændighed at ansøgeren under nævnsmødet med henvisning til hendes besiddelse af meget voldelige videoer har anført, at der foregår en etnisk udrensning af yorubaere, der er det største folkeslag i Nigeria, kan ikke medføre et andet resultat, idet dette ikke har støtte i baggrundsoplysningerne. De generelle forhold i Nigeria kan ikke i sig selv begrunde asyl. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Niga/2025/3

Som eksempel på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til betydningen af den forløbne tid, siden de påberåbte overgreb m.v. fandt sted, og ansøgerens forhold i denne periode, kan herudover henvises til afgørelserne Demo/2022/3 og Demo/2022/6-7, der er omtalt i formandskabets 31. beretning (2022), side 127 ff.

Endvidere kan henvises til afgørelsen Irak/2023/16, der er omtalt i formandskabets 32. beretning (2023), side 133 f.

Som eksempel på sager, hvor ansøgeren som (en del af sit) asylmotiv har henvist til frygt for sanktioner som følge af unddragelse fra militærtjeneste, kan henvises til de i 4.1.4 nævnte afgørelser om ukrainske og russiske statsborgere.

Som eksempel på sager vedrørende personer fra Tjejenien, der som asylmotiv blandt andet har henvist til risiko for tvangshvervning til krigen i Ukraine, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse i en udsendelsessag vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2003 og oprindeligt meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren blev i 2022 idømt fængsel i syv måneder for overtrædelse af bl.a. knivlovens § 7, stk. 2, lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, og straffelovens § 293 a samt udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt udlændingelovens § 31 er til hinder for, at klageren kan udsendes til Rusland. Klageren er etnisk tjetjener og muslim fra Tjetjenien, Rusland. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Rusland frygter at opleve problemer, herunder blive slået ihjel eller udsat for tortur, fordi hans afdøde [nære familiemedlem A] var frihedskæmper på tjetjenernes side og i Rusland anses for at være landsforræder. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at klageren har en aktuel og asylbegrundende konflikt med myndigheder eller personer i Rusland i anledning af [sit nære familiemedlems A's] forhold. Nævnet har ligesom Udlændingestyrelsen lagt vægt på, at klageren ikke har noget nærmere kendskab til [klagerens nære familiemedlem A's] konflikt, og at klageren ikke er bekendt med, om hans familie, herunder klagerens [nære familiemedlem B], har oplevet problemer på grund af [klagerens nære familiemedlem A]. Hertil kommer, at konflikten ligger mange år tilbage i tiden. Flygtningenævnet kan heller ikke lægge til grund, at klageren har en aktuel og asylbegrundende konflikt med myndigheder eller personer i Rusland i anledning af [sit nære familiemedlem B's] forhold som følge af, at [familiemedlem B] var medlem af den tjetjenske oprørshær i perioden fra [efteråret] 1999 til [foråret] 2003. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på det anførte i Flygtningenævnets afgørelse [fra foråret] 2022 vedrørende forlængelse af klagerens [nære familiemedlem B's] opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor det – i lyset bl.a. af oplysninger om [klagerens nære familiemedlems B's] rejseaktiviteter til Rusland, herunder Tjetjenien – er lagt til grund at [klagerens nære familiemedlem B] ikke har sandsynliggjort, at [klagerens nære familiemedlem B] ved en tilbagevenden til Rusland vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Der foreligger heller ikke faktiske oplysninger i sagen, der understøtter, at klageren på grund af sine familierelationer i øvrigt skulle være i risiko for forfølgelse

eller overgreb ved en tilbagevenden til Rusland. Klageren har derudover gjort gældende, at han ved en tilbagevenden til Rusland og Tjetjenien risikerer tvangsmæssigt at blive sendt til fronten i Ukraine. Om tvangshvervning af tjetjenere til krigen i Ukraine fremgår følgende af Udlændingestyrelsens/Migrationsverkets COI-rapport, Russia – Recruitment of Chechens to the war in Ukraine, april 2024 (s. 20 ff): "4.3.3. Coercive recruitment Coercive recruitment of ethnic Chechens to the Russian invasion of Ukraine has been ongoing since February 2022 but it has ebbed and flowed in terms of scale and intensity throughout the duration of the full-scale invasion. According to Harold Chambers, the extent of coercive recruitment in Chechnya peaked around the time of the announcement of the partial mobilisation in Russia at the end of September 2022. There are many unknown variables regarding coercive recruitment in Chechnya, including the scale. Chechens who are coercively recruited are forced to sign contracts with the MoD and according to HRW and Mark Galeotti this means that the paper trail of coercively recruited Chechens looks as if they volunteered for the Russian war effort. Galeotti further elaborated that most of the corroborated cases of coercive recruitment has come from Grozny. All sources consulted on the topic of coercive recruitment stated that coercive recruitment in Chechnya has been directed at certain groups of the local population. Critics of the authorities are at most risk of being coercively recruited. Harold Chambers assessed that even being a member of the 'wrong' Telegram-channel could put a person at risk of being recruited, and he added that the Chechen authorities possess the necessary software to monitor social media platforms. HRW stated that activists and members of civil society organisation could risk being recruited. They further elaborated that cases of recruitment of ad due to their activism is not limited to Chechnya and Chechens but has also been documented in the rest of Russia. Family members of vocal critics of the Chechen authorities also risk being recruited. The brother of a well-known Chechen dissident, Khassan Khalitov, had been forcefully sent to the frontline in Ukraine. Alexander Kvakhadze of the Rondeli Foundation added that he had heard of other similar cases. In Chechnya, HRW had seen examples of persons being recruited because they were a part of the LGBT community. These persons were given a choice: either they would to be outed so that their LGBT identity would be known in the public and by their families – which would entail the risk of them being killed – or they could sign a contract with the MoD. Users of illegal drugs and alcohol has also been forced to sign contracts with the MoD. Harold Chambers stated that the authorities used coercive recruitment to get rid of what the Chechen authorities has labelled 'undesirables'. HRW noted that any deviation from the norms and rules of Kadyrov could be used to force persons to sign contracts with the MoD or the National Guard. The Chechen authorities use forced recruitment to Ukraine as a form of punishment in Chechnya. Although certain groups can be identified as being more at risk than others it should be noted that there is a high degree of unpredictability and arbitrariness in the actions of Chechen authorities in regards to coercive recruitment. Sources have

indicated that any contact with Chechen authorities can involve risks from a recruitment perspective. According to Chambers, this type of seemingly random recruitment seemed to be most prevalent during the autumn of 2022. At that time, the authorities coercively recruited most Chechen men they came into contact with without regard for their physical and/or mental condition. Chambers knows of cases where people involved in car accidents were recruited and sent to Ukraine. Three sources also noted reports of Chechens trying to obtain external passports have been coercively recruited. Chambers further elaborated that Chechens trying to avoid recruitment by leaving Russia at the Astrakhan border crossing into Kazakhstan have been recruited at the border by Chechen authorities." Af Udlændingestyrelsens/Migrationsverkets COI-rapport, Russia – Conscription, marts 2025 fremgår bl.a. følgende (s. 59f): "Chechens are being conscripted for military service, and they might be sent to any part of Russia to serve. Chechen conscripts serve in many different units including in the National Guard. According to Mark Galeotti, there still seems to be evidence that Chechen conscripts tend to be deployed to Chechen units. However, it is difficult to tell in practice, as the data is not fully transparent. When the head of Chechnya, Ramzan Kadyrov, wants to express his loyalty to Kremlin, local municipalities are directed to fill specific quotas with men to the military. According to Freedom House, many people from Chechnya become elite contract soldiers to ensure the safety of their families. Pressure on families is used as a weapon to exercise control over unwilling family members in Chechnya. Although this source was not certain that these practices applied to conscripts, however, it is probable. The situation for Chechens is different compared to the situation of other Russians, because most officers in the Russian military dislike Chechens and Kadyrov. Chechens do not fight in Ukraine with the regular Russian military. They only fight in local Chechen groups. The vast majority of Chechens have not been required to undertake conscription since 1991, even though Chechnya officially resumed conscription on a limited scale in 2014. In 2024, only 500 Chechens were drafted in each conscription cycle, representing a mere 0.33 percent of the total number of conscripts in the military's latest intake, which is a proportion that has remained unchanged even after the full-scale invasion began in Ukraine." Flygtningenævnet finder, at klageren i lyset af indholdet af de ovenfor gengivne baggrundsoplysninger ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Rusland og Tjetjenien på nuværende tidspunkt vil være i en konkret risiko for tvangsmæssigt at blive sendt til fronten i krigen mellem Rusland og Ukraine, idet hans formodning om, at dette vil ske, ikke i tilstrækkelig grad er understøttet af baggrundsoplysningerne sammenholdt med hans profil og oplysningerne om hans forhold i øvrigt. De artikler, der er fremlagt af den beskikkede advokat, kan heroverfor ikke føre til en anden vurdering. Klageren er herefter ikke i risiko for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til Rusland, og udlændingelovens § 31 er derfor ikke til hinder for, at klageren kan ud-

sendes til Rusland. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." "Rusl/2025/8

Som eksempel på sager vedrørende tvangshvervning til Al-Shabaab i Somalia kan henvises til:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2024. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er sunnimuslim fra Mogadishu, Somalia. Ansøgeren er født i området [område A] i Mogadishu, han har senere boet i områderne [område B] og [område C], og inden sin udrejse af Somalia boede han i [område D] i Mogadishu. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at skulle arbejde for regeringen eller al-Shabaab, og at han ikke vil arbejde eller bære våben for nogen af parterne. Ansøgeren har endvidere henvist til, at der altid er borgerkrig i Somalia, ligesom der er mange problemer og meget kriminalitet i Somalia, herunder vold, voldtægt, mord og selvmordsbombere. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at al-Shabaab omkring 2010/2011 var og spørge efter hjemmets drenge, da ansøgerens familie boede i [område B]. Ansøgeren blev kun reddet, fordi han var i koranskole. Ansøgerens mor fortalte efterfølgende, at de havde været på bopælen for at rekruttere, og familien flyttede væk få dage efter. Flygtningenævnet kan ligesom Udlændingestyrelsen lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Ansøgeren har forklaret, at han i 2018 har været udsat for forsøg på røveri af sin mobiltelefon mv., og at hans familie har været omfattet af et mere generelt rettet rekrutteringsforsøg fra Al-Shabaabs side i 2010/2011, hvor ansøgeren var omkring [4-7 år] år gammel, som førte til, at familien flyttede 10 km væk og derefter ikke efterfølgende oplevede problemer. Ansøgeren har desuden oplyst, at hans mor og to søstre fortsat bor i Somalia, og at de ikke har konflikter med nogen parter. Ansøgeren har i forbindelse med nævnsmødet endvidere forklaret, at han gennem kontakt til sin bror i [land A] har fået oplyst, at al-Shabaab for nylig har været på rekrutteringsbesøg i familiens hjemby. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke ved disse forhold har sandsynliggjort, at han står i et asylbegrundende konkret og individuelt modsætningsforhold til privatpersoner, grupperinger eller myndigheder i Somalia. Nævnet har navnlig lagt vægt på den årrække i perioden frem til udrejsen i 2019, hvor ansøgeren har kunnet bo i Somalia uden at opleve problemer. Ansøgerens forklaring om, at hans ene bror opholder sig i [land A], og at hans anden bror, som han udrejste sammen med, opholder sig i [land B], fordi de ikke kan være i Somalia på grund af frygt for al-Shabaab, kan ikke føre til en anden vurdering. Heller ikke den omstændighed, at ansøgeren gennem en periode har opholdt sig i Europa, er et forhold, der hverken i sig selv eller i sammenhæng med de øvrige forhold i sagen kan føre til, at ansøgeren må anses for at stå i et asylbegrundende

modsætningsforhold til privatpersoner, grupperinger eller myndigheder i Somalia, herunder således at ansøgeren vil blive anset for at være spion. De generelle forhold i Somalia, herunder det generelle kriminalitetsniveau, er ikke af en sådan karakter, at den blotte tilstedeværelse i landet i sig selv indebærer en asylbegrundende risiko. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han har behov for international beskyttelse i Danmark efter udlændingelovens § 7. Herefter, og i øvrigt af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen om baggrunden for ansøgerens udrejse af Somalia, stadfæster Flygtningenævnet derfor udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2025/9

4.2.3 Udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus)

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, om midlertidig beskyttelsesstatus. Ifølge bestemmelsen gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i tilfælde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile. En ansøgning om opholdstilladelse efter bestemmelsen anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen mener sig omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændringssager).

Formålet med ændringsloven var at indføre en midlertidig beskyttelsesstatus, som er tilpasset beskyttelsesbehovet for udlændinge, som har behov for asyl på grund af en særlig alvorlig situation i hjemlandet, og som giver mulighed for, at disse udlændinge, hvis beskyttelsesbehov er mere midlertidigt, kan sendes tilbage, når situationen i hjemlandet muliggør dette.

Baggrunden herfor var udviklingen i konflikten i Syrien og den deraf følgende stigning i antallet af indrejste asylansøgere i Danmark og Europa i øvrigt.

Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (Lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, side 7) fremgår:

> "Indførelsen af en midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge vedrører ikke flygtninge omfattet af flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændinge med beskyttelsesstatus i henhold til § 7, stk. 2, hvor der foreligger særlige individuelle omstændigheder, der i sig selv – også før asylmyndighedernes ændrede praksis vedrørende udlændingelovens § 7, stk. 2, i lyset af Sufi og Elmi-dommen – ville have begrundet en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

…

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, udvider ikke adgangen til at opnå beskyttelse i Danmark. Det vil også fremover være en forudsætning for at opnå opholdstilladelse, at udlændingen enten er omfattet af flygtningekonventionen eller har krav på beskyttelse efter de andre internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder som følge af en reel risiko for overgreb i henhold til EMRK's artikel 3.

Afgræsningen af, om en udlænding omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus) eller § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), vil bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation, som beskrevet i den foreslåede bestemmelse i stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation.

Udgangspunktet vil fortsat være, at en generel voldstilstand og den blotte mulighed for overgreb som følge af en ustabil situation eller en generel voldstilstand i ansøgerens hjemland ikke i sig selv vil kunne begrunde beskyttelse. Kun i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området, vil udgangspunktet kunne fraviges. Ved vurderingen heraf vil der blandt andet kunne lægges vægt på, om parterne i konflikten anvender metoder eller taktikker for krigsførelse, som øger risikoen for civile tab eller er direkte rettet mod civile, om anvendelsen af sådanne metoder eller taktikker er udbredt blandt parterne i konflikten, om kampene er geografisk afgrænset eller udbredte, og antallet af dræbte civile, sårede og fordrevne som følge af kampene".

Af lovforslagets bemærkninger til bestemmelsen (Til § 1, nr. 1) fremgår endvidere:

"Anvendelsen af den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, forudsætter en konkret vurdering af, om der kan siges at foreligge en generel situation omfattet af bestemmelsen, og om den pågældende udlænding er omfattet af denne situation. […]"

Om indholdet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder de hidtil gældende kriterier for meddelelse af beskyttelsesstatus og betydningen af generelt vanskelige forhold i hjemlandet, henvises til beretningens afsnit 4.4.

Som eksempler på situationer, der vil være omfattet af bestemmelsen, nævnes i lovforslagets bemærkninger til bestemmelsen (side 20):

"… de sager vedrørende asylansøgere fra Mogadishu, som i perioden fra 2011-2013 fik meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkelige gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse, jf. Sufi og Elmi-dommen."

Efter udlændingelovens § 11, stk. 1, meddeles opholdstilladelse efter § 7 med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Udlændinge, der omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 3, vil blive meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, som kan forlænges med et år ad gangen og efter tre år med højst to år ad gangen, i hvilken forbindelse det vil blive vurderet, om de generelle forhold i hjemlandet fortsat er af en sådan karakter, at udlændingen har behov for beskyttelse.

En midlertidig opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, bortfalder efter reglerne i udlændingelovens kapitel 3, såfremt opholdstilladelsen ikke forlænges.

Lovændringen vedrørende midlertidig beskyttelsesstatus trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder ikke anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, jf. § 2 i lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har fundet, at forholdene i ansøgernes hjemområde var af en sådan karakter, at ansøgerne som udgangspunkt var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3, kan henvises til afgørelserne Demo/2022/6 og Demo/2022/7 vedrørende ansøgere fra provinserne Nord Kivu og Syd Kivu i Den Demokratiske Republik Congo, der er omtalt i formandskabets 31. beretning (2022), side 127 ff.

Endvidere kan henvises til afgørelsen Sudan/2025/3, der er omtalt i afsnit 4.2.1.1, og som vedrørte an ansøger fra Nord Darfur, hvor der hersker forhold, som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3. Ansøgeren i den konkrete sag blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af sine individuelle forhold.

4.2.4 Statusændringssager

Såfremt en asylansøger af Udlændingestyrelsen meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, eller stk. 3, har den pågældende mulighed for at påklage styrelsens afgørelse til Flygtningenævnet med påstand om at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Tilsvarende gælder for opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 8, stk. 2 (kvoteflygtninge). Sådanne sager betegnes som statusændringssager.

Udlændingeloven indeholder ikke hjemmel til at påklage begrundelsen for Udlændingestyrelsens afgørelser, hvor asylansøgeren er meddelt opholdstilladelse efter udlæn-

dingelovens § 7, stk. 1, heller ikke i sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser, hvor Udlændingestyrelsen har fundet, at grundlaget for opholdstilladelse ikke længere er til stede, men har forlænget opholdstilladelsen som følge af Danmarks internationale forpligtelser.

Såfremt en asylansøger klager over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet om meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, eller stk. 3, eller nævnet tidligere har truffet afgørelse om statusvalg, anses klagen som en anmodning om genoptagelse af sagen i Flygtningenævnet.

En statusændringssag kan henvises til behandling på såvel et mundtligt som et skriftligt nævnsmøde. jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 2. Ved behandling af statusændringssager vil der som udgangspunkt blive beskikket en advokat, jf. udlændingelovens § 55, stk. 1. Se dog Flygtningenævnets forretningsorden § 28, stk. 2, jf. § 48, stk. 1. Der kan endvidere henvises til beretningens afsnit 11.1.1 vedrørende advokatbeskikkelse.

Mundtlig nævnsbehandling er særligt relevant i de tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen i første instans ikke har kunnet lægge klagerens forklaring til grund, eller såfremt der efter Udlændingestyrelsens afgørelse er fremkommet nye oplysninger i sagen, som nævnet bør have mulighed for at spørge klageren nærmere om. Selv om en sag er henvist til skriftlig behandling, kan Flygtningenævnet – også i forbindelse med et skriftligt nævnsmøde – senere henvise sagen til et mundtligt nævn.

Der gælder ingen formkrav for så vidt angår klager over statusvalg. Undertiden modtager Flygtningenævnet klager, der ikke indeholder nogen eller en særdeles kortfattet begrundelse for klagen. I disse tilfælde vil Flygtningenævnets sekretariat som et led i sekretariatets klargørende behandling af sagen søge at indhente yderligere oplysninger om begrundelsen for klagen fra klageren eller dennes partsrepræsentant.

Er der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, kan Flygtningenævnet i de tilfælde, hvor nævnet finder, at der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse af de nye oplysninger, hjemvise sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen.

Der kan i øvrigt vedrørende hjemvisning henvises til afsnit 11.7.3.

En statusændringssag kan i helt særlige tilfælde behandles af formanden eller en næstformand alene (formandskompetencen), såfremt betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, jf. udlændingelovens § 56, stk. 1, jf. § 53, stk. 12. Bestemmelsen har i beretningsåret, navnlig været anvendt i tre sager vedrørende afghanske

statsborgere, der af Udlændingestyrelsen er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, men som følge af de ændrede forhold i Afghanistan efter Talibans magtovertagelse i august 2021, nu opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Bestemmelsen har endvidere været anvendt i en sag vedrørende en kvindelig somalisk statsborger, hvor Udlændingestyrelsen i sin afgørelse fra 2022 om forlængelse af klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, havde lagt til grund, at klageren var en enlig kvinde uden mandligt netværk, hvorfor klageren derfor efter nævnets praksis opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Flygtningenævnet har i de senere år behandlet et antal statusændringssager, hvor klagen over statusvalg har vedrørt spørgsmålet om konsekvensstatus. For en nærmere beskrivelse af Flygtningenævnets praksis i sager, hvor spørgsmålet om konsekvensstatus har været aktuelt, henvises til afsnit 5.8.

I beretningsåret har Flygtningenævnet afgjort 67 personsager vedrørende klage over statusvalg. Heraf blev 85 % hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, mens de resterende sager blev omgjort. Langt hovedparten af de hjemviste sager vedrørte syriske statsborgere, hvis sager blev hjemvist på grund af de ændrede forhold i Syrien efter magtskiftet i december 2024.

4.2.4.1 Praksis i statusændringssager

Som eksempler fra Flygtningenævnets praksis i statsusændringssager i beretningsåret kan nævnes:

Nævnet **ændrede** i **juli 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om statusændring vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia således at vedkommende blev meddelt opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk somali og muslim fra [by], Somalia. Klageren tilhører [hovedklan]. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i sommeren] 2012, og at hun [i vinteren 2012/2013] blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, idet det blev lagt til grund, at hun havde en konflikt med Al-Shabaab. [I efteråret] 2017 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 ikke skulle inddrages, da klageren ved en tilbagevenden til Somalia ville være i risiko for tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, fordi hun havde født et barn uden for ægteskab. [I foråret] 2024 har Udlændingestyrelsen af egen drift indledt en sag om forlængelse af klagerens opholdstilladelse. [I sommeren] 2024 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse forlænges i med-

før af udlændingelovens § 7, stk. 2. Klagerens advokat har [i efteråret] 2024 fremsat anmodning om statusændring til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det er til støtte herfor anført blandt andet, at klageren tilhører en særlig socialgruppe omfattet af Flygtningekonventionen, og at der i Flygtningenævnet er en fast praksis for tildeling af konventionsstatus for enlige kvinder uden mandligt netværk, og at der endvidere bør være praksis for også at tildele konventionsstatus for vestliggjorte somaliske kvinder, der ikke vil leve under de strenge sharia-normer i hjemlandet, herunder at få børn uden for ægteskab. Flygtningenævnet bemærker, at klageren oprindeligt er tildelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt og at klageren havde forklaret troværdigt om sine konflikter, idet hun i [by] spillede [sportsgren] og som følge heraf var blevet tilbageholdt, udsat for tortur og efter sin løsladelse på ny truet af Al-Shabaab, hvorefter hun udrejste af Somalia. Ved Udlændingestyrelsens afgørelse af [sommeren] 2024 har Udlændingestyrelsen vurderet, at klageren fortsat har et beskyttelsesbehov efter udlændingelovens § 7, stk. 2, men har nu lagt vægt på, at klageren har født et barn uden for ægteskab. Klageren har i Danmark [et barn] på nu [7-9] år, som er født uden for ægteskab. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at hun som nu endelig mor og flygtning fra Somalia må vurderes som omfattet af begrebet en "særlig social gruppe" i Flygtningekonventionens forstand. Flygtningenævnet lægger efter det fremkomne endvidere til grund, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia reelt vil være en enlig kvinde uden mandligt netværk, idet hun ingen kontakt har til sin eneste tilbageværende [mandlige familiemedlem] i hjemlandet. Endelig finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af klagerens forhold, herunder fremtræden under nævnsmødet, at hun efter 12 års ophold i Danmark må anses at have tilegnet sig vestlige værdier og har således blandt andet arbejde og er træner for et kvindeligt [sportshold]. Idet klageren herefter tilhører en "særlig social gruppe", vil være en enlig kvinde uden mandligt netværk og må anses at have tilegnet sig vestlige værdier, finder Flygtningenævnet efter en konkret og individuel vurdering, at klageren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for at blive udsat for overgreb. Klageren opfylder således betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Soma/2025/11

Nævnet **ændrede** i **juni 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om statusændring vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, således at vedkommende blev meddelt opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk hazara og shiamuslim fra [by], [provins],

Afghanistan. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i foråret] 2010, og at han [i sommeren] 2010 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren har [i vinteren] 2025 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Under den oprindelige asylsag henviste klageren til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygtede repressalier som følge af en konflikt, som hans far havde med medejeren til sin [forretning], [A]. Til støtte herfor oplyste klageren, at der på et tidspunkt var indbrud i [forretningen], mens [A] var bortrejst, og at der i den forbindelse blev stjålet mange varer fra butikken. [A] beskyldte klagerens far for at have medvirket til indbruddet, og der opstod skænderi mellem dem. En dag, da klagerens far skulle mødes med [A] for at lave regnskab, kom klagerens far ikke tilbage. 12 dage senere blev faderens lig fundet af en fårehyrde. Man kunne se, at hans far var blevet skudt tre steder og havde knivstik. Efterfølgende slog klagerens farbror [A's] søn ihjel, hvorefter [A] og nogle bevæbnede pashtunere og talibanerne kom til klagerens bopæl. De havde planer om at slå klageren og hans mor ihjel, men folk fra landsbyen hørte deres skrig og forhindrede det. [A] besluttede, at klageren skulle i krig for Taliban mod regeringsstyrkerne. Efter tre måneder sammen med Taliban lykkedes det klageren at flygte, hvorefter han udrejste til Iran. Klageren har i forbindelse med statusændringssagen ud over de konflikter, som begrundede, at han i 2010 af Udlændingestyrelsen blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, henvist til de ændrede magtforhold i Afghanistan efter Taliban kom til magten i august 2021. Klageren har videre henvist til, at han efter 15 års ophold i Danmark er blevet vestliggjort, idet han har levet et ungdomsliv på danske præmisser, ligesom han i Danmark har taget en uddannelse og haft arbejde. Klageren har oplyst, at han for 10 år siden blev gift med en afghansk kvinde, som for omkring 8 år siden blev familiesammenført til Danmark. De har sammen fået to børn, herunder en pige. I den forbindelse har klageren henvist til, at han under ingen omstændigheder ville kunne medvirke til at undertrykke sin ægtefælle og datter, sådan som det kræves i Afghanistan. Hans ægtefælle er født i Afghanistan, men udrejste som [4-7] årig til Pakistan sammen med sin familie. Hun har ikke efterfølgende været i Afghanistan, hvor hun ikke har familie. Klageren har heller ikke længere familie i Afghanistan. Endelig har klageren henvist til, at han som hazara og shiamuslim vil være i yderligere risiko for forfølgelse. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren i 2010 udrejste af Afghanistan, og at han [i sommeren] 2010 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Opholdstilladelsen er efterfølgende blevet forlænget af Udlændingestyrelsen, senest [i foråret] 2023, hvor klageren blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Det fremgår ikke nærmere af Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorpå grundlaget for den meddelte opholdstilladelse nærmere støttes, men efter sagens oplysninger lægger nævnet til grund, at opholdstilladelsen er begrundet i det forhold, at klageren på tidspunktet for sin

udrejse var efterstræbt af Taliban, som havde forsøgt at tvangsrekruttere ham. Flygtningenævnet bemærker, at situationen i Afghanistan har udviklet sig betydeligt siden Talibans magtovertagelse i august 2021. Da Udlændingestyrelsen i sine afgørelser om opholdstilladelse og forlængelser må antages at have lagt klagerens oprindelige asylmotiv til grund og meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af klagerens konflikt med Taliban, og henset til Talibans efterfølgende magtovertagelse i Afghanistan, opfylder klageren nu betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder herefter ikke anledning til at tage stilling til klagerens øvrige asylmotiv om blandt andet vestliggørelse. Flygtningenævnet meddeler derfor klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2025/25

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Afgh/2025/24, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

4.3 Betydningen af kumulative forhold

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 53 vedrørende forfølgelsesbegrebet i flygtningekonventionens definition af en flygtning, at en ansøger kan have været udsat for forskellige tiltag, som ikke i sig selv udgør forfølgelse (f.eks. forskellige former for diskrimination), i visse tilfælde kombineret med andre ugunstige faktorer (f.eks. en generel stemning af usikkerhed i hjemlandet). I sådanne situationer kan de forskellige elementer set under ét påvirke ansøgerens sind på en sådan måde, at en påstand om velbegrundet frygt for forfølgelse må anses for berettiget af "kumulative grunde". Det er videre anført, at det selvsagt ikke er muligt at formulere en generel regel for, hvilke kumulative grunde, der kan give anledning til et velberettiget krav på flygtningestatus. Dette afhænger nødvendigvis af samtlige omstændigheder, herunder den særlige geografiske, historiske og etnologiske kontekst.

I punkterne 54 og 55 gennemgås under hvilke omstændigheder, diskrimination kan udgøre forfølgelse. Det fremgår af punkt 55, at selvom diskriminerende foranstaltninger ikke i sig selv er af alvorlig karakter, kan de alligevel give anledning til en rimelig frygt for forfølgelse, såfremt de indgyder den berørte person en følelse af ængstelse og usikkerhed vedrørende hans fremtidige eksistens. Hvorvidt sådanne diskriminerende foranstaltninger i sig selv udgør forfølgelse må vurderes ved inddragelse af samtlige omstændigheder. En påstand om frygt for forfølgelse vil naturligvis stå stærkere, såfremt en person har været udsat for flere diskriminerende tiltag af denne type, og der dermed indgår et kumulativt element.

Endelig fremgår det af Håndbogens afsnit om principper for beslutningstagerens fastlæggelse af fakta, punkt 201, at man som oftest skal skaffe sig viden om en lang række omstændigheder, før processen med at afdække sagens faktum er fuldført. Det kan være vildledende at tage isolerede begivenheder ud af sammenhængen. Den kumulative effekt af ansøgerens oplevelser må tages med i betragtning. Hvor ingen enkelt episode skiller sig afgørende ud, kan en lille hændelse til tider være "den sidste dråbe". Og selv om ingen enkelt episode måtte være tilstrækkelig, kan alle de begivenheder, som ansøgeren har redegjort for, sammenlagt bevirke, at frygten anses for "velbegrundet" (jf. punkt 53 ovenfor).

Af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom NA. mod UK, afsagt den 17. juli 2008, vedrørende en afvist etnisk tamilsk asylansøger fra Sri Lanka fremgår det blandt andet, at både vurderingen af risikoen for etniske tamiler med bestemte profiler og vurderingen af, hvorvidt enkeltstående tilfælde af chikane kumulativt vil udgøre alvorlige menneskerettighedskrænkelser, må foretages konkret og individuelt i hver enkelt sag. Domstolen fremhævede, at vurderingen af, om der foreligger en reel risiko, må foretages på grundlag af samtlige faktorer, som udgør en risiko for overgreb. Ved denne vurdering skal der tages hensyn til muligheden for, at en række individuelle faktorer, som ikke i sig selv isoleret set udgør en reel risiko, udgør en reel risiko, når de vurderes kumulativt sammenholdt med baggrundsoplysningerne om generaliseret vold og forhøjet sikkerhedsniveau i hjemlandet. Både behovet for kumulativt at vurdere alle relevante faktorer og samtidig lægge tilstrækkelig vægt på de generelle baggrundsoplysninger om hjemlandet udspringer af forpligtelsen til at vurdere alle relevante omstændigheder i sagen. Ifølge Domstolen viste de foreliggende oplysninger, at de srilankanske myndigheder systematisk anvendte tortur og anden mishandling overfor tamiler, som kunne bruges i myndighedernes bestræbelser på at bekæmpe LTTE (præmis 131).

Beskyttelsen efter artikel 3 ville derfor blive aktualiseret, når en ansøger kunne godtgøre, at der var vægtige grunde til at antage, at den pågældende ville være af så tilstrækkelig interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, at det kunne begrunde tilbageholdelse og afhøring af den pågældende (præmis 133). Hvad angik den risiko, der udgik fra de srilankanske myndigheder i den konkrete sag, foretog Domstolen en kumulativ vurdering af risikofaktorerne i klagerens sag (præmis 142-146). Domstolen fandt herefter i lyset af de kumulerede risikofaktorer sammenholdt med den aktuelle situation i Sri Lanka, at der var en reel risiko for, at lufthavnsmyndighederne i Colombo lufthavn ville have mulighed for at få adgang til registreringer af klagerens tilbageholdelse, og sammenholdt med de øvrige risikofaktorer var det herefter sandsynligt, at ansøgeren ville blive tilbageholdt og kropsvisiteret, hvilket ville afsløre hans ar, som hidrørte fra slag med stokke under tidligere tilbageholdelser. På den baggrund fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville

være af interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, og at udsendelse af ham derfor ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3.

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen I mod Sverige af 5. september 2013 vedrørende en afvist russisk asylansøger af tjetjensk oprindelse fandt Domstolen, at sagen var grundigt behandlet af de svenske myndigheder, og var enig med de svenske myndigheder i, at der var troværdighedstvivl, særligt med hensyn til forklaringen om, at klagerens angivelige journalistiske aktiviteter var hovedårsagen til FSB's og Kadyrov-gruppens mishandling af ham. Trods Domstolens anmodning om dokumentation for klagerens journalistiske arbejde fremlagde klageren ingen artikler, hvori han var nævnt, eller som var skrevet af ham. Domstolen fandt derfor i lighed med de svenske myndigheder, at der var grund til at betvivle klagerens troværdighed, og var enig med myndighederne i, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at han risikerede overgreb ved en tilbagevenden til Rusland som følge af sine angivelige journalistiske aktiviteter. Domstolen var bekendt med oplysninger om hjemlandets myndigheders afhøringer af personer, der vendte tilbage til Tjetjenien fra udlandet, og om chikane og mulig tilbageholdelse og mishandling. Domstolen fandt imidlertid ikke den generelle situation tilstrækkelig alvorlig til at konkludere, at tilbagesendelsen af klageren og hans familie ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Med hensyn til vurderingen af den specifikke risiko for klageren ved en tilbagevenden fremhævede Domstolen, at de individuelle risikofaktorer i hans sag skulle vurderes kumulativt og ses i sammenhæng med den generelle voldssituation og det heraf følgende forhøjede sikkerhedsberedskab. De svenske myndigheder havde ikke foretaget en sådan særskilt vurdering af den specifikke risiko i klagerens sag. Klageren havde betydelige og synlige ar på kroppen, som ifølge de lægelige rapporter kunne være forenelige med klagerens forklaring om tortur både med hensyn til tidspunkt og udstrækning. Ved en kropsvisitering af klageren i forbindelse med en mulig tilbageholdelse og afhøring ville myndighederne straks kunne se, at klageren havde været udsat for mishandling af den ene eller anden årsag indenfor de seneste år, hvilket kunne indikere, at han havde taget aktiv del i den anden tjetjenske krig. Derved ville hans situation adskille sig væsentligt fra situationen for tilbagevendte tjetjenere, som kun tog aktiv del i den første tjetjenske krig, og som derfor ikke på denne baggrund risikerer forfølgelse fra de nuværende myndigheder. Henset til disse kumulerede faktorer og sagens særlige omstændigheder fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville blive udsat for en reel risiko for behandling i strid med artikel 3 ved en udsendelse til Rusland.

Dommen skal sammenholdes med senere indhentede baggrundsoplysninger, jf. herved Udlændingestyrelsens fact finding-rapport Security and human rights in Chechnya and the situation of Chechens in the Russian Federation – residence registration, racism and

false accusations, Report from the Danish Immigration Service's fact finding mission to Moscow, Grozny and Volgograd, the Russian Federation, from 23 April to 13 May 2014 and Paris, France 3 June 2014, afsnit 6 om Physical examination for bruises, scars or signs of torture.

Som eksempler på, at kumulative forhold er indgået i grundlaget for nævnets afgørelse, kan fra de senere års praksis henvises til de afgørelser, der er omtalt i Flygtningenævnets 32. beretning (2023), side 150 ff.

Fra praksis i beretningsåret kan nævnes:

Nævnet meddelte i **august 2025** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Myanmar. Indrejst i 2023. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk chin og [kristen] fra [by A], Chin State, Myanmar. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har arbejdet for [en kristen kirkes forening], herunder været ansat [i en højtstående stilling]. Ansøgeren har som asylmotiv videre henvist til, at han frygter overgreb fra militærjuntaen, dels fordi han tidligere har arbejdet som præst, dels fordi militærjuntaen har brændt ansøgerens landsby ned i 2021, og dels fordi at Chin Region Defence Force (CDF) har opholdt sig på [et stykke jord], ansøgeren ejer. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at militærjuntaen anser præster for værende en trussel mod militærstyret, idet en præst som ansvarlig for en menighed, kan samle folk herimod. Ansøgeren er uddannet præst og han har arbejdet som præst, sidenhen pastor, i perioden fra [1900'erne til 2020'erne] i kirken, [A]. Foruden dette har ansøgeren prædiket i andre kirker, ved borgermøder og på skoler i nærliggende landsbyer. Ansøgeren har videre oplyst, at en tidligere præst og ven af ansøgeren er blevet skudt af militærjuntaen i forbindelse med, at juntaen i [september 2021] brændte ansøgerens landsby ned. Som følge af branden flygtede ansøgeren ud af landsbyen og hen til hans [jord], hvor han opholdte sig i knap halvandet år, indtil en oprørsgruppe tilknyttet CDF søgte ophold på marken. Herefter flygtede ansøgeren videre. Militærjuntaen er efterfølgende blevet bekendt med, at det er ansøgeren, der ejer [jorden] og har således opsøgt ansøgerens datter herom. Han frygter endvidere militærjuntaen, fordi han i [starten af 2000'erne] blev udsat for et overgreb i forbindelse med, at en spion fra juntaen var blevet dræbt i ansøgerens landsby. Spionen var ansøgerens nabo og han havde en affære med en chinpige i landsbyen. Ansøgeren blev udsat for tortur, idet juntaen forsøgte at presse ham til at oplyse, hvem der havde dræbt spionen. De [udsatte ansøgeren for fysisk vold], fordi han ikke kunne svare på deres spørgsmål. Oprørsstyrkerne tog dagen efter ansvaret for drabet. Ansøgeren har endelig som asylmotiv henvist til, at han frygter de generelle forhold i Myanmar. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Det fremgår også af Udlændingestyrelsens afgørelse af [vinteren 2024/2025],

at Udlændingestyrelsen lagde ansøgerens forklaring til grund vedrørende CDF-soldaternes ophold på ansøgerens [jord] i [vinteren 2022/2023]. Udlændingestyrelsen lagde også til grund, at ansøgerens datter i sit hjem i [by B] blev opsøgt af soldater fra militærjuntaen, der ville vide, hvor ansøgeren opholdt sig. Udlændingestyrelsen lagde endeligt til grund, at ansøgeren i Myanmar havde arbejdet som præst i [over 25 år] og derefter som frivillig, der havde prædiket om Gud og Jesus. Flygtningenævnet er enig med Udlændingestyrelsen i dette. Risikoen for personer, der vender tilbage til Myanmar er beskrevet i bl.a. Udlændingestyrelsens rapport "Myanmar; Security Situation, return and military service" fra august 2024 og i DFAT's rapport om Myanmar fra april 2025. Af Udlændingestyrelsens rapport fremgår på side 32 bl.a.: "Individuals returning must have a passport and universal ID number (UID). If a returnee meets all the formal requirements in terms of travel documents, documentation, etc., has not violated any immigration rules, and has not been involved in anti-junta activities, it may be that nothing happens to this person upon return. Another source stated, however, that having the right documents will not guarantee that a person can return without facing problems, as everything is random and uncertain. Generally, sources assessed that all returnees may risk being subjected to violations, unless the returnee is affiliated with the SAC. People abroad may nonetheless choose to return to Myanmar if they cannot sustain a living abroad. According to one source, they may return to villages in opposition-controlled areas where the SAC's administrative system has broken down, and where they will not be monitored as much as if they returned to a city with SAC presence. … Members of ethnic minority groups would face particular difficulties upon return. They could for instance be subjected to extra scrutiny because the military authorities suspect them of being pro-opposition, e.g. involved with EAOs or supporters of the independence movement. Finally, sources assessed that Rohingyas and Muslims in general are overall more exposed to mistrust, discrimination and negative pressure from the military authorities which is why they will be at higher risk than other groups upon returning to Myanmar. … It is not clear whether treatment upon return differs depending on whether a person returns from a neighbouring country or from Europe, or depending on whether a person returns voluntarily or is forcibly returned. An international humanitarian organisation had the impression that it does not make a difference whether a person returns from Europe or a neighbouring country, or whether the return is voluntary or forced. DIIS assessed, however, that rejected asylum seekers risk persecution upon return to Myanmar if the junta knows about their attempt to seek asylum abroad. Chin Human Rights Organization assumed that the risk would be higher for a person returning from Europe than for a person returning from a neighbouring country, such as India or Thailand. The source added that it makes a difference whether a person returns officially, e.g. through an international airport, rather than by crossing borders where there are no SAC guards to monitor the return. As regards forced returns, the military authorities search for information about an individual being forcibly returned,

in addition to the information they already have. One source believed that if the returnee is not associated with anti-junta activities, it might be safe to return. According to the same sources, however, there are no guarantees regarding the military authorities' treatment of returning individuals. Cases of forced return were reported from Thailand, India and Malaysia. A couple of CDM activists were returned from Malaysia and have subsequently disappeared. Individuals forcibly repatriated from India are assumed to have been placed in detention." Af DFAT's rapport fremgår bl.a.: "5.28 DFAT assesses, considering the high level of scrutiny of people arriving and departing Myanmar, and the severe consequences for anyone suspected of opposing or criticising the regime or having links to Western countries (see Political Opinion), a failed asylum seeker returning from Australia would be at high risk of official harassment, arbitrary detention and violence, regardless of the reason they originally left Myanmar." Flygtningenævnet finder på baggrund af disse oplysninger, og når de sammenholdes med baggrundsoplysningerne om forholdene i Myanmar i almindelighed, herunder om den vilkårlighed, som hersker, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerer asylbegrundende overgreb. Der er i vurderingen lagt vægt på, at oprørsgruppen CDF tog ophold på ansøgerens [jord] i [vinteren 2022/2023], hvor ansøgeren boede. Der er derudover lagt vægt på, at militærjuntaen efterfølgende opsøgte ansøgeren efter hans udrejse på datterens bopæl. Der er endeligt lagt vægt på, at ansøgeren er etnisk Chin, kristen og har arbejdet som præst i [over 25] år. Flygtningenævnet meddeler på baggrund af ovenstående kumulative forhold ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Myan/2025/4

Nævnet meddelte i **oktober 2025** opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser og ikke religiøs af trosretning fra [by], Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men hun har oplyst, at hun har været politisk aktiv på sine sociale medier. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive dræbt eller giftet væk af sin far til en fremmed mand. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hendes forældre blev skilt i 2012, da ansøgeren var [5-8] år, fordi faren var alkoholiker og eventuelt [psykisk diagnose]. Ansøgeren boede kun med sin mor frem til 2014, hvorefter de iranske myndigheder tvang hende til at flytte hjem til sin far. Ansøgeren boede hos sin far fra 2014 frem til 2019. Videre har ansøgeren oplyst, at hendes far kontrollerede hende konstant og var meget manipulerende. Han snakkede nogle gange pænt til ansøgeren, og andre gange grimt og truende. Ansøgerens far har blandt andet låst ansøgeren inde på sit værelse, imens han havde gæster på besøg. Ansøgeren flyttede hjem til sin mor igen en til to måneder, før ansøgeren forlod Iran. Faren gav ligeledes moren den fulde forældremyndighed over ansøgeren. Ansøgeren udrejste herefter til Danmark sammen med sin mor, som havde boet i Danmark i nogle år. Endvidere har ansøgeren oplyst, at hun fortsatte

kontakten med sin far, efter hun forlod Iran. I forbindelse med et opkald i [efteråret] 2023 har ansøgerens far truet med at slå ansøgeren ihjel. Efter dette opkald afbrød ansøgeren kontakten til sin far. Ansøgeren har videre henvist til, at hun frygter at blive dræbt eller fængslet af myndighederne på baggrund af sine politiske aktiviteter. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at hun i Danmark har lavet politiske opslag på sin [profil på socialt medie A] og [profil på socialt medie B]. Ansøgeren startede med at lave disse opslag efter drabet på Mahsa Amini i september 2022. På [socialt medie A] lavede hun [tidsbegrænsede opslag] med myndighedskritisk indhold, og på [socialt medie B] har hun [videredelt] andres politiske opslag. Ansøgerens [profil på socialt medie A] er privat med omkring 800 følgere, og ansøgeren har 65 følgere på sin [profil på socialt medie B]. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun frygter at blive dræbt eller fængslet af myndighederne på baggrund af sit religionsforhold. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at hun er født muslim, men at hun ikke længere er troende. I Danmark har ansøgeren gået i kirke for at lære dansk, hvorigennem hun har fået en interesse for kristendommen. Ansøgeren har dog ikke undersøgt religionen nærmere, da hun har det fint uden en religion. Hun har fortalt en veninde i Iran, at hun er frafaldet islam, og ansøgeren formoder, at veninden har delt denne information med ansøgerens øvrige venner i Iran. Ansøgerens far er også blevet bekendt med ansøgerens religiøse overbevisning. Af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen i afgørelsen af [vinteren 2024/2025] sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene for tilbagevendte asylansøgere, overvågning af iranere i udlandet og sur place aktiviteter, jf. blandt andet Landinfos Temanotat - Iran, Mottagelse og behandling av returnerte asylsøkere, 22. november 2024 (navnlig pkt. 6.3), DFAT, Country Information Report Iran, 24. juli 2023 (Australien), og Home Office, Country policy and information note: social media, surveillance and sur place activities, Iran, april 2025 (pkt. 10.2-4), finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun vil være i risiko for asylrelevant forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til Iran som følge af hendes begrænsede regimekritiske aktiviteter mv. på sociale medier. Nævnet tiltræder således Udlændingestyrelsens vurdering af, at omfanget og karakteren af disse aktiviteter ikke har haft en karakter, som giver grundlag for at antage, at ansøgeren er blevet eller er i risiko for at blive eksponeret over for de iranske myndigheder eller andre i Iran i et asylrelevant omfang. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren ikke længere anser sig selv for at være religiøs. I overensstemmelse med ansøgerens forklaring lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren under sit ophold i Iran frem til sit [13.-15.] år har praktiseret islam, således som det var påkrævet af hende. Der er derfor ikke grundlag for at antage, at hverken myndigheder eller personer i Iran skulle være bekendt med, at hun ikke længere anser sig som muslim. Ansøgerens forklaring om, at hendes far må have fundet ud af, at ansøgeren efter at være kommet til Danmark ikke længere praktiserer islam, og at hun frygter, at han vil sige dette videre til myndighederne, er ikke understøttet eller underbygget på en sådan måde, at det kan føre til, at

ansøgeren på dette grundlag har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, idet ansøgerens frygt herom først og fremmest bygger på hendes egne formodninger. Nævnet bemærker, at ansøgerens far efter ansøgerens forklaring for blandt andet nævnet ikke selv er praktiserende muslim. Det kan heller ikke føre til en anden vurdering, at ansøgeren formoder, at hendes veninde har fortalt øvrige venner i Iran, at hun ikke er religiøs. Ansøgeren, der nu er [19-21] år gammel, har som nævnt levet de første [13-15] år af sit liv i Iran. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at fastslå, at ansøgeren under sit 6-årige ophold i Danmark er blevet således "westernized" gennem tilegnelsen af danske normer og værdier, at hun alene af den grund vil påkalde sig opmærksomhed hos myndigheder og personer i Iran, og som følge heraf vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til Iran. Indholdet af dom af 9. april 2024 afsagt af Forvaltningsdomstolen i Hamburg, som er fremhævet af den beskikkede advokat, kan ikke føre til en anden vurdering. De generelle forhold for kvinder i Iran er blandt andet beskrevet i EUAA, Iran – Country Focus, Country of Origin Information Report, juni 2024, navnlig pkt. 4.11 (s. 87 ff) og EUAA, Country Guidance: Iran, Common analysis and guidance note, januar 2025, navnlig pkt. 3.7. (s. 43 ff). Uanset at de generelle forhold for kvinder i Iran efter baggrundsoplysningerne er meget problematiske, har forholdene ikke en sådan karakter, at der er grundlag for generelt at meddele iranske kvinder opholdstilladelse i Danmark efter asylreglerne med henvisning til de generelle forhold, herunder at kvinder bliver udsat for "kønsapartheid". Forholdene for iranske kvinder kan således ikke sidestilles med forholdene for kvinder i Afghanistan, der efter nævnets praksis på nuværende tidspunkt anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgeren har en konflikt med sin far, der blandt andet er affødt af hendes forældres skilsmisse, omstændighederne i forbindelse med, at ansøgeren udrejste af Iran, og karakteren af hendes levevis under opholdet i Danmark. Uanset at denne konflikt ikke i sig selv kan anses for asylbegrundende, finder nævnet, at ansøgeren efter oplysningerne om hendes forhold under opholdet i Danmark, herunder hendes religiøse ståsted og sur place aktiviteter, samt hendes fremtræden for nævnet sammenholdt med oplysningerne om de generelle forhold for kvinder i Iran og de foreliggende oplysninger om faren, at ansøgeren efter en samlet konkret vurdering har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Iran som ung kvinde vil være i risiko for at blive udsat for asylbegrundende overgreb af sin far og de iranske myndigheder. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2025/51

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.2.1.1 omtalte afgørelse Ukrai 2025/13.

4.4 Betydningen af generelt vanskelige forhold

Flygtningenævnets praksis ved administrationen af udlændingelovens § 7 kan sammenfattes på følgende måde:

Det er en betingelse for opholdstilladelse efter § 7, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet efter en konkret og individuel vurdering må anses for at være i risiko for forfølgelse eller asylbegrundende overgreb.

Flygtningenævnets kompetence er således begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål, det vil sige den individuelle risiko for forfølgelse eller overgreb, og det falder derfor uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Det gælder f.eks., hvor de generelle forhold i udlændingens hjemland er usikre – f.eks. på grund af tilfældig, generaliseret vold – men hvor udlændingen ikke opfylder betingelserne i § 7.

En utvivlsomt meget vanskelig – men generel – sikkerhedsmæssig situation i et land kan ikke i sig selv begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Der vil tillige skulle foreligge oplysninger i den konkrete sag, der sandsynliggør, at ansøgeren konkret risikerer forfølgelse efter flygtningekonventionen eller er i en reel risiko for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Oplysninger om generelt vanskelige forhold vil dog indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl.

Der kan i øvrigt henvises til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3.1 vedrørende Flygtningenævnets dagældende praksis i forhold til irakiske asylansøgere.

Flygtningenævnet har imidlertid på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land som følge af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en ansøger allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Der kan herved henvises til det ovenfor i afsnit 4.2.2 og 4.2.3 anførte og henvisningen til praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, herunder Domstolens afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK af 28. juni 2011, hvor Domstolen blandt andet udtalte, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkeligt gode relationer

på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse.

Domstolen opstillede følgende kriterier for vurderingen af, hvorvidt enhver person kunne anses for at være i risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene ved den blotte tilstedeværelse på baggrund af den generelle sikkerhedsmæssige situation i området, jf. præmis 241:

- hvorvidt konfliktens parter enten benytter metoder eller taktikker, som øger risikoen for civile overgreb eller direkte tager sigte på civile,
- hvorvidt disse metoder er udbredte blandt parterne i konflikten,
- hvorvidt kampene finder sted i geografisk afgrænsede områder eller er udbredte og
- antallet af civile, som er blevet slået ihjel, såret eller fordrevet som følge af kampene.

Efter afsigelsen af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Sufi og Elmi mod UK er forholdene i det sydlige og centrale Somalia blevet væsentligt ændret. Den islamistiske bevægelse al-Shabaab har trukket sig ud af eller er blevet fordrevet fra flere af de byområder i det sydlige og centrale Somalia, som de tidligere kontrollerede, herunder Mogadishu.

Dette afspejles også i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols efterfølgende praksis. I sagen K.A.B. mod Sverige (appl. 886/11), dom af 5. september 2013, fandt Domstolen, at de aktuelle forhold i Mogadishu ifølge de da tilgængelige baggrundsoplysninger ikke længere var af en sådan karakter at enhver, som var til stede i byen, befandt sig i en reel risiko for behandling i strid med artikel 3.

I sagen R.H. mod Sverige (appl. 4601/14), dom af af 10. september 2015, udtalte Domstolen i præmis 68 om den generelle situation: "Consequently, having regard to the information available concerning the present situation in Mogadishu, the Court finds that the assessment made in K.A.B. v. Sweden (cited above, §§ 87-91) is still valid. Thus, there is no indication that the situation is of such a nature as to place everyone who is present in the city at a real risk of treatment contrary to Article 3."

Særligt om situationen ved en tilbagevenden for enlige kvinder uden mandligt netværk udtalte Domstolen i præmis 70: "The various reports attest to the difficult situation of women in Somalia, including Mogadishu. The UNHCR has identified women and girls as a particular risk group (see paragraph 37 above). While there has been legislative progress in the form of the development of a sexual offences bill, there are several con-

cordant reports about serious and widespread sexual and gender-based violence in the country (paragraphs 27, 30, 33-34 and 38). Not only civilians but also members of SNAF, AMISOM and other armed forces are perpetrators of abuse against women. Women are unable to get protection from the police and the crimes are often committed with impunity, as the authorities are unable or unwilling to investigate and prosecute reported perpetrators. It is also clear that women are generally discriminated against in Somali society and that they hold a subordinate position to men. As shown by the report of the Swedish Migration Board, women are reliant on men in many aspects of societal life (paragraph 30). In the Court's view, it may be concluded that a single woman returning to Mogadishu without access to protection from a male network would face a real risk of living in conditions constituting inhuman or degrading treatment under Article 3 of the Convention." Der henvises for betydningen heraf for nævnets praksis til afsnit 5.1.1.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg har på et møde den 25. oktober 2016 drøftet den asylretlige betydning af, at en asylansøger kommer fra et område, der er kontrolleret af al-Shabaab. Der var efter disse drøftelser enighed i koordinationsudvalget om, at det forhold, at man kommer fra et al-Shabaab-kontrolleret område i Somalia, ikke i sig selv er tilstrækkeligt til at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Der skal altid foretages en konkret vurdering af risikoen for den pågældende, og det er i den forbindelse nødvendigt at inddrage de kriterier, der fremgår af Sufi og Elmi-dommen.

Der kan vedrørende den aktuelle situation i Somalia henvises nærmere til baggrundsoplysningerne på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Endvidere kan nævnes de afgørelser, der er henvist til i Flygtningenævnets formandsskabs 25. beretning (2016), side 136 ff.

Den generelle situation i Syrien efter magtskiftet i landet den 8. december 2024 og Flygtningenævnets koordinationsudvalgs beslutning den 9. december 2024 om at berostille behandlingen af sager vedrørende personer fra Syrien er beskrevet i kapitel 13.

Flygtningenævnets praksis i sager vedrørende afghanske statsborgere efter Talibans magtovertagelse i august 2021 er beskrevet i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning, side 551 f. og i kapitel 14 i formandskabets beretninger for 2022 til 2024.

Flygtningenævnet har herudover i de senere år fulgt sikkerhedssituationen i en række andre lande, der har været særlig hårdt ramt af kamphandlinger, nøje.

Den 28. oktober 2021 drøftede Flygtningenævnets koordinationsudvalg situationen i Den Demokratiske Republik Congo. Baggrunden herfor var, at Migrationsverket i en rapport af 24. juni 2021 "Rättsligt Ställningstagande. Säkerhetssituationen i vissa delar av Demokratiske republiken Kongo (DRK)" har vurderet, at situationen i DR Congo i provinserne Nord Kivu, Syd Kivu og Ituri er af en sådan karakter, at enhver vil være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Udvalget var enige om, at nævnet i forbindelse med behandlingen af konkrete sager vedrørende personer fra DR Congo bør være opmærksomme herpå, herunder om der er mulighed for anvendelse af Internal Flight Alternative i den resterende del af landet. Udvalget var endvidere enige om at anmode sekretariatet om at gennemgå sager, hvor nævnet har truffet afgørelse vedrørende statsborgere fra DR Congo og hvor de pågældende derved er kommet i udsendelsesposition, med henblik på en vurdering af, om sagerne skal genoptages ex officio på baggrund af situationen i de tre konkrete provinser. For en nærmere omtale af de afgørelser vedrørende personer fra Nord Kivu og Syd Kivu, som nævnet traf i marts 2022 henvises til formandskabets 31 beretning (2022), side 127 ff. Som eksempel på en sag vedrørende en person fra NordKivu kan henvises til afgørelsen Demo/2025/5, der er omtalt i afsnit 5.1.

Den 16. december 2021 drøftede Flygtningenævnets koordinationsudvalg situationen i Etiopien. Udvalget besluttede på baggrund af den alvorlige og uforudsigelige sikkerhedssituation at berostille behandlingen af sager vedrørende personer fra Etiopien. Den 24. februar 2022 drøftede Flygtningenævnets koordinationsudvalg på ny sikkerhedssituationen i Etiopien. Koordinationsudvalget fandt, at situationen i Etiopien fortsat er usikker, men at den generelle sikkerhedssituation og den militære situation nu er af en sådan karakter, at behandlingen af sagerne bør genoptages. Der bør i den forbindelse være særlig opmærksomhed på forholdene for etniske tigrinyaer. Som eksempel på en sag fra nævnets praksis i beretningsåret kan henvises til den i afsnit 4.7.3.1 omtalte afgørelse Etio 2024/1. Endvidere kan henvises til afgørelsen Etio/2023/3, der er omtalt i formandskabets 32. beretning (2023), side 124 f.

Den 24. februar 2022 besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg endvidere at berostille behandlingen af asylsager vedrørende ukrainske statsborgere som følge af udbruddet af krigshandlinger i Ukraine. Den 13. oktober 2023 besluttede koordinationsudvalget at ophæve berostillelsen. Koordinationsudvalget udtalte videre, at de verserende sager i Flygtningenævnet burde hjemvises til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen på baggrund af udviklingen i Ukraine siden Udlændingestyrelsens afgørelser, der alle lå forud for udbruddet af krigshandlingerne. Som omtalt i afsnit 4.1.4 har Flygtningenævnet i 2025 modtaget og afgjort de første sager fra ukrainske

statsborgere, der som asylmotiv havde henvist til frygt for at udføre militærtjeneste og sanktioner for udeblivelse fra militærtjeneste.

Den 27. april 2023 besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg at berosætte sager vedrørende asylansøgere fra Sudan i lyset af den negative udvikling i landet. Koordinationsudvalget ophævede berostillelsen på et møde den 9. februar 2024, idet udvalget udtalte, at der er grund til at udvise særlig opmærksomhed i sager vedrørende ansøgere fra Khartoum State. Koordinationsudvalget udtalte i forbindelse med udvalgets møde den 18. november 2024, at situationen i landet, herunder den humanitære situation for det store antal internt fordrevne, fortsat er meget alvorlig, uden at der består en reel risiko for overgreb i strid med EMRK's artikel 3 i kraft af en tilstedeværelse i hele eller dele af landet. Den 13. november 2025 drøftede koordinationsudvalget den aktuelle situation i Sudan, og der var enighed blandt udvalgets medlemmer om, at situationen i Nord Darfur og Al Fasher på nuværende tidspunkt er præget af en sådan ekstrem generel voldsudøvelse, at der består en reel risiko for overgreb i strid med EMRK's artikel 3 alene i kraft af en tilstedeværelse i området, og at der således er grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, til ansøgere fra disse områder. Der var endvidere enighed blandt udvalgets medlemmer om, at der på grund af den generelle situation i Sudan er grund til at udvise særlig forsigtighed i forbindelse med den bevismæssige vurdering af sager med personer fra Sudan, ligesom der var enighed om, at anvendelse af internt flugtalternativ (IFA) i Sudan som udgangspunkt ikke er muligt. Der henvises i den forbindelse også til afgørelse Suda/2025/3, der er omtalt i afsnit 4.2.1.1.

På et møde den 12. oktober 2023 drøftede Flygtningenævnets koordinationsudvalg den voldelige konflikt mellem Israel og Hamas efter begivenhederne den 7. oktober 2023, og udvalget besluttede at udsætte udsætte udrejsefristen for statsløse palæstinensere fra Gaza, der var i udsendelsesposition. Udvalget besluttede endvidere at at berostille behandlingen af sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Gaza. Under et møde i udvalget den 9. februar 2024 var der blandt udvalgets medlemmer enighed om, at de generelle forhold i Gaza på nuværende tidspunkt er præget af en sådan ekstrem generel voldsudøvelse, at der består en reel risiko for overgreb i strid med EMRK's artikel 3 alene i kraft af en tilstedeværelse i området, og at der således er grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, til ansøgere fra Gaza. I forbindelse med koordinationsudvalgets møde 13. november 2025 var der enighed blandt udvalgets medlemmer om, at der ikke var forelå sådanne nye oplysninger, at der var grundlag for en ændret vurdering.

På et møde den 24. januar 2025 besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg at undersøge, hvorvidt en ny israelsk lovgivning, der efter det oplyste trådte i kraft ultimo

januar 2025, gjorde UNRWA ude af stand til yde beskyttelse eller bistand til statsløse palæstinensere i Israel, Gaza og på Vestbredden. Udvalget besluttede at iværksætte en høring gennem Udenrigsministeriet med henblik på at få belyst, om og hvordan lovgivningen i praksis ville blive implementeret i Israel og i de palæstinensiske områder. Udvalget besluttede endvidere at berostille behandlingen af verserende asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Vestbredden, der har modtaget bistand eller beskyttelse fra UNRWA, og at udsætte udrejsefristen for statsløse palæstinensere fra Vestbredden, der har modtaget bistand eller beskyttelse fra UNRWA, og som af Flygtningenævnet er meddelt afslag på, har fået inddraget eller nægtet forlænget opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 samt sager, hvor nævnet har stadfæstet en afgørelse om bortfald af opholdstilladelse efter samme bestemmelse. På et møde den 30. juni 2025 drøftede koordinationsudvalget et fortroligt høringssvar af 4. april 2025 fra Udenrigsministeriet vedrørende UNRWA i Israel og i de palæstinensiske områder. Det fremgår af høringssvaret, at Udenrigsministeriet har talt med en række lokale kilder, og at ministeriet på den baggrund har tilkendegivet, at det er ministeriets vurdering, at det fortsat er for tidligt at drage endelige konklusioner vedrørende implementering af lovenes påvirkning af UNRWA's evne til at opfylde sit mandat og at yde beskyttelse og bistand. Flygtningenævnets behandling af de fire sager vedrørende ansøgere fra Vestbredden vil således fortsat være stillet i bero. Den 13. november 2025 drøftede udvalget på ny den aktuelle situation på Vestbredden, og der var enighed blandt udvalgets medlemmer om, at der ikke forelå nye oplysninger, der gav grundlag for en ændret vurdering af situationen.

For en nærmere omtale af baggrunden for koordinationsudvalgets drøftelser og Flygtningenævnets praksis i sager vedrørende statsløse palæstinensere henvises til kapitel 8.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg har i beretningsåret også fulgt udviklingen i Myanmar særlig tæt. Udvalget udtalte på et møde den 30. november 2023, at udviklingen i landet er af en så alvorlig karakter, at der er anledning til at have skærpet fokus på og nøje følge udviklingen. Udvalget fandt imidlertid ikke, at situationen på nuværende tidspunkt er af en sådan karakter, at der er grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, til statsborgere fra hele eller dele af Myanmar. Koordinationsudvalget udtalte i forbindelse med sit møde den 13. november 2025, at der var enighed blandt nævnets medlemmer om, at situationen i landet fortsat er alvorlig, uden at der består en reel risiko for overgreb i strid med EMRK's artikel 3 alene i kraft en en tilstedeværelse i hele eller dele af landet. Se om betydningen heraf den nedenfor nævnte afgørelse Myan 2025/3.

Den 26. september 2024 besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg på grund af den ustabile og uforudsigelige sikkerhedssituation i Libanon og kamphandlingerne

mellem libanesisk Hizbollah og Israel at udsætte udrejsefristen for personer i udsendelsesposition til Libanon i sager, hvor nævnet havde stadfæstet afgørelser om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) eller om inddragelse, nægtelse af forlængelse eller bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Udvalget besluttede samtidig at fortsætte behandlingen af sager vedrørende personer fra Libanon. I forbindelse med koordinationsudvalgets møde den 16. januar 2025 besluttede koordinationsudvalget, at der ikke længere var grundlag for at opretholde den generelle udsættelse af udrejsefristen. Den 10. marts 2026 besluttede koordinationsudvalget som følge af de aktuelle sikkerhedssituation i Libanon på ny at udsætte udrejsefristen for personer i udsendelsesposition til Libanon i sager, hvor nævnet har stadfæstet afgørelser om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller om inddragelse, nægtelse af forlængelse eller bortfald af opholdstilladelse efter udlænidngelovens § 7.

Den 12. januar 2026 afholdt Flygtningenævnets koordinationsudvalg et ekstraordinært møde, hvorunder udviklingen i Iran blev drøftet. Et enigt udvalg besluttede på baggrund af usikkerheden om udviklingen i Iran, herunder om det fremtidige styre, at berostille behandlingen af sager vedrørende iranske statsborgere,

Som eksempel på, at Flygtningenævnet har anset en ansøger som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, alene på baggrund af de generelle oplysninger om forholdene for en given befolkningsgruppe m.v., kan henvises til Flygtningenævnets praksis vedrørende etniske rohingyaer fra Myanmar (tidligere Burma), se f.eks. de i Flygtningenævnets formandskabets 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3 nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet traf i begyndelsen af 2012 på baggrund af nye oplysninger indhentet af Udlændingestyrelsen afgørelse i seks prøvesager vedrørende personer, der som asylmotiv henviste til, at de var etniske rohingyaer fra Burma. I alle sager blev Udlændingestyrelsens afgørelse stadfæstet, idet nævnet i lyset af de nye baggrundsoplysninger, der var indhentet specielt med henblik på at belyse omstændighederne blandt andet ved udstedelse af bestemte dokumenter, ikke kunne lægge til grund, at de pågældende ansøgere var etniske rohingyaer fra Burma. Der henvises nærmere til formandskabets 21. beretning (2012), side 67. Denne praksis er efterfølgende blevet fulgt. Såfremt en asylansøger sandsynliggør, at den pågældende er rohingya fra Myanmar, vil den pågældende som udgangspunkt skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

I en række sager, hvor der foreligger oplysninger om vanskelige generelle forhold enten for en given befolkningsgruppe eller helt generelt, har nævnet forholdt sig udtrykkeligt hertil. Som eksempel herpå fra beretningsåret kan nævnes:

Nævnet meddelte i **august 2025** opholdstilladelse **(K-status**) til en statsborger fra Myanmar. Indrejst i 2023. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk chin og [gren af kristendommen] fra [by] i Chin State, Myanmar. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at [ansøgeren] ved en tilbagevenden til Myanmar frygter den generelle sikkerhedssituation i landet, og at [ansøgeren] ønsker at bo tæt på [familiemedlem i 1. led] i Danmark. Ansøgeren har videre henvist til, at [ansøgeren] frygter militærjuntaen, fordi juntaen i ansøgerens hjemområde leder efter tilhængere af oppositionsgrupperne Chinland Defence Force (CDF) eller Chin National Army. Ansøgeren har i den forbindelse henvist til, at [ansøgeren] er blevet opsøgt [et antal] gange. For nævnet har ansøgeren endvidere henvist til, at [ansøgerens] [familiemedlem i 2. led] siden militærkuppet i 2021 har haft en ledende rolle i Chinland Defence Force (CDF) og blandt andet fungeret som træner for oprørssoldater. [Familiemedlemmet] har boet hos ansøgeren i en periode, da [familiemedlemmet] var barn, og ansøgeren er derfor i en afledt risiko for overgreb fra militærjuntaen som følge af [familiemedlemmets] aktiviteter. Ansøgeren har for nævnet i forlængelse heraf henvist til, at [ansøgeren] har en klar formodning om, at opsøgningen skyldes, at militærjuntaen mistænker [ansøgeren] for at huse oprørssoldater, idet rygtet om [ansøgerens] [familiemedlem] havde bredt sig i landsbyen, og at [ansøgeren] blev truet med anholdelse. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at opsøgningerne af [ansøgeren] har baggrund i [ansøgerens] [familiemedlem i 2. leds] tilknytning til Chinland Defence Force (CDF). Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke forklarede herom til hverken oplysnings- og motivsamtalen [i vinteren 2023/2024] eller til samtalen [i efteråret] 2024. Under disse samtaler blev ansøgeren spurgt, om opsøgningen skyldtes personlige forhold eller generelle forhold, hvortil ansøgeren svarede, at det var på grund af de generelle forhold, idet andre beboere også var blevet opsøgt, ligesom [ansøgeren] afviste, at der skulle være en særlig årsag til, at [ansøgeren] var udsat for at blive anholdt eller dræbt af myndighederne. Flygtningenævnet finder, at den nye forklaring om baggrunden for opsøgningerne ikke kan tilskrives ansøgerens fysiske eller psykiske tilstand, selvom [ansøgeren] også for nævnet flere gange har haft svært ved at forklare sig og har fremstået forvirret og glemsom. Der er således tale om et helt centralt element i ansøgerens asylmotiv. Det er efter ansøgerens forklaring usikkert, om [ansøgeren] har været til stede under den [sidste] opsøgning, men nævnet finder, at det ikke har afgørende betydning, ligesom det heller ikke har afgørende betydning, at ansøgeren har forklaret udbyggende om den vold, som [ansøgeren] blev udsat for under den første opsøgning. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at ansøgeren er blevet opsøgt [et antal gange] af soldater fra militærjuntaen, hvoraf [ansøgeren] var til stede de [første gange], og at opsøgningerne ikke skyldes særlige forhold hos ansøgeren, der har gjort [ansøgeren] særlig udsat i forhold til myndighederne, idet også andre beboere blev udsat herfor. Det må således lægges til grund, at ansøgeren navnlig

er udrejst af Myanmar på grund af de generelle forhold i landet, herunder den sikkerhedsmæssige situation, og for at leve sammen med [familiemedlem i 1. led] i Danmark. Ansøgeren har derfor ikke med henvisning hertil sandsynliggjort, at [ansøgeren] er i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Risikoen for personer, der vender tilbage til Myanmar er beskrevet i bl.a. Udlændingestyrelsens rapport "Myanmar; Security Situation, return and military service" fra august 2024 og i DFAT's rapport om Myanmar fra april 2025. Af Udlændingestyrelsens rapport fremgår på side 32 bl.a.: "Individuals returning must have a passport and universal ID number (UID). If a returnee meets all the formal requirements in terms of travel documents, documentation, etc., has not violated any immigration rules, and has not been involved in anti-junta activities, it may be that nothing happens to this person upon return. Another source stated, however, that having the right documents will not guarantee that a person can return without facing problems, as everything is random and uncertain. Generally, sources assessed that all returnees may risk being subjected to violations, unless the returnee is affiliated with the SAC. People abroad may nonetheless choose to return to Myanmar if they cannot sustain a living abroad. According to one source, they may return to villages in opposition-controlled areas where the SAC's administrative system has broken down, and where they will not be monitored as much as if they returned to a city with SAC presence … Members of ethnic minority groups would face particular difficulties upon return. They could for instance be subjected to extra scrutiny because the military authorities suspect them of being pro-opposition, e.g. involved with EAOs or supporters of the independence movement. Finally, sources assessed that Rohingyas and Muslims in general are overall more exposed to mistrust, discrimination and negative pressure from the military authorities which is why they will be at higher risk than other groups upon returning to Myanmar. … It is not clear whether treatment upon return differs depending on whether a person returns from a neighbouring country or from Europe, or depending on whether a person returns voluntarily or is forcibly returned. An international humanitarian organisation had the impression that it does not make a difference whether a person returns from Europe or a neighbouring country, or whether the return is voluntary or forced. DIIS assessed, however, that rejected asylum seekers risk persecution upon return to Myanmar if the junta knows about their attempt to seek asylum abroad. Chin Human Rights Organization assumed that the risk would be higher for a person returning from Europe than for a person returning from a neighbouring country, such as India or Thailand. The source added that it makes a difference whether a person returns officially, e.g. through an international airport, rather than by crossing borders where there are no SAC guards to monitor the return. As regards forced returns, the military authorities search for information about an individual being forcibly returned, in addition to the information they already have. One source believed that if the returnee is not associated with anti-junta activities, it might be safe to return. According to the same sources, however, there are no guarantees regarding the military

authorities' treatment of returning individuals. Cases of forced return were reported from Thailand, India and Malaysia. A couple of CDM activists were returned from Malaysia and have subsequently disappeared. Individuals forcibly repatriated from India are assumed to have been placed in detention." Af DFAT's rapport fremgår bl.a.: "5.28 DFAT assesses, considering the high level of scrutiny of people arriving and departing Myanmar, and the severe consequences for anyone suspected of opposing or criticising the regime or having links to Western countries (see Political Opinion), a failed asylum seeker returning from Australia would be at high risk of official harassment, arbitrary detention and violence, regardless of the reason they originally left Myanmar." Flygtningenævnet finder på baggrund af disse oplysninger, og når de sammenholdes med baggrundsoplysningerne om forholdene i Myanmar i almindelighed, herunder om den vilkårlighed, som hersker, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerer asylbegrundende overgreb. Der er i vurderingen lagt vægt på, at ansøgeren, der er chin, er blevet opsøgt [et antal] gange af militærjuntaen. Det er i nævnets vurdering også indgået, at selvom nævnet ikke har kunnet lægge til grund, at opsøgningerne havde baggrund i [familiemedlem i 2. leds] tilknytning til Chinland Defence Force (CDF), så har nævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring ikke med den fornødne sikkerhed kunnet afvise, at ansøgeren har [et familiemedlem i 2. led] i Myanmar, som er tilknyttet Chinland Defence Force (CDF). Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Myan/2025/3

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Suda/2025/3 (om de generelle forhold i Sudan), der er omtalt i afsnit 4.2.2.1, Ukra 2025/13 (om de generelle forhold i Ukraine), der er omtalt i afsnit 4.2.2.2, samt Iran 2025/27 (om forholdene for kvinder i Iran), der er omtalt i afsniit 11.2.1.

Som eksempler fra tidligere års praksis kan henvises til afgørelserne Demo/2022/3 og Demo/2022/6, der er omtalt i formandskabets 31. beretning (2022), side 127 ff. hvor nævnet fandt, at forholdene i Nord Kivu var af en sådan karakter som omhandlet i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK af 28. juni 2011, hvorfor ansøgerne som udgangspunkt opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Der kan endvidere henvises til afgørelsen Myan 2023/7, der er omtalt i, formandskabets 32. beretning (2023), side 120 ff., hvori nævnet forholdt sig til baggrundsoplysningerne for sundhedspersonale i Myanmar.

4.5 Private konflikter og agents of persecution

Efter Flygtningenævnets praksis anses private konflikter som udgangspunkt ikke for at være asylbegrundende.

Private konflikter og chikane fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner, herunder væbnede grupper, kan dog antage et sådant omfang og være af en sådan intensitet, at det anses for forfølgelse.

Det er en forudsætning for meddelelse af asyl, at overgreb eller chikane fra privatpersoner er af asylrelevant karakter. Dette vil eksempelvis være tilfældet, såfremt handlingerne er begrundet i ansøgerens religiøse eller etniske tilhørsforhold, eller hvis ansøgeren risikerer overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af asyl, at en befolkningsgruppes handlinger enten er myndighederne bekendt og tilskyndes eller tolereres af disse, eller at myndighederne afviser eller er ude af stand til at yde effektiv beskyttelse mod sådanne handlinger, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 65.

Som eksempler på afgørelser, hvor ansøger har oplyst at være i risiko for overgreb fra privatpersoners eller væbnede gruppers side, kan henvises til afgørelsen Soma 2024/26, der er omtalt i afsnit 4.2.2.1.

Endvidere kan henvises til afgørelsen Iran 2021/24, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 134 f.

4.6 Betydningen af helbredsmæssige forhold

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, fremgår blandt andet, at den omstændighed, at en udlænding af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, ikke skal kunne begrunde beskyttelsesstatus.

Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig her i landet, i princippet ikke har ret til at blive i landet med henblik på fortsat at kunne modtage lægelig, social eller anden form for hjælp fra staten. Dog kan en afgørelse om udsendelse af en udlænding under helt særlige omstændigheder på grund af tvingende humanitære grunde udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

I sagen Paposhvili mod Belgien (application no. 41738/10), dom af 13. december 2016, har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol for første gang redegjort for de helt særlige tilfælde, hvor udsendelse af en alvorligt syg udlænding, selvom døden ikke er nært forestående, vil rejse spørgsmål i forhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, at det imidlertid ikke er hensigten med bestemmelsen, at der i sådanne tilfælde skal meddeles beskyttelsesstatus. I disse ganske særlige sager vil der i stedet kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b.

Kompetencen til at behandle spørgsmål om, hvorvidt der foreligger helbredsmæssige forhold, der indebærer, at udsendelse af en udlænding vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at udlændingelovens § 31 derfor vil være til hinder for udsendelsen, henhører således under Udlændinge- og Integrationsministeriet, som i øvrigt har kompetencen til at behandle sager, hvori der er ansøgt om opholdstilladelse af humanitære grunde, jf. udlændingelovens § 9 b.

Ansøgerens helbredsmæssige forhold vil dog i særlige tilfælde kunne tillægges betydning ved Flygtningenævnets vurdering af, hvorvidt en asylansøger risikerer forfølgelse eller overgreb i strid med udlændingelovens § 7. Det vil f.eks. være tilfældet, hvor ansøgerens særlige helbredsmæssige forhold i sig selv eller sammenholdt med andre faktorer udgør grunden til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for forfølgelse eller overgreb.

Som eksempler herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 94 f. nævnte afgørelse Irak/2009/76 (psykiske helbredsforhold) og den i formandskabets 19. beretning (2010), side 112 nævnte afgørelse Syrien/2010/50 (fysisk helbredsforhold) samt til de i formandskabets 22. beretning (2013), side 99 f. og 101 f. nævnte afgørelser Afg/2013/26 (datter med medfødt fysisk særkende) og Armenien/2013/1 (handicappet søn). Se også de i afsnit 14.5.1 nævnte afgørelser Afgh/2023/12 (fysisk handicap) og Afgh 2023/31 (fysisk og psykisk handicap).

Der kan endvidere henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen NA. mod Storbritannien (application no. 25904/07), dom af 17. juli 2008, samt til Domstolens afgørelse i sagen I mod Sverige (application no. 61204/09), dom af 5. september 2013. I begge sagerne fandt Domstolen under henvisning til den aktuelle situation i klagernes hjemlande, henholdsvis Sri Lanka og Rusland, at synlige ar på klagernes kroppe indebar en risiko for, at klagerne ville kunne tiltrække sig myndighedernes opmærksomhed, idet arrene kunne indikere, at klagerne havde været tilknyttet oprørere, hvorfor tilstedeværelsen af de pågældende ar kumuleret med andre faktorer indebar, at udsendelse af de pågældende til deres hjemlande ville være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, se resumé af afgørelserne i afsnit 4.3.

I sagen S.H.H. mod Storbritannien (application no. 60367/10), dom af 29. januar 2013, gjorde klageren, som var en fysisk handicappet afghansk statsborger, gældende, at det ville være i strid med artikel 3 at udsende ham til Afghanistan, idet han på grund af sit handicap ville være særligt udsat for vold og i en forhøjet risiko for at lide yderligere skade eller blive dræbt under den aktuelle væbnede konflikt i Afghanistan, ligesom han i mangel af støtte fra familie ville blive udsat for ringe levevilkår og diskrimination i Afghanistan. Domstolen udtalte, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at der var en højere risiko for handicappede personer end for andre afghanere for at blive udsat for tilfældig vold i Afghanistan, ligesom baggrundsoplysningerne ikke pegede på handicappede som værende i forhøjet risiko for vold, mishandling eller angreb. Med hensyn til de livsvilkår, klageren ville skulle leve under i Afghanistan, bemærkede Domstolen, at principperne fra sagen N. mod Storbritannien (application no. 26565/05), dom af 27. maj 2008, om udsendelse af en HIV-positiv person til Uganda fandt tilsvarende anvendelse. I begge sager ville klagerens fremtidige lidelse ikke blive påført ham ved hjemlandets myndigheders forsætlige handlinger eller undladelser, men skyldes manglende behandling. I modsætning til sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland (application no. 30696/09), dom af 21. januar 2011, vedrørte den foreliggende sag levevilkårene og den humanitære situation i en ikke-medlemsstat, som ikke har tilsvarende positive forpligtelser efter europæisk lovgivning og ikke kan holdes ansvarlig efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention for ikke at sikre de nødvendige sociale ydelser til handicappede personer. Domstolen fandt endvidere ikke, at forholdene i Afghanistan – skønt meget alvorlige som resultat af den igangværende konflikt – var sammenlignelige med situationen i Somalia på tidspunktet for afsigelse af dommen i Sufi og Elmi mod Storbritannien (application no. 8319/07 og 11444/07), dom af 28. juni 2011. Artikel 3 forpligter således ikke medlemsstaterne til at sikre alle illegale immigranter gratis og ubegrænsede sundhedsydelser. Kun under "very exceptional circumstances", hvor der hersker en tilstand af generel voldsudøvelse og tvingende humanitære grunde taler mod en udsendelse, kan medlemsstaterne blive forpligtet efter artikel 3. Til klagerens anbringende om, at forpligtelsen efter FN's handicapkonvention til at respektere handicappede personers iboende værdighed havde betydning for rækkevidden af artikel 3's anvendelsesområde udtalte Domstolen, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention ikke finder anvendelse i et tomrum, men må fortolkes i overensstemmelse med de generelle principper i international ret. Selv fortolket i overensstemmelse med FN's handicapkonvention fandt Domstolen imidlertid, at den høje tærskel for krænkelser omfattet af artikel 3 ikke var nået i den foreliggende sag.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg drøftede på et møde den 18. april 2024 betydningen af helbredsmæssige forhold i asylsager og udsendelsessager, hvor en udsendelse af en ansøger/klager kan udgøre en krænkelse af EMRK artikel 3. Udvalget bemærkede i den forbindelse, at helbredsmæssige forhold ikke i sig selv kan begrunde opholdstil-

ladelse efter udlændingelovens § 7, men at helbredsmæssige forhold i særlige tilfælde kan tillægges betydning ved vurdering af, hvorvidt en asylansøger ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse eller overgreb i medfør af udlændingelovens § 7. Det kan f.eks være tilfældet, hvor baggrundsoplysningerne om et bestemt land tyder på en reel risiko for forfølgelse eller overgreb rettet mod personer med den pågældende lidelse.

Som eksempel på sager vedrørende afghanske statsborgere, hvor helbredsmæssige forhold er indgået i en kumulativ vurdering af, om de pågældende har et bekyttelsesbehov, kan henvises til de afgørelser, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 529 ff.

For så vidt angår betydningen af helbredsmæssige forhold, herunder betydningen af psykiske sygdomme, i sager om udelukkelse af asylansøgere fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, henvises til kapitel 7.

Som eksempler på sager, hvori en ansøger har henvist til helbredsmæssige forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland. Ansøgeren, der indrejste i 2014, søgte asyl i 2023. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk russer og ortodoks kristen fra [bynavn], Rusland. Ansøgeren blev i [årstal i 2000'erne] tildelt [statsborgerskab i et andet land]. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ikke kan vende tilbage til Rusland, fordi hun ikke længere har en tilknytning til eller har pårørende i Rusland. Hun har til støtte herfor oplyst, at hun udrejste til [det andet land] i [årstal i 1990'erne] for at bosætte sig med sin [nationalitetsangivelse] ægtefælle. Hun ønsker at bo og uddanne sig i Danmark, hvor hun har sin voksne søn og har været diagnosticeret med en behandlingskrævende [sygdom]. Flygtningenævnet finder ligesom Udlændingestyrelsen, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun har frasagt sit russiske statsborgerskab. Der er herved henset til de samme omstændigheder, som anført af Udlændingestyrelsen i afgørelsen af [dato i foråret] 2025. Ansøgeren har således forklaret, at det ikke var et krav for at opnå [statsborgerskab i det andet land], at hun frasagde sig sit russiske statsborgerskab. Det forhold, at ansøgeren har afleveret sit russiske pas til det russiske konsulat i [by i det andet land], kan ikke anses som en frasigelse af sit russiske statsborgerskab. Der er endvidere henset til, at det ikke ifølge [statsborgerskabslov i det andet land] er et krav at frasige sig sit oprindelige statsborgerskab for at opnå [statsborgerskab i det andet land]. Endelig følger det af artikel 10 i den russiske statsborgerskabslov, at en russisk statsborger alene betragtes som en russisk

statsborger, uanset denne måtte have opnået statsborgerskab i et andet land. Flygtningenævnet kan herefter tilslutte sig, at den asylretlige vurdering af ansøgerens forhold alene skal foretages i forhold til Rusland. Ansøgeren har ikke oplyst om konflikter med myndighederne, grupperinger eller privatpersoner i Rusland, som kan begrunde asyl. Det af ansøgeren oplyste om, at hun ikke har nogen tilknytning til Rusland, hvor hun ikke har været siden [årstal i 1990'erne], at hun ikke har nogen pårørende i Rusland, og at hun ønsker at bo og uddanne sig i Danmark, hvor hendes voksne søn er bosiddende, kan ikke føre til en anden vurdering, idet dette er socioøkonomiske forhold, som ikke kan begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Den omstændighed, at ansøgeren er diagnosticeret med en behandlingskrævende [sygdom], kan ikke føre en anden vurdering. Flygtningenævnet bemærker, at helbredsmæssige forhold, ikke i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet kan henvise til, at det fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, således som denne bestemmelse blev affattet ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 (lovforslag nr. L 152 af 18. februar 2002, bemærkningerne til § 1, nr. 1), at sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende socioøkonomiske omstændigheder ikke kan begrunde beskyttelsesstatus, men at der i ganske særlige sager i stedet vil kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b. Kompetencen til at behandle spørgsmål om, hvorvidt der foreligger helbredsmæssige forhold, der indebærer, at udsendelse af en udlænding vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, henhører således under Udlændinge- og Integrationsministeriet, som har kompetencen til at behandle sager, hvori der er ansøgt om opholdstilladelse af humanitære grunde, jf. udlændingelovens § 9 b. Flygtningenævnet bemærker, at helbredsmæssige forhold i særlige tilfælde kan tillægges betydning ved vurdering af, hvorvidt en asylansøger ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse eller overgreb i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at der foreligger oplysninger om, at ansøgeren som følge sine helbredsmæssige forhold eller sammenholdt med andre faktorer risikerer asylbegrundende forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til Rusland. Efter en samlet vurdering af oplysningerne i sagen kan ansøgeren herefter ikke meddeles asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Rusl 2025/10

Nævnet **stadfæstede** i **september 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 1994 og oprindeligt meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren blev i 2010, 2014, 2015 og 2016 idømt fængselsstraffe for blandt andet personfarlig kriminalitet og færdselsforseelser. Klageren blev endvidere i 2015 betinget udvist med en prøvetid på 2 år. Klageren blev derudover i 2018 idømt 2 behandlingsdomme for personfarlig kriminalitet. Klageren blev ved den ene dom i 2018 betinget udvist med en prøvetid på 2 år. Klageren blev yderligere i 2019 idømt anbringelse på psykiatrisk afdeling uden længstetid for berigel-

seskriminalitet, trusler og færdselsforseelser. Klageren modtog ved samme dom advarsel om udvisning efter udlændingelovens § 24 b, stk. 1. Ved ankedom afsagt i 2020 stadfæstede landsretten byrettens dom fra 2019 med den ændring, at klageren blev idømt et år og tre måneders fængsel og udvist af Danmark efter udlændingelovens § 22, nr. 2, 3 og 6, med indrejseforbud i 12 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, nr. 6. Klageren blev endelig i 2021 idømt fængsel i 8 måneder for personfarlig kriminalitet, jf. blandt andet straffelovens § 245, stk. 1. Klageren blev ved denne dom også udvist med et indrejseforbud i seks år. Dommen blev stadfæstet samme år. Flygtningenævnet udtalte: "Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt udlændingelovens § 31 er til hinder for, at klageren kan udsendes til Somalia. Klageren tilhører klanen [klannavn] og har oplyst at [bekende sig til religion A]. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren henviste under den oprindelige sag som asylmotiv til [asylmotiv A.] Klageren henviste videre til [asylmotiv B og C]. Klageren henviste som asylmotiv endelig til, at han frygtede for sit psykiske helbred, og at han ikke kunne modtage den rette behandling i Somalia. I forbindelse med genoptagelsen af sagen har klageren fortsat henvist til sine oprindelige asylmotiver og har herudover som nyt asylmotiv henvist til [asylmotiv E]. Flygtningenævnet finder fortsat, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 på grund af [asylmotiv B]. Nævnet har herved lagt vægt på de samme forhold som Udlændingestyrelsen, herunder at [forhold]. Flygtningenævnet kan fortsat heller ikke lægge [asylmotiv C] til grund. Der er efter Flygtningenævnets opfattelse heller ikke i forbindelse med genoptagelsen af sagen fremkommet nye og væsentlige oplysninger om [asylmotiv A], der giver grundlag for en anden vurdering end den, som er kommet til udtryk i Udlændingestyrelsens afgørelse af [foråret 2021], stadfæstet af Flygtningenævnet [i sommeren 2021], eller i Udlændingestyrelsens seneste afgørelse [i vinteren 2024/2025]. Tværtimod har klageren således i nævnet forklaret, at […]. Med hensyn til klagerens frygt for overgreb som følge af [asylmotiv E], tiltræder Flygtningenævnet, at klageren heller ikke med henvisning hertil har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Kompetencen til at behandle spørgsmål om, hvorvidt der foreligger helbredsmæssige forhold, der indebærer, at udsendelse af en udlænding vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at udlændingelovens § 31 derfor vil være til hinder for udsendelsen, henhører under Udlændinge- og Integrationsministeriet, som i øvrigt har kompetencen til at behandle sager, hvori der er ansøgt om opholdstilladelse af humanitære grunde, jf. udlændingelovens § 9 b. Helbredsmæssige forhold vil dog i særlige tilfælde kunne tillægges betydning ved Flygtningenævnets vurdering af, hvorvidt en udlænding risikerer forfølgelse eller overgreb i strid med udlændingelovens § 7. Det vil f.eks. være tilfældet, hvor ud-

lændingens særlige helbredsmæssige forhold i sig selv eller sammenholdt med andre faktorer udgør grunden til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for forfølgelse eller overgreb. Det fremgår af baggrundsoplysningerne, at psykisk sygdom er et betydeligt problem i Somalia, og at en tredjedel har eller har haft en psykisk sygdom, jf. side 29 i Udlændingestyrelsens rapport "Health care services in Mogadishu – Version 2.0" fra februar 2025. Det fremgår videre, at adgangen til behandling for psykisk sygdom er begrænset over hele landet, og der er alene få kvalificerede psykiatere og psykologer, og at alene tilstande med skizofreni og bipolare lidelser anerkendes som psykiske sygdomme. I Mogadishu er der efter rapporten mulighed for på tre hospitaler at opsøge psykiatere, og i artiklen "Mental health problems in Somalia after decades og humanitarian crises: a qualitative exploration of perceptions and experiences" omtalt i Landedokumentations besvarelse af 17. juni 2025, anføres det i forlængelse af en omtale af et tilfælde med en patient, der var lænket til en stol, at der også findes faciliteter, der tilbyder "good quality mental health care". Artiklen er baseret på data indsamlet i Puntland, Hudur, i den sydvestlige Bakool-region, Deyniile i Banaadir-regionen samt i Daryeel, Hidho og Hargeisa i Somaliland. Efter baggrundsoplysningerne er stigmatisering på grund af psykisk sygdom udbredt i Somalia, herunder i sundhedssektoren og i civilsamfundet. Dette hænger bl.a. sammen med den udbredte forståelse af psykisk sygdom, hvor dette kobles til sort magi og onde ånder. Der kan i den forbindelse henvises til bl.a. Udlændingestyrelsens rapport nævnt ovenfor, side 30, samt til besvarelsen fra Landedokumentation. Stigmatisering kan bl.a. indebære udstødelse af familien, isolation, og manglende lyst til at opsøge behandling. Af bilag 2 til Udlændingestyrelsens rapport (Annex 2 Meeting notes), side 6-7, fremgår det af et referat af et interview med det somaliske sundhedsministerium den 19. december 2023, at folk med psykiske problemer på grund af stigmatiseringen kan foretrække at gå til religiøse ledere, der kan bede for dem, og at nogle som følge heraf er blevet lænket. Af samme bilag side 19, fremgår, at WHO i forbindelse med et interview med Udlændingestyrelsen den 20. november og den 7. december 2023 oplyste, at det indtil for få år siden ikke var ualmindeligt, at folk med psykiske problemer blev sat i lænker og blev fængslet, men at det så ud til, at denne praksis ikke længere forekommer. Af svaret fra Landedokumentation henvises der også til interviewene med det somaliske sundhedsministerium og WHO. Herudover henvises der til andre kilder. I den ene kilde, som er artiklen "Mental health crisis in Somalia: a review and a way forward" fra 2022, der er skrevet på baggrund af oplysninger indsamlet fra 1999-2020, beskrives lænkning eller indespærring som almindeligt forekommende, og WHO vurderede, at 90 pct. af alvorligt psykisk syge mindst en gang havde været lænket. Af denne rapport fremgår også, at WHO sammen med NGO'er har arbejdet på at reducere brugen af tvang, herunder brugen af lænker. Af den ovenfor nævnte artikel fra 2024 i Landedokumentations besvarelse beskrives, at patienter med psykiatriske lidelser bliver udsat for isolation og tvang, sommetider med lænker. I artiklen fremgår, at det kun er "walis" (personer, der

er gale og lider af svære adfærdsproblemer), der anses for psykisk syge. Flygtningenævnet finder, at det efter baggrundsoplysningerne om psykisk syge i Somalia må lægges til grund, at der generelt er meget svære forhold for psykisk syge personer, dels på grund af de manglende og utilstrækkelige behandlingsmuligheder, dels på grund af den almindelige opfattelse eller forståelse af psykisk sygdom og som konsekvens heraf stigmatiseringen af psykisk syge. Der er imidlertid efter Flygtningenævnets opfattelse ikke grundlag for generelt at antage, at psykisk syge risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Det kan således efter baggrundsoplysningerne f.eks. ikke lægges til grund, at det er almindeligt, at psykisk syge lænkes i forbindelse med behandling i det somaliske sundhedssystem. Selvom det ikke kan udelukkes, at der fortsat finder lænkning sted, er risikoen herfor efter Flygtningenævnets opfattelse knyttet til de meget alvorligt psykisk syge med en meget afvigende adfærd, og som f.eks. ikke længere kan håndteres af familien, eller som opsøger behandling uden for det konventionelle system. Det må derfor bero på en konkret vurdering i hver enkelt sag, om der er risiko for, at en psykisk syg person ved en tilbagevenden til Somalia risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, herunder lænkning. Der må i den forbindelse på den ene side lægges vægt på, hvor alvorlig en lidelse, der er tale om, og hvordan den kommer til udtryk, og på den anden side karakteren af de overgreb, man risikerer. Der er for Flygtningenævnet fremlagt en række oplysninger om klagerens psykiske helbred, hvoraf de nyeste er fra [vinteren 2023/2024]. Det må på baggrund af oplysningerne om klagerens psykiske helbred lægges til grund, at klageren ikke er sindssyg, men at han har en [psykiatrisk lidelse]. Dette fremgår således af Retslægerådets udtalelse af [efteråret 2020]. Det fremgår også heraf, at klageren efter en samlet vurdering ikke opfylder de diagnostiske kriterier for mental retardering. Klageren er i overensstemmelse hermed ved [landsrettens domme i 2020 og 2021] ikke fundet omfattet af straffelovens § 16, men af straffelovens § 69, og idømt almindelig straf, da der ikke kunne peges på særforanstaltninger, der var mere formålstjenlige. Der foreligger ikke en nyere udtalelse om klageren, der giver grundlag for en anden vurdering. Derimod fremgår det bl.a. af en udtalelse [fra sommeren 2020] fra psykiater [navn] til anklagemyndigheden, der er gengivet i [byrettens] kendelse af [vinteren 2022/2023] vedrørende ophævelse af klagerens udvisning, at klagerens tilstand grundlæggende ikke har ændret sig over de senere år. Af denne udtalelse anføres det videre, at klageren vurderes uden symptomer på en grundlæggende eller varig sindssygdom, men funktionsmæssigt begrænset af især sin dyssociale personlighedsforstyrrelse og langvarige og svære misbrugsproblematik. Af et psykiaternotat [fra vinteren 2022/2023] fremgår, at klageren i dagligdagen i fængslet er beskrevet som velfungerende og uden tegn på psykisk sygdom. I et tidligere psykiaternotat [fra efteråret 2022] beskrives hans adfærd som "mere manipulativ end som udtryk for behandlingskrævende psykisk lidelse" og i et notat fra [efteråret 2022] anføres det bl.a., at der ikke er grundlag for at overføre klageren til en psykiatrisk afdeling, da klageren ikke lider af en psykisk lidelse, der vil

kunne gøres til genstand for en behandling på en psykiatrisk afdeling. Af de lægelige oplysninger i sagen fremgår endvidere, at klageren i længere tid har været i behandling med forskellige antipsykotiske præparater. Ifølge de lægelige oplysninger blev der henover sommeren og efteråret 2023 forsøgt en nedtrapning af klagerens medicin, men af en tilføjelse til journalen [i efteråret 2023] fremgår, at klageren ikke tåler at være uden antipsykotisk medicin. Tilsvarende fremgår af et notat til journalen [i efteråret 2023], at klageren har det bedst på en effektiv antipsykotisk behandling. Klageren blev i [foråret] 2023 efter sin løsladelse kortvarigt indkvarteret på [udrejsecenter], men blev [måneden efter indkvarteringen] godkendt til særlig skærmet indkvartering […]. Han blev i den forbindelse indkvarteret på [sted]. I [efteråret] 2023 blev klageren flyttet til [center med øget støtte], hvor han fortsat opholder sig. Af en udtalelse fra [klagerens center] [fra efteråret 2024] beskrives det, at det de første måneder var nødvendigt med trygheds-skabende [foranstaltninger] for at skabe ro omkring klageren, men at klageren siden foråret 2024 har været i positiv trivsel og udvikling, og at der ikke længere er behov for [foranstaltningerne]. Det fremgår videre, at han er blevet særdeles god til at gøre brug af forskellige strategier til at kontrollere sin tidligere voldsomme adfærd. Ifølge udtalelsen tager klageren selv sin medicin uden problemer. Klageren opleves således som værende stabiliseret i forhold til sin psykiske tilstand og funktionsniveau. Under nævnsmødet har han oplyst, at han selv tager sin medicin, og at han selv tager bussen og toget, når han skal [tage offentlig transport for at] besøge sin familie. Flygtningenævnet finder på baggrund af oplysningerne om klagerens helbred, at han ikke kan anses for at lide af en alvorlig psykisk sygdom. Efter oplysningerne om klageren i øvrigt, herunder under hans afsoning og under hans ophold hos [klagerens center], sammenholdt med baggrundsoplysningerne, finder Flygtningenævnet ikke, at klageren som følge af sine helbredsmæssige forhold vil påkalde sig en sådan opmærksomhed, at han vil være i reel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Den antipsykotiske medicin, som klageren tager, er ifølge Udlændingestyrelsens rapport tilgængelig på apoteker i [klagerens hjemby]. Klageren opfylder herefter ikke betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2025/15

Nævnet **stadfæstede** i **september 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Klageren, der indrejste som barn i 1998, søgte ayl i 2023. Flygtningenævnet udtalte: "Ansøgeren er etnisk somali og født muslim. Ansøgeren har oplyst, at han praktiserede islam frem til sin udrejse af [afrikansk land A], men efter indrejsen i Danmark har ansøgeren ikke anset sig som muslim, og han anser sig nu som frafaldet islam og tror ikke på nogen religion. Ansøgeren er fra [by], Somalia, men han har boet flere år i [afrikansk land A], herunder i [en flygtningelejr i afrikansk land A]. Ansøgeren tilhører hovedklanen [klannavn A], subklanen [klannavn B]. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i

øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive udsat for asylbegrundende overgreb, idet han har tatoveringer. Ansøgeren har som asylmotiv videre henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive udsat for asylbegrundende overgreb, idet han er frafaldet islam. Ansøgeren har oplyst, at han ikke er religiøs, og at han ikke er konverteret til en anden religion. Ansøgeren har som asylmotiv yderligere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive udsat for asylbegrundende overgreb som følge af sine sygdomme og sit psykiske helbred. Ansøgeren har til støtte herfor blandt andet oplyst, at han ikke kan modtage den nødvendige medicinske behandling i Somalia. Ansøgeren har som asylmotiv endelig henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive udsat for asylbegrundende overgreb, idet han er homoseksuel. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han fandt ud af, at han er homoseksuel, da han var [18-21] år, og at han har haft mandlige kærester. Generelt om vurderingen. Ansøgeren må efter sagens oplysninger anses for en person med mentale forstyrrelser. Om denne persongruppe fremgår blandt andet følgende af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus i henhold til 1951-konventionen og 1967-protokollen om flygtninges retsstilling: "207. It frequently happens that an examiner is confronted with an applicant having mental or emotional disturbances that impede a normal examination of his case. A mentally disturbed person may, however, be a refugee, and while his claim cannot therefore be disregarded, it will call for different techniques of examination. 208. The examiner should, in such cases, whenever possible, obtain expert medical advice. The medical report should provide information on the nature and degree of mental illness and should assess the applicant's ability to fulfil the requirements normally expected of an applicant in presenting his case (see paragraph 205 (a) above). The conclusions of the medical report will determine the examiner's further approach. 209. This approach has to vary according to the degree of the applicant's affliction and no rigid rules can be laid down. The nature and degree of the applicant's "fear" must also be taken into consideration, since some degree of mental disturbance is frequently found in persons who have been exposed to severe persecution. Where there are indications that the fear expressed by the applicant may not be based on actual experience or may be an exaggerated fear, it may be necessary, in arriving at a decision, to lay greater emphasis on the objective circumstances, rather than on the statements made by the applicant. 210. It will, in any event, be necessary to lighten the burden of proof normally incumbent upon the applicant, and information that cannot easily be obtained from the applicant may have to be sought elsewhere, e.g. from friends, relatives and other persons closely acquainted with the applicant, or from his guardian, if one has been appointed. It may also be necessary to draw certain conclusions from the surrounding circumstances. If, for instance, the applicant belongs to and is in the company of a group of refugees, there is a presumption that he shares their fate and qualifies in the same manner as they do. 211. In examining his application,

therefore, it may not be possible to attach the same importance as is normally attached to the subjective element of "fear", which may be less reliable, and it may be necessary to place greater emphasis on the objective situation. 212. In view of the above considerations, investigation into the refugee status of a mentally disturbed person will, as a rule, have to be more searching than in a "normal" case and will call for a close examination of the applicant's past history and background, using whatever outside sources of information may be available." Flygtningenævnets vurdering af ansøgerens asylmotiver er foretaget i overensstemmelse med de ovennævnte retningslinjer. Vurderingen er tillige foretaget i lyset af ansøgerens forklaringer til Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet, hvorefter ansøgeren har udtalt blandt andet, at han ikke kan huske, hvad han tidligere har oplyst under behandlingen af sin asylsag, og at han generelt kan finde på at opdigte ting, der ikke passer. *Asylmotiverne*. *Tatoveringer.* Flygtningenævnet har som Udlændingestyrelsen lagt til grund, at ansøgeren har fået udført en række tatoveringer på [flere kropsdele], som han efter sin tidligere forklaring ønsker at få fjernet snarest muligt. Under nævnsmødet har ansøgeren forklaret, at det imidlertid er hans familie, der ønsker, at han får fjernet sine tatoveringer, men at han selv ønsker flere tatoveringer, herunder i [kropsdel]. Baggrundsoplysningerne kan indikere, at tatoveringer betragtes som kulturelt uacceptable eller som et tabu i Somalia, men der er ikke holdepunkter for at antage, at ansøgeren alene med henvisning til sine tatoveringer har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. *Religion*. Ansøgeren har oplyst, at han ikke anser sig selv for muslim og har hertil oplyst, at han ikke har en anden religiøs overbevisning. Ansøgeren har heller ikke i forbindelse med Flygtningenævnets behandling af sagen nærmere uddybet betydningen heraf for hans generelle forhold til islam, bortset fra at han ikke ønsker at gå i moské. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren herefter ikke alene ved sin egen forklaring har sandsynliggjort, at han er frafaldet islam, eller at han i øvrigt har taget afstand fra islam på en sådan måde, at han risikerer asylbegrundende overgreb ved en tilbagevenden til Somalia. Med henvisning hertil kan dette asylmotiv ikke føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. *Homoseksualitet*. Ansøgeren har i forbindelse med sagens behandling i Flygtningenævnet i [vinteren 2024/2025] som et nyt asylmotiv oplyst, at han ved en tilbagevenden til Somalia endvidere frygter at blive udsat for forfølgelse, idet han er homoseksuel. Ansøgeren har oplyst, at han fandt ud af, at han er homoseksuel, da han var [18-21] år, og at han har haft [flere] mandlige kærester. Ansøgeren har ikke tidligere fortalt til nogen, at han er homoseksuel, da han frygtede, at hans familie ville finde ud af det, og at de ikke ville acceptere det. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sin indre erkendelse af sin seksualitet som homoseksuel efter en troværdighedsvurdering ikke fremstår overbevisende, og forklaringen herom kan derfor ikke lægges til grund. Der er herunder tillige lagt vægt på de samme forhold, som Udlændingestyrelsen har lagt vægt på, navnlig at ansøgeren har forklaret forskelligt om varigheden af bofællesskabet med

[mand A], og at ingen af forklaringerne stemmer med de registrerede adresseoplysninger, ligesom [kommune] ikke har kunnet bekræfte ansøgerens forklaring om, at han har fortalt sin sagsbehandler, at han er homoseksuel, eller at kommunen i øvrigt skulle have anmeldt til politiet, at ansøgeren udnyttede [mand A] finansielt. Ansøgeren har under nævnsmødet fremlagt en række beskeder af nyere dato med korrespondance med [mand A], men dette kan efter indholdet heraf og efter det ovenfor anførte ikke føre til en anden vurdering af dette asylmotiv. *Psykisk helbred*. Kompetencen til at behandle spørgsmål om, hvorvidt der foreligger helbredsmæssige forhold, der indebærer, at udsendelse af en udlænding vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at udlændingelovens § 31 derfor vil være til hinder for udsendelsen, henhører under Udlændinge- og Integrationsministeriet, som i øvrigt har kompetencen til at behandle sager, hvori der er ansøgt om opholdstilladelse af humanitære grunde, jf. udlændingelovens § 9 b. Helbredsmæssige forhold vil dog i særlige tilfælde kunne tillægges betydning ved Flygtningenævnets vurdering af, hvorvidt en udlænding risikerer forfølgelse eller overgreb i strid med udlændingelovens § 7. Det vil f.eks. være tilfældet, hvor udlændingens særlige helbredsmæssige forhold i sig selv eller sammenholdt med andre faktorer udgør grunden til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for forfølgelse eller overgreb. Flygtningenævnet finder, at det efter baggrundsoplysningerne om psykisk syge i Somalia må lægges til grund, at der generelt er meget svære forhold for psykisk syge personer, dels på grund af de manglende og utilstrækkelige behandlingsmuligheder, dels på grund af den almindelige opfattelse eller forståelse af psykisk sygdom og som konsekvens heraf stigmatiseringen af psykisk syge. Der er imidlertid efter Flygtningenævnets opfattelse ikke grundlag for generelt at antage, at psykisk syge risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Det kan således efter baggrundsoplysningerne ikke lægges til grund, at det er almindeligt, at psykisk syge lænkes i forbindelse med behandling i det somaliske sundhedssystem. Selvom det ikke kan udelukkes, at der fortsat finder lænkning sted, er risikoen herfor efter Flygtningenævnets opfattelse knyttet til de meget alvorligt psykisk syge med en meget afvigende adfærd, og som f.eks. ikke længere kan håndteres af familien, eller som opsøger behandling uden for det konventionelle system. Det må derfor bero på en konkret vurdering i hver enkelt sag, om der er risiko for, at en psykisk syg person ved en tilbagevenden til Somalia risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, herunder lænkning. Der må i den forbindelse på den ene side lægges vægt på, hvor alvorlig en lidelse der er tale om, og hvordan den kommer til udtryk, og på den anden side karakteren af de overgreb, den pågældende risikerer. Det anførte skal også ses i lyset af, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, at psykisk sygdom er et betydeligt problem i Somalia, og at en tredjedel har eller har haft en psykisk sygdom, jf. Udlændingestyrelsens rapport "Health care services in Mogadishu — Version 2.0" fra februar 2025, side 29. Der er for Flygtningenævnet fremlagt en række oplysninger om ansøgerens psykiske helbred, hvoraf de ny-

este er fra [foråret] 2024. Det må på baggrund af disse oplysninger lægges til grund, at ansøgeren anses at være i en tilstand ligestillet med mental retardering i lettere grad, og at han tidligere og siden 2015 har været forbigående diagnosticeret med andre psykiske lidelser i forbindelse med stofindtagelse. Ansøgeren er ved [landsrettens] ankedom af [vinteren 2022/2023] i overensstemmelse med Retslægerådets udtalelse af [vinteren 2021/2022] fundet omfattet af straffelovens § 16, stk. 2. Ansøgeren blev i den forbindelse dømt til at undergive sig psykiatrisk behandling ved anbringelse i institution for personer med vidtgående psykiske handicap med tilsyn, således at han efter bestemmelse fra kommunen kan overføres til sikret afdeling, jf. straffelovens § 68. Ansøgeren ses i øvrigt diagnosticeret med [en anden psykiatrisk lidelse], og han modtager en række medicinpræparater, herunder to typer psykofarmaka "mod sindslidelse". På den anførte baggrund finder Flygtningenævnet på den ene side, at ansøgeren som følge af sit psykiske helbred vil være i en udsat position ved en tilbagevenden til Somalia, herunder da han er i medicinsk behandling, og da hans sindstilstand og hans tatoveringer må forventes at påkalde sig opmærksomhed. På den anden side finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke kan anses for at lide af en alvorlig psykisk sygdom, ligesom det efter den ovennævnte rapport fra Udlændingestyrelsen må lægges til grund, at psykofarmaka, herunder til dels den type, som er udskrevet til ansøgeren, er tilgængelig på apoteker i [ansøgerens hjemby]. Nævnet lægger som Udlændingestyrelsen endvidere til grund, at ansøgeren har familie i Somalia, selv om ansøgeren under nævnsmødet har afvist, at han har familie i hjemlandet. Ansøgeren har dertil forklaret, at hans far, der er bosat i USA, opholder sig i [ansøgerens hjemby] [antal] måneder om året. Ansøgeren fremtræder i øvrigt som stabiliseret i forhold til sin psykiske tilstand og sit funktionsniveau. Efter en samlet vurdering af de således foreliggende lægelige oplysninger om ansøgeren og oplysningerne om hans øvrige personlige forhold sammenholdt med baggrundsoplysningerne om Somalia, herunder om befolkningens og sundsvæsenets generelle behandling af personer med psykiske lidelser og om den generelle situation i [ansøgerens hjemby], finder Flygtningenævnet, at det ikke kan anses for sandsynliggjort, at ansøgeren ved en udsendelse til Somalia risikerer asylbegrundende forfølgelse eller overgreb." Soma/2025/17

4.7 Betydningen af tortur

4.7.1 Internationale forpligtelser

Danmark er på flygtningeområdet bundet af en række internationale regler, herunder egentlige folkeretlige forpligtelser i form af konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Flygtningekonventionens artikel 1 A, omtaler ikke tortur blandt de asylbegrundende omstændigheder, men tortur kan være en del af en forfølgelse på baggrund af f.eks. politiske anskuelser. Det forhold, at en asylansøger i sit hjemland har været udsat for

tortur eller lignende behandling, kan således være af væsentlig betydning for vurderingen af, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt.

Af særlig betydning for Flygtningenævnets virksomhed er udover flygtningekonventionen blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen), FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder (CCPR) og FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW). Beskyttelsen mod tortur og lignende behandling efter de nævnte konventioner er indskrevet i udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol blevet tillagt eksterritorial virkning og indebærer således et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 3, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Tilsvarende indeholder torturkonventionens artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur. Forbuddet indebærer, at staterne forinden iværksættelse af udvisning, tilbagesendelse (afvisning) eller udlevering af en udlænding skal vurdere, om den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur som defineret i konventionens artikel 1.

Efter CCPR artikel 7 må ingen underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af FN's Menneskerettighedskomité blevet tillagt eksterritorial virkning og indeholder således også et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 7, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Efter CEDAW artikel 2 fordømmer deltagerstaterne alle former for forskelsbehandling af kvinder og forpligter sig til at afstå fra at deltage i nogen handling eller praksis, hvormed der forskelsbehandles mod kvinder. Ifølge CEDAWs General Recommendation no. 19: Violence against women, omfatter definitionen af diskrimination i konventionens artikel 1 kønsbaseret vold, herunder vold rettet mod en kvinde, fordi hun er kvinde, eller vold der rammer kvinder i uproportionalt omfang. Dette inkluderer handlinger, som påfører kvinden fysisk, psykisk eller seksuel skade eller lidelse, trusler om sådanne handlinger, tvang eller andre begrænsninger i friheden.

Efter Flygtningenævnets praksis kan betingelserne for at meddele asyl eller beskyttelsesstatus imidlertid ikke anses for opfyldt i alle tilfælde, hvor en asylansøger har været udsat for tortur i sit hjemland. Afgørende for den asylretlige bedømmelse er som udgangspunkt, om ansøgeren aktuelt risikerer tortur, se herom i afsnit 4.7.2.

I de tilfælde, hvor nævnet kan lægge til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur og ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive udsat for tortur som led i en forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, vil der blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Flygtningenævnet vil endvidere anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), for opfyldt, hvis der foreligger konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i reel risiko for at blive underkastet tortur.

4.7.2 Vurdering af den aktuelle risiko

Når tortur angives som en del af asylgrundlaget, kan momenter som torturens karakter, herunder overgrebenes omfang, grovhed og hyppighed, samt asylansøgerens alder, tillægges betydning for sagens afgørelse. Det bemærkes, at den udøvede tortur kan antage karakter af såvel grove psykiske som grove fysiske overgreb. Endvidere kan særligt tidspunktet for overgrebene set i forhold til ansøgerens udrejse og eventuelle ændringer i magtforholdene i hjemlandet være afgørende for, hvorvidt der meddeles opholdstilladelse.

En asylansøgers frygt for overgreb ved en tilbagevenden til sit hjemland kan føre til meddelelse af asyl, såfremt den støttes af en objektivt funderet antagelse om at ansøgeren ved en tilbagevenden vil blive udsat for overgreb. I nævnets vurdering heraf indgår blandt andet oplysninger om, hvorvidt der i asylansøgerens hjemland pågår systematiske alvorlige, åbenbare eller massive krænkelser af menneskerettighederne.

Om betydningen af den aktuelle menneskeretlige situation i hjemlandet i forhold til risikoen for tortur kan blandt andet henvises til FN's Torturkomités udtalelse i sagen S.A. mod Danmark, communication no. 339/2008 (Iran), hvor klageren under henvisning til tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 4.2.1 for en nærmere beskrivelse af sagen.

Vedrørende betydningen af tidligere tilfælde af tortur ved vurderingen af den aktuelle risiko for, at pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet på ny vil være i risiko for

at blive udsat for tortur, kan blandt andet henvises til FN's Torturkomités udtalelse i sagen S.G. mod Danmark, communication no. 458/2011 (Etiopien), hvor komitéen udtalte, at det relevante spørgsmål for komitéen er, hvorvidt klageren aktuelt løber en risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, og at mishandling i fortiden alene er et af de elementer, som skal tages i betragtning. Komitéen udtalte videre, at selvom det antoges, at klageren i den konkrete sag tidligere havde været udsat for tortur fra myndighedernes side, var det ikke en automatisk følge heraf, at klageren nu, mindst syv år efter at den påståede hændelse fandt sted, fortsat ville være i risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 276 ff., for en nærmere beskrivelse af sagen.

Endvidere kan der om betydningen af det tidsmæssige aspekt i forhold til den aktuelle risiko for tortur blandt andet henvises til Torturkomitéens udtalelser i sagerne R. K. og andre mod Sverige, communication no. 309/2006 (Aserbajdsjan) og M.S.H. mod Sverige, communication no. 235/2003 (Bangladesh), hvor klagerne på grund af tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden. Se for en nærmere beskrivelse af de to sager Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, som er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Som eksempler på sager, hvor nævnet ikke har fundet, at der forelå en aktuel risiko for tortur, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), afsnit 6.11.2.

Som eksempel på afgørelser fra Flygtningenævnet, hvor der fandtes at være en aktuel risiko, selvom overgrebene lå tilbage i tid, kan der henvises til den i formandskabets 26. beretning (2017), afsnit 6.10.2 nævnte afgørelse Afgh/2017/423.

4.7.3 Bevisvurderingen

I afsnit 11.2 er Flygtningenævnets bevisvurdering nærmere beskrevet. Det fremgår her blandt andet, at ansøgerens afgivelse af divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet kan medføre en svækkelse af den pågældendes troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage særlige hensyn til blandt andre torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb.

Som eksempel på, hvor nævnet ved bevisvurderingen har taget særlige hensyn til blandt andre torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), afsnit 6.11.3.

4.7.3.1 Iværksættelse af en torturundersøgelse

I sager, hvor tortur påberåbes som en del af asylgrundlaget, kan det ske, at Flygtningenævnet finder det nødvendigt at indhente yderligere oplysninger om den påberåbte tortur, før der træffes afgørelse i sagen. Nævnet kan som et led i dets officialvirksomhed, jf. udlændingelovens § 54, stk. 1, for eksempel anmode om en torturundersøgelse af asylansøgeren. En sådan beslutning træffes typisk først under nævnsmødet, idet nævnets vurdering af, hvorvidt iværksættelse af en torturundersøgelse er nødvendig i forhold til den asylretlige vurdering af sagen, afhænger af sagens konkrete omstændigheder.

General Comment 10.4, pkt. 189, omhandler iværksættelse af torturundersøgelser:

Artikel 18(d) er affattet således:

> "18. For the purpose of fully implementing article 3 of the Convention, State parties should take legislative, administrative, judicial and other preventive measures against possible violations of the principles of "non-refoulement", including
>
> […]
>
> (d) The refferal of the person alleging previous torture to an independent medical examination free of charge, in accordance with the Manual on the Effective Investigation and Documentation of Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (the Istanbul Protocol)"

Der henvises videre til pkt. 41, som er citeret i afsnit 4.7.3.1.1.

Nedenfor følger nogle eksempler på situationer, hvor nævnet har valgt enten at afvise en anmodning om torturundersøgelse eller at iværksætte en undersøgelse. Der henvises i den forbindelse til formandskabets 21. beretning (2012), side 168 ff., vedrørende FN's Torturkomités udtalelse i sagen K.H. mod Danmark, communication no. 464/2011 (Afghanistan).

Se også Torturkomitéens udtalelse i sagen S.G. mod Danmark, communication no. 458/2011 (Etiopien), som er nævnt i afsnit 4.7.2. I den pågældende sag havde klageren gjort gældende, at det udgjorde en krænkelse af torturkonventionens artikel 3, at myndighederne havde afvist de lægelige udtalelser fra Dansk Røde Kors og Amnesty Internationals lægegruppe uden i stedet at foranstalte, at der blev iværksat en neutral torturundersøgelse. Danmark gjorde heroverfor gældende, at en sådan undersøgelse ikke var nødvendig blandt andet henset til klagerens generelt utroværdige forklaring. Efter at have slået fast, at tidligere tortur alene var et af de elementer, der skulle tages i betragtning, og at det relevante spørgsmål for komitéen var, hvorvidt klageren aktuelt risike-

rede at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalte komitéen, at klagerens oplysninger var for utilstrækkelige til at sandsynliggøre hendes påstand om, at hun ville risikere at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, og at en udsendelse til hjemlandet derfor ikke ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3. Komitéen kritiserede ikke de danske myndigheder for ikke at have iværksat en torturundersøgelse.

Se endvidere Torturkomitéens udtalelse i sagen M.S. mod Danmark, communication no. 429/2010 (Sri Lanka), hvor komitéen fandt, at en udsendelse af klageren til Sri Lanka ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i torturkonventionen. Komitéen noterede sig, at klageren havde gjort gældende, at hun havde været udsat for tortur, og at de danske myndigheder skulle have iværksat en lægeundersøgelse, der kunne be- eller afkræfte hendes påstand herom. Komitéen bemærkede imidlertid, at de relevante myndigheder havde foretaget en grundig vurdering af de beviser, som klageren havde fremlagt, og at myndighederne havde fundet, at beviserne manglede troværdighed, og at det derfor ikke havde været nødvendigt at iværksætte en lægelig undersøgelse. Komitéen bemærkede videre, at selvom det måtte kunne lægges til grund, at klageren havde været udsat for tortur, var det relevante spørgsmål, om hun aktuelt risikerede tortur ved en tilbagevenden til Sri Lanka, og at det forhold, at klageren tidligere havde været udsat for tortur, ikke var ensbetydende med, at hun, flere år efter, at de påberåbte begivenheder havde fundet sted, stadig risikerede at blive udsat for tortur ved en udsendelse til hjemlandet. Sagen er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 223 ff.

Torturkomitéen har den 25. november 2016 afgivet udtalelse i sagen M.B. og A.B. og andre mod Danmark, communication no. 634/2014 (Rusland), hvori komitéen fandt, at Danmark havde foretaget en troværdighedsvurdering til ugunst for klagerne uden at foranstalte en torturundersøgelse af den mandlige klager, og at Danmark herved ikke havde foretaget en tilstrækkelig undersøgelse af, om den mandlige klager ville være i risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se nærmere gennemgang af sagen og Torturkomitéens udtalelse i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 277 ff.

Torturkomitéens udtalelse gav anledning til drøftelse i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 21. februar 2017. Udvalget fandt ikke, at udtalelsen gav anledning til generelt at ændre praksis i forhold til, hvornår der bør iværksættes en torturundersøgelse. Udvalget fandt videre, at det forhold, at en asylansøger måtte anmode om at få foretaget en torturundersøgelse, ikke i sig selv kan medføre en absolut pligt for asylmyndigheden til at iværksætte en sådan undersøgelse. Det må som hidtil bero på en konkret vurdering, herunder af om resultatet af undersøgelsen vil kunne bidrage til sa-

gens oplysning. Udvalget fandt på den baggrund, at nævnets praksis, som den blandt andet er beskrevet i formandskabets 24. beretning (2015), side 439 ff., således fortsat er gældende. Udvalget bemærkede i den forbindelse, at nævnets medlemmer er opmærksomme på muligheden for at gennemføre torturundersøgelser, hvis sagens oplysninger giver anledning hertil.

Flygtningenævnet genoptog i marts 2017 sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde, således at nævnet i lyset af Torturkomitéens udtalelse kunne foretage en fornyet vurdering af ansøgerens asylansøgning. Flygtningenævnet meddelte på ny ansøgeren afslag på asyl. Se nærmere gennemgang af sagen i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 485.

Torturkomitéen har den 12. maj 2017 afgivet udtalelse i sagen A.M.D. og andre mod Danmark, communication no. 653/2015 (Rusland), hvori komitéen fandt, at Danmark burde have foranstaltet en torturundersøgelse af klageren, og at Danmark herved ikke havde foretaget en tilstrækkelig undersøgelse af, om klageren var i en reel, aktuel og individuel risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til sit hjemland. Se nærmere gennemgang af sagen og Torturkomitéens udtalelse i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 486 ff.

Torturkomitéens udtalelse gav endnu en gang anledning til drøftelse i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 22. juni 2017. Udvalget fandt, at komitéen syntes at mene, at myndighederne som udgangspunkt i alle sager, hvor ansøgeren oplyser at have været udsat for tortur og ønsker gennemført en egentlig torturundersøgelse, bør iværksætte en sådan undersøgelse, inden der træffes afgørelse i sagen. Udvalget var under henvisning til princippet om fri bevisvurdering ikke enig heri. Udvalget fandt, at det således fortsat er op til det enkelte nævn at vurdere, om der er anledning til at iværksætte en torturundersøgelse uafhængigt af eventuelle påstande herom. Udvalget bemærkede i den anledning, at nævnets medlemmer naturligvis skal være opmærksomme på muligheden for at iværksætte en torturundersøgelse, hvis resultatet heraf må antages at kunne være af betydning for afgørelsen.

Se også Torturkomitéens udtalelser i sagerne S.S.B. mod Danmark, communication no. 602/2014 (Sudan) og G.I. mod Danmark, communication no. 625/2014 (Pakistan). Sagerne er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 491 ff.

Hvis Flygtningenævnet lægger ansøgerens asylmotiv til grund, og der samtidig er en aktuel risiko for tortur eller forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, vil nævnet ikke foranstalte en torturundersøgelse. Som eksempel herpå kan der henvises til afgø-

relserne Syri/2017/39 og Afgh/2018/304 fra tidligere beretningsår, der er offentligt tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside.

Hvis Flygtningenævnet kan lægge til grund eller anser det for sandsynligt, at ansøgeren tidligere har været udsat for tortur, men efter en konkret vurdering af ansøgerens forhold ikke finder, at der består en reel risiko for tortur ved en udsendelse i dag, vil nævnet som udgangspunkt heller ikke foranstalte en undersøgelse iværksat. Hvis Flygtningenævnet anser ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, såfremt forklaringen, herunder om tortur, må lægges til grund, men finder, at forklaringen dog er behæftet med en vis usikkerhed, kan nævnet beslutte at udsætte sagen med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse, der eventuelt vil kunne understøtte ansøgerens forklaring. Der henvises i den forbindelse til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), afsnit 6.11.3.1 nævnte afgørelse Etio/2019/17, side 491 ff., og Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), afsnit 6.9.3.1 nævnte afgørelse Sril/2016/7, side 446 ff.

Hvis torturundersøgelsen herefter konkluderer, at ansøgerens skader kan være opstået ved tortur, kan det have indflydelse på den generelle troværdighedsvurdering af ansøgerens forklaringer, da det ikke kan forventes, at personer, som tidligere har været udsat for tortur altid er i stand til at afgive en forklaring om sagens faktum på samme måde som en person, der ikke tidligere har været udsat for tortur. Hertil kommer, at nævnet anvender princippet om benefit of the doubt. Nævnet forventer ikke, at man gennem en torturundersøgelse får oplyst årsagen til tortur, hvilket selvsagt ikke er muligt. En torturundersøgelse kan heller ikke altid afklare, hvorvidt ansøgerens skader er udtryk for tortur, eller om de hidrører fra for eksempel slagsmål, overfald, uheld eller krigshandlinger. I de sager, hvor ansøgerens forklaring giver anledning til tvivl, kan en torturundersøgelse imidlertid understøtte ansøgerens forklaring så meget, at princippet om benefit of the doubt fører til, at den pågældende meddeles asyl.

I sager, hvor ansøgeren har oplyst at have været udsat for tortur som følge af forhold, der fortsat gør sig gældende, hvorfor ansøgeren ved en tilbagevenden risikerer igen at blive udsat for tortur, vil nævnet som udgangspunkt ikke foranstalte en torturundersøgelse iværksat, hvis ansøgeren under hele forløbet har fremstået utroværdig, og nævnet derfor i det hele må forkaste ansøgerens forklaring om den oplyste tortur eller de forhold, der gav anledning hertil.

Der kan om betydningen af ansøgerens troværdighed i forhold til betydningen af lægelige oplysninger henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Cruz og andre mod Sverige (application no. 15576/89), dom af 20. marts 1991, præmisserne 77-82, samt Torturkomitéens udtalelse i sagen M. O. mod Danmark, ap-

plication no. 209/2002 (Algeriet), punkterne 6.4-6.6, hvor klagernes forklaringer om tortur og de tilvejebragte lægelige oplysninger herom blev tilsidesat på grund af klagernes manglende troværdighed i øvrigt.

Se for en nærmere beskrivelse af sagerne Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelse efter flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og notat om FN's torturkonvention, som begge er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Der har været eksempler på, at en ansøger har kunnet påvise, at han har fysiske eller psykiske skader, der ifølge hans forklaring stammer fra tortur. Til tider er ansøgerens oplysninger om skaderne underbygget af lægeundersøgelser, herunder undersøgelser foretaget af Amnesty Internationals lægegruppe. Det hænder, at det i konklusionerne fra disse undersøgelser er angivet, at der ses at være overensstemmelse mellem de objektive fund og ansøgerens forklaringer om tortur som følge af konflikter med myndighederne. Hvis nævnet i en sådan sag har forkastet hele ansøgerens forklaring om de forhold, der skulle have begrundet torturen – for eksempel fordi det på ingen måde kan lægges til grund, at ansøgeren har været politisk aktiv, eller at den politiske aktivitet er blevet opdaget af myndighederne – vil det ikke i sig selv give anledning til iværksættelse af en torturundersøgelse. Nævnet kan i en sådan sag selvsagt konstatere, at ansøgeren har fysiske eller psykiske skader, men nævnet kan ikke dermed konkludere, hvorfor skaderne er blevet påført eller af hvem. Det vil derfor heller ikke kaste yderligere lys over sagen at iværksætte en egentlig torturundersøgelse ved Retsmedicinsk Institut, som blot vil kunne konstatere det samme, nemlig at ansøgeren har fysiske og psykiske skader, der kan være opstået på den af ham beskrevne måde, men også kan være opstået på andre måder. Sagt på en anden måde, kan en torturundersøgelse ikke nødvendigvis afklare, om ansøgerens skader skyldes tortur, eller om de stammer fra slagsmål, overfald, uheld, krigshandlinger eller andet. Undersøgelsen kan heller ikke afklare, om ansøgerens forklaring om, hvorfor eller af hvem han blev udsat for tortur, er sand. Hvis forklaringen om, hvorfor ansøgeren blev udsat for tortur, må forkastes som utroværdig, og det ifølge ansøgeren er de samme forhold, der medfører, at han stadig risikerer at blive udsat for tortur, kan det selvfølgelig ikke lægges til grund, at ansøgeren alene på den baggrund risikerer at blive tortureret. Derfor finder Flygtningenævnet ikke, at der er behov for at iværksætte en torturundersøgelse i den slags sager, idet undersøgelsen ikke vil bidrage til oplysning af sagen.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet fandt, at der ikke var behov for at iværksætte en torturundersøgelse, idet undersøgelsen ikke ville bidrage til oplysning af sagen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig kinesisk statsborger. Indrejst i 2017 og søgt asyl senest i 2024. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kineser fra[A], Kina. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han er tilknyttet [religiøs bevægelse] og har været aktiv medlem af bevægelsen fra perioden 2000 frem til sin udrejse af Kina, og at han på den baggrund frygter forfølgelse af ukendte personer. Ansøgeren har som støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i Kina udleverede materiale relateret til [religiøs bevægelse], hvilket medførte, at han blev opsøgt af ukendte personer, der første gang konfiskerede hans materiale og truede ham. Anden gang, blev han tilbageholdt af fire personer, der tvang ham ind i en bil. Han var derefter indespærret i et lille mørkt rum, hvor han gentagne gange blev slået og afhørt om [religiøs bevægelses netværk]. Efter længere tids indespærring, blev han løsladt og truet med repressalier, såfremt han ikke stoppede med at udlevere materiale. Ansøgerens forklaring har fremstået usikker og i betydeligt omfang udetaljeret, ligesom han på væsentlige punkter har forklaret divergerende. Herunder har ansøgeren kun i begrænset omfang kunne forklare, om sin tilknytning til og indholdet af [religiøs bevægelse] og hvilket materiale han i Kina angiveligt har udleveret vedrørende [religiøs bevægelse]. Endvidere har ansøgerens forklaring, om hvilke lande han tidligere har været i og udbredt [religiøs bevægelse], været divergerende og usikker. Ansøgerens forklaring vedrørende omstændighederne ved indespærringen i Kina, herunder, om der har været medindsatte, og om disse har udsat ham for overgreb, har tillige været divergerende. På denne baggrund, og idet Flygtningenævnet desuden kan tilslutte sig de af Udlændingestyrelsen påpegede divergenser og usikkerheder i ansøgerens forklaring, kan ansøgerens forklaring ikke lægges til grund. Flygtningenævnet er opmærksom på, at FN's Komité mod Tortur i sine "General Comment No 4" punkt 40-41 anbefaler, at sådanne undersøgelser iværksættes, uanset om den relevante myndighed finder det sandsynligt, at ansøgeren har været udsat for tortur eller ej. Det er imidlertid Flygtningenævnets praksis at tage stilling til behovet for sådanne undersøgelser på konkret grundlag og ikke ud fra en generel standard. Det fremgår af udlændingelovens § 54, stk. 1, at Flygtningenævnet drager omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Efter Flygtningenævnets bevisvurdering af ansøgerens forklaring, og efter det i øvrigt foreliggende findes en sådan undersøgelse ikke at have betydning for sagens afgørelse. Flygtningenævnet finder derfor ikke anledning til at udsætte sagen med henblik på at iværksætte en torturundersøgelse. På baggrund heraf finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Kina vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Kina/2025/2

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Irak 2023/1, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 410 ff. og den i Flygtningenævnets for-

mandskabs 28. beretning (2019), afsnit 6.11.3.1 nævnte afgørelse Ugan/2019/10, side 494 ff.

Se i den forbindelse også den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 189 ff., nævnte afgørelse Som/2014/37, hvor nævnet udtalte, at uanset om det kunne lægges til grund, at ansøgeren i dag havde skader svarende til overfald og skoldning, fandtes det ikke sandsynliggjort, at skaderne kunne tilskrives det af ansøgeren oplyste overfald.

Der kan i den forbindelse yderligere henvises til Torturkomitéens udtalelse af 25. november 2015 i sagen S.A.P. mod Schweiz, communication no. 565/2013 (Rusland), hvori komitéen i en sag, hvor klageren havde oplyst at have været udsat for tortur fra de russiske myndigheders side og havde fremlagt lægelige udtalelser til støtte for sit asylmotiv, blandt andet udtalte følgende:

> "7.4 In the present case, the Committee notes that the complainants invoke a violation of article 3 of the Convention because of an alleged risk of persecution by the authorities of the Russian Federation. The Committee further notes that the complainants claim that they were persecuted and subjected to ill-treatment by the Russian authorities following the publication, in September and December 2009 and in January 2010, of an article in which they criticize the attitude of Soviet authorities during the hijacking of an aeroplane that occurred in 1985. S.A.P. claims that, as a result, she sustained extremely serious injuries and suffered from post-traumatic stress disorder. However, the Committee considers that the complainants have not provided sufficient evidence to allow it to conclude that the attested injuries were caused by the alleged acts of persecution and ill-treatment by those authorities."

4.7.3.1.1 FN's Torturkomités General Comment no. 4

Den 6. december 2017 vedtog FN's Torturkomité General Comment no. 4, der erstatter General Comment no. 1. General Comment no. 4, som blev udgivet den 4. september 2018, indeholder beskrivelser af komitéens fortolkning og forståelse af specifikke bestemmelser i torturkonventionen og udgør et fortolkningsbidrag til artikel 3 i torturkonventionen.

Det fremgår af General Comment no. 4, pkt. 40-41, at Torturkomitéen anbefaler, at myndighederne iværksætter en torturundersøgelse, hvis ansøgeren anmoder herom, uanset om den relevante myndighed finder det sandsynligt, at ansøgeren har været udsat for tortur eller ej.

Komitéen har blandt andet anført følgende:

> 41. […] In particular, an examination by a qualified medical doctor, including as requested by the complainant to prove the torture that the complainant has suffered, should always be ensured, regardless of the authorities' assessment of the credibility of the allegation, so that the authorities deciding on a given case of deportation are able to complete the assessment of the risk of torture on the basis of the result of the medical and psychological examinations, without any reasonable doubt.

Som beskrevet i afsnit 4.7.3.1 har Flygtningenævnet imidlertid praksis for, at beslutningen om at iværksætte en torturundersøgelse træffes på baggrund af en konkret vurdering og ikke ud fra en generel standard. Vedtagelsen af General Comment no. 4 blev derfor drøftet i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 19. april 2018. Der var i udvalget enighed om, at iværksættelse af en torturundersøgelse indtil videre fortsat må bero på en konkret vurdering af, om der er behov for en sådan undersøgelse af hensyn til den nødvendige asylretlige vurdering af sagen.

Som et eksempel på en sag, hvor nævnet har taget stilling til en anmodning om foretagelse af en torurundersøgelse med henvisning til General Comment no. 4 kan udover den i afsnit 7.7.3.1 nævnte afgørelse Kina 2025/2, henvises til:

Nævnet **stadfæstede** i **november 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2024. Flygtningenævnet udtalte:"I forhold til advokatens mest subsidiære påstand om udsættelse af sagen med henblik på at få foretaget en torturundersøgelse bemærker Flygtningenævnet, at nævnet er opmærksom på, at FN's Komité mod Tortur i sin "General Comment No 4" pkt. 40-41 anbefaler, at sådanne undersøgelser iværksættes, uanset om den relevante myndighed finder det sandsynligt, at ansøgeren har været udsat for tortur eller ej. Det er imidlertid Flygtningenævnets praksis at tage stilling til behovet for sådanne undersøgelser på konkret grundlag og ikke ud fra en generel standard. Det fremgår af udlændingelovens § 54, stk. 1, at Flygtningenævnet drager omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. På baggrund af sagens samlede oplysninger og det ovenfor anførte, finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på en torturundersøgelse. Det er herved også indgået i vurderingen, at ansøgeren oplyser, at han ikke fik brækkede knogler eller ar, og at han ikke længere har mærker på kroppen, der vil kunne konstateres ved en torturundersøgelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2025/53

4.7.3.2 Gennemførelse af en torturundersøgelse

Selve torturundersøgelsen foretages af Retsmedicinsk Institut, der foranlediger en nærmere undersøgelse af asylansøgeren med henblik på en vurdering af, hvorvidt eventu-

elle objektive fund kan karakteriseres som udslag af fysisk tortur. Herudover foretages der ofte en undersøgelse på Retspsykiatrisk Klinik, hvor der udarbejdes en psykiatrisk erklæring. Der kan desuden foretages andre speciallægeundersøgelser.

Retsmedicinsk Institut sammenfatter undersøgelserne i en konklusion, som herefter indgår som en del af nævnets samlede beslutningsgrundlag.

Hvis der i sagen foreligger andre lægelige oplysninger, herunder erklæringer fra Amnesty Internationals lægegruppe, indgår disse tillige i grundlaget for sagens afgørelse.

4.7.3.3 Resultatet af en torturundersøgelse

Som eksempler fra nævnets praksis i sager, hvori nævnet har vurderet betydningen af en foretagen torturundersøgelse kan nævnes:

Nævnet meddelte i **oktober 2025** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** udtalte:"Ansøgeren er etnisk [etnicitet], født i [by], [mellemøstligt land], og er iransk statsborger. Han flyttede med sin familie til [by i Iran] i slutningen af 1970'erne. Han er født muslim, men er i Danmark konverteret til kristendommen. Ansøgeren henviste under den oprindelige asylsag til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet af myndighederne, fordi han har været involveret i [religiøse] aktiviteter. Til støtte herfor oplyste ansøgeren, at han gennem sit arbejde i Iran blev venner med [A] og [B], der betroede ansøgeren og hans [familiemedlem C], at de [tilhørte en religiøs minoritet]. Ansøgeren og [familiemedlem C] indvilligede i at sætte [A] og [B] i kontakt med personer, der kunne være interesserede i at høre om [deres religion], men da deres mødesteder blev afsløret, måtte ansøgeren og [familiemedlem C] udrejse sammen med medlemmer af deres familie. Ansøgeren har i den forbindelse fremlagt en dom, hvoraf det fremgår, at han sammen med [familiemedlem C] er blevet idømt seks års ubetinget fængsel, tre års eksil og 91 piskeslag. Ansøgeren henviste videre til, at han frygtede repressalier af en person fra [de iranske myndigheder], fordi han har mistænkt ansøgeren for ikke at være muslim. Til støtte herfor oplyste ansøgeren, at han i sommeren 2014 blev tilkaldt til moskéen, hvor hans søn var blevet chikaneret, idet mullahen og repræsentanter for [de iranske myndigheder] havde forsøgt at trække sønnens bukser ned for at se, om han var omskåret. Ansøgeren blev vred og råbte, at han ikke var muslim og ikke troede på gud. Ansøgeren blev efterfølgende tilbageholdt og udsat for fysiske overgreb, men løsladt efter et par timer. Nogle dage senere blev ansøgeren slået bevidstløs foran [ansøgerens familiemedlem D's] hus og vågnede på hospitalet. Ansøgeren blev efterfølgende opsøgt og truet flere gange på sin bopæl af personer med tilknytning til episoden i moskéen. Endelig henviste ansøgeren til, at han i Danmark er konverteret til kristendommen. Under genoptagelsessagen har ansøgeren henvist til en torturundersøgelse foretaget af

Amnesty Internationals lægegruppe efter Flygtningenævnets oprindelige afgørelse. Ansøgeren har henvist til, at resultatet af undersøgelsen underbygger ansøgerens forklaring om sine oprindelige asylmotiver og de overgreb, som ansøgeren oplyste at have været udsat for i Iran. Ansøgeren har videre henvist til, at han siden nævnets oprindelige afgørelse i 2018 er fortsat med at gå i kirke og praktisere sin kristne tro. Flygtningenævnet besluttede på et mundtligt nævnsmøde at udsætte sagens behandling på iværksættelse af en torturundersøgelse af ansøgeren samt en ægthedsvurdering af den fremlagte dom. Resultatet af både ægthedsvurderingen og torturundersøgelsen foreligger nu. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren fortsat ikke har sandsynliggjort at være i et modsætningsforhold til de iranske myndigheder. Flygtningenævnet tilsidesætter således fortsat ansøgerens forklaring om sine oprindelige asylmotiver. Flygtningenævnet har herved lagt til grund, at den dom fra 2017 fra en iransk domstol, som ansøgeren har fremlagt under sagen, er falsk. Dette indebærer en væsentlig svækkelse af ansøgerens troværdig med hensyn til hans oprindelige asylmotiv. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på de forhold, som Flygtningenævnet fremhævede i afgørelsen [fra sommeren] 2018. Også under den genoptagne sag er ansøgerens forklaring for Flygtningenævnet fremstået med visse divergenser mv. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at indholdet af den gennemførte torturundersøgelse – som konkluderer, at der hos ansøgeren er påvist fysiske og psykiske følger, som meget vel kan være fremkommet ved, at ansøgeren har været udsat for tortur som forklaret af ham – ikke kan føre til en anden bedømmelse af ansøgerens forklaring om sit oprindelige asylmotiv. Det er herefter spørgsmålet, om ansøgeren som følge af karakteren og omfanget af sine kristne aktiviteter efter Flygtningenævnets afgørelse i [sommeren] 2018 nu har sandsynliggjort, at hans konvertering til kristendommen er reel. Ved afgørelsen heraf må det fortsat indgå i vurderingen, at ansøgerens generelle troværdighed er svækket som følge af, at hans oprindelige asylmotiv er blevet tilsidesat som utroværdigt. Efter nævnets faste praksis skal der også i øvrigt foretages en kritisk og indgående bedømmelse af troværdigheden af ansøgerens forklaring, herunder om tidspunktet og baggrunden for konverteringen og om følgerne heraf, jf. herved også UNHCR´s Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under article 1A (2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, pkt. 34. Flygtningenævnet finder, at det på den anden side må indgå i vurderingen af ansøgerens forklaring om konvertering til kristendommen, at han i den nu gennemførte torturundersøgelse er beskrevet med betydelige psykiske udfordringer, herunder [beskrivelse af konkrete diagnoser, der blandt andet medfører] koncentrations- og hukommelsesbesvær. Flygtningenævnets flertal finder i lyset af det anførte om ansøgerens betydelige psykiske udfordringer, at ansøgeren under nævnsmødet er fremtrådt med en i fornøden grad troværdig og detaljeret forklaring om sine fortsatte kristne aktiviteter. Forklaringen understøttes i øvrigt af en lang række skriftlige udtalelser, som er afgivet af kirkelige repræsentanter. Efter oplysningerne i sagen, herunder ansøgerens forklaring, lægger næv-

nets flertal til grund, at ansøgeren efter afslaget på asyl i 2018 kontinuerligt har fortsat sine kristne aktiviteter, herunder med regelmæssig deltagelse i gudstjenester i flere forskellige kirker. Flygtningenævnets flertal finder, at ansøgeren under nævnsmødet har demonstreret viden om kristne begreber og fortællinger. Flygtningenævnets flertal lægger endvidere vægt på, at ansøgeren på fornøden relevant måde har redegjort for kristendommens betydning for ham, herunder at denne er udtryk for en indre overbevisning hos ham. Ansøgeren har således beskrevet flere konkrete begivenheder, som har haft betydning for fastheden i hans tro, ligesom han har beskrevet troens betydning for ham. Flygtningenævnets flertal finder efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold og fremtræden, at han må anses for reelt at være konverteret til kristendommen. Herefter, og da ansøgeren har forklaret, at han ved en eventuel tilbagevenden til Iran vil leve åbent som kristen og tillige missionere, finder Flygtningenævnets flertal, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sin konvertering til kristendommen. På denne baggrund, og da Flygtningenævnet herefter ikke har anledning til at tage stilling til ansøgernes asylmotiv vedrørende politiske aktiviteter i Danmark, meddeler Flygtningenævnet derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran 2025/47

Nævnet meddelte i **november 2025** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2023. Genoptaget sag. "Ansøgeren er etnisk [kurder] og sunnimuslim fra [by], Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger, men han har i Danmark været politisk aktiv på sociale medier og har deltaget i demonstrationer, hvor han har ytret sig kritisk i forhold til de iranske myndigheder. I forbindelse med den oprindelige asylsag henviste ansøgeren som asylmotiv til en konflikt med de iranske myndigheder, der har sin baggrund i, at han havde anlagt en sag mod to [personer] ansat i revolutionsgarden. Under retssagen mod [personerne] krævede ansøgeren betaling for sin andel af [arbejde]. Dommeren afviste dog sagen med henvisning til, at ansøgeren som [etnicitet] ikke havde krav på betaling. På vej ud af retten var ansøgeren meget ophidset, og derfor udtalte han blandt andet skældsord om Khomeini, islam og den Islamiske Republik Iran. Samme aften blev ansøgeren opsøgt af den iranske efterretningstjeneste, Sepah, på sin bopæl. Derefter blev ansøgeren tilbageholdt under fængselslignende forhold i 40 dage, hvor han blev udsat for tortur og beskyldt for at være modstander af den Islamiske Republik, for at samarbejde med regimekritiske politikere og for at have hjulpet familier til demonstranter, der havde demonstreret mod det iranske styre. Efterfølgende blev ansøgeren opsøgt og tilbageholdt af Sepah fire gange af kortere varighed. Under genoptagelsessagen har ansøgeren fortsat henvist til sit oprindelige asylmotiv. Til støtte herfor har ansøgeren henvist til torturundersøgelsen [fra efteråret] 2024 udarbejdet af Amnesty Internationals lægegruppe, hvoraf det fremgår, at der er "fuld overensstemmelse, der i høj grad underbygger den beskrevne tortur". Ansøgeren har ligeledes henvist til torturundersøgelseserklæringen

fra foråret 2025 udarbejdet af Retsmedicinsk Institut, hvoraf det fremgår, at det på baggrund af de foretagne undersøgelser kan konkluderes, at der er påvist fysiske såvel som psykiske følger, der meget vel kan være fremkommet ved, at ansøgeren har været udsat for tortur, som det er oplyst i sagen. Ansøgeren har anført, at der hermed foreligger et konkret bevis, som understøtter hans oplysninger om tortur, og som i øvrigt understøttes af de fremlagte kautionsdokumenter. Ansøgeren har i advokatindlægget til brug for genoptagelsessagen som et nyt asylmotiv henvist til, at han i Danmark har været politisk aktiv på sociale medier og har deltaget i demonstrationer mod det iranske præstestyre, hvor han blandt andet har råbt slogans og holdt tale. Ansøgeren har i den forbindelse anført, at hans far blev opsøgt af de iranske myndigheder efter ansøgerens deltagelse i en demonstration i [dansk by] [i efteråret] 2024, og at hans far blev truet til at skrive under på, at ansøgeren ikke vil udføre politiske aktiviteter. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, da forklaringen herom overordnet fremstår konsistent og selvoplevet. Det lægges herunder til grund, at ansøgeren i Iran har haft en konflikt med de iranske myndigheder i anledning af en retstvist med to personer ansat i Sepahs efterretningstjeneste, at ansøgeren i den forbindelse er fremkommet med regimekritiske udtalelser over for en dommer, at ansøgeren efterfølgende er blevet tilbageholdt af de iranske myndigheder i 40 dage og udsat for grov tortur, at ansøgeren er blevet løsladt mod kaution, at han efterfølgende er blevet opsøgt af myndighederne flere gange og i den forbindelse er blevet udsat for vold, og at hans forældre er blevet opsøgt af myndighederne efter hans udrejse af Iran. I bedømmelsen af ansøgerens generelle troværdighed har nævnet lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om tortur er støttet af de gennemførte torturundersøgelser og de fremlagte fotos af ansøgerens skader, som er taget efter ankomsten til [europæisk land]. Som anført fremgår det herunder af torturundersøgelseserklæringen [fra foråret] 2025 udarbejdet af Retsmedicinsk Institut, at det på baggrund af de foretagne undersøgelser kan konkluderes, at der er påvist fysiske såvel som psykiske følger, der meget vel kan være fremkommet ved, at ansøgeren har været udsat for tortur, som det er oplyst i sagen. Det fremgår af baggrundoplysningerne, at den beskrevne tortur, herunder navnlig ophæng i håndled og falanga, ofte anvendes af de iranske myndigheder. Der er ligeledes lagt vægt på afslutningsbrevet fra RCT – RehabiliteringsCenter for Traumatiserede [fra efteråret] 2025, hvorefter ansøgeren er svært forpint af sin samlede tilstand og med symptomer svarende til posttraumatisk belastningsreaktion, personlighedsændring efter katastrofeoplevelse samt depression af svær grad uden psykotiske symptomer. Ansøgerens forklaring om den indledende tilbageholdelse af de iranske myndigheder er støttet af kautionsdokumenterne, som blev fremlagt forud for nævnsmødet i [efteråret] 2024. Dokumenternes oversatte indhold svarer til ansøgerens forklaring, hvorefter hans far stillede en ejendom som kaution i forbindelse med ansøgerens løsladelse, ligesom det generelle indhold vurderes at være i overensstemmelse med baggrundsoplysningerne om sådanne dokumenter, jf. EASO, COI Query, Iran, Release on temporary bail, court

documents, exit from Iran (april 2020), side 2f og 6. Det forhold, at dokumenterne ikke er blevet ægthedsvurderet, findes ikke at burde komme ansøgeren til skade, og nævnet finder ikke anledning til nu at iværksætte en sådan undersøgelse. Som det også er lagt til grund i Flygtningenævnets afgørelse fra [efteråret] 2024 indeholder ansøgerens forklaring på den anden side en række divergenser, udbygninger og ikke-overbevisende elementer. Flygtningenævnet finder, at de anførte forhold ikke i sig selv kan tillægges afgørende betydning, og at de skal ses i sammenhæng med ansøgerens betydelige psykiske udfordringer, og at ansøgeren under sine forklaringer til Udlændingestyrelsen og nævnet har været synligt påvirket af de fysiske og psykiske overgreb, som han har været udsat for. Samtidig bemærkes, at ansøgeren under forklaringen for nævnet har afgivet en uddybende og troværdig forklaring om sin legale udrejse, herunder at han blev bistået af advokaten i forbindelse med pasudstedelse, ligesom det stemmer med baggrundsoplysningerne, at der ikke i alle tilfælde som det foreliggende udstedes et udrejseforbud. Uanset at konflikten ligger nogle år tilbage i tid, finder Flygtningenævnet, at den efter sin karakter fortsat må anses for aktuel. Der er herved også henset til, at det er lagt til grund, at ansøgerens forældre er blevet opsøgt af de iranske myndigheder efter ansøgerens udrejse. Under disse omstændigheder – og uanset at det fremstår påfaldende, at ansøgerens ægtefælle og [barn] er rejst tilbage til og opholder sig i Iran – finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han er i risiko for overgreb ved en tilbagevenden til Iran. Ansøgerens kritiske holdning til de iranske myndigheder, som er kommet til udtryk gennem en regimekritisk aktivitet på sociale medier samt deltagelse i demonstrationer rettet mod de iranske myndigheder her i landet, findes at understøtte, at der foreligger en sådan risiko. Idet det herefter findes ufornødent at tage nærmere stilling til ansøgerens politiske sur place-aktiviteter her i landet, finder Flygtningenævnet på den ovenfor anførte baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2025/54

Som eksempler fra senere års praksis på sager, hvor nævnet har vurderet betydningen af en foretagen torturundersøgelse kan henvises til afgørelserne Rusl/2022/7 og Rusl/2022/8, der er omtalt i formandskabets 31. beretning (2022), side 165 ff.

Endvidere kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 468 f., nævnte afgørelse Soma/2020/103, og Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), afsnit 6.11.3.3, side 498 ff.

4.8 Uledsagede mindreårige asylansøgere

For en gennemgang af nævnets behandling af sager vedrørende uledsagede asylansøgere henvises til nedenfor i kapitel 9.

4.9 Statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande

Det følger af flygtningekonventionens artikel 1 A(2), at det er en betingelse for, at en person kan anses for flygtning, at den pågældende befinder sig udenfor det land, i hvilket pågældende har statsborgerret.

Det fremgår af bestemmelsens 2. led, at med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end ét land, skal udtrykket "det land, i hvilket han har statsborgerret" betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

Hvis en ansøger har statsborgerskab i flere lande, foretager Flygtningenævnet i overensstemmelse hermed en asylretlig vurdering i forhold til begge de lande, hvor ansøgeren har statsborgerskab, og der vil kun kunne gives opholdstilladelse, hvis ansøgeren er forfulgt eller har behov for beskyttelse i forhold til begge lande.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo og Rwanda. Indrejst i 2022. **Flygtningenævnet** udtalte: Ansøgeren er etnisk [etnicitet] og kristen af trosretning. Ansøgeren har oplyst, at han er født og opvokset i [by A], Den Demokratiske Republik Congo (herefter DR Congo). Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til DR Congo frygter overfald, chikane og trusler fra den generelle befolkning, fordi der er spændinger mellem DR Congo og Rwanda samt vrede mod rwandere i DR Congo. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at han er blevet udsat for megen diskrimination, trusler og chikane fra den congolesiske befolkning, fordi han bliver anset som en rwander på baggrund af sit udseende. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han i Rwanda frygter myndighederne, da ansøgerens mor flygtede fra Rwanda i forbindelse med borgerkrigen i 1990'erne, og hun ikke er vendt tilbage. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at han aldrig har været i Rwanda, men hans mor har fortalt, at hendes familie har været tilknyttet en politisk [etnisk]-gruppe, som gør, at hun aldrig kan vende tilbage til Rwanda, og derfor kan ansøgeren heller ikke tage til Rwanda. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til DR Congo vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger om betingelserne for at opnå statsborger-

skab i DR Congo sammenholdt med det faktum, at ansøgerens far er congolesisk statsborger, at ansøgeren er født i DR Congo, og at ansøgerens lillebror ligeledes har fået udstedt et ægte congolesisk pas, finder Flygtningenævnet at kunne lægge til grund, at ansøgeren er statsborger i DR Congo. Flygtningenævnet kan endvidere tiltræde, at det forekommer påfaldende, at ansøgeren og hans familie først skulle være registreret ved UNHCR i 2015, selvom ansøgeren er født i DR Congo, og at hans mor kom til landet i [midt 1990'erne] som asylansøger. Flygtningenævnet kan herefter tiltræde det af Udlændingestyrelsen anførte om, at ansøgeren asylretligt skal vurderes såvel i forhold til DR Congo som i forhold til Rwanda. Vedrørende risikoen for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til DR Congo vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, bemærker Flygtningenævnet, at ansøgeren trods gentagne samtaler, i det væsentlige har forklaret diffust og ukonkret om de forfølgelser og chikanerier, som han hævder at have været udsat for. Han har således forklaret om en enkelt voldsepisode, men denne fandt efter forklaringen sted i hans barndom, jf. samtalereferatet af [vinteren 2022/2023] side 7. Heroverfor står, at ansøgeren er født i DR Congo, og at han opholdt sig der i cirka 20 år, hvis hans egne oplysninger om hans fødselsår lægges til grund. Ansøgeren har været i stand til at gennemføre et skoleforløb frem til sit fyldte 18. år, ligesom han har taget en uddannelse af et halvt års varighed hos [uddannelsesinstitution]. Han påbegyndte endvidere en universitetsuddannelse. Flygtningenævnet henviser til samtalereferatet af [vinteren 2023/2024] side 12. Endvidere har ansøgerens mor efter det oplyste opholdt sig i DR Congo i nu over 30 år og fortsat har ophold i landet. Ansøgeren har gentagne gange fået udstedt ægte congolesiske pas og har, efter at han første gang forlod landet, været i stand til to gange på ny at indrejse og udrejse uden at han har oplevet vanskeligheder i den forbindelse. For så vidt angår ansøgerens asylmotiv i forhold til Rwanda, bemærker Flygtningenævnet, at ansøgeren efter det oplyste aldrig har været i landet. Oplysningerne om hans mors og hans øvrige familiemedlemmers konflikt i Rwanda for nu adskillige år siden kan ikke føre til, at det er sandsynliggjort, at han ved en eventuel indrejse i Rwanda vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Demo/2025/2

Endvidere kan nævnes afgørelserne Soma/2022/24 og Soma/2022/25, der er omtalt i formandskabets 31. beretning (2023), side 489 ff, og hvori nævnet vurderede ansøgerne i forhold til både farens hjemland, Somalia og moderens hjemland, Etiopien. Det fulde resumé af afgørelserne kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside.

Efter nævnets praksis vil også en ansøgers ikke-udnyttede adgang til statsborgerskab i et eller flere lande i særlige tilfælde kunne danne grundlag for den asylretlige vurdering i forhold til det eller de pågældende land(e), se som eksempel afgørelsen, der er nævnt i formandskabets 25. beretning (2016), side 168 f. Etio/2016/21. Se endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 147, nævnte afgørelse Aser/2014/1.

Hvad angår statsløse personer følger det af definitionen i artikel 1, litra A, nr. 2, at den pågældende for at anses for flygtning må befinde sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl.

Det fremgår af UNHCR's håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus punkt 101, at formuleringen i artikel 1 A (2) om statsløse flygtninge er parallel med den foregående vending vedrørende flygtninge, som har statsborgerskab, og at "det land, i hvilket han har statsborgerret" for så vidt angår statsløse flygtninge erstattes med "det land, hvor han tidligere havde fast bopæl". Flygtningekonventionens grunde skal for så vidt angår en statsløs person undersøges i relation til det land, "hvor han tidligere havde fast bopæl", og i relation til hvilket han hævder at nære frygt, hvilket 1951-konventionens koncipister definerede som "det land, hvor han boede, og hvor han blev udsat for – eller ved en tilbagevenden frygter at blive udsat for – forfølgelse", jf. håndbogens punkt 103. Det fremgår videre af punkterne 104 og 105, at en statsløs person kan have haft fast bopæl i mere end et land og kan nære frygt for forfølgelse i relation til flere af disse, men at definitionen ikke kræver, at kriterierne skal opfyldes i forhold til dem alle.

Når først en statsløs person er blevet anerkendt som flygtning i relation til "det land, hvor han tidligere havde fast bopæl", vil det faktum, at han bosætter sig i et andet land, ikke påvirke hans flygtningestatus. I denne situation vil ansøgeren efter omstændighederne kunne anses for at have opnået beskyttelse i det andet land, som dermed vil kunne anses som et første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4.

Endelig fremgår det af punkt 102, at ikke alle statsløse personer er flygtninge. De skal af de i definitionen angivne grunde befinde sig uden for det land, hvor de tidligere havde deres faste bopæl. Hvor disse grunde ikke foreligger, er en statsløs person ikke flygtning.

Vedrørende statusvalget i sager vedrørende statsløse personer besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg i 1989, at alle statsløse personer, der meddeltes asyl, skulle have opholdstilladelse som konventionsflygtninge efter udlændingelovens § 7, stk. 1, medmindre der forelå ganske særlige omstændigheder. Udvalgets beslutning er gengivet i formandskabets beretning for perioden 1. april 1987 til 31. marts 1989, side 137. Beslutningen vedrører andre statsløse end statsløse palæstinensere fra Libanon, der efter nævnets dagældende praksis uden videre ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Beslutningen blev drøftet på et koordinationsudvalgsmøde den 30. april 2014 på baggrund af et notat udarbejdet af Flygtningenævnets sekretariat, hvoraf det fremgik, at

koordinationsudvalgets beslutning ikke ses at være efterlevet i praksis. Der kunne efter det oplyste ikke findes afgørelser truffet efter 1989, hvor statsløse personer er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, alene med henvisning til, at de er statsløse, og uden at der også i afgørelsen er henvist til en af forfølgelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1, litra A.

I koordinationsudvalget var der enighed om, at der ikke ses at foreligge et retligt grundlag for udvalgets daværende beslutning eller for at følge beslutningen i praksis.

Der var således i udvalget enighed om at fortsætte den hidtidige praksis, hvorefter nævnet i sager om statsløse personer, der vurderes at have behov for international beskyttelse, som hidtil vil skulle foretage en konkret vurdering af, om ansøger opfylder betingelserne i flygtningekonventionens artikel 1, litra A, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Der var endvidere i udvalget enighed om at fortsætte praksis i forhold til statsløse palæstinensere fra Libanon, der uden videre ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. De faktiske omstændigheder var således ikke ændret, så der var grundlag for at ændre denne praksis.

I 2018 ændrede Flygtningenævnet praksis vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde, således at sager vedrørende denne gruppe personer skal afgøres efter flygtningekonventionens artikel 1 D (2018). Praksisændringen og baggrunden herfor er beskrevet i formandskabets 27. beretning, side 481 ff. For en beskrivelse af nævnets praksis i sager vedrørende statsløse palæstinensere henvises til kapitel 8.

Nævnet tager i sager vedrørende statsløse personer stilling til, hvilket land eller hvilke lande der må anses for at være ansøgerens hjemland(e), i forhold til hvilke(t) ansøgeren asylretligt skal vurderes.

Som eksempel herpå kan henvises til afgørelsen Stat 2022/6, der er henvist til i formandskabets 31. beretning (2022), side 174 ff.

Hvis ansøgeren har en tilknytning til flere lande, vil nævnet tage stilling til, om alene ét af de pågældende lande skal anses for hjemlandet, eller om ansøger kan anses for at have flere hjemlande. I denne vurdering indgår blandt andet, hvor ansøgeren er født, hvor han er opvokset og har haft sine formative år samt hvor længe ansøgeren har opholdt sig i de respektive lande og på hvilket grundlag.

Det forhold, at der i ansøgerens hjemland er indført et generelt indrejseforbud for den befolkningsgruppe, som ansøgeren tilhører, indebærer ifølge Flygtningenævnets praksis ikke i sig selv, at nævnet ikke kan foretage en asylretlig vurdering af ansøgeren i

forhold til det pågældende land. Såfremt det imidlertid i praksis viser sig ikke at være muligt at udsende ansøgere fra den pågældende befolkningsgruppe til det pågældende land, vil dette indgå i nævnets vurdering af, hvorvidt det pågældende land fortsat vil kunne anses som ansøgerens hjemland.

Se som eksempler på nævnets praksis de afgørelser, der er nævnt i formandsskabets 25. beretning (2016), side 171 ff., Liby/2016/13, Stat 2016/18 og Stat 2016/8.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog, punkt 89, at i tilfælde, hvor der er usikkerhed om, hvorvidt en person har et statsborgerskab, og hvor det ikke er muligt at fastslå en ansøgers nationalitet med sikkerhed, bør den pågældendes flygtningestatus fastslås på lignende måde som for en statsløs persons, dvs. at det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, må tages i betragtning i stedet for det land, i hvilket han muligvis har statsborgerret.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har foretaget en vurdering af, i forhold til hvilket land ansøgerens sag skulle vurderes, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i november 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig ansøger fra Kenya, der gjorde gældende, at hun var somalisk statsborger. Indrejst i 2024. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk somalier og muslim af trosretning fra [by A] i [region], Kenya. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Kenya frygter at blive slået ihjel af sin far, idet hun har nægtet at lade sig tvangsgifte. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun i [vinteren 2021/2022] begyndte at studere på universitetet i Nairobi. I [efteråret] 2022 blev ansøgeren ringet op af sin far, der oplyste, at hun skulle komme hjem på besøg hos familien i [by A]. Da ansøgeren kom hjem, fortalte hendes far, at han havde givet hende væk til en mand ved navn [A]. Ansøgeren indvilligede ikke i at gifte sig med [A] med henvisning til, at hun havde fået en kæreste i Nairobi, og at hun ønskede at fortsætte sine studier på universitetet. Efterfølgende truede ansøgerens far med at slå ansøgeren ihjel, såfremt hun ikke indgik ægteskab med [A]. Kort efter besøgte [A] ansøgerens familie, hvor han talte med ansøgeren på hendes værelse. Ansøgeren oplyste, at hun ikke ønskede ægteskabet, hvilket udløste en diskussion med [A]. Ansøgerens fars ægtefælle overhørte diskussionen og låste derefter døren til ansøgerens værelse, hvorefter [A] voldtog ansøgeren. Efter overgrebet blev ansøgeren låst inde på sit værelse i seks dage. På den syvende dag fik ansøgeren lov til at gå på toilettet, hvorfra det lykkedes hende at flygte fra bopælen. Ansøgeren tog efterfølgende ophold hos sin søster i [by A], hvor hun holdt sig skjult i [efteråret 2022-vinteren 2022/2023]. Søsteren tog ansøgeren med til lægen og efterfølgende til politiet, hvor

ansøgeren anmeldte overgrebet. Ansøgerens far opsøgte søsterens bopæl to gange i denne periode. Ansøgerens far spurgte efter ansøgeren, men søsteren oplyste, at hun ikke vidste, hvor ansøgeren befandt sig. I [vinteren 2022/2023] tog ansøgeren til sin kusine i [by B], hvor hun opholdt sig frem til [vinteren 2023/2024], hvorefter hun tog til Nairobi, hvor hun opholdt sig hos sin daværende kærestes kusine frem til sin udrejse af Kenya i [vinteren 2023/2024]. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Kenya frygter at blive udsat for yderligere overgreb af [A]. Endelig har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Kenya vil være en enlig kvinde uden netværk, og at hun ikke vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse mod overgreb og forfølgelse. Ansøgeren har ved advokatindlægget gjort gældende, at hun er somalisk statsborger, og at hendes asylsag derfor skal vurderes i forhold til hjemlandet Somalia. Hun vil i Somalia være enlig kvinde uden mandligt netværk og skal tildeles asyl på dette grundlag i overensstemmelse med Flygtningenævnets faste praksis. Hvis det ikke umiddelbart kan lægges til grund, at ansøgeren er somalisk statsborger, bør sagen udsættes og forelægges for Udenrigsministeriet eller hjemvises til Udlændingestyrelsen til nærmere undersøgelse af spørgsmålet, herunder om hendes kenyanske pas er uægte eller opnået på ulovlig vis. Der kan også opstå et spørgsmål om vurdering af Kenya som første asylland, og også i den forbindelse bør sagen hjemvises. Flygtningenævnet bemærker angående spørgsmålet om ansøgerens statsborgerskab, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen [i foråret] 2024 forklarede, at hun kom til Kenya som [1-5-årig], og at både hun og hendes forældre er kenyanske statsborgere. Også til den udvidede samtale [i vinteren 2024/2025] forklarede ansøgeren, at hun er kenyansk statsborger. Ansøgeren har til mødet i Flygtningenævnet forklaret, at hendes far sørgede for papirer, så hun kunne gå i skole i Kenya, og at han søgte kenyansk statsborgerskab, også på hendes vegne. Ansøgerens kenyanske nationalitetspas er ved en dokumentbedømmelse foretaget af Nationalt ID-center vurderet til efter al sandsynlighed at være ægte. På den baggrund lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren er kenyansk statsborger, og der findes ikke anledning til at udsætte sagen til nærmere undersøgelse i Udenrigsministeriet eller at hjemvise den til Udlændingestyrelsen. Det materiale, som ansøgerens advokat har indleveret angående generelle vanskeligheder for etniske somaliere med at få statsborgerskab i Kenya, kan ikke føre til et andet resultat. Det bemærkes herved, at ansøgeren, der efter sin forklaring havde en studieplads på universitetet i Nairobi, ikke har forklaret om at have oplevet begrænsninger i sine rettigheder i Kenya, alene at hun oplevede diskrimination på grund af sin stamme. Ansøgeren har endvidere i ansøgningsprocessen forklaret, at hun ikke oplevede problemer i forbindelse med udstedelse af sit kenyanske nationalitetspas, men at hun skulle betale lidt ekstra penge for at få passet hurtigere, og først til mødet i Flygtningenævnet, at hun har fået passet på ulovlig vis. Flygtningenævnet vurderer herefter ansøgerens asylmotiver i forhold til en udsendelse til Kenya. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens asylmotiv om, at hun frygter at blive slået ihjel af sin far,

fordi hun har nægtet at lade sig tvangsgifte med manden, [A], og at hun frygter at blive udsat for yderligere overgreb af [A], til grund. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgerens forklaring om sine asylmotiver på flere væsentlige punkter fremstår divergerende og udbyggende. Forklaringen indeholder endvidere flere ikke-overbevisende elementer og fremstår efter en samlet vurdering ikke konsistent og selvoplevet. I forhold til denne vurdering fremhæver Flygtningenævnet, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen om overgrebet fra [A] forklarede, at manden en dag [i efteråret] 2022 besøgte familiens hjem for at tygge khat med ansøgerens far. Mens ansøgeren sov på sit værelse, fulgte hendes fars kone [A] ind på ansøgerens værelse, hvorefter overgrebet fandt sted. Til den udvidede samtale forklarede ansøgeren, at hendes far præsenterede [A] [i efteråret] 2022. Da ansøgeren mødte [A], talte hun med ham, og han fortalte, at hendes far havde givet hende til ham. Hun svarede, at hun ikke kendte ham og ikke var interesseret i ham. [A] prøvede at tvinge hende til at blive gift. Ansøgeren forklarede senere i samtalen, at [A] var med, første gang hun og hendes far snakkede om ham. Et par dage efter lukkede ansøgerens fars kone [A] ind til ansøgeren og låste ham inde hos hende, og ansøgeren blev voldtaget af ham. Til gensamtalen [i foråret] 2025 forklarede ansøgeren, at hun ikke havde talt med eller mødt manden, før han udsatte hende for voldtægten. Ansøgeren har på mødet i Flygtningenævnet forklaret, at voldtægten først fandt sted, anden gang hun traf [A]. Ansøgeren har således forklaret divergerende om, hvorvidt hun havde mødt manden før voldtægten eller ej, og udbyggende i forhold til, at hendes fars kæreste låste ham inde hos ansøgeren. Om politianmeldelsen forklarede ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen, at hun anmeldte overfaldet til myndighederne, men at hun ingen støtte modtog fra dem, og at hun ikke har hørt noget siden. Til den udvidede samtale forklarede ansøgeren, at politiet besøgte stedet, hvor [A] befandt sig, men at de ikke kunne finde ham, da han var flyttet til et andet sted i byen. Ansøgeren og hendes søster kørte med politiet for at udpege, hvor [A] boede. Et stykke tid senere oplyste politiet, at [A] var eftersøgt, men at de ikke kunne finde ham. Til gensamtalen [i foråret] 2025 forklarede ansøgeren, at politiet tog med hende og hendes søster hjem til deres far. Politiet ledte efter [A] i hjemmet. Ansøgeren vidste ikke, hvor [A] boede. Ansøgeren har til mødet i Flygtningenævnet forklaret, at politiet kun ledte efter [A] i hendes fars hjem. Ansøgeren har således forklaret divergerende om, hvorvidt myndighederne gjorde noget i anledning af hendes anmeldelse eller ej, om hvor politiet sammen med hende og hendes søster ledte efter [A], og om hvorvidt ansøgeren kørte med politiet for at udpege, hvor [A] boede, eller hun ikke vidste, hvor han boede. Om frygten for sin far forklarede ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen, at hendes søstre har advaret hende mod at vende tilbage til Kenya, da deres far leder efter ansøgeren og truer med at slå hende, og at hun udrejste af Kenya for at undgå at blive giftet væk. Til den udvidede samtale forklarede ansøgeren, at hendes far ville komme efter hende, hvis han havde fundet ud af, at hun var hos sin kusine. Han ville blive voldelig, men han ville ikke have til hensigt at slå dem ihjel. Da ansøgeren fastholdt ikke at ville

gifte sig med [A], sagde hendes far, at hun skulle blive hjemme uden frihed til at forlade huset. Hvis ansøgeren var blevet opdaget af sin far hos sin søster, ville han slå både ansøgeren og hendes søster ihjel. Ansøgeren forklarede til gensamtalen, at hendes far sagde til hende, at hun ikke ville komme til at leve længe, hvis hun ikke giftede sig med den person, hendes far havde fundet. Ansøgeren har til mødet i Flygtningenævnet forklaret, at hendes far ville blive voldelig over for hende, men han ville ikke slå hende ihjel. Ansøgeren har således forklaret divergerende om, hvorvidt hun frygtede, at hendes far ville slå hende ihjel eller ej. Flygtningenævnet er opmærksom på, at ansøgeren ved en samtale [i sommeren] 2024 gav udtryk for, at hun ikke havde forstået tolken, som havde tolket ved oplysnings- og motivsamtalen [i foråret] 2024. Det fremgår imidlertid af referatet fra oplysnings- og motivsamtalen, at tolken og ansøgeren havde oplyst, at de forstod hinanden, og tolken oplyste [i sommeren] 2024, at problemet [i foråret] 2024 havde bestået i, at ansøgeren havde blandet sit somali med ord fra swahili og engelsk og derfor skulle forklare tolken, hvad disse ord betød. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at divergenserne i ansøgerens forklaring ikke kan tilskrives tolkningen. Samtidig fremtræder ansøgerens forklaring om, at hun blev hos sin søster i [by A], hvor hendes far også boede, i [efteråret 2022-vinteren 2022/2023], selvom hendes far mistænkte, at ansøgeren kunne gemme sig der, og faktisk kom to gange for at lede efter hende, ikke overbevisende henset til, at ansøgeren efterfølgende tog ophold hos sin kusine i [by B] og derved havde denne mulighed. Efter det, som er anført ovenfor, har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Kenya vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. De generelle forhold i Kenya kan ikke føre til asyl, og den omstændighed, at ansøgeren ikke har nogen familie eller andet netværk i Kenya, der kan tage vare på hende i tilfælde af en tilbagevenden til hjemlandet, er et socioøkonomisk forhold, der heller ikke kan begrunde meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Keny/2025/4/

Det er Udlændingestyrelsen, som i forbindelse med registreringen fastlægger en ansøgers identitet og nationalitet. Flygtningenævnet er dog ikke bundet heraf og foretager derfor en selvstændig vurdering også af disse forhold. For eksempler herpå henvises til afsnit 11.5 om udsendelse.

For så vidt angår sager, hvor ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet, eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvor nævnet på baggrund af ansøgerens (manglende) oplysninger og sagens omstændigheder i øvrigt vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, kan henvises til afgørelsen Hjem 2023/1, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretnng (2023), side 433f.

I visse tilfælde vil nævnet vurdere ansøgeren i forhold til en del af et land, som udgør et selvstyrende område, og hvor forholdene adskiller sig væsentligt fra forholdene i andre dele af landet, selvom det pågældende område ikke folkeretligt er anerkendt som en selvstændig stat. Der henvises om behandlingen af sådanne sager nærmere til afsnit 11.5.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, om første asylland, henvises til afsnit 5.2.

4.10 Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren

Efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for DRC Dansk Flygtningehjælp bestemme, at en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs.

Såfremt DRC Dansk Flygtningehjælp ikke kan tilslutte sig Udlændingestyrelsens vurdering af sagen som åbenbart grundløs, behandles sagen i nævnet efter udlændingelovens § 53, stk. 11, af Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Behandlingen af disse sager sker på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan dog efter en konkret vurdering af sagen henvise den enkelte sag til mundtlig behandling under et nævnsmøde i Flygtningenævnet.

Ved Højesterets dom af 24. marts 2006 (UfR 2006.1831) er det fastslået, at endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, også gælder sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren, og som er afgjort på formandskompetencen alene. For en nærmere omtale af udlændingelovens § 56, stk. 8 samt den ovennævnte dom henvises til formandskabets 15. beretning (2006), side 13f.

Af udlændingelovens § 53 b, stk. 1, fremgår de væsentligste kriterier, der medfører, at en sag skal behandles i åbenbart grundløs-proceduren.

Bestemmelsen indebærer, at åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når de omstændigheder, som asylansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke er asylrelevante, ligesom åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når asylansøgeren påberåber sig

omstændigheder, som på baggrund af Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus.

Af bestemmelsen fremgår det endvidere, at åbenbart grundløs-proceduren for eksempel også skal anvendes i sager, hvor den afgivne forklaring er åbenbart utroværdig.

Det fremgår af bemærkningerne til loven, at det forudsættes, at sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, undergives særlig hurtig behandling, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde, jf. herved også Flygtningenævnets forretningsorden § 47, stk. 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne, at Flygtningenævnet beskikker en advokat for asylansøgeren i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 1, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde.

I henhold til forretningsordenens § 28 sender nævnet ved sagens modtagelse et brev til ansøgeren om, at denne inden ti dage kan vælge en advokat. Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat inden fristens udløb, beskikker nævnets sekretariat en advokat for ansøgeren. Når ansøgeren har valgt en advokat, eller de ti dage er gået, fremsendes kopi af sagens akter og beskikkelsesbrev til advokaten. I den forbindelse gøres advokaten opmærksom på, at beskikkelsen betinges af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden for en frist på tre uger fra beskikkelsen. Henset til sagernes hastende karakter anmodes advokaten endvidere om straks at give meddelelse til Flygtningenævnets sekretariat, såfremt den pågældende ikke finder at kunne påtage sig sagen på dette vilkår. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan Flygtningenævnets sekretariat ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat, jf. forretningsordenens § 29, stk. 4.

Det følger af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, at Udlændingestyrelsen skal underrette Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Det følger endvidere af bestemmelsens 2. pkt., at Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet (den såkaldte call-in-beføjelse).

Ved siden af den lovbestemte call-in-beføjelse vedrørende bestemte grupper af sager har Flygtningenævnet som den overordnede myndighed i asylsager endvidere en ulovbestemt adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, der

er endeligt afgjort af Udlændingestyrelsen i åbenbart grundløs-proceduren efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, og således ikke kan indbringes for nævnet.

I medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, udarbejder Udlændingestyrelsen kvartalsvis en skriftlig indberetning til Flygtningenævnet indeholdende information om de sager, der er behandlet i åbenbart grundløs-proceduren. På denne baggrund kan Flygtningenævnet løbende vurdere, om nævnet finder grundlag for at gøre brug af call-in-beføjelsen i udlændingelovens § 53 b, stk. 3, eller den ulovbestemte adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, som ikke er indbragt for nævnet. Indberetningerne bliver sendt til medlemmerne af Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalget til drøftelse på møder i disse fora.

På mødet i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 30. juni 2025 blev det besluttet at gøre brug af call-in-beføjelsen i en sag vedrørende en kinesisk statsborger. Sagen blev efterfølgende henvist til behandling på et mundtligt nævnsmøde, hvor nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse.

I indberetningerne inddeler Udlændingestyrelsen sager afgjort i åbenbart grundløs-proceduren i fire grupper. Grupperne er dels inddelt med hensyntagen til, om ansøgerne kommer fra lande, hvis statsborgere med regelmæssige mellemrum meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og dels med hensyntagen til hvilket geografisk område ansøgerne kommer fra.

Flygtningenævnet har i beretningsåret kun modtaget og afgjort ganske få sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren.

Som eksempel på en sådan sag kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er af blandet etnicitet og ortodoks kristen fra [by 1], [provins], Etiopien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter de generelle forhold. Hun har til støtte herfor oplyst, at hun har hørt om den politiske uro i nyhederne og fra sin [kvindeligt familiemedlem A], der fortsat bor i Etiopien. Under et ophold i Etiopien i 2024, hvor ansøgeren besøgte sin [kvindeligt familiemedlem A], fortalte hendes [kvindeligt familiemedlem A] hende, at et familiemedlem til en nabo var blevet kidnappet, og at landsbyen havde samlet ind til at få vedkommende løsladt. DRC Dansk Flygtningehjælp har derudover henvist til, at ansøgeren som en enlig kvinde med en aldrende [kvindeligt familiemedlem A] som eneste familiære net-

værk vil være særligt udsat i [provins]. Ansøgeren har under mødet i Flygtningenævnet forklaret, at hun har en [mandligt familiemedlem B], [navn], i Etiopien, som ligeledes er bosat i [by 1], og at hun har kontakt til ham. Endelig har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at hun i Etiopien ikke vil have adgang til uddannelse og arbejde. Hun har til støtte herfor oplyst, at hun ikke har færdiggjort en uddannelse i Danmark, som hun kan bruge i Etiopien, og at hun derfor vil skulle begynde forfra. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, men vurderer ligesom Udlændingestyrelsen, at det ikke kan føre til, at der meddeles ansøgeren asyl. Ansøgeren har forklaret, at hun frygter de generelle forhold i Etiopien samt manglende adgang til uddannelse og arbejde i Etiopien. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til Etiopien. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren ikke har eller har haft konflikter i Etiopien med hverken myndighederne, grupperinger eller privatpersoner. Flygtningenævnet har herunder lagt vægt på, at ansøgeren i perioden fra [angivelse af periode på tre måneder i 2024] opholdt sig i Etiopien på ferie hos sin [kvindeligt familiemedlem A], og at ansøgeren i den forbindelse ind- og udrejste legalt samt ikke oplevede problemer eller konflikter med hverken myndighederne eller andre grupperinger eller privatpersoner under sit ophold. Det forhold, at ansøgeren er af blandet etnicitet, herunder [etnicitet] på sin fædrene side, kan ikke føre til en ændret vurdering. Med hensyn til familiært netværk i Etiopien har ansøgeren forklaret, at hun har sin [kvindeligt familiemedlem A] og sin [mandligt familiemedlem B], [navn], som hun også har kontakt til, og at de begge bor i [by 1]. Ansøgeren har endvidere forklaret, at hun har et netværk blandt [kvindeligt familiemedlem A's] naboer. Ansøgeren kan herefter ikke anses for at være uden netværk i sit hjemområde i Etiopien. Flygtningenævnet finder herefter efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, ved en tilbagevenden til Etiopien. Endelig bemærkes, at de generelle forhold i Etiopien efter Flygtningenævnets vurdering ikke i sig selv findes at kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Med hensyn til det af ansøgeren anførte om, at ansøgeren i Etiopien ikke vil have adgang til uddannelse eller arbejde, bemærkes, at socioøkonomiske forhold ikke kan begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Etio 2025/3

Kapitel 5

Udvalgte asylretlige problemstillinger

5.1 Internt flugtalternativ (IFA)

Det er i praksis antaget, at en asylansøger ikke har behov for international beskyttelse imod risiko for forfølgelse, hvis ansøgeren vil kunne undgå denne forfølgelse eller opnå beskyttelse et sted inden for sit hjemlands grænser, og hvis det vil være rimeligt at henvise ansøgeren til dette. Risikoen for forfølgelse udstrækker sig ikke nødvendigvis til hele hjemlandets territorium, hvorfor det under visse forudsætninger vil kunne kræves, at den pågældende ansøger tager ophold i en anden del af hjemlandet, hvor forfølgelsen kan undgås. Der vil i sådanne tilfælde eksistere et internt flugtalternativ (Internal Flight Alternative – IFA).

Der er to afgørende forhold, der skal tages stilling til i forbindelse med fastlæggelsen af IFA. Det er således afgørende, om det pågældende IFA er relevant i det konkrete tilfælde, og om det er rimeligt at forvente, at ansøgeren tager ophold et andet sted i hjemlandet, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 91, og UNHCR's Guidelines on International Protection no. 4: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" af 23. juli 2003.

Ved vurderingen af, om det pågældende IFA er relevant i det konkrete tilfælde, skal der tages stilling til, om der i ansøgerens hjemland er et sted eller område, hvor den pågældende fremadrettet vil kunne undgå forfølgelse eller modtage den fornødne beskyttelse. Herunder skal det vurderes, om området er tilgængeligt og sikkert for ansøgeren. Ved denne vurdering indgår ansøgerens asylmotiv, og det vil for eksempel tale imod, at der er et relevant IFA, at ansøgeren har en konflikt med en myndighed i hjemlandet, da det formodes, at en myndighed vil kunne forfølge en ansøger på hele statens område. IFA kan dog være relevant, hvis myndigheden kun kontrollerer dele af landet. Hvis asylmotivet derimod relaterer sig til en privat aktør, må det vurderes, om ansøgeren fortsat vil blive udsat for forfølgelse i det nye område. Endelig skal det vurderes, om ansøgeren vil være i risiko for at blive udsat for en ny form for forfølgelse eller for anden fare i området.

Ved vurderingen af, om det er rimeligt at forvente, at ansøgeren tager ophold et andet sted i hjemlandet, skal der tages stilling til ansøgerens personlige forhold, herunder al-

der, køn, helbredstilstand, familiemæssige situation, etnisk, kulturelt eller religiøst tilhørsforhold, politisk eller social tilknytning til det pågældende område, sprog, uddannelse, profession samt tidligere forfølgelse og deraf følgende psykologiske problemer med henblik på at fastlægge, om det vil være rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold i et bestemt område i hjemlandet uden for store besværligheder. Disse forhold skal, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 53, anskues kumulativt. I vurderingen vil asylansøgerens økonomiske forhold også kunne være relevante.

Ved afgørelsen af ovenstående bør der foretages en objektiv vurdering af, hvorvidt en del af hjemlandet kan udgøre et IFA. I vurderingen må de forhold, der førte til ansøgerens flugt fra hjemlandet, tages i betragtning, men det skal også tages i betragtning, om den del af hjemlandet, der kan antages at fungere som et IFA, udgør et meningsfuldt alternativ for fremtiden, herunder om området er vedvarende stabilt og sikkert, jf. UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003. Det fremgår heraf, at vurderingen af, om der foreligger et IFA, hovedsageligt koncentrerer sig om fremtiden. Eksistensen af et IFA på tidspunktet for flugten vil kunne have betydning i forhold til den samlede vurdering af asylmotivet, men i praksis vil tidspunktet for afgørelsen være afgørende for, hvorvidt en asylansøger kan henvises til at tage ophold et andet sted i hjemlandet.

Dette er i overensstemmelse med den praksis, der har dannet sig i Flygtningenævnet, hvorefter det er situationen på afgørelsestidspunktet, der er afgørende for, om der kan anses at foreligge et IFA.

Hvis et område inden for hjemlandets grænser skal kunne karakteriseres som vedvarende stabilt, vil beskyttelsen i området som udgangspunkt blive ydet af de nationale myndigheder. Der vil således være en formodning imod, at der findes et IFA i tilfælde, hvor ansøgeren er forfulgt af de nationale myndigheder. Der kan imidlertid være tale om sådanne særlige forhold, at lokale myndigheder eller magtfulde private kan yde den nødvendige beskyttelse. Dette er således tidligere i Flygtningenævnets praksis blevet antaget at være tilfældet for så vidt angår Nordirak og Nordsomalia.

Ifølge UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003 påhviler bevisbyrden for, at der foreligger et IFA, asylmyndighederne.

Udlændingestyrelsen bør i så god tid som muligt forud for nævnsmødet fremlægge anbringender om IFA, således at ansøgers advokat og nævnet kan forberede sig herpå. Det påhviler dog under alle omstændigheder nævnet ex officio at tage stilling til, om der er anledning til at bringe IFA i anvendelse, jf. udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt.

Tidligere har nævnet bragt IFA i anvendelse i sager vedrørende somaliske statsborgere, hvor nævnet fandt, at betingelserne for at kunne henvise ansøgeren til at tage ophold i Mogadishu og Kismayo som IFA var opfyldt. For yderligere herom, kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 533. I nyere praksis ses IFA anvendt i f.eks. Soma/2021/17, som kan ses på nævnets hjemmeside.

Flygtningenævnet har i beretningsåret afgjort otte personsager, fordelt på seks afgørelser, hvor der blev foretaget en IFA-vurdering. Nævnet omgjorde én afgørelse og meddelte ansøgeren og hans medfølgende børn midlertidig beskyttelse. Nævnet stadfæstede desuden fire afgørelser og hjemviste én afgørelse til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

Som eksempel på en sag fra beretningsåret hvor Flygtningenævnet fandt, at IFA ikke kunne anvendes, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **oktober 2025** opholdstilladelse (**midlertidig beskyttelsesstatus**) til en mandlig statsborger og to medfølgende børn fra Den Demokratiske Republik Congo. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk [etnicitet A] og [etnicitet B] samt kristen protestant. Han er født i 1995 i [by A], Nord-Kivu. Han flyttede i 1996 med sin mor til [afrikansk land A]. Han boede herefter i [afrikansk land A] indtil 2012, hvor han vendte tilbage til [by A]. Omkring 5-6 måneder senere flygtede han til [afrikansk land B]. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til de generelle forhold i Den Demokratiske Republik Congo som følge af krigen i Kivu-regionen. Han frygter som følge heraf den generelle sikkerhedssituation i landet, ligesom han frygter, at han ikke vil kunne begå sig i landet, hvor han heller ikke har noget sted at bo. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter at blive udstødt af samfundet som følge af sin blandede etnicitet, og at han ikke har nogen familie i Den Demokratiske Republik Congo, der vil anerkende ham. Ansøgeren har på vegne af sine børn henvist til de samme asylmotiver. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund, men finder ikke, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv kan føre til, at han meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet finder ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser. Nævnet vurderer i samme forbindelse, at ansøgeren ikke kan an-

tages at blive udsat for asylbegrundende forfølgelse som følge af sin etniske baggrund. Der lægges herved vægt på, at der ikke foreligger baggrundsoplysninger, der kan understøtte ansøgerens frygt for, at han som etnisk [etnicitet A] eller [etnicitet B] vil være i risiko for at blive udsat for diskrimination eller forfølgelse. Der lægges i samme forbindelse vægt på, at ansøgeren under sit ophold i Den Demokratiske Republik Congo har oplyst, at han ikke selv har oplevet konflikter på baggrund af sin etniske baggrund. Der kan derfor ikke meddeles ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller § 7, stk. 2. Det er Flygtningenævnets vurdering, at situationen i Nord-Kivu på nuværende tidspunkt er af en sådan karakter, at enhver vil være i risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Ansøgeren vil derfor ved en tilbagevenden til Den Demokratiske Republik Congo ikke kunne henvises til at tage ophold i sit hjemområde. Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren kan henvises til at tage ophold et andet sted i Den Demokratiske Republik Congo uden for sit hjemområde, herunder Kinshasa, lægger nævnet på den ene side vægt på, at ansøgeren ikke har hverken familie eller anden tilknytning til Kinshasa, men at det på den anden side ikke kan afvises, at ansøgeren henset til sin alder og uddannelsesmæssige baggrund har visse forudsætninger for at kunne etablere sig arbejdsmæssigt i Kinshasa og indgå i etniske og kulturelle relationer. Det må ved vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren og hans medfølgende to børn kan henvises til at tage ophold uden for ansøgerens hjemområde, imidlertid tillige tages i betragtning, at ansøgerens to medfølgende børn, herunder først og fremmest hans [5-10 årige] [barn], der er født i Danmark, hvor [barnet] har boet hele sit liv, ikke har noget familiemæssigt netværk ud over ansøgeren i tilfælde af en udsendelse til Den Demokratiske Republik Congo, ligesom [barnet] ikke på nuværende tidspunkt har sproglige forudsætninger for at kunne klare sig uden for hjemområdet. På baggrund af disse omstændigheder findes det efter en samlet vurdering af ansøgerens og hans børns forhold, herunder hensynet til barnets tarv, ikke rimeligt at henvise ansøgeren og hans børn til at tage ophold et andet sted i Den Demokratiske Republik Congo end ansøgerens hjemområde. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren og hans to medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3." Demo/2025/5

Der kan desuden henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 188 ff., nævnte afgørelser Came/2022/13 og Demo/2022/3.

Som eksempel på en sag fra beretningsåret, hvor Flygtningenævnet fandt, at IFA kunne anvendes, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Ukraine. Indrejst i 2023. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk ukrainsk og kristen ortodoks fra [by A] Zaporizhzhia Oblast, Ukraine. Hun

har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter de generelle forhold i Ukraine. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun er bange for at dø på grund af krigens bombardementer. Videre har ansøgeren oplyst, at hendes by er under okkupation, hvilket betyder, at man skal have russiske dokumenter. Hun er bange for at blive kidnappet, fordi hun har ukrainsk pas. Ansøgeren har yderligere henvist til, at der ikke eksisterer et relevant og rimeligt internt flugtalternativ. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om hendes ophold i Ukraine og udrejse til grund. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om hendes ophold i [europæisk land A] og hendes udrejse herfra til grund. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren i [2015-2020] var i praktik i [europæisk land B] i forbindelse med sin uddannelse på [uddannelsesinstitution]. Flygtningenævnet tiltræder af de samme grunde, som er anført i Udlændingestyrelsens afgørelse, at der ikke er grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Udlændingestyrelsen har vurderet, at situationen i [by A] Zaporizhzhia Oblast på nuværende tidspunkt er af en sådan karakter, at ansøgeren isoleret set, i forhold til sit hjemområde, er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet skal herefter foretage en vurdering af, om Udlændingestyrelsen har godtgjort, at der i ansøgerens hjemland er områder, der kan udgøre et internt flugtalternativ for ansøgeren, samt om det er rimeligt at forvente, at ansøgeren tager ophold der. Flygtningenævnet tiltræder Udlændingestyrelsens afgørelse om, at der foreligger et internt relevant flugtalternativ i den vestlige eller centrale del af Ukraine, herunder i Kyiv. Flygtningenævnet lægger herved vægt på de baggrundsoplysninger, der er gengivet i Udlændingestyrelsens berigtigede afgørelse fra [sommeren 2025]. Nævnet lægger desuden vægt på de senest opdaterede data fra "Ukraine Conflict Monitor", der opdateres ugentligt. Baggrundsoplysningerne er i væsentligt omfang baseret på data fra Armed Conflict and Event Data (ACLED). Flygtningenævnet lægger efter baggrundsoplysningerne til grund, at sikkerhedssituationen i det centrale og vestlige Ukraine, herunder i regionerne Kirovograd, Poltava, Khmelnytskyi, Cherkasy, Lviv, Vinnytsia, Ivano-Frankivsk, Zhytomyr, Kyiv Oblast, Ternopil, Volyn, Chernivtsi, Rivne og Zakarpattia fortsat er kendetegnet af ved en meget lav grad af ustabilitet med enkelte begrænsede sikkerhedshændelser og civile tab. Af det senest opdaterede konfliktkort af 3. oktober 2025 fra ACLED fremgår ligeledes, at sikkerhedssituationen i det vestlige og centrale Ukraine samt Krim er kendetegnet ved en meget lav grad af sikkerhedshændelser og få eller ingen angreb mod civile. Flygtningenævnet finder endvidere, at det er rimeligt at forvente, at ansøgeren tager ophold i Kyiv. Nævnet lægger herved vægt på ansøgerens personlige forhold, herunder navnlig oplysningerne om hendes alder, helbred, uddannelse og hendes erfaring med at opholde og etablere sig uden for sit hjemområde. Det forhold, at ansøgeren alene er russisktalende og ikke har familie eller netværk i Kyiv, kan ikke føre til andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Ukra/2025/10

Der kan desuden henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 185 ff. nævnte afgørelse Demo/2023/15. På et møde i Flygtningenævnets koordinationsudvalg i april 2022 drøftede udvalget nævnets behandling af sager vedrørende statsborgere fra Afghanistan. Vedrørende IFA bemærkede udvalgets medlemmer, at de aktuelle forhold i Afghanistan måtte antages generelt at indebære, at ansøgere ikke kan henvises til IFA i Afghanistan.

5.2 Første asylland

Efter udlændingelovens § 7, stk. 5, kan opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse.

Det er en betingelse for, at udlændingen kan nægtes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3, med henvisning til et første asylland, at den pågældende har opnået eller må antages at kunne opnå beskyttelse i det land, som overvejes anvendt som første asylland.

Reglen om første asylland forudsætter ikke, at det først konstateres, at udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1-3. Asylmyndighederne er således ikke forpligtet til at foretage en isoleret vurdering af, om forholdene i udlændingens hjemland berettiger vedkommende til at opnå asyl i Danmark. Ved vurderingen af, om en ansøgning om asyl kan nægtes med henvisning til et første asylland, skal det i stedet alene indgå, om betingelserne for at anse et land for at være første asylland er opfyldt, og om en opholdstilladelse allerede af den grund kan nægtes.

Det fremgår af lovbemærkningerne til lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014 (bemærkningerne til § 1, nr. 2 og 8, og afsnit 3.3.2. i de almindelige bemærkninger), at det imidlertid fortsat bør være muligt at foretage en vurdering af asylmotivet, hvor dette undtagelsesvis er af betydning for, om et land kan betragtes som et første asylland. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis det potentielle første asylland efter de foreliggende baggrundsoplysninger udsætter personer med et bestemt asylmotiv for refoulement. Det er således en betingelse, at asylansøgeren enten har opnået faktisk beskyttelse i første asyllandet eller har nær tilknytning hertil og må antages at kunne opnå beskyttelse der. Beskyttelsesbegrebet uddybes nedenfor.

5.2.1 Beskyttelse i et andet land

En række kriterier indgår i vurderingen af, om et land kan betragtes som et første asylland. Kernen i beskyttelsesbegrebet er, at ansøgeren skal være i personlig sikkerhed ved såvel indrejse som ved ophold i første asyllandet, hvilket vil sige, at pågældende skal

kunne indrejse lovligt og tage lovligt ophold i landet, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i landet.

Det er herunder et ufravigeligt mindstekrav, at ansøgeren skal være beskyttet mod at blive videresendt til et land, hvor ansøgeren er forfulgt. Ansøgeren skal endvidere være beskyttet mod, at første asyllandet videresender pågældende til et land, hvor denne ikke vil nyde faktisk beskyttelse. Dette indebærer, at ansøgeren de facto skal være beskyttet mod refoulement. Efter nævnets praksis er det dog ikke en betingelse, at første asyllandet har ratificeret og implementeret flygtningekonventionen i lovgivningen.

Det kan ikke kræves, at ansøgeren socialt set skal kunne leve på fuldt ud det samme niveau som landets egne statsborgere, men ansøgerens personlige integritet skal være beskyttet. I beskyttelseskravet indgår derfor et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren skal nyde visse helt basale rettigheder. Der henvises herved til de civile og socioøkonomiske rettigheder, der fremgår af flygtningekonventionens kapitel II til V samt til ExCom Conclusion No. 58, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de dér bliver *"treated in accordance with recognized basic human standards"*. Dette indebærer eksempelvis, at asyllandet i praksis skal respektere de krav, der fremgår af flygtningekonventionens artikel 3 om ikke-diskrimination, artikel 4 om religionsfrihed, artikel 17 om adgang til lønnet beskæftigelse i samme omfang som de gunstigst stillede udlændinge, artikel 22, stk. 1, om adgang til grundskoleundervisning efter samme standard som asyllandets egne statsborgere, artikel 23 om samme behandling som asyllandets statsborgere med hensyn til offentlig understøttelse samt artikel 28 om udstedelse af rejsedokumenter.

Det vil ved vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 5, som udgangspunkt ikke være relevant at vurdere modtageforholdene for asylansøgere i første asyllandet, idet ansøgeren normalt vil være i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse i første asyllandet. Er dette ikke tilfældet, vil ansøgeren alt efter baggrundsoplysningerne om det pågældende asylland ofte relativt let kunne antages at kunne opnå en ny opholdstilladelse.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i sagen Samsam Mohammed Hussein m.fl. mod Nederlandene og Italien (app. no. 27725/10) ved beslutning af 2. april 2013 forholdt sig både til spørgsmålet om, hvorvidt forholdene for personer med opholdstilladelse i førsteasyllandet udgør en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og om muligheden for at genindrejse i første asyllandet med en udløbet opholdstilladelse. For så vidt angår spørgsmålet om forholdene i første asyllandet, henviste Domstolen i præmis 68 til, at der skal foretages en streng vurdering af, hvorvidt ansøgeren er i risiko for at blive udsat for behandling i strid med artikel 3.

Herefter udtalte Domstolen i præmis 70, at det ikke udgør en krænkelse af artikel 3 at udsende ansøgeren til et første asylland, hvor dennes økonomiske situation vil være ringere end det var i udsendelseslandet. Der følger ikke en generel forpligtelse af artikel 3 til at give økonomisk bistand til flygtninge, således de kan opretholde en bestemt levestandard. For så vidt angår spørgsmålet om muligheden for at genindrejse i første asyllandet med en udløbet opholdstilladelse og søge om fornyelse af sin opholdstilladelse henvises til beslutningens præmisser 37-38 og 77.

I modsætning til vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3, hvorefter en asylansøger skal sandsynliggøre sit asylmotiv, gælder der ved vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 5, en omvendt bevisbyrderegel. Det påhviler således Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet at godtgøre, at det fremstår bevismæssigt sandsynligt, at betingelserne for, at et land kan tjene som en asylansøgers første asylland, er opfyldt. Flygtningenævnet skal således ud fra den enkelte sags oplysninger kunne påvise, hvilke omstændigheder der konkret begrunder antagelsen om, at en asylansøger vil kunne opnå den fornødne beskyttelse ved en tilbagevenden til første asyllandet.

Viser det sig efterfølgende, at det ikke er muligt for ansøgeren at indrejse i første asyllandet, kan sagen søges genoptaget med henvisning hertil, jf. herved det i afsnit 5.2.3 anførte.

Spørgsmålet om anvendelse af første asyllandprincippet kan endvidere komme på tale i sager, hvor ansøgeren ikke tidligere har opholdt sig i det pågældende land, såfremt ansøgeren har en nær tilknytning til landet, eksempelvis i sager, hvor ansøgerens ægtefælle er statsborger i det pågældende land, se herom nærmere nedenfor i afsnit 5.2.2.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet fandt, at ansøgeren kunne opnå beskyttelse i første asyllandet, kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i formandskabets 29. beretning (2020), side 191 f.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet fandt, at et andet europæisk land kunne tjene som første asylland for ansøgeren, kan desuden henvises til Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 175 f. samt den i formandskabets 32. beretning (2023), side 185 ff. nævnte afgørelse Demo/2023/15.

5.2.2 Tilknytningsmomenter

Efter § 7, stk. 5, er det ikke en betingelse for anvendelse af bestemmelsen, at udlændingens tilknytning til det andet land, der overvejes anvendt som første asylland, er nærmere end tilknytningen til Danmark. Det er tilstrækkeligt, at udlændingen har en nær tilknytning til det land, der overvejes anvendt som første asylland.

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen er en sådan tilknytning til stede, hvis udlændingen er født og opvokset i det pågældende land. Hvis udlændingen gennem nogen tid har opholdt sig i landet, kan en sådan tilknytning efter omstændighederne også foreligge.

En nær tilknytning til et andet land vil endvidere foreligge, hvis udlændingen har familiemedlemmer i det pågældende land. Udlændinge, der har nære slægtninge som eksempelvis ægtefælle og børn i et andet land end Danmark, må anses for at have nær tilknytning til det pågældende land. Videre kan også udlændinge, der har fjernere slægtninge i et andet land end Danmark, efter omstændighederne anses for at have en nær tilknytning til det pågældende land. Afgørelsen af, om dette er tilfældet, må træffes efter en konkret vurdering, hvori det konkrete slægtskab og relationerne parterne imellem skal tillægges betydning. Det kan således eksempelvis have betydning, om de pågældende har levet i samme husstand eller i øvrigt har haft jævnlig kontakt med hinanden. Jo fjernere slægtskabet er, desto større vægt skal sådanne forhold have. Tilstedeværelsen af andre sociale netværk end familienetværk i det land, der overvejes anvendt som første asylland, kan ud fra samme betragtninger efter omstændighederne også medføre, at der skal meddeles afslag på opholdstilladelse her i landet.

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til spørgsmålet om tilknytning kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 194 f. samt formandskabets 31. beretning (2022), side 195 f.

5.2.3 Betydningen af udsendelseshindringer

Af hjemrejselovens § 1, stk. 1, fremgår, at en udlænding, der efter reglerne i udlændingelovens kapitel 1 og 3-5 a eller efter reglerne i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., eller efter reglerne i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, ikke har ret til at opholde sig her i landet, har pligt til at udrejse. Hjemrejsestyrelsen foretager kontrollen med, om en udlænding er udrejst, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 2. En udlænding, der har pligt til at udrejse som følge af, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet, udrejser om nødvendigt med bistand fra Hjemrejsestyrelsen. Politiet bistår om nødvendigt Hjemrejsestyrelsen, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 3.

I tilfælde, hvor udsendelse til et første asylland må anses for udsigtsløs, orienterer Hjemrejsestyrelsen Flygtningenævnet herom. Nævnet vil da som udgangspunkt genoptage og hjemvise sagen med henblik på, at Udlændingestyrelsen foretager en vurdering af, om udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7.

Det er alene i tilfælde, hvor udsendelseshindringerne beror på første asyllandets myndigheder, at udsendelse vil blive anset for udsigtsløs. En ansøger kan således hverken ved at nægte at medvirke til udsendelse, herunder til at opnå indrejsetilladelse, eller ved at nægte at medvirke til at søge opholdstilladelse – såfremt den pågældende måtte ønske dette – selv skabe grundlaget for, at en udsendelse må anses for udsigtsløs.

5.3 Udlændingelovens § 29 b

Efter udlændingelovens § 29 b kan en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land omhandlet i § 29 a, stk. 1 (et land der er omfattet af eller har tilsluttet sig Dublinforordningen). Bestemmelsen blev indført i 2015 i lyset af den tilsvarende mulighed for afvisning, som er indeholdt i artikel 33 i asylproceduredirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013), som er omfattet af Danmarks forbehold på området for retlige og indre anliggender.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 29 b indebærer, at udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse i et andet land, hvor Dublinforordningen finder anvendelse, som udgangspunkt ikke har ret til at få deres ansøgninger om asyl behandlet i Danmark.

5.3.1 Grundlaget for behandlingen af 29 b-sager

5.3.1.1 Udlændingelovens bestemmelser

Påberåber en udlænding sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om, hvorvidt asylansøgningen skal behandles i Danmark, eller om ansøgningen skal afvises som følge af, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i et andet land, der er omfattet af eller har tilsluttet sig Dublinforordningen, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b. Det omfatter EU-landene samt Island, Norge og Schweiz.

Af bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 2 og 8) fremgår, at hvis det under realitetsbehandlingen af en asylansøgning vurderes, at betingelserne for at afvise en ansøgning er opfyldt, træffes der snarest muligt afgørelse om afvisning af asylansøgningen.

5.3.1.2 Betingelser for at anse et land som første asylland

I bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 2 og 8) er blandt andet anført følgende:

> ”Afvisning kan alene ske, hvis betingelserne for at betragte landet som første asylland er opfyldt som følge af, at en udlænding tidligere har opnået beskyttelse i landet. Det er i den forbindelse ikke et krav, at udlændingen kan leve på fuldt ud det samme niveau som det andet EU-lands egne stats-

borgere eller som flygtninge i Danmark, og praksis vedrørende overførsler efter Dublinforordningen kan ikke uden videre overføres, idet der bl.a. må sondres mellem vilkårene for udlændinge, hvis asylsag er under behandling, og udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse.

Anvendelsen af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 29 b forudsætter ikke, at udlændingen på afgørelsestidspunktet fortsat har en gyldig opholdstilladelse, eller at der foreligger en forhåndstilkendegivelse fra det andet lands myndigheder om, at udlændingen vil blive tilladt indrejse og ophold. Hvis det derimod på forhånd må anses udsigtsløst, at udlændingen tillades indrejse, kan asylansøgningen ikke afvises. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis der foreligger en erklæring fra det pågældende EU-land om, at udlændingen ikke vil blive modtaget eller tilladt indrejse.

Viser det sig efterfølgende, at udlændingen nægtes indrejse, vil sagen efter omstændighederne kunne genoptages."

Da det er en forudsætning for anvendelse af § 29 b, at betingelserne for at betragte landet som første asylland er opfyldt som følge af, at ansøgeren tidligere har opnået beskyttelse i landet, er det også forholdene i det pågældende land for udlændinge med opholdstilladelse, der er relevante ved vurderingen af, om landet kan yde ansøgeren beskyttelse. Disse forhold kan på væsentlige punkter adskille sig fra forholdene for asylansøgere i det pågældende land, hvorfor der er tale om en anden vurdering end i Dublinsager, se herom nærmere kapitel 3.

I praksis vedrørende sager om afvisning efter udlændingelovens § 29 b har nævnet ved vurderingen af, om betingelserne for at betragte et land som første asylland er opfyldt, henvist til, at det herved blandt andet er et krav, at udlændingen skal være beskyttet mod refoulement, ligesom det skal være muligt for den pågældende at indrejse og tage lovligt ophold i første asyllandet. Den pågældendes personlige integritet og sikkerhed skal endvidere være beskyttet, men det kan ikke hermed kræves, at den pågældende socialt set skal kunne leve på fuldt ud samme niveau som første asyllandets egne statsborgere. Det er dog et krav i henhold til Excom Conclusion no. 58 (UNHCR), at flygtningen i første asyllandet bliver *"treated in accordance with recognized basic human standards"*. Efter Flygtningenævnets praksis er der i den forbindelse blandt andet blevet lagt vægt på, om udlændingen har adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at bosætte sig samt mulighed for at eje fast ejendom.

Der kan yderligere henvises til afsnit 5.2.1, for så vidt angår spørgsmålet om, hvilke kriterier, der inddrages ved vurderingen af, om et land kan yde en ansøger beskyttelse, og Flygtningenævnets praksis herom.

5.3.2 Sagens behandling

5.3.2.1 Sagsforløb

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har afvist en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublinland, jf. udlændingelovens § 29 b, kan afvisningen påklages til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 1. Klagen har ikke automatisk opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. § 53 a, stk. 2, 7. pkt.

Klage skal indgives til Udlændingestyrelsen senest syv dage efter, at styrelsens afgørelse er meddelt udlændingen, og klage indgivet senere end denne frist afvises af Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 2, 1. pkt.

Klagen behandles på samme måde som klager efter Dublinforordningen. Flygtningenævnets afgørelse i § 29 b-sager træffes således som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, og § 56, stk. 3.

I helt særlige tilfælde kan sagen dog henvises til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet og helt undtagelsesvis til mundtlig behandling, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, 2. pkt., og § 56, stk. 3, 2. pkt. Herom henvises i øvrigt til bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 9 og 14).

I sager, der behandles på formandskompetencen, ydes udlændingen retshjælp af DRC Dansk Flygtningehjælp i det omfang, retshjælp ønskes. Retshjælpen er gratis for udlændingen. I klagesager, hvor udlændingen ønsker at lade sig repræsentere af DRC Dansk Flygtningehjælp, fremkommer DRC Dansk Flygtningehjælp typisk med et indlæg i sagen i forlængelse af Udlændingestyrelsens fremsendelse af sagens akter til Flygtningenævnet.

Der beskikkes som udgangspunkt ikke en advokat for udlændingen under Flygtningenævnets behandling af klagesagen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5. Udlændingen kan dog til enhver tid lade sig repræsentere af andre, herunder en advokat, i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige principper herom, herunder forvaltningslovens § 8, stk. 1. Udlændingen afholder selv eventuelle udgifter hertil.

I klagesager, som henvises til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde, finder de almindelige regler for advokatbeskikkelse i Flygtningenævnet anvendelse. Flygtningenævnet vil således kunne beskikke en advokat for udlændingen, hvis dette

vurderes at være nødvendigt, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, jf. stk. 1. I praksis vil dette stort set altid være tilfældet.

Såfremt klageren bliver registreret udeblevet fra det asylcenter, som den pågældende er tilknyttet, fortsætter Flygtningenævnet sagens behandling, og træffer afgørelse på det foreliggende grundlag. Afgørelsen vil efterfølgende blive fremsendt til en eventuel partsrepræsentant. Såfremt klageren genopdukker, vil afgørelsen blive udleveret til klageren.

Påklage af en afgørelse efter udlændingelovens § 29 b til Flygtningenævnet har som udgangspunkt ikke opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 7. pkt. Dette medfører, at udlændingens processuelle ophold, som udlændingen har opnået som følge af sin ansøgning om asyl, ophører fra tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingen vil således fra dette tidspunkt være omfattet af de almindelige regler om udsendelse m.v. Det forudsættes imidlertid ifølge bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 9 og 14), at Rigspolitiet (nu Hjemrejsestyrelsen) orienterer udlændingemyndighederne i verserende sager om datoen for udlændingens udsendelse, og at Flygtningenævnet bestræber sig på at træffe afgørelse, inden udlændingen skal udsendes. Der er således en forventning om, at en afgørelse i klagesager vedrørende udlændingelovens § 29 b kan træffes hurtigt ud fra et ressourcemæssigt hensyn, således at det sikres, at asylansøgere, hvis sag ikke skal behandles i Danmark, kan udsendes af landet snarest muligt.

Efter en konkret vurdering kan Flygtningenævnets formand, eller den som formanden bemyndiger dertil, dog beslutte, at gennemførelsen af en udsendelse skal udsættes under klagesagens behandling. Nævnet vil i den forbindelse blandt andet kunne lægge vægt på, om der efter en umiddelbar vurdering er udsigt til, at udlændingen kan få medhold i sin klage, om der er tale om en sag, der rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning, eller om der er væsentlige grunde til at tro, at en udsendelse vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Endvidere vil nævnet kunne lægge vægt på, om det er nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Som anført i afsnittene 1.3 og 11.11 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Domstolsprøvelse af nævnets afgørelse er ifølge domstolenes praksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. For nærmere gennemgang af lovgrundlaget for domstolsprøvelse henvises til afsnit 11.11.2.

5.3.2.2 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en § 29 b-sag, kan klageren eller dennes repræsentant anmode nævnet om at genoptage nævnets behandling af sagen. En anmodning om genoptagelse har som altovervejende hovedregel ikke opsættende virkning. En meddelelse om opsættende virkning til den pågældende efter modtagelse af en genoptagelsesanmodning vil således kræve, at særlige grunde taler herfor. For mere om Flygtningenævnets procedurer og vurderinger i forbindelse med genoptagelse henvises til kap. 11.11.1.

5.3.3 Nævnets praksis

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i 18 sager, hvor nævnet har taget stilling til, om udlændingens asylansøgning skal afvises som følge af, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublinland, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b. 11 sager er blevet behandlet på formandskompetencen, fire sager er blevet behandlet på et skriftligt nævnsmøde, mens to sager er blevet behandlet på et mundtligt nævnsmøde. En sag blev endvidere hjemvist på sekretariatets kompetence. Se nærmere afsnit 14.11.

Når Flygtningenævnet skal træffe afgørelse i medfør af udlændingelovens § 29 b og vurdere, om betingelserne for at anse et land som første asylland er opfyldt, indgår det altid som et kriterie, hvorledes de generelle forhold i første asyllandet er. Som eksempel på afgørelser, hvori nævnet har forholdt sig til de generelle forhold, kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 183 og formandskabets 31. beretning (2022), side 201 ff. Der kan fra beretningsåret endvidere henvises til afgørelserne §29b-ita/2025/2 og §29-ned/2025/1, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

I 2023 og 2024 tog Flygtningenævnet i en række sager stilling til de generelle forhold for personer, der har opnået beskyttelse i Grækenland. Sagerne i 2023 vedrørte personer, som ikke var i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse på tidspunktet for indgivelsen og behandlingen af ansøgningen om asyl i Danmark, og sagerne i 2024 vedrørte personer, som var i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse på tidspunktet for indgivelsen og behandlingen af ansøgningen om asyl i Danmark. For nærmere gennemgang af sagerne henvises der til Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 190.

I lyset af de generelle forhold i første asyllandet indgår i Flygtningenævnets afgørelse også konkrete oplysninger om klagerens helbredsmæssige forhold eller sårbarhed, hvorved der ud over oplysninger om klagerens fysiske og psykiske helbred eksempelvis kan indgå oplysninger om, at klageren har mindreårige børn. Som eksempel på af-

gørelser, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til klagerens helbredsmæssige forhold eller sårbarhed, kan henvises til formandskabets 27. beretning (2018) side 324 ff., formandskabets 28. beretning (2019) side 380 ff. og formandskabets 29. beretning (2020) side 205.

Som eksempel på en afgørelse fra beretningsåret, hvor nævnet efter en konkret vurdering fandt, at betingelserne for at afvise at behandle klagerens asylansøgning ikke var opfyldt under henvisning til pågældendes helbredsmæssige forhold, henvises til afgørelserne §29b-slova/2025/1 og §29b-tysk/2025/4, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Som eksempel på en sag, hvor klageren var uledsaget mindreårig, kan henvises til sag §29b-Græ/2021/5, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside.

Som eksempel på en sag, hvor klageren havde opholdstilladelse på et andet grundlag i Danmark, kan henvises til formandskabets 30. beretning (2021), side 182 f.

Som eksempler på sager, hvori klageren ikke har haft en opholdstilladelse i Danmark, men hvor klageren har gjort gældende at have en tilknytning til Danmark, og hvor nævnet således har forholdt sig til betydningen heraf, kan eksempelvis henvises til formandskabets 27. beretning (2018) side 328 ff., formandskabets 28. beretning (2019) side 385 ff. og formandskabets 29. beretning (2020) side 204 f. Der kan fra beretningsåret endvidere henvises til sagen §29b-Tysk/2025/2, som kan findes på nævnets hjemmeside.

Endelig har Flygtningenævnet i en række sager forholdt sig til, hvorvidt det har betydning, at klagerens opholdstilladelse i første asyllandet er udløbet. Det forudsættes som udgangspunkt ikke, at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens eller Flygtningenævnets afgørelse har en gyldig opholdstilladelse i første asyllandet, idet der henvises til gennemgangen ovenfor i afsnit 5.3.1.2.

Som eksempel på sager, hvori klageren har haft en udløbet opholdstilladelse, men hvor dette ikke havde betydning i forhold til vurderingen af, om betingelserne for at betragte landet som første asylland var opfyldt, kan henvises til formandskabets 27. beretning (2018) side 329 ff., formandskabets 28. beretning (2019) side 386 ff. samt til sag §29b-Ita/2021/3, som kan findes på nævnets hjemmeside.

5.4 Sur place

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Flygtningekon-

ventionen omfatter ifølge artikel 1 A personer, der befinder sig uden for deres hjemland. Konventionen skelner ikke mellem personer, der er flygtet på grund af forfølgelse, og personer, der er udrejst af andre årsager, men hvor frygten for forfølgelse opstår efter udrejsen af hjemlandet, såkaldte flygtninge sur place. Flygtningekonventionens bestemmelser beskytter således flygtninge sur place på lige fod med øvrige konventionsflygtninge, se UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 94-96.

Hvis der under en udlændings ophold i Danmark opstår begivenheder, som har betydning for, om udlændingen ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, eller hvor risikoen efter stk. 2 har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, vil de danske udlændingemyndigheder efter udlændingens anmodning herom – eller efter omstændighederne af egen drift – således foretage en vurdering af, om den pågældende som følge heraf vil kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

5.4.1 Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland

Vurderingen af, om en asylansøger kan antages at være flygtning sur place, er blandt andet relevant i situationer, hvor en grundlæggende ændring eller et systemskifte finder sted i asylansøgerens hjemland, mens asylansøgeren opholder sig i Danmark, og dette fører til, at den pågældende nu risikerer forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Det kan også forekomme i tilfælde, hvor asylansøgeren er udrejst af hjemlandet på grund af stigende uro, hvor denne uro ikke var tilstrækkelig kvalificeret og omfattende til at kunne begrunde asyl på tidspunktet for udrejsen, men hvor situationen under asylansøgerens ophold i Danmark bliver væsentligt forværret.

Der kan også være tilfælde, hvor der under asylansøgerens ophold i Danmark finder et militærkup eller en magtovertagelse sted i hjemlandet, og hvor personer, der har støttet den tidligere regering, eller tilhører en særlig trosretning eller etnisk gruppe, nu risikerer at blive udsat for overgreb fra det nye styre.

Som eksempel på en sag, hvor en asylansøger som asylmotiv henviste til ændrede generelle forhold i et hjemområde, kan der henvises til nævnets afgørelse Suda/2025/3, der kan findes på nævnets hjemmeside. Der kan endvidere henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), kapitel 7 nævnte afgørelser vedrørende

Syrien, de i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 397 ff. nævnte afgørelser Irak/2015/26 og Irak/2015/16, den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 551, nævnte afgørelse Afgh/2021/27 og den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 127, nævnte afgørelse Demo/2022/6.

Derudover kan der som eksempel på en sag, hvor en asylansøger som asylmotiv henviste til ændrede forhold for LGBT+-personer i hjemlandet, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 224 ff., nævnte afgørelse Ugan/2023/4.

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger har påberåbt sig at være i risiko for forfølgelse som følge af, at forholdene for religiøse minoriteter og forholdene for en særlig social gruppe er forværret efter asylansøgerens udrejse, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 253, nævnte afgørelse Irak/2010/25 og den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 518 ff., nævnte afgørelse Afgh/2023/10.

5.4.2 Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl

Spørgsmålet om sur place-betragtninger er ligeledes aktuelt i sager, hvor en asylansøger har været politisk aktiv under opholdet i Danmark.

Flygtningenævnet vil, når en asylansøger påberåber sig politisk aktivitet i Danmark, vurdere omfanget og karakteren af asylansøgerens handlinger, herunder hvor profileret asylansøgeren må antages at være, og om asylansøgerens aktiviteter må antages at være kommet eller ville komme til hjemlandets myndigheders kendskab samt om asylansøgeren som følge heraf vil risikere forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, se også UNHCR's håndbog, punkt 96.

Det fremgår af UNHCR's håndbog, punkterne 82 og 83, at forfølgelse "på grund af sine politiske anskuelser" betyder, at asylansøgeren har en opfattelse, der enten er blevet udtrykt eller er kommet til myndighedernes kendskab. Der kan imidlertid være situationer, hvor asylansøgeren ikke har givet udtryk for sine anskuelser, men hvor det på grund af styrken af asylansøgerens overbevisning kan være rimeligt at antage, at den pågældendes anskuelser før eller siden vil komme til udtryk, og at asylansøgeren som en konsekvens heraf vil komme i konflikt med myndighederne. Hvor dette med rimelighed kan antages, kan asylansøgeren anses for at nære en velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sine politiske anskuelser. En asylansøger, som påberåber sig frygt for forfølgelse på grund af sine politiske anskuelser, behøver ikke at bevise, at myndighederne i hjemlandet havde kendskab til asylansøgerens holdninger, før vedkommende forlod landet. Asylansøgeren kan have skjult sine politiske anskuelser og aldrig været

udsat for diskrimination eller forfølgelse. Imidlertid kan det faktum, at en asylansøger afviser at benytte sig af sin regerings beskyttelse eller nægter at vende tilbage til sit hjemland, afsløre asylansøgerens sande holdninger og foranledige frygt for forfølgelse. Under sådanne omstændigheder vil prøvelsen af, hvorvidt der foreligger en velbegrundet frygt, være baseret på en vurdering af de konsekvenser, en asylansøger med en bestemt politisk overbevisning ville blive udsat for ved en tilbagevenden. Dette gælder i særdeleshed for sur place-flygtninge.

Hvis nævnet kan lægge til grund, at en asylansøgers aktiviteter i Danmark er kommet til hjemlandets myndigheders eller andres kendskab, at myndighederne m.v. nu tillægger asylansøgeren en bestemt politisk holdning, og at asylansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, vil den pågældende have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, også i den situation, hvor aktiviteterne ikke kan antages at udspringe af en reel politisk overbevisning, og asylansøgeren således ikke har den politiske holdning, som hjemlandets myndigheder m.v. tillægger den pågældende (imputed political opinion).

Som eksempler på sager, hvor nævnet har forholdt sig til spørgsmålet om imputed political opinion, henvises der til nævnets afgørelser Iran/2024/27, Iran/2023/25 og Iran/2023/47, der kan findes på nævnets hjemmeside.

Også andre handlinger i opholdslandet – f.eks. religiøst begrundede – kan føre til en sur place-begrundet opholdstilladelse.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager, hvor asylansøgeren har søgt asyl eller – efter at være blevet meddelt endeligt afslag på asyl – har anmodet om at få sin asylsag genoptaget under henvisning til, at vedkommende under opholdet i Danmark er konverteret, typisk fra islam til kristendommen. UNHCR har i relation til konversion blandt andet udtalt, at:

> "So-called "self-serving" activities do not create a well-founded fear of persecution on a Convention ground in the claimant's country of origin, if the opportunistic nature of such activities will be apparent to all, including the authorities there, and serious adverse consequences would not result if the person were returned. Under all circumstances, however, consideration must be given as to the consequences of return to the country of origin and any potential harm that might justify refugee status or a complementary form of protection. In the event that the claim is found to be self-serving but the claimant nonetheless has a well-founded fear of persecution on return, international protection is required. Where the opportunistic nature of the action is clearly apparent, however, this could weigh heavily in the balance when considering potential durable solutions that may be available in such cases, as well as, for example, the type of residency status."

Der kan herved henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004, No. 6, pkt. 36.

I sager, hvor en asylansøger har søgt asyl eller har anmodet om at få sin asylsag genoptaget under henvisning til, at vedkommende er konverteret, vil Flygtningenævnet ved behandlingen af sagen først skulle foretage en vurdering af, om asylansøgerens konversion kan betragtes som reel.

De elementer, som efter nævnets praksis kan indgå i vurderingen, omfatter blandt andet tidspunktet for asylansøgerens konversion, herunder om asylansøgeren tidligere har vist interesse for at konvertere, asylansøgerens kendskab til og forståelse for de grundlæggende læresætninger, historiske begivenheder og centrale personer af betydning for den nye tro (højtider, trosbekendelse, væsentligste skrifter), hvorved der bør tages højde for asylansøgerens individuelle forhold og forudsætninger samt om asylansøgerens rimelige kendskab til indholdet af sin nye tro er udtryk for en reel indre overbevisning. Ved denne afvejning tager nævnet hensyn til, at f.eks. analfabeter ikke har de samme forudsætninger som veluddannede personer for at tilegne sig samme grad af kendskab til indholdet af den nye tro, men at et mere begrænset kendskab desuagtet efter en konkret vurdering kan anses for udtryk for en reel indre overbevisning. Omvendt vil det forhold, at en asylansøger har en sådan uddannelsesmæssig eller personlig baggrund, at vedkommende i forbindelse med afgivelse af sine forklaringer for udlændingemyndighederne kan demonstrere et kendskab til højtider, centrale personer, skriftsteder m.v., indgå i nævnets vurdering, men ikke i sig selv sandsynliggøre, at asylansøgerens overbevisning er reel. Nævnet vil således ved afgørelsen af sagen foretage en vurdering af, om asylansøgerens faktuelle viden er udtryk for en reel indre overbevisning.

Det bør også indgå, hvordan asylansøgeren er kommet i kontakt med kristendommen, og hvilke overvejelser ansøgeren har gjort sig om kristendommens betydning for vedkommendes indre afklaringsproces.

Endvidere vil det indgå i nævnets vurdering, om asylansøgerens nye tro har manifesteret sig i ydre handlinger (dåbsforberedelse, dåb, deltagelse i gudstjeneste eller andre aktiviteter, herunder undervisning eller mission, tilkendegivelser i medier), og om asylansøgeren har manifesteret sin nye tro på en vedvarende og regelmæssig måde.

FN's Menneskerettighedskomité fandt i en udtalelse af 11. december 2015 i klagesagen X mod Norge (communication no. 2474/2014) ikke anledning til at kritisere de norske udlændingemyndigheder. Sagen vedrørte en afghansk statsborger, der som asylmotiv

havde henvist til at være konverteret fra islam til kristendommen og af den grund frygtede forfølgelse i strid med blandt andet artikel 7 i den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder. De norske udlændingemyndigheder kunne ikke lægge klagerens konversion til grund, idet den ikke fandtes at være reel, hvorved de norske myndigheder ikke fandt, at klageren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville risikere behandling i strid med konventionens artikel 7. Komitéen lagde i udtalelsen vægt på, at den norske appelret havde foretaget en tilstrækkelig vurdering af klagerens asylmotiv, idet retten blandt andet havde taget stilling til klagerens deltagelse i gudstjenester, konferencer, bibelundervisning, missionsrejser samt medlemskab af en kirke. Komitéen lagde endvidere vægt på, at retten havde taget erklæringerne fra tre kirkelige personer, der støttede den konklusion, at klagerens konversion var reel, i betragtning, men ikke desto mindre havde identificeret adskillige andre faktorer, der talte imod denne konklusion. Appelretten havde derudover taget tilstrækkelig stilling til klagerens viden og engagement i kristendommen efter hans dåb. Komitéen fandt derfor, at klageren havde undergået konkret og individuel asylsagsbehandling, og at sagsbehandlingen ikke var et udtryk for vilkårlig behandling (præmis 7.5).

Den omstændighed, at en asylansøger som asylmotiv henviser til en konversion, som har fundet sted efter udrejsen af hjemlandet – i visse sager endda først på et relativt sent tidspunkt i asylsagsbehandlingen – vil i sig selv kunne tillægges betydning i nævnets troværdighedsvurdering.

UNHCR har om troværdighedsvurderingen blandt andet udtalt, at:

> "Where individuals convert after their departure from the country of origin, this may have the effect of creating a sur place claim. In such situations, particular credibility concerns tend to arise and a rigorous and in depth examination of the circumstances and genuineness of the conversion will be necessary."

Der kan herved henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004, No. 6, pkt. 34.

Såfremt nævnet kan lægge til grund, at asylansøgerens konversion må betragtes som reel, skal der foretages en vurdering af, hvad asylansøgeren i givet fald vil kunne risikere at blive udsat for ved en tilbagevenden til hjemlandet som følge af sin konversion. Det må således vurderes, om asylansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold, herunder sin religiøse adfærd og aktiviteter, med rimelighed kan forventes at udføre religiøse handlinger, som vil bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb.

Ved vurderingen af, om asylansøgeren kan antages at risikere forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnet blandt andet lægge vægt på hjemlandets lovgivning om medlemmer af andre trossamfund og om konversion, herunder både civile love og religiøse love og praksis om forbud, straf eller diskrimination, samt om denne lovgivning håndhæves i praksis. Endvidere kan indgå oplysninger om, hvordan hjemlandets myndigheder og det omgivende samfund eller privatpersoner i praksis kan forventes at reagere, herunder om asylansøgeren kan risikere frihedsberøvelse eller strafforfølgning eller at blive udsat for diskrimination, chikane, vold m.v., og om der er forskel på reaktionerne ved passivt tilhørsforhold og aktiv udøvelse af religionen, herunder forkyndelse af troen og hvervning af tilhængere. I den situation, hvor forfølgelsen udgår fra private, vil der endvidere kunne lægges vægt på, om myndighederne i praksis kan forventes at have evne og vilje til at yde den fornødne beskyttelse.

EU-Domstolen har i den præjudicielle afgørelse af 5. september 2012 i sag C-71/11 og C-99/11, Forbundsrepublikken Tyskland mod Y og Z, anført, at "Artikel 2, litra c), i direktiv 2004/83 skal fortolkes således, at ansøgeren har en velbegrundet frygt for forfølgelse, når de kompetente myndigheder under hensyn til ansøgerens personlige forhold finder, at det med rimelighed kan forventes, at asylansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil udføre religiøse handlinger, der vil udsætte vedkommende for en reel risiko for forfølgelse. De nævnte myndigheder kan i forbindelse med den individuelle vurdering af en ansøgning om flygtningestatus ikke med rimelighed forvente, at ansøgeren afstår fra disse religiøse handlinger."

Videre fremgår det af UNHCR's udtalelse i forbindelse med EU-Domstolens behandling af ovennævnte præjudicielle sag, at:

> "When assessing the dangers arising from future behaviour of an applicant, it is important to assess whether the said behaviour is part of the applicant's individual religious belief or identity, or fundamental to his or her way of life. If the behaviour cannot be interfered with in a justified manner as a matter of international human rights law, it cannot be expected that the applicant abstain from such behaviour. Where a prohibited and possibly severely punished behaviour does not form part the applicant's religion or belief, however, it is unlikely that there will be a well-founded fear of persecution on this basis alone since the individual is unlikely to have acted in such manner in the past or will refrain from doing so because of a fear of being persecuted, rather than for other reasons. Likewise, if the religious practice protected by human rights is not of fundamental significance to the religion, but is nonetheless especially important for the individual, its restriction could still constitute persecution on the basis of his or her conscience or belief. Denying refugee status by requiring the individual to refrain from such protected practices or behaviour would not be compatible with protection principles underlying the 1951 Convention."

Der kan herved henvises til UNHCR's statement on religious persecution and the interpretation of Article 9(1) of the EU Qualification Directive af 17. juni 2011.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afsagde den 19. december 2017 dom i sagen A mod Schweiz (application no. 60342/16). Sagen vedrørte en iransk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til politiske aktiviteter i hjemlandet. Efter at have fået afslag på asyl, søgte klageren om genoptagelse af sin asylansøgning med en ny identitet under henvisning til, at han var konverteret til kristendommen, og at hans forhold til sin far, der havde forbindelser til efterretningstjenesten, var dårligt, hvorfor han risikerede at blive arresteret ved en tilbagevenden til hjemlandet. Klageren var blevet døbt i Schweiz og havde fremlagt en kopi af sin dåbsattest. De schweiziske myndigheder meddelte på ny klageren afslag på asyl. Myndighederne havde lagt vægt på, at selve konversionen i sig selv ikke udsatte klageren for risiko for nedværdigende behandling. Sådan en risiko kunne foreligge, såfremt klageren missionerede eller tiltrak sig offentlig opmærksomhed på anden vis. De schweiziske myndigheder fandt ikke, at klageren udøvede eller påtænkte at udøve sin religion på sådan en måde. Videre var der ingen indikationer på, at de iranske myndigheder havde kendskab til klagerens konversion. Yderligere fremgik det, at de iranske myndigheder vidste, at iranske statsborgere påberåbte sig konversion for at opnå flygtningestatus i vestlige lande. Herudover betvivlede de schweiziske myndigheder, at klagerens konversion var reel, da klagerens konversion først havde fundet sted efter, at klageren var blevet meddelt afslag på asyl, ligesom dåben havde fundet sted i en huskirke frem for en folkekirke. Domstolen fandt i sin afgørelse, at det ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 2 og 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention at udsende klageren til Iran. Domstolen lagde vægt på, at der ingen indikationer var på, at sagsbehandlingen og vurderingen foretaget af de nationale myndigheder havde været mangelfuld. I dommen henvises der til dommen afsagt den 5. juli 2016 i sagen T.M and Y.A mod Holland (application no. 209/16), hvor domstolen udtalte, at det forhold, at man er døbt og har kendskab til kristendommen, ikke betyder, at konversionen er reel.

Det kan i den forbindelse tillige være relevant at vurdere, hvorvidt asylansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold kan forventes at ville afstå fra at udføre bestemte handlinger, som associeres med asylansøgerens oprindelige religion, og om en sådan undladelse fra asylansøgerens side i givet fald vil påkalde sig negativ opmærksomhed hos asylansøgerens omgivelser, som kan bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb. Visse undladelser kan således – afhængig af forholdene i asylansøgerens hjemland – tænkes at blive bemærket af omgivelserne, hvis asylansøgeren kommer fra et stærkt religiøst og homogent mindre samfund, hvor frafald af troen ikke tolereres, mens de samme undladelser muligt ikke i samme omfang vil blive bemærket eller påkalde sig negativ opmærksomhed, hvis asylansøgeren kommer fra en større by eller et multireligiøst samfund.

Det afgørende må være, om asylansøgeren kan forventes at handle under indflydelse af sin religion på en sådan måde, at asylansøgerens religiøst motiverede handlinger og undladelser vil udsætte vedkommende for risiko for forfølgelse eller overgreb fra myndigheder eller fra private i tilfælde, hvor asylansøgeren ikke kan henvises til at søge beskyttelse hos myndighederne.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols Storkammer afsagde den 23. marts 2016 dom i sagen F.G. mod Sverige (application no. 43611/11). Sagen vedrørte en iransk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til sine politiske aktiviteter i hjemlandet. Klageren oplyste derudover, at han efter ankomsten til Sverige var konverteret fra islam til kristendommen, idet han var døbt i en frikirke, men at dette for ham var et personligt anliggende, der ikke skulle indgå i asylsagsbehandlingen. De svenske udlændingemyndigheder havde af den grund ikke spurgt nærmere ind til klagerens konversion, ligesom de ikke havde foretaget en vurdering af risikoen for forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til Iran. Efter at være blevet meddelt afslag på asyl, gjorde klageren gældende, at han nu frygtede, at konversionen var kommet til de iranske myndigheders kendskab. De svenske udlændingemyndigheder fandt imidlertid ikke, at der var tale om nye oplysninger, som kunne begrunde en fornyet vurdering af sagen. Domstolen fandt i sin afgørelse, at det ville udgøre en krænkelse af artiklerne 2 og 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, såfremt klageren blev returneret til Iran uden en forudgående vurdering fra de svenske myndigheder af konsekvenserne af konversionen. Domstolen lagde herved vægt på, at de svenske udlændingemyndigheder i behandlingen af klagerens asylsag var bekendt med klagerens konversion, og at han dermed kunne tilhøre en persongruppe, der – afhængig af forskellige faktorer – kunne være i risiko for en behandling i strid med artiklerne 2 og 3 ved en tilbagevenden til Iran. Desuagtet havde de svenske myndigheder ikke foretaget en grundig vurdering af klagerens konversion, alvoren af hans overbevisning eller den måde, hvorpå han udøvede sin kristne tro i Sverige og agtede at udøve den i Iran. De svenske myndigheder havde således aldrig foretaget en vurdering af den mulige risiko, som konversionen kunne indebære for klageren ved en tilbagevenden til Iran. Henset til den absolutte karakter af artiklerne 2 og 3 fandtes det næppe tænkeligt, at en person kan give afkald på bestemmelsernes beskyttelse, og de kompetente myndigheder har derfor en forpligtelse til af egen drift og uanset klagerens adfærd at forholde sig til samtlige for sagen fremlagte informationer og dermed også foretage en vurdering af den konkrete risiko for forfølgelse eller overgreb i strid med konventionen ved en tilbagevenden til hjemlandet (præmis 156).

Som anført ovenfor vil en asylansøger også have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 i den situation, hvor asylansøgerens aktiviteter under opholdet i Danmark ikke kan antages at udspringe af en reel overbevisning, men hvor nævnet kan

lægge til grund, at aktiviteterne er kommet til hjemlandets myndigheders eller andres kendskab, at myndighederne m.v. nu tillægger asylansøgeren en bestemt holdning, og at asylansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet (imputed religious opinion). Det indgår derfor også i nævnets vurdering, om oplysningen om asylansøgerens aktiviteter allerede er kommet myndigheder eller private i hjemlandet til kendskab. I den sammenhæng kan der lægges vægt på asylansøgerens forhold i hjemlandet, herunder hvor profileret asylansøgeren må antages at være og asylansøgerens kontakt til myndigheder forud for udrejsen, samt forhold i Danmark, herunder om asylansøgerens handlinger er omtalt i medier, om den pågældende selv har ytret sig til medier, og om vedkommende er identificeret eller identificerbar.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har forholdt sig til spørgsmålet om imputed religious opinion, henvises der til nævnets afgørelse i Afgh/2023/1, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside.

Andre former for aktiviteter under opholdet i Danmark kan også danne grundlag for en sur place-vurdering. Som eksempel kan nævnes seksuelle forhold uden for ægteskab, samlivsophævelse eller andre handlinger, som er lovlige i opholdslandet, men ulovlige i hjemlandet, eller som ved en tilbagevenden til hjemlandet medfører en risiko for overgreb fra privatpersoner uden mulighed for myndighedsbeskyttelse, se afsnit 4.5 om private konflikter og agents of persecution. Det er i disse tilfælde ligeledes afgørende for sagens udfald, om myndighederne eller privatpersoner i hjemlandet må antages at være eller blive bekendt med asylansøgerens aktiviteter, og om disse efter en konkret vurdering kan antages at føre til forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

5.4.2.1 Politiske eller religiøse aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til politiske aktiviteter under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **maj 2025** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder fra Iran og har oplyst at være fra [by], [provins]. Ansøgeren er oprindelig yarsan af trosretning og har oplyst, at han er kristen konvertit og tilknyttet menigheder i Danmark. Ansøgeren har under sit ophold i Danmark været politisk aktiv, idet han har deltaget i demonstrationer med kritik rettet mod de iranske myndigheder. Ansøgeren har som asylmotiv under den oprindelige spontansag henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive udsat for overgreb af de iranske myndigheder, idet han som yarsan har [specifikt hændelsesforløb], og idet han er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har som asylmotiv under denne genoptagelsessag henvist til, at han

ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive udsat for overgreb af de iranske myndigheder, da han her i landet har været politisk aktiv, idet han har deltaget i demonstrationer med kritik rettet mod de iranske myndigheder. Ansøgeren har tillige gentaget sit asylmotiv om, at han er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sine asylmotiver fremlagt [dokumentationsform A] og [dokumentationsform B] omhandlende sine regimekritiske aktiviteter i Danmark, ligesom han har vedlagt [dokumentationsform C] og [dokumentationsform D] vedrørende sine kristne aktiviteter. Asylmotivet vedrørende konvertering til kristendommen. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaringer under asylsamtalen [fra foråret] 2024 og under dette nævnsmøde sammenholdt med de fremlagte [dokumentationsform C] mv. vedrørende ansøgerens kristne aktiviteter ikke giver anledning til en anden vurdering af, om dette asylmotiv kan danne grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og der henvises derfor til nævnets afgørelse [fra efteråret] 2018. Der er herefter fortsat ikke grundlag for at meddele ansøgeren asyl med henvisning til det asylmotiv, der vedrører konvertering til kristendommen. Asylmotivet vedrørende regimekritiske aktiviteter. Det er herefter spørgsmålet, om ansøgeren har sandsynliggjort, at han som følge af regimekritiske aktiviteter i Danmark (sur place) vil være i risiko for asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet bemærker, at der ved vurderingen af, om en asylansøgers aktiviteter sur place giver grundlag for beskyttelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, skal foretages en grundig gennemgang af sagens omstændigheder, jf. herved UNHCR's Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees. I punkt 96 hedder det: "A person may become a refugee "sur place" as a result of his own actions, such as associating with refugees already recognized, or expressing his political views in his country of residence. Whether such actions are sufficient to justify a well-founded fear of persecution must be determined by a careful examination of the circumstances. Regard should be had in particular to whether such actions may have come to the notice of the authorities of the person's country of origin and how they are likely to be viewed by those authorities." Der er under nævnsmødet vist og gennemgået en lang række [dokumentationsform B] fra forskellige sociale medier. Flygtningenævnet har lagt til grund, at ansøgeren efter nævnets seneste afgørelse og efter demonstrationerne i Iran i kølvandet på drabet på Mahsa Amini den 16. september 2022 flere gange har deltaget i demonstrationer med kritik rettet mod de iranske myndigheder. Enkelte af demonstrationerne er afholdt ved den iranske ambassade i Danmark. Ansøgeren har delt [dokumentationsform B] fra demonstrationerne på sin åbne [profil på socialt medie A], ligesom sådanne [dokumentationsform B] er blevet delt via regimekritiske nyhedsmediers sociale medier, herunder [medie B], [medie C], [medie D] og [medie E]. Ansøgeren optræder i disse [dokumentationsformer] med synligt ansigt og som en fremtrædende deltager i demonstrationerne. Han optræder flere gange med navns nævnelse. Ved en demonstration ved den iranske ambassade i [vinteren

2023/2024] har ansøgeren holdt tale og indledt talen med at nævne sit navn. Ansøgeren optræder endvidere i [dokumentationsform B] med navns nævnelse, der er delt af [medie D] og [medie F], som er tilknyttet [medie G], hvor han udtrykker modstand mod og kritik af de iranske myndigheder. De pågældende delinger af [dokumentationsform B] har generelt et meget højt antal visninger. Ansøgerens [profil på socialt medie A] indeholder i stort omfang regimekritisk materiale. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren på den anførte baggrund må antages at være blevet eksponeret over for de iranske myndigheder som en modstander af styret i Iran. Dette gælder, uanset at ansøgeren ikke har været politisk aktiv i Iran. Det fremgår af baggrundsoplysningerne – og er lagt til grund i Flygtningenævnets praksis – at de iranske myndigheder har både vilje og evne til at overvåge regimekritiske aktiviteter i udlandet. Der kan henvises til bl.a. Landinfo (Temanotat) "Iran - Reaksjoner mot iranere i eksil" af 28. november 2022 og Landinfo (Respons) "Iran: Overvåking av regimekritikere i utlandet som følge av "Kvinne, liv, frihet-protestene"" af 5. juli 2023. Flygtningenævnet finder på den anførte baggrund og efter sagens oplysninger i øvrigt, at ansøgerens regimekritiske aktiviteter i Danmark efter en samlet vurdering af deres karakter og omfang er egnede til at komme til de iranske myndigheders kendskab. Etniske kurdere med en politisk profil er i større risiko for at blive udsat for asylbegrundende overgreb af de iranske myndigheder end andre personer, der udfører regimekritiske aktiviteter, jf. således EUAA "Country Guidance: Iran. Common analysis and guidance note" (januar 2025), side 37f. Herefter finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler på denne baggrund ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2025/25

Nævnet **stadfæstede** i **december 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran samt hendes medfølgende børn. Indrejst i 2022. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og shiamuslim af trosretning fra [by], Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv i Iran […] Ansøgeren har desuden henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter de iranske myndigheder, idet hun var været politisk aktiv i Danmark. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun i efteråret 2022 deltog i to demonstrationer i Danmark. Demonstrationerne omhandlede manglende kvinderettigheder i Iran og kritik af det iranske regime. Hun deltog i demonstrationerne som menig demonstrant. Hun har videre oplyst, at hun har ytret sig regimekritisk på sine sociale medier under sit ophold i Danmark. Hendes forældre har efter hendes udrejse modtaget 7 opkald fra ukendte personer på hendes iranske telefonnummer. De ukendte personer tilkendegav, at de er bekendt med hendes politiske aktiviteter i Danmark, og at dette vil volde hende problemer ved en tilbagevenden til Iran. […] Politiske aktiviteter i Danmark[:] Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til

grund vedrørende hendes politiske aktiviteter. Hun deltog således i efteråret 2022 i to demonstrationer i Danmark, der omhandlede manglende kvinderettigheder i Iran og kritik af det iranske regime, ligesom hun har ytret sig regimekritisk på sine sociale medier under sit ophold i Danmark. Det kan samtidig lægges til grund, at hun ikke har udført politiske aktiviteter i Iran, og at hun ikke var profileret eller på anden måde i myndighedernes søgelys ved sin udrejse af landet. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger undersøger de iranske myndigheder ikke rutinemæssigt hjemvendte iraneres sociale medier mv. Forholdene for tilbagevendte iranske asylansøgere fremgår bl.a. af Landinfos temanotat af 22. november 2024. I notatets afsnit 6.3 hedder det: "Asylsøkere ikke gjenstand for særlig oppmerksomhet Nederlandske myndigheter peker på at det ikke finnes lover i Iran som kriminaliserer det å søke asyl i et annet land (MBZ Nederland 2019, s. 15). Ifølge australske Department of Foreign Affairs and Trade (DFAT) er ikke asylsøkere som returnerer til Iran gjenstand for særlig oppmerksomhet fra iranske myndigheter. Asylsøkernes aktiviteter i eksil, inkludert deres profiler på sosiale medier, blir ikke systematisk undersøkt av iranske myndigheter, med mindre vedkommende har fått oppmerksomhet i offentligheten eller er en offentlig person. DFAT skriver også at svært mange iranere har forlatt landet siden revolusjonen i 1979, og myndighetene aksepterer at mange vil søke å leve og jobbe utenlands av økonomiske årsaker (DFAT 2023, s. 40). Landinfo har i senere tid ikke funnet spesifikke indikasjoner på at returnerte personer har blitt straffeforfulgt eller opplevd andre reaksjoner utelukkende på grunnlag av å ha søkt asyl. Vi må likevel ta forbehold om at vi vet svært lite om hva som har forårsaket reaksjoner i konkrete saker det er rapportert om." Af den i citatet nævnte DFAT-rapport fra juli 2023 fremgår om behandlingen af tilbagevendte iranske asylansøgere bl.a.: "2.203 In general, authorities pay little attention to failed asylum seekers on their return to Iran. DFAT understands their actions (including social media posts about sur place activities) are not routinely investigated by authorities. Iranians with a public profile in Australia (or elsewhere) may have activities visible on social media tracked by the Iranian government. (See also Media.) Iranians have left the country in large numbers since the 1979 revolution, and authorities accept many will seek to live and work overseas for economic reasons. Those who return on a laissez-passer are questioned by the Immigration Police at Imam Khomeini International Airport in Tehran about the circumstances of their departure and why they are traveling on a laissez-passer. Questioning usually takes between 30 minutes and one hour, however may take longer if the returnee is considered evasive in their answers and/or immigration authorities suspect a criminal history on the part of the returnee. Arrest and mistreatment are not common during this process. 2.204 DFAT assesses that, unless they were the subject of adverse official attention prior to departing Iran (e.g. for their political activism), returnees are unlikely to attract attention from the authorities, and face a low risk of monitoring, mistreatment or other forms of official discrimination. Local sources told DFAT the greater challenges for returnees are finding work and economic considerations, which will differ from per-

son to person depending on the location of return, family support and skills and experience. "Lignende oplysninger om de iranske myndigheders overvågning af iranere i udlandet og af deres sur place aktiviteter fremgår senest af pkt. 10.2-10.4 i en rapport fra april 2025, der er udgivet af UK Home Office. Det fremgår heraf bl.a.: "10.2.5 On 17 October 2024, the EUAA published a query response, covering the human rights situation in Iran between January 2023 and 7 October 2024. The response, which cited various sources, stated: 'In an interview with the EUAA [on 24 September 2024], Leila Alikarami [an expert on Iranian law, a qualified attorney, and a member of Iran's Central Bar Association since 2002] noted that: '"[A]uthorities do not systematically monitor every Iranian national abroad. However, high-profile activists, journalists, and human rights defenders may be monitored outside the country and arrested upon their return. Typically, the passport police or the Islamic Revolutionary Guard Corps (IRGC) maintain lists of Iranian citizens who have active cases. If an individual's name appears on the passport police list, their passport will be confiscated by immigration authorities during the immigration process. If their name is on the IRGC list, they can be identified even after passing through immigration by IRGC officers present at the airport …" Flygtningenævnet finder, at ansøgerens sur place-aktiviteter i Danmark i form af deltagelse i demonstrationer og aktiviteter på de sociale medier ikke har et sådant omfang eller er af en sådan karakter, at ansøgeren som følge heraf har sandsynliggjort, at hun har behov for international beskyttelse i Danmark. Ud over det forhold, at ansøgeren som nævnt ikke har været i myndighedernes søgelys ved udrejsen af Iran, har nævnet lagt vægt på den begrænsede eksponering, som hendes politiske aktiviteter i Danmark har medført. Hun har således alene deltaget i to demonstrationer i 2022, hvor hun deltog som menigt medlem og dermed ikke havde en fremtrædende rolle. Der foreligger ikke oplysninger om, at der blev optaget video eller taget billeder af ansøgeren under demonstrationerne. Ansøgerens tilstedeværelse og eksponering på de sociale medier, der består af navnlig to [profiler på socialt medie A], er også relativt begrænset. Det bemærkes, at profilerne indtil omkring sommeren 2025 var lukkede/private og dermed begrænset fra offentligheden. Ansøgeren har herefter åbnet den ene af profilerne. Hendes offentliggørelse af beskeder på profilerne sker efter det oplyste navnlig ved brug af funktionen [beskrivelse af funktion med midlertidige opslag på det pågældende sociale medie]. Hendes billede er knyttet til profilerne, men ikke hendes eget navn. På denne baggrund er Flygtningenævnet enig med Udlændingestyrelsen i, at der ikke er holdepunkter for at antage, at de iranske myndigheder skulle have kendskab til og interesse i at forfølge ansøger ved en tilbagevenden til Iran som følge af hendes politiske aktiviteter i Danmark. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at ansøgeren ifølge sin forklaring har modtaget flere opkald fra ukendt nummer på sin telefon, der befinder sig hos hendes forældre i Iran, idet hverken ansøgeren eller forældrene ved, hvem der har ringet til dem. Nævnet bemærker i øvrigt, at ansøgeren efter det oplyste har henvendt sig til den iranske ambassade, hvilket ikke støtter hendes forklaring om, at hun skulle befinde sig i en asyl-

begrundende konflikt med de iranske myndigheder. På baggrund af det ovenfor anførte finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Iran er i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af § 7, stk. 2. […] Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2025/63

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger blandt andet har henvist til religiøse aktiviteter under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder fra Iran. Han er født i Al-Tash-lejren i Irak, men ansøgeren og hans familie flyttede, mens ansøgeren var lille, tilbage til Iran. […] Ansøgeren har endvidere under sin oprindelige asylsag som asylmotiv henvist til, at han er født muslim, men at han var konverteret til kristendommen i Danmark. Ansøgeren oplyste til støtte herfor blandt andet, at han begyndte at opfatte sig selv som kristen få måneder inden udrejsen af Iran. Ansøgerens interesse for kristendommen opstod, da han så nogle kristne film. Ansøgeren begyndte at gå i kirke i [efteråret] 2016, og han blev [vinteren 2016/2017] døbt. Ansøgeren har i forbindelse med den genoptagne asylsag fortsat henvist til, at han frygter de iranske myndigheder som følge af hans konversion til kristendommen. Til støtte herfor har ansøgeren blandt andet oplyst, at han siden 2017 er fortsat med at gå i kirke. Han er blevet gift i kirken, og hans [barn] er døbt i kirken. Videre har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at han ønsker at bo sammen med sin kristne danske ægtefælle, og at de ikke ønsker at skjule deres ægteskab eller tilpasse sig iranske forhold, hvilket vil være nødvendigt for at undgå forfølgelse. […] Nævnet kunne ved afgørelsen heller ikke lægge til grund, at ansøgerens konvertering til kristendommen var reel. Nævnet lagde vedrørende dette spørgsmål vægt på, at ansøgeren under nævnsmødet slet ikke kunne redegøre nærmere for sin opfattelse af kristendommen, eller hvilke elementer i kristendommen der særligt havde betydning for ham, bortset fra at han i den kristne kirke fandt et fællesskab, hvor han følte sig tryg og godt tilpas. Nævnet lagde endvidere vægt på, at han blev døbt kort tid efter Udlændingestyrelsens afslag på asyl. Flygtningenævnet finder, at både ansøgerens tidligere forklaringer og Flygtningenævnets tidligere vurdering af ansøgerens generelle troværdighed må indgå i nævnets vurdering af sagen. Det skal efter genoptagelsen af sagen nu vurderes, om ansøgeren som følge af karakteren og omfanget af sine kristne aktiviteter efter afslaget i 2017 nu har sandsynliggjort, at hans konvertering til kristendommen er reel. Flygtningenævnet lægger vedrørende dette spørgsmål til grund, at ansøgeren efterfølgende er viet i en dansk kirke, og at hans [barn] er blevet døbt. Nævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren i flere sammenhænge på åbne profiler har delt billed- og videomateriale, der signalerer tilknytning til kristendommen. Af UNHCR´s Guidelines

on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under article 1 A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004, No. 6, pkt. 34, fremgår om en sådan vurdering blandt andet følgende: "c) Conversion post departure 34. Where individuals convert after their departure from the country of origin, this may have the effect of creating a *sur place* claim. In such situations, particular credibility concerns tend to arise and a rigorous and in depth examination of the circumstances and genuineness of the conversion will be necessary." Der skal derfor efter nævnets faste praksis foretages en indgående og kritisk bedømmelse af troværdigheden af ansøgerens forklaring om konverteringen, herunder om tidspunktet, baggrunden og følgerne. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af sagens oplysninger, herunder ansøgerens forklaring for nævnet og de øvrige oplysninger, der er tilvejebragt til brug for sagen, at ansøgerens forhold til kristendommen stadig ikke kan anses for at være en konvertering begrundet i en reel indre overbevisning af religiøs karakter. Der er herved navnlig lagt vægt på, at ansøgeren fortsat fremstår mindre overbevisende i sin forklaring om kristne grundsætninger og sine bevæggrunde for at konvertere til kristendommen. Det kan ikke føre til andet resultat, at ansøgeren er viet i en kirke, og at ansøgerens [barn] er døbt. Nævnet finder heller ikke, at den fremlagte udtalelse fra en tidligere sognepræst om, at ansøgeren i [en årrække] - og i den sidste tid ret regelmæssigt - er kommet til [kristent socialt arrangement], kan føre til andet resultat. Flygtningenævnet finder heller ikke, at den omstændighed, at ansøgeren på et tidspunkt, hvor han ikke havde gyldigt ophold i Danmark, har indgået ægteskab, og at han ønsker at bo sammen med sin kristne danske ægtefælle, kan anses for asylbegrundende. […] Flygtningenævnet finder på denne baggrund ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, og at han derfor er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. […] Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2025/50

Nævnet meddelte i **oktober 2025** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt to børn fra Iran. Indrejst i 2015. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne, der efter det oplyste er iranske statsborgere og etniske kurdere fra **[**provinsnavn**]** provinsen, indrejste og søgte asyl i Danmark i [efteråret**]** 2015. De er under opholdet i Danmark blevet gift og har fået to børn. I forbindelse med sagens behandling i Flygtningenævnet i [efteråret] 2018 henviste den mandlige ansøger som asylmotiv til, at han frygtede at blive henrettet eller idømt livsvarigt fængsel, idet han i henhold til iransk lovgivning havde bortført sin kæreste (sin nuværende ægtefælle), og at han frygtede, at hans kærestes familie ville slå ham ihjel. Endvidere frygtede han de iranske myndigheder, fordi han i Danmark er konverteret til kristendommen. Den kvindelige ansøger henviste som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygtede at blive slået ihjel af sin familie, idet hun var flygtet med sin kæreste (nuværende ægtefælle),

efter hendes forældre som følge af deres forskellige trosretninger nægtede at lade dem gifte sig. Endvidere frygtede hun de iranske myndigheder, fordi hun i Danmark er konverteret til kristendommen. Ansøgerne har i forbindelse med genoptagelsen og hjemvisningen af sagen fastholdt deres oprindelige asylmotiver og supplerende henvist til, at de navnlig efter Mahsa Aminis død og bevægelsen "Kvinde, Liv, Frihed", der opstod i kølvandet herpå, har vært politisk aktive, idet de har deltaget i en række demonstrationer. Den kvindelige ansøger har holdt taler ved flere demonstrationer, og den mandlige ansøger medvirket i en musikvideo, der er stærkt kritisk mod det iranske styre. Videoer og optagelser af demonstrationerne, hvor ansøgerne fremstår synlige, er delt på sociale medier, heraf af kendte kritikere af det iranske styre. Ansøgerne har også selv lagt kritiske opslag op på sociale medier. Ansøgerne har i forhold til deres konvertering til kristendommen oplyst, at de fortsat deltager i kristne aktiviteter, herunder bibelundervisning, ligesom de deltager i gudstjenester hver søndag. I forbindelse med behandlingen af sagen i Flygtningenævnet har ansøgerne anført to asylmotiver; nemlig at de er konverteret til kristendommen, og af de i Danmark har deltaget i politiske aktiviteter, som over for de iranske myndigheder har eksponeret dem som kritiske modstandere af det iranske styre. Det er i første række spørgsmålet, om ansøgerne hver især som følge af karakteren og omfanget af deres kristne aktiviteter efter Flygtningenævnets afgørelser i [efteråret] 2018 har sandsynliggjort, at deres konvertering til kristendommen nu er reel. Ved afgørelsen heraf må det fortsat indgå i vurderingen af ansøgernes generelle troværdighed, at deres oprindelige asylmotiv er blevet tilsidesat som utroværdigt. Efter nævnets faste praksis skal der også i øvrigt foretages en kritisk og indgående bedømmelse af troværdigheden af ansøgernes forklaring, herunder om tidspunktet og baggrunden for konverteringen og om følgerne heraf, jf. herved også UNHCR´s Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under article 1A (2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, pkt. 34. Flygtningenævnet finder, at begge ansøgerne under nævnsmødet er fremtrådt med troværdige og overbevisende forklaringer om deres fortsatte kristne aktiviteter. Forklaringerne understøttes i øvrigt af skriftlige udtalelser, som er afgivet af kirkelige repræsentanter. Efter oplysningerne i sagen, herunder ansøgernes forklaringer, lægger nævnet til grund, at ansøgerne efter afslaget på asyl i 2018 kontinuerligt har fortsat deres kristne aktiviteter, herunder med regelmæssig deltagelse i gudstjenester i flere forskellige kirker, kristendomsundervisning og frivilligt arbejde i kirkeligt regi. Begge ansøgernes børn, som nu er henholdsvis [0-5] og [0-5] år, er kort tid efter fødslen blevet døbt i [navngiven kirke], som ansøgerne har en særlig forbindelse til. Flygtningenævnet finder, at ansøgerne under nævnsmødet hver især har demonstreret bred viden og god forståelse for kristendommen, herunder om kristne begreber og fortællinger. Flygtningenævnet lægger endvidere betydelig vægt på, at ansøgerne begge på relevant, reflekteret og overbevisende måde har redegjort for kristendommens betydning for dem, herunder at denne er udtryk for en indre overbevisning hos dem. Flygtningenævnet finder

efter en samlet vurdering af ansøgernes forhold og fremtræden, at de i dag hver især må anses for reelt at være konverteret til kristendommen. Herefter, og da ansøgerne hver især har forklaret, at de ved en eventuel tilbagevenden til Iran vil leve åbent som kristen og tillige missionere, finder Flygtningenævnet, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af deres konvertering til kristendommen. På denne baggrund, og da Flygtningenævnet ikke har anledning til at tage stilling til ansøgernes andet asylmotiv, meddeler Flygtningenævnet derfor ansøgerne og deres medfølgende mindreårige børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2025/46

5.4.2.2 Seksuelle aktiviteter

Som eksempel på en sag, hvor en ansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, og hvor asylansøgeren har praktiseret denne i Danmark, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **august 2025** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2023. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk [etnicitet] fra [by], Uganda. Ansøgeren har ingen religiøs overbevisning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Uganda frygter at blive fængslet og slået ihjel, fordi han er [LGBT+-person]. […] Ansøgeren har under asylsagens behandling vedholdende påberåbt sig [LGBT+-identitet] som asylmotiv, og nævnet lægger oplysningerne til grund om hans aktiviteter i forbindelse med den netop afviklede Pride og om hans forhold til en herboende [LGBT+-person]. Herefter, og efter indholdet af den under sagen fremlagte udtalelse af [sommeren] 2025 fra [en LGBT+-organisation] vedrørende ansøgeren finder nævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han er [LGBT+-person] og ønsker at leve åbent som sådan, hvilket han ikke vil kunne i Uganda uden at risikere forfølgelse som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Ugan/2025/9

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Ugan/2025/4, som kan findes på nævnets hjemmeside.

5.4.2.3 Vestliggørelse

I sager vedrørende særligt afghanske statsborgere kan spørgsmålet om vestliggørelse (westernization) indgå som en af de risikofaktorer, der kan føre til et beskyttelsesbehov. Der skal altid foretages en konkret vurdering af graden af vestliggørelse, og om denne kan føre til, at der skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

På et møde i Flygtningenævnets koordinationsudvalg i oktober 2024 bemærkede udvalget, at der i konkrete sager vedrørende vestliggørelse i forhold til Afghanistan skal foretages en nøje vurdering af, hvorvidt ansøgeren på baggrund af sit ophold i Danmark er blevet påvirket i forhold til sin adfærd, sit udseende, sine handlinger og sine holdninger i en sådan retning og i en sådan grad, at ansøgeren i et asylrelevant omfang vil påkalde sig Talibans opmærksomhed ved en tilbagevenden til Afghanistan. Ved denne vurdering vil det være relevant at se på en række forskellige faktorer, herunder ansøgerens udseende, sprogkundskaber, religiøse og kulturelle holdninger og handlinger, længden af ansøgerens ophold i Danmark, ansøgerens alder ved indrejsen i Danmark samt ansøgerens kendskab til afghansk kultur- og levevis. Det bør desuden indgå i vurderingen, hvorfra i Afghanistan ansøgeren stammer, og hvorvidt ansøgeren har kontakt til familie, ægtefælle eller andet netværk, der fortsat opholder sig Afghanistan, og om ansøgeren på den måde kan etablere sig i det netværk ved en tilbagevenden.

Koordinationsudvalget drøftede desuden vestliggørelse i forhold til Afghanistan på møder i henholdsvis marts og juni 2025, og udvalget bemærkede i den forbindelse, at vestliggørelse vil være asylrelevant i tilfælde, hvor det efter den ovennævnte konkrete vurdering må anses for udelukket, at ansøger kan vende tilbage til Afghanistan uden at påkalde sig Talibans opmærksomhed, idet vedkommende ikke vil have kompetencer til at agere i et konservativt religiøst samfund som det afghanske. Derudover udtalte udvalget, at nævnets praksis primært er koncentreret omkring unge personer, der har haft (en del af) deres formative år i Danmark, har levet et ungdomsliv på danske præmisser og har tilegnet sig en vestlig livsstil.

Som eksempel på en sag fra beretningsåret, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til spørgsmålet om vestliggørelse i forhold til Afghanistan, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2025** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara og shiamuslim. Ansøgeren er født i [by A], Afghanistan, men udrejste til [land A i Mellemøsten], da han var tre eller fire år gammel. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han er vestliggjort og dermed er i risiko for forfølgelse fra Taliban ved en tilbagevenden til Afghanistan. Han har til støtte herfor oplyst, at han har opholdt sig i Danmark siden [starten af 2010'erne]. Han har uddannet sig og levet et liv på danske præmisser. Han har ingen tilknytning til Afghanistan og taler ikke pashto, men derimod dansk flydende. Han har endvidere oplyst, at han tager stærk afstand fra den sharialovgivning, som Taliban har indført, og som han umuligt vil kunne leve under. Flygtningenævnet bemærker, at det af baggrundsoplysninger fremgår, at det afgørende for den risikovurdering, der skal foretages

i relation til spørgsmålet om vestliggørelse i lyset af Talibans magtovertagelse i Afghanistan, er, om klageren efter en samlet vurdering har en sådan erfaring med livet i Afghanistan, at han vil kunne genoptage sit liv i landet på en sådan måde, at han ikke påkalder sig Talibans opmærksomhed. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at klageren indrejste i Danmark i [starten af 2010'erne] som uledsaget mindreårig, da han var [ung teenager]. Han kom i lære [inden for et håndværksfag] i Danmark i 2015 og har siden arbejdet som [håndværker] i forskellige firmaer. Klageren taler dansk og nævnsmødet er gennemført på dansk næsten uden brug af tolk. Klageren har ikke familie i Danmark. Han er i [slut 2010'erne] blevet gift med en [ikke afghansk statsborger], som er bosiddende i [land A i Mellemøsten]. Klageren er opvokset hos en onkel i [land A i Mellemøsten], og har ikke været i Afghanistan siden, han var et lille barn. Han har ingen familie eller øvrigt netværk i Afghanistan, der ville kunne støtte og hjælpe ham ved en tilbagevenden. Flygtningenævnet finder derfor – også under hensyntagen til, at klageren er hazara af etnicitet og shia-muslim – at det efter en samlet vurdering må anses for sandsynliggjort, at klageren ikke vil kunne etablere sig i Afghanistan på en sådan måde, at han ikke påkalder sig Talibans opmærksomhed. Han vil derfor ved en tilbagevenden være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2025/1

Som eksempler på sager fra beretningsåret, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til spørgsmålet om vestliggørelse i forhold til Somalia og Iran, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2000. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er [etnicitet] og [religion]. Ansøgerens forældre er fra [by A], og ansøgeren er somalisk statsborger, født i [by B], [afrikansk land A]. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. […] Ansøgeren har herudover henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive betragtet som vestliggjort m.v. […] Ansøgeren har endelig til støtte for frygten for at vende tilbage oplyst, at han har været i Danmark næsten hele sit liv, og at han er opvokset i Danmark med den danske kultur. Ansøgeren taler ikke godt somali, han har en anden mentalitet, han har store synlige tatoveringer, og de vil se ham som vantro i Somalia. Hjemsendte somaliere, som har et vestligt udseende, en vestlig adfærd og tankegang opfattes som frafaldne muslimer og for at have forbrudt sig imod islamiske regler og somaliske skikke. Den danske medieomtale af ansøgeren og hans familiemedlemmer bidrager til en øget profilering af ansøgeren, idet myndighedspersoner og andre i Somalia vil blive gjort bekendt med ansøgerens domme for kriminalitet, som han har fået i Danmark. Dette medfører en yderligere risiko for, at han vil blive betragtet som vestliggjort. […] Med hensyn til ansøgerens asylmotiv om, at han i Somalia frygter at blive

udsat for overgreb eller forfølgelse som følge af sin europæiske adfærd, tatoveringer og europæiske påklædning, finder nævnet ikke, at dette kan begrunde asyl. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren ved en udsendelse til Somalia vil være en uprofileret ung mand. Nævnet har derudover lagt vægt på, at ansøgeren har oplyst, at han er opvokset i en somalisk familie i Danmark, at han taler og forstår en smule somali, at han er muslim, og at han forud for sin fængsling jævnligt tog i moskeen om fredagen. Det må derfor lægges til grund, at ansøgeren har et grundlæggende kendskab til kulturen og til islam. Endelig har nævnet lagt vægt på, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, at personer, der opfattes som prægede af vestlig kultur mv., måske kan blive udsat for socialt pres og stigma, men at der ikke er grundlag for at antage, at de vil blive udsat for egentlige overgreb eller forfølgelse. Derfor vurderer nævnet, at ansøgeren ikke er uden forudsætninger for at kunne bosætte sig i Somalia uden at påkalde sig særlig opmærksomhed. Det forhold, at ansøgeren har flere tatoveringer, og at han i flere artikler har været omtalt i [dansk avis] i forbindelse med begået kriminalitet, kan ikke føre til en ændret vurdering. […] Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet derfor, at ansøgeren ikke kan få asyl Danmark efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2025/8

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2023. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser og er agnostisk. Ansøgeren er fra [by] i Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. […] Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun på grund af sin kønsidentitet som kvinde vil være i risiko for forfølgelse, når henses til den status, som kvinder har i Iran (og manglende kønsligestilling). Ansøgeren har herved henvist til den kønsundertrykkelse, der foregår i Iran. Hertil kommer, at hun som vestliggjort kvinde vil være i risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran. […] Den omstændighed, at ansøgeren er kvinde, kan ikke i sig selv begrunde, at hun vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til Iran. Heller ikke det forhold, at ansøgeren ikke ønsker at bære hijab i Iran, kan begrunde, at der kan meddeles ansøgeren asyl. Selv om de generelle forhold for kvinder i Iran er problematiske, er kravet om, at kvinder i Iran skal bære hijab, når de færdes i det offentlige rum, ikke af en karakter, som kan begrunde asyl. Ansøgeren har på denne baggrund ikke sandsynliggjort, at hun som følge af de generelle forhold for kvinder i Iran, herunder at hun som kvinde ikke ønsker af efterkomme det iranske styres påbud om anvendelse af hijab, har behov for international beskyttelse i Danmark. Med hensyn til spørgsmålet om vestliggørelse bemærker nævnet, at ansøgeren er født og opvokset i Iran, hvor hun har boet og levet efter iranske normer indtil hun som [34-36]-årig udrejste i 2023. Ansøgeren har alene opholdt sig i Danmark i et par år, og kan ikke antages at have tillagt sig vestlige livsnormer i et sådant omfang, at hun vil påkalde sig myndighedernes opmærksomhed ved en tilbagevenden til Iran og være i risiko for forføl-

gelse. Sammenfattende Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun vil være i risiko for asylbegrundende overgreb eller forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 og stk. 2. Endvidere findes de generelle forhold i Iran ikke i sig selv at være asylbegrundende, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren kan meddeles asyl i Danmark efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2025/32

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Iran/2025/55 og Soma/2025/11, som kan findes på nævnets hjemmeside.

5.5 Køns- og æresrelateret forfølgelse

5.5.1 Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.

Udlændingeloven indeholder ikke særlige bestemmelser vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb. Det er dog generelt anerkendt, at kvinder og mænd kan blive udsat for særlige typer overgreb, der giver behov for beskyttelse. Sager, hvor asylmotivet er køns- og æresrelaterede overgreb, skal som alle andre asylsager vurderes i forhold til udlændingelovens § 7. I lighed med andre sager foretager nævnet en konkret og individuel bedømmelse af, hvorvidt den enkeltes asylmotiv sammenholdt med nævnets baggrundsoplysninger vedrørende det pågældende land kan medføre, at den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. I denne vurdering indgår også oplysninger om eventuelle særlige forhold for ansøgeren i den pågældendes hjemland.

De køns- og æresrelaterede overgreb, som asylansøgere påberåber sig, er ofte konflikter i forbindelse med enten ægteskab eller førægteskabelige forhold. Der kan være tale om konflikter vedrørende indgåelse af ægteskab, for eksempel tvangsægteskaber eller ægteskaber mod familiens vilje, eller konflikter i forbindelse med ophævelse af ægteskab, for eksempel skilsmisse mod familiens vilje eller udrejse uden ægtefællens tilladelse. I flere tilfælde frygter navnlig asylansøgende kvinder at blive udsat for æresdrab som følge af de anførte forhold.

Fælles for disse overgreb er, at de ofte kan karakteriseres som privatretlige konflikter, der ikke er understøttet af myndighederne. Sådanne forhold kan som udgangspunkt ikke medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet asylansøgeren i stedet må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i hjemlandet. I praksis er det dog blevet anerkendt, at visse overgreb udøvet af privatpersoner kan være af et sådant omfang og af en så intensiv karakter, at det må anses for forfølgelse, såfremt myndighederne ikke har evne eller vilje til at yde den pågældende beskyttelse.

I visse lande er de generelle forhold for kvinder af en sådan art, at asylansøgende kvinder påberåber sig disse som asylrelevante. Oplysninger om generelt vanskelige forhold for kvinder vil indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl. Der kan endvidere henvises til Flygtningenævnets praksisændring af 30. januar 2023, hvorefter afghanske kvinder og piger som udgangspunkt meddeles asyl alene på baggrund af deres køn. For yderligere herom kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 578 ff. samt til Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 500 ff. vedrørende forholdene for kvinder og piger i Afghanistan.

Flygtningenævnet har også i beretningsåret behandlet et antal sager, hvor asylansøgende kvinder som asylmotiv har henvist til risikoen for at blive udsat for omskæring ved en tilbagevenden til hjemlandet. Der henvises til afsnit 5.5.2.3.

5.5.2 Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb mv.

5.5.2.1 Forholdene for kvinder uden (mandligt) netværk i hjemlandet

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen R.H. mod Sverige (application no. 4601/14) vedrørende en kvinde fra Somalia forholdt sig til den generelle risiko for kvinder uden mandligt netværk i Mogadishu. Klageren havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygtede, at hun skulle leve sammen med en mand, som hun var blevet tvunget til at gifte sig med, eller at hun ville blive dømt til døden, som følge af, at hun var flygtet fra et tvangsægteskab og havde forladt landet. Klageren henviste endvidere til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia ville være i risiko for at blive udsat for seksuelle overgreb, da hun ikke havde mandligt netværk i Somalia til at yde hende støtte. Domstolen udtalte, at forskellige rapporter vidnede om den vanskelige situation for kvinder i Somalia, herunder i Mogadishu. Domstolen henviste i den forbindelse særligt til, at UNHCR havde udpeget kvinder og piger som tilhørende en særlig risikogruppe, og at flere rapporter samstemmende berettede om alvorlig og udbredt seksuel og kønsbaseret vold. Domstolen henviste videre til, at kvinder ikke kunne opnå myndighedernes beskyttelse, da myndighederne er ude af stand eller uvillige til at efterforske og retsforfølge rapporterede gerningsmænd.

Domstolen lagde afgørende vægt på, at kvinder efter de foreliggende baggrundsoplysninger er afhængige af mænd i mange samfundsmæssige aspekter. Under henvisning hertil fandt Domstolen, at det kunne konkluderes, at en enlig kvinde uden adgang til beskyttelse fra mandligt netværk ved en tilbagevenden til Mogadishu ville være i reel risiko for at komme til at leve under forhold svarende til umenneskelig eller nedværdigende behandling som omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. I den konkrete sag fandt Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol ikke,

at klageren ved en tilbagevenden til Somalia ville være i reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med konventionens artikel 3, idet klageren ikke havde sandsynliggjort, at hun ville være uden mandligt netværk.

Flygtningenævnet har i 2025 behandlet et antal sager vedrørende kvinder, der som asylmotiv har henvist til, at de som enlige kvinder uden mandligt netværk vil være i risiko for at blive udsat for asylbegrundende overgreb. Flygtningenævnet har i disse sager truffet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, om den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, herunder om ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland reelt vil være uden mandligt netværk. Som eksempel herpå kan henvises til følgende afgørelse fra beretningsåret:

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2024. Ansøgeren har familiemæssig tilknytning til Danmark, idet hendes ægtefælle og deres barn opholder sig i Danmark. Flygtningenævnet har ikke været i besiddelse af akter vedrørende disse. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk [etnicitet] og sunnimuslim fra [by], Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren frygter ved en tilbagevenden til Irak, at hun som gift kvinde vil blive udstødt af familien og det omkringliggende samfund og således reelt være hjemløs og uden mulighed for at forsørge sig selv. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at begge hendes forældre er afgået ved døden og at den resterende familie hverken vil eller kan tage sig af hende, da det i henhold til [etnicitet]/irakisk kultur og tradition er ansøgerens ægtefælles ansvar. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid af de samme grunde, som Udlændingestyrelsen har anført i afgørelsen af [vinteren 2024/2025], at ansøgeren med sin forklaring ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller befinde sig i en reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Med hensyn til baggrundoplysningerne om forholdene i Irak, herunder for enlige kvinder, kan Flygtningenævnet i det hele henvise til det, der er anført i Udlændingestyrelsens afgørelse. Som anført af Udlændingestyrelsen i afgørelsen – og som også forklaret af ansøgeren under mødet i Flygtningenævnet – må det lægges til grund, at ansøgeren har et godt og tæt forhold til sin egen familie i Irak, herunder brødre, og tillige til sin ægtefælles familie i Irak, herunder ægtefællens far. Ansøgeren har da også forklaret, at hun ikke frygter overgreb fra egen eller ægtefællens familie ved en tilbagevenden til Irak. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren risikerer udstødelse af sin egen og/eller ægtefællens familie i Irak med den konsekvens, at hun risikerer overgreb fra personer i lokalsam-

fundet mv. ved en tilbagevenden til Irak. Ansøgeren har derfor ikke sandsynliggjort et beskyttelsesbehov efter udlændingelovens § 7." Irak/2025/8.

Der kan videre henvises til afgørelsen Suda/2025/1, der er omtalt ovenfor i afsnit 4.2.1.1 og til afgørelserne Soma/2024/1 og Soma/2024/22, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 214 f. Der kan endvidere henvises til afgørelsen Soma/2025/16, som kan findes på nævnets hjemmeside.

5.5.2.2. Forhold relateret til ægteskab og samliv, herunder førægteskabelige forhold, skilsmisse, samlivsophævelse og utroskab

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2023. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunnimuslim fra [by], Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som oprindeligt asylmotiv henvist til, at hun frygter sin far, der vil slå hende ihjel ved en tilbagevenden til Iran, da hun ikke ønsker at lade sig skille fra sin ægtefælle. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Indledningsvis bemærkes, at ansøgeren først har søgt om asyl i Danmark efter at hun to gange tidligere har fået afslag på ansøgninger om familiesammenføring. Endvidere har ansøgeren i en længere periode efter, at hun indgik ægteskab, boet hos sin familie, også efter der var givet afslag på familiesammenføring. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har en konflikt med sin far eller med sin familie i øvrigt, der kan føre til, at der meddeles ansøgeren opholdstilladelse. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren har forklaret, at hendes far er yderst konservativ, og at hun i øvrigt kommer fra en lille landsby præget af stærkt konservative værdier. Hun har forklaret, at hun indgik ægteskab med sin nuværende ægtefælle med farens og familiens accept, selvom hendes ægtefælle var bosat i [land], og det således allerede ved ægteskabets indgåelse var klart, at hun i hvert fald ikke ville kunne leve sammen med sin ægtefælle i Iran, da hendes ægtefælle efter det oplyste havde en konflikt med de iranske myndigheder. Flygtningenævnet må forstå ansøgerens forklaring sådan, at den væsentligste årsag til den senere opstået konflikt med faren er, at det ikke lykkedes hende at opnå familiesammenføring. Hendes angiveligt stærkt konservative far skulle derfor have forlangt både at hun skulle lade sig skille og i øvrigt få en abort. Dette skulle endvidere havde medført trusler om, at hun ville blive slået ihjel, hvis hun ikke lod sig skille. […] Flygtningenævnet bemærker endelig, at ansøgeren har forklaret utroværdigt om omstændighederne vedrørende hendes udrejse. Det forekommer usandsynligt, at hun trods farens mistro og utilfredshed skulle blive efterladt hos sin [familiemedlem], og derefter uden større vanskeligheder kunne forlade denne, og problemfrit udrejse ud af Iran. Under disse omstændigheder kan Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en

tilbagevenden til Iran vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af en konflikt med hendes far og familie i øvrigt. Ansøgeren har for Flygtningenævnet endvidere påberåbt sig, at hun ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for at blive forhørt af de iranske myndigheder, hvilket kan medføre en risiko for forfølgelse, da hendes herboende ægtefælle har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. l, og er politisk aktiv i KDPI. Ved vurdering af dette asylmotiv bemærker Flygtningenævnet for det første, at dette er helt uomtalt i asylansøgningsskemaet såvel som i oplysning og motivsamtalen og i asylsamtalen med Udlændingestyrelsen. Ansøgeren har forklaret, at hendes ægteskab ikke er registeret af de iranske myndigheder. Ansøgeren har på intet tidspunkt boet sammen med sin ægtefælle i Iran. Ansøgeren må i relation til de iranske myndigheder anses for at være ukendt og uprofileret. På den baggrund finder Flygtningenævnet, at det ikke er sandsynliggjort, at ansøgeren ved indrejse i Iran vil blive udspurgt om sit ægteskab. Ansøgerens advokat har i sit advokatindlæg af [vinteren 2024/2025] oplyst, at ansøgerens barn, der efter det oplyste er født [i efteråret] 2024, ønskes omfattet af sagen. Flygtningenævnet bemærker hertil, at nævnet ikke under denne sag kan tage stilling til barnets opholdsgrundlag. Spørgsmål om barnets status og eventuelle asylretlige konsekvenser heraf må rejses over for Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2025/5

Der kan endvidere henvises afgørelsen, Soma/2025/11, der er omtalt ovenfor i afsnit 4.2.4, og til de i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024) nævnte afgørelser Iran/2024/15 og Irak/2024/19, der er omtalt på side 215 ff.

5.5.2.3. Kvindelig omskæring

Flygtningenævnet har i 2025 behandlet et antal sager, hvor der som asylmotiv henvises til risikoen for omskæring af mindreårige kvinder.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i flere afgørelser udtalt, at det er ubestridt, at kvindelig omskæring udgør en krænkelse af EMRK artikel 3. Domstolen har videre fremhævet en række elementer, der kan indgå i vurderingen af, hvorvidt der foreligger en reel og konkret risiko for, at den pågældende vil blive udsat for omskæring ved en tilbagevenden til hjemlandet, såsom om familien må antages at kunne beskytte den pågældende mod omskæring. Der kan henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser i sagerne Emily Collins m.fl. mod Sverige af 8. marts 2007, SOW mod Belgien af 19. januar 2016 og R.B.A.B. mod Holland af 7. juni 2016, som endvidere er beskrevet nærmere i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), afsnit 6.12.2.5

I sager, hvor ansøgerne påberåber sig risikoen for kvindelig omskæring, har Flygtningenævnet truffet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, hvor-

vidt den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I denne vurdering indgår – i overensstemmelse med den ovenfor omtalte praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol – blandt andet ansøgerens forklaring sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder det baggrundsmateriale, som Flygtningenævnet er i besiddelse af vedrørende ansøgerens hjemland, og særligt de heri indeholdte oplysninger om omfanget af kvindelig omskæring i hjemlandet, myndighedernes og civilsamfundets holdning hertil og evne eller vilje til at yde beskyttelse mod overgrebet. Det indgår også i vurderingen, om ansøgerne (forældrene) på baggrund af sagens oplysninger har vist styrke og uafhængighed, og om det derved må antages, at de pågældende vil være i stand til at modstå et eventuelt pres fra omgivelserne og kan beskytte deres døtre imod omskæring. FN's Børnekomité har i udtalelser af 25. januar 2018 og 4. februar 2021 udtalt sig om dette afvejningsmoment. For nærmere om udtalelsen fra januar 2018 henvises til afsnit 11.6.2.1. i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018) og for nærmere om udtalelsen af 4. februar 2021 henvises til Flygtningenævnets hjemmeside (www.fln.dk.), hvor udtalelsen er offentliggjort den 16. marts 2021.

Kvinder i risiko for kvindelig omskæring vil efter praksis kunne anerkendes som tilhørende en særlig social gruppe og dermed som omfattet af flygtningekonventionen, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Der henvises til afsnit 4.1.1 om udlændingelovens § 7, stk. 1, og praksis efter denne bestemmelse.

Som eksempel på en sag fra beretningsåret kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **januar 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse i en genoptaget sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger samt to børn fra Somalia, således at vedkommende har opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Sagen er sambehandlet med Soma/2025/2 og Soma/2025/3, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk. Klageren indrejste i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk somali og muslim fra landsbyen [landsby], [distrikt] distriktet i [region]-regionen i Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har under sin oprindelige asylsag henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter en mand fra hendes hjemby ved navn [mand A], som ønskede at gifte sig med klageren. Klageren har endvidere som asylmotiv henvist til, at hun frygter en mand ved navn [mand B], der [har en stilling] i Al-Shabaab. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at [mand A] i 2010 ønskede at gifte sig med klageren, da hun var [20-23] år gammel. [Mand A] sagde til klageren, at han ville slå hende ihjel, hvis hun giftede sig med en anden mand. Klagerens far og brødre beskyttede klageren mod [mand A] og mod at blive gift med ham. Klagerens far og brødre er senere afgået ved døden, hvorfor klageren ikke længere

har nogen, der kan beskytte hende mod [mand A]. Klageren har endvidere til støtte for sit asylmotiv oplyst, at der en eftermiddag i [efteråret] 2013 ankom [tre-fem] personer til familiens bopæl. Disse [tre-fem] personer talte med klagerens far og bad om klagerens hånd. Klagerens far afviste blandt andet med henvisning til, at de havde slået hans sønner ihjel. Mændene blev vrede på faren og tog ham med ud af huset. [Mand B], som ønskede at gifte sig med klageren, tog klageren med sig og tilbageholdt hende i [otte-ti] dage. Under opholdet hos [mand B] blev klageren introduceret for en kvinde ved navn [navn på kvinden]. Klageren beklagede sig til [kvinden], og efter noget tid besluttede [kvinden] at hjælpe klageren. [Kvinden] kontaktede klagerens [familiemedlem], som fortalte, at klagerens far var blevet dræbt, og at klageren skulle flygte. En aften i [efteråret] 2013 flygtede klageren ind til naboen [nabo], som hjalp hende videre til en person ved navn [mand C]. [I efteråret] 2013 hjalp [mand C] klageren med at flygte fra Somalia. Klageren har til partshøringssamtale i Udlændingestyrelsen [i vinteren 2017/2018] og til samtalereferatet af [vinteren 2019/2020] fastholdt sit oprindelige asylmotiv. Klageren har samtidig oplyst, at hun frygter, at hendes farmor og muligvis andre af klagerens fars familiemedlemmer i Somalia vil tage klagerens datter mod tvang og omskære hende. Flygtningenævnet har [i sommeren] 2024 besluttet at genoptage sagen om nægtelse af forlængelse for så vidt angår [klageren], samt spontansagerne vedrørende [klagerens datter] og [klagerens søn]. Baggrunden herfor er FN´s Børnekomités udtalelse, [af foråret] 2024, hvoraf det fremgår, at komitéen har fundet, at en udsendelse af klagerens datter [navn på klagerens datter] vil udgøre en krænkelse af FN´s Børnekonvention, idet [klagerens datter] vil risikere tvangsmæssig omskæring ved en tilbagevenden til Somalia. Denne sag angår således først og fremmest dette spørgsmål. Flygtningenævnet bemærker om risikoen for omskæring, at det fremgår af nyere baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens rapport Somalia – Female Genital Mutilation (FGM), udgivet i februar 2021, EUAA´s Country Guidance: Somalia (June 2022) og UNICEF´s publikation Towards ending harmful practices in Africa (June 2022), at 98-99 % af pigerne i Somalia omskæres. Ansøgers datter vil således ud fra en generel betragtning være i risiko for at blive tvangsmæssigt omskåret som følge af et socialt, kulturelt og/eller religiøst pres fra omgivelsernes side. Ved vurderingen af, hvorvidt klageren [navn på klageren] vil have viljen og evnen til at modstå det nævnte pres bemærker Flygtningenævnet, at klageren ved sine samtaler med Udlændingestyrelsen har udtalt sig imod omskæring af sin datter, [klagerens datter], og det må tages i betragtning, at klageren ikke har nogen ægtefælle, idet denne efter det oplyste er registreret udeblevet fra [asylcenteret] [i efteråret] 2024, eller efter det oplyste ikke har noget netværk i øvrigt i Somalia, der vil kunne bistå hende i forhold til at modstå presset. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at klageren ved en udsendelse til Somalia ikke vil være i stand til at modsætte sig et pres fra omgivelserne i forhold til tvangsomskæring af sin i dag [5-7]-årige datter. Herefter og henset til udtalelse [af foråret] 2024 fra FN´s Børnekomité finder Flygtningenævnet, at klagerens datter, [navn på klagerens datter], selvstændigt opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelo-

vens § 7, stk. 1, da det er sandsynliggjort, at hun ved en udsendelse til Somalia vil være i en konkret risiko for at blive tvangsomskåret. Flygtningenævnet finder derfor, at klageren skal meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af dennes mindreårige datter, [klagerens datters] opholdstilladelse efter samme bestemmelse. Flygtningenævnet meddeler derfor klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Soma/2025/1

Som yderligere eksempler på sager, hvor der som asylmotiv henvises til risikoen for omskæring af mindreårige kvinder, kan henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 220 ff., nævnte afgørelser Soma/2023/2 og Soma/2023/19.

5.5.2.4 Seksuel orientering og kønsidentitet (LGBT+)

I sager vedrørende personer, der som asylmotiv henviser til deres seksuelle orientering, kønsidentitet eller lignende, træffer Flygtningenævnet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. I denne vurdering indgår blandt andet asylansøgerens forklaring sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder det baggrundsmateriale, som Flygtningenævnet er i besiddelse af vedrørende asylansøgerens hjemland, og særligt de heri indeholdte oplysninger om forholdene for personer med den omhandlede seksuelle orientering, kønsidentitet eller lignende. På denne baggrund vurderer Flygtningenævnet, om asylansøgeren må anses for at tilhøre en særlig social gruppe, jf. flygtningekonventionens artikel 1 A, i sit hjemland, og om de overgreb, asylansøgeren gør gældende at risikere, må anses for begrundet i pågældendes tilhørsforhold til en sådan særlig social gruppe. LGBT+-personer vil således efter praksis kunne anerkendes som tilhørende en særlig social gruppe og dermed som omfattet af flygtningekonventionen, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Der henvises til afsnit 4.2.1 om udlændingelovens § 7, stk. 1, og praksis efter denne bestemmelse.

Spørgsmålet om, hvilke kriterier der kan indgå ved vurderingen af asylsager, hvor asylansøgeren som asylmotiv har påberåbt sig kønsidentitet, seksuel orientering eller lignende, er nærmere behandlet i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), kapitel 6.10.2.6.

Ved behandling af asylsager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering, kønsidentitet eller lignende, er Flygtningenævnet opmærksom på, at asylansøgeren efter omstændighederne kan være i en særlig sårbar situation. I grundlaget for nævnets afgørelser i sådanne sager indgår blandt andet UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus og UNHCR's

Guidelines on international protection no. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A (2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, udgivet den 23. oktober 2012. Der henvises i øvrigt til afsnit 11.2 om bevisvurderingen, herunder vurderingen af asylansøgerens forklaring.

Flygtningenævnet er endvidere opmærksom på, at der i troværdighedsvurderingen af en asylansøger, der som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering, kønsidentitet eller lignende, skal tages hensyn til baggrunden for, at asylansøgeren ikke straks påberåbte sig sin seksuelle orientering, kønsidentitet eller lignende. Der kan i den forbindelse henvises til UNHCR's Guidelines on international protection no. 9, punkt 59, hvoraf det fremgår, at:

> "Discrimination, hatred and violence in all its forms can impact detrimentally on the applicant's capacity to present a claim. Some may be deeply affected by feelings of shame, internalized homophobia and trauma, and their capacity to present their case may be greatly diminished as a consequence. Where the applicant is in the process of coming to terms with his or her identity or fears openly expressing his or her sexual orientation and gender identity, he or she may be reluctant to identify the true extent of the persecution suffered or feared. Adverse judgements should not generally be drawn from someone not having declared their sexual orientation or gender identity at the screening phase or in the early stages of the interview."

I sager, hvor en asylansøger har henvist til sin seksuelle orientering, kønsidentitet eller lignende, kan Flygtningenævnet ved behandling af sagen anvende DSSH-modellen under samtalen med ansøgeren på nævnsmødet. DSSH-modellen er et kvalitativt værktøj til at opnå asylansøgers personlige narrativ på en måde, der ikke er dømmende eller påtrængende, og som opretholder respekten og værdigheden ved at undgå spørgsmål af seksuel karakter. Metoden er baseret på åbne spørgsmål og er et værktøj til vurderingen af troværdigheden af ansøgerens asylmotiv vedrørende LGBT+-identitet. Metoden støttes af UNHCR og EUAA som best practice-model ved både asylsamtaler og i den efterfølgende bevisbedømmelse. Som eksempel på en sag fra beretningsåret, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til de generelle forhold i hjemlandet for LGBT+-personer, henvises der til Vene/2025/4 på nævnets hjemmeside.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til ændrede forhold i hjemlandet for LGBT+-personer, kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), s. 224 ff., nævnte afgørelse Ugan/2023/4.

Som eksempel på en sag fra beretningsåret, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til asylmotiv vedrørende LGBT+-forhold, henvises der til følgende afgørelse:

Nævnet meddelte i **maj 2025** opholdstilladelse **(K-status)** til en statsborger fra Uganda. Indrejst i 2024. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk [etnicitet] og [trosretning] fra [by] i [distrikt], Uganda. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Uganda frygter at blive idømt fængsel på livstid eller dødsstraf, fordi ansøgeren identificerer sig selv som en transkønnet [det modsatte køn end ansøgeren er født med]. Ansøgeren frygter af samme grund at blive slået ihjel eller udsat for overgreb af lokalbefolkningen. Ansøgeren er født som [køn ansøgeren er født med], og mens ansøgeren boede i Uganda, betragtede ansøgeren sig selv som [homoseksuel]. Efter ansøgeren er kommet til Danmark og har lært mere om kønsidentitet, betragter ansøgeren sig som en transkønnet [det modsatte køn end ansøgeren er født med]. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at ansøgeren blev bekendt med sin seksualitet, da ansøgeren var omkring [12-15] år. Ansøgeren indledte kort tid efter et seksuelt forhold til [A, ven af samme køn som ansøgeren er født med], og forholdet varede i omkring et år. På et tidspunkt opdagede ansøgerens onkel, at ansøgeren og [A] var i et forhold, og han udsatte ansøgeren for vold og fortalte ansøgerens mor om forholdet. Ansøgeren afsluttede herefter forholdet til [A]. Ansøgeren har efterfølgende haft romantiske forhold til andre [personer af samme køn som ansøgeren er født med], og som voksen blev ansøgeren kærester med [B]. I [efteråret] 2023 blev ansøgeren og [B] afsløret på ansøgerens bopæl, da ansøgerens udlejer sammen med en anden mand uanmeldt trådte ind i lejligheden. [B] nåede at stikke af, men ansøgeren blev overfaldet af udlejeren, der ringede til politiet. Politiet tilbageholdt ansøgeren til den efterfølgende dag, hvor ansøgeren blev løsladt ved bestikkelse. Ansøgeren fik i forbindelse med løsladelsen udstedt et dokument, hvoraf det fremgår, at ansøgeren er anklaget for homoseksualitet og pålagt meldepligt. Ansøgeren henvendte sig aldrig på politistationen igen, men gemte sig, indtil ansøgeren kunne udrejse. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om sin kønsidentitet til grund. Ansøgeren har forklaret, at [ansøgeren] føler sig som [det modsatte køn end ansøgeren er født med], der er fanget i en [krop tilhørende det køn, ansøgeren er født med]. [Ansøgeren] er [transkønnet] og er seksuelt tiltrukket af [det køn, ansøgeren er født med]. [Ansøgeren] ønsker at blive omtalt som [pronomen for det modsatte køn end ansøgeren er født med]. Ansøgeren har i asylansøgningsskema [fra foråret] 2024, oplysnings- og motivsamtale med udlændingestyrelsen [fra foråret] 2024 og samtalereferat [fra sommeren] 2024 forklaret konsistent om sit asylmotiv uden divergenser. Ansøgeren har i mødet for Flygtningenævnet forklaret i overensstemmelse med de tidligere samtaler og uden, at ansøgerens svar har virket tillærte eller som udenadslære. Ansøgerens forklaring for Flygtningenævnet har tværtimod fremstået som selvoplevet og uden overdrivelser. Ansøgeren har således også for Flygtningenævnet forklaret om sin indre afklaringsproces og herunder om såvel sine kvindelige og mandlige forhold fra puberteten og indtil i dag på en reflekterende, detaljeret og selvoplevet måde. Ansøgerens forkla-

ring er endvidere støttet af andre oplysninger i sagen herunder udtalelsen fra [organisation i Danmark] [fra foråret] 2025. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgerens seksualitet er kendt af myndighederne, lokalbefolkningen og [ansøgerens] familie i Uganda, og at disse tager afstand herfra. Det kan også lægges til grund, at ansøgeren, hvis det var muligt, ønsker at leve åbent med sin kønsidentitet i Uganda. Af dom fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fra den 17. februar 2021 i sagen B and C v. Swizerland fremgår blandt andet, at en ansøger ikke kan pålægges at skjule sin seksualitet for at undgå forfølgelse, og at der ikke alene skal foretages en vurdering af, om homoseksualitet faktisk er kriminaliseret, men en konkret vurdering af, hvorvidt ansøgeren kan opnå myndighedsbeskyttelse, såfremt vedkommende udsættes for "ill-treatment" af ikke-statslige aktører på grund af sin seksuelle orientering. Dette skal sammenholdes med de oplysninger, der foreligger om de generelle forhold for homoseksuelle i Uganda. Parlamentet i Uganda vedtog den 21. marts 2023 "The Anti-Homosexuality Act 2023", som efterfølgende er underskrevet af den ugandiske præsident. Af loven fremgår blandt andet, at LGBT+-personer risikerer at blive idømt fængsel på livstid for "same-sex conduct" og "promotion af homosexuality". Der er endvidere indført dødsstraf for tilfælde af "aggravated homosexuality". Af baggrundsoplysningerne om forholdene for LGBT+-personer i Uganda, herunder Human Rights Watch, Ugandan Parliament Passes Extreme Anti-LGBT, udgivet den 22. marts 2023, Amnesty International, Uganda: Presidents' approval of anti-LGBTI Bill is a grave assault on Civil and Political Rights: LGBTQ-Rights, udgivet den 26. maj 2023 og The Advocates for Human Rights, Ugandas Compliance with the International Convention on Civil and Political Rights: LGBTQ+Rights, udgivet den 26. maj 2023, fremgår, at forholdene for LGBT+-personer i Uganda er forværret betydeligt som følge af den nævnte lov. Ugandas forfatningsdomstol har ved en afgørelse af 3. april 2024 opretholdt hovedparten af lovens bestemmelser, herunder muligheden for at idømme dødsstraf, samt en forpligtelse til at anmelde homoseksuelle aktiviteter, såfremt man bliver bekendt med sådanne, jf. rapporten Uganda: Court Upholds Anti-Homosexuality Act. Entrenches Discrimination, Enhances Risk of Anti-LGBT Violence, udgivet af Human Rights Watch den 4. april 2024. Det er fortsat ikke muligt at fastslå, hvorledes den i Uganda indførte lov vil blive håndhævet med hensyn til gennemførelse af straffesager mv. Af de foreliggende baggrundsoplysninger fremgår imidlertid, at der har været en stigning i myndighedernes anholdelser af homoseksuelle, ligesom der er rapporteret om en betydelig stigning i antallet af andre overgreb mv. på homoseksuelle. Endvidere fremgår det af nyere artikler, herunder fra Human Rights Awareness and Promotion Forum (HRAPF), senest den 10. oktober 2024, at situationen for homoseksuelle i Uganda er mærkbart forværret siden lovens vedtagelse. Således beskrives i artikler et fortsat højt antal tilfælde af chikane, vold og trusler om vold, overfald og tilfælde af arrestationer, men ingen tilfælde af domfældelser efter den nye lov. I henhold til rapport af 29. juli 2024 fra Immigration and Refugee Board of Canada pkt. 2.1 og 2.2 er der endvidere en betydelig risiko for

overgreb på LGBT+-personer såvel fra den almindelige civile befolkning som fra myndighederne. I en situation som den foreliggende, hvor det lægges til grund, at ansøgerens kønsidentitet er kendt af [ansøgerens] familie, det omgivende samfund og myndighederne må der derfor anlægges en forsigtig vurdering af, om ansøgeren har et beskyttelsesbehov efter udlændingelovens § 7. Efter en samlet og konkret vurdering af ansøgerens forhold og baggrundsoplysningerne for LGBT+-personer finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at [ansøgeren] ved en tilbagevenden til Uganda risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Ugan/2025/5.

Flygtningenævnet har i beretningsåret endvidere truffet afgørelse i et antal sager vedrørende statsborgere fra Rusland, hvor der er henvist til LGBT+-asylmotiver. Nævnet har i disse sager meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, med henvisning til, at associering med LGBT+-miljøet kan indebære risiko for forfølgelse, hvis det sandsynliggøres, at man vil blive betragtet som ekstremist. Der er flere forhold, som kan medføre, at russiske statsborgere med et LGBT+-asylmotiv kan blive betragtet som ekstremistiske, herunder asylansøgernes sårbarhed, alder, aktivitet på sociale medier vedrørende LGBT+-forhold samt aktiviteter i LGBT+-foreninger. Flygtningenævnet har i afgørelserne bemærket, at asylansøgerne ikke kan henvises til eller pålægges at skjule deres seksualitet og/eller kønsidentitet ved en tilbagevenden til Rusland. Se endvidere afgørelsen Rusl/2025/5, der er omtalt i afsnit 4.1.4.2

Som eksempel på en sag fra beretningsåret, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til betydningen af tidspunktet for påberåbelsen af asylmotiver vedrørende LGBT+-forhold, henvises der til afgørelsen Iran/2025/26 på nævnets hjemmeside. Der kan endvidere henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 246 ff., nævnte afgørelser Iran/2022/2, Afgh/2022/1 og Geor/2022/5.

5.6 Menneskehandel

Flygtningenævnet har i 2025 behandlet fire sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i sagen, blandt andet idet ansøgerne som asylmotiv har henvist til, at de eller deres nærtstående, herunder familiemedlemmer i hjemlandet, risikerer overgreb m.v. fra personer, som har været involveret i eller stået bag menneskehandelen. Der er således tale om private konflikter, hvor risikoen for overgreb m.v. udgår fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner. Der henvises for så vidt angår andre private konflikter og agents of persecution i øvrigt til afsnit 4.5.

Danmark har undertegnet og ratificeret FN-konventionen fra 2000 om transnational organiseret kriminalitet samt tilhørende protokol om handel med mennesker, herunder

særligt kvinder og børn (Palermo-protokollen). Danmark har endvidere undertegnet og ratificeret Europarådets konvention fra 2005 om indsatsen mod menneskehandel. Der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 347 f., for en nærmere gennemgang af de danske og internationale tiltag med henblik på bekæmpelse af og bistand til personer, der har været udsat for menneskehandel.

Hvis en udlænding, der har ulovligt ophold i Danmark, bliver vurderet af Udlændingestyrelsen til at have været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen for den pågældende til 30 dage, medmindre særlige grunde taler imod. Hvis særlige grunde taler for, eller hvis udlændingen samarbejder med myndighederne om en forberedt hjemsendelse, kan udrejsefristen efter anmodning forlænges op til 120 dage. Der henvises til udlændingelovens § 33, stk. 7. Denne periode, refleksionsperioden, skal bruges til at forberede udlændingens hjemrejse.

Det forhold, at man har været udsat for menneskehandel, er isoleret set ikke asylbegrundende. Der kan imidlertid ud fra en konkret vurdering gives asyl i tilfælde, hvor der f.eks. er en høj grad af profilering – herunder gennem presseomtale og ved oplysninger fra ansøgeren til myndighederne i Danmark, som fører til anholdelse af bagmænd bag menneskehandlen – der vil føre til, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i reel risiko for asylrelevant forfølgelse. Der henvises til formandskabets 16. beretning (2007), afsnit 5.8, samt formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 5.10. Som eksempler på sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, kan henvises til afgørelsen Niga/2021/3, der er omtalt i formandskabets 30. beretning (2021), side 212 ff., Niga/2022/5, der er omtalt i formandskabets 31. beretning (2022), side 251 ff., og Niga/2024/4, der er omtalt i formandskabets 33. beretning (2024), side 223 ff.

Der kan i øvrigt henvises til afgørelsen Alba/2023/3, der er gennemgået i kapitel 12 i formandskabets 32. beretning (2023) vedrørende sager indbragt for internationale organer, og hvori spørgsmålet om menneskehandel også indgik i nævnets vurdering.

5.7 Dobbeltstraf

Risiko for dobbeltstraf foreligger i det tilfælde, hvor en udlænding er dømt for kriminalitet begået efter udrejse af hjemlandet, men forud for indrejse i Danmark eller under udlændingens ophold her i landet, og den pågældende risikerer at blive straffet for samme lovovertrædelse i sit hjemland, som den pågældende er straffet for i Danmark eller i et andet land.

I dansk ret er princippet om, at en person ikke må blive strafforfulgt to gange for den samme lovovertrædelse, fastslået i straffelovens §§ 10 a og 10 b. Princippet er ligeledes

blandt andet indeholdt i Europarådskonventionen af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, "European Convention on the International Validity of Criminal Judgements", ligesom det fremgår af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, artikel 50, at "Ingen skal i en straffesag på ny kunne stilles for en domstol eller dømmes for en lovovertrædelse, for hvilken den pågældende allerede er blevet endeligt frikendt eller domfældt i en af Unionens medlemsstater i overensstemmelse med lovgivningen".

Det fremgår af udlændingelovens § 7, stk. 2, at der gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis denne ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er udformet i overensstemmelse med de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 samt artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det er forudsat, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af bestemmelsen inddrager relevant praksis navnlig fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 indeholder ikke et forbud mod dobbeltstraf i sig selv. Dobbeltstraf vil således alene være i strid med konventionen, hvis den forventede straf må anses for umenneskelig eller nedværdigende.

Menneskerettighedskommissionen har generelt udtalt, at når der er tale om straffesager i forskellige stater, er overholdelsen af princippet "ne bis in idem" hverken sikret af konventionen eller af artikel 4 i 7. tillægsprotokol. Der kan blandt andet henvises til sagerne H.P.L. mod Østrig (application no. 24132/94, Kommissionens afgørelse af 5. juli 1994) og E.G.M. mod Luxembourg (application no. 24015/94, Kommissionens afgørelse af 20. maj 1994). Der henvises herved nærmere til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Se også Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 8. juli 2014 i sagen M.E. mod Danmark (application no. 58363/10), der er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 267 ff. Det fremgår af dommen blandt andet, at princippet om ne bis in idem ikke i sig selv rejser spørgsmål i henhold til artikel 3.

Indtil ændringen af udlændingelovens § 26 ved lov nr. 758 af 29. juni 2011 henhørte det under domstolene i forbindelse med vurderingen af, om der i en sag skulle ske udvis-

ning på grund af kriminalitet, at tage stilling til spørgsmålet om risiko for dobbeltstraf, jf. § 26, stk. 1. Ved lovændringen blev § 26 ændret, således at en udlænding skal udvises efter udlændingelovens §§ 22-24 og 25, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det fremgår således ikke længere af bestemmelsen, at domstolene ved afgørelser om udvisning m.v. skal tage hensyn til, om dette må være særligt belastende, navnlig på grund af blandt andet risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Det fremgår af Østre Landsrets dom af 1. juli 2015 (S-3475-14), at der hverken i lovens forarbejder eller i øvrigt er holdepunkter for at antage, at der herved er sket en ændring af den hidtidige kompetencefordeling mellem domstolene og udlændingemyndighederne. Det påhviler således udlændingemyndighederne, herunder Flygtningenævnet, at tage stilling til asylbegrundende forhold og herunder sikre, at en udlænding ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og dette spørgsmål skal ikke indgå i domstolenes vurdering i forbindelse med udvisning af kriminelle udlændinge.

Østre Landsrets dom blev stadfæstet af Højesteret den 8. juni 2016 (UfR 2016.3235). Højesteret tiltrådte i den forbindelse, at spørgsmålet om, hvorvidt tiltalte i sagen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerede at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention måtte afgøres i forbindelse med en stillingtagen efter udlændingelovens regler til, om tiltalte måtte udsendes af Danmark.

Ved lov nr. 1744 af 27. december 2016 blev § 26, stk. 2, ændret, således at en udlænding skal udvises efter §§ 22-24 og § 25, medmindre dette *med sikkerhed* vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

Højesteret fastslog ved dom af 14. november 2017 (UfR 2018.769), at der i forbindelse med afgørelsen af spørgsmålet om frakendelse af indfødsret eller udvisning ikke skal tages stilling til, om den pågældende i hjemlandet risikerer at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Denne vurdering skal først ske, når der efter udlændingelovens regler skal tages stilling til, om den pågældende skal udsendes fra Danmark, jf. herved Højesterets dom af 8. juni 2016. Der skal heller ikke i forbindelse med spørgsmålet om frakendelse af indfødsret eller udvisning tages stilling til, om den pågældende i hjemlandet risikerer at blive straffet for den samme forbrydelse (dobbeltstraf). Højesteret henviste herved til præmis 59 i den ovennævnte dom i sagen M.E. mod Danmark fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Selve risikoen for at blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet er således ikke i sig selv relevant for den asylretlige vurdering, som foretages af Flygtningenævnet. Derimod vil karakteren og intensiteten af den straf, der forventes idømt i hjemlandet, i det konkrete tilfælde kunne være af asylretlig relevans.

Flygtningenævnet skal således i sager, hvor ansøgeren er udvist ved dom, alene tage stilling til, om udlændingen ved udsendelse til sit hjemland vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder om udlændingen i forbindelse med en eventuel strafafsoning i hjemlandet er i reel risiko for behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Som eksempel på, at nævnet har taget stilling til betydningen af, at ansøgeren eventuelt vil blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 243, nævnte afgørelse Maro/2020/3, den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 427 f., nævnte afgørelse Niga/2015/4, den i formandskabets 22. beretning (2013), side 301 f., nævnte afgørelse Nigeria/2013/10 samt den i formandskabets 20. beretning (2011), side 224 f., nævnte afgørelse Jordan/2011/1.

5.8 Konsekvensstatus

Konsekvensstatus er en asylretlig beskyttelse af "familiens enhed" i overensstemmelse med anbefalingen herom i slutdokumentet fra konferencen, som vedtog flygtningekonventionen.

Konsekvensstatus er betegnelsen for den situation, hvor en asylansøger, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, meddeles asyl på baggrund af pågældendes nære familiemæssige tilknytning til en anden person (herefter hovedpersonen), der anerkendes – eller allerede er anerkendt – som flygtning. Hvis betingelserne for at meddele konsekvensstatus er opfyldt, vil ansøgeren opnå opholdstilladelse efter samme bestemmelse som hovedpersonen.

Også i den situation, hvor ansøgeren har et selvstændigt asylgrundlag, men ikke opfylder betingelserne for at opnå den samme – bedre – status som hovedpersonen, vil ansøgeren blive meddelt opholdstilladelse efter samme bestemmelse som hovedpersonen. Som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet, at familiemedlemmet opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, mens hovedpersonen opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, og hvor Flygtningenævnet derfor har meddelt familiemedlemmet opholdstilladelse efter udlændin-

gelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse, kan der henvises til den i afsnit 5.8.1 nævnte afgørelse Syri/2025/2.

Der kan endvidere henvises til sagen Soma/2022/40, hvor nævnet fandt, at familiemedlemmet opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, mens hovedpersonen opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, og hvor Flygtningenævnet derfor meddelte familiemedlemmet opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse. Afgørelsen kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside.

I sager, hvor ansøgere tilhørende samme familieenhed samtidig meddeles asyl med samme status, men som følge af hvert deres selvstændige asylgrundlag, bør det tilsvarende fremgå af udlændingemyndighedernes afgørelse, at de pågældende tillige opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i konsekvens af hinandens opholdstilladelser. Hvis den ene ansøgers selvstændige asylgrundlag på et senere tidspunkt falder bort, vil det således umiddelbart kunne konstateres, at den pågældende fortsat har opholdstilladelse meddelt som konsekvens af sit familiemedlems opholdstilladelse, uden at der indledes en inddragelsessag med henblik på at fastslå, at den pågældende opfyldte betingelserne for at få meddelt konsekvensstatus på tidspunktet for meddelelsen af asyl til familiemedlemmet.

Nævnet har fået forelagt flere sager, hvor familiemedlemmet på tidspunktet for nævnets behandling af sagen opfylder betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 på baggrund af sine individuelle forhold, men hvor den pågældende allerede på et tidligere tidspunkt burde være blevet meddelt opholdstilladelse efter § 7 som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse. I sådanne tilfælde har nævnet fundet anledning til at bemærke dette forhold i afgørelsen. Der kan herved henvises til de i afsnit 5.8.1 nævnte afgørelser Syri/2023/86, Syri/2023/85, Erit/2023/4, Syri/2024/10 og Syri/2024/60, samt den i afsnit 5.8.1.3.2 nævnte afgørelse Syri/2024/5 og den i afsnit 5.8.1.4 nævnte afgørelse Syri/2024/64.

Konsekvensstatus må ikke forveksles med den situation, hvor en asylansøger meddeles asyl, fordi det må antages, at ansøgeren er i en afledt risiko for asylbegrundende overgreb som følge af den pågældendes familiemæssige tilknytning til hovedpersonen. I sidstnævnte situation vil ansøgeren have et selvstændigt asylmotiv, og der vil ikke være tale om konsekvensstatus.

Flygtningekonventionen inkorporerer ikke princippet om familiens enhed i definitionen af flygtningebegrebet. Det fremgår imidlertid af UNHCR's Håndbog om procedu-

rer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, kapitel 6 om familiens enhed, punkterne 181-184:

> ”181. Verdenserklæringen om Menneskerettigheder fastslår, at ”familien er den naturlige og fundamentale enhed i samfundet og har krav på samfundets og statens beskyttelse”. De fleste senere internationale instrumenter vedrørende menneskerettigheder indeholder lignende bestemmelser til beskyttelse af familiens enhed.
>
> 182. Slutdokumentet fra konferencen, som vedtog 1951-konventionen:
> ”Anbefaler staterne at iværksætte de nødvendige tiltag til beskyttelse af flygtningens familie særligt med henblik på:
> (1) at sikre, at familiens enhed bevares især i tilfælde, hvor familiens overhoved har opfyldt de nødvendige betingelser for at få adgang til et bestemt land, og
> (2) at beskytte mindreårige flygtninge, i særdeleshed uledsagede børn og piger med særligt henblik på værgemål og adoption.”
>
> 183. 1951-konventionen inkorporerer ikke princippet om familiens enhed i definitionen af flygtningebegrebet. Den ovenfor nævnte rekommandation i konferencens slutdokument følges imidlertid af hovedparten af lande, uanset om de har tiltrådt 1951-konventionen eller 1967-protokollen.
>
> 184. Hvis familiens overhoved opfylder definitionens kriterier, vil de familiemedlemmer, han forsørger, normalt få tildelt flygtningestatus. […]”

Udlændingeloven indeholder ingen særlige bestemmelser om konsekvensstatus, hvorfor begrebet er udviklet i Flygtningenævnets praksis.

I spontansager bør udlændingemyndighederne af egen drift påse, om betingelserne for at meddele konsekvensstatus er opfyldt, og i givet fald meddele ansøgeren opholdstilladelse efter samme bestemmelse som hovedpersonen, uanset om der er nedlagt påstand herom. Dette gælder også i forbindelse med f.eks. genoptagelses-, inddragelses-, forlængelses- eller statusændringssager, hvor meddelelse af asyl til hovedpersonen eller ændring af hovedpersonens opholdstilladelse til en bedre status indebærer, at udlændingemyndighederne af egen drift vurderer, om personer omfattet af hovedpersonens familieenhed skal meddeles den samme status som hovedpersonen i forbindelse med de pågældendes samtidigt verserende eller efterfølgende indledte sager.

5.8.1 Personer omfattet af familiens enhed

Det afgørende for, om en ansøger kan opnå konsekvensstatus, er først og fremmest, om ansøgeren og hovedpersonen vurderes at tilhøre samme familieenhed. Det er relevant at overveje konsekvensstatus i sager, hvor hovedpersonen og familiemedlemmet allerede udgjorde en familieenhed inden udrejsen af hjemlandet. I sager, hvor asylmotivet først er opstået efter udrejsen af hjemlandet, er det endvidere relevant at overveje kon-

sekvensstatus for så vidt angår familiemedlemmer, der udgjorde en del af hovedpersonens familieenhed på tidspunktet for hovedpersonens asylmotivs opståen.

Vurderingen af, hvilke personer der er omfattet af familiens enhed, må altid foretages konkret og individuelt. Af relevante fortolkningsbidrag kan nævnes UNHCR's håndbog, hvor persongruppen er afgrænset således:

> "185. For så vidt angår spørgsmålet om, hvilke familiemedlemmer der kan drage fordel af princippet om familiens enhed, er minimumskravet, at ægtefællen og mindreårige børn omfattes. I praksis anses også andre familiemedlemmer som f.eks. flygtninges ældre forældre for omfattede, såfremt de tilhører samme husstand. Hvis familiens overhoved ikke er flygtning, er der på den anden side intet til hinder for, at ethvert familiemedlem kan søge om anerkendelse som flygtning i henhold til 1951-konventionen eller 1967-protokollen, såfremt de kan påberåbe sig egne grunde. Med andre ord virker princippet om familiens enhed til fordel for og ikke imod medlemmer af familien."

Det er således som det klare udgangspunkt minimum ægtefælle eller samlever og mindreårige børn af samme nationalitet, som omfattes af familiens enhed, men andre familiemedlemmer vil også – efter en konkret vurdering – kunne opnå opholdstilladelse som konsekvens af et familiemedlems opholdstilladelse.

Som et andet relevant fortolkningsbidrag kan nævnes praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD). EMD har i en række domme forholdt sig til, om voksne familiemedlemmer var omfattet af familiens enhed i relation til beskyttelsen af respekt for retten til familieliv i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. EMD har i den forbindelse udtalt, at der som udgangspunkt ikke består familieliv mellem voksne familiemedlemmer, medmindre der foreligger yderligere elementer af afhængighed, som går ud over de normale følelsesmæssige bånd, men at der ikke stilles krav om sådanne yderligere elementer af afhængighed mellem forældre og unge voksne børn, som stadig bor hjemme og som ikke har stiftet selvstændig familie. I sagen Savran mod Danmark (appl.nr. 57467/15) udtalte Storkammeret således i præmis 174: "Whilst in some cases the Court has held that there will be no family life between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence [henvisninger til EMD-praksis udeladt, red.], in a number of other cases it has not insisted on such further elements of dependence with respect to young adults who were still living with their parents and had not yet started a family of their own [henvisninger til EMD-praksis udeladt, red.]. […].". I den konkrete sag fandt EMD, at der ikke var tale om "familieliv" i EMRK artikel 8's forstand mellem det myndige barn og hans mor, idet der hverken var tale om en "ung voksen", der stadig boede hjemme og ikke havde stiftet selvstændig familie, eller forelå yderligere elementer af afhængighed mellem dem. EMD udtalte således i præmisserne 177 og 178:

"177. The Court observes that, at the time when the applicant's expulsion order became final, he was 24 years old […]. Even if the Court may be prepared to accept that a person of this age can still be considered a "young adult" […], the facts of the case reveal that from his childhood the applicant was removed from home and placed in foster care, and that, at various times over the years, he lived in socio-educational institutions […]. It is thus clear that from his early years the applicant was not living full time with his family [henvisninger til EMD-praksis udeladt, red.].

178. The Court is further not convinced that the applicant's mental illness, albeit serious, can in itself be regarded as sufficient evidence of his dependence on his family members to bring the relationship between them within the sphere of "family life" under Article 8 of the Convention. In particular, it has not been demonstrated that the applicant's health condition incapacitated him to the extent that he was compelled to rely on their care and support in his daily life [henvisninger til EMD-praksis udeladt, red.]. Moreover, it has not been argued that the applicant was dependent on any of his relatives financially [henvisning til EMD-praksis udeladt, red.]; it is noteworthy in this connection that the applicant has been and remains in receipt of a disability pension from the Danish authorities […]. Moreover, there is no indication that there were any further elements of dependence between the applicant and his family members. In these circumstances, whilst the Court sees no reason to doubt that the applicant's relationship with his mother and siblings involved normal ties of affection, it considers that it would be appropriate to focus its review on the "private life" rather than the "family life" aspect under Article 8."

EMD har også i sagerne Maslov mod Østrig (appl.nr. 1638/03), storkammerdom af 23. juni 2008, Pormes mod Nederlandene (appl.nr. 25402/14), dom af 28. juli 2020, og Azerkane mod Nederlandene (appl.nr. 3138/16), dom af 2. juni 2020, forholdt sig til, om der var tale om "unge voksne" i den ovenfor anførte betydning med den virkning, at de hjemmeboende myndige børn og deres forældre ansås for at udgøre en familieenhed.

I sagen Maslov mod Østrig forholdt EMD sig til, om en 18-årig klager, der stadig var hjemmeboende og ikke havde stiftet selvstændig familie, havde "familieliv" med sine forældre i EMRK artikel 8's forstand. EMD udtalte i præmis 61:

"The applicant was minor when the exclusion order was imposed. He had reached the age of majority, namely 18 years, when the exclusion order became final in November 2002 following the Constitutional Court's decision, but he was still living with his parents. In any case, the Court has accepted in a number of cases concerning young adults

who had not yet founded a family of their own that their relationship with their parents and other close family members also constituted "family life"."

I sagen Pormes mod Nederlandene forholdt EMD sig til, om en 26-årig klager, der ikke længere var hjemmeboende, havde "familieliv" med sine plejeforældre i EMRK artikel 8's forstand. EMD udtalte i præmisserne 47-48:

"47. The Court further laid down as a general rule that relationships between adult relatives do not necessarily attract the protection of Article 8 without further elements of dependency involving more than the normal emotional ties [henvisninger til EMD-praksis udeladt, red.]. However, it has not insisted on such further elements of dependency in a number of cases concerning young adults who were still living with their parents and had not yet started a family of their own [samme, red.].

48. Even if a person of 26 years of age could still be considered a "young adult", the Court notes that at least in 2011 the applicant was not living full-time with his foster parents anymore (see paragraph 21 above). Moreover, it has not been argued and there is no indication that there are any further elements of dependency between the applicant and his foster parents."

I sagen Azerkane mod Nederlandene forholdt EMD sig til, om en 22-årig klager, der fortsat boede hjemme, havde "familieliv" med sine forældre i EMRK artikel 8's forstand. EMD udtalte i præmis 64:

"In its case-law in immigration cases, the Court has laid down as a general rule that relationships between adult relatives do not necessarily attract the protection of Article 8 without further elements of dependency involving more than the normal emotional ties [henvisninger til EMD-praksis udeladt, red.]. However, it has not insisted on such further elements of dependency in a number of cases concerning young adults who were still living with their parents and had not yet started a family of their own [samme, red.]. Indeed, domestic law currently reflects that case-law (see paragraph 45 above). Since those were also the circumstances in which the applicant found himself at the relevant time, the Court sees no reason to address the parties' submissions as regards the existence or not of further elements of dependency. The Court is therefore satisfied that the applicant's relationship with his parents constituted family life within the meaning of Article 8 of the Convention."

Ifølge EMD's praksis anses relationen mellem forældre og unge voksne, der endnu ikke har stiftet selvstændig familie og ikke er flyttet hjemmefra, således som "familieliv" i EMRK artikel 8's forstand. EMD har i sin praksis forholdt sig til de konkrete

omstændigheder i hver enkelt sag, herunder den omhandlede klagers alder, og har ikke udtalt noget generelt om en øvre aldersgrænse for, hvornår forældre og deres myndige børn kan anses for at tilhøre samme familieenhed.

Som anført ovenfor følger det af EMD's praksis, at der også vil kunne foreligge "familieliv" i EMRK artikel 8's forstand mellem voksne familiemedlemmer, hvis der foreligger yderligere elementer af afhængighed mellem de pågældende, som går ud over de almindelige følelsesmæssige bånd. Som eksempel på sager, hvor EMD har fundet, at der var tale om "familieliv" på grund af afhængighed, kan nævnes I.M. mod Schweiz (appl.no. 23887/16), hvor EMD i præmis 62 udtalte (uofficiel dansk oversættelse): "Klagers myndige børn er i øvrigt henholdsvis 23, 26 og 28 år gamle. Domstolen henviser til, at eksistensen af et familieliv, i henhold til Konventionens artikel 8, ikke kan lægges til grund mellem forældre og deres voksne børn eller mellem søskende, uden at eksistensen af supplerende afhængighed er påvist [henvisninger til EMD-praksis udeladt, red.]. Domstolen vurderer imidlertid i den foreliggende sag, at klager kan påberåbe sig supplerende afhængighed af sine børn, idet han er afhængig af ekstern hjælp for at klare dagligdagen. Klager gør endvidere gældende, at hans tre myndige børn siden ophævelsen af invalidepensionen i februar 2016 har forsørget ham økonomisk. Han skulle endvidere have boet sammen med to af sine myndige børn, der tog sig af husholdningen, handlede, plejede ham, vaskede ham, klædte ham på og dermed var hans primære referencepersoner. [Parternes anbringender vedrørende betaling for medicinudgifter og EMD's vurdering heraf udeladt, red.]. Domstolen vurderer herefter, at klagers relationer med børnene ligeledes henhører under retten til respekt for familielivet."

Flygtningenævnet har i enkelte sager forholdt sig til spørgsmålet om, hvorvidt der bestod "familieliv" i artikel 8's forstand på baggrund af afhængighed mellem de voksne familiemedlemmer. Der kan herved henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 235 f., nævnte afgørelse Syri/2023/21 om nægtelse af forlængelse, hvor Flygtningenævnet fandt, at der bestod et afhængighedsforhold mellem den myndige klager og hendes herboende forældre og myndige søster. Nævnet lagde i den forbindelse vægt på forældrenes svækkede tilstand i kombination med søsterens meget betydelige udfordringer.

Som yderligere eksempel kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 261 f., nævnte sag om nægtelse af forlængelse, Soma/2022/27, hvor Flygtningenævnet fandt, at der bestod "familieliv" mellem klageren og dennes herboende bedsteforælder. Bedsteforælderen var plejekrævende og havde fået forlænget sin opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sine helbredsmæssige forhold, og klageren, der havde boet sammen med bedsteforælderen, men nu boede for sig selv, hjalp bedsteforælderen med personlig pleje og med madlavning, rengøring og tøjvask,

som bedsteforælderen ikke kunne klare selv, og var hos bedsteforælderen næsten hver aften, indtil bedsteforælderen var gået i seng. Nævnet fandt, at der var tale om et sådant gensidigt afhængighedsforhold og en så tæt relation, at klagerens forhold til bedsteforælderen udgjorde "familieliv" i EMRK artikel 8's forstand.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 262, nævnte sag om nægtelse af forlængelse, Syri/2022/6, hvor Flygtningenævnet fandt, at der bestod et afhængighedsforhold mellem et ægtepar og deres herboende myndige søn. Nævnet lagde herved blandt andet vægt på, at sønnen i betydeligt omfang bistod forældrene med praktiske opgaver, og at kommunen ved sine afgørelser om omfanget af den hjælp, forældrene modtog, havde lagt vægt på, at forældrene fortsat modtog væsentlig og nødvendig bistand fra familiemedlemmer.

Hovedpersonens familieenhed kan ændre sig med tiden. Familieenheden kan eksempelvis ændres ved, at hovedpersonen stifter ny familie i form af en ny partner eller får (flere) børn. Hvis hovedpersonen under sit ophold i Danmark får et nyt asylmotiv sur place, vil også familiemedlemmer, som ikke var en del af familieenheden i hjemlandet, kunne få meddelt opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens nye status.

Som eksempel på sager, hvor familieenheden har ændret sig, og hvor hovedpersonen under sit ophold i Danmark har fået et nyt asylmotiv sur place, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 236, nævnte afgørelse Iran/2024/29, hvor nævnet fandt, at den mandlige ansøger skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, på baggrund af sine politiske aktiviteter i Danmark. Nævnet fandt herefter, at den kvindelige ansøger og deres fælles børn skulle meddeles opholdstilladelse som konsekvens heraf.

Videre kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 239 ff., nævnte afgørelse Afgh/2024/35, hvor nævnet fandt, at den mandlige ansøger, der havde indgået ægteskab i Danmark med en statsborger af samme nationalitet, kunne meddeles opholdstilladelse i konsekvens af denne – nu tidligere – ægtefælle, hvis asylmotiv var opstået sur place på et tidspunkt, hvor ansøgeren og hans tidligere ægtefælle fortsat udgjorde en familieenhed.

Som yderligere eksempel herpå kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 222 f., nævnte sag, Syri/2021/136, hvor Flygtningenævnet meddelte opholdstilladelse til en kvindelig syrisk statsborger som konsekvens af hendes samlevers opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren var ikke indrejst sammen med sin samlever, men de havde boet sammen, siden hun kom til Danmark, og de havde et fælles barn. Klagerens samlever blev meddelt opholdstilla-

delse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af sine politiske aktiviteter i Danmark, hvorfor der var tale om et sur place-asylmotiv. I begrundelsen for afgørelsen bemærkede nævnet blandt andet, at samlivsforholdet bestod på tidspunktet, hvor hovedpersonens asylmotiv opstod.

Se også afgørelsen Syri/2024/25, hvor asylmotivet for den ene forælder opstod sur place, og hvor familieenheden fra hjemlandet fortsat bestod, selvom det ene barn var blevet myndigt under opholdet i Danmark. Afgørelsen er også nævnt i afsnit 5.8.1.2.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har afvist at meddele opholdstilladelse til et mindreårigt barn som konsekvens af forældrenes opholdstilladelser, idet der ikke var tale om et asylmotiv opstået sur place, kan der henvises til afgørelsen Erit/2025/3, der også er nævnt i afsnit 5.8.1.2. Der kan videre henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 237, nævnte afgørelse Erit/2023/11, hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt barnets forældre opholdstilladelse efter henholdsvis udlændingelovens § 7, stk. 1, og § 7, stk. 2, inden hun blev født. Ansøgerens mor, der oprindeligt var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, blev i sommeren 2022 af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, idet styrelsen fandt, at hun oprindeligt opfyldte betingelserne for at blive meddelt konventionsstatus. Flygtningenævnet fandt, at den mindreårige ansøgers selvstændige asylmotiver ikke kunne føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og at der heller ikke var grundlag for at meddele konsekvensstatus. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgerens mor på tidspunktet for morens opholdstilladelse var gravid med ansøgeren, eller at moren fik statusændring til udlændingelovens § 7, stk. 1, i sommeren 2022.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets 32. beretning (2023), side 237 f., nævnte afgørelse Erit/2023/8, hvor barnet var undfanget, men endnu ikke født, inden dennes forældre blev meddelt asyl, og hvor Flygtningenævnet fandt, at der ikke var grundlag for at meddele konsekvensstatus til barnet.

Se tillige den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 251, nævnte afgørelse Erit/2023/10.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg har på et møde i august 2023 drøftet betydningen af, at en ansøger på baggrund af en eksisterende familieenhed på tidspunktet for Udlændingestyrelsens behandling af sagen opfyldte betingelserne for at opnå konsekvensstatus, men hvor dette ikke skete, og hvor familieenheden på tidspunktet for Flygtningenævnets behandling af sagen ikke længere bestod. Der var i koordinationsudvalget enighed om, at prøvelsesgrundlaget som udgangspunkt bør låses fast til de

faktiske omstændigheder, der bestod på tidspunktet for førsteinstansafgørelsen. Der er tale om en konstaterende afgørelse, og nævnets prøvelse er isoleret set alene, hvorvidt Udlændingestyrelsen med rette har meddelt opholdstilladelse efter udlændingeloven eller ej, og således om afgørelsen lider af retlige mangler. Mellemkommende ændringer bør under disse omstændigheder normalt ikke inddrages, når dette vil medføre en afgørelse til ugunst for udlændingen, og prøvelsesgrundlaget bør således i det hele angå de fortidige forhold.

Som eksempel på sager fra beretningsåret kan nævnes:

Nævnet **ændrede** i **marts 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om statusændring vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Syrien, således at vedkommende blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af sin søn A's opholdstilladelse. Indrejst i 2015. Genoptaget sag. Vedrørende spørgsmålet om konsekvensstatus udtalte **Flygtningenævnet**: "Generelt om konsekvensstatus. Konsekvensstatus er betegnelsen for den situation, hvor en asylansøger, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, meddeles asyl på baggrund af den pågældendes nære familiemæssige tilknytning til en anden person (hovedpersonen), der anerkendes eller allerede er anerkendt som flygtning. Konsekvensstatusbegrebet er således et udslag af det internationale princip om beskyttelse af "familiens enhed". Hvis betingelserne for at meddele konsekvensstatus er opfyldt, vil ansøgeren opnå opholdstilladelse efter samme bestemmelse som hovedpersonen. Det er nævnets faste praksis, at ansøgere, der udrejser fra hjemlandet og indrejser i Danmark sammen med hovedpersonen, meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse, såfremt de øvrige betingelser for at meddele konsekvensstatus er opfyldt. Flygtningenævnets koordinationsudvalg har på møde i august 2023 truffet beslutning om, at prøvelsesgrundlaget i sager om konsekvensstatus som udgangspunkt bør låses fast til de faktiske omstændigheder, der bestod på tidspunktet for førsteinstansafgørelsen, og at mellemkommende ændringer normalt ikke bør inddrages, når dette vil medføre en afgørelse til ugunst for udlændingen. Dette får betydning for sager, hvor en ansøger eller klager på baggrund af en eksisterende familieenhed på tidspunktet for Udlændingestyrelsens behandling af sagen opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse som konsekvens af et familiemedlems opholdstilladelse, men hvor dette ikke skete, og hvor familieenheden på tidspunktet for Flygtningenævnets behandling af sagen ikke længere består. Ved vurderingen af, om der er grundlag for at meddele konsekvensstatus, bør det være uden betydning, om det på tidspunktet for styrelsens oprindelige afgørelse var Flygtningenævnets praksis at meddele konsekvensstatus i den pågældende sagstype. Det må således være den gældende retstilstand, der er afgørende for, om der skal meddeles konsekvensstatus, uanset at de pågældende personer ikke længere tilhører samme familieenhed, jf. Flygtningenævnets beretning for 2023, side 261.

Den konkrete sag. Flygtningenævnet har lagt til grund, at klageren og hendes søn [A] er udrejst af Syrien og indrejst i Danmark sammen. Det er videre lagt til grund, at de før udrejsen boede sammen i Syrien, at de efter udrejsen og før indrejsen i Danmark tillige boede sammen, og at de efter indrejsen i Danmark i [2010'erne] boede sammen på forskellige adresser frem til [et tidspunkt i] 2020, hvor klageren og hendes [barn B] forlod familiens bopæl og flyttede [til et specifikt sted], idet de efter det oplyste havde været udsat for vold og andre overgreb i hjemmet. Klageren og hendes [to mindreårige børns] opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, blev forlænget på samme grundlag [i efteråret 2019], selv om sønnen [A] på dette tidspunkt var 17 ½ år gammel og efter nævnets faste praksis burde være meddelt selvstændig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, idet han ved en tilbagevenden til Syrien risikerer indkaldelse til militærtjeneste, hvilket han ikke ønsker. Sønnen [A] er først [i sommeren] 2024 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Udlændingestyrelsen har i den forbindelse tilkendegivet, at det beror på en fejl, at en statusændring ikke tidligere er blevet vurderet. Samme dato er klagerens tidligere ægtefælle, [C], meddelt opholdstilladelse på samme grundlag med henvisning til Flygtningenævnets praksisændring i august 2023 vedrørende konsekvensstatus. Flygtningenævnet har efter sagens oplysninger lagt til grund, at familieenheden mellem klageren og hendes søn [A] bestod på det tidspunkt, hvor [søn A] var 17 ½ år gammel, og hvor grundlaget for hans krav på konventionsstatus er opstået. Det forhold, at familierelationen mellem klageren på den ene side og hendes tidligere ægtefælle og sønnen [A] på den anden side ubestridt var konfliktfyldt, ændrer ikke på denne vurdering. Uanset at den pågældende familieenhed ikke længere består, idet klageren som anført er fraflyttet den fælles bopæl, finder Flygtningenævnet, at klageren skal meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, i konsekvens af hendes [søn A's] senere meddelelse af asyl på dette grundlag. Det forhold, at klagerens søn [A] først er meddelt den omhandlede statusændring i [sommeren] 2024, kan efter sagsforløbet og hensynet bag nævnets praksisændring ikke føre til noget andet resultat. På den anførte baggrund meddeles klageren og hendes medfølgende [søn B] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2025/2

Se også den i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 238 f., nævnte afgørelse Syri/2024/60, hvor klageren indrejste i Danmark med sin mor og to søskende, herunder sin bror, og blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Senere blev broren meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren boede inden udrejse af hjemlandet sammen med sin bror og resten af deres familie, og det samme gjorde sig gældende på tidspunktet for Udlændingestyrelsens meddelelse af opholdstilladelse til klagerens bror. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund, at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens

af brorens opholdstilladelse, og omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse. Om den sambehandlede sag Syri/2024/59 henvises til afsnit 5.8.1.4.

Som yderligere eksempler på sager, hvor konsekvensstatusvurderingen skal foretages på baggrund af oplysningerne vedrørende familieforholdene, som de forelå på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse, kan der henvises til den ovenfor nævnte afgørelse Afgh/2024/35 samt til den i afsnit 5.8.1.3.2 nævnte afgørelse Syri/2024/5 og den i afsnit 5.8.1.4 nævnte afgørelse Syri/2024/64.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 238 f., nævnte afgørelse Syri/2023/86, hvor nævnet fandt, at et ægtepar og deres to medfølgende børn på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelser i 2015 opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af deres dengang hjemmeboende søns opholdstilladelse, og til den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 252, nævnte afgørelse Syri/2023/85, hvor nævnet fandt, at en myndig kvinde kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af sin myndige brors opholdstilladelse. I sagen fastslog nævnet, at også myndige søskende kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af deres myndige søskendes opholdstilladelse, når ansøgeren på baggrund af en eksisterende familieenhed på tidspunktet for Udlændingestyrelsens behandling af sagen opfyldte betingelserne for at opnå konsekvensstatus, men hvor dette ikke skete, og hvor familieenheden på tidspunktet for Flygtningenævnets behandling af sagen ikke længere bestod.

Der kan endelig henvises til statusændringssagen Erit/2023/4, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk. I sagen blev klageren meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af sin datters opholdstilladelse. Klageren var oprindeligt i 2019 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, mens hendes mindreårige datter samme dag var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Datteren var på tidspunktet for Flygtningenævnets behandling af statusændringssagen ikke længere hjemmeboende. Flygtningenævnet fandt, at klageren skulle stilles som om, at udlændingemyndighederne oprindeligt havde meddelt klageren konsekvensstatus, som hun var berettiget til, og at det forhold, at klageren og datteren ikke længere boede sammen, ikke kunne tillægges betydning.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg har på et møde den 18. april 2024 drøftet nævnets praksis vedrørende konsekvensstatus i sager, hvori der samtidig er grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 som følge af individuelle forhold. Drøftelsen fandt sted med udgangspunkt i en konkret nævnsafgørelse fra 2024.

Der var enighed blandt udvalgets medlemmer om, at nævnet i konkrete sager først og fremmest bør tage stilling til, om der er grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 på baggrund af den enkelte asylansøgers individuelle forhold. Som anført i afgørelsen i den konkrete sag ville ansøgeren imidlertid have været berettiget til en opholdstilladelse på et tidligere tidspunkt på grundlag af konsekvensstatus. Vurderingen af betydningen af, at en opholdstilladelse på grundlag af konsekvensstatus ikke blev meddelt på dette tidligere tidspunkt, må henhøre under Udlændingestyrelsen. Der blev i forlængelse heraf henvist til drøftelserne på Flygtningenævnets koordinationsudvalgs møde den 24. august 2023, som er gengivet ovenfor.

I sagen, der gav anledning til de nævnte drøftelser, fandt Flygtningenævnet, at klageren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, på baggrund af politiske aktiviteter i Danmark. Flygtningenævnet bemærkede herefter, at klageren allerede på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelser i 2016, hvor klageren blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, mens hendes søn samme dag blev meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af sin søns opholdstilladelse. Der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 241 f., nævnte afgørelse Syri/2024/10.

Nævnet har ikke haft lejlighed til at tage stilling til sager, hvor andre omstændigheder indtruffet efter det tidspunkt, hvor Udlændingestyrelsen burde have meddelt klageren konsekvensstatus, eventuelt kan have betydning for klagerens opholdsstatus, f.eks. for en vurdering af, om klagerens opholdstilladelse nu er bortfaldet eller skal inddrages eller nægtes forlænget.

Om konsekvenserne ved ophør af familiens enhed efter meddelelse af konsekvensstatus fremgår det af UNHCR's Håndbog:

> "187. Såfremt enheden i en flygtningefamilie opløses gennem skilsmisse, separation eller død, vil de familiemedlemmer, som har opnået flygtningestatus på grundlag af familiens enhed, bevare denne status. Dette gælder dog ikke, hvis de falder ind under en af ophørsbestemmelserne, eller såfremt der kun ligger personlige bekvemmelighedsgrunde bag deres ønske om at bevare flygtningestatus, eller hvis de ikke længere selv ønsker at blive betragtet som flygtninge."

5.8.1.1 Ægtefæller og samlevere til personer, der nyder beskyttelse

Nævnet har i flere sager fastslået, at ægtefæller af samme nationalitet, der indrejser samtidig, jf. afsnit 5.8.2, meddeles samme asylretlige status, uanset at den ene part ikke har et selvstændigt asylgrundlag.

Der kan henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 405 ff., nævnte sager Afgh/2018/97 og Iran/2018/387.

Hvis ægtefællen også selvstændigt er berettiget til asyl, vil begge ægtefæller blive meddelt den bedste status.

Som eksempel herpå kan der henvises til statusændringssagen Syri/2024/53, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Videre kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 240 f., nævnte statusændringssag Afgh/2023/76, hvor en afghansk kvinde og hendes mindreårige datter blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og i konsekvens heraf blev tillige kvindens ægtefælle, hendes mindreårige søn og hendes ægtefælles mindreårige særbarn, som alle delte adresse og husstand med hovedpersonerne, meddelt opholdstilladelse efter samme bestemmelse. Familien var tidligere meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af den mandlige klagers konflikter i hjemlandet.

Ægtefæller af forskellig nationalitet, der i tilfælde af udsendelse skal tilbage til samme hjemland, er også blevet meddelt konsekvensstatus under henvisning til princippet om familiens enhed. Som eksempel på sager, hvor den ene ægtefælle var fra Syrien og den anden statsløs palæstinenser fra Syrien, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 550 ff., nævnte afgørelse Syri/2019/56 samt Syri/2020/1, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Hvis ægtefællerne er af forskellig nationalitet og ikke omfattet af den helt særlige situation, som forelå i sagen Syri/2019/56, skal ansøgernes forhold undergives sædvanlig og individuel vurdering.

UNHCR har i Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus beskrevet det således:

> ”184. Hvis familiens overhoved opfylder definitionens kriterier, vil de familiemedlemmer, han forsørger, normalt få tildelt flygtningestatus i henhold til princippet om familiens enhed. Det er imidlertid åbenlyst, at et familiemedlem ikke bør tildeles formel flygtningestatus, såfremt dette er uforeneligt med hans retlige status. Et medlem af en flygtningefamilie kan således være statsborger i asyllandet eller et andet land og nyde dette lands beskyttelse. Under sådanne omstændigheder er det unødvendigt at tildele ham flygtningestatus.”

Dette indebærer, at ægtefællerne hver især skal vurderes i forhold til det land, hvori de er statsborgere, og – hvis de er statsborgere i flere lande – i forhold til hvert af disse.

Som eksempel herpå kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 474 f., nævnte afgørelse Irak/2019/57, hvor en kvindelig ansøger, der var statsborger i både Irak og Iran, ikke kunne meddeles opholdstilladelse som konsekvens af meddelelsen af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, til hendes ægtefælle, der var iransk statsborger.

Ved vurderingen af, om en ansøger kan opnå opholdstilladelse som konsekvens af sin ægtefælles opholdstilladelse, har nævnet i flere sager ved den samlede vurdering, der skal foretages, tillagt det vægt, at ægtefællens og ansøgerens ægteskab enten var indgået retsgyldigt i hjemlandet, eller at samlivet mellem ægtefællerne var opstået i hjemlandet. Se dog for så vidt angår sur place-asylmotiver den nedennævnte afgørelse Syri/2021/136 vedrørende et samlevende par.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om ægteskab er indgået retsgyldigt, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 475 f., nævnte afgørelse Syri/2019/7, hvor en kvindelig statsborger fra Syrien blev meddelt opholdstilladelse som konsekvens af sin ægtefælles opholdstilladelse med henvisning til, at ægtefællerne forud for deres udrejse havde indgået et retsgyldigt ægteskab i Syrien.

Som eksempel på sager, hvor der ikke var indgået et retsgyldigt ægteskab, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 247, nævnte afgørelse Liba/2020/2, hvor nævnet under henvisning til, at parret alene var religiøst viet, at vielsen fandt sted efter udrejse og kort før indrejse til Danmark, at parrets ægteskab ikke er registreret ved myndighederne, at parret ikke forud for indrejsen til Danmark havde haft et samliv, der kunne sidestilles med et ægteskab, og at ansøgerens kæreste på daværende tidspunkt var mindreårig, fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse som konsekvens af sin ægtefælles opholdstilladelse.

Der kan endvidere henvises til den samme sted nævnte afgørelse Syri/2020/97, hvor nævnet fandt, at en kvindelig statsborger fra Syrien, der var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, som konsekvens af sin ægtefælles opholdstilladelse som følge af hendes religiøse vielse med ham, allerede fordi hun først blev forlovet og religiøst viet med sin ægtefælle i Tyrkiet, hvor de boede, inden de indrejste i Danmark, og at deres samliv først var opstået efter, at de var udrejst af Syrien.

Som anført ovenfor kan en ansøger ligeledes meddeles opholdstilladelse som konsekvens af sin samlevers opholdstilladelse, når samlivet har bestået i en periode forud for

indrejsen i Danmark. Herefter gælder tilsvarende betingelser som de for ægtefæller anførte.

Under visse omstændigheder vil familieenheden imidlertid også kunne omfatte familiemedlemmer, som ikke var en del af familieenheden i hjemlandet, se nærmere om sur place-motiver det indledende afsnit 5.8.1. Der kan som et eksempel herpå henvises til en afgørelse fra 2021 vedrørende en kvindelig syrisk statsborger, der blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af, at klagerens samlever var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, på grund af sine politiske aktiviteter i Danmark. Samlivsforholdet bestod på tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse, ligesom det bestod på tidspunktet for samleverens asylmotivs opståen. Flygtningenævnet fandt, at klageren – navnlig med henvisning til princippet om familiens enhed – skulle meddeles opholdstilladelse som konsekvens af sin samlevers opholdstilladelse. Der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 222 f., nævnte sag Syri/2021/136.

5.8.1.2 Børn af personer, der nyder beskyttelse

Mindreårige børn, der indrejser sammen med deres forældre, følger som udgangspunkt forældrenes sag, se nærmere afsnit 11.1.2, og meddeles en af forældrene beskyttelse, får barnet samme asylretlige status som denne, uanset at barnet ikke har et selvstændigt asylgrundlag. Dette er fastslået i Flygtningenævnets praksis, se blandt andet den i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 160, nævnte sag Libanon/2008/2. Hvis barnet også selvstændigt er berettiget til asyl, vil hele familieenheden blive meddelt den bedste status, se den i afsnit 5.8.2 nævnte sag Erit/2023/9.

På samme måde følger mindreårige børn, der er født efter forældrenes indrejse i Danmark, som udgangspunkt forældrenes sag, hvis forældrene har indgivet ansøgning om asyl på deres vegne. Det er en forudsætning, at børnene er født, inden der træffes endelig afgørelse om, hvorvidt forældrene kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og at der som asylmotiv er henvist til det samme asylmotiv som forældrenes. Meddeles en af forældrene beskyttelse, får barnet således også i dette tilfælde samme asylretlige status som denne, uanset at barnet ikke har et selvstændigt asylgrundlag. Som anført ovenfor vil hele familieenheden blive meddelt den bedste status, hvis barnet også selvstændigt er berettiget til asyl.

Det er en forudsætning for at meddele konsekvensstatus til et mindreårigt barn, at barnet er født og dermed udgør en del af familieenheden på det tidspunkt, hvor forældrene meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Som eksempel på sager, hvor dette spørgsmål har været relevant, kan der henvises til en sag fra beretningsåret, hvor nævnet fandt, at et barn, der var født i Danmark, efter at barnets forældre og søskende var blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, ikke opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse som konsekvens af sine familiemedlemmers opholdstilladelse. Vedrørende spørgsmålet om konsekvensstatus udtalte **Flygtningenævnet**: "Flygtningenævnet bemærker herefter om spørgsmålet om konsekvensstatus, at der af Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 245, blandt andet fremgår følgende: "På samme måde følger mindreårige, der er født efter forældrenes indrejse i Danmark, som udgangspunkt forældrenes sag, hvis forældrene har indgivet ansøgning om asyl på deres vegne. Det er en forudsætning, at børnene er født, inden der træffes endelig afgørelse om, hvorvidt forældrene kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og at der som asylmotiv er henvist til det samme asylmotiv som forældrenes." Det forhold, at ansøgerens mor og far og ansøgerens [ældre søskende] er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, inden ansøgerens fødsel, kan således ikke begrunde, at ansøgeren som konsekvens heraf kan meddeles opholdstilladelse efter § 7. Endelig er det Flygtningenævnets vurdering, at de generelle forhold i Eritrea ikke i sig selv kan begrunde asyl. Det, der i øvrigt er anført, kan ikke føre til et andet resultat, og der er ikke grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Erit/2025/3

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 5.8.1 nævnte sager Erit/2023/11 og Erit/2023/8.

Er barnet ikke mindreårigt, afgøres det efter en konkret vurdering, om relationen mellem barnet og den forælder, der meddeles beskyttelse, er omfattet af hensynet til beskyttelse af familiens enhed. I vurderingen kan indgå, om der er tale om en ung voksen, der endnu ikke er flyttet hjemmefra og ikke har stiftet selvstændig familie, og som derfor stadig udgør en del af familieenheden, på samme måde som før vedkommende fyldte 18 år. Der kan i den forbindelse henvises til UNHCR's håndbog, punkterne 184, 1. pkt., og 185, 1. og 2. pkt., som er citeret ovenfor under henholdsvis afsnit 5.8 og afsnit 5.8.1. Der kan endvidere henvises til den ovenfor under afsnit 5.8.1 nævnte praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol om "familieliv" i artikel 8's forstand mellem forældre og unge voksne samt mellem voksne familiemedlemmer, hvor der foreligger yderligere elementer af afhængighed.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet, at en ung voksen udgjorde en del af familieenheden, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 246 f., nævnte sag Syri/2024/25, hvor nævnet fandt, at der var grundlag for at meddele en 19-årig klager, der var hjemmeboende og ugift, opholdstilladelse

efter udlændingelovens § 7, stk. 1, i konsekvens af, at klagerens forældre samme dag blev meddelt opholdstilladelse efter den nævnte bestemmelse.

Der kan videre henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 244, nævnte afgørelse Syri/2023/48, hvor Flygtningenævnet fandt, at en kvindelig statsborger fra Syrien, der var i begyndelsen af 20'erne, hvis myndige bror samme dag var blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, opfyldte betingelserne for konsekvensstatus. Flygtningenævnet lagde til grund, at hun hele tiden havde boet sammen med sin mor og to brødre på moderens bopæl, til trods for, at hun i en cirka toårig periode og igen fra august 2022 i Folkeregistret var registreret som fraflyttet, og fandt, at klageren, klagerens mor og klagerens to brødre udgjorde en familieenhed. Sagerne blev sambehandlet på nævn.

Fællesbørn til ægtefæller af forskellig nationalitet, som har statsborgerskab efter begge forældre, meddeles den bedst mulige retsstilling efter Flygtningenævnets praksis. Dette indebærer, at fællesbørn, i tilfælde hvor den ene ægtefælle får meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, mens den anden ægtefælle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, vil få meddelt opholdstilladelse i konsekvens af den førstnævnte forælders opholdstilladelse.

Hvis barnet har dobbelt statsborgerskab og herunder er statsborger i et land, hvor hverken barnet eller den ene forælder risikerer noget, vil barnet kunne henvises til dette lands beskyttelse, jf. UNHCR's håndbog, punkt 184, som er citeret ovenfor under afsnit 5.8.1.1.

For fællesbørn, der indrejser senere sammen med ægtefællen til en person, der allerede er anerkendt som flygtning her i landet, gælder samme retningslinjer som for ægtefæller. Er betingelserne for konsekvensstatus til ægtefællen ikke opfyldt, behandles barnet/børnene sammen med og i forhold til den sidst indrejste, således at barnet/børnene meddeles samme afgørelse i asylsagen som den sidst indrejste, medmindre der nedlægges påstand om, at barnet/børnene har et selvstændigt asylmotiv, som eventuelt kan have sammenhæng med den først indrejste ægtefælles asylmotiv.

5.8.1.3 Forældre til børn, der nyder beskyttelse

5.8.1.3.1 Mindreårige børn som hovedperson

Et mindreårigt barn kan på samme vis som en myndig person risikere en selvstændig forfølgelse i sit hjemland, enten som følge af sine egne forhold eller grundet en afledt risiko for forfølgelse på baggrund af et familiemedlems konflikt.

UNHCR har om muligheden for at opnå opholdstilladelse som konsekvens af et mindreårigt barns flygtningestatus udtalt:

> "Where the parents or the caregiver seek asylum based on a fear of persecution for their child, the child normally will be the principal applicant even when accompanied by his/her parents. In such cases, just as a child can derive refugee status from the recognition of a parent as a refugee, a parent can, mutatis mutandis, be granted derivative status based on his/her child's refugee status."

Der kan herved henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection, No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A) 2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, fra den 22. december 2009, punkt 9.

Flygtningenævnet har behandlet en række sager, hvor familien som (en del af deres) asylmotiv har henvist til frygt for forfølgelse af deres mindreårige barn.

Nævnet har i sin praksis fastslået, at en forælder kan opnå opholdstilladelse som konsekvens af sit mindreårige barns opholdstilladelse.

Det er ligesom ved ægtefæller en betingelse, at det mindreårige barn, som er hovedperson, og de familiemedlemmer, der meddeles opholdstilladelse som konsekvens af det mindreårige barns opholdstilladelse, har samme nationalitet. Nævnet har tilsvarende også under henvisning til princippet om familiens enhed meddelt opholdstilladelse til familiemedlemmer som konsekvens af det mindreårige barns opholdstilladelse, selvom familiemedlemmet havde en anden nationalitet end barnet, henset til, at familiemedlemmet og det mindreårige barn i tilfælde af udsendelse ville skulle tilbage til samme hjemland.

Som eksempler på sager fra beretningsåret, hvor forældre har opnået opholdstilladelse som konsekvens af deres mindreårige barns opholdstilladelse, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2025** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt et barn fra Iran. Indrejst i 2015. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske kurdere og har oplyst, at de er tidligere yarsan Al-Haq-troende fra [by A], [distrikt], Iran og ved udrejsen boende i [by B], [distrikt], Iran. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men de har været politisk aktive, idet de i Danmark har demonstreret imod det iranske præstestyre samt været politisk aktive på sociale medier. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de frygter forfølgelse af myndighederne i Iran som følge af, at de er konverteret til kristendommen. Ansøgerne har til støtte herfor oplyst, at de som familie lever et aktivt liv, herunder med ugentlig kirkegang, som kristne i Danmark og har gjort det, siden de blev

døbt i en dansk kirke i [midten af 2010'erne]. Ansøgerne har til støtte herfor yderligere oplyst, at de ved siden af regelmæssig kirkegang tillige modtog regelmæssig undervisning i kristendom forud for deres dåb. Ansøgerne har som asylmotiv yderligere henvist til, at de frygter forfølgelse af myndighederne som følge af, at de har været politisk aktive i forbindelse med demonstrationer foran [sted] i Danmark, rettet mod det iranske styre. Den mandlige ansøger [A] har til støtte herfor oplyst, at hans åbne profil på [socialt medie] indeholder billeder og videoer af demonstrationer i Danmark med op til [700-1.200] visninger. Flygtningenævnet tiltræder Udlændingestyrelsens vurdering af og begrundelse for, at [B´s] og [A´s] generelle troværdighed er svækket som følge af, at deres forklaringer om deres kristne konvertering og frygt i forbindelse med deres søns påståede konflikt i Iran tidligere er blevet afvist. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at [B] og [A] ikke har sandsynliggjort, at de i kraft af deres politiske aktiviteter i Danmark, herunder deres deltagelse i demonstrationer, er profileret eller eksponeret på en sådan måde, at de er kommet i de iranske myndigheders søgelys. Der er herved lagt vægt på, at antallet af demonstrationer, som det kan lægges til grund, at de har deltaget i, og deres rolle og eksponering har været begrænset. Af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, og efter det, der er fremkommet for Flygtningenævnet, tiltræder Flygtningenævnet, at [B´s] og [A´s] kristne aktiviteter ikke er udtryk for en reel indre overbevisning og konvertering. Derfor afviser Flygtningenævnet, at de risikerer asylbegrundende forfølgelse af denne grund. [C] har ikke afgivet forklaring om sin religion forud for sagens behandling i Flygtningenævnet. [C] har for Flygtningenævnet på tilstrækkelig vis redegjort for, at hun er kristen, og at hendes religiøsitet beror på en reel indre overbevisning, ligesom hun har forklaret, hvordan kristendommen påvirker hendes hverdag, herunder med bøn og kirkegang. Flygtningenævnet finder herefter, at [C] som følge af hendes religiøse overbevisning ved en eventuel tilbagevenden til Iran er i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Som følge heraf må [B] og [A] meddeles konsekvensstatus, jf. § 7, stk. 1. Flygtningenævnet tiltræder, at [A] ikke bør udelukkes fra beskyttelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt. Herefter meddeles [C] og hendes forældre, [B] og [A], opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2025/2

Der kan endvidere henvises til sagen Land/2025/10, hvor Flygtningenævnet ikke kunne lægge forælderens forklaring om sit individuelle asylmotiv til grund, men hvor nævnet fandt, at det medfølgende barn havde sandsynliggjort, at denne ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for asylbegrundende overgreb eller forfølgelse, herunder som følge af risiko for at blive associeret med LGBT+-miljøet, sammenholdt med barnets alder og sårbarhed, samt forælderens manglende mulighed for at beskytte den mindreårige. Det medfølgende mindreårige barn blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og barnets forælder blev som konsekvens heraf meddelt opholdstilladelse efter samme bestemmelse.

Yderligere kan der henvises til den i afsnit 5.8.1 nævnte sag Syri/2025/2 samt til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 269 f., nævnte afgørelse Syri/2022/89, hvor Flygtningenævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse og ændrede klagerens status til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af, at han på tidspunktet for nævnets afgørelse var 17 år og 11 måneder, og at han ved en tilbagevenden til Syrien derved ville være i risiko for at blive indkaldt til militærtjeneste, når han blev 18 år. Klagerens mor og to mindreårige søskende blev som konsekvens af klagerens opholdstilladelse meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Der kan videre henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 246, nævnte afgørelse Land/2023/1.

Endelig kan der henvises til den i 29. beretning (2020), side 252 ff., nævnte afgørelse Syri/2020/74, hvor mor og børn havde forskellig nationalitet, men samme hjemland.

En stor del af sagerne om mindreårige børns selvstændige asylmotiv har omhandlet omskæring af somaliske piger. Det fremgår af UNHCR's Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation fra maj 2009, punkt 11-12, at hvis en familie søger asyl baseret på en frygt for omskæring, vil en forælder kunne opnå konsekvensstatus på basis af barnets ret til beskyttelse som følge af risikoen for at blive udsat for omskæring. Det fremgår ligeledes, at hvis et forældrepar får en datter under et ophold uden for hjemlandet, kan der opstå et behov for beskyttelse sur place.

Som eksempel på sager, hvor behovet for beskyttelse mod kvindelig omskæring opstod sur place, kan der henvises til en genoptaget spontansag fra beretningsåret. Ansøgerens barn var året forinden meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, hvorefter forælderen havde søgt om genoptagelse af sin asylsag. Vedrørende spørgsmålet om konsekvensstatus udtalte **Flygtningenævnet**: "I forbindelse med genoptagelsessagen har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at Flygtningenævnet [i foråret] 2024 meddelte ansøgerens datter, [B], opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren har forklaret, at der hele tiden har bestået et familieliv mellem hende og hendes datter, herunder såvel forud for at datteren blev meddelt asyl som på tidspunktet for samme, og at dette familieliv fortsat består. Ansøgeren har på den baggrund gjort gældende, at hun er berettiget til opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af datterens opholdstilladelse efter samme bestemmelse. Under mødet i Flygtningenævnet har Udlændingestyrelsen nedlagt påstand om, at der meddeles ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren har siden sin datters fødsel [i sommeren] 2016 boet sammen med datteren, som nu er [7-10] år, og som [i foråret] 2024 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelo-

vens § 7, stk. 1. Som konsekvens heraf meddeles der efter Flygtningenævnets faste praksis og Udlændingestyrelsens påstand under nævnsmødet ansøgeren opholdstilladelse efter samme bestemmelse. Der meddeles således ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Gamb/2025/1

Som yderligere eksempel kan der henvises til Flygtningenævnets afgørelse fra januar 2025 i den internationale sag for FN's Børnekomité Sa.A.A. og Su.A.A mod Danmark, communication no. 169/2021, se Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 486 ff.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 251 f., nævnte afgørelse Soma/2020/24 og Flygtningenævnets afgørelser i de sambehandlede sager Soma/2022/39-40, som er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 268 ff., samt de sambehandlede sager Soma/2022/28-32 og sagen Soma/2022/35, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk. Der kan videre henvises til nævnets afgørelse fra september 2022 i den internationale sag for Børnekomitéen S.S.F. og S.M.F mod Danmark, communication no. 96/2019, se Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 269, og nævnets afgørelse fra august 2023 i den internationale sag for Børnekomitéen S.H.K. mod Danmark, communication no. 140/2021, se Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 496 ff.

Se nærmere om kvindelig omskæring afsnit 5.5.2.3 samt den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 260 ff., nævnte afgørelse Soma/2019/247.

5.8.1.3.2 Myndige børn som hovedperson

Er barnet ikke længere mindreårig, afgøres det efter en konkret vurdering, om relationen mellem det myndige barn og den forælder, hvis sag behandles, er omfattet af hensynet til beskyttelse af familiens enhed. I denne vurdering kan indgå, om der er tale om en ung voksen, der endnu ikke er flyttet hjemmefra og derfor stadig udgør en del af familieenheden, på samme måde som før vedkommende fyldte 18 år, jf. også afgørelserne nævnt ovenfor under afsnit 5.8.1.2 om myndige børn, der er meddelt opholdstilladelse som konsekvens af deres forældres opholdstilladelse, eller om der foreligger elementer af afhængighed mellem det myndige barn og forældrene, som går ud over de almindelige følelsesmæssige bånd. Der kan i den forbindelse henvises til UNHCR's håndbog, punkterne 184, 1. pkt., og 185, 1. og 2. pkt., som er citeret ovenfor under henholdsvis afsnit 5.8 og afsnit 5.8.1. Der kan endvidere henvises til den ovenfor under afsnit 5.8.1 nævnte praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol om "familieliv" i artikel 8's forstand mellem forældre og unge voksne og mellem voksne familiemedlemmer, hvor der foreligger yderligere elementer af afhængighed.

Som eksempel på afgørelser vedrørende myndige børn som hovedperson, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 250 f., nævnte afgørelse Syri/2024/5, hvor nævnet vurderede, at klageren, der havde boet sammen med sine to sønner både før og efter deres fælles indrejse i Danmark, på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i 2015 tilhørte samme familieenhed, idet klagerens to hjemmeboende sønner ikke havde stiftet selvstændig familie. Klageren opfyldte således på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i 2015 betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af sine dengang hjemmeboende sønners opholdstilladelser.

Der kan videre henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 248 f., nævnte sag Syri/2023/47, hvor nævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klagerens opholdstilladelse blev ændret til opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, i konsekvens af, at klagerens søn, der få måneder forinden var blevet myndig, samme dag blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 270 f., nævnte sag Syri/2022/48 om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til en kvindelig statsborger fra Syrien, hvor nævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse og ændrede klagerens status til opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet fandt, at klageren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 på baggrund af sit selvstændige asylmotiv, men at betingelserne for at meddele hende opholdstilladelse som konsekvens af hendes myndige søns opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, var opfyldt. Sønnen havde ikke stiftet selvstændig familie, og han boede fortsat hos klageren. Som følge af uenigheder med klageren var han flyttet hen til en ven nogle dage, hvorefter han flyttede tilbage til klageren, hvor han siden havde boet. Klagerens forklaring var støttet af e-mails fra kommunen og boligforeningen, og det kunne heroverfor ikke tillægges afgørende betydning, at klagerens søn i Folkeregisteret var registreret som og fortsat stod registreret som fraflyttet bopælen. Flygtningenævnet fandt, at klageren og klagerens søn udgjorde en familieenhed, uanset at sønnen var myndig.

Yderligere kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 271 f., nævnte afgørelse Syri/2022/189, hvor nævnet omgjorde styrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien og ændrede klagerens status til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt, at klageren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 på baggrund af sit selvstændige asylmotiv, men at betingelserne for at meddele hende opholdstilladelse som konsekvens af hendes myndige søns op-

holdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, var opfyldt. Klageren boede sammen med sin søn, som var mindreårig, da de udrejste fra Syrien og indrejste i Danmark, og de havde ifølge oplysninger indhentet fra det centrale personregister boet sammen lige siden, bortset fra nogle måneder i begyndelsen af 2020. Flygtningenævnet fandt, at klageren og hendes søn udgjorde en familieenhed, idet de siden deres indrejse havde boet sammen, herunder på det tidspunkt, hvor sønnens asylmotiv opstod. Det forhold, at klageren og hendes søn ifølge de indhentede oplysninger fra Det Centrale Personregister i en periode på nogle måneder ikke havde boet sammen, kunne ikke føre til en ændret vurdering.

Endelig kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 272, nævnte afgørelse Syri/2022/47, hvor nævnet vurderede, at en klagers inddragelsessag skulle hjemvises til Udlændingestyrelsen med henblik på sambehandling med klagerens myndige sønners asylsager, herunder med henblik på en vurdering af spørgsmålet om konsekvensstatus, samt den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 228 f., nævnte afgørelse Syri/2021/263, hvori nævnet fastslog, at en far kunne meddeles opholdstilladelse som konsekvens af sin myndige søns opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klagerens søn var indrejst sammen med sin mor, hvorefter de var flyttet ind hos klageren. De havde boet sammen siden da med undtagelse af en periode på omkring ni måneder, hvor klageren lejede et værelse hos en ven, så han kunne læse til eksamen. Det havde hele tiden været meningen, at klagerens søn skulle flytte hjem til klageren igen, da klageren og moren ikke kunne klare sig selv med de daglige gøremål, ligesom han i den periode, hvor han var fraflyttet, kom hos klageren næsten dagligt for at hjælpe til.

5.8.1.4 Søskende til en person, som nyder beskyttelse

Nævnet har i flere sager fastslået, at mindreårige asylansøgere kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af deres søskendes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og at det samme efter en konkret vurdering kan gælde mellem mindreårige halvsøskende.

Som eksempel kan nævnes, at nævnet i 2020 sambehandlede fire sager, som vedrørte fire mindreårige søskende, hvoraf hovedpersonen – en søster – blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Hendes to helsøskende blev begge meddelt opholdstilladelse som konsekvens af hendes opholdstilladelse. Henset til at hovedpersonens forældre ikke længere var samlevende, og at halvsøsteren, der var farens særbarn, ikke havde samme bopæl som hovedpersonen, foretog nævnet en vurdering af den familiemæssige tilknytning mellem halvsøstrene, og meddelte på den baggrund også opholdstilladelse til halvsøsteren som konsekvens af hovedpersonens op-

holdstilladelse. Der kan henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 254 ff., nævnte afgørelser Soma/2020/88 og Soma/2020/91.

Som eksempel fra beretningsåret kan der henvises til en genoptaget spontansag, der vedrørte to søskende. Ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af sin søsters opholdstilladelse meddelt samme dag i medfør af samme bestemmelse. Begge søskende var mindreårige, hjemmeboende og født i Danmark. Nævnet fandt i søsterens sag, at hun ved en tilbagevenden til Somalia ville være i risiko for tvangsomskæring. Se afgørelsen Soma/2025/3, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Der kan videre henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 253 f., nævnte sag Syri/2024/64, hvor klageren blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af sin brors opholdstilladelse i medfør af samme bestemmelse, idet nævnet udtalte, at vurderingen af, om der forelå familieliv med broren, skulle foretages med udgangspunkt i forholdene på tidspunktet for den øvrige families første forlængelsessag efter meddelelsen af asyl til broren.

Der kan endvidere henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 251, nævnte sambehandlede sager Erit/2023/9-10, der vedrørte to mindreårige søstre. Nævnet fandt, at den yngste søster, der var født i Danmark, ikke kunne meddeles opholdstilladelse i konsekvens af sine forældres opholdstilladelse, men at der var grundlag for at meddele hende opholdstilladelse som konsekvens af sin storesøsters samtidige afgørelse om meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, i dennes statusændringssag. Flygtningenævnet fandt, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at den ældste søsters asylgrundlag efter udlændingelovens § 7, stk. 1, reelt havde bestået en kort periode forud for ansøgerens fødsel.

Se endvidere den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 269 f., nævnte sag Syri/2022/89, samt de sambehandlede sager Soma/2022/29-32, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk. Der kan endelig henvises til nævnets afgørelse fra september 2022 i den internationale sag for Børnekomitéen S.S.F. og S.M.F mod Danmark, communication no. 96/2019, se Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 547 ff.

EMD har i sagen A.J. mod Grækenland (appl.no. 34298/18), beslutning af 26. april 2022, tilsvarende lagt til grund, at forholdet mellem mindreårige søskende udgør "familieliv" i EMRK artikel 8's forstand. I sagen var de fire søskende på 13, 12, 11 og seks år i asyllandet blevet anbragt uden for hjemmet. Da de mulige anbringelsessteder var opdelt efter køn og alder, blev de fire søskende adskilt og anbragt forskellige steder,

idet klagerens søskende blev anbragt i Athen, mens klageren blev anbragt i Thessaloniki over 500 km væk, og myndighederne havde ikke faciliteret kontakt mellem dem. I forhold til klagernes påstand om, at der var sket en krænkelse af artikel 8 som følge af klageren A.J.'s adskillelse fra sine søskende, udtalte EMD i præmisserne 82-83:

"82. […] It thus remains to be examined whether the placement of the children in facilities in different cities, which seems to be the applicant's main complaint, violated Article 8 of the Convention.

83. In this regard, the Court considers that the decision of EKKA to place the children in reception facilities in different cities constituted an interference with the applicant's right to respect for his family life. […]."

Nævnet fastslog i sagen Syri/2023/85, at også myndige søskende kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af deres myndige søskendes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet fastslog tillige, at dette også gælder, når en ansøger på baggrund af en eksisterende familieenhed på tidspunktet for Udlændingestyrelsens behandling af sagen opfyldte betingelserne for at opnå konsekvensstatus, men hvor dette ikke skete, og hvor familieenheden på tidspunktet for Flygtningenævnets behandling af sagen ikke længere bestod.

I sagen havde de pågældende søskende begge boet sammen med forældrene og andre søskende i hjemlandet, de var udrejst sammen af hjemlandet og indrejst sammen i Danmark, hvor de efter en adskillelse under indkvartering på asylcenter på ny boede sammen på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. De var på dette tidspunkt begge myndige. På et tidspunkt efter Udlændingestyrelsens afgørelse ophørte de med at bo sammen. Flygtningenævnet meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af hendes brors opholdstilladelse efter samme bestemmelse, og henviste herved til, at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i 2016 opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af hendes samboende brors opholdstilladelse, og at der herved navnlig var lagt vægt på princippet om familiens enhed, herunder at klageren siden sin brors fødsel havde boet sammen med broren, hvilket familiemæssige samliv var fortsat efter deres fælles indrejse til Danmark.

Se tilsvarende den i Flygtningenævnets 33. beretning (2024), side 256 f., nævnte sag, Syri/2024/59, hvor den myndige klager blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, i konsekvens af, at Udlændingestyrelsen i 2017, hvor både klageren og hendes bror fortsat var hjemmeboende, havde meddelt klagerens bror opholdstilladelse efter samme bestemmelse.

5.8.1.5 Øvrige familiemedlemmer

Ved vurderingen af, om andre familiemedlemmer end ægtefælle og børn kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af en meddelt opholdstilladelse til en anden person, skal der tages hensyn til familiens enhed. Som det fremgår af UNHCR's Håndbog, punkt 185, der er citeret ovenfor under afsnit 5.8.1, kan også andre familiemedlemmer som f.eks. flygtninges ældre forældre i praksis anses for omfattede, såfremt de tilhører samme husstand. Af Procedural Standards for Refugee Status Determination under UNHCR's Mandate", unit 5, side 232, fremgår:

> "Other family members and certain other individuals may also be eligible for derivative status under the right to family unity if it is determined that a relationship of social, emotional or economic dependency exits between them and the Principal Applicant."

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet efter en konkret vurdering har anset andre familiemedlemmer end kernefamilien for omfattet af konsekvensstatusbegrebet, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 257 f., nævnte afgørelse om statusændring, Soma/2024/6, hvor nævnet fandt, at klagerens opholdstilladelse skulle ændres som konsekvens af, at Flygtningenævnet i 2023 havde meddelt klagerens moster opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klagerens to mindreårige familiemedlemmer var ved Flygtningenævnets samtidige afgørelser meddelt opholdstilladelse som konsekvens heraf. Videre var klageren siden indrejsen i Danmark i 2013 af Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet blevet behandlet som en del af klagerens mosters familie og løbende blevet meddelt opholdstilladelse i overensstemmelse hermed. Klageren var på tidspunktet for Flygtningenævnets tidligere afgørelse i 2023 under 18 år. Som konsekvens af, at klagerens moster i 2023 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, blev klageren derfor tillige meddelt opholdstilladelse efter nævnte bestemmelse.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 274, nævnte afgørelse Land/2022/4, hvor en voksen klager med et mentalt handikap blev meddelt opholdstilladelse som konsekvens af sin myndige søskendes opholdstilladelse. Klageren havde boet sammen med sin søskende og dennes familie på tidspunktet for deres udrejse, men udrejste selv først en måned senere med henblik på at tilslutte sig familien i Danmark. I Danmark havde klageren i en kortere periode boet hos en anden søskende, og herefter var klageren flyttet hjem til førstnævnte søskende, hvorved familieenheden blev genetableret. Førstnævnte søskende var også værge for klageren. Flygtningenævnet fandt på baggrund af beskyttelsen af familiens enhed, at klageren som konsekvens af sin myndige søskendes opholdstilladelse skulle meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Som yderligere eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet efter en konkret vurdering har anset andre familiemedlemmer end kernefamilien for omfattet af konsekvensstatusbegrebet, kan der henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 327 f., nævnte afgørelser Syri/2015/54-55. I denne sag havde den kvindelige ansøgers søster boet hos ansøgerne siden 2008 på grund af en vanskelig skilsmisse mellem hendes egne forældre og blev behandlet som en del af ansøgernes familie, således var det den mandlige ansøger, der forsørgede hende og havde betalt for hendes uddannelse. Flygtningenævnet fandt, at søsteren i overensstemmelse med punkt 184 i UNHCR's Håndbog måtte tillægges samme status som den mandlige ansøger, idet hun efter de ovenfor anførte oplysninger måtte betragtes som en del af hans familie.

For så vidt angår forlængelsessager, hvor nævnet har fundet, at der forelå "familieliv" mellem voksne familiemedlemmer i artikel 8's forstand som følge af et afhængighedsforhold, kan der henvises til de i afsnit 5.8.1 nævnte afgørelser.

5.8.2 Øvrige betingelser for at opnå konsekvensstatus

Det fremgår af UNHCR's Håndbog, punkt 186, at:

> "Princippet om familiens enhed gælder ikke kun i tilfælde, hvor alle familiemedlemmer bliver flygtninge på samme tid. Det finder tilsvarende anvendelse i sager, hvor en familieenhed midlertidigt er blevet splittet under et eller flere familiemedlemmers flugt."

Det er nævnets faste praksis, at ansøgere, der udrejser fra hjemlandet og indrejser i Danmark sammen med hovedpersonen, meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse, såfremt de øvrige betingelser for at meddele konsekvensstatus er opfyldt.

I forhold til tidspunktet for udrejse af hjemlandet anses den tidsmæssige betingelse for meddelelse af konsekvensstatus umiddelbart for at være opfyldt, hvis ansøgeren er udrejst af hjemlandet inden for seks måneder efter hovedpersonen, medmindre de konkrete omstændigheder tilsiger noget andet. Hvis ansøgeren er udrejst af hjemlandet senere end seks måneder efter hovedpersonen, afgøres spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren kan opnå konsekvensstatus, efter en konkret vurdering.

Hvis ansøgeren indrejser i Danmark eller først søger om asyl på et senere tidspunkt end hovedpersonen, er det en betingelse for at opnå konsekvensstatus, at det asylgrundlag, der førte til, at hovedpersonen blev meddelt opholdstilladelse, fortsat er til stede på tidspunktet for Flygtningenævnets behandling af familiemedlemmets sag. Herudover indgår i vurderingen det tidsrum, der er forløbet mellem hovedpersonens og ansøgerens indrejser, og baggrunden for, at de ikke indrejste samtidig. Endvidere indgår i vurderin-

gen, hvor ansøgeren har opholdt sig siden hovedpersonens udrejse af hjemlandet, og under hvilke forhold, herunder om adskillelsen må anses som en midlertidig afbrydelse af familieenheden på grund af udefrakommende omstændigheder.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg har på et møde i april 2026 drøftet den situation, hvor de omstændigheder, der har begrundet en opholdstilladelse for hovedpersonen efter udlændingelovens § 7, stk. 3, ikke længere foreligger, og hvor der derfor ikke er grundlag for som konsekvens heraf at meddele opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, til et familiemedlem. Der var i udvalget enighed om, at der i denne situation bør ske vejledning af familiemedlemmet om, at den pågældende vil kunne anmode Flygtningenævnet om genoptagelse af sagen, hvis hovedpersonen i en efterfølgende statusændringssag i stedet bliver meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, på grundlag af individuelle forhold.

I den situation, hvor hovedpersonen har opholdstilladelse på baggrund af en risiko omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men hvor denne risiko ikke længere foreligger og derfor heller ikke vil kunne påberåbes af et familiemedlem som grundlag for konsekvensstatus, var der i koordinationsudvalget enighed om, at Flygtningenævnet ved behandlingen af familiemedlemmets sag enten bør indhente en udtalelse fra Udlændingestyrelsen om, hvorvidt øvrige asylmotiver påberåbt af hovedpersonen, der imidlertid ikke har dannet grundlag for dennes opholdstilladelse, udgør et asylgrundlag på nuværende tidspunkt, eller hjemvise familiemedlemmets sag til fornyet behandling og stillingtagen hertil i Udlændingestyrelsen.

Hvis hovedpersonen er meddelt opholdsstatus i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 2, på baggrund af individuelle forhold, vil der som udgangspunkt ikke være holdepunkter for Flygtningenævnet for at lægge til grund, at asylgrundlaget ikke længere er til stede. Undtagelse herfra kan være, hvis hovedpersonen oprindelig er meddelt beskyttelsesstatus på grund af en risiko, der ikke længere findes. En yderligere undtagelse kan være, hvis Udlændingestyrelsen har forlænget hovedpersonens opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser. I begge disse undtagelsestilfælde vil nævnet kunne benytte den ovenfor beskrevne fremgangsmåde for sager, hvor hovedpersonens asylgrundlag i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 3, ikke længere er til stede.

Om den nærmere procedure i blandt andet disse sager, se afsnit 5.8.4.

Som eksempel på sager, hvor hovedpersonen og klageren ikke er udrejst samtidig af hjemlandet og ikke er indrejst samtidig i Danmark, og hvor Flygtningenævnet efter en konkret vurdering har anset den tidsmæssige betingelse for meddelelse af konsekvens-

status for opfyldt, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 254 ff., nævnte afgørelse Erit/2023/9, hvor nævnets flertal efter en samlet og konkret vurdering af sagens omstændigheder meddelte den mindreårige klager opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af hendes mors opholdstilladelse. I sagen var klageren udrejst af hjemlandet to år efter sin mors udrejse og indrejst et år efter sin mors indrejse i Danmark. Nævnet lagde i vurderingen vægt på, at det beroede på ydre omstændigheder, at klageren og hendes mor blev adskilt fra hinanden under den illegale udrejse af Eritrea i 2016 og først blev genforenet i Danmark i 2019, hvorefter de genoptog familielivet.

Som yderligere eksempel på sager, hvor hovedpersonen og ansøgeren ikke er udrejst samtidig af hjemlandet og ikke er indrejst samtidig i Danmark, kan der henvises til den under afsnit 5.8.1.5 og i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 274, nævnte sag Land/2022/4, hvor klageren udrejste en måned senere end dennes søskende, og hvor nævnet fandt, at klageren kunne meddeles opholdstilladelse som konsekvens af sin voksne søskendes opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Videre kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 475 f., nævnte sag Syri/2019/7, hvor nævnet fandt, at klageren opfyldte betingelserne for at blive meddelt konsekvensstatus som følge af, at hendes ægtefælle var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. For så vidt angår spørgsmålet om udrejse af hjemlandet og indrejse i Danmark, henviste nævnet til, at der ikke var forløbet mere end seks måneder mellem klagerens og ægtefællens udrejse af Syrien og ikke mere end 18 måneder mellem klagerens og ægtefællens indrejse i Danmark.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt vægt på baggrunden for, at ægtefællerne ikke var indrejst samtidig, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 259, nævnte afgørelse Syri/2020/100, hvor nævnet meddelte opholdstilladelse til en kvindelig klager som konsekvens af klagerens ægtefælles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren var indrejst et år efter sin ægtefælle. Nævnet bemærkede blandt andet, at klageren ikke kunne følges med sin ægtefælle til Danmark, fordi hun var gravid.

Der kan videre henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 259 ff., nævnte afgørelse Iran/2020/70 vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran. Hendes sag blev sambehandlet med ægtefællens asylsag, efter at de begge af Udlændingestyrelsen var blevet meddelt afslag på asyl. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse, og lagde blandt andet vægt på, at ansøgeren udrejste knapt tre år efter ægtefællen, uden at der forelå oplysninger om begrundelsen herfor.

Endelig kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 262, nævnte afgørelse Land/2020/2, hvor nævnet meddelte opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, til en kvindelig ansøger og et mindreårigt fællesbarn som konsekvens af ansøgerens ægtefælles opholdstilladelse. I afgørelsen lagde Flygtningenævnets flertal vægt på, at ansøgeren indrejste i Danmark omtrent halvanden måned efter sin ægtefælle og et andet fællesbarn, og at ansøgerens beslutning om at udrejse var begrundet i, at hun på det tidspunkt fandt ud af, at hendes ægtefælle stod på en liste over personer, der skulle anholdes, ligesom at ansøgerens ægtefælle havde forklaret, at ansøgeren og datterens senere udrejse også havde baggrund i, at de skulle skaffe penge hertil.

Hvis hovedpersonen under sit ophold i Danmark får et nyt asylmotiv sur place, vil også familiemedlemmer, som ikke var en del af familieenheden i hjemlandet, kunne få meddelt opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens nye status, se nærmere afsnit 5.8.1 om familiens enhed.

Som eksempel på sager, hvor hovedpersonen og familiemedlemmet er indrejst på forskellige tidspunkter, og hvor hovedpersonens asylmotiv er opstået sur place efter indrejsen i Danmark, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 257 f., nævnte afgørelse Syri/2023/6, hvor nævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse og ændrede klagerens status til opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Sagen blev sambehandlet med Syri/2023/7. I sagen var klageren og hans ægtefælle udrejst og indrejst på forskellige tidspunkter. De blev genforenet og genoptog familielivet, da klagerens ægtefælle indrejste i Danmark. Nævnet lagde til grund, at klagerens ægtefælles asylmotiv først opstod et stykke tid efter, at hun var kommet til Danmark, og således mens hun boede sammen med klageren. Nævnet betragtede derfor hendes asylmotiv som ligestillet med sur place, og meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens heraf.

5.8.3 Udelukkelse

Det fremgår af UNHCR's Håndbog, punkt 188, at:

> "Hvis et familiemedlem er omfattet af bestemmelserne i en af udelukkelsesbestemmelserne, bør han nægtes flygtningestatus."

En hovedperson, der er omfattet af en af udelukkelsesbestemmelserne, vil på tilsvarende måde blive meddelt afslag på asyl, selvom han isoleret set opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7.

I en situation, hvor hovedpersonen således som følge af udelukkelsesgrundene ikke opfylder betingelserne for opholdstilladelse i Danmark og meddeles afslag på asyl, vil der ikke være et opholdsgrundlag at meddele konsekvensstatus efter. Det vil derfor i denne situation påhvile såvel hovedpersonen som dennes familiemedlemmer at udrejse af Danmark inden for den fastsatte udrejsefrist, medmindre familiemedlemmerne opnår opholdstilladelse på baggrund af deres egne forhold.

Af UNHCR's Guidelines on International Protection No. 5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003 fremgår det:

> "29. Where the main applicant is excluded from refugee status, the dependants will need to establish their own grounds for refugee status. If the latter are recognised as refugees, the excluded individual is not able to rely on the right to family unity in order to secure protection or assistance as a refugee."

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til den situation, at hovedpersonen er udelukket, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 263 f., nævnte afgørelse Iran/2020/32. I denne sag fandt nævnet, at en mindreårig ansøger, hvis far var udelukket fra at få asyl i Danmark i medfør af flygtningekonventionens artikel 1 F (b), ikke kunne meddeles opholdstilladelse som konsekvens af, at hans far isoleret set ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har forholdt sig til den situation, hvor familiemedlemmet isoleret set opfyldte betingelserne for at blive meddelt konsekvensstatus, men hvor nævnet fandt, at familiemedlemmet var omfattet af udelukkelsesbestemmelserne, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 262 f., nævnte afgørelse Iran/2024/52, hvor nævnet fandt, at ansøgeren ikke var i risiko for forfølgelse på baggrund af dennes individuelle forhold, men at ansøgeren og dennes far udgjorde en del af en samlet familieenhed, og at ansøgeren derfor isoleret set skulle meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af farens samtidigt meddelte opholdstilladelse efter nævnte bestemmelse. Flygtningenævnet fandt herefter, på baggrund af karakteren og grovheden af den af ansøgeren begåede kriminalitet, at ansøgeren var udelukket fra at opnå beskyttelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3.

5.8.4 Procedurer i sager om konsekvensstatus

I sager, hvor det kan blive relevant, vil Flygtningenævnet af sig selv som en del af asylvurderingen eller vurderingen om statusændring tage stilling til, om betingelserne for konsekvensstatus er opfyldt.

I mange tilfælde vil hovedpersonen og de familiemedlemmer, som kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse, få behandlet deres asylsager samtidig og samlet ved de danske udlændingemyndigheder. I disse sager vil Flygtningenævnet samtidig med vurderingen af, om de enkelte familiemedlemmer selv opfylder betingelserne for at få asyl, også tage stilling til, om familiemedlemmerne skal meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonspersonens opholdstilladelse.

Der forekommer imidlertid eksempler på, at asylsagerne vedrørende hovedpersonen og familiemedlemmet ikke behandles samtidig. Det kan være tilfældet, hvor:

1) Hovedpersonen er meddelt opholdstilladelse i Udlændingestyrelsen, og familiemedlemmets asylsag, sag om statusændring eller sag om inddragelse eller nægtelse af forlængelse verserer i Flygtningenævnet.

   På tidspunktet for Flygtningenævnets behandling af familiemedlemmets sag består familieenheden ikke længere.

   I disse sager vurderer Flygtningenævnet, om betingelserne for, at familiemedlemmet kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse, er opfyldt.

   Flygtningenævnet har behandlet en række sager, hvor en ansøger på baggrund af en eksisterende familieenhed på tidspunktet for Udlændingestyrelsens behandling af sagen opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse som konsekvens af et familiemedlems opholdstilladelse, men hvor dette ikke skete, og hvor familieenheden på tidspunktet for Flygtningenævnets behandling af sagen ikke længere bestod. Som anført under afsnit 5.8.1 har Flygtningenævnets koordinationsudvalg på møde i august 2023 drøftet betydningen heraf. Der var i koordinationsudvalget enighed om, at prøvelsesgrundlaget som udgangspunkt bør låses fast til de faktiske omstændigheder, der bestod på tidspunktet for førsteinstansafgørelsen, og at mellemkommende ændringer normalt ikke bør inddrages, når dette vil medføre en afgørelse til ugunst for udlændingen. Prøvelsesgrundlaget bør således i det hele angå de fortidige forhold.

Som eksempel på sådanne afgørelser fra beretningsåret kan der henvises til den i afsnit 5.8.1 nævnte afgørelse Syri/2025/2. I denne sag ændrede Flygtningenævnet klagerens opholdstilladelse til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af hendes søns opholdsstatus med henvisning til, at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse indgik i en familieenhed, uanset at denne familieenhed på tidspunktet for Flygtningenævnets behandling af sagen ikke længere bestod.

Der kan endvidere henvises til statusændringssagen Erit/2023/4, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk. I sagen blev klageren meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af sin datters opholdstilladelse. Klageren var oprindeligt i 2019 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, mens hendes mindreårige datter samme dag var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Datteren var på tidspunktet for Flygtningenævnets behandling af statusændringssagen ikke længere hjemmeboende. Flygtningenævnet fandt, at klageren skulle stilles som om, at udlændingemyndighederne oprindeligt havde meddelt klageren konsekvensstatus, som hun var berettiget til, og at det forhold, at klageren og datteren ikke længere boede sammen, ikke kunne tillægges betydning.

Ved vurderingen af, om der er grundlag for at meddele konsekvensstatus, bør det være uden betydning, om det på tidspunktet for styrelsens oprindelige afgørelse var Flygtningenævnets praksis at meddele konsekvensstatus i den pågældende sagstype. Det må således være den gældende retstilstand, der er afgørende for, om der skal meddeles konsekvensstatus, uanset at de pågældende personer ikke længere tilhører samme familieenhed.

2) Hovedpersonen er i Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og familiemedlemmets asylsag, sag om statusændring eller sag om inddragelse eller nægtelse af forlængelse verserer i Flygtningenævnet.

På tidspunktet for Flygtningenævnets behandling af familiemedlemmets sag er de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen for hovedpersonen, ikke længere til stede.

I disse sager vurderer Flygtningenævnet, om betingelserne for, at familiemedlemmet kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse, er opfyldt.

Situation 1:
Hovedpersonen er i Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3 (eller stk. 2), på baggrund af de generelle forhold.

Hvis de omstændigheder, der begrundede en opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, for hovedpersonen, ikke længere til stede på tidspunktet for Flygtningenævnets behandling af familiemedlemmets sag, er der ikke grundlag for at meddele familiemedlemmet opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse.

Hovedpersonen har imidlertid oprindelig ud over de generelle forhold også påberåbt sig andre – individuelle – asylmotiver, som eventuelt kunne have begrundet asyl, og asylgrundlaget for så vidt angår disse motiver kunne eventuelt fortsat være til stede, men Udlændingestyrelsens afvisning af, at de individuelle asylmotiver kunne begrunde asyl, har ikke været prøvet i Flygtningenævnet i form af en statusændringssag, se nærmere beretningens afsnit 4.2.4.

Som anført under afsnit 5.8.2 har Flygtningenævnets koordinationsudvalg på et møde i april 2026 drøftet denne situation og fundet, at der bør ske vejledning af familiemedlemmet om, at den pågældende vil kunne anmode Flygtningenævnet om genoptagelse af sagen, hvis hovedpersonen i en efterfølgende statusændringssag i stedet bliver meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, på grundlag af individuelle forhold.

Situation 2:
Hovedpersonen er i Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, på baggrund af individuelle forhold.

Som anført under afsnit 5.8.2 vil der som udgangspunkt ikke være holdepunkter for Flygtningenævnet for at lægge til grund, at asylgrundlaget ikke længere er til stede. Undtagelse herfra kan være, hvis hovedpersonen oprindelig er meddelt beskyttelsesstatus på grund af en risiko, der ikke længere findes. En yderligere undtagelse kan være, hvis Udlændingestyrelsen har forlænget hovedpersonens opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser. I begge disse undtagelsestilfælde vil nævnet kunne benytte den ovenfor beskrevne fremgangsmåde for sager, hvor hovedpersonens asylgrundlag i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 3, ikke længere er til stede.

Situation 3:
Hovedpersonen er i Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Hvis de omstændigheder, der begrundede en opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, for hovedpersonen, ikke længere til stede på tidspunktet for Flygtningenævnets behandling af familiemedlemmets sag, er der ikke grundlag for at meddele familiemedlemmet opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse.

Hovedpersonen har imidlertid oprindelig også påberåbt sig andre asylmotiver, som eventuelt kunne have begrundet asyl, og asylgrundlaget for så vidt angår disse motiver kunne eventuelt fortsat være til stede, men Udlændingestyrelsen har i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelsen efter § 7, stk. 1, enten afvist eller undladt at forholde sig til disse andre motiver. Det vil i denne situation ikke være muligt for hovedpersonen at få prøvet i en statusændringssag, om de øvrige asylmotiver fortsat selvstændigt kunne begrunde opholdstilladelse efter § 7, da § 7, stk. 1, er bedste status, se nærmere afsnit 4.2.4.

Som anført under afsnit 5.8.2 har Flygtningenævnets koordinationsudvalg på et møde i april 2026 drøftet denne situation og fundet, at Flygtningenævnet ved behandlingen af familiemedlemmets sag enten bør indhente en udtalelse fra Udlændingestyrelsen om, hvorvidt de øvrige asylmotiver påberåbt af hovedpersonen, der imidlertid ikke har dannet grundlag for dennes opholdstilladelse, udgør et asylgrundlag på nuværende tidspunkt, eller hjemvise familiemedlemmets sag til fornyet behandling og stillingtagen hertil.

3) Hovedpersonens asylsag verserer i Udlændingestyrelsen, og familiemedlemmets asylsag eller sag om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelse verserer i Flygtningenævnet.

I disse sager færdigbehandler Flygtningenævnet familiemedlemmets sag uafhængigt af hovedpersonens verserende sag i Udlændingestyrelsen, medmindre Udlændingestyrelsen når at træffe afgørelse vedrørende hovedpersonen, så sagerne – i tilfælde af, at Udlændingestyrelsen meddeler afslag i hovedpersonens sag – kan sambehandles i Flygtningenævnet.

Såfremt Flygtningenævnet meddeler familiemedlemmet afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og Udlændingestyrelsen efterfølgende

meddeler hovedpersonen opholdstilladelse efter § 7, kan familiemedlemmet anmode om at få sin sag genoptaget med henblik på, at nævnet foretager en vurdering af, om der er grundlag for at meddele konsekvensstatus.

4) Familiemedlemmet er meddelt opholdstilladelse, og hovedpersonen meddeles efterfølgende opholdstilladelse med en bedre status end familiemedlemmet, hvorpå familiemedlemmet klager over statusvalget til Flygtningenævnet eller søger sin sag genoptaget i Flygtningenævnet med henblik på statusændring.

   I disse sager vurderer Flygtningenævnet, om betingelserne for, at familiemedlemmet kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse, er opfyldt, og familiemedlemmet derved kan opnå opholdstilladelse med en bedre status.

   Der kan som eksempel på sådanne sager henvises til den i afsnit 5.8.1 nævnte afgørelse Syri/2025/2, samt den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 226, nævnte afgørelse Soma/2021/69.

5) Familiemedlemmet er meddelt afslag på asyl, og hovedpersonen meddeles efterfølgende asyl, hvorpå familiemedlemmet søger sagen genoptaget ved Flygtningenævnet.

   Såfremt sagen genoptages, vurderer Flygtningenævnet, om betingelserne for, at familiemedlemmet kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse, er opfyldt.

   Der kan som eksempel på sådanne sager henvises til afgørelsen Afgh/2021/13, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk, hvor Flygtningenævnet oprindeligt meddelte hovedpersonen og familiemedlemmerne afslag på asyl. Herefter anmodede hovedpersonen om genoptagelse af sin sag med henvisning til, at han var konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet genoptog sagen og meddelte hovedpersonen opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Familiemedlemmerne anmodede efterfølgende om genoptagelse af deres asylsager. Flygtningenævnet genoptog sagerne og meddelte familiemedlemmerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse.

Kapitel 6

Ophør af opholdstilladelse

6.1 Mundtlige nævnssager i 2025

Flygtningenævnet modtog i 2025 14 sager fra Udlændingestyrelsen vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse. I 2025 traf Flygtningenævnet endvidere afgørelse i 15 sager, og den gennemsnitlige sagsbehandlingstid var i 2025 225 dage for sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse.

Størstedelen af de sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse, som Flygtningenævnet har behandlet på mundtligt nævn de seneste år, har vedrørt statsborgere fra Syrien. Der kan herom henvises til Flygtningenævnets formandskabs 29. til 33. beretning (2020-2024) kapitel 13.

For eksempler på Flygtningenævnets praksis vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse særligt for statsborgere fra Somalia og Syrien kan endvidere henvises til afsnit 6.1.1 og 6.1.2 i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 235 ff.

Der henvises herudover til afsnit 6.2 for en nærmere beskrivelse af sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser generelt, mens inddragelse på baggrund af svig eller på baggrund af ferie eller andet korterevarende ophold i hjemlandet, jf. henholdsvis udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 og nr. 4, er nærmere uddybet i afsnit 6.3 og 6.4.

Afsnit 6.5 indeholder en nærmere beskrivelse af sager vedrørende bortfald.

6.2 Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

6.2.1 Inddragelse af opholdstilladelse

Af udlændingelovens § 19 og § 19 a fremgår betingelserne for at inddrage en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har æn-

dret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer asylbegrundende forfølgelse. Det følger videre af § 19, stk. 1, nr. 1, 2. pkt., at der ved afgørelsen skal tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen.

Af pkt. 2.5.2. i de almindelige bemærkninger til det lovforslag (lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.)), hvorved § 19, stk. 1, nr. 1, ændredes, fremgår blandt andet følgende:

> "I lyset af at der indføres en midlertidig beskyttelsesstatus i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, foreslås det, at det præciseres i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at der ved en afgørelse om inddragelse efter bestemmelsen skal tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen, herunder om opholdstilladelsen er meddelt efter § 7, stk. 1, 2 eller 3. På den måde tydeliggøres det, at der er væsentlig forskel på, hvilke betingelser der skal stilles for inddragelse alt afhængigt af, om der er tale om konventionsflygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus eller udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus.
>
> Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal for disse flygtninges vedkommende administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus.
>
> Det betyder, at inddragelsen af opholdstilladelse alene kan ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet.
>
> Udlændinge med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus efter den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, er derimod ikke omfattet af flygtningekonventionen, og der skal således ikke som betingelse for inddragelse stilles krav om, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Dette er også forudsat i forarbejderne til lov nr. 572 af 31. maj 2010 (lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010), jf. punkt 7.3, uanset at Flygtningenævnet i visse tilfælde synes at have anlagt en anden praksis.
>
> For sådanne udlændinges vedkommende skal der foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i Danmark i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med EMRK's artikel 3.
>
> I situationer, hvor spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelsen opstår som følge af en forbedring af de generelle forhold i hjemlandet, kan der efter omstændighederne træffes afgørelse om inddragelse, uanset at forholdene – trods forbedringerne – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Inddragelse vil dog kræve, at ændringerne ikke må antages at være af helt midlertidig karakter."

For så vidt angår konventionsflygtninge skal udlændingelovens § 19 administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C. Det fremgår af flygtninge-

konventionens artikel 1 C, at flygtningekonventionen ikke skal finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i artikel 1 A, såfremt personen:

(1) på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret; eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne; eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger; eller

(4) frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt, eller uden for hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse; eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

Mens de første fire ophørsgrunde tager udgangspunkt i den enkelte flygtnings individuelle forhold, herunder erhvervelse af national beskyttelse, er det centrale i bestemmelserne i nr. (5) og nr. (6), at forholdene i det land, den pågældende flygtede fra, har ændret sig i en sådan grad, at flygtningen ikke længere kan påberåbe sig beskyttelse efter konventionen.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 116, at ophørsbestemmelserne er udtømmende opregnet og derfor bør fortolkes restriktivt, og at ingen andre grunde kan anføres analogt som årsag til at tilbagekalde flygtningestatus.

Ifølge håndbogens punkt 119 gælder følgende forudsætninger for inddragelse efter artikel 1 C (1):

(a) frivillighed: flygtningen må handle af egen fri vilje;

(b) hensigt: hensigten med flygtningens handling skal være atter at søge beskyttelse i det land, i hvilket han er statsborger;

(c) på ny har søgt beskyttelse: flygtningen skal rent faktisk have opnået sådan beskyttelse.

Det mest almindelige tilfælde vil være, når flygtningen ønsker at vende tilbage til hjemlandet.

Det fremgår af punkt 121 blandt andet, at hvis en flygtning ansøger om og får et nationalitetspas eller får det fornyet, kan det i fraværet af bevis for det modsatte antages, at han har til hensigt at benytte sig af sit hjemlands beskyttelse. På den anden side kan det ikke anses som at søge beskyttelse på ny, såfremt man erhverver dokumenter fra de nationale myndigheder, som ikke-statsborgere ligeledes vil skulle ansøge om – såsom en fødsels- eller vielsesattest – eller andre lignende ydelser.

Opnåelse af indrejsetilladelse eller nationalitetspas med henblik på hjemrejse vil i fravær af bevis for det modsatte blive anset som grundlag for ophør af flygtningestatus, jf. punkt 122.

De tilfælde, hvor en flygtning besøger sit tidligere hjemland uden nationalitetspas, men for eksempel med et rejsedokument udstedt af opholdslandet, bør bedømmes individuelt. Der er forskel på at besøge en gammel eller syg forælder og at foretage jævnlige besøg i det pågældende land med det formål at holde ferie eller etablere forretningsmæssige forbindelser, jf. punkt 125.

Hvad angår inddragelse efter konventionens artikel 1 C (5) og (6), fremgår det af punkterne 135-139, at det er en betingelse, at der har fundet fundamentale forandringer sted i hjemlandet, som kan formodes at fjerne grundlaget for frygten for forfølgelse. At der sker en eventuel forbigående forandring i forholdene vedrørende den enkelte flygtnings frygt, der ikke indebærer en sådan grundlæggende ændring af omstændighederne, er ikke tilstrækkeligt til, at denne bestemmelse finder anvendelse.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, punkt 7.3, at der ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, skal tages stilling til, om der er sket så fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, at opholdstilladelsen kan inddrages, hvis inddragelsen overvejes som følge af ændringer i de generelle forhold i hjemlandet.

Det andet led i bestemmelserne i artikel 1 C (5) og (6) indeholder en undtagelse til ophørsbestemmelserne i første led. Det omhandler den specielle situation, at en person kan have været udsat for meget alvorlig forfølgelse i fortiden og derfor ikke ophører med at være flygtning, selv om der er sket grundlæggende forandringer i hans hjemland. Henvisningen til artikel 1 A (1) indikerer, at undtagelsen finder anvendelse på "statutflygtninge". Undtagelsen afspejler imidlertid et mere alment humanitært princip, som også kan anvendes på andre flygtninge end statutflygtninge. I tilfælde, hvor en

person eller hans familie har lidt under grusomme former for forfølgelse, forventes tilbagevenden til hjemlandet sædvanligvis ikke. Selv et skift i landets regime medfører ikke nødvendigvis en fuldstændig holdningsændring i befolkningen eller – når henses til flygtningens tidligere oplevelser – en forandring i hans eget sind.

For en nærmere beskrivelse af indholdet i bestemmelserne i artikel 1 C (5) og (6), kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 184 ff.

Udlændingelovens § 19 a, der trådte i kraft den 1. marts 2019, har efter de ændringer, der følger af lov nr. 414 af 23. april 2024 om ændring af repatrieringsloven, hjemrejseloven og udlændingeloven, følgende ordlyd:

> "§ **19 a**. Når en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, er opfyldt, skal en opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, inddrages eller nægtes forlænget, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. En opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller 8, stk. 1 eller 2, skal inddrages eller nægtes forlænget, hvis en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, er opfyldt, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog stk. 2, 3. pkt., og § 19, stk. 7 og 8.
>
> *Stk. 2*. Ved afgørelse om inddragelse af øvrige opholdstilladelser finder § 26, stk. 1, anvendelse, jf. dog § 19 b. Endvidere finder § 26, stk. 1, anvendelse ved afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold. Ved afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold og forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, finder § 19, stk. 7 og 8, anvendelse.
>
> *Stk. 3*. Når en af betingelserne i § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, og stk. 4, 2. pkt., er opfyldt, skal en opholdstilladelse inddrages eller nægtes forlænget, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2."

Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, lovforslag nr. L 140 af 15. januar 2019 om ændring af udlændingeloven (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.), afsnit 2.3.2, side 26, fremgår blandt andet:

> "Vurderingen af, om en inddragelse vil være særligt belastende for udlændingen, sker i dag ud fra hensyn opregnet i udlændingelovens § 26, stk. 1. Principperne i § 26 er udtryk for hensyn, som EMD tillægger vægt ved afgørelser i udvisningssager. I visse tilfælde bevarer en udlænding imidlertid efter praksis sin opholdstilladelse, uanset at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse ikke ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

> Med dette forslag lægges der op til at indsætte en særlig regel om andet led i inddragelsesvurderingen for så vidt angår udlændinge meddelt opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, samt familiesammenførte til flygtninge. Denne gruppe skal således ikke længere vurderes efter § 26.
>
> …
>
> Formålet med denne del af lovforslaget er således at udvide muligheden for, at en opholdstilladelse kan inddrages, når betingelserne i § 19 er opfyldt. Fremover skal opholdstilladelser meddelt efter § 7 og 8, stk. 1 og 2, og opholdstilladelser for familiesammenførte til flygtninge således inddrages, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser."

Endvidere fremgår det af bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser, til § 1, nr. 6, blandt andet:

> "Den foreslåede bestemmelse indebærer, at inddragelse af opholdstilladelser til flygtninge og familiesammenførte til flygtninge kun undlades, hvis dette vil være i strid med Danmarks internationale bestemmelser. Den foreslåede bestemmelse ændrer således på den vurdering, som skal foretages over for flygtninge som familiesammenførte til flygtninge, når det skal vurderes om en opholdstilladelse kan inddrages som følge af, at grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede."

For en nærmere gennemgang af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, og indbyrdes vægtning af hensynene i bestemmelsen, herunder i overensstemmelse med praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 335 ff.

For så vidt angår Flygtningenævnets vurdering af overholdelse af Danmarks internationale forpligtelser i forbindelse med inddragelse af opholdstilladelser, henvises til afsnit 6.2.3 om Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 samt notater vedrørende internationale forpligtelser, der er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside.

Af udlændingelovens § 19, stk. 2, fremgår endvidere en række situationer, hvorved tidsbegrænsede eller tidsubegrænsede opholdstilladelser altid kan inddrages. Der kan således henvises til afsnit 6.3 og 6.4 for så vidt angår inddragelse af opholdstilladelser meddelt på baggrund af svig eller inddragelse som følge af ophold i hjemlandet. For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, vedrørende inddragelse som følge af kriminalitet, der ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, henvises til afsnit 7.3. Endeligt henvises til afsnit 7.5 vedrørende Flygtningenævnets behandling af sager efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, vedrørende inddragelse af opholdstilladelse som følge af kriminalitet begået i udlandet. Inddragelser i medfør heraf skal foretages i overensstemmelse med udlændingelovens § 19 a, og for så vidt angår § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, i medfør af udlændingelovens § 19 a, stk. 3, jf. § 26, stk. 2.

6.2.2 Nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

Opholdstilladelser meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1-3, og § 8, stk. 1 og 2, meddeles tidsbegrænset og med henblik på midlertidigt ophold.

Det følger af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., at Udlændingestyrelsen af egen drift træffer afgørelse om forlængelse af opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, hvis grundlaget fortsat er til stede.

Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, vil afgørelsen anses for påklaget til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 3. pkt. Det kan eksempelvis ske, hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at de generelle forhold i hjemlandet har ændret sig på en sådan måde, at man ikke længere har brug for beskyttelse.

Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, og § 8, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 11, stk. 2, skal for disse flygtninges vedkommende derfor administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C om ophør af flygtningestatus. For en nærmere gennemgang af disse ophørsgrunde henvises til afsnit 6.2.1. Det fremgår heraf, at konventionen ikke beskytter en udlænding mod nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, såfremt den pågældende udlænding er omfattet af en af de ovenstående ophørsgrunde.

Personer med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og § 8, stk. 2, og personer med beskyttelsesstatus begrundet i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, er ikke omfattet af flygtningekonventionen, og skal således alene vurderes i forhold til udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt.

Ved begge typer sager skal der foretages en vurdering af, om der på forlængelsestidspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære et overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 3 (forbud mod tortur mv.).

Vedrørende denne vurdering fremgår det af bemærkningerne til lovforslag nr. L140 af 15. januar 2019 blandt andet følgende:

> ” […] Beskyttelsen i artikel 3 gælder ikke kun mod overgreb foretaget inden for statens eget territorium. Det indebærer bl.a., at medlemsstaterne ikke kan udsende en person til et land, hvis der er

> en konkret og individuel risiko for, at vedkommende der bliver udsat for eller videresendt til behandling i strid med EMRK artikel 3.
>
> Der stilles ikke krav om fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, men dog må ændringerne ikke være af helt midlertidig karakter, og nægtelse af forlængelse kan således efter omstændighederne ske, selv om de generelle forhold i hjemlandet fortsat er alvorlige, skrøbelige og uforudsigelige.
>
> …
>
> Spørgsmålet om forlængelse af opholdstilladelsen skal fortsat afgøres under inddragelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder relevant praksis fra EMD. I tilfælde, hvor de generelle forhold i sig selv har begrundet beskyttelsen, skal der meddeles afslag på forlængelse, hvis situationen i det pågældende land eller område har udviklet sig på en sådan måde, at der ikke længere grund til at antage, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i landet, og hvis EMRK artikel 8 ikke vil være til hinder herfor. Ved vurderingen i forhold til EMRK artikel 3 vil der bl.a. kunne lægges vægt på en ændring af den væbnede konflikt, der begrundede beskyttelsen, herunder militære eller geografiske ændringer eller et fald i antallet af civile ofre. Udviklingen i det pågældende land eller område vil kunne føre til afslag på forlængelse, selvom situationen fortsat er alvorlig, skrøbelig og uforudsigelig."

Nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, kan dog alene ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, som kræves i medfør af ophørsgrunden i FN's Flygtningekonventions artikel 1 C (5). At der sker en forbigående forandring i forholdene vedrørende den enkelte flygtnings frygt, der ikke indebærer en sådan grundlæggende ændring af omstændighederne, er ikke tilstrækkeligt til, at denne bestemmelse finder anvendelse.

En afgørelse om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 og § 8, stk. 1 og 2, med henblik på midlertidigt ophold, skal afgøres under inddragelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder relevant praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. I praksis er EMRK med tilhørende tillægsprotokoller særlig relevant, ligesom FN's Torturkonvention, FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, FN's konvention om barnets rettigheder og FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder også indeholder bestemmelser med relevans for området.

Hvis en flygtnings opholdstilladelse nægtes forlænget, vil der også blive indledt en inddragelsessag vedrørende dennes familiemedlemmer, som er meddelt opholdstilladelse under henvisning til flygtningen - dvs. efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, om familiesammenføring - idet grundlaget for familiens opholdstilladelse ikke længere vil være til stede. Dette er imidlertid ikke Flygtningenævnets kompetence, men hører under Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet.

Som et eksempel på Flygtningenævnets vurdering i medfør af EMRK's artikel 8 i sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse i beretningsåret kan henvises til følgende afgørelse:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "[Beskrivelse af asylmotiv]. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, om en nægtelse af at forlænge klagerens opholdstilladelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. Af EMRK artikel 8 fremgår, at enhver har ret til respekt for blandt andet sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2. Flygtningenævnet tiltræder, at nægtelsen af forlængelse af klagerens opholdstilladelse har hjemmel i udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., og at det varetager et legitimt hensyn til at sikre opretholdelsen af en effektiv immigrationskontrol. Hvad angår klagerens ret til respekt for sit familieliv bemærkes, at klageren stadig ikke har samvær med [sit barn]. Klageren har forklaret, at han for ca. en måned side blev ringet op af [tidligere kæreste], der fortalte, at hun og [barnet] var i [land], hvor hun havde fået opholdstilladelse. Klageren ved ikke, hvor i [land] de opholder sig, og han spurgte ikke om det, da han talte med [tidligere kæreste]. Klageren har således i over to år ikke haft samvær med [sit barn], som han så sidste gang i [foråret] 2023. Nævnet er derfor enig med Udlændingestyrelsen i, at klageren ikke har en familiemæssig tilknytning til Danmark, og at en nægtelse af at forlænge hans opholdstilladelse, derfor ikke udgør et indgreb i hans ret til familieliv. Der kan efter nævnets opfattelse ikke lægges vægt på, at klageren med en opholdstilladelse i Danmark vil have lettere ved at gennemføre samvær med [sit barn] i [land]. En nægtelse af at forlænge klagerens opholdstilladelse vil derimod, som også anført af Udlændingestyrelsen, udgøre et indgreb i hans privatliv, henset til varigheden af hans ophold i Danmark. Nævnet er imidlertid enig med Udlændingestyrelsen i, at klageren ikke har opnået en sådan tilknytning til Danmark, at det vil være i strid med EMRK artikel 8 ikke at forlænge opholdstilladelsen. Nævnet har herved lagt vægt på de samme forhold, som Udlændingestyrelsen har lagt vægt på i afgørelsen af [vinteren 2024/2025]. Der er således lagt vægt på, at klageren er født og opvokset i Somalia, hvor han har boet, indtil han var omkring [17-19] år, og hvor han har gået i skole og har arbejdet [i branche for wellness], indtil han udrejste. Der er også lagt vægt på, at klagerens mor fortsat bor i Somalia og på, at klageren jævnligt via bl.a. sociale medier følger situationen i Somalia og således har fastholdt tilknytningen hertil. Heroverfor er der

lagt vægt på hans ophold i Danmark på [11-13] år og på, at han har gennemført 9. klasse og Dansk Prøve 2 og på hans beskæftigelse. Der er endelig lagt vægt på, at klageren trods sine mange år i Danmark fortsat har haft behov for tolkning under dele af nævnsmødet, idet hans danske fortsat må anses for usikkert. Det forhold, at klageren har venner, som han spiller fodbold med, er indgået i vurderingen af klagerens tilknytning til Danmark, men alene med begrænset vægt. Derimod er det ikke indgået i vurderingen af klagerens tilknytning til Danmark, at han har haft en kæreste i to måneder. Dette forhold er således dels meget kortvarigt, dels etableret efter Udlændingestyrelsens afslag på forlængelse af opholdstilladelsen. Når klagerens tilknytning til henholdsvis Somalia og Danmark sammenholdes, finder Flygtningenævnet på samme måde som Udlændingestyrelsen, at klageren efter en samlet vurdering ikke har opnået en sådan stærk tilknytning til Danmark, at det vil være i strid med klagerens ret til privatliv at nægte at forlænge hans opholdstilladelse, jf. EMRK artikel 8. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2025/20

6.2.3 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8

Det følger af udlændingelovens § 19 a, at inddragelse af opholdstilladelser meddelt i henhold til §§ 7 og 8, stk. 1 og 2, kun undlades, hvis dette er i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Udlændingemyndighederne følger løbende med i praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og andre relevante internationale organer og tilpasser sin praksis i overensstemmelse hermed.

Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Flygtningenævnet har, som forudsat i forarbejderne til lovændringen i 2019, i fællesskab udarbejdet et dynamisk notat over relevant praksis til brug for behandling af sager om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse. Notatet, *Beskyttelsen af udlændinges privat- og familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og FN's konventioner*, er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside. Notatet opdateres løbende i overensstemmelse med ny praksis på området.

Det følger af EMRK artikel 8, stk. 1, at enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance. Ingen offentlig myndighed kan gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres ret og frihed, jf. artikel 8, stk. 2.

Anvendelsesområdet for artikel 8 er defineret bredt. Af bemærkningerne til lovforslag nr. L140 af 15. januar 2019 fremgår blandt andet følgende om privat- og familieliv:

> "Efter EMD's praksis skal begrebet privatliv forstås bredt, og det er således ikke muligt at give en udtømmende definition heraf. Retten til privatliv beskytter et individs ret til at etablere og udvikle personlige relationer til andre mennesker og til omverdenen og kan i visse tilfælde omfatte aspekter af et individs sociale identitet, jf. bl.a. Botta mod Italien, dom af 24. februar 1998, præmis 32, Van Kück mod Tyskland, dom af 12. juni 2003, præmis 69, og Maslov mod Østrig, præmis 63."
>
> …
>
> "Efter EMD's praksis omfatter begrebet familieliv blandt andet forhold mellem samlevende ægtefæller. De facto forhold kan ligeledes være omfattet, jf. f.eks. Domstolens dom af 26. maj 1994 i sagen Keegan mod Irland, præmis 44. Forhold mellem et barn, der fødes af forældre, der udgør en de facto familie, er også omfattet, selvom forældrene ikke lever sammen, hvis de har et de facto familieliv, jf. f.eks. Domstolens dom af 27. oktober 1994 i sagen Kroon m.fl. mod Holland, præmis 30. Ved vurderingen af, om et forhold kan siges at udgøre et familieliv, lægges der vægt på flere momenter, herunder om der er tale om samlevende par, varigheden af forholdet, om parterne ved at have fået børn eller på anden måde har udtrykt forpligtelse over for hinanden. Det følger endvidere af Domstolens praksis, at relationer mellem voksne børn og deres forældre, hvilket ikke kan siges at være en del af kernen af en familie, ikke i almindelighed er beskyttet af retten til respekt for familielivet efter EMRK artikel 8, medmindre der beviseligt er yderligere elementer af afhængighed, som involverer mere end de almindelige effektive bånd, jf. bl.a. Shevanova mod Letland, præmis 67. Hvis der er tale om unge voksne (dvs. personer over 18), som endnu ikke har stiftet deres egen familie, kan forholdet til deres forældre og andre tætte familiemedlemmer imidlertid udgøre familieliv i konventionens forstand, jf. bl.a. Maslov mod Østrig, præmis 62."

I det omfang, der med en konkret afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse foretages indgreb i udlændingens privat- og familieliv, skal staten påvise, at betingelserne for indgrebet er opfyldt, jf. artikel 8, stk. 2.

Udgangspunktet er, at staten ikke må foretage indgreb i individets ret til at udøve sit privat- og familieliv, jf. artikel 8, stk. 1. Artikel 8 er imidlertid ikke en absolut rettighed, og i artikel 8, stk. 2, oplistes de tre indgrebsbetingelser, der skal være opfyldt, for at staten kan foretage et indgreb i retten. Indgrebet skal således:

- være hjemlet i den nationale lovgivning (legalitetsprincippet),
- varetage et eller flere af de i stk. 2, nævnte formål (legitime formål), og
- være nødvendigt i et demokratisk samfund for at opnå det eller de pågældende formål (nødvendighedsprincippet, herunder proportionalitetsafvejningen).

Da undtagelsesbestemmelsen giver medlemsstaten ret til at foretage et indgreb i en konventionsrettighed, skal bestemmelsen fortolkes indskrænkende, ligesom oplistningen af de hensyn, som kan begrunde et sådant indgreb, er udtømmende og skal fortolkes indskrænkende.

I det omfang, der med en konkret afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse foretages indgreb i udlændingens privat- og familieliv, skal staten påvise, at betingelserne for indgrebet er opfyldt, jf. artikel 8, stk. 2.

Det fremgår af artikel 8, stk. 2, at indgrebet skal være begrundet i et legitimt formål, jf. ovenfor. Formålene angivet i artikel 8, stk. 2, er udtømmende og skal fortolkes indskrænkende. Dog er disse hensyn så bredt formuleret, at de i praksis dækker de fleste tilfælde, hvor der kan være behov for et indgreb i individets rettigheder efter artikel 8.

For en nærmere gennemgang af formålene henvises til notatet nævnt ovenfor vedrørende udlændinges privat- og familieliv.

Herudover skal et indgreb i udlændingens privat- og familieliv stå i rimeligt forhold til de formål, som indgrebet varetager. Proportionalitetsafvejningen i den tredje indgrebsbetingelse foretages på baggrund af en samlet og konkret vurdering af en række elementer. I proportionalitetsafvejningen indgår udlændingens tilknytning til opholdslandet, herunder varigheden af opholdstiden, alderen på indrejsetidspunktet, familieforhold i opholdslandet, herunder om udlændingen har ægtefælle/samlever og børn, samt øvrige tilknytningsfaktorer i form af arbejde, uddannelse etc. Det indgår også i vurderingen, om udlændingen har undladt at søge statsborgerskab, hvis udlændingen opfyldte betingelserne.

Endvidere indgår udlændingens tilknytning til sit oprindelsesland ud over det formelle statsborgerskab, herunder opvækst, f.eks. under de formative år, bopælstid før udrejsen til det aktuelle opholdsland, senere ophold og besøg i oprindelseslandet samt disses varighed og karakter, udlændingens værnepligtsforhold, om udlændingen taler sproget, er fortrolig med kulturen og eventuelt har fået en uddannelse, om der findes familiemedlemmer og i så fald den faktiske tilknytning til disse samt anden form for tilknytning til personer i oprindelseslandet.

Af bemærkningerne til lovforslag nr. L 140 af 15. januar 2019 fremgår blandt andet følgende om proportionalitetsafvejningen, herunder særligt om længden af det lovlige ophold, børns selvstændige tilknytning og hensynet til familiens enhed:

”For en udlænding, der er kommet til opholdslandet efter, at vedkommende er fyldt 18 år, må det antages, at et lovligt ophold i hvert fald de første 15 år i almindelighed ikke vil kunne føre til, at inddragelse eller nægtelse af forlængelse skal undlades, hvis udlændingen ikke har andre tilknytningsmomenter i form af f.eks. uddannelse og/eller beskæftigelse.

For en udlænding, der er kommet til opholdslandet efter, at vedkommende er fyldt 18 år, må det antages, at et lovligt ophold i op til 8 år i almindelighed ikke vil kunne føre til, at inddragelse eller nægtelse af forlængelse skal undlades, selv om udlændingen har andre væsentlige tilknytningsmomenter i form af f.eks. uddannelse og/eller beskæftigelse.

…

I forhold til børns selvstændige tilknytning har EMD således i sagen Salija mod Schweiz vurderet, at to børn, der var 4-5 og 8-9 år gamle, og som gik i børnehave og skole, let kunne tilpasse sig hjemlandets sprog og kultur (var i en ”adaptable age”), hvilket havde betydning for alvorligheden af de vanskeligheder, som barnet med sandsynlighed ville blive mødt med.

På den baggrund vurderes det, at der, i al fald indtil barnet fylder 8 år, kan lægges yderligere vægt på, at barnet let vil kunne tilpasse sig hjemlandets sprog og kultur med den konsekvens, at barnet som udgangspunkt ikke kan anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark, før barnet fylder 8 år. Det vil betyde, at den tilknytning, som barnet har opnået til Danmark i en situation, hvor barnet er under 8 år, ikke i udgangspunkt skal indgå i vurderingen af, om der kan ske inddragelse af opholdstilladelsen for barnet og medlemmerne af barnets familie.

…

Hvis barnet er fyldt 8 år, har det betydning for, om der skal foretages en vurdering af barnets selvstændige tilknytning, hvor stor en del af de formative år af barn- og ungdommen, som barnet har tilbragt i Danmark, hvor lang tid barnet har gået i skole i de formative år, og hvor længe barnet har opholdt sig i Danmark.

…

Der vil som udgangspunkt skulle foreligge særlige omstændigheder, f.eks. handikap eller helbredstilstand, der gør sig gældende, før der er et hensyn at tage til retten til respekt for familielivet mellem forældre og børn efter det tidspunkt, hvor barnet er fyldt 18 år.”

Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om at inddrage eller nægte at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, kan det have betydning for klagerens eventuelle familiemedlemmer i Danmark. Såfremt klageren har familiemedlemmer, der er meddelt opholdstilladelse under henvisning til klageren – dvs. efter udlændingelovens §§ 9 og 9 c om familiesammenføring - vil der indledes en inddragelsessag af disses opholdstilladelser.

Som eksempler på Flygtningenævnets vurderinger i medfør af EMRK's artikel 8 i sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse i beretningsåret kan henvises til Soma/2025/20, der er omtalt ovenfor i afsnit 6.2.2 samt afgørelserne nedenfor.

6.2.3.1 Forholdet mellem Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 og udlændingeloven § 26, stk. 1

Før indførslen af lov nr. 174 af 27. februar 2019 hvor udlændingelovens § 19 a trådte i kraft, blev afgørelser om, hvorvidt en opholdstilladelse meddelt i henhold til udlændingelovens §§ 7 og 8, stk. 1 og 2, skulle inddrages eller nægtes forlænget, afgjort ud fra, om det måtte antages at virke særligt belastende for pågældende på grund af hensynene anført i udlændingelovens § 26, stk. 1. Lovændringen medførte, at inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser meddelt i henhold til §§ 7 og 8, stk. 1 og 2, fremover kun undlades, hvis dette er i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

I tilfælde, hvor udlændingemyndighederne tidligere har vurderet, at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingeloven §§ 7 og 8, stk. 1 og 2, vil være særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, og hvor der i den følgende tid ikke er sket "negative" ændringer i udlændingens personlige forhold i Danmark – herunder for eksempel udlændingens beskæftigelse- og integrationsmæssige forhold – vil det skulle tillægges betydeligt vægt i vurderingen af, hvorvidt en inddragelse eller nægtelse af forlængelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Som eksempel på nævnets vurdering af forholdet mellem den tidligere bestemmelse i udlændingelovens § 26 og EMRK's artikel 8 kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 293 ff., nævnte afgørelse Soma/2022/44 og den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 277 f., nævnte afgørelse Soma/2023/4. Der kan endvidere henvises til Soma/2025/20, der er omtalt ovenfor i afsnit 6.2.2.

6.2.3.2 Tilknytning til Danmark og hjemlandet

Den vurdering, der skal foretages, er en vurdering af den pågældende udlændings tilknytning til Danmark og hjemlandet over for hensynet til Danmarks interesse i at nægte at forlænge eller at inddrage opholdstilladelsen, men ikke en vurdering af, om den pågældende har mest tilknytning til Danmark eller til hjemlandet.

Som eksempel fra beretningsåret på en afgørelse, hvor Flygtningenævnet i sin afgørelse tager stilling til tilknytning til Danmark og hjemlandet henvises til Soma/2025/20. For en gennemgang af afgørelsen henvises til afsnit 6.2.2.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 297 f., nævnte afgørelse Soma/2022/7, den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 278 f., nævnte afgørelse Syri/2023/11 samt den i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 279 f., nævnte afgørelse Syri/2024/52.

6.2.3.3 Helbredsmæssige forhold

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet vurderer helbredsmæssige forhold, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 300 f., nævnte afgørelse [hjemland]/2022/1 og den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 280 ff., nævnte afgørelse Syri/2023/1.

6.2.3.4 Afhængighedsforhold til herboende familiemedlemmer

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet vurderer afhængighedsforholdet til herboende familiemedlemmer, henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 304 ff., nævnte afgørelser Syri/2022/6, Syri/2022/188 og Soma/2022/27.

6.2.3.5 Barnets tarv

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet vurderer barnets tarv, henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 307 ff., nævnte afgørelser Syri/2022/66 og Syri/2022/152.

6.3 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, at en tidsbegrænset og en tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når udlændingen har opnået tilladelsen ved svig.

I sager, hvor udlændingen er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, kan der endvidere træffes afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse, som følge af at udlændingen har opnået tilladelsen ved svig, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, 1. pkt., jf. § 19, stk. 2, nr. 1.

Ved afgørelse af, om en opholdstilladelse kan inddrages eller nægtes forlænget som følge af svig, skal det først vurderes, om udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig. Det er udlændingemyndighederne, som har bevisbyrden herfor.

Såfremt det vurderes, at en opholdstilladelse er opnået ved svig, skal der som beskrevet i afsnit 6.2 dernæst foretages en vurdering af, hvorvidt inddragelsen eller nægtelse af

forlængelsen er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 19 a. Forud for indførelsen af udlændingelovens § 19 a og ophævelsen af § 19, stk. 7, skulle der foretages en vurdering af, hvorvidt inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende navnlig på baggrund af de i § 26, stk. 1 nævnte tilknytningsmomenter.

For en nærmere beskrivelse af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 335 ff.

I forbindelse med behandlingen af sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, indledt af Udlændingestyrelsen før ikrafttræden af lov nr. 174 af 27. februar 2019, foretages en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til § 26-hensynene. For sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, indledt af Udlændingestyrelsen efter ikrafttræden af loven foretages en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til de hensyn, som følger af Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8.

Efter Flygtningenævnets praksis er der ved opnåelse af en opholdstilladelse ved svig udvist en sådan egen skyld, at hensynet til udlændingen selv, herunder om inddragelsen må antages at virke særligt belastende, ikke tillægges samme vægt i afvejningen som i sager, hvor inddragelse efter § 19, stk. 1, nr. 1, overvejes på baggrund af ændringer i den pågældendes hjemland eller andre udefra kommende omstændigheder.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg har på et møde den 13. oktober 2022 drøftet, hvorvidt og i hvilken grad den af forældrene udviste svig har en afsmittende virkning på vurderingen af børnenes tilknytning til Danmark, herunder hvorvidt børns forventninger om ophold i Danmark i en vis udstrækning kan identificeres med deres forældres eventuelle forventninger. Det fremgår af mødereferatet, som er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, at det fortsat er Flygtningenævnets praksis, at svig ikke har afsmittende effekt, og at der alene kan lægges vægt på den udviste svig i forhold til den person, der har begået svigen.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i et mindre antal personsager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse på grund af svig.

Som eksempel fra beretningsåret på en afgørelse vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse på grund af svig:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon. Sagen er sambehandlet med løbenr. Liba/2025/2. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunnimuslim og har oplyst at være fra [by], Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2016 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. [Beskrivelse af oprindeligt asylmotiv] Indledningsvis bemærker Flygtningenævnet, at Udlændingestyrelsen indledte sagen af egen drift [i sommeren] 2019. Den 1. marts 2019 trådte udlændingelovens § 19 a i kraft, hvorefter en opholdstilladelse efter § 7 skal inddrages – når betingelserne i § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1, og § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1, er opfyldt – medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det må efter fortolkningsbidrag til lovændringen af 13. juni 2019 lægges til grund, at den nye bestemmelse i § 19 a ikke finder anvendelse i sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser efter § 7, hvor ansøgning om forlængelse er indgivet før 1. juli 2019, idet der vedrørende disse sager således fortsat skal ske en vurdering efter den tidligere bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. dagældende lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, jf. § 26, stk. 1, om, hvorvidt en udvisning må antages at virke særlig belastende. Flygtningenævnet er i alt væsentligt enig i Udlændingestyrelsens afgørelse af [sommeren] 2024. Flygtningenævnet finder således, ligesom Udlændingestyrelsen, efter en samlet vurdering af oplysningerne i klagerens sag, at der er grundlag for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3 med henvisning til, at klageren har opnået sin opholdstilladelse ved svig, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1 og at klageren ikke kan meddeles asyl på nyt grundlag efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet finder, at klageren bevidst har afgivet urigtige oplysninger om sin nationalitet, hvorfor der er grundlag for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse. Flygtningenævnet har ved afgørelsen heraf henset til de samme omstændigheder som anført af Udlændingestyrelsen. Efter modtagelse af høringssvar fra UNRWA, klagerens fødselsattest fra Libanon, at klagerens [familiemedlem C] er statsborger i Libanon, samt klagerens [familiemedlem C's] registrering hos DPAR, lægges det på denne baggrund til grund, at klageren ikke er statsløs palæstinenser fra Syrien, som klageren har oplyst i sin asylsag, men at klageren er statsløs palæstinenser fra Libanon, og at klageren herved bevidst har afgivet urigtige oplysninger til brug for behandlingen af sin asylsag. Klagerens frygt for at vende tilbage til Syrien på grund af de generelle forhold og idet hun frygter de ukendte personer, der slog hendes [familiemedlem A] ihjel, kan ikke føre til en forlængelse af klagerens opholdstilladelse, idet klageren vil blive udsendt til Libanon, og idet det alene beror på klagerens egen formodning, at de personer, der har dræbt klagerens [familiemedlem A] i Syrien, vil have viljen og evnen til at efterstræbe klageren i Libanon. Endvidere har klageren ikke oplyst, at hun har konflikter i Libanon. Endelig finder

Flygtningenævnet af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, at der ikke er grundlag for at forlænge klagerens opholdstilladelse under henvisning til de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte forhold. Det af klagerens advokat anførte kan på ovennævnte baggrund ikke føre til en anden vurdering. Efter en konkret og samlet vurdering af klagerens personlige forhold og henset til, at klagerens opholdstilladelse er opnået ved svig, foreligger der ikke sådanne omstændigheder, at det må antages at virke særlig belastende for klageren at nægte forlængelse af hendes opholdstilladelse. Efter en samlet afvejning af sagens oplysninger er betingelserne herefter opfyldt for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1 og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2025/4

Som eksempel på afgørelser vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse på grund af svig, henvises desuden til de i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 313 ff., nævnte afgørelser Niga/2022/3, Afgh/2022/30, Tune/2022/1 og Jord/2022/6, den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 528 f., nævnte afgørelse Afgh/2023/74 samt den i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 283 f., nævnte afgørelse Geor/2024/1.

6.4 Inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4 (Ferie mv. i hjemlandet)

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, at en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Ved lov nr. 1575 af 12. december 2023 om ændring af udlændingeloven, lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, og hjemrejseloven blev den tidligere bestemmelse i § 19, stk. 3, 1. pkt., ophævet med virkning fra 1. januar 2024. Efter denne tidligere formulering af bestemmelsen kunne en opholdstilladelse inddrages efter stk. 2, nr. 4, indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen blev meddelt første gang. Havde en udlænding haft opholdstilladelse i Danmark i 10 år eller derover, ville opholdstilladelsen således ikke kunne inddrages. Dette gjaldt både, når opholdstilladelsen var tidsbegrænset, og når opholdstilladelsen var tidsubegrænset.

Udlændingelovens § 19, stk. 3, er efter lovændringen formuleret således:

> *Stk. 3.* En tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages efter stk. 2, nr. 4, indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 4, skal det tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning om, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Ændringen af bestemmelsen medfører, at en udlænding, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, nu kan få inddraget sin opholdstilladelse uafhængigt af tidspunktet for ferien eller opholdet i hjemlandet, og en opholdstilladelse meddelt efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, vil kunne inddrages selvom der er gået mere end 10 år fra den første meddelelse af opholdstilladelse, medmindre der er opnået en tidsubegrænset opholdstilladelse.

Lovændringen finder ikke anvendelse på ferierejser eller andet korterevarende ophold, der er igangværende eller afsluttet på tidspunktet for lovens ikrafttræden. For sådanne ferierejser eller andet korterevarende ophold finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 7.2, at inddragelse efter § 19, stk. 2, nr. 4, kan ske, uanset om der er tale om en ændring i de generelle forhold i hjemlandet, eller om der er tale om en ændring i den enkelte udlændings situation i hjemlandet.

Ved lov nr. 102 af 3. februar 2016 indsattes som § 19, stk. 3, en bestemmelse om, at det ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 4, skal tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning for, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 87 af 10. december 2015 om ændring af udlændingeloven (Udskydelse af retten til familiesammenføring for personer med midlertidig beskyttelsesstatus, skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, skærpelse af reglerne om inddragelse af flygtninges opholdstilladelse m.v.), til § 1, nr. 56, fremgår blandt andet følgende:

> "Ferierejser, forretningsrejser og lignende kortvarige ophold i det land, hvor vedkommende har angivet at være forfulgt eller i risiko for overgreb, må således i fraværet af bevis for det modsatte

skulle anses som grundlag for at inddrage en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4. Hermed indføres en bevisbyrderegel, hvorefter det er op til udlændingen at afkræfte formodningen for, at de forhold, der begrundede opholdstilladelsen, ikke længere er til stede.

Formodningen for, at der skal ske inddragelse af en opholdstilladelse, kan afkræftes, hvis flygtningen i forbindelse med behandlingen af inddragelsessagen kan dokumentere, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagerejsen, f.eks. fordi et enkeltstående besøg var påkrævet på grund af dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem.

Udlændingemyndighederne skal ved vurderingen af baggrunden for rejsen til hjemlandet lægge vægt på, om flygtningen forud for udrejsen efter begrundet ansøgning har fået imødekommet en ansøgning om ophævelse af en udstedt rejsepåtegning i flygtningens konventionspas og fremmedpas, eller om flygtningen er udrejst af Danmark til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske udlændingemyndigheder eller på trods af et afslag på en ansøgning om ophævelse af en rejsepåtegning.

Hvis udlændingen ikke kan godtgøre, at vedkommende har forsøgt at opnå de danske myndigheders godkendelse af en ansøgning om ophævelse af en udstedt rejsepåtegning, eller ikke på overbevisende måde kan redegøre for, hvorfor vedkommende er rejst til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske udlændingemyndigheder eller på trods af et afslag på en ansøgning om ophævelse af en rejsepåtegning, vil dette skulle tillægges processuel skadesvirkning i forbindelse med sagens afgørelse og således tale imod, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagerejsen.

Endvidere skal en opholdstilladelse som udgangspunkt inddrages, hvis flygtningen i forbindelse med rejsen til hjemlandet har ansøgt om og fået udstedt eller fornyet et nationalitetspas, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 122.

Udlændingemyndighederne vil fortsat konkret skulle vurdere, om inddragelse af en opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende af de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte grunde.

Udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, vil fortsat skulle administreres i overensstemmelse med Flygtningekonventionens regler om ophør af flygtningestatus og Danmarks internationale forpligtelser i øvrigt, herunder EMRK artikel 8 om retten til privatliv og familieliv."

Ved siden af § 19, stk. 2, nr. 4, finder bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, anvendelse, se afsnit 6.2, således at § 19, stk. 2, nr. 4, omfatter de tilfælde, hvor en udlænding med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus rejser tilbage til hjemlandet for at opholde sig der i en kortere periode, mens bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved tilbagerejse til hjemlandet i øvrigt og også gælder i situationer, hvor udlændingen ikke har været tilbage i hjemlandet.

For så vidt angår konventionsflygtninge skal udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 4, administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C. For en nærmere gennemgang af disse ophørsgrunde, henvises til afsnit 6.2.1.

Ved afgørelsen af, om en opholdstilladelse kan inddrages på baggrund af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, skal der som beskrevet i afsnit 6.2 foretages en vurdering af, hvorvidt inddragelsen er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 19 a.

Forud for indførelsen af udlændingelovens §19 a og ophævelsen af § 19, stk. 7, skulle der foretages en vurdering af, hvorvidt inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende navnlig på baggrund af de i § 26, stk. 1, nævnte tilknytningsmomenter. For en nærmere beskrivelse heraf henvises til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), afsnit 6.4.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i et mindre antal sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse på grund af rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse. Som eksempel på en afgørelse herom kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 325 ff., nævnte afgørelse Iran/2022/36.

6.5 Bortfald af opholdstilladelse

Det følger af udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., at en opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark.

Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end seks på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Har udlændingen en opholdstilladelse, der er givet med henblik på varigt ophold, og har udlændingen boet lovligt her i landet i mere end to år, eller er udlændingen meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Ved lov nr. 174 af 27. februar 2019, som trådte i kraft den 1. marts 2019, bestemtes, at alle tidsbegrænsede opholdstilladelser efter §§ 7 og 8, stk. 1 og 2, med virkning fra 1. juli 2019 udstedes med henblik på midlertidigt ophold, hvilket indebærer, at disse personer ikke vil være omfattet af § 17, stk. 1, 3. pkt., og at de pågældende udlændinge derfor kun må være udrejst i seks på hinanden følgende måneder, medmindre de er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Af bemærkningerne til lovforslaget, jf. lovforslag nr. L 140, afsnit 2.3.1, fremgår, at det ved fastlæggelsen af, om man må være

udrejst i seks eller 12 måneder, for personer, der før lovens ikrafttræden har fået udstedt en opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1 og 2, og § 8, stk. 1 og 2, med mulighed for varigt ophold, således er afgørende, om udrejsen er sket før eller efter den 1. juli 2019.

Efter udlændingelovens § 17, stk. 2, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, uanset om betingelserne for bortfald efter § 17, stk. 1, er opfyldt, ikke skal anses for bortfaldet.

Det følger af udlændingelovens § 17, stk. 3, at medmindre varigheden af udlændingens ophold og udlændingens tilknytning til Danmark eller andre særlige grunde taler derimod, anses en opholdstilladelse ikke for bortfaldet efter § 17, stk. 1, hvis udlændingens ophold uden for landet skyldes, at udlændingen som mindreårig er sendt på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for udlændingen.

Ved lov nr. 636 af 10. juni 2025 om ændring af udlændingeloven, repatrieringsloven og lov om fuldbyrdelse af straf m.v., som trådte i kraft den 15. juni 2025, blev udlændingelovens § 17, stk. 4, ændret således, at det ikke længere er en betingelse for bortfald af en opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, stk. 1 og 2, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller opnået beskyttelse i et tredjeland.

Udlændingelovens § 17, stk. 4, er efter lovændringen formuleret således:

> Stk. 4. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl uden for landene som omhandlet i § 29 a, stk. 1, eller når udlændingen i de i stk. 1 nævnte tidsrum har taget ophold uden for landene som omhandlet i § 29 a, stk. 1, jf. dog § 17 b. Hvis udlændingen har opnået beskyttelse uden for Danmark, finder 1. pkt. ikke anvendelse.

Ændringen af bestemmelsen medfører, at det ikke længere er en betingelse, at udlændingen har taget frivillig bopæl i hjemlandet eller opnået beskyttelse i et tredjeland, men blot at udlændingen frivilligt har taget bopæl eller et længerevarende ophold, jf. § 17, stk. 1, uden for EU. Ændringen medfører endvidere, at betingelserne i § 17, stk. 4, 1. pkt. ikke finder anvendelse, såfremt udlændingen har opnået beskyttelse uden for Danmark.

For så vidt angår vurderingen af, om udlændingen kan anses for *frivilligt at have taget bopæl,* fremgår det af de almindelige bemærkninger i lovforslaget (lovforslag nr. L 179 af 27. marts 2025), at vurderingen vil være den samme som efter den dagældende § 17, stk. 4. Det fremhæves i den forbindelse, at vurderingen blandt andet er betinget af, at udlændingen i et vist omfang må anses for at have etableret sig i det pågældende land med henblik på et ophold af varig karakter. Det vil dog ikke i sig selv være afgørende,

hvor lang tid udlændingen har opholdt sig der. Den nærmere vurdering af, hvornår udlændingen kan anses for at have taget bopæl uden for EU, vil dog afhænge af en konkret vurdering, hvori udlændingens handlinger, bevæggrunde samt varigheden af opholdet i det pågældende land vil kunne indgå. Der kan i forlængelse heraf henvises til Flygtningenævnets tidligere praksis for så vidt angår vurderingen af, hvornår en udlænding kan anses for at have taget bopæl i hjemlandet, i formandskabets 33. beretning (2024), side 294 f.

For så vidt angår vurderingen af, om udlændingen *har opnået beskyttelse uden for Danmark,* fremgår det ikke af bestemmelsens ordlyd, hvad det nærmere vil sige at have "opnået beskyttelse." Af bemærkningerne til bestemmelsen i lovforslaget fremgår blandt andet, at vurderingen af, hvorvidt en udlænding har opnået beskyttelse i et land uden for Danmark, skal foretages i overensstemmelse med den hidtidige fortolkning af *beskyttelse* som nævnt i § 17, stk. 4, forud for lovændringen. Der henvises herom til Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 295 ff.

Ved samme lovændring blev endvidere indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 17 b. Ifølge bestemmelsen skal en afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, stk. 1 og 2, tillige indeholde en afgørelse om, hvorvidt udlændingen skal meddeles en ny opholdstilladelse efter § 7.

Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår i lovforslaget L 179 af 27. marts 2025 blandt andet følgende:

> "Det forudsættes med den foreslåede ordning, at der i forbindelse med vurderingen af, om udlændingen kan meddeles en ny opholdstilladelse efter § 7, i relevant omfang vil skulle tages stilling til, om udlændingen må anses for at opfylde betingelserne efter flygtningekonventionen og herunder, om der foreligger en ophørsgrund efter flygtningekonventionens artikel 1 C. Det betyder, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er bortfaldet efter § 17, stk. 1 og 2, vil have mulighed for at kunne blive meddelt en ny opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, hvis pågældende på ny opholder sig i Danmark. Meddelelse af en ny opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, vil herved være betinget af, at den pågældende enten forsat kan anses at risikere forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, eller at der ikke foreligger én af flygtningekonventionens ophørsgrunde.
>
> …
>
> Det bemærkes, at den foreslåede ordning ikke vil udvide mulighederne for at bevare en opholdstilladelse i Danmark og alene tilsigter at få selvstændig materiel betydning i de tilfælde, hvor en udlænding efter gældende ret vil kunne bevare en opholdstilladelse i lyset af flygtningekonventionens artikel 1 C, stk. 4, jf. gældende udlændingelovs § 17, stk. 4. Ordningen vil således alene have selvstændig materiel betydning for udlændinge, som er omfattet af flygtningekonventionen, og som derfor har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 8, stk. 1.

> Af hensyn til en ensartet procedure for behandlingen af bortfaldssager er den foreslåede bestemmelse dog ikke afgrænset til at finde anvendelse for konventionsflygtninge, hvorfor proceduren tilsvarende vil finde anvendelse for udlændinge med beskyttelsesstatus efter § 7, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus efter § 7, stk. 3, samt kvoteflygtninge med opholdstilladelse efter § 8, stk. 2. For disse grupper vil den foreslåede ordning dog alene betyde, at i det tilfælde, at udlændingen opholder sig i Danmark, vil der i forbindelse med en bortfaldssag automatisk skulle tages stilling til, om pågældende kan anses for at opfylde de gældende betingelser for at blive meddelt en opholdstilladelse efter § 7. I praksis foretages denne vurdering allerede i dag."

Bestemmelsen medfører, at uanset om udlændingen opholder sig i eller uden for Danmark, skal der i forbindelse med en afgørelse om bortfald tages stilling til, om Danmarks internationale forpligtelser, herunder flygtningekonventionens artikel 1 C, kræver, at udlændingen skal bevare sin opholdstilladelse eller meddeles en ny opholdstilladelse efter § 7.

Ifølge udlændingelovens § 17 a bortfalder en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, uanset bestemmelsen i § 17, først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning eller har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Den almindelige fortrydelsesfrist på 12 måneder efter § 17 a, stk. 1, er kombineret med en regel om, at udlændingen kan ansøge om, at opholdstilladelsen først skal anses for bortfaldet, efter yderligere 12 måneder efter den i stk. 1, nævnte fortrydelsesfrist, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 2, således at den almindelige fortrydelsesfrist efter stk. 1, udvides til yderligere 12 måneder. Ansøgning herom skal indgives inden udløbet af den almindelige fortrydelsesret på 12 måneder efter § 17 a, stk. 1, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, jf. § 17 a, stk. 2, 2. pkt. Det fremgår af lovforarbejderne, jf. lovforslag nr. 174 af 29. marts 2017, afsnit 2.8.2, at der ved vurderingen af, om der foreligger sådanne helt særlige omstændigheder, der kan begrunde, at der kan ses bort fra en fristoverskridelse, blandt andet kan lægges vægt på længden af fristoverskridelsen, årsagen dertil samt hvilken betydning en forlængelse af den almindelige fortrydelsesret på 12 måneder vil have for den pågældende. Fortrydelsesretten efter § 17 a, stk. 1 og 2, finder kun anvendelse for udlændinge, der ikke benytter sig af adgangen til udbetaling af hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 14 a, jf. § 17 a, stk. 4, og kan kun benyttes én gang, jf. § 17 a, stk. 7.

I tilfælde, hvor en udlænding har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8 og vender tilbage til sit hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage ophold dér, skal der både tages stilling til, om forholdet er omfattet af udlændingelovens § 17, herunder om udlændingens ophold uden for Danmark har været frivilligt, og om der er

grundlag for dispensation, jf. § 17, stk. 2 og 4, og om forholdet er omfattet af udlændingelovens § 17 a. Som eksempel på en afgørelse, hvor udlændingelovens § 17 a er behandlet, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 290 ff., nævnte afgørelse Iran/2024/34. Herudover kan der henvises til Demo/2023/6 og Myan/2023/8, som fremgår af side 288 ff. og side 290 f., afsnit 6.5 i formandskabets 32. beretning (2023) samt Soma/2022/13 og Irak/2022/14, som fremgår af side 329 ff. og side 332 ff., afsnit 6.5 i formandskabets 31. beretning (2022).

Flygtningenævnets afgørelser om bortfald skal desuden i sager, hvor udlændingen opholder sig i Danmark, indeholde en afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 31, jf. § 32 a.

Flygtningenævnets bortfaldsafgørelser skal i øvrigt være i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 8, der er omtalt i afsnit 6.2.3.

Inden vedtagelsen af lov nr. 636 af 10. juni 2025 gjaldt der ingen klagefrist i sager vedrørende klager over afgørelse om bortfald efter §§ 17 og 17 a. Det fremgår nu af § 53 a, stk. 2, 3. pkt., at klager, der indgives til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald efter §§ 17 og 17 a, senere end fire uger efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises, medmindre særlige grunde taler derimod.

I vurderingen af, om der foreligger særlige grunde, der vil kunne give anledning til dispensation, fremgår det blandt andet af bemærkningerne til bestemmelsen i lovforslaget (lovforslag nr. L 179 af 27. marts 2025), at eksempelvis fristoverskridelsens længde, sandsynligheden for, at Flygtningenævnet vil give klageren medhold, samt årsagen til fristoverskridelsen, som f.eks. alvorlig sygdom, der har medført, at udlændingen ikke har haft mulighed for at indgive en klage, eller at udlændingen har været afskåret fra gængse kommunikationsmidler, kan inddrages i vurderingen. Ved samme lovændring er det nu tydeliggjort i § 53 a, stk. 2, 7. pkt., at klager over afgørelser om bortfald efter § 17 som klart udgangspunkt ikke har opsættende virkning, når udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i 10 personsager vedrørende bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i ni personsager, omgjorde ingen sager og hjemviste én sag til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

Nedenfor findes eksempler på praksis, der er inddelt under en række overskrifter, der knytter sig til omstændighederne omkring klagerens udrejse af og ophold uden for Danmark.

6.5.1. Klageren er udrejst af Danmark som mindreårig

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fandt i dommen Osman mod Danmark af 14. juni 2011 (sagsnr. 38058/09), vedrørende en mindreårig, der havde opholdstilladelse som familiesammenført til en herboende udlænding, at de danske myndigheders afslag på dispensation fra bortfald af opholdstilladelse som følge af ophold udenfor Danmark i forbindelse med en genopdragelsesrejse, ikke var proportional i forhold til barnets rettigheder ifølge Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Domstolen henviste herved blandt andet til, at kun meget alvorlige grunde vil kunne berettige afvisning af dispensation fra bortfald af en opholdstilladelse, når barnet har haft sine formative år af sin opvækst i landet, når barnet taler sproget og har modtaget skoleundervisning i landet, og når barnet har hele sin nære familie i landet (præmis 65). Domstolen henviste videre til, at det som udgangspunkt tilkommer forældremyndighedens indehaver at træffe afgørelse om, hvor barnet skal bo, men at det ikke kunne begrunde, at myndighederne så helt bort fra barnets interesser, herunder barnets personlige ret til respekt for sit familieliv og privatliv (præmis 73).

De i dommen fastlagte kriterier finder tilsvarende anvendelse i sager vedrørende bortfald af opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7.

Ved lov nr. 915 af 21. juni 2022 om ændring af udlændingeloven (Ændring af reglerne om bortfald af opholdstilladelser ved genopdragelsesrejser m.v. og ændring af reglerne om adgang til familiesammenføring for personer med midlertidig beskyttelsesstatus), som trådte i kraft den 1. juli 2022, blev bestemmelsen i udlændingelovens § 17, stk. 2, vedrørende udlændinge udrejst som mindreårige ophævet, og der blev i stedet indsat et nyt § 17, stk. 3, hvoraf fremgår, at medmindre varigheden af udlændingens ophold og udlændingens tilknytning til Danmark eller andre særlige grunde afgørende taler derimod, anses en opholdstilladelse ikke for bortfaldet efter § 17, stk. 1, hvis udlændingens ophold uden for landet skyldes, at udlændingen som mindreårig er sendt på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for udlændingen.

Af bemærkningerne til lovforslaget (lovforslag nr. L 185 af 28. april 2022, de almindelige bemærkninger, afsnit 3.1.3.2) fremgår blandt andet følgende:

> ”I vurderingen af, om udlændingen har været sendt på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for udlændingen, vil alle relevante oplysninger, herunder udlændingens egne oplysninger, skulle indgå, jf. også pkt. 2.3.3.2, og hvis der ikke er konkret grund til at betvivle oplysninger, der kommer udlændingen til gode, skal de lægges til grund.
>
> Er der grund til at tvivle på oplysningerne, f.eks. hvis udlændingens oplysninger er udbredt upræcise eller udlændingens forklaring usammenhængende, undvigende eller utroværdig, således at det må konstateres, at der er tale om omgåelse, vil det ikke skulle lægges til grund, at udlændingen har

> været på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for udlændingen. Der vil ved vurderingen af udlændingens egne oplysninger skulle tages højde for udlændingens alder og situation.
>
> Begrebet genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for udlændingen vil skulle forstås på samme måde som hidtil, jf. ovenfor pkt. 2.1.1. Det foreslås dog, at der i bestemmelsen ikke længere henvises specifikt til uddannelse og integration, således at der i stedet skal tages udgangspunkt i, om udlandsopholdet har været af negativ betydning for udlændingen generelt set.
>
> Som det fremgår ovenfor, er det i bemærkningerne til lov nr. 567 af 18. juni 2012, jf. Folketingstidende 2011-12, A, L 150 som fremsat, side 9-10, anført, at længerevarende udlandsophold vil kunne have karakter af en genopdragelsesrejse eller have negativ betydning for skolegang og integration bl.a., hvis piger i forbindelse med konflikter om ære og skam sendes til hjemlandet for at indgå ægteskab efter forældrenes ønske, eller hvis barnet sendes til hjemlandet for i øvrigt at blive påvirket sprogligt og socialt på en måde, der er til skade for integrationen i Danmark.
>
> Det bemærkes, at religiøse vielser uden borgerlig gyldighed og andre ægtskabslignende forhold også vil være omfattet, ligesom den situation, hvor en dreng sendes til hjemlandet for at indgå i en religiøs vielse mv. efter forældrenes ønske, vil være omfattet. Det bemærkes i den forbindelse, at Udlændingestyrelsen har oplyst, at styrelsen ikke hidtil har set sådanne tilfælde ved behandlingen af sager om bortfald af opholdstilladelse i forbindelse med en genopdragelsesrejse mv.
>
> Det bemærkes endvidere, at også udlandsophold under forhold, der bringer den mindreårige udlændings sundhed eller udvikling i alvorlig fare, vil være omfattet."

Selvom det kan lægges til grund, at udlændinge har været sendt på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for udlændingen, vil der kunne være omstændigheder, der gør, at opholdstilladelsen alligevel bør anses for bortfaldet, og der vil skulle foretages en konkret og skønsmæssig vurdering, hvor alle relevante forhold vil skulle indgå og afvejes over for hinanden. Det fremgår således videre af lovbemærkningerne, at blandt andet udlændingens tidligere ophold og tilknytning til Danmark altid skal indgå i vurderingen, ligesom praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols fortolkning af særligt artikel 8 om retten til respekt for privat- og familieliv vil skulle indgå. Af de almindelige bemærkninger, afsnit 3.1.3.2, fremgår videre:

> "En mindreårig udlændings egne handlinger i forbindelse med en genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for udlændingen set i forhold til udlændingens alder, modenhed og styrke til at modsætte sig sine forældres beslutning vil kunne indgå i myndighedernes vurdering af, om udlændingens opholdstilladelse skal anses for bortfaldet.
>
> Det vil dog kræve tungtvejende grunde at lade sådanne handlinger komme udlændingen til skade, og der vil altid skulle ske en samlet proportionalitetsvurdering, hvor alle sagens omstændigheder skal indgå, herunder udlændingens ret til privat- og familieliv.
>
> Hvis der ikke er konkret grund til at betvivle oplysninger om udlændingens bestræbelser på at komme tilbage til Danmark, skal de lægges til grund.

> Kan det lægges til grund, at udlændingen har været sendt på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for udlændingen, men taler varigheden af udlændingens tidligere ophold, udlændingens tilknytning til Danmark eller andre særlige grunde afgørende imod en bevarelse af opholdstilladelsen, vil der skulle træffes en afgørelse om bortfald af opholdstilladelsen."

Flygtningenævnet har i beretningsåret ikke behandlet sager vedrørende klage over bortfald af opholdstilladelse for udlændinge, som var udrejst af Danmark som mindreårige. Som eksempel på en afgørelse vedrørende klage over bortfald af opholdstilladelse for en udlænding, som var udrejst af Danmark som mindreårig, kan der henvises til afgørelsen Land/2022/3, som fremgår af afsnit 6.5.1, side 338 f., i formandskabets 31. beretning (2022).

6.5.2 Klageren har opnået beskyttelse uden for Danmark

Som anført i afsnit 6.5 finder betingelserne om, at en opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, stk. 1 og 2, er bortfaldet, hvis en udlænding har taget bopæl eller haft et længerevarende ophold, jf. § 17, stk. 1, uden for EU, jf. § 17, stk. 4, 1. pkt., ikke anvendelse, såfremt udlændingen har opnået beskyttelse uden for Danmark.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har forholdt sig til, om klageren har opnået beskyttelse uden for Danmark, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 296 ff., nævnte afgørelse Syri/2024/40 samt de i formandskabets 31. beretning (2022), side 344 ff., nævnte afgørelser Irak/2022/6 og Afgh/2022/20.

6.5.3 Klageren har under ophold i udlandet deltaget i væbnet konflikt m.v.

Ved lov nr. 176 af 24. februar 2015 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 21 b, hvorefter en opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en opholdstilladelse meddelt i medfør udlændingelovens §§ 7 og 8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, kan afgørelsen påklages til Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 1, nr. 3. En klage har ikke opsættende virkning, hvis udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet, jf. § 53 a, stk. 2, 7. pkt.

Lovændringen har til formål at sikre, at det kan få opholdsretlige konsekvenser for en herboende udlænding, hvis den pågældende udrejser for at deltage i en væbnet konflikt.

Et eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, er ifølge lovforslaget blandt andet aktiv deltagelse i kamphandlinger. Også personer, der opholder sig i et konfliktområde uden at tage aktivt del i kamphandlinger, kan blive udsat for påvirkning og forråelse, der kan øge deres evne eller vilje til at begå strafbare forhold. Det kan eksempelvis være tilfældet for personer, som opholder sig i et konfliktområde og engagerer sig i aktiviteter, der støtter de kæmpende. Et andet eksempel er ophold i træningslejre hos yderligtgående politiske organisationer eller grupperinger, hvor deltagerne blandt andet trænes i militære færdigheder.

En opholdstilladelse eller opholdsret kan således bortfalde efter bestemmelsen, hvis en udlænding er udrejst og har taget ophold i et konfliktområde, uanset om der foreligger oplysninger, som peger på, at den pågældende deltager eller har deltaget aktivt i kamphandlinger. Det er dog en forudsætning, at der er grund til at antage, at den pågældende deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Ved vurderingen af, om mistankekravet er opfyldt (”grund til at antage”) vil der ifølge de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. L 99 af 17. december 2014, afsnit 3.2.1.) kunne lægges vægt på de samme momenter, som indgår i den i lovforslaget foreslåede bestemmelse i pasloven om nægtelse af udstedelse af pas eller inddragelse af et allerede udstedt pas. Det vil således være afgørende, hvorvidt formålet med og karakteren af de aktiviteter, som der er grund til at antage, at udlændingen deltager eller har deltaget i under sit udlandsophold, i almindelighed må antages at påvirke den pågældende i en sådan grad, at det vil kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det er ikke et krav, at der er en konkret mistanke om, at den pågældende har til hensigt at begå et strafbart forhold i f.eks. Danmark eller at påvirke andre hertil.

Der vil ikke kunne træffes afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse eller opholdsret i henhold til udlændingelovens § 21 b, hvis en sådan afgørelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 1, 1. pkt. in fine. Det forudsættes herved, at bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b administreres i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det følger af hjemrejselovens § 1, at såfremt udlændingen opholder sig i Danmark ved afgørelsen af, at den pågældendes opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 21 b, stk. 1, skal udlændingen udrejse af landet. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, bistår politiet, efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen, ved udsendelsen, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 3.

I de tilfælde, hvor den pågældende opholder sig i Danmark og har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, stk. 1 og 2, vil en afgørelse om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, indebære, at der skal tages stilling til, om der kan ske udsendelse, eller om dette vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, jf. § 32 a.

Hvis en opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, fastsættes et indrejseforbud, hvorefter den pågældende ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig på det i afgørelsen fastsatte område, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 5. Indrejseforbuddet meddeles som hovedregel for bestandig, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, nr. 9, medmindre et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 3. Indrejseforbuddet regnes fra datoen for udrejsen eller udsendelsen af det område, som indrejseforbuddet vedrører. Såfremt udlændingen opholder sig i udlandet regnes datoen fra konstateringen af, at udlændingen opfylder betingelserne for at blive meddelt indrejseforbuddet, jf. udlændingelovens § 32, stk. 6.

En udlænding, der opholder sig i udlandet, når udlændingemyndighederne konstaterer, at den pågældendes opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet, har som udgangspunkt ikke ret til at indrejse og på ny tage ophold i Danmark.

Efter ansøgning kan det bestemmes, at en opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, hvis udlændingen kan godtgøre, at opholdet har eller har haft et anerkendelsesværdigt formål, jf. stk. 2. Meddelelse af dispensation fra bortfald forudsætter således, at udlændingen dokumenterer, at den pågældende under opholdet i udlandet ikke deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på en dispensation efter udlændingelovens § 21 b, stk. 2, kan indbringes for Flygtningenævnet, hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2.

Indrejseforbuddet efter udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 5, bortfalder, hvis der efterfølgende med hjemmel i udlændingelovens § 21 b, stk. 2, træffes bestemmelse om dispensation.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b trådte i kraft den 1. marts 2015 og finder alene anvendelse, hvis de forhold, der begrunder bortfald af en opholdstilladelse, indtræder efter den 1. marts 2015, jf. § 4, stk. 1 og 3, i lov nr. 176 af 24. februar 2015 om ændring af lov om pas til danske statsborgere m.v., udlændingeloven og retsplejeloven.

Flygtningenævnet har i beretningsåret ikke behandlet nogen sager vedrørende udlændingelovens § 21 b. Som eksempel på en afgørelse vedrørende udlændingelovens § 21 b henvises til Hjem/2016/1, som fremgår af afsnit 6.5.4 i formandskabets 25. beretning (2016).

6.5.4 Dispensation fra bortfald

Efter udlændingelovens § 17, stk. 2 (tidligere § 17, stk. 3, som blev til § 17, stk. 2, den 1. juli 2022 ved lov nr. 915 af 21. juni 2022), kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 nævnte tilfælde. Ansøgningen kan indgives såvel før som efter, at udlændingen er udrejst af landet. Terminologien "forhåndsdispensation" anvendes i de situationer, hvor en ansøgning om dispensation er indgivet forud for udrejsen af landet eller efter udlændingen er udrejst, men på et tidspunkt hvor bortfaldsgrundene endnu ikke er indtrådt.

I Udlændingelovsudvalgets betænkning nr. 968/1982, kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er der vedrørende udkastets § 13, stk. 2, nu § 17, stk. 2, blandt andet anført følgende momenter, der kan indgå i vurderingen af, hvorvidt der skal gives dispensation fra bortfald:

> "I de situationer, hvor perioden på seks måneder vil være utilfredsstillende kort, […] vil der i almindelighed kunne dispenseres i medfør af bestemmelsen i stk. 2, hvori det bestemmes, at en tilladelse ikke skal anses for bortfaldet, hvis udlændingen har bevaret en væsentlig tilknytning til landet, eller når andre særlige grunde taler derfor. Denne regel har været anvendt i tilfælde, hvor det er godtgjort, at udlændingen har **haft til hensigt at vende tilbage til Danmark inden seks måneder**, men er blevet **forhindret i at rejse hertil på grund af sygdom eller visse andre uforudsete hindringer.** Man har endvidere anvendt den i tilfælde, hvor udlændingen **før udrejsen har henvendt sig til udlændingemyndighederne og ansøgt om bevarelse af opholdstilladelsen**, uanset at opholdet i udlandet forventes at ville vare mere end 6 måneder, f.eks. med henblik på uddannelse, midlertidig forflyttelse og andre midlertidige arbejdsforhold. Bestemmelsen muliggør også, at en **udlænding med væsentlig tilknytning her til landet vil kunne få en forlænget frist til at tage stilling til spørgsmålet om varig tilbagevenden** til hjemlandet eller bosættelse i et andet land."

Er *ansøgning om dispensation indgivet før udrejsen* gives der som hovedregel dispensation fra bortfald, såfremt opholdet i udlandet tjener et velbegrundet formål som eksempelvis uddannelse, arbejde, au-pair ophold, udstationering for eller ansættelse ved en dansk myndighed, en herværende virksomhed, en forskningsinstitution eller en international, humanitær eller religiøs organisation eller pasning af nære familiemedlemmer, der er syge.

Er *ansøgning om dispensation indgivet efter udrejsen, når bortfaldsvirkningen er indtrådt*, vil der kunne gives dispensation, hvor det må anses for godtgjort, at udlændingen har haft til hensigt at vende tilbage til Danmark inden udløbet af fristen på seks henholdsvis 12 måneder, men er blevet forhindret heri på grund af sygdom eller andre uforudsete hindringer. Endvidere vil der kunne gives dispensation under udlændingens ophold i udlandet, såfremt udlandsopholdet er påbegyndt som led i et velbegrundet formål, og dette formål har været eksisterende helt frem til det tidspunkt, hvor udlændingen igen ønsker at indrejse i Danmark.

I sager, hvor der først søges om dispensation efter udrejsen, vil der i sagens natur stilles øgede bevismæssige krav til udlændingen, idet det vil skulle dokumenteres, at et allerede eksisterende udlandsophold er påbegyndt som led i et velbegrundet formål, og at dette formål har været eksisterende helt frem til det tidspunkt, hvor udlændingen igen ønsker at indrejse og tage fast ophold i Danmark. Der vil i givet fald kunne være behov for at fremlægge kontrakter, lønsedler, dokumentation for udenlandsk studieaktivitet mv.

Som eksempel fra beretningsåret på en sag om dispensation fra bortfald, hvor det illustreres, hvordan de ovenfor beskrevne momenter indgår i nævnets vurdering, kan nævnes følgende afgørelse:

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en statsløs palæstinenser fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk [etnicitet] og sunnimuslim fra [by], Syrien. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2014, og at han [i vinteren 2014/2015] blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [i sommeren] 2016 udrejste til Syrien. Klageren udrejste for at tage ophold i Syrien på grund af sin ægtefælles mors død, og idet klageren havde det psykisk dårligt i Danmark. Klageren udrejste [i sommeren] 2016 frivilligt sammen med sin ægtefælle og deres [antal] børn til Syrien, hvor han tog bopæl og fik arbejde. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren ved at tage varigt ophold i sit hjemland har opgivet sin bopæl i Danmark. Klageren har opholdt sig i Syrien i mere end [7-9] år, da han [i foråret] 2024 ansøgte om at kunne

rejse tilbage til Danmark sammen med sin familie. Klagerens henvendelse må betragtes som en ansøgning om dispensation fra bortfald af hans opholdstilladelse af [vinteren 2014/2015]. [I efteråret] 2024 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1 og stk. 4, idet klageren havde opgivet sin bopæl i Danmark, havde opholdt sig uden for Danmark i mere end 6 på hinanden følgende måneder, og at han frivilligt havde taget bopæl i Syrien. Klageren udrejste frivilligt til Syrien [i sommeren] 2016 sammen med sin ægtefælle og deres [antal] børn, som i efteråret 2015 var blevet familiesammenført til ham. Han har siden haft egen bopæl og været i beskæftigelse i Syrien i de efterfølgende [7-9] år. Klagerens opholdstilladelse er derfor bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1 og stk. 4, som angivet af Udlændingestyrelsen. Under disse omstændigheder er klagerens oprindelige opholdstilladelse således bortfaldet på det tidspunkt, hvor han [i foråret] 2024 ansøgte om tilladelse til at rejse tilbage til Danmark i henhold til hans oprindelige opholdstilladelse. Der er ikke oplyst omstændigheder, som kan begrunde, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. Der er ingen oplysninger om, at klageren på noget tidligere tidspunkt end efter forløbet af disse [7-9] år har været forhindret i at søge om tilbagerejse, ligesom han ikke i denne periode har haft kontakt til de danske asylmyndigheder med henblik på at genindrejse i Danmark. Den omstændighed, at klageren angiveligt har været forhindret i at rejse tilbage til Danmark som følge af covid-19 pandemien og et jordskælv i [by] i Syrien kan ikke føre til nogen anden vurdering. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, hvorvidt en afgørelse om bortfald af klagerens opholdstilladelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. Klageren har i perioden på omkring halvandet år fra [efteråret] 2014 til [sommeren] 2016, hvor han har opholdt sig i Danmark, været tilknyttet en sprogskole, men ikke haft beskæftigelse. Han har i perioden modtaget kontanthjælp fra [foråret] 2015 til og med [sommeren] 2016. Han har siden [efteråret] 2015 boet sammen med sin syriske ægtefælle og deres [antal] børn, som blev familiesammenført til ham, men som han udrejste med til Syrien omkring 8 måneder senere. Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt bortfald af klagerens opholdstilladelse må anses at være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om ret til familieliv og privatliv bemærker nævnet, at klagerens familieliv i Danmark alene har bestået i det forhold, at han i en periode på omkring 8 måneder har boet sammen med sin sammenførte familie, som han herefter valgte at udrejse sammen med. En afgørelse om bortfald af klagerens opholdstilladelse vil dermed ikke udgøre noget indgreb i klagerens ret til familieliv i strid med EMRK artikel 8. Efter en samlet vurdering af klagerens forhold vurderes et bortfald af klagerens opholdstilladelse ikke at udgøre en krænkelse af klagerens ret til privatliv efter EMRK artikel 8. Nævnet her herved lagt vægt på, at klageren indrejste i Danmark som [35-40 årig] , og at han alene har haft ophold i Danmark i omkring halvandet år inden han

valgte at rejse tilbage til Syrien. Efter en samlet vurdering af klagerens forhold, herunder hans familiemæssige tilknytning til Syrien, hvor han har sin ægtefælle og deres [antal] børn, er hans tilknytning til Syrien væsentlig større end til Danmark. Bortfald af klagerens opholdstilladelse vil derfor ikke være i strid med klagerens ret til privatliv. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2025/11

Der kan endvidere henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 302 ff., nævnte afgørelser, Syri/2023/40 og Soma/2023/14, samt den i formandskabets 31. beretning (2022), side 350 ff., nævnte afgørelse, Irak/2022/27.

Meddeler udlændingemyndighederne dispensation fra bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17, stk. 2, gives denne for den ansøgte periode, dog for en periode på højst fire år regnet fra udrejsedatoen og efter en konkret vurdering. Afgørelsen af, for hvilken periode der skal meddeles dispensation fra bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17, stk. 2, beror således på en konkret og skønsmæssigt præget vurdering, hvori blandet andet indgår længden og karakteren af dispensationsårsagen samt udlændingens samlede ophold her i landet og udlændingens familiemæssige og anden tilknytning til Danmark.

I tilfælde, hvor der efter ansøgning gives dispensation fra bortfaldsreglerne, bortfalder udlændingens opholdstilladelse ex lege, såfremt den pågældende ikke inden dispensationens udløb på ny indrejser og tager fast ophold i Danmark, medmindre der inden udløbet søges og opnås yderligere dispensation fra bortfald.

Som eksempel på en sag, hvor klageren har indgivet ansøgning om forhåndsdispensation fra bortfald forud for udrejsen henvises til den i formandskabets 28. beretning (2019), side 450 f., nævnte afgørelse Iran/2019/174.

Kapitel 7

Udelukkelse fra opholdstilladelse på grund af kriminalitet

7.1 Betydningen af kriminelle forhold

Hvis en udlænding forud for sin indrejse i Danmark har begået kriminalitet, kan dette få betydning for vurderingen af, om den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det samme gælder, hvis en udlænding som følge af kriminalitet begået her i landet er blevet udvist ved dom og meddelt indrejseforbud. Spørgsmålene reguleres af flygtningekonventionens artikel 1 F og udlændingelovens § 10.

Kriminalitet begået efter, at den pågældende er blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning, kan medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens regler herom. Spørgsmålet om, hvorvidt en udsendelse af den pågældende til hjemlandet vil være i strid med udlændingelovens § 31, kan indbringes for asylmyndighederne i medfør af udlændingelovens § 49 a.

Endelig kan kriminalitet begået i udlandet medføre, at en meddelt opholdstilladelse inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3.

7.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes ("refouleres") til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Bestemmelsen er gældende for enhver udlænding, og forbuddet mod udsendelse er absolut. Ved anvendelsen af bestemmelsen skal blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves.

Det bemærkes, at Flygtningenævnet i den forbindelse alene kan tage stilling til forhold af asylrelevant karakter, det vil sige spørgsmål om forfølgelse eller overgreb. Det falder således uden for Flygtningenævnets kompetence at behandle spørgsmål om, hvorvidt der f.eks. på grund af helbredsmæssige forhold foreligger sådanne humanitære grunde, der indebærer, at udsendelse af en udlænding til hjemlandet vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at udlændingelovens §

31 derfor vil være til hinder for udsendelse. Denne kompetence henhører under Udlændinge- og Integrationsministeriet samt Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet.

For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager, hvor der er henvist til helbredsmæssige forhold, kan der henvises til afsnit 4.6. Der kan endvidere henvises til afgørelsen Maure/2021/1, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsflygtninge), ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionens artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1. Beskyttelsen efter udlændingelovens § 31, stk. 2, er således – i modsætning til beskyttelsen efter § 31, stk. 1 – ikke absolut.

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes, hvis vedkommende ikke udrejser frivilligt.

Forbuddet mod refoulement får betydning i de sager, hvor udlændingen isoleret set opfylder betingelserne for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men hvor den pågældende på grund af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F eller på grund af begået kriminalitet er udelukket fra at få opholdstilladelse eller mister opholdstilladelsen i forbindelse med udvisning. Dette indebærer, at udlændingen ikke har lovligt ophold og derfor skal udrejse, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 1. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, kan myndighederne imidlertid i almindelighed ikke gennemtvinge udrejsen på grund af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, og resultatet bliver, at udlændingen forbliver her i landet på såkaldt tålt ophold.

De nærmere vilkår for det tålte ophold, herunder afgørelser om opholdssted og meldepligt, fastsættes af Udlændingestyrelsen og Hjemrejsestyrelsen.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, kan der henvises til de i afsnit 7.6 og 7.7 nævnte afgørelser.

7.2.1 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 er i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis tillagt eksterritorial virkning, hvilket indebærer, at udsendelse af en udlænding efter omstændighederne kan medføre, at den udsendende stat ifalder ansvar efter artikel 3. Bestemmelsen anses for krænket, hvis staten gennemfører en udsendelse til et land, hvor der er vægtige grunde til at antage, at udlændingen udsættes for en reel risiko for at blive underkastet en behandling, der er i strid med artikel 3. Hvis der foreligger en sådan risiko, følger det af artikel 3, at medlemsstaten har pligt til ikke at udsende udlændingen til denne stat.

Domstolen har fastslået, at beskyttelsen i henhold til artikel 3 er absolut og beskytter enhver, uanset kriminelle aktiviteter begået i udlandet eller værtslandet og uanset den eventuelle fare for den nationale sikkerhed, som den pågældendes tilstedeværelse måtte udgøre. Beskyttelsen i henhold til artikel 3 er således mere vidtgående end beskyttelsen i henhold til flygtningekonventionens artikel 33, se herom i afsnit 7.2.2 straks nedenfor.

I sagen Saadi mod Italien (application no. 37201/06) gav Menneskerettighedsdomstolen klageren medhold i sin klage. Domstolen fastslog, at da forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf er absolut uden hensyn til en persons opførsel, er arten af den lovovertrædelse, som klageren angiveligt har begået, irrelevant i relation til artikel 3 (præmis 127). En persons opførsel kan, uanset hvor uønsket eller farlig den er, ikke tages i betragtning ved vurderingen efter artikel 3, og beskyttelsen efter artikel 3 er således bredere end beskyttelsen efter artikel 32 og 33 i flygtningekonventionen (præmis 138). Domstolen afviste endvidere en påstand om, at der må kræves en højere grad af bevis for, at der foreligger en reel risiko for tortur ved tvangsmæssig udsendelse, når den pågældende findes at udgøre en alvorlig trussel mod samfundet, eftersom risikovurderingen er uafhængig heraf (præmis 139), samt at den fremsatte påstand er uforenelig med den absolutte karakter af beskyttelsen i henhold til artikel 3 (præmis 140). Dommen er nærmere omtalt i det af Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside www.fln.dk.

Domstolen gav tilsvarende klageren medhold i sagen A. mod Nederlandene (application no. 4900/06). Klageren, som var libysk statsborger, var erklæret uønsket i Nederlandene (exclusion order) under henvisning til, at han ifølge en rapport udarbejdet af den nederlandske sikkerhedstjeneste udgjorde en fare for statens sikkerhed. Domstolen fandt det ikke sandsynliggjort, at klageren var kommet i de libyske myndigheders søgelys som følge af sine påståede oppositionsaktiviteter forud for sin udrejse af Libyen (præmis 147). Om risikoen for at blive tilbageholdt i Libyen som følge af en straffesag

i Nederlandene for mistanke om medlemskab af en islamisk ekstremistisk gruppe bemærkede Domstolen, at klageren var blevet frikendt for sigtelserne, men at retssagen imidlertid havde tiltrukket sig betydelig opmærksomhed i medierne, hvor også klagerens navn og nationalitet var blevet afsløret, ligesom den libyske repræsentation i Nederlandene var blevet orienteret om frihedsberøvelse af klageren med henblik på udsendelse (præmis 148). Domstolen bemærkede, at det fremgik af baggrundsmateriale vedrørende Libyen, at de libyske myndigheder har et godt indblik i libyske statsborgeres aktiviteter og kontakter i udlandet. På den baggrund og henset til den strenge indrejsekontrol ved indrejse i Libyen fandt Domstolen det tilstrækkeligt sandsynliggjort i relation til artikel 3, at klageren ville blive identificeret og tilbageholdt med henblik på afhøring efter sin ankomst til Libyen, hvilket indebar en reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 af de libyske myndigheder (præmis 149). Domstolen fandt derfor, at udsendelse af klageren til Libyen ville være i strid med artikel 3. Dommen er nærmere omtalt i det ovennævnte notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside www.fln.dk.

7.2.2 Flygtningekonventionens artikel 32 og 33

Efter flygtningekonventionens artikel 32, stk. 1, må en stat ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på statens område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1, må ingen stat på nogen som helst måde udvise eller afvise ("refoulere") en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan beskyttelsen i stk. 1 ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

EU-Domstolen har i tre domme af 6. juli 2023 givet fortolkningsbidrag til forståelsen af "endelig dom for en særlig farlig forbrydelse" og "fare for samfundet" i det land, hvor den pågældende befinder sig. Der kan henvises til afsnit 7.2.3 straks nedenfor.

Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, stk. 1, er absolut og derved mere vidtgående end refoulementsforbuddet i flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Det indebærer, at en udlænding, der isoleret set ville kunne udsendes efter flygtningekon-

ventionens artikel 33, stk. 2, ikke vil kunne udsendes, hvis udsendelsen vil være i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

7.2.3 Begreberne "særlig grov forbrydelse" og "fare for samfundet"

EU-Domstolen har den 6. juli 2023 i sagerne C-8/22, C-402/22 og C-663/21 afsagt dom i tre præjudicielle forelæggelser indgivet af forvaltningsdomstole i henholdsvis Belgien, Nederlandene og Østrig. De præjudicielle spørgsmål i sagerne vedrørte blandt andet fortolkningen af artikel 14, stk. 4, litra b, i kvalifikationsdirektivet (2011/95), herunder den vurdering medlemsstater skal foretage, når de skal tage stilling til, om en tredjelandsstatsborger efter endelig dom for en særlig grov forbrydelse udgør en fare for samfundet.

Indholdet i artikel 14, stk. 4, litra b, i direktivet svarer i det væsentlige til flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, (præmis 35 i C-8/22 og C-663/21). I dommen C-663/21 sammenfatter EU-Domstolen sine betragtninger fra C-8/22 og C-402/22. Domstolen udtalte i C-663/21 sammenfattende, at det følger af præmisserne 27-42 i C-8/22, at der i vurderingen af, om en tredjelandsstatsborger efter endelig dom for en særlig grov forbrydelse udgør en fare for samfundet, er tale om to særskilte betingelser, som begge skal være opfyldt (præmis 28).

Videre udtalte Domstolen i C-663/21 med henvisning til præmisserne 23-47 i C-402/22, at der ved vurderingen af, om en forbrydelse er "en særlig grov forbrydelse" blandt andet kan lægges vægt på strafferammen, den idømte straf, forbrydelsens art, eventuelle skærpende eller formildende omstændigheder ved den begåede forbrydelse, hvorvidt den nævnte forbrydelse er begået forsætligt eller ej, arten og omfanget af forbrydelsens skadeforvoldelse samt proceduren, der anvendes til at straffe forbrydelsen (præmis 30). Domstolen udtalte i forlængelse heraf og med henvisning til præmis 39 i C-402/22, at "en særlig grov forbrydelse" ikke kan udgøres af en kumulation af flere særskilte forbrydelser, hvoraf ingen i sig selv udgør en særlig grov forbrydelse (præmis 31).

Endelig udtalte Domstolen med henvisning til præmisserne 46-65 i C-8/22, at det for så vidt angår betingelsen om, at den pågældende skal udgøre en fare for samfundet, kræves, at pågældende udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig fare for en grundlæggende samfundsinteresse i den medlemsstat, som vedkommende befinder sig i, og at det i forbindelse med vurderingen af, om denne fare foreligger, påhviler den kompetente myndighed at foretage en vurdering af alle de særlige omstændigheder i sagen (præmis 32). I forlængelse heraf udtalte Domstolen med henvisning til præmisserne 66-70 i C-8/22, at de nationale myndigheder ved farevurderingen skal foretage en proportionalitetsafvejning mellem på den ene side den fare, som den pågældende udgør

for en grundlæggende samfundsinteresse, og på den anden side de rettigheder, som ifølge kvalifikationsdirektivet skal sikres personer med flygtningestatus (præmis 33).

EU-Domstolens praksis vedrørende kvalifikationsdirektivet er, som følge af Danmarks retsforbehold på retlige og indre anliggender, ikke bindende, men udgør et fortolkningsbidrag til Flygtningenævnets anvendelse af flygtningekonventionen.

For eksempler på Flygtningenævnets vurdering af, om der er tale om en særlig farlig forbrydelse, samt hvorvidt udlændingen må betragtes som en fare for samfundet, kan der henvises til de i afsnit 7.6 og 7.7 nævnte afgørelser.

7.2.4 Afgørelse om tilbagesendelse for udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, jf. § 31, men som er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1-2 og 4-6

EU-Domstolens dom af 6. juli 2023 i sagen C-663/21 indeholder en fortolkning af artikel 5 i udsendelsesdirektivet (2008/115/EF), der blandt andet omhandler medlemsstaternes pligt til ved gennemførelse af direktivet, herunder ved en afgørelse om tilbagesendelse, at respektere non-refoulement-princippet.

Domstolen udtalte, at artikel 5 i direktivet skal fortolkes således, at den er til hinder for vedtagelse af en tilbagesendelsesafgørelse over for en tredjelandsstatsborger, når det er godtgjort, at udsendelse af tredjelandsstatsborgeren til det påtænkte tredjeland på ubestemt tid vil være i strid med refoulementsforbuddet (præmis 52).

Udlændinge- og Integrationsministeriet tilkendegav primo december 2023 over for Folketinget og Flygtningenævnet, at dommen efter ministeriets umiddelbare opfattelse indebærer, at der ikke kan fastsættes en udrejsefrist for udlændinge, som i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1-2 og 4-6, er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse, og som ikke kan udsendes som følge af refoulementsforbuddet, jf. udlændingelovens § 31, det vil sige udlændinge, der er henvist til såkaldt tålt ophold. Ministeriet oplyste endvidere, at ministeriet ville foretage en nærmere vurdering af konsekvenserne af dommen.

Udlændinge, der er udelukket efter udlændingelovens § 10, stk. 3 (dømt for kriminalitet begået i Danmark), er for Danmarks vedkommende ikke omfattet af dommen, idet udsendelsesdirektivet ikke finder anvendelse på denne gruppe udlændinge, da Danmark ved implementeringen af direktivet har valgt at anvende undtagelsesbestemmelserne i direktivets artikel 2, stk. 2, litra a og b.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg besluttede på et ekstraordinært møde den 18. december 2023, at nævnet i allerede afgjorte sager, hvor ansøgeren efter udlændingelovens § 10, stk. 1-2 og 4-6, af nævnet var blevet udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse og ikke kunne udsendes som følge af refoulementsforbuddet, jf. udlændingelovens § 31, skulle udsætte udrejsefristen på en nærmere afklaring af konsekvenserne af dommen.

Der var i udvalget endvidere enighed om at fortsætte behandlingen af verserende sager, hvor problemstillingen kunne blive aktualiseret. Koordinationsudvalget udtalte i forlængelse heraf, at såfremt det enkelte nævn måtte finde, at ansøgeren efter en konkret vurdering ikke var omfattet af udlændingelovens § 7, jf. § 31, kunne der meddeles afslag på asyl, da sagen ikke var omfattet af anvendelsesområdet for dommen. Hvis nævnet måtte finde, at ansøgeren var omfattet af § 7, jf. § 31, og at der ikke var grundlag for at udelukke, kunne der meddeles opholdstilladelse. Fandt nævnet derimod, at ansøgeren skulle udelukkes efter udlændingelovens § 10, stk. 1-2 og 4-6, skulle nævnet udsætte afgørelsen af sagen på den nærmere afklaring af konsekvenserne af dommen.

På baggrund af koordinationsudvalgets beslutning udsatte Flygtningenævnet udrejsefristen for 13 personer, hvis sager allerede var afgjort, og hvor nævnet havde fundet de pågældende omfattet af udlændingelovens § 7, jf. § 31, men udelukket fra beskyttelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1-2 og 4-6.

På et møde den 28. november 2024 besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg blandt andet i lyset af EU-Domstolens dom af 17. oktober 2024 i sag C-156/23 at fastholde udvalgets beslutning af 18. december 2023 og dermed som ovenfor beskrevet fortsætte behandlingen af sager, hvor problemstillingen kunne blive aktualiseret.

Forud for et møde den 21. august 2025 i Flygtningenævnets koordinationsudvalg modtog Flygtningenævnet et notat udarbejdet af Udlændinge- og Integrationsministeriet om fortolkningen af EU-Domstolens dom af 6. juli 2023 i sagen C-663/21 og dennes betydning for dansk ret vedrørende meddelelse af tilbagesendelsesafgørelser. På mødet den 21. august 2025 drøftede koordinationsudvalget på ny EU-Domstolens dom. Koordinationsudvalget bemærkede, at det følger af udlændingelovens § 49 b, stk. 1, at Udlændingestyrelsen hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning til det, skal undersøge, om der er grundlag for fortsat at undlade udsendelse med henvisning til refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, og at der efter dansk ret således ikke ses at være tale om afgørelser på "ubestemt tid" i sager, hvor nævnet træffer afgørelse om at udelukke en ansøger efter udlændingelovens § 10. På denne baggrund fandt koordinationsudvalget, at dommen ikke er til hinder for, at der på ny træffes tilbagesendelsesafgørelser i overensstemmelse med nævnets tidligere praksis i sager om udlændinge, der isoleret

set er omfattet af udlændingelovens § 7, men udelukket fra beskyttelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1-2 og 4-6.

I perioden fra EU-Domstolen afsagde dom i juli 2023 og frem til mødet i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 21. august 2025 havde nævnet udsat den endelige afgørelse i en enkelt sag på baggrund af koordinationsudvalgets beslutning af 18. december 2023. Koordinationsudvalget besluttede på baggrund af drøftelserne på mødet den 21. august 2025 at ophæve udsættelsen af afgørelsen i denne sag samt at ophæve udsættelsen af udrejsefristen for de ovenfor nævnte 13 personer, hvis sager var afgjort i nævnet.

7.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3

Efter flygtningekonventionens artikel 1 F finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende:

- har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod (litra a);

- har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette (litra b);

- har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger (litra c).

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, udelukkes fra at opnå beskyttelse efter denne bestemmelse.

Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, at en udlænding, der under henvisning til udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, heller ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2 eller 3.

Hvis en asylansøger isoleret set opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, beror det herefter på en konkret vurdering, om den pågældende skal udelukkes fra opholdstilladelse som følge af en af ovennævnte udelukkelsesgrunde. Vurderingen heraf beror først og fremmest på asylansøgerens egen forklaring og fremlagte dokumentation, men også henvendelser fra hjemlandets myndigheder, oplysninger fra andre danske myndigheder, herunder National enhed for Særlig Krimi-

nalitet (NSK), domstolene, henvendelser fra krigsforbrydertribunaler og tredjemands vidneudsagn kan indgå i disse overvejelser.

Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 562 f., nævnte afgørelse Iran/2019/63, hvor ansøgeren blev anholdt, idet han ifølge en international efterlysning var efterlyst for drab, røveri og ulovlig våbenbesiddelse i sit hjemland, og den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 279 ff., nævnte afgørelse Tyrkiet/2011/2, hvor Udlændingestyrelsen via Justitsministeriet modtog oplysning om en dom afsagt i et andet europæisk land. I begge tilfælde gav oplysningerne anledning til en vurdering af, om de pågældende skulle udelukkes.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet på baggrund af ansøgerens forklaring fandt, at sagen burde hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på en vurdering i to instanser af spørgsmålet om udelukkelse, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 338 ff., nævnte afgørelse Libyen/2011/1, hvor Flygtningenævnet på et nævnsmøde i 2010 hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet nævnet isoleret set fandt ansøgeren omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men fandt, at oplysningerne i sagen gav anledning til overvejelser om anvendelsen af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, hvilket der ikke var taget stilling til i Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingestyrelsen meddelte herefter ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Flygtningenævnet stadfæstede i juni 2011 Udlændingestyrelsens afgørelse.

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 301 f., nævnte afgørelse Afg/2012/23, hvor ansøgeren under sagens behandling havde oplyst at have haft en profileret stilling i Hezb-e Islami og omfattende aktiviteter i forbindelse hermed. Under behandlingen i nævnet i 2011 besluttede nævnet under henvisning hertil at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet Udlændingestyrelsen ikke havde forholdt sig til spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren måtte være omfattet af udelukkelsesgrundene. Efter fornyet behandling i Udlændingestyrelsen blev sagen behandlet på et nævnsmøde i 2012, hvor nævnet fandt, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at han var udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a).

Det fremgår af UNHCR's Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 18, at det er en forudsætning for anvendelse af udeluk-

kelsesgrundene, at der er påvist et individuelt ansvar for en forbrydelse omfattet af artikel 1 F.

Om bedømmelse af en persons individuelle handlinger fremgår af UNHCR's Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 51, at "In general, individual responsibility, and therefore the basis for exclusion, arises where the individual committed, or made a substantial contribution to, the criminal act, in the knowledge that his or her act or omission would facilitate the criminal conduct. Thus, the degree of involvement of the person concerned must be carefully analyzed in each case …. Apart from actual commission of the crime, criminal acts may include ordering, solicitation, inducement, aiding, abetting, contribution to a common purpose, attempts and, in the case of genocide, incitement to commit a crime.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til, om ansøgeren skulle udelukkes i medfør af § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a), kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 414 f., nævnte afgørelse Syri/2017/25, den i formandskabets 24. beretning (2015), side 508 ff., nævnte afgørelse Syri/2015/99 samt den i formandskabets 22. beretning (2013), side 379 ff., nævnte afgørelse Afg/2013/33.

Anvendelsesområdet for bestemmelsen i flygtningekonventionens artikel 1 F (b) er gennemgået nærmere i Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning (2005), afsnit 7.3.1 "Alvorlige ikke-politiske forbrydelser, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b)". Som anført i 14. beretning, afsnit 7.3.1.1 "Alvorlig", fremgår det af UNHCR's Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 38-40, at formålet med bestemmelsen ikke er at udelukke en person med behov for beskyttelse alene på grund af en mindre forbrydelse. Vurderingen af, hvornår en forbrydelse kan anses for at være alvorlig, skal vurderes efter internationale standarder, og i den forbindelse er følgende faktorer relevante:

- hvilken gerning er begået
- hvilken skade blev forvoldt ved den pågældende gerning
- efter hvilken procedure vil gerningen blive retsforfulgt
- hvilken straf vil den pågældende gerning kunne medføre
- ville gerningen efter de fleste retssystemer blive vurderet som alvorlig.

Der kan tillige henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 14.

Ministerkomitéen under Europarådet har i sin anbefaling, Rec(2005)6 of the Committee of Ministers to member states on exclusion from refugee status in the context of Article 1 F of the Convention relating to the Status of Refugees of 28 July 1951, af 23. marts 2005, pkt. 1.e., peget på de samme faktorer som relevante ved vurderingen af, om en ikke-politisk forbrydelse kan anses for "alvorlig" i artikel 1 F (b)'s forstand.

UNHCR har i Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 155, foretaget en afgrænsning, hvorefter en "alvorlig" forbrydelse må medføre dødsstraf eller udgøre en anden meget alvorlig strafbar handling, mens mindre lovovertrædelser, som medfører en moderat straf, ikke er grundlag for udelukkelse i henhold til artikel 1 F (b).

UNHCR nævner i baggrundsnoten som eksempler på alvorlige forbrydelser drab, voldtægt, brandstiftelse og væbnet røveri. Andre forbrydelser vil ligeledes kunne betragtes som alvorlige, hvis der er brugt farlige våben, er sket alvorlig legemsskade eller der er bevis for alvorlig kriminel fortid.

Hvad angår den nedre afgrænsning nævner UNHCR i baggrundsnoten, at småkriminalitet, f.eks. småtyverier eller besiddelse af narkotika til eget forbrug, ikke kan karakteriseres som en alvorlig forbrydelse.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til, om ansøgeren skulle udelukkes i medfør af § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), kan der henvises til Afgh/2025/2 og Irak/2025/2, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Der kan derudover henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 359 ff., nævnte afgørelse Syri/2022/44, til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 352, nævnte afgørelse Erit/2020/6 og de i formandskabets 28. beretning (2019), side 562 ff., nævnte afgørelser Iran/2019/63 og Erit/2019/5.

UNHCR har gennemgået artikel 1 F's generelle anvendelsesområde i Statement on Article 1 F of the 1951 Convention issued in the context of the preliminary ruling references to the Court of Justice of the European Communities from the German Federal Administrative Court regarding the interpretation of Articles 12(2)(b) and (c) of the

Qualification Directive af juli 2009. Spørgsmålet forelagt af den tyske forbundsforvaltningsdomstol i den præjudicielle sag vedrørte betingelserne for at udelukke personer, som er medlemmer af eller støtter den væbnede kamp udført af terrororganisationer, efter kvalifikationsdirektivet.

Det fremgår af pkt. 2.2.1 Seriousness of the acts covered by Article 1 F, at "All the types of criminal acts leading to exclusion under Article 1F of the 1951 Convention involve a high degree of seriousness. This is obvious regarding Article 1F(a) and (c), which address acts of the most egregious nature such as "war crimes" or "crimes against humanity" or "acts contrary to the purposes and principles of the United Nations". In light of its context and the object and purpose of the exclusion grounds highlighted above, a "serious non political crime" covered by Article 1F(b) must also involve a high threshold of gravity. Consequently, the nature of an allegedly excludable act, the context in which it occurred and all relevant circumstances of the case should be taken into account to assess whether the act is serious enough to warrant exclusion within the meaning of Article 1F(b) and 1F(c)."

EU-Domstolen afsagde den 31. januar 2017 dom i sagen C-573/14 angående en anmodning om en præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Belgien) vedrørende fortolkningen af artikel 12, stk. 2, litra c, og artikel 12, stk. 3, i Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse. Artikel 12, stk. 2, litra c, i direktiv 2004/83 svarer i det væsentlige til flygtningekonventionens artikel 1 F (c), hvorefter konventionen ikke finder anvendelse på en person, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers (i det følgende FN) mål og grundsætninger. Domstolen udtalte blandt andet, at begrebet "handlinger, der er i strid med FN's mål og grundsætninger" i flygtningekonventionens artikel 1 F (c) og i artikel 12, stk. 2, litra c, i direktiv 2004/83 ikke kan fortolkes således, at det er begrænset til begåelse af terrorhandlinger som nærmere defineret i Sikkerhedsrådets resolutioner (præmis 48) eller – så meget desto mindre – som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 1, og derfor heller ikke således, at det kræves, at der foreligger en straffedom for en sådan handling (præmis 49).

EU-Domstolen udtalte videre, at anvendelsen af udelukkelsesgrunden i artikel 12, stk. 2, litra c, i direktiv 2004/83 ikke kan begrænses til de egentlige gerningsmænd til terrorhandlinger, men at den også kan udstrækkes til at omfatte personer, der giver sig af med rekruttering, organisering og transport af samt tilvejebringelse af udstyr til personer, der tager til en anden stat end den stat, hvor de har bopæl eller er statsborgere, i den hensigt at begå, organisere eller forberede terrorhandlinger (præmis 69). Af bestem-

melsens stk. 2, litra c, sammenholdt med stk. 3 fremgår endvidere, at udelukkelsen i stk. 2, litra c, også finder anvendelse på personer, der har anstiftet til handlinger, der er i strid med FN's mål og grundsætninger, eller som på anden måde har deltaget i sådanne handlinger. Anvendelsen af bestemmelserne sammenholdt med hinanden kræver ikke, at den omhandlede person har anstiftet til en terrorhandling eller på anden måde har deltaget i begåelsen af en sådan handling (præmis 70 sammenholdt med præmis 48). Deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter kan således omfatte et bredt spektrum af adfærd af varierende grovhed. Under disse omstændigheder kan den kompetente myndighed i den berørte medlemsstat kun anvende artikel 12, stk. 2, litra c, efter i hvert enkelt tilfælde at have foretaget en vurdering af de nøjagtige faktiske omstændigheder, som den har kendskab til, med henblik på afgørelsen af, om der er tungtvejende grunde til at antage, at de handlinger, den pågældende har foretaget, er omfattet af udelukkelsesgrunden.

Domstolen udtalte endelig, at artikel 12, stk. 2, litra c, og artikel 12, stk. 3, i direktiv 2004/83 skal fortolkes således, at handlinger, der udgør deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter, som dem, indstævnte i hovedsagen var blevet dømt for at have begået, kan begrunde udelukkelse fra at blive anerkendt som flygtning, selv om det ikke er godtgjort, at den berørte person har begået, forsøgt at begå eller truet med at begå en terrorhandling som nærmere defineret i FN's Sikkerhedsråds resolutioner. Ved den individuelle vurdering af de faktiske omstændigheder med henblik på at afgøre, om der er tungtvejende grunde til at antage, at en person har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med FN's mål og grundsætninger, eller har anstiftet eller på anden måde deltaget i sådanne handlinger, har den omstændighed, at denne person er blevet dømt ved retterne i en medlemsstat for deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter, en særlig betydning, ligesom konstateringen af, at nævnte person var et ledende medlem af denne gruppe, uden at det er nødvendigt at godtgøre, at denne person selv har anstiftet til eller på anden måde har deltaget i en terrorhandling.

For en mere udførlig gennemgang af dommen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 514 ff.

Som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender er Danmark ikke bundet af Rådets vedtagelse af foranstaltninger vedrørende det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. EU-Domstolens afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv nr. 2004/83/EF af 29. april 2004 finder derfor ikke direkte anvendelse i Danmark. Flygtningenævnet inddrager imidlertid ved anvendelsen af flygtningekonventionen fortolkningsbidrag fra andre nationale og inter-

nationale organer på området, hvis retsopfattelse vil kunne indgå i grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser.

Det fremgår både af UNHCR's guidelines pkt. 24, baggrundsnoten pkt. 76-78 og af UNHCR's ovennævnte statement, at udelukkelsesgrundene skal anvendes på en måde, der er forenelig med de overliggende humanitære mål og hensigter med flygtningekonventionen, og at der således skal foretages en proportionalitetsafvejning mellem på den ene side forbrydelsens grovhed og på den anden side konsekvenserne af udelukkelse, herunder især graden af den frygtede forfølgelse.

Om anvendelsen af udelukkelsesgrundene, herunder udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), i sager, hvor det kriminelle forhold er begået af børn under den kriminelle lavalder, og hvor der derfor gør sig nogle særlige forhold gældende, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 310 f., nævnte afgørelse Afg/2012/30 samt til formandskabets 20. beretning (2011), side 282 ff., og de deri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46.

Det fremgår af UNHCR's håndbog pkt. 141, at forhold, som fører til udelukkelse efter blandt andet artikel 1 F, sædvanligvis vil fremkomme i løbet af den proces, hvorunder en persons flygtningestatus fastlægges. Det kan imidlertid også forekomme, at faktuelle oplysninger, som begrunder udelukkelse, først bliver kendt, efter at en person er blevet anerkendt som flygtning. I sådanne tilfælde vil udelukkelsesbestemmelsen normalt være grundlag for at ophæve den tidligere trufne afgørelse.

Der kan tillige henvises til UNHCR's guidelines pkt. 6 og baggrundsnote pkt. 13-16.

I overensstemmelse hermed fremgår det af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, at en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.

I forbindelse med sager om inddragelse, hvor der foreligger oplysninger om forhold, som efter udlændingelovens § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, skal opholdstilladelsen inddrages, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 19 a, stk. 3.

Som eksempel på en sag vedrørende inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 1, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 279 ff., nævnte afgørelse Tyrkiet/2011/2.

7.4 Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved National enhed for Særlig Kriminalitet (NSK)

7.4.1 Anmeldelse af sager til NSK

National enhed for Særlig Kriminalitet (NSK) varetager opgaven vedrørende internationale straffesager, herunder sager om folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden, krigsforbrydelser, terrorhandlinger og andre alvorlige forbrydelser begået i udlandet. Formålet med NSK's arbejde er at sikre, at disse forbrydere ikke finder fristed i Danmark, og at få forholdene undersøgt af politiet, således at forbryderne bliver retsforfulgt og straffet, hvis der er grundlag for det.

Efter udlændingelovens § 45 c kan udlændingemyndighederne uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter udlændingeloven eller hjemrejseloven til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

I sager, hvor en asylansøger er anmeldt til NSK, og hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgeren isoleret set må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, vil de forhold, der ligger til grund for anmeldelsen, efter omstændighederne kunne medføre, at nævnet vil anse den pågældende for at være omfattet af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F. En sådan udlænding vil derfor blive meddelt afslag på asyl og blive pålagt at udrejse. På grund af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 vil den pågældende imidlertid ofte ikke kunne udsendes tvangsmæssigt, og resultatet vil således, såfremt den pågældende ikke udrejser frivilligt, være et såkaldt tålt ophold.

7.4.2 Resultatet af NSK's efterforskning

Når NSK har afsluttet den strafferetlige efterforskning, får den anmeldende myndighed underretning om sagens udfald.

Har sagen været behandlet i Flygtningenævnet, er det nævnet, der – som den myndighed, der sidst har truffet afgørelse i den pågældende sag – tager stilling til, om resultatet af NSK's efterforskning giver anledning til at genoptage behandlingen af sagen.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet på baggrund af resultatet af Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK's) (nu NSK) efterforskning besluttede at genoptage og hjemvise en sag til fornyet behandling i Udlændingestyrel-

sen, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 445 f., nævnte afgørelse Afg/2014/37.

For en nærmere redegørelse for Flygtningenævnets praksis i sager, hvori Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager (SAIS) (senere SØIK, nu NSK) har afsluttet en strafferetlig efterforskning, henvises til formandskabets 15. beretning (2006), side 118 ff.

7.5 Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og § 19, stk. 2, nr. 3

Hvis en udlænding – uden for anvendelsesområdet for flygtningekonventionens artikel 1 F – har begået kriminalitet i udlandet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2.

Det fremgår således af § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, at en udlænding ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, kan gives opholdstilladelse efter § 7, hvis udlændingen enten uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22 eller 23, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter disse bestemmelser.

Af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001, side 18, fremgår:

> "Der skal efter de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 2-4 – som efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 1 – ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.
>
> Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.
>
> For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde), bemærkes, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.
>
> Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land."

Udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, vil således alene kunne udelukkes fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, da det efter flygtningekonventionen er en betingelse, at udlændingen skal være dømt for den pågældende forbrydelse. Det skal herudover indgå i vurderingen, om forbrydelsen er særlig farlig, samt om udlændingen fremadrettet må betragtes som en fare for samfundet. Se nærmere om begreberne "særlig grov forbrydelse" og "fare for samfundet" i afsnit 7.2.3.

Ved bedømmelsen af, om udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 eller 2, udelukker opholdstilladelse til en udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2 eller 3, skal der derimod ikke foretages en afvejning i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, hvorfor der blandt andet ikke skal foretages en vurdering af, om udlændingen er dømt for en særlig farlig forbrydelse og må betragtes som en fare for samfundet i opholdslandet. Der skal således alene foretages en afvejning mellem de forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen imødekommes.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 512 ff., nævnte afgørelse Afgh/2018/148, den i formandskabets 26. beretning (2017), side 422 ff., nævnte afgørelse Afgh/2017/105, den i formandskabets 25. beretning (2016), side 525 f., nævnte afgørelse Syri/2016/57, samt de i formandskabets 24. beretning (2015), henholdsvis side 64 f. og side 518 f., nævnte afgørelser Ukra/2015/13 og Iran/2015/27.

For så vidt angår anvendelsen af udelukkelsesgrunden i udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2, i sager vedrørende kriminalitet begået af børn under den kriminelle lavalder, hvor der derfor gør sig nogle særlige forhold gældende, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 282 ff., og de heri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46 samt den i formandskabets 21. beretning (2012), side 310 f., nævnte afgørelse Afg/2012/30.

En opholdstilladelse kan i visse tilfælde inddrages, såfremt en udlænding har begået kriminalitet i udlandet efter at være meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1 og 2. En opholdstilladelse kan i visse tilfælde endvidere inddrages, såfremt det efterfølgende konstateres, at der på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen forelå omstændigheder, som ville have udelukket udlændingen fra opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 10, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1 og 2.

I forbindelse med sager om inddragelse, hvor der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, skal opholdstilladelsen inddrages, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 19 a, stk. 3.

Som eksempel på en sag vedrørende inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 340 f., nævnte afgørelse Iran/2021/47.

7.6 Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3

Det fremgår af udlændingelovens § 49, stk. 1, at når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22, 23 eller 25 c. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-5.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nr. 1-6, nævnte hensyn. Efter § 26, stk. 2, skal en udlænding udvises efter §§ 22, 23 og 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

Hvis en udlænding udvises med indrejseforbud for kriminalitet begået her i landet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 3.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., kan en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22, 23 eller § 25, ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Efter bemærkningerne til bestemmelsen skal der ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der henvises i den forbindelse til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, bemærkes i lovbemærkningerne, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Se nærmere om begreberne "særlig grov forbrydelse" og "fare for samfundet" i afsnit 7.2.3.

Ordlyden af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. – sammenholdt med bestemmelsens sammenhæng efter dens forarbejder med flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2 – medfører, at der ved bedømmelsen af, om ansøgeren er dømt for en særlig farlig forbrydelse, alene kan lægges vægt på domme, hvorved den pågældende er blevet udvist efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 25 med et indrejseforbud efter § 32, stk. 1. Såfremt det lægges til grund, at en udlænding er dømt for en særlig farlig forbrydelse, vil domme, hvorved den pågældende ikke er blevet udvist med indrejseforbud, imidlertid have betydning for vurderingen af, om den pågældende må betragtes som en fare for det danske samfund.

Ved bedømmelsen af, om udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., udelukker opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2 eller 3, skal der ikke foretages en afvejning i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2. Der skal således alene foretages en afvejning mellem de forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

Bemærkningerne til bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., foreskriver som ovenfor anført, at formodningen er imod, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 25, kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, stk. 1 og 2. Flygtningenævnet foretager i det lys en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, hvorvidt der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give udlændingen opholdstilladelse.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i sagerne Savran mod Danmark (application no. 57467/15) af 7. december 2021, (præmis 194), og Azzaqui mod Nederlandene (application no. 8757/20) af 30. maj 2023, (præmis 56-57), udtalt, at oplysninger

om en udlændings psykiske tilstand skal inddrages i vurderingen af, om den pågældende skal udelukkes fra at blive meddelt opholdstilladelse.

Som eksempler på sager, hvor oplysninger om udlændingens psykiske tilstand er indgået i Flygtningenævnets vurdering af, om den pågældende skulle udelukkes fra at blive meddelt opholdstilladelse, kan der henvises til den nedenfor nævnte afgørelse Afgh/2025/30 og den i afsnit 7.7 nævnte afgørelse Iran/2025/12.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet hjemviste sagen til fornyet første instans behandling i Udlændingestyrelsen, idet der i forbindelse med en genoptagelsessag var fremkommet nye oplysninger om klagerens psykiske tilstand, som kunne have betydning for en eventuel udelukkelsesvurdering, kan der henvises til Stat/2025/13, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Flygtningenævnet vil i forbindelse med behandlingen af en asylsag normalt ikke afvente en dom i en verserende straffesag ved de danske domstole mod en asylansøger, der måtte være tiltalt for kriminalitet begået her i landet. Hvis udlændingen udvises, bortfalder en eventuel opholdstilladelse automatisk, jf. herved udlændingelovens § 26 c. Se nedenfor afsnit 7.7.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl under henvisning til proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mand. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk [etnicitet] og født muslim. Ansøgeren har oplyst, at han ikke praktiserer religion i dag. Han er [nationalitet] statsborger og er født og opvokset i Danmark. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive slået ihjel på baggrund af sin seksualitet. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han er født ind i en muslimsk familie med en muslimsk kultur, hvorfor han har holdt sin seksualitet skjult, idet emnet har været tabubelagt. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han er opvokset i et belastet miljø, hvor han havde venner, som han skulle holde sin seksualitet skjult overfor. Han skulle være påpasselig med, hvem han sagde det til, da etniske danskere ikke ville dømme på baggrund af ens seksualitet, men udlændinge ville dømme på baggrund heraf. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han i dag er forlovet med en mand. De blev venner, da ansøgeren var 14 eller 15 år gammel, de blev kærester i [midten af 2010'erne] og forlovet i [slutningen af 2010'erne]. Ansøgeren har videre henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland vil skille sig ud fra sam-

fundet, fordi han ikke har været i landet før, ikke har nogen familierelation i [hjemlandet], ikke taler sproget og har tatoveringer. Udlændingestyrelsen har under nævnsmødet oplyst, at påstanden ændres til udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., og ikke tillige efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1. Allerede derfor finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at tage en af ansøgeren nedlagt påstand om hjemvisning af sagen til Udlændingestyrelsen til følge. Flygtningenævnet finder i lighed med Udlændingestyrelsen, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i Flygtningekonventionen anførte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod udsendelse til et sådant land. Flygtningenævnet finder ligesom Udlændingestyrelsen, at udlændingelovens § 31, stk. 2, er til hinder for tvangsmæssigt at udsende ansøgeren til [hjemlandet]. Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., at en udlænding, som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter blandt andet §§ 22-24, ikke kan gives opholdstilladelse efter § 7, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Afvejningen skal for så vidt angår udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, foretages i overensstemmelse med Flygtningekonventionen. Efter Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses som en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. sammenholdt med Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, indebærer, at der i en situation som den foreliggende skal foretages en treleddet vurdering ved bedømmelsen af, om en udlænding er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1. I første række skal der tages stilling til, om udlændingen er dømt for en særlig farlig forbrydelse. I givet fald skal der tages stilling til, om udlændingen må betragtes som en fare for samfundet. Er det tilfældet, skal der herefter foretages en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse mv., der skal afvejes overfor, om der er særlige forhold, der taler for at give ansøgeren opholdstilladelse. Ved [landsrettens] dom [fra vinteren 2023/2024] blev ansøgeren idømt 3 års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 3, § 124, stk. 2, jf. stk. 1, § 260, stk. 1, lov om våben og eksplosivstoffer § 10, stk. 1, jf. § 2, stk. 1, jf. § 1, stk. 1, nr. 8, og straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt. jf. lov om euforiserende stoffer § 3, jf. § 2, stk. 4, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 3, jf. bilag 1, liste B, nr. 43, og udvist af Danmark med indrejseforbud gældende i 6 år. Ansøgeren blev dømt for at have deltaget i en nøje planlagt [gerning med anvendelse af vold og våben begået på en offentlig institution og i forening med andre domfældte med tilknytning til bandemiljøet]. Ansøgeren blev samtidig dømt for besiddelse af [200-300] gram kokain med henblik på videreoverdragelse. Flygtningenævnet finder efter

karakteren og grovheden af den kriminalitet, som ansøgeren er dømt for ved [landsrettens] ankedom [fra vinteren 2023/2024], der understøttes af længden af den idømte fængselsstraf, at ansøgeren er dømt for særligt farlige forbrydelser. Flygtningenævnet finder endvidere, at ansøgeren udgør en fare for samfundet. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på karakteren og grovheden af den udøvede kriminalitet. Om ansøgerens personlige forhold er det oplyst, at ansøgeren er født og opvokset i Danmark. Han har en kæreste i Danmark, som han har været forlovet med siden [slutningen af 2010'erne]. Ansøgerens [forælder] og [antal] søskende bor i Danmark. Han har gået i skole, men har ikke fuldført 9. klasse. Han har haft begrænset beskæftigelse. Han har ingen tilknytning til [hjemlandet]. Efter en samlet afvejning og vurdering af kriminalitetens meget alvorlige karakter, sammenholdt med de i øvrigt foreliggende oplysninger om ansøgerens personlige, beskæftigelses- og familiemæssige forhold, tiltræder Flygtningenævnet, at der ikke foreligger sådanne særlige grunde, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt. Ansøgeren er derfor udelukket fra at opnå opholdstilladelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Land/2025/12

Der kan derudover henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 322 ff., nævnte afgørelse Afgh/2023/16, den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 369 f., nævnte afgørelse Stat/2022/9 og den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 360 f., nævnte afgørelse Stat/2020/60.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist med indrejseforbud, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juli 2025** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2000. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren, der er indrejst i Danmark som [6-9]-årig i 2000, er etnisk pashtun og sunnimuslim, og hans familie kommer fra [by], Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i Afghanistan frygter at blive forfulgt af Taliban-styret som følge af […] hans [familiemedlems tilknytning til] det kommunistiske styre. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han som følge af sit langvarige ophold i Danmark er blevet vestliggjort, og han har gjort gældende, at han som følge af sine psykiske problemer og manglende netværk ikke vil kunne klare sig i Afghanistan, ligesom han ikke deler Talibans holdning til kvinders stilling, religion og livssyn i øvrigt. Endelig har ansøgeren henvist til de generelt forværrede forhold i Afghanistan efter Talibans magtovertagelse. Asylmotivet vedrørende en konflikt med Taliban. Efter sagens oplysninger og med henvisning til navnlig, at ansøgerens [familiemedlems] konflikt med

Taliban ligger mere end [20-30] år tilbage i tid, finder Flygtningenævnet som ved nævnets beslutning [fra sommeren] 2022, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for asylbegrundende overgreb som følge af dette asylmotiv. Asylmotivet vedrørende vestliggørelse. Forholdene for vestliggjorte og den risikovurdering, der skal foretages i den forbindelse ved en tilbagevenden til Afghanistan, er i baggrundsmaterialet bl.a. beskrevet i pkt. 3.13 i EUAA, Afghanistan – Country Focus (december 2023). Det følger endvidere af Flygtningenævnets praksis, at der i de konkrete sager skal foretages en nøje vurdering af, hvorvidt ansøgeren på baggrund af sit ophold i Danmark er blevet påvirket i forhold til sin adfærd, sit udseende, sine handlinger og sine holdninger i en sådan retning og i en sådan grad, at ansøgeren i et asylrelevant omfang vil påkalde sig Talibans opmærksomhed ved en tilbagevenden til Afghanistan. Ved denne vurdering indgår en række forskellige faktorer, herunder ansøgerens udseende, sprogkundskaber, religiøse og kulturelle holdninger og handlinger, længden af ansøgerens ophold i Danmark, ansøgerens alder ved indrejsen i Danmark samt ansøgerens kendskab til afghansk kultur og levevis. Det indgår desuden i vurderingen, hvorfra i Afghanistan ansøgeren stammer, og hvorvidt ansøgeren har kontakt til familie, ægtefælle eller andet netværk, der fortsat opholder sig Afghanistan, og om ansøgeren på den måde kan etablere sig i det netværk ved en tilbagevenden. Herom bemærkes, at ansøgeren indrejste i Danmark som [6-9]-årig og har været bosat i Danmark i snart 25 år. Han har gået i dansk folkeskole og har haft danske venner, men udviklede som [13-15]-årig et stofmisbrug og kom senere ud i kriminalitet. Ansøgerens nærmeste familie, herunder hans [søskende], bor i Danmark. Ansøgeren har forklaret, at han ikke har kontakt til sin familie i hjemlandet. Ansøgeren taler flydende dansk og i et vist omfang dari og pashto. Ansøgeren har forklaret, at han i dag betragter sig som en frafalden muslim, og at han mistede sin tro på islam, da religionen ikke kunne hjælpe ham med sine problemer, herunder sine psykiske lidelser. Ansøgeren har endvidere forklaret, at han tager afstand fra Talibans syn på bl.a. kvinder og religion, og at han ønsker fortsat at kunne høre [bestemt type musik]. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren herefter og efter sagens oplysninger i øvrigt må anses for vestliggjort. Da ansøgeren samtidig er psykisk syg med en række alvorlige diagnoser og efter sin forklaring, som nævnet har lagt til grund, hverken har familie eller øvrigt netværk i Afghanistan, der ville kunne støtte og hjælpe ham ved en tilbagevenden, finder Flygtningenævnet, at det efter en samlet vurdering må anses for sandsynliggjort, at ansøgeren ikke vil kunne etablere sig i Afghanistan på en sådan måde, at han ikke påkalder sig Talibans opmærksomhed. Der er ved vurderingen tillige henset til baggrundsoplysningerne om befolkningens generelle syn på psykisk syge personer. På den anførte baggrund finder Flygtningenævnet efter en vurdering af sagens samlede omstændigheder, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for asylrelevant forfølgelse, og at han som følge heraf isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Udelukkelse fra asyl. Overordnet om vurderingen i sagen.

Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., at en udlænding, som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter bl.a. §§ 22-24, ikke kan gives opholdstilladelse efter § 7, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Det følger af forarbejderne til § 10, stk. 3, jf. lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001, at afvejningen mellem de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at der meddeles opholdstilladelse, for så vidt angår udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen. Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., sammenholdt med flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, indebærer, at der i en situation som den foreliggende skal foretages en treleddet vurdering ved bedømmelsen af, om en udlænding er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1. I første række skal der tages stilling til, om udlændingen kan anses for at være dømt for en særlig farlig forbrydelse. I givet fald skal der dernæst tages stilling til, om udlændingen må betragtes som en fare for samfundet i Danmark. Er det tilfældet, skal der foretages en proportionalitetsafvejning, hvor forbrydelsens grovhed mv. afvejes over for, om særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, taler for at give udlændingen opholdstilladelse. Det fremgår af de seneste lægelige oplysninger, at ansøgeren er diagnosticeret med [psykiske og fysiske diagnoser]. Han er i medicinsk behandling og har de seneste [4-6] år været indlagt på […] afdeling. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i sagerne Savran mod Danmark (application no. 57467/15) af 7. december 2021 (præmis 194) og Azzaqui mod Nederlandene (application no. 8757/20) af 30. maj 2023 (præmis 56 og 57) udtalt, at oplysninger om en udlændings psykiske tilstand skal inddrages i vurderingen af, om den pågældende skal udelukkes fra at blive meddelt opholdstilladelse. Om ansøgeren er dømt for en særlig farlig forbrydelse Ved bedømmelsen af, om en konkret forbrydelse kan betragtes som en særlig farlig forbrydelse, må der lægges vægt på bl.a. (1) forbrydelsens karakter, herunder den skade, som den forurettede faktisk er blevet påført, men også hvor potentiel farlig forbrydelsen har været; (2) forbrydelsens art, herunder om forbrydelsen ved på-dømmelsen er henført under en kvalificeret strafbestemmelse, f.eks. grov vold; (3) straffen for forbrydelsen, herunder den konkret idømte straf, men også strafferammen samt (4) de nærmere omstændigheder, hvorunder forbrydelsen er begået, herunder om der har foreligget formildende eller skærpende omstændigheder. Ansøgeren er ved den pådømte kriminalitet i 2020 bl.a. dømt for grov vold i gentagelsestilfælde efter straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, for et særdeles voldeligt overfald, herunder ved brug af [genstand] samt [handlinger], på en [ansat] på [en institution]. Byretten fandt, at ansøgeren på gernings-

tidspunktet var utilregnelig på grund af sindssygdom eller en tilstand, der må ligestilles med sindssygdom, og omfattet af straffelovens § 16, stk. 1. Ved den pådømte kriminalitet i 2010 er ansøgeren flere gange dømt for bl.a. grove røveriforhold efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2, og for grov vold efter straffelovens § 245, stk. 1. Også ved denne kriminalitet fandt byretten, at ansøgeren på gerningstidspunktet var utilregnelig på grund af sindssygdom eller en tilstand, der må ligestilles med sindssygdom, og omfattet af straffelovens § 16, stk. 1. Efter navnlig arten og karakteren af den omtalte kriminalitet finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren – uanset det oplyste om hans psykiske tilstand – ved hver af de to domme må anses for at være dømt for en særlig farlig forbrydelse. Om ansøgeren må betragtes som en fare for samfundet Spørgsmålet er herefter, om ansøgeren må betragtes som en fare for samfundet i Danmark. Der skal i den forbindelse foretages en fremadrettet farevurdering, som skal foretages på grundlag af de oplysninger, der foreligger på vurderingstidspunktet. Ved vurderingen af, om udlændingen må betragtes som en fare for samfundet i Danmark, må der således i almindelighed foretages en konkret helhedsvurdering, og i den forbindelse må der lægges vægt på navnlig (1) karakteren og grovheden af forbrydelsen, (2) de nærmere omstændigheder, hvorunder forbrydelsen blev begået, (3) længden af den konkret idømte straf, idet en idømt straf af en længere varighed skaber en formodning for, at den pågældende udlænding udgør en fare for samfundet, (4) om udlændingen i øvrigt er dømt for forbrydelser i Danmark, (5) hvor lang tid siden den særligt farlige forbrydelse er blevet begået, og (6) udlændingens tidligere og aktuelle personlige og familiemæssige forhold, herunder oplysninger om, hvordan den pågældende har opført sig under afsoningen af fængselsstraffen samt under et eventuelt ophold på et udrejsecenter. EU-Domstolen har udtalt sig nærmere om den farevurdering, der skal foretages efter artikel 14, stk. 4, litra b, i Rådets direktiv nr. 2011/95/EU af 13. december 2011, i bl.a. dom af 6. juli 2023 i sag C-8/22, XXX mod Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides. Det er anført i denne doms præmis 63, at en konstatering af, at der foreligger en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig fare, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, i almindelighed forudsætter, at der er tale om en tendens hos den pågældende person, der tyder på, at vedkommende i fremtiden fortsat vil udvise den adfærd, som udgør en sådan fare, men at det også kan forekomme, at den tidligere adfærd i sig selv opfylder betingelserne for en fare for samfundet. Jo længere en afgørelse tidsmæssigt ligger fra den endelige dom for en særlig grov forbrydelse, desto mere påhviler det følgelig den kompetente myndighed at tage hensyn til bl.a. udviklingen efter begåelsen af en sådan forbrydelse med henblik på at afgøre, om der foreligger en reel og tilstrækkelig alvorlig fare på det tidspunkt, hvor den skal træffe afgørelse om en eventuel tilbagekaldelse af flygtningestatus, jf. præmis 64. Selv om Danmark på grund af retsforbeholdet ikke er bundet af direktivet, kan EU-Domstolens domme anvendes som fortolkningsbidrag, jf. nærmere herom Flygtningenævnets beretning for 2023, s. 310. Om farevurderingen kan det anføres, at den omhandlede kriminalitet er begået

under indflydelse af ansøgerens psykiske tilstand på et tidspunkt, hvor han ikke var i medicinsk behandling. Der er ikke oplysninger om fornyet kriminalitet siden de forhold, der blev begået i 2017. Ansøgeren har under nævnsmødet på oprigtig måde taget afstand fra den begåede kriminalitet, ligesom han har oplyst, at han har brudt forbindelsen til sine tidligere kriminelle bekendtskaber. Ansøgeren har flere gange udtalt, at han anser sig selv for syg, selv om han aktuelt har det godt som følge af den medicinske behandling. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens sygdomsindsigt fremtræder overbevisende. Ansøgeren har endvidere udtalt, at han har brug for at tage medicin for sine psykiske lidelser resten af sin levetid, og at han vil fortsætte med at tage medicin også efter en eventuel udskrivning. Ansøgeren fremtræder under nævnsmødet som udpræget velbehandlet. Det fremgår af den seneste lægelige erklæring fra [foråret] 2025, at ansøgeren blev indlagt på en psykiatrisk afdeling i [2020-2021], og at der ikke har været eksempler på truende, udadreagerende eller voldelig adfærd under indlæggelsesperioden. Ansøgeren er bortset fra et enkelt tilbagefald helt afholdende fra misbrug af enhver art, og han samarbejder og bakker op om den medicinske og psykiatriske behandling. Ansøgeren har været uden symptomer på psykose siden ultimo 2022. Med udgangspunkt i den langvarige både psykiske og adfærdsmæssige stabilitet vurderes ansøgeren med lav risiko for fornyet kriminalitet ved fortsat medicinsk behandling. Risikoen for fornyet voldskriminalitet vurderes at kunne forebygges effektivt, så længe ansøgeren forbliver psykisk stabil og afholdende fra misbrug. Ansøgeren har gradvist fået øget sin uledsagede udgang fra hospitalet. Det anbefales i erklæringen, at den idømte foranstaltning lempes, og det vurderes ikke, at en foranstaltningsændring med relevant ambulant opfølgning vil forværre risikoen for fornyet kriminalitet. Uanset at ansøgeren har begået alvorlig kriminalitet, finder Flygtningenævnet efter en konkret helhedsvurdering, at ansøgeren ikke kan betragtes som en fare for samfundet, og at der herefter i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., ikke er grundlag for at udelukke ansøgeren fra opholdstilladelse efter lovens § 7, stk. 1. Konklusion. Flygtningenævnet meddeler ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2025/30

Der kan derudover henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 320 ff., nævnte afgørelser Land/2024/1 og Land/2025/4, den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 325 ff., nævnte afgørelse Stat/2023/17, den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 370 ff., nævnte afgørelse Iran/2022/51 og den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 343 f., nævnte afgørelse Stat/2021/26.

Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 2. pkt., at en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, eller som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 2, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod. Der skal således fore-

ligge særlige grunde, der taler imod, at der meddeles en udlænding, der er udvist efter disse bestemmelser, opholdstilladelse i medfør af udlændingeloven § 7.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist efter udlændingelovens § 25 a med indrejseforbud, jf. dagældende § 32, stk. 1, kan der henvises til den i formandskabets 24. beretning (2015), side 525 f., nævnte afgørelse Rusl/2015/53.

7.7 Udlændingelovens § 49 a

Det følger af udlændingelovens § 26 c, at en afgørelse om udvisning medfører, at udlændingens ret til ophold bortfalder.

Efter udlændingelovens § 49 a skal Udlændingestyrelsen forud for Hjemrejsestyrelsens udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. Reglerne i udlændingelovens § 31 er nærmere beskrevet i afsnit 7.2.

Det påhviler Hjemrejsestyrelsen af egen drift at iværksætte § 49 a-proceduren i god tid forud for prøveløsladelsen.

Udlændingestyrelsens afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for en udsendelse, anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. § 53 a, stk. 2.

Vurderingen af, om udsendelse kan ske, foretages i overensstemmelse med det absolutte refoulementsforbud i blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området samt flygtningekonventionens artikel 33, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2.

En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, skal tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Hvis udlændingen anses for omfattet af udlændingelovens § 7, skal der herefter foretages en vurdering i forhold til udlændingelovens § 10, stk. 3, se nærmere afsnit 7.6.

Som anført ovenfor i afsnit 7.6 skal en udlænding udvises efter udlændingelovens §§ 22, 23 og 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2.

Hvis der imidlertid er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, og udvisningen efter § 49 ikke er iværksat, kan den pågældende begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1. Hvis udvisning er sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted, jf. udlændingelovens § 50 a, stk. 1. Er en udvist udlænding efter straffelovens §§ 68-70 uden for de i § 50 a, stk. 1, nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten, der ophæver udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted, jf. § 50 a, stk. 2. Der henvises vedrørende udlændinge, som er omfattet af udlændingelovens § 50 a, nærmere til Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 351 ff.

I sager, hvor der er rejst spørgsmål om eventuel ophævelse af udvisning efter §§ 50 eller 50 a, vil Flygtningenævnets behandling af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kan udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, som udgangspunkt afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen opretholdes.

Se som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har behandlet spørgsmål om udsendelse, jf. udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, uanset at anklagemyndigheden i medfør af § 50 a, stk. 2, havde indbragt spørgsmålet om ophævelse af udvisning for retten, den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 429 f., nævnte afgørelse Kosovo/2017/2.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet efter en konkret vurdering valgte at behandle klagen vedrørende udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, selvom byrettens kendelse om, at klagerens udvisning skulle opretholdes, jf. udlændingelovens § 50 a, stk. 2, var kæret til landsretten, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 532 ff., nævnte afgørelse Syri/2015/61.

Der kan endvidere henvises til to afgørelser i 2010, hvor klagerne var dømt til forvaring eller anbringelse efter reglerne i straffelovens §§ 68-70, og hvor nævnet efter en konkret vurdering valgte at behandle klagernes sager vedrørende udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, selvom retten ikke i forbindelse med afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen havde foretaget en vurdering efter udlændingelovens § 50 a, stk. 1, om ophævelse af udvisningen, og spørgsmålet herom derfor endnu ikke var

afklaret, da nævnet skulle behandle sagerne. Se herfor de i formandskabets 19. beretning (2010), side 352 ff., nævnte afgørelser U/2010/1 og Iran/2010/34.

Se endvidere den i formandskabets 21. beretning (2012), side 327 f., nævnte sag, hvor landsretten – efter at Flygtningenævnet havde truffet afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens § 31, jf. § 49 a – ophævede bestemmelsen om udvisning i medfør af udlændingelovens § 50, stk. 1, jf. § 26.

Se endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 462 f., nævnte afgørelse Irak/2014/12, hvor nævnet hjemviste sagen, idet nævnet fandt, at behandlingen af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kunne udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, måtte afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen skulle opretholdes.

En udlænding, som på tidspunktet for afgørelsen om udvisning har opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end efter udlændingelovens § 7, er ikke omfattet af prøvelsesadgangen efter § 49 a. Påberåber en sådan udlænding sig, at en udsendelse i henhold til udvisningsdommen vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, vil sagen herefter blive behandlet som en ansøgning om asyl, og Flygtningenævnet vil i den forbindelse foretage en vurdering af, hvorvidt udlændingelovens § 10, stk. 3, er til hinder for opholdstilladelse.

Såfremt en udlænding, der tidligere er meddelt afslag på asyl i Flygtningenævnet, udvises ved dom og i forbindelse med udsendelsen gør gældende, at dette vil være i strid med udlændingelovens § 31, vil Flygtningenævnet behandle sagen som en anmodning om genoptagelse af asylsagen.

I beretningsperioden har Flygtningenævnet afgjort 44 sager vedrørende udlændingelovens § 49 a.

I 12 sager fandt nævnet, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for udsendelse. Som eksempler herpå kan der henvises til afgørelserne Iran/2025/1 og Stat/2025/12, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

I 7 sager fandt nævnet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, idet klageren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, men at klageren var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. Se som eksempler herpå:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er afghansk statsborger, etnisk [etnicitet], [trosretning] og oprindeligt fra [provins]. Klageren, der er registreret som født i [midten af 1990'erne], indrejste i Danmark [i slutningen af 2010'erne]. Under den oprindelige asylsag henviste klageren til, at hans far forsvandt cirka tre et halvt år før mødet i Flygtningenævnet [i sommeren] 2010, idet faren ikke kom hjem fra sit arbejde i politiet eller sikkerhedsstyrkerne. Klagerens familie blev efterfølgende flere gange opsøgt af pashto-talende mænd, der spurgte efter klagerens far og onkel. Mændene truede klageren, og det blev besluttet, at klageren skulle udrejse. Flygtningenævnet lagde klagerens forklaring til grund og meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren har i forbindelse med udsendelsessagen henvist til sit oprindelige asylmotiv og supplerende oplyst, at han tillige frygter at påkalde sig Talibans og lokalbefolkningens opmærksomhed, fordi han er etnisk [etnicitet] og vestliggjort. Udlændingestyrelsen har [i efteråret] 2024 truffet afgørelse om, at klageren ikke kan udsendes til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31. Det blev samtidig vurderet, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at han er udelukket fra beskyttelse, jf. lovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Flygtningenævnet tiltræder af de af Udlændingestyrelsen anførte grunde, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og at han ikke kan udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan, jf. § 31. Spørgsmålet er herefter, om klageren er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., at en udlænding, som har indrejseforbud efter lovens § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter bl.a. §§ 22-24, ikke kan gives opholdstilladelse efter § 7, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler for det. Det følger af forarbejderne til § 10, stk. 3, jf. lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001, at afvejningen mellem de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at der meddeles opholdstilladelse, for så vidt angår udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen. Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., sammenholdt med flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, indebærer, at der i en situation som den foreliggende skal foretages en treleddet vurdering ved bedømmelsen af, om en udlænding er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I første række skal der tages stilling til, om udlændingen kan anses for at være dømt for en særlig farlig forbrydelse. I givet fald skal der dernæst tages stilling til, om udlændingen må betragtes som en fare for samfundet i Danmark. Er dette tilfældet, skal

der foretages en proportionalitetsafvejning, hvor forbrydelsens grovhed mv. afvejes over for, om særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, taler for at give udlændingen opholdstilladelse. Ved bedømmelsen af, om en konkret forbrydelse kan betragtes som en særlig farlig forbrydelse, må der lægges vægt på bl.a. (1) forbrydelsens karakter, herunder den skade, som den forurettede faktisk er blevet påført, men også hvor potentiel farlig forbrydelsen har været; (2) forbrydelsens art, herunder om forbrydelsen ved pådømmelsen er henført under en kvalificeret strafbestemmelse, f. eks. grov vold; (3) straffen for forbrydelsen, herunder den konkret idømte straf, men også strafferammen samt (4) de nærmere omstændigheder, hvorunder forbrydelsen er begået, herunder om der har foreligget formildende eller skærpende omstændigheder. Klageren er ved [landsrettens] ankedom [fra vinteren 2023/2024] idømt fængsel i 4 år og 6 måneder og udvist med et indrejseforbud i 12 år for at have begået alvorlig narkokriminalitet ved i forening med en eller flere ukendte medgerningsmænd under særligt skærpende omstændigheder at have været i besiddelse af [cirka 1] kilo amfetamin med henblik på videresalg til en større personkreds eller mod betydeligt vederlag, samt ved to separate lejligheder i forening med en eller flere ukendte medgerningsmænd under særligt skærpende omstændigheder at have solgt henholdsvis [cirka 1 og cirka 1] kilo amfetamin til en tredjeperson med henblik på videresalg til en større personkreds eller mod betydeligt vederlag. Efter navnlig karakteren og omfanget af den kriminalitet, som klageren har begået, tiltræder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at klageren er dømt for en særlig farlig forbrydelse. Spørgsmålet er herefter, om klageren må betragtes som en fare for samfundet i Danmark. Der skal i den forbindelse foretages en fremadrettet farevurdering på grundlag af de oplysninger, der foreligger på vurderingstidspunktet. Ved vurderingen af, om udlændingen må betragtes som en fare for samfundet i Danmark, må der således i almindelighed foretages en konkret helhedsvurdering, og i den forbindelse må der lægges vægt på navnlig (1) karakteren og grovheden af forbrydelsen, (2) de nærmere omstændigheder, hvorunder forbrydelsen blev begået, (3) længden af den konkret idømte straf, idet en idømt straf af en længere varighed skaber en formodning for, at den pågældende udlænding udgør en fare for samfundet, (4) om udlændingen i øvrigt er dømt for forbrydelser i Danmark, (5) hvor lang tid siden den særligt farlige forbrydelse er blevet begået, og (6) udlændingens tidligere og aktuelle personlige og familiemæssige forhold, herunder oplysninger om, hvordan den pågældende har opført sig under afsoningen af fængselsstraffen samt under et eventuelt ophold på et udrejsecenter. EU-Domstolen har udtalt sig nærmere om den farevurdering, der skal foretages efter artikel 14, stk. 4, litra b, i Rådets direktiv nr. 2011/95/EU af 13. december 2011, i bla. dom af 6. juli 2023 i sag C-8/22, XXX mod Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides. Det er anført i denne doms præmis 63, at en konstatering af, at der foreligger en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig fare, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, i almindelighed forudsætter, at der er tale om en tendens hos den pågældende person, der tyder på, at vedkommende i fremtiden fortsat

vil udvise den adfærd, som udgør en sådan fare, men at det også kan forekomme, at den tidligere adfærd i sig selv opfylder betingelserne for en fare for samfundet. Jo længere en afgørelse tidsmæssigt ligger fra den endelige dom for en særlig grov forbrydelse, desto mere påhviler det følgelig den kompetente myndighed at tage hensyn til bl.a. udviklingen efter forbrydelsen med henblik på at afgøre, om der foreligger en reel og tilstrækkelig alvorlig fare på det tidspunkt, hvor den skal træffe afgørelse om en eventuel tilbagekaldelse af flygtningestatus, jf. præmis 64. Selv om Danmark på grund af retsforbeholdet ikke er bundet af direktivet, kan EU-Domstolens domme anvendes som fortolkningsbidrag. Henset til karakteren og omfanget af den kriminalitet, som klageren er dømt for at have begået, herunder den alvorlige narkokriminalitet, som klageren blev dømt for ved [landsrettens] ankedom [fra vinteren 2023/2024], hvortil kommer, at klageren tillige tidligere er dømt for narkokriminalitet i 2017, hvor han blev idømt fængsel i 40 dage betinget, og for alvorlig personfarlig kriminalitet, hvor han [i] 2014 blev idømt fængsel i 1 år og 3 måneder for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, og [bestemmelser i våbenloven og våbenbekendtgørelsen], og betinget udvist, ved at have begået to separate forhold af røveri med trusler om vold, der var aftalt og planlagt, og det ene under anvendelse af [våben], og hvor klageren samtidig blev udvist betinget af Danmark med en prøvetid på 2 år efter tidspunktet for løsladelsen, finder Flygtningenævnet, at klageren må betragtes som en fare for samfundet. Flygtningenævnet henviser endvidere til Udlændingestyrelsens afgørelse [fra efteråret] 2024 og begrundelsen heri. Det af klageren anførte om, at han siden 2021 ikke har været misbruger af euforiserende stoffer, kan ikke føre til en ændret vurdering. Endelig skal der foretages en proportionalitetsafvejning, hvor forbrydelsens grovhed mv. skal afvejes over for, om særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, taler for at meddele udlændingen opholdstilladelse. Klageren er født [i midten af 1990'erne] og opvokset i Afghanistan. Han indrejste i Danmark [i slutningen af 2010'erne] som [13-15]-årig. Han har gået i 9. og 10. klasse i Danmark. Han har været aktiv på det danske arbejdsmarked i nogle år. Han kan tale og skrive dansk. Han har [et barn] i Danmark, som bor hos sin mor. Han har del i forældremyndigheden over [barnet] og har samvær med [barnet]. Han har danske og udenlandske venner i Danmark. Han husker ikke meget afghansk. Han har ikke haft kontakt med sin afghanske familie, efter at han flygtede fra Afghanistan. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering og afvejning af sagens omstændigheder, herunder klagerens personlige forhold, at der ikke foreligger sådanne særlige grunde, som taler for, at klageren kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt. Klageren er derfor udelukket fra at opnå opholdstilladelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2025/12

Nævnet **stadfæstede** i **august 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Eritrea. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren

er efter det oplyste eritreisk statsborger, etnisk tigrinya og ortodoks kristen af trosretning. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han er i den værnepligtige alder og ikke ønsker at aftjene værnepligt. Han har tillige henvist til, at han frygter at få problemer ved en tilbagevenden på grund af farens forhold. Hans far var eftersøgt af de eritreiske myndigheder, hvilket førte til, at klagerens forældre, der nu opholder sig i [et vestligt land], udrejste til [et afrikansk land]. Klageren har videre henvist til, at han frygter at få problemer med myndighederne på grund af sit langvarige ophold i Vesten, ligesom han ikke vil kunne klare sig i Eritrea, hvor han ikke tidligere har opholdt sig og ikke har noget netværk. Det fremgår af Udlændingestyrelsens afgørelse [fra efteråret] 2024, at Udlændingestyrelsen har fundet, at klageren, der er i den værnepligtige alder og har oplyst, at han ikke ønsker at aftjene værnepligt i Eritrea, isoleret set fortsat er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Udlændingestyrelsen har således [i efteråret] 2024 truffet afgørelse om, at klageren ikke kan udsendes til Eritrea, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, da klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at han er udelukket fra beskyttelse, jf. lovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Flygtningenævnet tiltræder af de af Udlændingestyrelsen anførte grunde, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, da klageren er i risiko for at skulle aftjene nationaltjeneste ved en tilbagevenden til Eritrea, hvilket han ikke ønsker på grund af forholdene. Klageren kan således ikke udsendes tvangsmæssigt til Eritrea, jf. udlændingelovens § 31. Spørgsmålet er herefter, om klageren er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., at en udlænding, som har indrejseforbud efter lovens § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter bl.a. §§ 22-24, ikke kan gives opholdstilladelse efter § 7, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler for det. Det følger af forarbejderne til § 10, stk. 3, jf. lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001, at afvejningen mellem de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at der meddeles opholdstilladelse, for så vidt angår udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen. Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., sammenholdt med flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, indebærer, at der i en situation som den foreliggende skal foretages en treleddet vurdering ved bedømmelsen af, om en udlænding er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I første række skal der tages stilling til, om udlændingen kan anses for at være dømt for en særlig farlig forbrydelse. I givet fald skal der dernæst tages stilling til, om

udlændingen må betragtes som en fare for samfundet i Danmark. Er dette tilfældet, skal der foretages en proportionalitetsafvejning, hvor forbrydelsens grovhed mv. afvejes over for, om særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, taler for at give udlændingen opholdstilladelse. Ved bedømmelsen af, om en konkret forbrydelse kan betragtes som en særlig farlig forbrydelse, må der lægges vægt på bl.a. (1) forbrydelsens karakter, herunder den skade, som den forurettede faktisk er blevet påført, men også hvor potentiel farlig forbrydelsen har været; (2) forbrydelsens art, herunder om forbrydelsen ved pådømmelsen er henført under en kvalificeret strafbestemmelse, f. eks. grov vold; (3) straffen for forbrydelsen, herunder den konkret idømte straf, men også strafferammen samt (4) de nærmere omstændigheder, hvorunder forbrydelsen er begået, herunder om der har foreligget formildende eller skærpende omstændigheder. Klageren er senest idømt fængsel i 1 år samt udvist med indrejseforbud i 6 år for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved [byrettens] dom [fra vinteren 2023/2024]. Flygtningenævnet finder, at klageren ved [byrettens] dom [fra vinteren 2023/2024] er dømt for en særlig farlig forbrydelse. Spørgsmålet er herefter, om klageren må betragtes som en fare for samfundet i Danmark. Der skal i den forbindelse foretages en fremadrettet farevurdering på grundlag af de oplysninger, der foreligger på vurderingstidspunktet. Ved vurderingen af, om udlændingen må betragtes som en fare for samfundet i Danmark, må der således i almindelighed foretages en konkret helhedsvurdering, og i den forbindelse må der lægges vægt på navnlig (1) karakteren og grovheden af forbrydelsen, (2) de nærmere omstændigheder, hvorunder forbrydelsen blev begået, (3) længden af den konkret idømte straf, idet en idømt straf af en længere varighed skaber en formodning for, at den pågældende udlænding udgør en fare for samfundet, (4) om udlændingen i øvrigt er dømt for forbrydelser i Danmark, (5) hvor lang tid siden den særligt farlige forbrydelse er blevet begået, og (6) udlændingens tidligere og aktuelle personlige og familiemæssige forhold, herunder oplysninger om, hvordan den pågældende har opført sig under afsoningen af fængselsstraffen samt under et eventuelt ophold på et udrejsecenter. EU-Domstolen har udtalt sig nærmere om den farevurdering, der skal foretages efter artikel 14, stk. 4, litra b, i Rådets direktiv nr. 201 1195/EU af 13. december 2011, i bla. dom af 6. juli 2023 i sag C-8/22, XXX mod Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides. Det er anført i denne doms præmis 63, at en konstatering af, at der foreligger en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig fare, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, i almindelighed forudsætter, at der er tale om en tendens hos den pågældende person, der tyder på, at vedkommende i fremtiden fortsat vil udvise den adfærd, som udgør en sådan fare, men at det også kan forekomme, at den tidligere adfærd i sig selv opfylder betingelserne for en fare for samfundet. Jo længere en afgørelse tidsmæssigt ligger fra den endelige dom for en særlig grov forbrydelse, desto mere påhviler det følgelig den kompetente myndighed at tage hensyn til bl.a. udviklingen efter forbrydelsen med henblik på at afgøre, om der foreligger en reel og tilstrækkelig alvorlig fare på det tidspunkt, hvor den skal træffe afgørelse om en

eventuel tilbagekaldelse af flygtningestatus, jf. præmis 64. Selv om Danmark på grund af retsforbeholdet ikke er bundet af direktivet, kan EU-Domstolens domme anvendes som fortolkningsbidrag. Klageren er tidligere dømt for personfarlig kriminalitet bl.a. ved [byrettens] dom [fra foråret] 2016 med en kombinationsdom på fængsel i 9 måneder samt udvisning med indrejseforbud i 6 år for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 21, jf. § 86. Klageren blev herefter idømt en fællesstraf på fængsel i 6 måneder samt udvisning med indrejseforbud i 6 år for overtrædelse af straffelovens § 244, jf. § 247, stk. 1 og lov om euforiserende stoffer ved [byrettens] dom [fra foråret] 2018, hvilken dom blev stadfæstet af [landsretten] [i efteråret] 2018. Et flertal af Flygtningenævnet finder efter en konkret helhedsvurdering, at klageren må betragtes som en fare for samfundet i Danmark. Om farevurderingen i den konkrete sag har Flygtningenævnet lagt vægt på, at det fremgår af [byrettens] dom [fra vinteren 2023/2024], at retten ved udmålingen af straffen på 1 års fængsel for overtrædelsen af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, lagde vægt på karakteren af røveriet, der var nærmere planlagt og begået af flere i forening samt det oplyste om klagerens personlige forhold, herunder det oplyste om klagerens tidligere domme vedrørende personfarlig kriminalitet. Retten fandt det bevist, at en af medgerningsmændene var blevet kontaktet af klageren, der havde fortalt, at han […], ligesom klageren havde spurgt medgerningsmanden, om han ville være med til at begå et røveri. Retten fandt endvidere, at røveriet og den anvendte vold i forbindelse med røveriet ikke gik ud over, hvad gerningsmændene, herunder klageren, havde forudset og accepteret. Henset til karakteren, grovheden og omfanget af den kriminalitet, som klageren har begået, senest i 2023, og som har indebåret, at han flere gange er udvist af Danmark, sammenholdt med de i øvrigt foreliggende oplysninger om klagerens personlige forhold, finder et flertal af Flygtningenævnet således, at klageren må anses for at udgøre en fare for samfundet. Endelig skal der foretages en proportionalitetsafvejning, hvor forbrydelsens grovhed mv. skal afvejes over for, om særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, taler for at meddele udlændingen opholdstilladelse. Klageren indrejste i Danmark [i] 2014 som [13-16]-årig. Han har ikke familie i Danmark. Han er ikke gift og har ikke børn. Han har forældre og [søskende] i [et vestligt land], som han stadig har kontakt med. Han blev i 2020 uddannet […] og har haft hyre på diverse […], men han har gennem længere tid ikke haft nogen tilknytning til det danske arbejdsmarked. Han har et par kammerater i [landsdel]. Han har god kontakt med sin tidligere […] og dennes familie. Han har gået i folkeskole og blev i 2020 uddannet […]. Han taler arabisk og tigrinya (sproget i Eritrea). Et flertal af Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering og afvejning af sagens omstændigheder, herunder klagerens personlige forhold, at der ikke foreligger sådanne særlige grunde, som taler for, at klageren kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt. Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, er således ikke til hinder for, at klageren er udelukket fra at opnå opholdstilladelse efter ud-

lændingelovens § 10, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Erit/2025/2

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Erit/2025/1, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Der kan derudover henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 329 ff., nævnte afgørelser Syri/2024/2, Syri/2024/27, Afgh/2024/26 og Syri/2024/41, de i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 331ff., nævnte afgørelser Syri/2023/51 og Syri/2023/76 og de i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 377 ff., nævnte afgørelser Syri/2022/116 og Syri/2022/190.

I 5 sager fandt Flygtningenævnet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, idet klageren isoleret set var omfattet af § 7, og at klageren ikke var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Som eksempler kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2025** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 1989. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt udlændingelovens § 31 er til hinder for, at klageren kan udsendes til Iran. Klageren er etnisk [etnicitet] og muslim født i [by A] og opvokset i [by B], Iran. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af de iranske myndigheder eller at blive udsat for blodhævn fra [personer med kendskab til klageren], som følge af, at han har [begået personfarlig kriminalitet af særlig grov beskaffenhed mod et familiemedlem]. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at de iranske myndigheder gennem [personer med kendskab til klageren], der er bosiddende i Iran, er blevet bekendt med, at klageren har [begået personfarlig kriminalitet af særlig grov beskaffenhed mod et familiemedlem]. Klageren har som asylmotiv videre henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af de iranske myndigheder, som følge af sine politiske aktiviteter. Klageren har herom i forbindelse med behandlingen af hans oprindelige asylsag forklaret, at han i [starten af 1980'erne] erklærede sin sympati for partiet [A]. Fra [midten af 1980'erne] blev klageren på grund af sit politiske tilhørsforhold og aktiviteter udsat for tortur, arrestationer, fængslinger og husransagninger. Klageren har som asylmotiv endelig henvist til, at han af økonomiske årsager ikke vil kunne få sin medicin i Iran. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han er diagnosticeret med [psykisk diagnose], og at han som følge deraf tager medicin, herunder blandt andet præparaterne […]. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse

med Flygtningenævnets afgørelse [fra] 2010 til grund, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det følger af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod at blive videresendt til et sådant land. Om særlige grunde taler for ikke at udelukke klageren fra at blive meddelt opholdstilladelse, følger det af bemærkningerne til udlændingelovens § 10, stk. 3, at det har formodningen imod sig, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud med udvisning efter blandt andet udlændingelovens §§ 22-24, kan meddeles opholdstilladelse efter § 7. Der skal ved vurderingen af, om klageren skal udelukkes fra beskyttelse, foretages en afvejning mellem de forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes. Der skal således foretages en proportionalitetsafvejning mellem karakteren og grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, om der er særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at meddele klageren opholdstilladelse. Til støtte for, at klageren ikke skal meddeles opholdstilladelse og fortsat skal være udelukket, kan der peges på, at klageren ved [landsrettens] dom [fra efteråret] 2000 blev fundet skyldig i overtrædelse af [bestemmelser i straffeloven vedrørende personfarlig kriminalitet af særlig grov beskaffenhed], begået i [slutningen af 1990'erne], og dømt til tidsubestemt anbringelse på psykiatrisk afdeling i medfør af straffelovens § 68, jf. § 16, stk. 1, idet klageren blev vurderet sindssyg på gerningstidspunktet. Klageren er således dømt for en særdeles grov forbrydelse. Til støtte for, at udelukkelse fra meddelelse af opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende for klageren, kan der peges på, at klagerens foranstaltningsdom i 2007 først blev ændret og senere ophævet [i] 2021. Klageren har siden dommen modtaget medicinsk behandling for sin sygdom, [psykisk diagnose], som han har indsigt i, og han har to gange i [slutningen af 2010'erne] kortvarigt været indlagt på psykiatrisk sygehus i forbindelse med lægeordineret medicinændring. Klageren er ikke siden foranstaltningsdommen fra 2000 dømt for kriminelle forhold, og han har genoprettet og må anses for at have et velfungerende forhold til sine børn og deres familier. Klageren har ikke længere familie i Iran, hvor han ikke har været siden udrejsen i [slutningen af 1980'erne]. Hertil kommer, at det ved vurderingen af karakteren og grovheden må tages i betragtning, at klageren på tidspunktet, hvor han begik de pågældende forhold, led af en alvorlig sindslidelse. Der henvises i den forbindelse til præmis 56 og 57 i Den Europæiske Menneskerettigheds Domstols dom i sagen Azzaqui mod Holland. På den anførte baggrund og efter en samlet vurdering af oplysningerne om klagerens personlige og familiemæssige forhold siden dommen fra 2000, finder Flygtningenævnet, at der foreligger sådanne særlige grunde for ikke at udelukke klageren fra at blive meddelt opholdstilladelse. På denne baggrund meddeles klageren derfor opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Iran/2025/12

Nævnet meddelte i **september 2025** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 1996. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk kurder og sunnimuslim fra Iran. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har i forbindelse med den oprindelige udsendelsessag som asylmotiv henvist til, at han ikke kan udsendes til Iran, idet han frygter at blive fængslet af myndighederne og udsat for tortur, idet han er etnisk kurder fra det sydøstlige Iran og opvokset i Al-Tash-lejren i Irak. Han henviste endvidere til, at hans familie i lang tid har været forfulgt af myndighederne, idet hans [familiemedlem] var medlem af KDPI. Endelig har han vedrørende Iran henvist til, at han […]. Klageren har i forbindelse med den genoptaget udsendelsessag som asylmotiv henvist til, at han fortsat frygter at blive forfulgt af myndighederne på grund af sin families tilknytning til KDPI, og da han […]. Klageren har endvidere henvist til, at han i dag tager afstand fra sin kriminalitet og har erkendt, at det, han har gjort, er forkert. Under klagerens fængselsophold og efter sin løsladelse har det været vigtigt for ham at bevise, at han ikke er et sådant menneske, som kunne finde på [gerningsbeskrivelse]. Klageren er ikke den samme person, som han var tilbage i 2006. Klageren har endelig henvist til, at der er forløbet 20 år siden det af klageren begåede strafbare forhold, og at han efterfølgende ikke har begået ny kriminalitet med undtagelse af overholdelse af sin meldepligt. Klageren har oplyst, at han har haft frivilligt arbejde i en årrække [på et opholdssted], og at han har arbejdet som ulønnet praktikant i [butik] i [4-7] år, hvor han fortsat arbejder. Flygtningenævnet lagde i afgørelserne [fra foråret og efteråret 2012] til grund, at klagerens [familiemedlemmer] havde været aktive for KDPI, og at familiens flugt fra Iran havde baggrund i [familiemedlems] aktiviteter. Nævnet fandt, at klageren som følge heraf ved en tilbagevenden til Iran ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder fortsat, at det er sandsynliggjort, at klageren ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Der er herved, udover hans families tilknytning til og aktiviteter for KDPI, lagt vægt på oplysningerne om, at […], samt oplysningerne om modtagelsen af iranere, der returneres til Iran, jf. f.eks. Landinfos Temanotat om modtagelsen og behandlingen af returnerede (bilagsnummer 1160), hvoraf det fremgår, at returnerede bliver taget til side for afhøring. Selvom det ifølge notatet er de færreste, der vil opleve problemer i den forbindelse, finder nævnet, at der – henset til det anførte om klagerens families tilknytning til KDPI og […] – ikke kan ses bort fra denne risiko. Klageren er ved […] dom [fra] 2007 […] straffet med fængsel i 9 år for overtrædelse af blandt andet straffelovens § 246, jf. § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, og § 288, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, […]. Han blev fundet skyldig i, sammen med [antal] andre tiltalte, [i midten af 2000'erne] at have [begået personfarlig kriminalitet af særlig grov beskaffenhed mod en sårbar person]. Han blev endvidere fundet skyldig i sammen med de [antal] andre tiltalte at have [gerningsbeskrivelse]. Klageren var ifølge en retspsykiatrisk erklæring ikke sindssyg og kunne heller ikke antages at have været det på

gerningstidspunktet. Ifølge erklæringen fremtrådte han i lettere grad impulsiv, men ikke personlighedsforstyrret i en sådan grad, at han var omfattet af straffelovens § 69. Klageren var forinden dommen på 9 års fængsel blevet straffet to gange for vold. Han blev således ved […] dom [fra] 2001 […] straffet med fængsel i 50 dage for vold og grov vold efter straffelovens § 244 og § 245, stk. 1, ved at have slået en person [på kropsdel] adskillige gange og i forbindelse hermed at have skåret personen [på kropsdel] med en kniv eller anden skarp genstand samt tildelt personen to stik [på kropsdel], der dog alene gjorde skade på personens [beklædningsgenstand]. Ved […] dom [fra] 2005 […] blev han straffet med fængsel i 50 dage for vold efter straffelovens § 244 for blandt andet at have slået to personer, […], i hovedet og sparket den ene i ansigtet. Klageren er herudover straffet ved […] dom [fra] 2011 med fængsel i 7 dage for overtrædelse af straffelovens § 124, stk. 4, ved […] dom [fra vinteren 2017/2018] med fængsel i 7 dage for overtrædelse af sin opholds- og meldepligt, og ved […] dom [fra] 2019 med fængsel i 7 måneder for overtrædelse af sin meldepligt. Efter udlændingelovens § 10, stk. 3, kan en udlænding, som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter blandt andet §§ 22-24, ikke gives opholdstilladelse efter § 7, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Flygtningenævnet skal derfor tage stilling til, om klageren fortsat skal være udelukket fra at opnå asyl i Danmark, som det senest blev bestemt ved Flygtningenævnets afgørelse [fra] 2012. Den vurdering, der skal foretages efter bestemmelsen, bygger bl.a. på Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2. Det følger af denne bestemmelse, at en person kun kan udelukkes fra asyl, hvis den pågældende må anses som en fare for landets sikkerhed, eller efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for det danske samfund. Det er ubestridt, at klageren ved […] dom [fra] 2007 er dømt for en særlig farlig forbrydelse, og spørgsmålet er derfor, om klageren fortsat må anses for som en fare for det danske samfund, og om det fortsat vil være proportionalt. Ved vurderingen af, om udlændingen må betragtes som en fare for samfundet i Danmark, må der foretages en konkret helhedsvurdering, og i den forbindelse må der lægges vægt på navnlig karakteren og grovheden af forbrydelsen, de nærmere omstændigheder, hvorunder forbrydelsen blev begået, længden af den konkret idømte straf, idet en idømt straf af en længere varighed skaber en formodning for, at den pågældende udlænding udgør en fare for samfundet, om udlændingen i øvrigt er dømt for forbrydelser i Danmark, hvor lang tid siden den særligt farlige forbrydelse er blevet begået, og udlændingens tidligere og aktuelle personlige og familiemæssige forhold, herunder oplysninger om, hvordan den pågældende har opført sig under afsoningen af fængselsstraffen samt under et eventuelt ophold på et udrejsecenter. Karakteren og grovheden af den forbrydelse, som klageren er dømt for, taler efter Flygtningenævnets opfattelse isoleret set for fortsat at opfatte ham som en fare for samfundet. Det samme gør klagerens to voldsdomme forud herfor. Denne kriminalitet ligger imidlertid mere end 20 år tilbage, da klageren var i starten af 20'erne og en del af et miljø, der påvirkede ham negativt.

Klageren har taget afstand fra sin kriminelle fortid og har oplyst, at han for længst har brudt med det negative miljø, han var en del af, da han var ung. Han har forklaret, at hans afsoning har været problemfri, idet han faktisk fik mulighed for udgang, hvilket udvisningsdømte normalt ellers ikke fik. Han er ikke efterfølgende blevet straffet for en forbrydelse, der kan anses for særlig farlig, og som kan begrunde, at klageren udgør en fare for det danske samfund. Det bemærkes i den forbindelse, at klagerens overtrædelser af reglerne om ophold- og meldepligt ikke har en sådan karakter, at de i selv kan tillægges afgørende betydning ved farevurderingen af klageren. Der er således ikke oplysninger om, at der ellers har været problemer med klagerens overholdelse af sine forpligtelser efter udlændingeloven og nu hjemrejseloven. Klagerens opholdspligt blev således også ophævet i [2016-2018], hvorefter han boede hos sin [familiemedlem A]. Klagerens meldepligt er nu nedsat til to gange ugentligt, og klageren bor hos [familiemedlem B] i [by]. Klageren har siden sin løsladelse deltaget aktivt i frivilligt arbejde for bl.a. [organisation] samt udført ulønnet arbejde i [butik]. Der er i den forbindelse fremlagt udtalelser fra medarbejdere, som klageren har samarbejdet med. Det fremgår heraf, at han er beskrevet som en vellidt og pligtopfyldende medarbejder, der har været god over for såvel kolleger som kunder. Et flertal i Flygtningenævnet finder på den baggrund efter en konkret helhedsvurdering, at klageren – uanset karakteren og grovheden af den forbrydelse, som han blev dømt for, og straffens længde – ikke længere kan anses for at udgøre en fare for det danske samfund. Der er således henset til den tid, der er gået, siden klageren sidst begik en voldelig forbrydelse, sammenholdt med oplysningerne om hans personlige forhold og afstandtagen til kriminaliteten, ikke grundlag for at antage, at han i fremtiden vil udvise en adfærd, som udgør en sådan fare, at han fortsat i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 3, skal være udelukket fra at få opholdstilladelse efter lovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2025/44

Nævnet meddelte i **oktober 2025** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2000. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt udlændingelovens § 31 er til hinder for, at klageren kan udsendes til Afghanistan. Klageren er etnisk [etnicitet] og muslim af religiøs overbevisning fra [by], Afghanistan. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren henviste under Flygtningenævnets oprindelige behandling af § 49 a-sagen i 2020 til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygtede [asylmotiv]. Under genoptagelsessagen har klageren henvist til, at hans risiko ved en tilbagevenden til Afghanistan fortsat er uændret, hvorfor han stadigvæk må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har videre henvist til, at han ikke har begået en særlig farlig forbrydelse, samt at han ikke er til fare for samfundet, og at han

som følge heraf ikke bør anses for udelukket. Til støtte herfor har klageren henvist til, at det alene er dommen fra [landsretten] [fra sommeren] 2019, hvor klageren blev idømt fængsel i 4 måneder og udvist med 6 års indrejseforbud, som bør indgå i vurderingen. Som anført har Flygtningenævnet [i vinteren 2019/2020] lagt til grund, at klageren isoleret set opfylder betingelserne for at være meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lægger denne vurdering til grund ved sagens behandling. Spørgsmålet er herefter, om klageren er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., at en udlænding, som har indrejseforbud efter udlændingelovens § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter bl.a. § 22-24, ikke kan gives opholdstilladelse efter § 7, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Det følger af forarbejderne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001, at afvejningen mellem de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at der meddeles opholdstilladelse, for så vidt angår udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen. Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., sammenholdt med flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, indebærer, at der i en situation som den foreliggende skal foretages en treleddet vurdering ved bedømmelsen af, om udlændingen er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1. I første række skal der tages stilling til, om udlændingen kan anses for at være dømt for en særlig farlig forbrydelse. I givet fald skal der dernæst tages stilling til, om udlændingen må betragtes som en fare for samfundet i Danmark. Er det tilfældet, skal der foretages en proportionalitetsafvejning, hvor forbrydelsens grovhed mv. afvejes over for, om særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, taler for at give udlændingen opholdstilladelse. Ved vurderingen af, om klageren er dømt for en særlig farlig forbrydelse, lægges der vægt på bl.a. (1) forbrydelsens karakter, herunder den skade, som den forurettede rent faktisk er blevet påført, men også hvor potentiel farlig forbrydelsen har været, (2) forbrydelsens art, herunder om forbrydelsen ved pådømmelsen er henført under en kvalificeret strafbestemmelse, f.eks. grov vold, (3) straffen for forbrydelsen, herunder den konkret idømte straf, men også strafferammen samt (4) de nærmere omstændigheder, hvorunder forbrydelsen er begået, herunder om der har foreligget formildende eller skærpende omstændigheder. Klageren er ved [landsrettens] ankedom [fra sommeren] 2019 dømt for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer ved besiddelse med henblik på videresalg af [1-3] gram kokain. Han blev straffet med fængsel i 4 måneder og udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år. Klageren er herefter straffet ved [landsrettens]

ankedom [fra efteråret] 2022 med fængsel i 1 år og 2 måneder for at have tilsidesat sin melde- og opholdspligt. Ved dommen blev han udvist af Danmark med indrejseforbud i 12 år. Endelig er han ved [byrettens] dom [fra vinteren 2024/2025] dømt for bl.a. besiddelse af en butterflykniv og [38-41] gram hash til eget brug. Han blev straffet med fængsel i 3 måneder og udvist med indrejseforbud i 6 år. Flygtningenævnet bemærker, at besiddelse med henblik på videresalg af hård narkotika – som den i sagen omhandlede kokain – som udgangspunkt må anses for at udgøre en særlig farlig forbrydelse, også når det drejer sig om videresalg af mindre mængder. Efter en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger, herunder navnlig den begrænsede mængde kokain, som klageren efter lov om euforiserende stoffer er dømt for at have besiddet med henblik på videresalg, den idømte straf samt de i øvrigt foreliggende oplysninger om omstændighederne i forbindelse hermed, finder Flygtningenævnet, at klageren ikke kan anses for at være dømt for en særlig farlig forbrydelse. Det samme er tilfældet for så vidt angår klagerens øvrige domme. På den anførte baggrund finder Flygtningenævnet, at der ikke er grundlag for at udelukke klageren fra opholdstilladelse. Flygtningenævnet ændrer derfor afgørelsen, således at klageren meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2025/42

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Iran/2025/64, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Der kan derudover henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 339 ff., nævnte afgørelser Syri/2024/4, Syri/2024/33 og Afgh/2024/30, den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 336 ff., nævnte afgørelse Iran/2023/53 og den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 382 ff., nævnte afgørelse Syri/2022/157.

Flygtningenævnet har endvidere hjemvist et antal sager til Udlændingestyrelsen med henblik på yderligere sagsoplysning i første instans.

7.8 Udlændingelovens § 32 b og § 49 b

Udlændingelovens § 32 b indebærer, at en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis der er sket et systemskifte i udlændingens hjemland, eller hvis udlændingens forhold har ændret sig på en sådan måde, at den pågældende ikke længere risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Udlændingelovens § 32 b finder anvendelse i forhold til afgørelser efter udlændingelovens § 32 a og § 49 a.

Udlændingelovens § 49 b forpligter Udlændingestyrelsen til hvert halve år, eller når der i øvrigt er konkret anledning hertil, at undersøge, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 32 b.

Udlændingestyrelsen forpligtes således til mindst en gang hvert halve år at vurdere, om der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes på grund af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31. Bestemmelsen gælder både i sager, hvor udlændingen har søgt asyl ved sin ankomst her til landet, jf. § 32 a, og i sager, hvor udlændingen er udvist ved dom og ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 49 a.

Den første halvårlige periode regnes fra tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31.

Finder Udlændingestyrelsen, at der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse herom efter udlændingelovens § 32 b, jf. § 46, stk. 1. En sådan afgørelse anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 3. og 5. pkt.

Som eksempler på sager, der af Flygtningenævnet er behandlet i medfør af udlændingelovens § 49 b, jf. 32 b, og hvor nævnet efter en samlet vurdering fandt, at klageren ikke ville blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 31 ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 588 ff., nævnte afgørelse Iran/2019/18, den i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 533 ff., nævnte afgørelse Afgh/2018/169 og den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 440 f., nævnte afgørelse Irak/2017/139.

For eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse, idet udlændingelovens § 31, stk. 1, fortsat fandtes at være til hinder for udsendelse af klageren, kan der henvises til den i formandskabets 28. beretning (2019), side 590 ff., nævnte afgørelse Alge/2019/4 og den i formandskabets 24. beretning (2015), side 539 ff., nævnte afgørelse Afgh/2015/40.

7.9 Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister

Efter udlændingelovens § 10, stk. 5, kan en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 3, ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. L 174 af 25. marts 2009 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud, udelukkelse m.v. af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister m.v.)), afsnit 3.1.1, at sanktionslisterne indeholder navne på konkrete personer, organisationer og enheder med tilknytning til terrorisme. De danske myndigheder skal overholde de forpligtelser, som følger af de internationale retsakter, som listerne er knyttet til, herunder blandt andet nægte personer, der er optaget på en sanktionsliste, indrejse. Personer, der konstateres opført på sanktionslisterne, vil som følge af Danmarks internationale forpligtelser blive nægtet indrejse og ophold i Danmark. Der var forud for lovændringen ikke nogen udtrykkelig bestemmelse i udlændingeloven, der tog højde for denne situation.

Der kan i denne forbindelse henvises til den ovenfor under afsnit 7.3 nævnte dom fra EU-Domstolen i sagen C-573/14 om fortolkning af flygtningekonventionens artikel 1 F (c) og minimumsdirektivets artikel 12, stk. 2, litra c, og artikel 12, stk. 3, i relation til udelukkelse som følge af deltagelse i en terrororganisations aktiviteter.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 5, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 353 ff., nævnte afgørelse Tyrk/2021/10 og den i formandskabets 27. beretning (2018), side 538, nævnte afgørelse Syri/2018/30 samt de i formandskabets 26. beretning (2017), side 442 ff., nævnte afgørelser Syri/2017/23, Syri/2017/59, Syri/2017/39 og Syri/2017/49.

7.10 Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1

Det følger af reglerne i udlændingelovens kapitel 7 b, at i sager om udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed og som følge heraf er udvist, er kompetencen til at træffe afgørelse om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, udsendelse efter § 31 og efter § 32 b overflyttet fra udlændingemyndighederne til domstolene. Det følger videre, at Flygtningenævnet i den forbindelse skal afgive en udtalelse om de asylretlige forhold til brug for domstolenes afgørelse.

For en nærmere gennemgang af reglerne i kapitel 7 b henvises i øvrigt til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 260 ff.

Kapitel 8

Statsløse palæstinensere

8.1 Grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser

Når Flygtningenævnet træffer afgørelse i sager vedrørende statsløse palæstinensere, skal der altid foretages en vurdering af, om den pågældende er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D. Ved anvendelse af flygtningekonventionen inddrager Flygtningenævnet fortolkningsbidrag fra andre nationale og internationale organer på området, hvis retsopfattelse vil kunne indgå i grundlaget for Flygtningenævnets afgørelse, ligesom baggrundsoplysninger om de faktiske forhold indgår i grundlaget for afgørelsen.

8.1.1 Flygtningekonventionens artikel 1 D

Flygtningekonventionens artikel 1 D har følgende ordlyd:

> "Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommissær for flygtninge.
>
> Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele."

For at artikel 1 D kan finde anvendelse, skal den statsløse palæstinenser nyde eller tidligere have nydt beskyttelse eller bistand fra UNRWA, jf. artikel 1 D, 1. pkt. EU-Domstolen har i Bolbol-dommen udtalt, at dette indebærer, at den pågældende rent faktisk har haft adgang til beskyttelse eller bistand fra UNRWA, herunder at vedkommende enten er registeret i UNRWA eller har modtaget hjælp fra UNRWA (sag C-31/09, Nawras Bolbol mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, dom af 17. juni 2010, præmisserne 51-53).

For at udelukkelsen ophører efter artikel 1 D, 2. pkt., skal beskyttelsen eller bistanden fra UNRWA være bortfaldet. Dette er tilfældet, såfremt mindst et af nedenstående forhold gør sig gældende, jf. herved UNHCR's Guidelines on International Protection no. 13, Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees, pkt. 22 (i) – (iv):

- UNRWAs mandat ophører
- UNRWA er ude af stand til yde beskyttelse eller bistand i det pågældende operationsområde
- Den pågældendes liv, fysiske integritet, sikkerhed eller frihed er truet, eller andre seriøse beskyttelsesrelaterede grunde gør sig gældende for den statsløse palæstinenser
- Praktiske, juridiske og/eller sikkerhedsbarrierer afskærer den statsløse palæstinenser fra at (gen)indrejse i UNRWAs mandatområde og på ny modtage UNRWAs beskyttelse eller bistand

Fælles for ovenstående ophørsgrunde er, at de ud fra en objektiv vurdering skal være udtryk for omstændigheder, der ligger uden for den pågældendes kontrol, se herved EU-Domstolens afgørelser i El Kott-dommen præmisserne 58-59 og Alheto-dommen præmis 86 (sag C-364/11, Mostafa Abed El Karem El Kott m.fl. mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, dom af 19. december 2012, og sag C-585/16, Serin Alheto mod Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, dom af 25. juli 2018).

Flygtningenævnet foretager en vurdering af, om ansøgeren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D. Hvis den statsløse palæstinenser er omfattet af bestemmelsens 1. pkt., er den pågældende udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen. Udelukkelse fra beskyttelse efter artikel 1 D ophører, hvis vedkommende opfylder betingelserne i artikel 1 D, 2. pkt. I tilfælde af, at betingelserne i artikel 1 D, 2. pkt., er opfyldt, anses den pågældende automatisk for omfattet af flygtningekonventionen og vil blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, medmindre den pågældende af andre grunde er udelukket m.v.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 143, at:

> "Med hensyn til flygtninge fra Palæstina bemærkes, at UNRWA kun opererer i bestemte områder i Mellemøsten, og at det kun er dér, UNRWAs beskyttelse eller bistand ydes. Følgelig modtager en flygtning fra Palæstina, som befinder sig uden for dette område, ikke den nævnte bistand, og spørgsmålet om hans flygtningestatus bør vurderes i henhold til kriterierne i 1951-konventionen. Det vil normalt være tilstrækkeligt at fastslå, at de omstændigheder, som oprindeligt kvalificerede ham til at modtage UNRWAs beskyttelse og bistand, fortsat er gældende, og at han hverken er ophørt med at være flygtning i henhold til en af ophørsbestemmelserne eller udelukket fra konventionens anvendelse som følge af en af udelukkelsesbestemmelserne."

I tilfælde af, at en statsløs palæstinenser ikke er omfattet af artikel 1 D, 1. pkt., foretages der en almindelig asylretlig vurdering, hvor den pågældende vurderes i forhold til det

land, hvori vedkommende har haft fast bopæl, jf. UNHCR's Guidelines on International Protection no. 13, pkt. 10, samt EU-Domstolens afgørelse i Bolbol-sagen (præmis 54).

For så vidt angår statsløse palæstinensere fra lande uden for UNRWAs mandatområde har Flygtningenævnet i sin praksis som udgangspunkt foretaget en egentlig asylretlig vurdering i forhold til det land/de lande, hvori de pågældende har haft bopæl. Der henvises til afsnit 8.3 nedenfor.

Efter Flygtningenævnets praksis vil en statsløs palæstinenser, der primært har opholdt sig uden for UNRWAs mandatområde, og som aldrig har nydt eller søgt UNRWAs beskyttelse eller bistand, som udgangspunkt ikke blive anset for omfattet af anvendelsesområdet for artikel 1 D, uagtet at den pågældende måtte være registreret i UNRWA. Der henvises herved til de i Flygtningenævnets formands 29. og 30. beretning (2020) og (2021) nævnte afgørelser henholdsvis side 406 f. og side 371 ff.

I sagen Stat/2022/10 var ansøgeren født i mandatområdet, men flyttede umiddelbart efter fødslen til et nordafrikansk land, hvor den pågældende boede indtil udrejsen til Danmark. Ansøgeren havde få gange været på besøg i Gaza. I denne sag vurderede nævnet den pågældende i forhold til Gaza, jf. artikel 1 D, og foretog ikke nogen asylvurdering i forhold til det nordafrikanske land. Der henvises til Flygtningenævnets 31. beretning (2022), side 393 ff., samt nedenfor afsnit 8.3.

I den i afsnit 8.3 nævnte afgørelse Stat/2025/9, vurderede Flygtningenævnet imidlertid ansøgeren, der var født i mandatområdet og registreret i UNRWA, i forhold til det nordafrikanske land, hvortil den pågældende flyttede som barn, og foretog ikke en artikel 1 D-vurdering i forhold til UNRWA-operationsområdet.

8.1.2 Fortolkningsbidrag vedrørende artikel 1 D

I grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser indgår blandt andet UNHCR's guidelines on international protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees, samt praksis fra EU-Domstolen om fortolkning af artikel 12, stk. 1, litra a, i kvalifikationsdirektivet 2011/95/EU, som implementerer flygtningekonventionens artikel 1 D.

EU-Domstolens praksis på asylområdet er på grund af Danmarks forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke retligt bindende for Flygtningenævnet. Nævnet betragter imidlertid praksis fra EU-Domstolen på områder, der er omfattet af det danske forbehold, men som vedrører fortolkningen af flygtningekonventionen, som et væsentligt fortolkningsbidrag til nævnets praksis.

EU-Domstolen har tidligere i syv præjudicielle forelæggelsessager afsagt dom om fortolkningen af kvalifikationsdirektivets artikel 12, stk. 1, litra a. Dommene er nærmere gennemgået i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 482 ff., Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 374 ff., Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 359 ff., Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 344 ff., samt Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 351 ff. Det drejer sig om sag C-31/09, Nawras Bolbol mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, dom af 17. juni 2010, sag C-364/11, Mostafa Abed El Karem El Kott m.fl. mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, dom af 19. december 2012, sag C-585/16, Serin Alheto mod Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, dom af 25. juli 2018, sag C-507/19, Bundesrepublik Deutschland mod XT, dom af 13. januar 2021, sag C-349/20, NB, AB mod Secretary of State for the Home Department, dom af 3. marts 2022, sag C-294/22, Office francais de protection des réfugiés et apatrides (OFPRA) mod SW, dom af 5. oktober 2023, og sag C-563/22, S. N. og L. N. mod Zamestnik-predse datel na Darzjavna agentsija za bezjantsite, dom af 13. juni 2024.

I sin dom i sagen C-294/22, Office francais de protection des réfugiés et apatrides (OFPRA) mod SW, dom af 5. oktober 2023, udtalte EU-Domstolen blandt andet, at sundhedsbehandling er en del af UNRWAs opgave. Dommen indeholder en nøje gennemgang af kravene til og omfanget af denne opgavevaretagelse. For en nærmere gennemgang af dommen henvises der til Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 344 ff.

Flygtningenævnet genoptog og hjemviste i 2022 en række sager vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen med henblik på nærmere oplysning om den for ansøgerne nødvendige sundhedsbehandling, om denne er omfattet af UNRWAs mandat, og i givet fald om UNRWA er i stand til at leve op til sit mandat i forhold til sundhedsbehandling. Udlændingestyrelsen har efterfølgende i flere af sagerne meddelt ansøgerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. flygtningekonventionens artikel 1 D. Opholdstilladelserne var begrundet i ansøgernes helbredstilstand og UNRWAs manglende ydelse af sundhedsbehandling.

Se som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet i beretningsåret på baggrund af klagerens helbredsmæssige forhold samt UNRWAs opgavevaretagelse i denne henseende besluttede at hjemvise sagen til fornyet første instansbehandling i Udlændingestyrelsen, den i afsnit 8.2.3 nævnte afgørelse Stat/2025/13.

Om vurderingen af de generelle forhold i Gaza m.v. i beretningsåret se nedenfor afsnit 8.2.1.

8.1.3 Indhentelse af oplysninger om de faktiske forhold

I forbindelse med udlændingemyndighedernes behandling af konkrete sager vedrørende statsløse palæstinensere er der løbende opstået en række spørgsmål om faktuelle forhold, som søges afklaret gennem Udlændingestyrelsens fact finding-arbejde vedrørende de omhandlede operationsområder. Fact finding-arbejdet supplerer tilgængelige baggrundsoplysninger udgivet af en flerhed af kilder.

Udlændingestyrelsens rapporter udgivet i 2019-2024 er omtalt i de respektive årlige formandskabsberetninger.

I januar 2025 udgav Udlændingestyrelsen i samarbejde med DRC Dansk Flygtningehjælp rapporten "The West Bank – Security and human rights situation". Rapporten er baseret på offentligt tilgængelige oplysninger, herunder verificerede data fra FN-kilder samt data fra ACLED, og indeholder oplysninger om den sikkerhedsmæssige og menneskeretlige situation på Vestbredden med særligt fokus på israelske og palæstinensiske myndigheders sikkerhedshåndhævende aktiviteter, væbnede aktører, bosættervold og bevægelsesfrihed samt visse risikoprofiler.

I maj og december 2025 har Udlændingestyrelsen udarbejdet rapporterne "Gaza og Vestbredden - situationsoverblik". Rapporterne er baseret på offentligt tilgængelige oplysninger og indeholder oplysninger om UNRWAs bistand og beskyttelse samt den sikkerhedsmæssige, humanitære og menneskeretlige situation i Gaza og på Vestbredden inklusiv Østjerusalem.

I august 2025 udgav Udlændingestyrelsen rapporten "Access to the United Arab Emirates for Syrians and Palestinian Refugees". Rapporten er baseret på et desk-study og udarbejdet på grundlag af informationer fra skriftlige kilder og indeholder oplysninger om blandt andet palæstinenseres mulighed for ind- og udrejse, ophold, tilbagevenden samt erhvervelse af statsborgerskab og sponsorsystemet (kafala) i De Forenede Arabiske Emirater. Derudover indeholder rapporten også oplysninger om forekomsten af frihedsberøvelse samt adgangen til asyl og risikoen for refoulement.

Udlændingestyrelsen har derudover i beretningsåret udgivet flere rapporter om Syrien, hvor også forholdene for statsløse palæstinensere i Syrien har været belyst. Således indeholder rapporterne "Syria; Security Situation, Return and Documents" og "Syria – Situation of Certain Groups" udgivet i december 2025 blandt andet oplysninger om

indrejseprocedurer, UNRWA-ydelser og socioøkonomiske forhold for statsløse palæstinensere i Syrien.

For så vidt angår Gaza og Vestbredden besluttede Flygtningenævnet i januar 2025 at iværksætte en høring gennem Udenrigsministeriet med henblik på at få belyst virkningen af en ny israelsk lovgivning, der forbyder UNRWA at operere på israelsk territorium.

Udenrigsministeriet vurderede i et fortroligt høringssvar af 4. april 2025, at det var for tidligt at drage endelige konklusioner vedrørende implementering af lovenes påvirkning af UNRWAs evne til at opfylde sit mandat og at yde beskyttelse og bistand. For yderligere om koordinationsudvalgets beslutning og Udenrigsministeriets høringssvar henvises til referater fra møder i udvalget i januar, marts og juni 2025, der kan findes på nævnets hjemmeside www.fln.dk.

8.2 Praksis fra UNRWAs mandatområde

UNRWAs mandatområde består af fem operationsområder (Gaza, Jordan, Libanon, Syrien og Vestbredden, herunder Østjerusalem).

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i 14 sager vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde. I fire af sagerne har nævnet hjemvist sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, mens nævnet i ti sager har stadfæstet styrelsens afgørelse.

Nedenfor følger eksempler på praksis vedrørende operationsområderne.

8.2.1 Gaza

Flygtningenævnets koordinationsudvalg vurderede i februar 2024, at de generelle forhold i Gaza var præget af en sådan ekstrem generel voldsudøvelse, at der bestod en reel risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene i kraft af en tilstedeværelse i området, og at der således var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, til ansøgere fra Gaza. Koordinationsudvalget bemærkede i den forbindelse, at statsløse palæstinensere fra Gaza, der har nydt beskyttelse eller bistand fra UNRWA, skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. flygtningekonventionens artikel 1 D, med henvisning til, at de pågældende på grund af de generelle forhold i området ikke kunne henvises til at modtage beskyttelse og bistand fra UNRWA. Dette under forudsætning af, at der i sagerne ikke var grundlag for udelukkelse, jf. udlændingelovens § 10.

Koordinationsudvalget har i beretningsåret løbende på møder i udvalget drøftet de aktuelle generelle forhold i Gaza og fastholdt ovenstående vurdering. For referater af møder i Flygtningenævnets koordinationsudvalg i 2025 henvises der til nævnets hjemmeside www.fln.dk.

Flygtningenævnet har i beretningsåret ikke truffet afgørelse i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Gaza.

8.2.2 Jordan

Flygtningenævnet har i beretningsperioden ikke truffet afgørelse i sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Jordan.

8.2.3 Libanon

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i 13 sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon.

Se som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet, at ansøgeren ikke var omfattet af artikel 1 D, og derfor foretog en egentlig asylretlig vurdering til Libanon:

Nævnet **stadfæstede** i **august 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Klageren blev oprindeligt meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren blev i 2023 idømt fængselsstraf samt udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt udlændingelovens § 31 er til hinder for, at klageren kan udsendes til Libanon. Klageren er statsløs palæstinenser og muslim af trosretning fra [by], Libanon. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libanon frygter [en gruppering. Ansøgerens forklaring om asylmotivet udeladt her]. Klageren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han frygter, at grupperingerne i Libanon vil finde ud af, at han i Danmark har begået kriminalitet og taget stoffer, og at grupperingerne derfor vil angive ham, hver gang der bliver begået kriminalitet. Klageren har som asylmotiv derudover henvist til, at han som følge af sin helbredsmæssige situation ikke kan vende tilbage til Libanon, idet han der ikke vil kunne modtage den nødvendige behandling. Klageren har endelig henvist til, at der fortsat er krig i Libanon, og at han ikke kender nogen i Libanon og derfor ikke ved, hvordan han skal kunne leve der. Flygtningenævnet tiltræder, at klageren ikke er omfattet af Flygtningekonventionens artikel 1D, 1. pkt., og at der således skal foretages en asylretlig vurdering i forhold til Libanon, hvor han er født og har haft bopæl indtil sin udrejse. Flygtninge-

nævnet finder, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han er i risiko for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb. Flygtningenævnet kan således ikke lægge klagerens forklaring om [relation til en gruppering til grund]. Der er herved lagt vægt på, at klageren har forklaret forskelligt herom. [Flygtningenævnets begrundelse for tilsidesættelse af ansøgerens asylmotiv udeladt her]. Klageren har med henvisning hertil heller ikke i øvrigt sandsynliggjort, at han er i et modsætningsforhold til grupperinger i Libanon, og han har heller ikke nærmere kunnet redegøre for, hvorfor han skulle være i risiko for overgreb ved en tilbagevenden til Libanon. Flygtningenævnet tiltræder, at hverken den generelle situation i Libanon eller det forhold, at klageren ikke kender nogen i Libanon i dag og ikke ved, hvordan han skal kunne leve der, kan begrunde asyl. Med hensyn til oplysningerne om, at klageren modtager behandling med metadon på grund af sit stofmisbrug bemærkes, at helbredsmæssige forhold ikke i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet kan henvise til, at det fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, således som denne bestemmelse blev affattet ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 (lovforslag nr. L 152 af 18. februar 2002, bemærkningerne til § 1, nr. 1), at sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende socioøkonomiske omstændigheder ikke kan begrunde beskyttelsesstatus, men at der i ganske særlige sager i stedet vil kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b. Kompetencen til at behandle spørgsmål om, hvorvidt der foreligger helbredsmæssige forhold, der indebærer, at udsendelse af en udlænding vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, henhører således under Udlændinge- og Integrationsministeriet, som har kompetencen til at behandle sager, hvori der er ansøgt om opholdstilladelse af humanitære grunde, jf. udlændingelovens § 9 b. Flygtningenævnet bemærker, at helbredsmæssige forhold i særlige tilfælde kan tillægges betydning ved vurdering af, hvorvidt en asylansøger ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse eller overgreb i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at der foreligger oplysninger om, at klageren som følge af særlige helbredsmæssige forhold eller sammenholdt med andre faktorer risikerer asylbegrundende forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til Libanon. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2025/12

Se som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet, at ansøgeren var omfattet af artikel 1 D, men hjemviste sagen til fornyet behandling:

Nævnet **hjemviste** i **september 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Klageren blev oprindeligt meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren blev i 2019 idømt fængselsstraf samt udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandigt. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og der

skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt udlændingelovens § 31 er til hinder for, at klageren kan udsendes til Libanon. Klageren er statsløs palæstinenser fra Libanon og sunnimuslim af trosretning fra [by], Libanon. [Ansøgerens asylmotiv udeladt her]. I forbindelse med den oprindelige genoptagelsessag har klageren fortsat henvist til de tidligere påberåbte asylmotiver og supplerende henvist til, [del af ansøgerens asylmotiv udeladt her], ligesom han har henvist til sine helbreds- og familiemæssige forhold. I forbindelse med den verserende genoptagelsessag har klageren fortsat henvist til de tidligere påberåbte asylmotiver og supplerende henvist til, at der er sket en forværrende udvikling i hans helbredsmæssige tilstand, både fysisk og psykisk, samt at klageren har behov for sundhedsbehandling. Til støtte herfor har klageren henvist til, at der er en væsentlig risiko for, at den medicin og øvrig sundhedsbehandling, som klageren modtager i Danmark, ikke er tilgængelig ved UNRWA i Libanon. Flygtningenævnet finder, at de tidligere påberåbte asylmotiver [del af ansøgerens asylmotiver udeladt her] fortsat ikke kan føre til asyl og henviser til de grunde, der er anført i nævnets afgørelser af [2021 og 2023]. Der skal herefter tages nærmere stilling til det asylmotiv, som klageren navnlig har gjort gældende i forbindelse med den verserende genoptagelsessag, og som vedrører hans helbredsmæssige forhold og adgangen til medicin og øvrig behandling ved UNRWA i Libanon. Flygtningenævnet finder fortsat, at det efter oplysningerne i sagen må lægges til grund, at klageren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt., hvorefter klageren som udgangspunkt er udelukket fra beskyttelse efter konventionen. Der skal efter flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt., herefter tages stilling til, om UNRWAs beskyttelse eller bistand i Libanon må anses for at være bortfaldet, idet udelukkelsen fra beskyttelse efter flygtningekonventionen i så fald ophører, hvilket indebærer, at klageren automatisk anses for omfattet af flygtningekonventionen og vil blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, medmindre der grundlag for at træffe bestemmelse om udelukkelse fra asyl. Det følger i den forbindelse af EU-Domstolens dom af 5. oktober 2023 i sag C-294/22, Office francais de protection des réfugiés et apatrides (OFPRA) mod SW, at UNRWAs beskyttelse eller bistand skal anses for at være bortfaldet, når UNRWA ikke er i stand til at sikre en statsløs palæstinenser adgang til de sundhedsydelser og den lægebehandling, uden hvilken den pågældende er udsat for en reel risiko for nært forestående død eller for at blive udsat for en alvorlig, hurtig og uoprettelig forværring af sin helbredstilstand eller en væsentlig nedsættelse af sin forventede levetid, jf. nærmere om dommen Flygtningenævnets formandskabs beretning for 2023, side 344 ff. Flygtningenævnet finder, at der i forbindelse med den verserende genoptagelsessag er fremkommet nye faktiske oplysninger af væsentlig betydning for vurderingen efter flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt., som ikke er indgået i Udlændingestyrelsens og nævnets hidtidige behandling og afgørelse af sagen. Disse oplysninger vedrører klagerens aktuelle fysiske og psykiske helbredstilstand og den medicinske og øvrige lægelige behandling, som han modtager i den anledning,

samt adgangen for statsløse palæstinensere til medicin og behandling ved UNRWA i Libanon. Det fremgår således af det fremlagte materiale og klagerens forklaring til brug for genoptagelsessagen blandt andet, at klageren nu er diagnosticeret med både [psykisk sygdom], svær [fysisk sygdom A] og [fysisk sygdom B], at han til behandling af de nævnte lidelser medicineres med en flerhed af medicinske præparater, at klageren har et omfattende behov for behandling og støtte i forbindelse med blandt andet medicinindtag, at klageren har oplevet en nylig forværring af sin [fysisk sygdom A] og sine psykiske lidelser, og at der med DRC Dansk Flygtningehjælp og Via University Colleges rapport af 21. juni 2024 "Access and Barriers to Mental Health Care for Palestinian Refugees in Lebanon (PRL)" er fremkommet en række nye oplysninger om adgang til medicin og behandling for statsløse palæstinensere ved UNRWA i Libanon. Flygtningenævnet finder på den anførte baggrund og efter en samlet vurdering af sagens oplysninger i øvrigt, at hensynet til at træffe en materiel rigtig afgørelse og at sikre muligheden for en to-instansbedømmelse af det samlede prøvelsesgrundlag tilsiger, at sagen – uanset det hidtidige og meget langvarige sagsforløb – **hjemvises** til Udlændingestyrelsen med henblik på en fornyet vurdering i første instans. Det bemærkes om en eventuel udelukkelsesvurdering, at klagerens psykiske tilstand efter omstændighederne kan have betydning for vurderingen efter udlændingelovens § 10, stk. 3, jf. herved dommene fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol Savran mod Danmark (2021), præmis 194, og Azzaqui mod Holland (2023), præmis 56 og 57. Der kan ligeledes henvises til Flygtningenævnets praksis vedrørende udelukkelse fra opholdstilladelse på grund af kriminalitet, jf. Flygtningenævnets formandskabs beretning for 2024, side 303ff." Stat/2025/13

Som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet, at ansøgeren var omfattet af artikel 1 D, 1. pkt., men hvor udelukkelsen ikke var ophørt efter 2. pkt., kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 349 ff., nævnte afgørelse Stat/2023/12.

8.2.4 Syrien

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i en sag vedrørende en statsløs palæstinenser fra Syrien.

I sagen stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorved klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, var bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 17, stk.1 og stk. 4.

For nævnets præmisser i den pågældende afgørelse henvises til Stat/2025/11, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

8.2.5 Vestbredden

Flygtningenævnets koordinationsudvalg besluttede på møde i udvalget i januar 2025 på baggrund af det israelske parlaments vedtagelse af to love vedrørende UNRWA at berostille behandlingen af verserende asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Vestbredden, der har modtaget bistand eller beskyttelse fra UNRWA, samt at udsætte udrejsefristen for statsløse palæstinensere fra Vestbredden, der har modtaget bistand eller beskyttelse fra UNRWA, og som af Flygtningenævnet er meddelt afslag på, har fået inddraget eller nægtet forlænget en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 samt sager, hvor nævnet har stadfæstet en afgørelse om bortfald af opholdstilladelse efter samme bestemmelse. For yderligere om baggrunden for denne beslutning m.v. se ovenfor afsnit 8.1.3.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden ikke truffet afgørelse i sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Vestbredden.

8.3 Praksis fra lande uden for UNRWAs mandatområde

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i to sager vedrørende statsløse palæstinensere fra et land uden for UNRWAs mandatområde. Sagerne blev sambehandlet.

Statsløse palæstinensere fra lande uden for UNRWAs mandatområde omfattes som udgangspunkt ikke af artikel 1 D, idet UNRWAs beskyttelse og bistand ikke ydes uden for mandatområdet. Der skal derfor for så vidt angår ansøgere herfra foretages en egentlig asylretlig vurdering i forhold til det land/de lande, hvori de har haft bopæl. Dette gælder som udgangspunkt også, selvom de pågældende måtte have besøgt mandatområdet og i den forbindelse ikke har søgt eller nydt UNRWAs beskyttelse og bistand.

Nævnet har tidligere forholdt sig til betydningen af, at ansøgerne har været registreret i UNRWA. Der kan herved henvises til afgørelserne nævnt i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 406 ff., samt i formandskabets 30. beretning (2021), side 372 ff.

Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at de pågældende, selvom de formelt har været registreret af UNRWA, aldrig har nydt eller søgt UNRWA's beskyttelse eller bistand, hvorfor de pågældende ikke er omfattet af flygtningekonventions artikel 1 D.

I sagen Stat/2022/10 var ansøgeren født i Gaza, men flyttede umiddelbart efter fødslen til et nordafrikansk land, hvor den pågældende boede indtil udrejsen til Danmark. An-

søgeren havde få gange været på besøg i Gaza. Ansøgeren blev under asylsagens behandling registreret i UNRWA. Under disse omstændigheder, hvorunder der blev lagt særligt vægt på, at ansøgeren var født i Gaza, fandt Flygtningenævnet, at den pågældende måtte anses for omfattet af artikel 1 D, 1. pkt., uanset at tilknytningen til Gaza måtte betegnes som beskeden og fraværet fra Gaza havde været mangeårigt. Ansøgeren var derfor som udgangspunkt udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, idet han måtte anses for at nyde beskyttelse eller bistand fra UNRWA. Nævnet fandt videre, at beskyttelsen ikke måtte anses for ophørt af de grunde, der er anført i artikel 1 D, 2. pkt. Nævnet foretog ikke en asylvurdering i forhold til det nordafrikanske land. Der henvises til Flygtningenævnets 31. beretning (2022), side 393 ff.

Flygtningenævnet har i beretningsåret i en sag, hvor ansøgeren ligeledes var født i mandatområdet og registreret ved UNRWA, ikke foretaget en artikel 1 D-vurdering i forhold til UNRWA-operationsområdet, men alene vurderet den pågældende i forhold til Libyen, hvortil den pågældende flyttede umiddelbart efter fødslen. Der henvises til afgørelsen Stat/2025/9, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

I den anden sag fra beretningsåret, som blev sambehandlet med ovennævnte sag, var ansøgeren også UNRWA-registreret, men blev ligeledes udelukkende vurderet i forhold til Libyen, hvor den pågældende var født og opvokset. Ansøgeren henviste som asylmotiv blandt andet til de generelle forhold for statsløse palæstinensere i Libyen, herunder forholdene vedrørende indrejse i landet. Nævnet **stadfæstede** Udlændingestyrelsen afgørelse i sagen. **Flygtningenævnet** udtalte vedrørende indrejseforbuddet for statsløse palæstinensere i Libyen: "Flygtningenævnet finder som Udlændingestyrelsen, hvilket er tiltrådt af ansøgerens advokat, at ansøgeren asylretligt skal vurderes i forhold til Libyen. Det tilføjes, at et generelt indrejseforbud, som omfatter en bestemt befolkningsgruppe, efter nævnets praksis ikke i sig selv indebærer, at der ikke kan foretages en asylretlig vurdering i forhold til det pågældende land. Følgende fremgår af det hollandske udenrigsministeriums rapport "General Country of Origin Information Report Libya" (februar 2023) om et indrejseforbud for palæstinensere (s. 59): "According to a source, Palestinians in Libya do not experience any problems simply due to not having a residence permit. Palestinians in Libya may be eligible for a residence permit for work or other reasons. To be able to travel abroad and return, a Palestinian in Libya must possess a residence permit. With this permit, an exit and return visa can be obtained. For the return visa, the person must provide a document from their employer. However, another source notes that until recently, Palestinians who left Libya were unable to return. This is primarily a problem for those who leave for Egypt. However, the GNU recently issued a decree allowing Palestinians to obtain a five-year multiple-entry visa (Decree No. 995/2022 of 30 November 2022). It is not yet clear how this decision will be implemented and whether it will also be implemented in eastern Libya.

The Palestinian authorities have a consulate in Libya that issues travel documents to Palestinians. In practice, such documents are of little value because Palestinians have trouble gaining access to other places." Om den generelle situation for palæstinensere i Libyen fremgår af rapporten samme sted følgende: "Palestinians both with and without residence permits work in Libya. They work in the private sector as well as in some government institutions in areas such as education and health care. Their children have free access to government schools, higher education and universities. They are exempt from tuition fees. Medical treatment in government hospitals is free of charge. Another source states that the Palestinians generally manage fairly well in Libya. However, their rights are limited: they have no access to Libyan nationality and no right to vote. Palestinians cannot register property in their own name, such as a house or land. A child born from a marriage between a Palestinian father and a Libyan mother does not acquire Libyan nationality simply because the mother has Libyan nationality. More generally, a foreigner cannot acquire Libyan nationality through marriage to a Libyan citizen." I Udlændingestyrelsens rapport "Sikkerhedssituationen i Libyen" (januar 2020) anføres følgende om håndhævelsen af indrejseforbud for palæstinensere i det østlige Libyen (s. 15): "Indtil det politiske oprør i 2011 boede der ca. mellem 50.000 og 70.000 palæstinensere i Libyen, der primært var kommet til landet som arbejdsmigranter. Som følge af den syriske borgerkrig anslog BAMF i 2014, at op mod 5.000 syriske palæstinensere var indrejst i Libyen. Flere kilder vurderer, at der i 2019 befinder sig mellem 20.000 og 30.000 palæstinensere i Libyen. I januar 2015 udstedte HoR i Tobruk i det østlige Libyen et indrejseforbud mod palæstinensere. Forbuddet blev ifølge kilder udstedt for at forhindre radikaliserede personer i at tilslutte sig jihadistiske grupper i Libyen. Indrejseforbuddet påvirkede ikke palæstinensere, der i forvejen boede i Libyen. Det har ikke været muligt at finde verificerbare oplysninger om, hvorvidt indrejseforbuddet fortsat håndhæves i det østlige Libyen, som LNA per december 2019 kontrollerer. Det har heller ikke været muligt, at finde kilder, der beskriver, om forbuddet håndhæves i hele Libyen, herunder også i områder som GNA kontrollerer." Efter de således foreliggende baggrundsoplysninger om et indrejseforbud for palæstinensere sammenholdt med oplysningerne om de generelle forhold for det store antal palæstinensere i Libyen finder Flygtningenævnet, at der ikke er tale om et forhold, der udgør forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Herefter må det påberåbte asylmotiv vedrørende et indrejseforbud for palæstinensere anses for rettelig at angå et spørgsmål om udsendelse. Det oplyste om varigheden af de danske myndigheders bestræbelser på udsendelse af ansøgeren kan ikke føre til en ændret vurdering." Stat/2025/10

Kapitel 9

Uledsagede mindreårige asylansøgere

9.1 Indledning

Uledsagede mindreårige asylansøgere skal opfylde de samme betingelser som andre asylansøgere for at få asyl, idet der dog ved vurderingen af, om de frygtede overgreb har en sådan alvor, at de falder inden for udlændingelovens § 7's anvendelsesområde, skal tages hensyn til, at der er tale om et barn. Der kan herved henvises nærmere til afsnit 4.2.2 og de her nævnte domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Endvidere skal myndighederne ved asylvurderingen være opmærksomme på særlige børnespecifikke asylgrunde som f.eks. kvindelig omskæring i visse lande.

For uledsagede mindreårige asylansøgere gælder i øvrigt nogle særlige forhold, f.eks. udpegning af en personlig repræsentant og en særlig hensyntagen ved vurderingen af deres forklaring, se nærmere nedenfor.

Flygtningenævnet har i 2025 afgjort ni spontansager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere.

I dette afsnit behandles de særlige forhold, som gør sig gældende ved behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere. Børn, der indrejser sammen med deres forældre, følger som udgangspunkt forældrenes sag, se nærmere afsnittene 11.1.2 og 5.8.

For alle børn gælder princippet om hensynet til barnets tarv. Børnekonventionens artikel 3 om barnets tarv har følgende ordlyd:

> "1. I alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for socialt velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal barnets tarv komme i første række.
>
> 2. Deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dettes trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler.
>
> 3. Deltagerstaterne skal sikre, at institutioner, tjenester og organer med ansvar for omsorg for eller beskyttelse af børn skal være i overensstemmelse med de standarder, der er fastsat af kompetente

myndigheder, særligt med hensyn til sikkerhed, sundhed, personalets antal og egnethed samt sagkyndigt tilsyn."

Flygtningenævnets kompetence er begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål og – i sager, der behandles efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, om uledsagede mindreårige udlændinge – om ansøgeren vil blive stillet i en reel nødsituation af de i bestemmelsen anførte grunde. Det falder således uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7 eller § 9 c, stk. 2, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Kompetencen henhører i disse sager under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

I sager vedrørende risiko for overgreb rettet mod børn indgår det i Flygtningenævnets vurdering af, om indgrebet eller overgrebet har en sådan alvor og intensitet, at forholdet er omfattet af udlændingelovens § 7, at der er tale om et barn, se herved det nedenfor i afsnit 9.7 anførte om anvendelsesområdet for Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Vurderingen af, om overholdelsen af FN's børnekonvention herudover tilsiger, at der skal meddeles opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven, herunder mere humanitært prægede årsager, henhører som anført under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

9.2 Definition

Ved en uledsaget mindreårig asylansøger forstås en person under 18 år, der indrejser i Danmark og indgiver ansøgning om asyl uden ledsagelse af sine forældre eller andre myndige personer, som kan anses for at være trådt i forældrenes sted.

Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, som uledsaget mindreårig på grund af lav alder, manglende modenhed og manglende netværk kan kun gives eller forlænges, indtil udlændingen fylder 18 år, ligesom de øvrige særlige regler og sagsbehandlingsprocedurer, der omfatter uledsagede mindreårige asylansøgere, kun gælder, til de pågældende fylder 18 år.

9.3 Aldersvurdering

Det er Udlændingestyrelsen, der i første instans træffer afgørelse om aldersfastsættelsen. Aldersfastsættelsen foretages ud fra alle relevante oplysninger om ansøgerens alder, herunder en eventuel aldersundersøgelse, oplysninger afgivet af ansøgeren i Danmark, eventuelle oplysninger afgivet af ansøgeren i andre lande, eventuelle oplysninger afgivet af familiemedlemmer m.v. I sager, hvor ansøgeren har været til aldersundersøgelse og er vurderet ældre end den oplyste alder, fastsætter Udlændingestyrel-

sen ansøgerens alder efter en konkret vurdering, hvorved der tages højde for usikkerheden i aldersundersøgelsen. Det betyder i praksis, at alderen som udgangspunkt fastsættes til den yngste alder i det mest sandsynlige aldersspænd, som er resultatet af aldersunderundersøgelsen. Hvis der er mindre end et års forskel på den af ansøgeren angivne alder og den laveste alder i det mest sandsynlige aldersspænd ifølge aldersundersøgelsen, fastsætter Udlændingestyrelsen alderen i overensstemmelse med ansøgerens egne oplysninger.

Udlændingestyrelsens afgørelser om aldersfastsættelse kan påklages til Flygtningenævnet. Afgørelsen om aldersfastsættelse træffes som altovervejende hovedregel af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag, men sagerne kan i helt særlige tilfælde behandles ved et fuldt nævn i Flygtningenævnet.

Nævnet behandler imidlertid ikke en indgivet klage, såfremt klagerens asylsag er blevet afsluttet uden afgørelse. Dette kan være tilfældet, såfremt klageren har frafaldet sin asylansøgning, eller såfremt Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet har afsluttet klagerens asylsag, fordi klageren er registreret udeblevet fra det asylcenter, som pågældende er tilknyttet, hvorved de danske myndigheder ikke længere er bekendt med klagerens opholdssted, idet klagen hermed anses for frafaldet.

Såfremt klageren genopdukker og tilkendegiver over for myndighederne, at han eller hun ønsker at fastholde sin asylansøgning og klage over aldersafgørelsen, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Flygtningenævnet anser klageren for genopdukket, når klageren er opdateret med en adresse i udlændingemyndighedernes indkvarteringssystem.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i 14 sager om aldersfastsættelse, hvoraf to sager er behandlet ved mundtlige nævnsmøder og to sager er behandlet ved skriftlige nævnsmøder. Flygtningenævnet har i 12 sager stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, mens nævnet i en sag har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse. Herudover har Flygtningenævnet hjemvist en sag til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen.

FN's Børnekomité har udtalt sig om processen vedrørende aldersfastsættelse for uledsagede mindreårige asylansøgere i en række sager anlagt mod Spanien. Der henvises i det hele til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 597 ff., der indeholder en nærmere beskrivelse heraf samt en beskrivelse af Flygtningenævnets formandskabs og koordinationsudvalgs drøftelser herom. Børnekomitéen har i flere senere udtalelser gentaget sine betragtninger, og udvalgte udtalelser kan tillige findes i det af Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om "FN's

konvention om barnets rettigheder, herunder udtalelser fra CRC", som er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Herudover har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) i sagen F.B. mod Belgien (application no. 47836/21) i sin dom af 6. marts 2025 udtalt sig om blandt andet proceduren i forbindelse med aldersfastsættelse for uledsagede mindreårige asylansøgere, herunder foretagelsen af aldersundersøgelser i form af røntgenundersøgelser i tilfælde af tvivl om en ansøgers alder. EMD udtalte blandt andet, at lægeundersøgelser i betragtning af deres invasive karakter i disse tilfælde kun bør foretages som en sidste udvej, hvis andre midler til at fjerne tvivlen om den pågældendes alder ikke har givet overbevisende resultater. EMD mindede endvidere om, at for at en foranstaltning kan betragtes som forholdsmæssig og nødvendig i et demokratisk samfund, skal det være udelukket, at der findes en foranstaltning, som i mindre grad krænker den pågældendes grundlæggende rettigheder og gør det muligt at opfylde samme mål. EMD konstaterede, at klageren i den konkrete sag først havde en samtale med en medarbejder, der er specielt uddannet til at modtage mindreårige, efter udførelse af knogleundersøgelserne. Det var først under denne samtale, at klageren blev spurgt om sin civilstand, familiesituation, sine levevilkår i sit hjemland og sin skolegang. En forudgående samtale med en medarbejder fra værgemålstjenesten kunne have gjort det muligt på den ene side at undersøge, om tvivlen om klagerens mindreårighed kunne fjernes på andre, mindre indgribende måder, og på den anden side give den kvalificerede fagperson mulighed for at sikre sig, at klageren havde modtaget alle de oplysninger, der var nødvendige for at kunne gøre sine rettigheder gældende. EMD udtalte, at den beslutningsproces, der førte til afgørelsen om at ophæve klagerens status som uledsaget mindreårig udlænding, ikke var omgærdet af tilstrækkelige garantier i henhold til EMRK artikel 8.

Flygtningenævnet har i beretningsåret hjemvist en sag til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen med henblik på yderligere sagsoplysning. Udlændingestyrelsen havde i den konkrete sag ikke fundet anledning til at foretage en aldersundersøgelse af klageren:

Nævnet **hjemviste** i **januar 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en klager, ifølge hvilken den pågældende var registreret med fødselsdato i august 2006. Indrejst i 2024. Sagen blev behandlet på formandskompetence. Klageren havde oplyst at være født den samme dato i august 2008. **Flygtningenævnet** udtalte: "Udlændingestyrelsen har i afgørelsen af [vinteren 2024/2025] vurderet, at det på baggrund af oplysningerne i sagen og klagerens fysiske fremtoning er langt overvejende sandsynligt, at klageren er mindst 18 år. Udlændingestyrelsen har lagt afgørende vægt på, at klageren fremstår åbenbart voksen, og at klageren ikke har kunnet dokumentere eller sandsynliggøre sin oplyste alder. Udlændingestyrelsen har videre lagt vægt på, at en aldersunder-

søgelse i udgangspunktet kan blive undladt, hvor det ud fra en umiddelbar bedømmelse er åbenbart, at en ansøger er enten mindreårig eller voksen. Udlændingestyrelsen har bemærket, at det oplyste om, at klageren gerne vil deltage i en aldersundersøgelse, ikke kan føre til en ændret vurdering. Det fremgår af sagens akter, at Udlændingestyrelsen ikke har fundet anledning til at foretage en aldersundersøgelse, ligesom der ikke ses at være indhentet yderligere oplysninger eller dokumentation til at belyse sagen. Henset til sagens karakter har Flygtningenævnet efter omstændighederne besluttet at hjemvise sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen med henblik på yderligere sagsoplysning, idet det efter nævnets opfattelse, uanset klagerens fremtræden på det optagne fotografi af [vinteren 2024/2025] og det anførte i Udlændingestyrelsens afgørelse bl.a. om, at klageren fremstår åbenbart voksen, ikke kan udelukkes, at en sådan yderligere sagsoplysning vil kunne have betydning for vurderingen af sagen." Alder/2025/7

Se også de i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 363 f. og side 363, nævnte afgørelser Land/2024/8 og Land/2024/7, hvor Udlændingestyrelsen ikke havde fundet anledning til at sende klageren til aldersundersøgelse. I den førstnævnte sag stadfæstede Flygtningenævnet styrelsens afgørelse, mens nævnet i den anden sag hjemviste sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen med henblik på foretagelse af en aldersundersøgelse af klageren på Retsmedicinsk Institut.

Se om betydningen af, at klageren er udeblevet fra en aldersundersøgelse, den i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 362, nævnte afgørelse Land/2024/6.

Se om betydningen af ansøgerens afvisning af at medvirke til foretagelse af en aldersundersøgelse under Udlændingestyrelsens behandling af sagen den i formandskabets 22. beretning (2013), side 104, nævnte afgørelse Alge/2013/1.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om aldersfastsættelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Marokko, ifølge hvilken den pågældende var registreret med fødselsdato i sommeren 2005. Indrejst i 2025. Klageren havde oplyst at være født den samme dato i sommeren 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse af [dato i sommeren] 2025. Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstil-

ladelse, at sandsynliggøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes herefter som udgangspunkt som den af klageren oplyste fødselsdato og som fødselsår svarende til den yngste alder. Flygtningenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at du på baggrund af den foretagne aldersundersøgelse på Retsmedicinsk Institut den [dato i foråret] 2025 mest sandsynligt må antages at have været 19 år på undersøgelsestidspunktet, og at Udlændingestyrelsen har vurderet, at du fremstår ældre end den alder, du selv har oplyst. Det bemærkes herved, at du ved røntgenbillede af din hånd er vurderet til at være 19 år eller derover. Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at det på grund af dine manglende visdomstænder ikke var muligt at vurdere din kronologiske alder odontologisk, idet en undersøgelse af tandudviklingen i den aktuelle aldersgruppe fortrinsvis baseres på visdomstændernes udviklingsgrad. Flygtningenævnet har derudover lagt vægt på, at den alder, du har oplyst i [europæisk land 1] og [europæisk land 2], svarer til resultatet af aldersundersøgelsen. På denne baggrund, og da du hverken til Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet har fremsendt ID-dokumenter på trods af, at du har oplyst, at du kunne fremskaffe kopier af ID-dokumenter, finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge din forklaring om, at du er født den [dato i sommeren] 2009, til grund. Du vil derfor fortsat være registreret med fødselsdato den [dato i sommeren] 2005."Alder/2025/4

Nævnet **stadfæstede** i **august 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsløs person fra Mellemøsten, ifølge hvilken den pågældende var registreret med fødselsdato i efteråret 2006. Indrejst i 2025. Klageren havde oplyst at være født den samme dato i efteråret 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse af [dato i sommeren] 2025. Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at sandsynliggøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis

usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes herefter som udgangspunkt som den af klageren oplyste fødselsdato og som fødselsår svarende til den yngste alder. Flygtningenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at du på baggrund af den foretagne aldersundersøgelse på Retsmedicinsk Institut [dato i sommeren] 2025 mest sandsynligt må antages at have været 18 eller 19 år på undersøgelsestidspunktet, og at Udlændingestyrelsen har vurderet, at du fremstår ældre end den alder, du selv har oplyst. Det bemærkes herved, at du ved den odontologiske undersøgelse er vurderet til at være 18 år, samt at du ved røntgenbillede af din hånd er vurderet til at være 19 år eller derover. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at du overfor myndighederne i [et andet europæisk land] har oplyst fødselsdatoen [en dato i vinteren 2004/2005] samt et andet navn og anden nationalitet. Endvidere at du overfor Udlændingestyrelsen har oplyst, at du var 16 år og snart ville fylde 17 år, men at du ifølge den af dig oplyste fødselsdato rettelig ville være 15 år og fylde 16 år. På denne baggrund, og da du ikke har fremlagt dokumentation for eller på anden måde nærmere sandsynliggjort den af dig oplyste alder, finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge din forklaring om, at du er født [en dato i efteråret] 2009, til grund. Du vil derfor fortsat være registreret med fødselsdato [samme dato i efteråret] 2006." Alder/2025/5

Om betydningen af fremlagte identitetsdokumenter kan som eksempler på afgørelser fra beretningsåret, hvor Flygtningenævnet har stadfæstet en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **november 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en klager fra et afrikansk land, ifølge hvilken den pågældende var registreret med fødselsdato i foråret 2006. Indrejst i 2025. Sagen blev behandlet på mundtligt nævn. Klageren havde oplyst at være født den samme dato i foråret 2008. **Flygtningenævnet** udtalte: "Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at sandsynliggøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder

vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes herefter som udgangspunkt som den af klageren oplyste fødselsdato og som fødselsår svarende til den yngste alder. Klageren har forklaret, at [klageren] er født [en dato i foråret] 2008. Klageren har om sit pas under nævnsmødet forklaret, at [klageren] fik det udstedt på et myndighedskontor, hvor [klageren] tog hen med sin mor for at få optaget biometri. Klageren har tillige forklaret, at det var [klagerens] forældre, der i øvrigt stod for ansøgningen om pas og indgav den nødvendige dokumentation. Da passet skulle hentes, var klageren med sin mor, og det var først på dette tidspunkt, at klageren blev opmærksom på, at [klagerens] fødselsdato var anført forkert, men [klageren] fik oplyst, at det var som ønsket af [klagerens] far. Klageren har endelig forklaret, at [klageren] ikke er klar over, hvordan [klagerens] forældre har fået et pas udstedt med en forkert fødselsdato. Om sin skolegang i [afrikansk land] har klageren forklaret, at [klageren] startede i børnehave som 2-årig i februar 2011 og i første klasse i juni 2012 som 4-årig. Klageren har tillige forklaret, at [klageren] som følge af corona blev forsinket i skolen med et år, og at [klageren] gik i [klassetrin] i 2022, hvor [klageren] var 14 år. Klageren har tillige forklaret, at [klageren] var 10 år, da [klagerens] bedstemor døde i 2018, og at [klageren] på dette tidspunkt gik på skolen i [skole] [klassetrin]. Klagerens forklaring om sin skolegang fremstod for nævnet utroværdig og usikker, og klagerne har ikke kunnet oplyse om baggrunden for, at [klageren] startede i skole væsentligt tidligere end andre børn, idet [klageren] må have været op til 2 år yngre end de fleste andre klassekammerater. Flygtningenævnet bemærker, at Nationalt ID-center (NIDC) har foretaget en screening af klagerens pas, hvori det er anført, at [klageren] er født den [i foråret] 2006, og har vurderet at passet er originalt og i overensstemmelse med tilgængelige efterretninger. Af baggrundsoplysninger, herunder [landespecifikke baggrundsoplysninger] fremgår [de landespecifikke baggrundsoplysninger er udeladt, men det fremgår heraf blandt andet, at børn i forbindelse med ansøgning om pas skal møde personligt på paskontoret og fremlægge blandt andet fødselsattest, forældrenes ID-kort og forældrenes pas, samt at der er et velfungerende ID-registreringssystem, som dog er udfordret af mangelfulde fødsels-registre og korruption, men at den generelle pålidelighed mht. blandt andet pas er forbedret.] Af baggrundsoplysninger om skolesystemet i [afrikansk land] fremgår det, at skolesystemet lægger sig op ad [skolesystem], fordi [begrundelse]. I [afrikansk land] begynder skoleåret i januar og slutter i december. Skoleåret er opdelt i 3 perioder: Fra februar-maj, fra juni-august og sidste trimester er fra september-november. Det fremgår også, at [klassetrin] svarer til børnehave og 0. klasse. Her kan børnene begynde, når de er 3 år. [Klassetrin] svarer til de første 7 år af grundskolen i Danmark. Børnene starter normalt i skole i 1. kasse, når de er 6 år. Herefter er der [klassetrin], som svarer til de sidste år af grundskolen i Danmark og starten af gymnasiet, hvor man kan starte som 13-årig, og endelig [klassetrin], svarende til gymnasiet. Af aldersundersøgelsen for klageren fremgår det under konklusionen, at [klagerens] mest sandsynlige alder

er 18-19 år. Uanset at klageren konsistent har fastholdt sin forklaring om sin fødselsdato og dermed alder, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af sagen, herunder navnlig aldersvurderingen, oplysningerne i passet og oplysningerne om skolegangen i [afrikansk land] ikke at kunne lægge den af klageren oplyste alder til grund. Nævnet har herved også tillagt det vægt, at klageren ikke ud over passet har fremlagt dokumentation for eller på anden måde nærmere sandsynliggjort den af [klageren] oplyste alder. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren er registreret med fødselsdatoen [en dato i foråret] 2006." Alder/2025/11

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en klager fra Syrien, ifølge hvilken den pågældende var registreret med fødselsdato i efteråret 2005. Indrejst i 2024. Sagen blev behandlet på formandskompetence. Klageren havde oplyst at være født den samme dato i efteråret 2007. **Flygtningenævnet** udtalte: "Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at sandsynliggøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes herefter som udgangspunkt som den af klageren oplyste fødselsdato og som fødselsår svarende til den yngste alder. Rapporten af [dato i efteråret] 2024 fra Retsmedicinsk Institut udarbejdet på baggrund af aldersundersøgelsen [dato i efteråret] 2024 konkluderer, at du mest sandsynligt må antages at have været 19 år på undersøgelsestidspunktet. Det bemærkes herved, at du ved den odontologiske undersøgelse er vurderet til at være 19 år, samt at du ved røntgenbillede af din hånd er vurderet til at være 19 år eller derover. Endvidere har Udlændingestyrelsen vurderet, at du fremstår ældre end den alder, du selv har oplyst. Du har i forbindelse med Udlændingestyrelsens behandling af din sag fremlagt dokumenter i form af et syrisk ID-kort, billeder af din familiebog samt skolepapirer, og af dokumenterne fremgår, at du er er født den [dato i efteråret] 2007. Flygtningenævnet bemærker hertil, at det af de foreliggende baggrundsoplysninger fremgår, at dokumenter udstedt af de syriske myndigheder alene kan tillægges meget begrænset vægt. Nævnet her herved lagt vægt på, at det af Udlændingestyrelsens rapport Syria – Documents and freedom of movement in North and East Syria (NES), udgivet i september 2024, fremgår, at forfalskning af dokumenter er et udbredt problem i alle regioner i Syrien,

hvilket i høj grad kan tilskrives den syriske regerings tab af kontrol i adskillige områder under konflikten, og gennemgående korruption, hvilket er udbredt i den syriske offentlige sektor. Det er videre anført i rapporten, at ifølge Transparency Internationals Corruption Perceptions Index 2023 er Syrien det tredjemest korrupte land i verden. Disse oplysninger er endvidere understøttet i flere tidligere rapporter, herunder en rapport udarbejdet af det nederlandske udenrigsministerium, Country of Origin Information report Syria, fra juni 2021, hvor det fremgår at forfalskning af dokumenter i Syrien sker på forskellige måder, herunder ved forfalskning af ægte dokumenter, samt Landinfos temanotat, Syria: Identitetsdokumenter og pass, fra september 2022, hvoraf bl.a. fremgår, at det siden borgerkrigens begyndelse i øget grad har været muligt at få udstedt falske dokumenter og dokumenter med urigtige oplysninger. Flygtningenævnet kan på den baggrund ikke lægge den i dokumenterne angivne fødselsdato til grund. Under henvisning til baggrundsoplysninger kan det endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at National ID-center har vurderet, at dit syriske ID-kort sandsynligvis er ægte. Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at du har oplyst, at du udviklede dig hurtigt rent kropsligt og derfor er stor af kropsbygning i forhold til din alder. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på konklusionen i aldersundersøgelsen foretaget af Retsmedicinsk Institut. På denne baggrund kan Flygtningenævnet ikke lægge din forklaring til grund om, at du er født den [dato i efteråret] 2007. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [dato i efteråret] 2024. Du vil derfor fortsat være registreret med fødselsdato den [samme dato i efteråret] 2005." Alder/2025/12

Se heroverfor nedenstående afgørelse, hvor Flygtningenævnet traf afgørelse om at ændre den af Udlændingestyrelsen fastsatte alder:

Nævnet **omgjorde** i **februar 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Syrien, ifølge hvilken den pågældende var registreret med fødselsdato i begyndelsen af 2006. Indrejst i 2024. Klageren havde oplyst at være født den samme dato i begyndelsen af 2008. Sagen blev behandlet på mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: "Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at sandsynliggøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det vil som

udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes herefter som udgangspunkt som den af ansøgeren oplyste fødselsdato og som fødselsår svarende til den yngste alder. Aldersundersøgelsen af [en dato i efteråret] 2024 fra Retsmedicinsk Institut konkluderer, at klagerens mest sandsynlige alder på undersøgelsestidspunktet er 18 år. Klageren har i sit asylskema skrevet, at [klageren] er født [en dato i efteråret] 2008 og denne fødselsdato har [klageren] gentaget over for Udlændingestyrelsen under en samtale [i efteråret] 2024. Klageren har dog efterfølgende over for Udlændingestyrelsen i samme samtale og en efterfølgende partshøring hos Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2024 oplyst, at [klageren] er født [en dato i begyndelsen af 2008], hvilket også er den dato, der fremgår af de dokumenter, [klageren] har fremlagt fra Syrien, herunder familiebog, ID-kort, familieregistreringsattest og personattest. Klageren har for Flygtningenævnet oplyst, at baggrunden for de to oplyste datoer er, at [klageren] har byttet rundt på tallene, da [klageren] forsøgte at skrive sin fødselsdato og oplyse datoen efter den gregorianske kalender. Flygtningenævnet finder denne forklaring troværdig og bemærker, at klageren i øvrigt gennem hele sagen konsistent har oplyst, at [klageren] er født i 2008. Efter en samlet vurdering af sagens oplysninger, herunder klagerens alder fastsat til 18 år af Retsmedicinsk Institut, og uanset at dokumenter udstedt af de syriske myndigheder efter baggrundsoplysningerne alene kan tillægges meget begrænset vægt, finder Flygtningenævnet, at der ikke er grundlag for at ændre klagerens alder, således som Udlændingestyrelsen har gjort i afgørelsen af [dato i efteråret] 2024. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren er registreret med fødselsdatoen [i begyndelsen af 2008].” Alder/2025/1

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til fremlagte dokumenter, kan der endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 365 f. nævnte afgørelse Syri/2024/61.

Se tillige den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2023), side 363, nævnte afgørelse Syri/2023/88, hvor klageren havde fremlagt dokumenter udstedt af de syriske myndigheder, hvoraf det af i hvert fald det ene dokument fremgik, at klageren var født samme dato som den af klageren oplyste. Klageren havde under sagens behandling konsistent forklaret at være født på denne dato. Nævnet fandt efter en samlet vurdering, og uanset at dokumenter udstedt af de syriske myndigheder efter de foreliggende baggrundsoplysninger alene kan tillægges meget begrænset vægt, at der ikke var grundlag for at ændre klagerens alder, således som Udlændingestyrelsen havde gjort det.

Der kan videre henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 360 f. nævnte afgørelse Afgh/2023/79, hvor nævnet fandt, at et afghansk nationalitetspas ikke kunne tillægges bevismæssig værdi, da afghanske nationalitetspas

ifølge de tilgængelige baggrundsoplysninger udstedes på et usikkert grundlag. Nævnet lagde vægt på, at klageren og dennes familiemedlem konsistent gennem hele sagsforløbet havde oplyst, at de oplysninger, der fremgik om klagerens fødselsdato i klagerens nationalitetspas, ikke var korrekte, og omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren var født i sommeren 2004, således at klageren blev registreret med fødselsdato i sommeren 2005 som oplyst af klageren.

Om betydningen af tidligere afgivne oplysninger kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 367 f., nævnte afgørelse Syri/2024/63, hvor nævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse og lagde den af klageren oplyste fødselsdato til grund. Nævnet lagde i afgørelsen navnlig vægt på, at klageren havde oplyst konsistent om sin fødselsdato, som klageren ligeledes var registreret med i to andre europæiske lande forud for indrejsen i Danmark. Nævnet lagde herudover vægt på, at klagerens forældre omkring ti år forinden i forbindelse med en ansøgning om familiesammenføring havde oplyst den samme fødselsdato, og at klagerens forældre ikke på daværende tidspunkt kunne formodes at have haft incitament til at give forkerte oplysninger om klagerens alder.

Se også den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 361 ff., nævnte afgørelse Soma/2023/26, hvor nævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse og lagde den af klageren oplyste fødselsdato til grund. Nævnet lagde i afgørelsen vægt på, at klageren til myndighederne i to andre europæiske lande forinden indrejsen i Danmark havde oplyst samme fødselsdato, som klageren oplyste til Udlændingestyrelsen, og at klagerens bror i forbindelse med sin asylsag omkring ti år forinden havde oplyst til Udlændingestyrelsen, at hans bror var født i det af klageren oplyste fødselsår. Nævnet fandt efter en konkret vurdering og under henvisning til princippet om "benefit of the doubt", at klageren uanset den meget betydelige forskel mellem det af klageren oplyste fødselsår og resultatet af aldersundersøgelsen havde sandsynliggjort den af klageren oplyste alder.

Som øvrigt eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse om aldersfastsættelse, kan der henvises til den i formandskabets 33. beretning (2024), side 366 ff., nævnte afgørelse Syri/2024/62.

I sager, hvor klageren ikke er bekendt med sin fødselsdato og på undersøgelsestidspunktet er vurderet til at være mindreårig, fastsættes klagerens fødselsdato som udgangspunkt til tidspunktet for aldersundersøgelsen. Flygtningenævnet lægger således den for klageren i overensstemmelse med den foretagne aldersundersøgelse mest gunstige fødselsdato til grund.

Det samme kan efter en konkret vurdering gøre sig gældende i sager, hvor klageren er vurderet til at være mindreårig, og hvor Flygtningenævnet ikke ud fra klagerens forklaring har kunnet fastlægge, hvilken fødselsdato klageren har, herunder fordi klageren har forklaret divergerende herom. Som eksempel herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets 30. beretning (2021), side 382 f., nævnte afgørelse Maro/2021/12.

Det anførte kan også efter en konkret vurdering gøre sig gældende i sager, hvor klageren på undersøgelsestidspunktet er vurderet til at være 18 år eller derover. Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets 33. beretning (2024), side 369 f., nævnte afgørelse Land/2024/9, hvor nævnet ligesom Udlændingestyrelsen fandt, at den af klageren oplyste alder ikke kunne lægges til grund, men hvor nævnet ændrede den af Udlændingestyrelsen fastsatte fødselsdato. Klageren havde i den konkrete sag forklaret forskelligt om sin fødselsdato og først oplyst, at klageren ikke vidste, hvorfra denne kendte til sin fødselsdato, derefter at klageren havde regnet sig frem til den, og herefter at klageren var blevet oplyst om sin fødselsdato af et familiemedlem. Flygtningenævnet kunne ikke lægge klagerens forklaring til grund, hvorfor nævnet lagde afgørende vægt på aldersundersøgelsen. Nævnet fandt herefter, at klageren skulle være registreret med fødselsdatoen svarende til datoen for aldersundersøgelsen.

Se heroverfor nedenstående afgørelser fra beretningsåret, hvor klageren var vurderet til at være 18 år eller derover, og hvor Flygtningenævnet trods klagerens divergerende forklaringer om sin fødselsdato fastholdt den af Udlændingestyrelsen fastsatte fødselsdato:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Marokko, ifølge hvilken den pågældende var registreret med fødselsdato i vinteren 2004/2005. Indrejst i 2024. Sagen blev behandlet på skriftligt nævn. Klageren oplyste ved indrejsen at være født den samme dato i vinteren 2006/2007. **Flygtningenævnet** udtalte: "Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at sandsynliggøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes

herefter som udgangspunkt som den af klageren oplyste fødselsdato og som fødselsår svarende til den yngste alder. Klageren har over for de danske myndigheder oplyst, at [klageren] er født [dato A i vinteren 2006/2007]. Det fremgår af den aldersundersøgelse, der er foretaget af Retsmedicinsk Institut, at klagerens mest sandsynlige alder er 19 år eller derover. Flygtningenævnet finder, at den fødselsattest, som klageren har fremsendt til brug for behandlingen af aldersklagesagen, ikke kan lægges til grund. Nævnet har herved – ud over de generelle baggrundsoplysninger om den udbredte korruption og adgangen til at få produceret falske dokumenter i Marokko – navnlig lagt vægt på, at klagerens fødselsår i attesten er angivet som 2007, at fødselsdatoen er angivet som [dato A om sommeren], og at klagerens mor i fødselsattesten er navngivet som [navn A]. Klageren har imidlertid under sagens behandling over for Udlændingestyrelsen selv oplyst, at [klageren] er født [dato A i vinteren 2006/2007], ligesom [klageren] til oplysnings- og motivsamtalen [i foråret] 2024 har oplyst, at [klagerens] mors navn er [navn B]. Herudover har nævnet lagt vægt på, at klageren i [et andet europæisk land] er registeret med [et andet efternavn end i Danmark] og som født [dato B i sommeren] 1998. Under disse omstændigheder og efter sagens forløb i øvrigt lægger Flygtningenævnet derfor i overensstemmelse med aldersundersøgelsen til grund, at [klageren] er mindst 19 år. Det af klageren anførte om usikkerheden i aldersundersøgelsen på grund af fraværet af vurdering af visdomstænder kan i lyset af det øvrige indhold af aldersundersøgelsen heller ikke med henvisning til princippet om "benefit of the doubt" føre til en anden vurdering. Klageren har under behandlingen af sagen i Danmark tilkendegivet, at [klageren] er født [dato A om vinteren]. Klageren er i [det andet europæiske land] registeret med fødselsdatoen [dato B om sommeren], og af fødselsattesten, der som nævnt ikke kan lægges til grund, fremgår datoen [dato A om sommeren]. Uanset den tvivl, der herefter kan bestå om, hvorvidt klageren reelt er født [dato A om vinteren], finder nævnet ikke fuldt tilstrækkeligt grundlag for at ændre fødselsdatoen til en anden dag eller måned. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren fortsat er registreret med fødselsdatoen [dato A i vinteren 2004/2005]." Alder/2025/10

Nævnet **stadfæstede** i juni 2025 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra et afrikansk land, ifølge hvilken den pågældende var registreret med fødselsdato i foråret 2005. Indrejst i 2024. Sagen blev behandlet på skriftligt nævn. Klageren havde oplyst at være født den samme dato i foråret 2007. **Flygtningenævnet** udtalte: "Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at sandsynliggøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en

lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes herefter som udgangspunkt som den af klageren oplyste fødselsdato og som fødselsår svarende til den yngste alder. Det fremgår af den aldersundersøgelse, der er foretaget af Retsmedicinsk Institut, at klagerens mest sandsynlige alder er 19-20 år. Flygtningenævnet finder, at den fødselsattest, som klageren har forevist under sagens behandling, ikke kan lægges til grund. Nævnet har herved – ud over de generelle baggrundsoplysninger om den udbredte korruption og udbredelsen af falske dokumenter i [klagerens hjemland] - navnlig lagt vægt på, at klageren ikke har kunnet redegøre for omstændighederne i forbindelse med udstedelse af fødselsattesten [i vinteren 2023/2024] efter [klagerens] udrejse af [hjemlandet] i [vinteren 2022/2023]. Klageren har over for myndighederne i henholdsvis Danmark/[europæisk land A] og [europæisk land B] afgivet forskellige oplysninger om sin fødselsdato, idet klageren over for [europæisk land B's] myndigheder har oplyst, at [klageren] er født [dato A i måned A] 2001, mens [klageren] over for de danske og [europæisk land A's] myndigheder har oplyst, at [klageren] er født [dato B i måned B] 2007. I overensstemmelse med hvad der er oplyst af [europæisk land A's] myndigheder, må det lægges til grund, at klageren ikke har deltaget i en aldersundersøgelse i [europæisk land A], og at [europæisk land A's] myndigheders registrering af [klagerens] alder således beror på [klagerens] egne oplysninger. Under disse omstændigheder lægger Flygtningenævnet derfor i overensstemmelse med aldersundersøgelsen til grund, at [klageren] er mindst 19 år. Det af klageren anførte om baggrunden for, at [klageren] i [europæisk land B] er registreret med en fødselsdato i 2001 kan ikke, herunder heller ikke med henvisning til princippet om "benefit of the doubt", føre til en anden vurdering af sagen. Klageren er i [europæisk land B] registeret med fødselsdatoen [dato A i måned A]. Klageren har over for de danske og [europæisk land A's] myndigheder vedholdende tilkendegivet, at [klageren] er født [dato B i måned B]. Uanset den tvivl, der herefter kan bestå om, hvorvidt klageren reelt er født [dato B i måned B], finder nævnet ikke fuldt tilstrækkeligt grundlag for at ændre fødselsdatoen til en anden dag eller måned. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren er registreret med fødselsdatoen [dato B i måned B] 2005." Alder/2025/9

9.4 Ledsagevurdering

I vurderingen af, om en udlænding er omfattet af de særlige bestemmelser, der gælder for uledsagede mindreårige asylansøgere, indgår en vurdering af, om udlændingen

anses for at være uledsaget i de tilfælde hvor udlændingen indrejser sammen med andre.

En "uledsaget mindreårig" defineres udlændingeretligt som en udlænding under 18 år, der indrejser her i landet uden ledsagelse af sine forældre eller andre myndige personer, der reelt er trådt i forældrenes sted, idet de har påtaget sig ansvaret for den mindreårige, jf. Folketingets Retsudvalgs beretning af 16. marts 1993 over forslag til lov om ændring af udlændingeloven og lov om social bistand (L 155) samt bemærkningerne til lovforslag nr. L 23 af 2. oktober 2002 (Behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere), der blev vedtaget som lov nr. 60 af 29. januar 2003.

Hvis en mindreårig udlænding indrejser sammen med andre voksne end forældremyndighedsindehaveren, beror det på en konkret vurdering, om barnet skal betragtes som ledsaget. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis et forældrepar indrejser sammen med sine egne børn og en nevø eller niece, eller hvis en mindreårig indrejser sammen med sine bedsteforældre eller andre voksne personer, der er trådt i forældrenes sted. Dette kan f.eks. være en myndig søskende. Det er således ikke tilstrækkeligt til at betragte en mindreårig som ledsaget, at barnet indrejser sammen med en voksen, hvis den voksne ikke har nogen nærmere tilknytning til barnet og f.eks. kun har påtaget sig at tage sig af barnet under rejsen til Danmark.

Et barn, der er indrejst som uledsaget, kan blive betragtet som ledsaget, hvis dets forældre opholder sig her i landet, eller hvis en ældre søskende eller et andet familiemedlem, som kan siges at været trådt i forældrenes sted, opholder sig i Danmark. I sådanne tilfælde bliver barnet ikke omfattet af de særlige regler og sagsbehandlingsprocedurer for uledsagede mindreårige.

En person, der ikke oprindeligt er blevet behandlet som en uledsaget mindreårig asylansøger, fordi vedkommende indrejste sammen med sine forældre eller en anden voksen person, der reelt var trådt i forældrenes sted, vil senere kunne omfattes af definitionen, f.eks. hvis forældrene eller den voksne person, som reelt var trådt i forældrenes sted, dør under opholdet i Danmark, eller hvis barnet bliver efterladt i Danmark. Ligeledes vil en person, der oprindeligt indrejste sammen med sin ægtefælle, senere kunne blive anset som en uledsaget mindreårig asylansøger, hvis ægtefællen senere udrejser af Danmark.

Beslutningen om, om en mindreårig udlænding skal anses for uledsaget, træffes på grundlag af en konkret vurdering i hver enkelt sag, hvori indgår alle oplysninger om barnets personlige forhold, herunder navnlig tilknytningen til den eventuelle ledsager.

Det er Udlændingestyrelsen, der i første instans beslutter, om en mindreårig udlænding skal anses for uledsaget. Ved Udlændingestyrelsens afgørelse om, hvorvidt en mindreårig asylansøger skal betragtes som uledsaget, gælder forvaltningslovens krav om begrundelse, partshøring og klagevejledning.

Styrelsens afgørelse kan påklages til Flygtningenævnet, se herved de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 108 af 15. december 2016, afsnit 3.3.2., og bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser, til nr. 16, hvoraf det blandt andet fremgår:

> "Med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens *§ 53 a, stk. 1, nr. 7,* foreslås sager om opholdstilladelse til uledsagede mindreårige udlændinge under 18 år efter udlændinge- lovens § 9 c, stk. 3, overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet.
>
> Med overførslen af sager om opholdstilladelse til uledsagede mindreårige udlændinge under 18 år indebærer lovforslaget desuden, at behandlingen af klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om, hvorvidt den mindreårige udlændinge under 18 år anses for at være uledsaget, overføres fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet."

Klager over Udlændingestyrelsens afgørelse om ledsagelse træffes som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag, men sagerne kan i helt særlige tilfælde behandles ved et fuldt nævn i Flygtningenævnet.

Flygtningenævnet foretager i alle asylsager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere en vurdering af, om ansøgeren på tidspunktet for nævnets behandling af sagen kan anses for at være tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling, idet nævnet i tilfælde af manglende modenhed som udgangspunkt vil hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 1, se herom nærmere afsnit 9.5. Da det er en forudsætning for anvendelsen af udlændingelovens § 9 c, stk. 2, at ansøgeren er uledsaget, vil Flygtningenævnet også tage stilling til dette spørgsmål under behandlingen af asylsagen, hvis sagen skal hjemvises til Udlændingestyrelsen på grund af manglende modenhed, jf. § 9 c, stk. 2, nr. 1, eller hvis Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl og derfor skal træffe bestemmelse om ikke at fastsætte en udrejsefrist for den pågældende med henblik på Udlændingestyrelsens stillingtagen til, om den uledsagede mindreårige er omfattet af udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 2, se herom nærmere afsnit 9.8.2.

Flygtningenævnet har i 2025 truffet afgørelse i en sag vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om ledsagelse. Sagen vedrørte et søskendepar, hvor både den mindreårige søskende og den myndige søskende havde påklaget Udlændingestyrelsens afgørelse om, at den myndige søskende skulle være ledsager for sin mindreårige sø-

skende. Sagen blev behandlet på et mundtligt nævnsmøde. I den mindreårige klagers afgørelse udtalte **Flygtningenævnet**: "I vurderingen af, om en udlænding er omfattet af de særlige bestemmelser, der gælder for uledsagede mindreårige asylansøgere, indgår en vurdering af, om udlændingen anses for at være uledsaget i de tilfælde hvor udlændingen indrejser sammen med andre. En "uledsaget mindreårig" defineres udlændingeretligt som en udlænding under 18 år, der indrejser her i landet uden ledsagelse af sine forældre eller andre myndige personer, der reelt er trådt i forældrenes sted, idet de har påtaget sig ansvaret for den mindreårige, jf. Folketingets Retsudvalgs beretning af 16. marts 1993 over forslag til lov om ændring af udlændingeloven og lov om social bistand (L 155) samt bemærkningerne til lovforslag nr. L 23 af 2. oktober 2002 (Behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere), der blev vedtaget som lov nr. 60 af 29. januar 2003. Hvis en mindreårig udlænding indrejser sammen med andre voksne end forældremyndighedsindehaveren, beror det på en konkret vurdering, om barnet skal betragtes som ledsaget. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis et forældrepar indrejser sammen med sine egne børn og en nevø eller niece, eller hvis en mindreårig indrejser sammen med sine bedsteforældre eller andre voksne personer, der er trådt i forældrenes sted. Dette kan f.eks. være en myndig søskende. Det er således ikke tilstrækkeligt til at betragte en mindreårig som ledsaget, at barnet indrejser sammen med en voksen, hvis den voksne ikke har nogen nærmere tilknytning til barnet og f.eks. kun har påtaget sig at tage sig af barnet under rejsen til Danmark. Et barn, der er indrejst som uledsaget, kan blive betragtet som ledsaget, hvis dets forældre opholder sig her i landet, eller hvis en ældre søskende eller et andet familiemedlem, som kan siges at været trådt i forældrenes sted, opholder sig i Danmark. I sådanne tilfælde bliver barnet ikke omfattet af de særlige regler og sagsbehandlingsprocedurer for uledsagede mindreårige. Beslutningen om, om en mindreårig udlænding skal anses for uledsaget, træffes på grundlag af en konkret vurdering i hver enkelt sag, hvori indgår alle oplysninger om barnets personlige forhold, herunder navnlig tilknytningen til den eventuelle ledsager. Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse [dato i vinteren 2024/2025]. I relation hertil bemærker Flygtningenævnet, at det efter oplysningerne i sagen må lægges til grund, at [den myndige klager] og [den mindreårige klager] har boet sammen med blandt andet deres forældre og øvrige søskende i [hjemland] i perioden frem til 2014, hvor [den myndige klager] blev fængslet. Efter løsladelsen af [den myndige klager] i 2023 og frem til udrejsen i 2024 har klagerne også boet sammen. Der har således være en periode på omkring ni år, fra [den mindreårige klager] var [fem-ti] år til [den mindreårige klager] var [teenager], hvor de to [søskende] ikke boede sammen. Det lægges tillige til grund, at [den myndige klager] og [den mindreårige klager] udrejste sammen fra [hjemland], og at de tog ophold sammen med et tredje familiemedlem i [europæisk land A]. [Den myndige klager] og [den mindreårige klager] blev dog efter udrejsen adskilt i en periode, da [den myndige klager] rejste til [europæisk land B] og søgte asyl, mens [den mindreårige

klager] blev i [europæisk land A]. Efterfølgende rejste [den myndige klager] dog tilbage til [europæisk land A], og [den myndige klager] og [den mindreårige klager] tog sammen til [europæisk land C] og senere til Danmark, hvor de begge søgte om asyl. [Den mindreårige klager] har under samtaler med Udlændingestyrelsen oplyst, at [den myndige klager] har påtaget sig ansvaret for [den mindreårige klager], og at [den mindreårige klager] gerne vil være ledsaget af sin [søskende], [den myndige klager], som [den mindreårige klager] har et tæt forhold til, som behandler [den mindreårige klager] godt, og med hvem [den mindreårige klager] kan dele sine hemmeligheder. [Den mindreårige klager] har tillige oplyst, at [den mindreårige klagers] mor sagde til [den myndige klager] forud for udrejsen, at [den myndige klager] skulle passe på [den mindreårige klager], og det var planen, at de to [søskende] skulle finde et sted, hvor de kunne bo sammen. [Den mindreårige klager] har desuden tilkendegivet, at [den mindreårige klager] ønskede [den myndige klager] som sin ledsager, og at [den mindreårige klager] gerne vil overføres til [europæisk land B], hvortil [den myndige klager] skal overføres for at få sin asylsag behandlet. [Den mindreårige klager] har dog ændret holdning til ledsagerspørgsmålet i [foråret] 2025, således [den mindreårige klager] ikke længere ønsker, at [den myndige klager] er hans ledsager, og [den mindreårige klager] har tilkendegivet, at [den mindreårige klager] ikke har brug for en ledsager, da [den mindreårige klager] klarer sig selv, hvilket [den mindreårige klager] har vist gennem de seneste måneder. For nævnet har [den mindreårige klager] forklaret, at [den mindreårige klager] ikke længere ønsker, at [den myndige klager] skal være [den mindreårige klagers] ledsager, [den mindreårige klagers] mor ikke sagde til [den myndige klager] forud for udrejsen, at [den myndige klager] skulle passe på [den mindreårige klager], og [den mindreårige klager] betragter det nu sådan, at [den myndige klager] ikke har ansvaret for [den mindreårige klager], og at de hver især tager vare på sig selv. [Den myndige klager] har i forbindelse med en partshøring om ledsagerspørgsmålet til Udlændingestyrelsen tilkendegivet, at [den myndige klager] gerne ville være ledsager for sin yngre [søskende], som [den myndige klager] anser som sin ven, og med hvem [den myndige klager] ikke har uoverensstemmelser. [Den myndige klager] har dog senere i forbindelse med en parthøring om barnets tarv [i vinteren 2024/2025] oplyst, at [den myndige klager] ikke længere ønsker at være ledsager for sin [søskende], og at [den myndige klagers] samtykke hertil blev givet under forudsætninger, som bristede. Hertil kommer, at [den myndige klager] har tilkendegivet, at det ikke vil være i overensstemmelse med [den mindreårige klagers] tarv af følge [den myndige klager] til [europæisk land B], hvortil [den myndige klager] ønskes overført, således at [den myndige klagers] asylsag kan behandles i [europæisk land B]. Endelig har [den myndige klager] oplyst, at [den mindreårige klager] klarer sig selv og ikke har brug for hjælp under opholdet i Danmark. For nævnet har [den myndige klager] forklaret, at [den myndige klagers] mor bad [den myndige klager] passe på [den mindreårige klager], som enhver mor ville sige. [Den myndige klager] har tillige forklaret, at [den myndige klager] ikke rejste tilbage

til [europæisk land A] for at tage ansvaret for [den mindreårige klager], og at [den myndige klager] ikke ønsker at være ledsager for [den mindreårige klager]. På baggrund af det ovenfor anførte sammenholdt med [den mindreårige klagers] alder, den situation klagerne nu befinder sig i og klagernes samstemmende ønske om, at [den myndige klager] ikke skal være ledsager for [den mindreårige klager], finder Flygtningenævnet ikke efter en konkret vurdering, at [den myndige klager] har påtaget sig ansvaret for [den mindreårige klager], og at [den mindreårige klager] reelt er trådt i forældrenes sted. Flygtningenævnet finder herefter og efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, herunder hensynet til barnets tarv, at [den mindreårige klager] ikke kan anses for ledsaget af [den myndige klager]. Flygtningenævnet omgør derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [fra vinteren 2024/2025]." Land/2025/6

Som yderligere eksempel på sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om ledsagelse kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 372 ff., nævnte afgørelse Land/2024/2, hvor Flygtningenævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse, således at den myndige klager ikke skulle anses som ledsager for sin mindreårige søskende. Se også den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 457 ff., nævnte afgørelse Iran/2017/373.

9.5 Modenhedsvurdering

Hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure, kan Udlændingestyrelsen meddele den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 1, uden at ansøgningen om asyl skal behandles, se nærmere afsnit 9.8.1.

Såfremt Udlændingestyrelsen anser den uledsagede mindreårige asylansøger som værende tilstrækkeligt moden til at gennemgå en asylprocedure, vil den pågældende skulle gennemgå en normal asylsagsbehandling, som dog er tilpasset efter, at der er tale om et barn. Såfremt den pågældende meddeles afslag på asyl i Udlændingestyrelsen, indbringes sagen for Flygtningenævnet, som tager stilling til vedkommendes proceshabilitet, herunder modenhed, i forbindelse med den mundtlige behandling af den pågældendes asylsag.

Flygtningenævnet foretager således i alle asylsager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere en vurdering af, om ansøgeren på tidspunktet for nævnets behandling af sagen kan anses for at være tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling.

Finder nævnet, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkeligt moden til at gennemgå en asylprocedure, og har den pågældende ikke ønsket at fastholde sin ansøgning om asyl og få asylsagen realitetsbehandlet, skal sagen hjemvises til Udlæn-

dingestyrelsen. Flygtningenævnet vil i disse tilfælde ikke foretage en realitetsbehandling af den pågældendes asylsag. Det forudsættes i lovbemærkningerne, jf. lovforslag nr. L 197 af 28. marts 2007, at Udlændingestyrelsen i så fald af egen drift meddeler den uledsagede mindreårige asylansøger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 1, såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Uanset at Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet måtte have vurderet, at en uledsaget mindreårig asylansøger er umoden, har den pågældende dog til enhver tid mulighed for at fastholde sin ansøgning om asyl og få asylsagen realitetsbehandlet. Dette gælder uanset barnets alder og uafhængigt af Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets modenhedsvurdering.

Behandlingen af sådanne sager tilrettelægges således, at man i videst muligt omfang tager højde for børnenes særlige sårbarhed og behov. Der henvises for en nærmere gennemgang af asylsagsbehandlingen under den særlige ordning til afsnit 9.6.

Der kan som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet ikke har fundet ansøgeren moden nok til at gennemgå en asylprocedure, og hvor nævnet har truffet afgørelse om hjemvisning, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 375, nævnte afgørelse Land/2024/03, til den i formandskabets 28. beretning (2019), side 606, nævnte afgørelse Alge/2019/6, til den i formandskabets 26. beretning (2017), side 460, nævnte afgørelse Afgh/2017/60, til de i formandskabets 20. beretning (2011), side 81 ff., nævnte afgørelser Afg/2011/76, Afg/2011/77 og Afg/2011/78 samt til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 82 ff., nævnte afgørelse Bos/2012/3, hvor nævnet i 2009 hjemviste sagen til Udlændingestyrelsen, idet nævnet vurderede, at ansøgeren på daværende tidspunkt ikke var moden til at gennemgå en asylsagsbehandling.

Flygtningenævnet har i 2021 behandlet en asylsag vedrørende en uledsaget mindreårig asylansøger, som Udlændingestyrelsen havde vurderet umoden. Nævnsbehandlingen af sagen var derfor tilrettelagt under iagttagelse af de særlige hensyn, som gør sig gældende i sådanne sager, se nærmere afsnit 9.6. Under Flygtningenævnets behandling af sagen vurderede Flygtningenævnet, at ansøgeren var moden.

Som eksempel på sager fra beretningsåret, hvor både Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet har fundet ansøgeren moden nok til at gennemgå en asylprocedure, henvises til den i afsnit 9.7 nævnte afgørelse Iran/2025/22.

I sager, der behandles i åbenbart grundløs-proceduren, kan DRC Dansk Flygtningehjælp udtale sig imod Udlændingestyrelsens indstilling, hvis DRC Dansk Flygtninge-

hjælp mener, at barnet ikke er modent nok til at gennemgå en asylsagsbehandling. Hvis Udlændingestyrelsen fastholder modenhedsvurderingen og afslaget på asyl, indbringes sagen for Flygtningenævnet. Sagen vil efter formandens eller en af næstformændenes bestemmelse kunne behandles på et mundtligt nævnsmøde, hvor den uledsagede mindreårige er repræsenteret ved advokat og en personlig repræsentant. Vurderingen af barnets modenhed indgår i Flygtningenævnets vurdering af asylsagen.

Uanset om Flygtningenævnet finder barnet modent eller umodent, vil Flygtningenævnet tage hensyn til det enkelte barns modenhed og sagens øvrige konkrete omstændigheder, herunder ved tilrettelæggelsen af asylsagens behandling og ved bevisvurderingen i nævnet.

9.6 Asylsagens behandling

Børn betragtes som en særligt sårbar gruppe, og der gælder derfor nogle særlige retningslinjer for behandlingen af deres ansøgninger.

Alle uledsagede mindreårige asylansøgere vil af Familieretshuset få udpeget en personlig repræsentant, der skal varetage barnets interesser, jf. udlændingelovens § 56 a. Repræsentanten skal blandt andet yde støtte til barnet under asylsagens behandling og deltager således også ved nævnets behandling af sagen på mundtligt nævnsmøde. Ved repræsentantens forfald, eller hvis repræsentanten ikke dukker op til nævnsmødet, skal en bisidder indkaldes via Dansk Røde Kors. Hvis dette ikke kan lade sig gøre, udsætter nævnet sagen til behandling på et nyt nævnsmøde for at sikre, at den mindreårige har en repræsentant eller bisidder med til mødet.

Den personlige repræsentants opgave før, under og efter nævnsmødet er at støtte barnet og påse, at mødet foregår med en skånsomhed, der er afpasset sagens karakter og den pågældendes alder, udvikling, baggrund og kultur. Repræsentanten skal også sikre, at barnet i videst muligt omfang forstår proceduren og de rettigheder, den pågældende har.

Repræsentantens opgaver ophører, når barnet fylder 18 år.

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes blandt andet i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se om øvrige hastesager afsnit 11.10. Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Hvis en ansøger fylder 18 år, inden den pågældendes sag er behandlet i Flygtningenævnet, er sagen ikke længere i hasteproceduren.

Sagens behandling i Flygtningenævnet afpasses efter barnets alder og modenhed og sagens øvrige konkrete omstændigheder.

Meddeles der afslag på asyl i nævnet, skal Udlændingestyrelsen efterfølgende af egen drift tage stilling til, om barnet uden for de i § 7 nævnte tilfælde vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet og derfor skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 2, se herom afsnit 9.8.2 nedenfor. Nævnet fastsætter derfor ikke en udrejsefrist i disse sager.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg besluttede på et møde i oktober 2018 at tilrettelægge en ordning for asylsagsbehandlingen i sager vedrørende umodne uledsagede mindreårige asylansøgere, som tager hensyn til denne ansøgergruppes helt særlige behov, jf. herved blandt andet UNHCR´s og FN's Børnekomités guidelines. Nævnet besluttede i den forbindelse at sammensætte et særligt nævn bestående af medlemmer med en særlig børnefaglig kompetence. Referatet af mødet i Flygtningenævnets koordinationsudvalg er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

På baggrund af blandt andet en række forslag og videregivelse af erfaringer fra relevante danske og internationale myndigheder og organisationer fik Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen skræddersyet et kursus om interview af børn – og særligt yngre børn – i asylsager, som første gang blev afholdt i efteråret 2019.

Siden etableringen af ordningen har Flygtningenævnet oplevet en stigning i antallet af sager, hvor børn, der er her i landet med deres forældre, har afgivet forklaring for nævnet. Nævnet vurderede det på denne baggrund hensigtsmæssigt at øge antallet af personer, der indgår i ordningen og dermed også opnår de særlige børnefaglige kompetencer, hvorfor et lignende kursus blev afholdt i efteråret 2021 og igen i foråret 2023. Der henvises til formandskabets 30. beretning (2021), side 386 f., for nærmere oplysninger om kurset.

Flygtningenævnet behandlede i 2021 en sag vedrørende en uledsaget mindreårig asylansøger under den særlige ordning. Ansøgeren var vurderet umoden af Udlændingestyrelsen, og asylsagen blev derfor behandlet efter anmodning fra den uledsagede mindreårige asylansøgers repræsentant. Der henvises til formandskabets 30. beretning (2021), side 387 f., for en beskrivelse af afviklingen af nævnsmødet under den særlige ordning.

I 2022 behandlede nævnet ingen sager vedrørende uledsagede asylansøgere under den særlige ordning, men gjorde brug af ordningen i forbindelse med en sag, som vedrørte en voksen ansøger og hendes to mindreårige medfølgende børn på 13 og 15 år, hvor den

15-årige ansøger ønskede at afgive forklaring. Der henvises for en nærmere beskrivelse af afviklingen af nævnsmødet til formandskabets 31. beretning (2022), side 419 f.

I 2023 behandlede nævnet en sag vedrørende en uledsaget mindreårig asylansøger under den særlige ordning. Derudover behandlede nævnet to sager om medfølgende børn og en sag vedrørende et barn, hvis forælder var meddelt opholdstilladelse i Danmark, under den særlige ordning. Der henvises til formandskabets 32. beretning (2023), side 366 f., for en nærmere beskrivelse af afviklingen af nævnsmødet vedrørende et af de medfølgende børn.

I 2024 behandlede nævnet en sag vedrørende en uledsaget mindreårig asylansøger under den særlige ordning. Derudover blev der i en sag afgivet vidneforklaring af et mindreårigt familiemedlem til sagens hovedperson ved brug af den særlige ordning.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet tre sager under den særlige ordning vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere. Derudover er der i to sager afgivet forklaring af et medfølgende mindreårigt barn i rammerne af den særlige ordning. Desuden er der i en sag afgivet forklaring af en mindreårig asylansøger, som ankom til Danmark som uledsaget, men hvis forælder opholdt sig i Danmark under behandlingen af barnets asylsag i nævnet, hvorfor den mindreårige asylansøger blev anset som ledsaget. Endeligt har nævnet som følge af sagens helt særlige omstændigheder behandlet en sag under den særlige ordning vedrørende en voksen asylansøger, som blev vurderet særlig sårbar henset til ansøgerens psykiske helbred.

Til brug for nævnsbehandlingen under den særlige ordning er der afsat tre særlige mødelokaler. Det ene mødelokale fungerer som nævnslokale og er indrettet med lænestole til den mindreårige ansøger, dennes repræsentant eller bisidder, nævnsformanden, ansøgerens advokat og tolken. Lokalet er indrettet med et særligt fokus på den mindreårige ansøgers behov og med det formål at sikre tryghed for ansøgeren. Der er i lokalet installeret teknisk udstyr til videotransmission af den mindreårige ansøgers forklaring til det andet mødelokale, hvor nævnets to øvrige medlemmer, Udlændingestyrelsens repræsentant og nævnssekretæren befinder sig. Den mindreårige ansøger møder således som udgangspunkt ikke de to øvrige nævnsmedlemmer og Udlændingestyrelsens repræsentant. Det tredje mødelokale fungerer som ventelokale for den mindreårige ansøger og dennes personlige repræsentant eller bisidder, advokaten m.v. Ved afviklingen af nævnsmødet vil der i videst muligt omfang blive taget hensyn til det enkelte barns særlige behov.

Som eksempel på, at Flygtningenævnet anvender den særlige ordning i videre omfang kan nævnes en asylsag vedrørende en ledsaget mindreårig. Sagen blev behandlet selv-

stændigt, idet den mindreårige ansøgers ene forælders asylsag allerede var færdigbehandlet i Flygtningenævnet. På tidspunktet for nævnets behandling af sagen var den mindreårige ansøger 12 år, og det blev på baggrund af en samlet vurdering af sagens omstændigheder fundet hensigtsmæssigt at benytte den særlige ordning i forbindelse med den pågældendes afgivelse af forklaring. Den mindreårige ansøgers forælder var ligeledes indkaldt til nævnsmødet med henblik på at afgive forklaring, hvilket fandt sted i de almindelige nævnslokaler under normale omstændigheder. Forinden mødets afvikling havde nævnssekretæren orienteret nævnets medlemmer, ansøgernes advokat og Udlændingestyrelsens repræsentant om den særlige ordning, således mødet kunne forløbe mest hensigtsmæssigt for den mindreårige ansøger. Det var alene den mindreårige ansøgers advokat, den mindreårige ansøgers bisidder, tolk og nævnets formand, som var til stede i lokalet under den mindreårige ansøgers forklaring, der blev videotransmitteret ind i et tilstødende lokale, hvor de øvrige nævnsmedlemmer, nævnssekretæren og Udlændingestyrelsens repræsentant befandt sig. Efter at den mindreårige ansøger havde afgivet forklaring, flyttede nævnsbehandlingen herefter til et almindeligt nævnslokale, hvor resten af Flygtningenævnets behandling af sagen foregik uden den mindreåriges tilstedeværelse.

9.7 Bevisvurdering

I afsnit 11.2 er spørgsmålet om Flygtningenævnets bevisvurdering i asylsager nærmere gennemgået. Særligt for så vidt angår børn fremgår det af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 213-219, at:

> "213. Der er ingen særlig bestemmelse i 1951-konventionen om mindreårige personers flygtningestatus. Definitionen på en flygtning gælder for alle individer, uanset alder. Når det er nødvendigt at fastlægge en mindreårigs flygtningestatus, kan der opstå problemer på grund af vanskeligheden ved at anvende kriteriet om »velbegrundet frygt« i den pågældendes sag. Hvis en mindreårig ledsages af en (eller begge) forældre eller et andet familiemedlem, der er ansvarlig for ham, og som anmoder om flygtningestatus, vil den mindreåriges status blive fastlagt i henhold til princippet om familiens enhed (pkt. 181-188).
>
> 214. I første omgang må spørgsmålet om, hvorvidt en mindreårig kan være berettiget til flygtningestatus, afgøres ud fra graden af hans mentale udvikling og modenhed. Når det gælder børn, vil det normalt være nødvendigt at benytte sig af eksperter med kendskab til børns mentalitet. Da børn – og, for den sags skyld, unge – savner selvstændig retsevne, bør der, hvis dette er hensigtsmæssigt, udpeges en værge, som har til opgave at fremme en beslutning i overensstemmelse med barnets tarv. I fravær af forældre eller særligt udpeget værge er det op til myndighederne at sikre, at den mindreåriges interesser tilgodeses fuldt ud i forbindelse med en ansøgning om flygtningestatus.
>
> 215. Hvis den mindreårige ikke længere er barn, men ung, vil det være enklere at fastlægge flygtningestatus, som det er tilfældet med voksne, om end dette igen vil afhænge af den aktuelle grad af den unges modenhed. I fravær af indikationer for det modsatte kan det antages, at en person på 16 år eller derover kan betragtes som tilstrækkelig moden til at nære velbegrundet frygt for forfølgelse.

> Det kan normalt antages, at mindreårige under 16 ikke er tilstrækkelig modne. De kan nære frygt og besidde en egen vilje, men disse faktorer kan muligvis ikke tillægges samme vægt som hos voksne.
>
> 216. Det bør imidlertid understreges, at disse kun er generelle retningslinjer, og at en mindreårigs modenhed normalt skal afgøres på baggrund af hans personlige, familiemæssige og kulturelle baggrund.
>
> 217. Hvis en mindreårig ikke har nået en sådan grad af modenhed, at det er muligt at fastslå, at han nærer velbegrundet frygt for forfølgelse på samme måde, som var det en voksen, kan det være nødvendigt at tillægge visse objektive faktorer større vægt. Hvis en uledsaget mindreårig befinder sig i følgeskab med en gruppe flygtninge, kan dette således – afhængig af omstændighederne tyde på, at den mindreårige ligeledes er flygtning.
>
> 218. De omstændigheder, forældrene og andre familiemedlemmer befinder sig i, herunder deres situation i den mindreåriges hjemland, vil skulle tages i betragtning. Hvis der er grund til at tro, at forældrene ønsker, at deres barn skal opholde sig uden for hjemlandet på grund af velbegrundet frygt for forfølgelse, kan barnet selv formodes at nære en sådan frygt.
>
> 219. Såfremt forældrenes vilje ikke kan fastslås, eller hvis deres vilje er uklar eller i konflikt med barnets vilje, må beslutningstageren på baggrund af alle de kendte omstændigheder og i samarbejde med de eksperter, som bistår ham, nå frem til en afgørelse om, hvorvidt den mindreåriges frygt er velbegrundet. Dette kan kræve en liberal anvendelse af princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode."

Som anført i afsnit 4.2.2 gælder det endvidere, at vurderingen af, hvorvidt et indgreb har den fornødne alvor til at falde inden for Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3's anvendelsesområde, ifølge Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol er relativ og kan afhænge af en flerhed af faktorer, herunder alder.

Dette er også afspejlet i Flygtningenævnets praksis, hvor nævnet også tager hensyn til den mindreåriges alder og udvikling og som udgangspunkt stiller mindre krav til ansøgernes bevisbyrde, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere.

Som eksempel fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Iran. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2024. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og yarsan fra [by A], Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv udover, at [ansøgeren] har deltaget i to demonstrationer i Iran. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at [ansøgeren] frygter de iranske myndigheder, fordi [ansøgeren] har deltaget i demonstrationer mod de iranske myndigheder. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at [ansøgeren] [i efteråret] 2022 deltog i en større demonstration,

der fandt sted i [bydel] i [by] i forbindelse med drabet på Mahsa Amini. Der var mange mennesker, der deltog i demonstrationen. Der blev sat ild til dæk, råbt slagord og sat ild til en plakat af Khomeini og Khamenei. Ansøgeren deltog i disse aktiviteter. Myndighederne var til stede og der var flere personer, der mistede livet under demonstrationen. Endvidere blev flere anholdt og tilbageholdt på grund af deres deltagelse i demonstrationen. En fjern slægtning fra ansøgerens landsby blev skudt af myndighederne og mistede livet. Drabet er blevet omtalt på sociale medier. Ansøgeren deltog i en yderligere demonstration [i efteråret] 2024. Denne fandt også sted i [bydel] i [by]. Ansøgeren deltog sammen med sin fætter. Der var myndighedspersoner til stede i civil. Stemningen blev intensiveret og udviklede sig aggressivt. Myndighedspersonerne begyndte at anholde og skyde mod folk. De fik fat i ansøgeren og [ansøgerens] fætter. Ansøgerens fætter blev anholdt. Ansøgeren fik vristet sig fri, og det lykkedes [ansøgeren] at flygte derfra til en park. Nogle timer efter modtog ansøgeren et opkald fra sin søster, der oplyste, at myndighederne havde opsøgt familiens bopæl og taget deres far. Ansøgeren tog herefter en taxi til [by B], hvor [ansøgerens] fars slægtninge bor. Efter tre dage modtog ansøgeren igen et opkald fra sin søster og far, der oplyste, at faren var blevet løsladt. Ansøgeren talte også med faren, der oplyste, at han var blevet udsat for tortur af myndighederne med henblik på at få oplysninger om ansøgerens opholdssted. Det var lykkedes myndighederne at identificere ansøgeren. Ansøgerens far advarede ansøgeren mod at komme hjem, og opfordrede [ansøgeren] i stedet til at udrejse af Iran. Ansøgerens far arrangerede herefter ansøgerens udrejse med en agent. Ansøgeren udrejste af Iran [i efteråret] 2024. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at ansøgeren har besvaret de stillede spørgsmål på en måde, der har vist, at [ansøgeren] har forstået spørgsmålene og deres betydning, henset til at [ansøgeren] er mindreårig. Nævnet finder på den baggrund, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at få sin asylsag behandlet. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, da ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggende herom. Ansøgeren har således til Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2024 forklaret, at [ansøgeren] har deltaget i to demonstrationer, der fandt sted [en dato i efteråret] 2022 og [en dato i efteråret] 2024. Ansøgeren har under sin anden samtale med Udlændingestyrelsen [i vinteren 2024/2025] forklaret, at [ansøgeren] deltog i to demonstrationer [den samme dato i efteråret] 2022 og [en anden dato i efteråret] 2024. Ansøgeren har under begge samtaler oplyst, at demonstrationerne foregik som følge af Mahsa Amina blev fængslet og senere dræbt, og at en person, [A], der var en fjern slægtning til ansøgeren, blev skudt under demonstrationen. Om demonstrationen [i efteråret] 2024 har ansøgeren forklaret, at det var en mindedemonstration for Mahsa Amina, og at den foregik to år efter Mahsa Aminas død. Ansøgeren har for nævnet ændret datoen for den første demonstration til [en anden dato i efteråret] 2022, og ansøgeren har for nævnet fremlagt et opslag fra et socialt medie, hvoraf det fremgår, at [A] blev dræbt [den førnævnte dato i efteråret] 2022 under en demonstration. Ansøgeren har tillige oplyst, at Mahsa Amini blev dræbt

den 16. september 2022, og at den første demonstration var til støtte for hende. I relation til den anden demonstration har ansøgeren forklaret, at den fandt sted [i efteråret] 2024. Om divergenserne i tidspunkterne for demonstrationerne har ansøgeren forklaret, at [ansøgeren] har forvekslet månederne [måned A i den iranske kalender] og [måned B i den iranske kalender], at der var tolkeproblemer under den første samtale med Udlændingestyrelsen, og at [ansøgeren] gerne ville have samtalen med Udlændingestyrelsen overstået. Nævnet bemærker, at ændringerne af datoerne under samtalerne med Udlændingestyrelsen og for nævnet muligvis også kan ses i lyset af, hvornår forskellige begivenheder fandt sted. Vedrørende demonstrationen [i efteråret] 2024 har ansøgeren forklaret udbyggende om blandt andet sin rolle under demonstrationen. Ansøgeren har således til Udlændingestyrelsen oplyst, at [ansøgeren] råbte slagord og satte ild til et billede af de iranske ledere. For nævnet har ansøgeren oplyst, at [ansøgeren] tillige kastede med sten, at [ansøgeren] var maskeret, men at masken faldt af, da [ansøgeren] kastede en sten, og at [ansøgeren] ikke tænkte over at tage masken på igen, ligesom myndighederne brugte tåregas mod demonstranterne. Ansøgeren har endvidere til Udlændingestyrelsen [i vinteren 2024/2025] oplyst, at [ansøgeren] slap fri fra et greb mod [ansøgerens] hånd af en civil politimand, hvorefter [ansøgeren] kiggede sig om for at se om nogen løb efter [ansøgeren], at [ansøgeren] løb over og gemte sig i en park, og at [ansøgeren] et par timer efter ringede til sin søster. Under nævnsmødet har ansøger imidlertid oplyst, at den civilklædte politimand, der havde fat i ansøgerens hånd, løb efter [ansøgeren], råbte stop og havde en pistol han ikke affyrede mod ansøgeren, og at ansøgeren slap væk og gemte sig i en park, og at det var ansøgerens søster, der ringede til [ansøgeren]. Om udrejsen har ansøgeren til Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2024 oplyst, at [ansøgeren] udrejste [dato i efteråret] 2024, at [ansøgeren] rejste via Tyrkiet til Europa, og at rejsen tog cirka 14 dage, hvorefter ansøger indrejste i Danmark [i efteråret] 2024. Ansøgeren har også til Udlændingestyrelsen forklaret, at [ansøgeren] ikke afgav fingeraftryk og ikke har været i [europæisk land]. For Flygtningenævnet har ansøgeren forklaret, at [ansøgeren] udrejste af Iran [en anden dato i efteråret] 2024. Om rejsen har ansøgeren oplyst, at den tog 20-25 dage, og at [ansøgeren] fik taget fingeraftryk formentlig i [europæisk land]. Endelig bemærker nævnet, at ansøgeren er registreret i EURODAC [dato i efteråret] 2024 under navnet [B] og med fødselsdato [i vinteren 2005/2006]. Flygtningenævnet er opmærksom på, at ansøgerens oplysninger om sit asylmotiv skal bedømmes i lyset af, at [ansøgeren] er mindreårig. Uanset dette finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at [ansøgeren] har deltaget i to demonstrationer i Iran og derved er kommet i et asylretslig modsætningsforhold til de iranske myndigheder. På den baggrund, og da de generelle forhold for kurdere efter baggrundsoplysningerne heller ikke af en sådan karakter, at de er asylbegrundede, har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at [ansøgeren] ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for konkret og individuelt begrundet forfølgelse eller

overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2025/22

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har taget hensyn til ansøgerens unge alder på tidspunktet for de hændelser, der lå til grund for asylansøgningen, og hvor der blev stillet mindre krav til ansøgerens bevisbyrde, kan nævnes den i formandskabets 31. beretning (2022), side 421 ff., nævnte afgørelse Afgh/2022/76.

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 33. beretning (2024), side 380 ff., nævnte afgørelse Syri/2024/42, til den i formandskabets 30. beretning (2021), side 390 f., nævnte afgørelse Demo/2021/1, den i formandskabets 29. beretning (2020), side 424 ff., nævnte afgørelse Afgh/2020/1, og de i formandskabets 28. beretning (2019), side 610 ff., nævnte afgørelser.

9.8 Udlændingelovens § 9 c, stk. 2

Ved lov nr. 1700 af 30. december 2024 om ændring af udlændingeloven, hjemrejseloven og integrationsloven (Afskaffelse af opholdstilladelse som udsendelseshindret) blev udlændingelovens § 9 c, stk. 2, ophævet. Udlændingelovens § 9 c, stk. 3, om uledsagede mindreårige udlændinge blev herefter § 9 c, stk. 2. Loven trådte i kraft den 1. januar 2025.

Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 1 og 2, jf. lov nr. 1543 af 21. december 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Revision af reglerne om uledsagede mindreårige udlændinge m.v.), at opholdstilladelse efter disse bestemmelser alene kan gives til en uledsaget udlænding under 18 år. Det fremgår endvidere af bestemmelserne, at opholdstilladelsen ikke kan forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Af bemærkningerne til lovforslag nr. L 37 af 28. oktober 2010, de almindelige bemærkninger, afsnit 3.2.2, fremgår:

> "Opholdstilladelse på grund af lav alder eller manglende modenhed, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, gives uden forudgående asylsagsbehandling, jf. afsnit 2.3. Dermed er der ikke taget stilling til, om de pågældende børn vil risikere asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Når de pågældende udlændinge fylder 18 år, vil deres opholdstilladelse udløbe, og de skal derfor som udgangspunkt udrejse. I disse sager vil Udlændingestyrelsen – som det allerede sker i dag i inddragelsessituationer – af egen drift skulle behandle udlændingens asylansøgning forud for en eventuel udsendelse. Dette skal ses i sammenhæng med, at der efter udlændingelovens § 31 gælder et absolut refoulementsforbud, og at et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden forudgående asylsagsbehandling – ligesom et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) – er beskyttet mod udsendelse, hvis barnet derved risikerer asylrelevant forfølgelse.

> Når Udlændingestyrelsen behandler ansøgninger om forlængelse af en opholdstilladelse givet efter § 9 c, stk. 3, nr. 1, vil Udlændingestyrelsen på ny – medmindre udlændingen ønsker at frafalde asylansøgningen – skulle vurdere, om udlændingen er blevet moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Hvis dette er tilfældet, behandles asylansøgningen. I modsat fald skal Udlændingestyrelsen vurdere spørgsmålet om modenhed på ny i forbindelse med en senere forlængelsesansøgning. Dermed sikres det, at der altid vil være taget stilling til asylspørgsmålet, før udsendelse kan komme på tale.
>
> Udlændingestyrelsen skal så vidt muligt tilrettelægge tidspunktet for behandlingen af asylansøgningen, således at det sikres, at udlændingens asylsag – og tillige en eventuel sag om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2 – vil være afsluttet, før den pågældende fylder 18 år.
>
> Hvis en udlænding, der oprindeligt fik opholdstilladelse på grund af lav alder, efterfølgende bliver moden nok til at gennemgå asylsagsbehandlingen og i den forbindelse får afslag på asyl, skal Udlændingestyrelsen – som i øvrige sager, hvor uledsagede mindreårige meddeles afslag på asyl, jf. afsnit 2.3 – af egen drift vurdere, om betingelserne for opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2 er til stede. Hvis barnet meddeles asyl, vil den pågældendes opholdstilladelse overgå til at være en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.
>
> Har en uledsaget mindreårig, der ikke er moden nok til at gennemgå en asylprocedure, familiemæssigt netværk i hjemlandet, eller er der i hjemlandet adgang til passende modtage- og omsorgsfaciliteter, opfylder den pågældende ikke betingelserne for opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 c, stk. 3, nr. 1. Da udsendelse ikke kan ske, jf. ovenfor, før der er taget stilling til udlændingens asylansøgning, vil udsendelse skulle afvente, at den pågældende bliver aldersmæssigt moden, hvorefter asylsagen vil blive taget under behandling. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1."

Ved lov nr. 188 af 27. februar 2017 om ændring af udlændingeloven (Overførsel af opgaver fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet og Udlændingenævnet m.v.) blev kompetencen til behandlingen af klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om opholdstilladelse til uledsagede udlændinge under 18 år efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3 (nu § 9 c, stk. 2), overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 7. Dette gælder også anmodninger om genoptagelse i sager om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3 (nu stk. 2), hvor ministeriet tidligere har truffet afgørelse. Der kan herved henvises til bemærkningerne til lovforslag nr. L 108 af 15. december 2016 om ændring af udlændingeloven (Overførsel af opgaver fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet og Udlændingenævnet m.v.), § 3.

Ved lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og forskellige andre love (Forenkling af regler, herunder om klageadgangen til Udlændingenævnet og indrejseforbud, indførelse af en bagatelgrænse for tilbagebetaling af gebyr, præcisering af adgangen og ændring af kompetencen til at forlænge en udrejsefrist, opfølgning på evaluering af Danmarks anvendelse af Schengenreglerne om bl.a. tilba-

gesendelse og præcisering af rækkevidden af indrejseforbud omfattet af udsendelsesdirektivet m.v.) blev kompetencen til behandlingen af klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 3 (nu stk. 2), ligeledes overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 7. Der kan herved henvises til bemærkningerne til lovforslag nr. L 189 af 5. maj 2020 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og forskellige andre love, § 1, nr. 72.

Af lovforslagets almindelige bemærkninger, punkt 2.17.1.1., fremgår det om vurderingen af, om en opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 3 (nu stk. 2), kan nægtes forlænget, inddrages eller anses for bortfaldet:

> "Er betingelserne for at få forlænget en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, ikke længere opfyldt, vil tilladelsen blive nægtet forlænget eller inddraget.
>
> En opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, vil kunne inddrages, hvis grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, eller hvis tilladelsen f.eks. er opnået ved svig.
>
> En opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, kan bortfalde, hvis f.eks. en uledsaget mindreårig forlader Danmark for en længere periode eller opgiver sin bopæl i Danmark."

Det fremgår af § 53, stk. 8, at sager vedrørende opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 2, behandles af formanden eller en næstformand alene, men i helt særlige tilfælde kan henvises til behandling i Flygtningenævnet efter udlændingelovens § 53, stk. 6, på et skriftligt eller mundtligt nævnsmøde, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 50.

Hvis den uledsagede mindreårige asylansøger under Flygtningenævnets behandling af sagen bliver registreret udeblevet fra det asylcenter, som den pågældende er tilknyttet, anses den pågældende som forsvundet med den virkning, at nævnet ikke kan behandle sagen. Det følger således af udlændingelovens § 40, stk. 12, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 c fra en udlænding, der har søgt om asyl, ikke behandles, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted.

Såfremt den pågældende genopdukker og tilkendegiver over for myndighederne, at han eller hun ønsker at fastholde sin klage, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Flygtningenævnet anser udlændingen for genopdukket, når han eller hun er opdateret med en adresse i udlændingemyndighedernes indkvarteringssystem. Det er således ikke tilstrækkeligt, at udlændingens advokat eller en anden partsrepræsentant oplyser til Flygtningenævnet, at vedkommende er bekendt med udlændingens opholdssted.

9.8.1 Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 1

Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 1, at der kan gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Herudover fremgår det af udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flygtningenævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling.

Hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at en uledsaget mindreårig asylansøger ikke er tilstrækkeligt moden til at gennemgå en asylprocedure, kan Udlændingestyrelsen meddele den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 1, uden at ansøgningen om asyl skal behandles. Den pågældende har dog til enhver tid mulighed for at fastholde sin ansøgning om asyl og få asylsagen realitetsbehandlet. Dette gælder uanset barnets alder og uafhængigt af Udlændingestyrelsens modenhedsvurdering, og det gælder uanset, om den pågældende allerede er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 2, nr. 1, se ovenfor afsnit 9.5.

Meddeler Udlændingestyrelsen den pågældende afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 1, kan afgørelsen påklages til Flygtningenævnet.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i en sag vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 1.

Nævnet **stadfæstede** i **april 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra et afrikansk land. Indrejst i 2024. Sagen blev behandlet på et mundtligt nævn under den særlige ordning, se nærmere herom under afsnit 9.6. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 1, at der kan gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige for-

hold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år. Herudover fremgår det af udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flygtningenævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling. Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [dato i efteråret] 2024. Flygtningenævnet har lagt til grund efter sagens oplysninger, at klageren har sin [bedsteforælder] og flere andre familiemedlemmer i [hjemland], og at klageren forud for udrejsen primært er opvokset hos sin [bedsteforælder] sammen med flere andre familiemedlemmer, herunder [øvrige mindreårige og voksne familiemedlemmer]. Efter sagens oplysninger herunder forklaringerne fra vidnerne må det antages, at klagerens familie objektivt set vil være i stand til at drage omsorg for [klageren], også selvom familien kommer fra økonomisk vanskelige kår, og at klagerens [forælder] var [syg] og døde som følge heraf. Det forhold, at klagerens [forælder] ønskede, at klageren skulle forblive i Danmark, og at klageren under sin opvækst i [hjemland] er blevet slået af blandt andet sin [forælder], sin [bedsteforælder] og sine [øvrige voksne familiemedlemmer] i opdragelsesøjemed kan ikke føre til et andet resultat. Der er ved vurderingen af forklaringen fra klageren taget højde for klagerens alder og mulighed for at oplyse sin sag. Nævnet lægger derfor til grund, at klageren i [hjemland] ikke vil blive stillet i en reel nødsituation eller vil blive bragt i en situation, der adskiller sig væsentligt fra situationen for andre børn/unge på samme alder i hjemlandet ved en tilbagevenden. Det forhold, at klageren på nuværende tidspunkt ikke længere har kontakt til sin familie i hjemlandet, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet kan således efter en samlet vurdering ikke lægge til grund, at klageren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive stillet i en reel nødsituation på grund af fraværet af familiemæssigt eller andet socialt netværk. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Der fastsættes ingen udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil behandle klagerens asylsag, når Udlændingestyrelsen vurderer, at [klageren] er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Flygtningenævnet skal i den forbindelse henlede opmærksomheden på, at en uledsaget mindreårig asylansøger til enhver tid har mulighed for at fastholde sin ansøgning om asyl og få asylsagen realitetsbehandlet. Dette gælder uanset barnets alder og uafhængigt af Udlændingestyrelsens modenhedsvurdering. Anmodning om realitetsbehandling af asylansøgningen skal rettes til Udlændingestyrelsen." Land/2025/7

Som yderligere eksempler på sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1 (nu stk. 2, nr. 1), kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 470 ff., nævnte afgørelse Afgh/2017/530 og den i formandskabets 27. beretning (2018), side 565 ff., nævnte afgørelse Afgh/2018/381. Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 27. beretning (2018), side 552 ff., nævnte afgørelse Afgh/2018/378, som eksempel på sager, hvor nævnet ikke fandt grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1 (nu stk. 2, nr. 1), idet klageren på tidspunktet for sagens behandling i Flygtningenævnet blev vurderet tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling.

Flygtningenævnet har i beretningsåret ikke behandlet sager om nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 1.

9.8.2 Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 2

Meddeles en uledsaget mindreårig asylansøger endeligt afslag på sin ansøgning om asyl efter udlændingelovens § 7, fastsætter Flygtningenævnet ikke en udrejsefrist for den pågældende, idet Udlændingestyrelsen ex officio vil tage stilling til, om den uledsagede mindreårige er omfattet af udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 2. Udlændingestyrelsen beskikker en advokat for den pågældende, medmindre barnet selv har antaget en advokat, eller ganske særlige grunde taler derimod, jf. udlændingelovens § 56 a, stk. 9, 1. pkt.

Ligesom i sager vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 1, meddeles der opholdstilladelse efter nr. 2, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Det påhviler ligeledes udlændingen at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flygtningenævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling.

Meddeler Udlændingestyrelsen den pågældende afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 2, kan afgørelsen påklages til Flygtningenævnet. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 2, nr. 2, inden 7 dage

efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, tillægger Flygtningenævnet klagen opsættende virkning, således at udlændingen har ret til at opholde sig her i landet, indtil klagen er afgjort, jf. udlændingelovens § 33 b, stk. 1, nr. 2.

Hvis klageren på tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse er fyldt 18 år, vil den pågældende allerede af den grund ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 2, hvorfor nævnet i sådanne sager ikke vil finde grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i tre sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 2. Flygtningenævnet stadfæstede i alle sagerne Udlændingestyrelsens afgørelse. Som eksempler på afgørelser fra beretningsåret kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra et mellemøstligt land. Indrejst i 2022. Sagen blev behandlet på et mundtligt nævn. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har påklaget Udlændingestyrelsens afgørelse [dato i efteråret] 2024, hvor klageren blev meddelt afslag på opholdstilladelse som uledsaget mindreårig, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 2. Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 2, at der kan gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år. Herudover fremgår det af udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flygtningenævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling. Flygtningenævnet finder ikke, at klageren har dokumenteret eller sandsynliggjort, at [klageren] vil være uden familiemæssigt netværk i hjemlandet. Flygtningenævnet lægger til grund, at klagerens forældre og [klagerens] to [søskende] bor i [mellemøstligt land uden for hjemlandet]. Klageren har til Udlændingestyrelsen forklaret divergerende om antallet af [voksne familiemedlemmer A], og at klageren og dennes familie ved højtider var sammen med [voksent familiemedlem A og dennes familie], frem til klageren var syv år, på hvilket tidspunkt de mistede forbindelsen som følge af krigen, idet [voksent familiemedlem A] og dennes familie flyttede til et andet område i [hjemlandet]. Klageren har endelig forklaret, at [klageren] ikke ved, hvor [voksent familiemedlem A og flere medlemmer af

dennes familie], befinder sig i dag. Flygtningenævnet har tillige lagt vægt på, at klageren til Udlændingestyrelsen [i foråret] 2023 har oplyst, at [klageren] efter sin indrejse i Danmark én gang i foråret 2023 har haft kontakt til [familiemedlem B], der dengang boede i [hjemlandet], og via [familiemedlem B] fik kontakt til forældrene i [mellemøstligt land ude for hjemlandet], der dengang opholdt sig i [mellemøstligt land ude for hjemlandet]. Videre har Flygtningenævnet lagt vægt på, at klageren til Udlændingestyrelsen og for nævnet har oplyst, at [klageren] har flere [voksne familiemedlemmer C], der opholder sig i [by i hjemlandet], men at [klageren] ikke har haft meget kontakt til dem, da [klageren] boede i [hjemlandet]. Klageren har i forhold til denne del af familien oplyst, at [klageren] har et modsætningsforhold til dem. I relation til [voksne familiemedlemmer C] bemærker Flygtningenævnet, at nævnet i sin afgørelse [dato i sommeren] 2021 har anført, at nævnet ikke kan lægge klagerens forklaring til grund om, at klagerens [voksne familiemedlemmer C] vil slå klageren ihjel, og at der således skulle være et modsætningsforhold til [voksne familiemedlemmer C]. I forhold til om klageren ved en tilbagevenden til [hjemlandet] vil blive stillet i en reel nødsituation, herunder om det er muligt at hjemsende klageren til sine familiemedlemmers beskyttelse også set i lyset af, at familiemedlemmernes opholdssteder er ukendte, bemærker nævnet, at der kan henvises til bemærkningerne til lovforslag nr. L 37 af 28. oktober 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Revision af reglerne om uledsagede mindreårige udlændinge m.v.), bemærkninger til § 1, nr. 1, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 2.3., hvori følgende er anført: ''I vurderingen af, om der kan gives opholdstilladelse, indgår det, om barnet har familie eller andet socialt netværk i hjemlandet, eller om barnet vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden dertil. Der meddeles normalt opholdstilladelse i de tilfælde, hvor barnets forældre er døde, eller hvor der foreligger sikre oplysninger om, at de ikke kan findes, f.eks. hvis der fremlægges en dødsattest eller er viden om, at der har været en naturkatastrofe i det område, hvor barnets pårørende har opholdt sig. Der gives normalt også opholdstilladelse, hvis der er sikre oplysninger om, at barnet er afskåret fra at komme i kontakt med sine forældre, f.eks. fordi de er fængslet, eller hvor der ikke findes et tilstrækkeligt familiemæssigt eller socialt netværk i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Også krigshandlinger eller lignende uroligheder i barnets hjemland eller det tidligere opholdsland kan begrunde, at der meddeles opholdstilladelse. Det vil gælde, hvor forholdene i hjemlandet som følge af krigshandlingerne eller urolighederne må anses for meget usikre, og hvor der vil være en væsentlig risiko for, at den pågældende bringes i en reel nødsituation ved en tilbagevenden. Det indgår tillige i vurderingen, om barnet, hvis dette har været uden kontakt med forældrene i længere tid, inden udrejsen har været undergivet offentlig forsorg, der vil kunne genetableres ved en tilbagevenden til hjemlandet. Hvis en uledsaget mindreårig har anført, at den pågældende har forældre i hjemlandet eller anden familie - uanset om familiens præcise opholdssted på tidspunktet for ansøgningen er kendt - og der ikke er oplysninger i sagen om, at familien ikke kan findes, eller det

ikke er sandsynliggjort eller dokumenteret, at familien ikke længere opholder sig i hjemlandet, vurderes det som udgangspunkt, at den pågældende ved en tilbagevenden har et familiemæssigt netværk. Det betyder, at den pågældende ikke vil blive stillet i en reel nødsituation eller vil blive bragt i en situation, der adskiller sig væsentligt fra situationen for andre personer på samme alder i hjemlandet ved en tilbagevenden. I sådanne tilfælde kan der ikke gives opholdstilladelse som uledsaget mindreårig. Ved vurderingen af, om barnet har et tilstrækkeligt netværk i hjemlandet, lægges der vægt på, om der er familiemedlemmer eller andre relationer, der objektivt set er i stand til at drage omsorg for barnet og udgøre et sikkert netværk. Det afgørende er evnen til at udgøre et netværk for barnet - og at det potentielle netværk ikke konkret er forhindret heri som følge af f.eks. et hospitalsophold - og ikke viljen til at udgøre et netværk for barnet.'' Flygtningenævnet bemærker, at der ikke er konkrete holdepunkter for at antage, at klagerens [voksent familiemedlem A] og dennes familie, [voksent familiemedlem B] samt [voksne familiemedlemmer C] ikke længere opholder sig i [hjemlandet], og at disse familiemedlemmer objektivt set ikke er i stand til at drage omsorg og udgøre et sikkert netværk for klageren. Flygtningenævnet kan således efter en samlet vurdering ikke lægge til grund, at klageren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive stillet i en reel nødsituation på grund af fraværet af familiemæssigt netværk. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Land/2025/8

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra et afrikansk land. Indrejst i 2024. Sagen blev behandlet på formandskompetence. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [dato i foråret] 2025. Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 2, at der kan gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år. Herudover fremgår det af udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flygtningenævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling. Flygtningenævnet finder ikke, at din klient har dokumenteret eller sandsynliggjort, at [klageren] vil være uden familiemæssigt netværk i hjemlandet. Det af din klient oplyste om, at [klageren] ved en tilbagevenden til [hjemland] frygter sin [forælder A] kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at din klient har

oplyst, at [klagerens] forældre er skilt og ikke længere bor sammen, at din klients søskende bor hos deres [forælder B], samt at din klients [forælder B] har oplyst om, at [klagerens forælder A] er gået sin vej, ligesom [klagerens forælder A] ikke har opsøgt [forælder B's] bopæl for at slå [klagerens søskende] efter din klients udrejse. Der kan herved henvises til bemærkningerne til lovforslag nr. L 37 af 28. oktober 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Revision af reglerne om uledsagede mindreårige udlændinge m.v.), bemærkninger til § 1, nr. 1, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 2.3., hvori følgende er anført: ''I vurderingen af, om der kan gives opholdstilladelse, indgår det, om barnet har familie eller andet socialt netværk i hjemlandet, eller om barnet vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden dertil. Der meddeles normalt opholdstilladelse i de tilfælde, hvor barnets forældre er døde, eller hvor der foreligger sikre oplysninger om, at de ikke kan findes, f.eks. hvis der fremlægges en dødsattest eller er viden om, at der har været en naturkatastrofe i det område, hvor barnets pårørende har opholdt sig. Der gives normalt også opholdstilladelse, hvis der er sikre oplysninger om, at barnet er afskåret fra at komme i kontakt med sine forældre, f.eks. fordi de er fængslet, eller hvor der ikke findes et tilstrækkeligt familiemæssigt eller socialt netværk i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Også krigshandlinger eller lignende uroligheder i barnets hjemland eller det tidligere opholdsland kan begrunde, at der meddeles opholdstilladelse. Det vil gælde, hvor forholdene i hjemlandet som følge af krigshandlingerne eller urolighederne må anses for meget usikre, og hvor der vil være en væsentlig risiko for, at den pågældende bringes i en reel nødsituation ved en tilbagevenden. Det indgår tillige i vurderingen, om barnet, hvis dette har været uden kontakt med forældrene i længere tid, inden udrejsen har været undergivet offentlig forsorg, der vil kunne genetableres ved en tilbagevenden til hjemlandet. Hvis en uledsaget mindreårig har anført, at den pågældende har forældre i hjemlandet eller anden familie - uanset om familiens præcise opholdssted på tidspunktet for ansøgningen er kendt - og der ikke er oplysninger i sagen om, at familien ikke kan findes, eller det ikke er sandsynliggjort eller dokumenteret, at familien ikke længere opholder sig i hjemlandet, vurderes det som udgangspunkt, at den pågældende ved en tilbagevenden har et familiemæssigt netværk. Det betyder, at den pågældende ikke vil blive stillet i en reel nødsituation eller vil blive bragt i en situation, der adskiller sig væsentligt fra situationen for andre personer på samme alder i hjemlandet ved en tilbagevenden. I sådanne tilfælde kan der ikke gives opholdstilladelse som uledsaget mindreårig. Ved vurderingen af, om barnet har et tilstrækkeligt netværk i hjemlandet, lægges der vægt på, om der er familiemedlemmer eller andre relationer, der objektivt set er i stand til at drage omsorg for barnet og udgøre et sikkert netværk. Det afgørende er evnen til at udgøre et netværk for barnet - og at det potentielle netværk ikke konkret er forhindret heri som følge af f.eks. et hospitalsophold - og ikke viljen til at udgøre et netværk for barnet.'' Flygtningenævnet lægger til grund, at din klient har et familiemæssigt netværk i [hjemland], som objektivt set er i stand til at drage omsorg og udgøre

et sikkert netværk for [klageren], idet [klagerens] forældre og søskende efter det oplyste opholder sig i [hjemland]. Det af dig anførte om, at din klient ikke har et relevant familiemæssigt eller andet netværk i [hjemland], og at [klageren] grundet det høje konfliktniveau i hjemmet og volden fra sin [forælder A] har været nødsaget til at forlade hjemmet, kan ikke føre til en ændret vurdering. Ved vurderingen heraf har nævnet lagt vægt på, at din klient har oplyst, at [klageren] er tættest med sin [forælder B], og at de siden [klagerens] udrejse løbende har haft kontakt til hinanden, hvor de har snakket om hinandens ve og vel. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at din klients [forælder A] efter det oplyste opholder sig i byen [by A i hjemlandet] og [forælder B] i byen [B i hjemlandet]. Det af dig anførte om, at din klient aldrig har hørt om børnehjem, og at [klageren] er overbevist om, at [klageren] vil blive henvist til et liv på gaden, kan heller ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet har herved lagt vægt på, at din klient har sin familie i [hjemlandet], herunder sin [forælder B], og at [klagerens] søskende bor hos deres [forælder B]. Din klient er således bekendt med sine familiemedlemmers opholdssted i hjemlandet, ligesom din klient jævnligt har haft kontakt til sin [forælder B] efter sin udrejse af [hjemlandet]. Nævnet kan derfor lægge til grund, at din klient har et familiemæssigt netværk i sit hjemland. Flygtningenævnet kan således efter en samlet vurdering ikke lægge til grund, at din klient ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive stillet i en reel nødsituation på grund af fraværet af familiemæssigt eller andet socialt netværk." Land/2025/9

Der kan desuden henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 387 ff., nævnte afgørelser Land/2024/4 og Land/2024/5, og de i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 375 ff., nævnte afgørelser Land/2023/3 og Land/2023/4.

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 427 ff., nævnte sag, Demo/2022/8, hvor Flygtningenævnet meddelte klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2 (nu § 9 c, stk. 2, nr. 2). Flygtningenævnet fandt, at klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være uden familiemæssigt netværk og uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed blive stillet i en reel nødsituation.

Flygtningenævnet har ikke i beretningsåret truffet afgørelse i sager vedrørende klage over nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 2.

Kapitel 10

Identitetsfastlæggelse

En udlænding skal efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal således også meddele de oplysninger, som er nødvendige i forbindelse med Udlændingestyrelsens afgørelse om identitetsfastlæggelse.

Det betyder, at en udlænding, som får opholdstilladelse i Danmark, registreres i Det Centrale Personregister (CPR) med den identitet, dvs. navn, fødselsdato, nationalitet, m.v., som den pågældende selv – eller dennes forældre, hvis den pågældende er mindreårig – oplyser i forbindelse med sin ansøgning om opholdstilladelse.

Hvis den pågældende på et senere tidspunkt ønsker at få rettet sine personlige oplysninger, der er registreret efter udlændingelovens § 40 e, skal den pågældende godtgøre, at de oplysninger, der er registreret, er forkerte. Dette omfatter blandt andet tilfælde, hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at den pågældende hedder noget andet end det, de danske myndigheder har registreret, og tilfælde hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at den pågældendes navn staves anderledes end det, de danske myndigheder har registreret.

Udgangspunktet er således, at den oprindeligt oplyste identitet fastholdes.

Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om identitetsfastsættelsen. For så vidt angår udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2, kan styrelsens afgørelser påklages til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 8.

For så vidt angår udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2, vil spørgsmålet om nationalitet som oftest blive behandlet som en integreret del af sagen eller i forbindelse med behandlingen af en anmodning om genoptagelse af sagen. For så vidt angår personer, som er meddelt opholdstilladelse efter de nævnte bestemmelser, vil et ønske om at få rettet oplysningerne om nationalitet kunne give anledning til overvejelser om, hvorvidt grundlaget for den meddelte opholdstilladelse fortsat er til stede.

Som eksempel på en sag, hvor spørgsmålet om identitet er behandlet som en del af asylsagen, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 382 f, nævnte afgørelse løbenummer Soma/2023/1.

Som eksempel på en sag, hvor en dokumentteknisk erklæring udarbejdet af Nationalt ID-Center er indgået i vurderingen af en ansøgers nationalitet, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 422 ff, nævnte afgørelse løbenummer Erit/2023/1, der vedrører en eritreisk statsborger i besiddelse af et etiopisk nationalitetspas.

Som eksempel på en sag, hvor en udlændings kontakt til sit hjemlands myndigheder er indgået i vurderingen af dennes nationalitet, henvises til afgørelsen Viet/2023/1, der vedrører en vietnamesisk statsborger, som er indrejst i Vietnam ved brug af et dansk udstedt rejsedokument, hvor hendes nationalitet fremgår. Afgørelsen kan findes på nævnets hjemmeside www.fln.dk.

For så vidt angår spørgsmålet om fødselsdato kan politiet og Udlændingestyrelsen kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder, jf. udlændingelovens § 40 c, stk. 2.

Aldersundersøgelser foretages af Retsmedicinsk Institut og bygger på objektive fund. For en nærmere beskrivelse af nævnets sagsbehandling i sager vedrørende aldersfastsættelse henvises til afsnit 9.3.

Klager over identitetsfastlæggelse træffes som altovervejende hovedregel på formandskompetencen, men sagerne kan i helt særlige tilfælde behandles ved et fuldt nævn i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 9, og Flygtningenævnets forretningsordens § 51.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i én sag vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om identitetsfastlæggelse. Sagen blev behandlet på formandskompetencen.

Kapitel 11

Sagsbehandlingen i Flygtningenævnet

11.1 Sagens behandling

Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at udsendelse af en udlænding ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for at være indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingestyrelsen fremsender herefter sagens akter til Flygtningenævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Flygtningenævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler, jf. nærmere nedenfor.

Efter sagens modtagelse i Flygtningenævnet forestår sekretariatet den indledende sagsforberedelse, der skal sikre, at sagen er klar til nævnsbehandling. Sagsforberedelsen består primært i at kontrollere, at alle relevante akter, som er indgået i grundlaget for Udlændingestyrelsens sagsbehandling, er til stede. Forberedelsen kan også bestå i at indhente sagsakter fra asylsager vedrørende nærtstående familiemedlemmer til ansøgeren. Såfremt der er behov for stillingtagen til og besvarelse af henvendelser fra ansøgeren, dennes advokat eller andre, vil denne opgave som udgangspunkt blive varetaget af sekretariatets medarbejdere. Mere vidtgående spørgsmål, f.eks. spørgsmål vedrørende foretagelse af torturundersøgelse eller ægthedsvurdering af dokumenter, vil normalt blive henvist til behandling af nævnet i forbindelse med nævnsmødet.

11.1.1 Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter

Det fremgår af udlændingelovens § 55, stk. 1, at Flygtningenævnet om fornødent kan beskikke en advokat for udlændingen, medmindre den pågældende selv har antaget en sådan. I praksis beskikker Flygtningenævnet en advokat for ansøgeren i alle sager, der behandles på mundtligt nævnsmøde.

I Dublinsager og § 29 b-sager, som behandles af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, 1. pkt., beskikker Flygtningenævnet ikke en advokat for udlændingen, som har adgang til retshjælp fra DRC Dansk Flygtningehjælp.

Hvis sagen henvises til mundtlig behandling efter § 53, stk. 6, jf. nærmere nedenfor under afsnit 11.1.2, beskikkes dog en advokat for udlændingen.

Ansøgeren retter ofte selv henvendelse til en advokat, der herefter retter henvendelse til nævnet og anmoder om beskikkelse. Anmodningen vil almindeligvis blive imødekommet af nævnet. Nævnet kan dog i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 2, nægte at beskikke den pågældende advokat, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat beskikkes. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat vil blive orienteret forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme, jf. forretningsordenens § 28, stk. 3.

Et eksempel på en sag, hvori Flygtningenævnet har foretaget afbeskikkelse af en advokat med henvisning til sagens fremme, er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 396.

Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat, beskikker nævnet en advokat ud fra nævnets liste over advokater, der modtager beskikkelse i asylsager. Det er i praksis Flygtningenævnets sekretariat, som foretager advokatbeskikkelsen, jf. forretningsordenens § 28, stk. 1, 2. pkt. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat, jf. § 28, stk. 1, 3. pkt. Sekretariatet vælger advokater, der må antages at være fortrolige med at føre asylsager, ligesom sekretariatet tilstræber at tildele ansøgeren en advokat, der har kontor i nærheden af ansøgerens indkvarteringssted. Beskikkelsen er personlig.

Advokatens beskikkelse omfatter det arbejde, som advokaten udfører, mens vedkommende er beskikket i sagen. Beskikkelsen ophører, når nævnet har truffet afgørelse i sagen. Efter nævnets praksis kan advokaten dog meddeles salær for 15 minutters arbejde med at gennemgå afgørelsen med ansøgeren umiddelbart efter nævnsmødet.

Såfremt det enkelte nævn beslutter, at afgørelsen ikke skal forkyndes for ansøgeren, kan nævnet honorere advokaten med indtil 30 minutter for en efterfølgende gennemgang af afgørelsen med ansøgeren. Salæret vil blive fastsat ud fra en konkret vurdering af sagens omfang og karakter.

Nævnet forudsætter, at advokaten forud for nævnsmødet afholder et møde med ansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder, ligesom advokaten bør fremsende et indlæg i sagen forud for nævnsmødet.

En ansøger kan ved behandlingen af en sag i Flygtningenævnet kun være repræsenteret af én partsrepræsentant ad gangen. Såfremt der er flere, der retter henvendelse i en sag, skal det således afklares, hvem der repræsenterer ansøgeren.

Der henvises nærmere herom til formandskabets 15. beretning (2006), afsnit 3.3.1, side 50-51.

11.1.2 Mundtlig behandling

Nævnets møder er som udgangspunkt mundtlige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 2.

Mundtligt nævnsmøde anvendes således i spontan-, bortfalds-, inddragelses-, nægtelse af forlængelses- og udsendelsessager. Endvidere henvises klager over statusvalg i sager, hvor der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, i vidt omfang til behandling på mundtligt nævn, se nærmere afsnit 4.2.4.

Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnsmødet afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse af ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen.

Det samme gælder, hvis nævnet efter en konkret vurdering helt undtagelsesvis beslutter at gennemføre mødet uden ansøgerens tilstedeværelse af ordensmæssige årsager, se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247 f., nævnte afgørelse Som/2014/34.

Flygtningenævnet vil i sager, hvor der er anledning hertil, vurdere ansøgerens proceshabilitet. Hvis Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke er proceshabil, f.eks. fordi den pågældende er i en tilstand, hvor han eller hun ikke er i stand til at svare meningsfuldt på de stillede spørgsmål, vurderer nævnet, om tilstanden må antages at være midlertidig, og sagen derfor med fordel kan udsættes til behandling på et nyt nævnsmøde. Hvis nævnet vurderer, at tilstanden er af mere varig karakter, vil nævnet sikre, at sagen oplyses bedst muligt, f.eks. ved afhøring af eventuelle vidner, se nærmere afsnit 11.2.2,

ligesom princippet om "benefit of the doubt" finder anvendelse, se afsnit 11.2.1. For så vidt angår uledsagede mindreårige asylansøgere henvises til kapitel 9.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet anledning til at vurdere ansøgerens proceshabilitet, kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 181 f., Liby/2015/3.

Nævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere henvise en sag til behandling på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4. Ved skriftlig behandling af sager træffer nævnet på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen, se Flygtningenævnets forretningsorden § 38 og nærmere nedenfor afsnit 11.1.3.

Som udgangspunkt behandles Dublinsager eller sager om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, og forretningsordenens § 46, stk. 1, og § 47, stk. 1. I helt særlige tilfælde kan formanden eller en af næstformændene henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, ligesom formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde, hvis særlige forhold gør det påkrævet, se herved nærmere udlændingelovens § 53, stk. 10, 2. pkt., og § 56, stk. 3, samt forretningsordenens § 46, stk. 2 og 3, og § 47, stk. 2 og 3. Det samme gælder sager vedrørende identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller 9 c, stk. 2 eller 3, jf. udlændingelovens § 53, stk. 9, og forretningsordenens § 51.

Offentligheden har ikke adgang til Flygtningenævnets møder, jf. forretningsordenens § 33, stk. 1.

Dette er blandt andet begrundet i, at det er afgørende for sagens udfald, at ansøgeren har mulighed for frit og uddybende at forklare om sagens forhold, der vedrører personfølsomme oplysninger. Der kan endvidere være et behov for at beskytte ansøgeren og eventuelle tilbageværende familiemedlemmer i hjemlandet mod risikoen for videregivelse af oplysninger til hjemlandets myndigheder.

Til stede under mødet er ansøgeren, dennes advokat, nævnets tre medlemmer, en repræsentant for Udlændingestyrelsen, en tolk og en sekretær fra nævnssekretariatet. Er an-

søgeren uledsaget mindreårig asylansøger, deltager endvidere den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors, se nærmere kapitel 9.

Nævnet kan herudover træffe bestemmelse om, at udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet, jf. herved forretningsordenens § 34, stk. 2, 1. pkt.

Det følger blandt andet af Flygtningenævnets praksis, at advokater, der skal beskikkes i Flygtningenævnets sager, forud for beskikkelsen kan overvære enkelte møder i nævnet. Der er endvidere praksis for, at fremtidige nævnsmedlemmer, fremtidige repræsentanter for Udlændingestyrelsen, fremtidige nævnssekretærer samt advokatfuldmægtige i sidste kvartal af deres advokatuddannelse kan få mulighed for at overvære enkelte møder med henblik på at forberede pågældende til at møde i Flygtningenævnet fremover.

Flygtningenævnet har i de sidste år modtaget flere henvendelser fra forskere, der som led i forskningsprojekter har ønsket at få lov til at overvære nævnsmøder. Nævnet har i enkelte tilfælde meddelt tilladelse til, at forskere kan få lov til at overvære nævnsmøder under forudsætning af, at der foreligger samtykke fra ansøgeren og dennes advokat, og at nævnsmedlemmer og Udlændingestyrelsens repræsentant er indforstået hermed. Tilladelserne har ikke omfattet nævnets votering, se nærmere herom nedenfor. Det er en forudsætning for, at forskere kan få adgang til at overvære konkrete nævnsmøder, at det sker som led i konkrete forskningsprojekter. Forskere, der har fået tilladelse til at overvære et nævnsmøde, har tavshedspligt med hensyn til de oplysninger, der fremkommer under nævnsmødet.

Flygtningenævnets møder ledes af formanden eller en næstformand, der er dommer. Mødet indledes med, at formanden sikrer sig ansøgerens identitet og redegør for mødets forløb, herunder at nævnsmedlemmerne forud for mødet har haft adgang til sagens materiale. Formanden orienterer ligeledes om, at oplysningerne i sagen vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark. Herefter formuleres parternes påstande. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

Ansøgeren får herefter mulighed for at afgive forklaring. Dette foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til sin klient, hvorefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Nævnet kan stille supplerende eller uddybende spørgsmål.

Efter forklaringen er afgivet, og eventuel yderligere bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får ansøgeren mulighed for at udtale sig, hvorefter ansøgeren, advokaten, tolken og repræsentanten for Udlændingestyrelsen forlader nævnslokalet.

Der finder herefter en votering sted blandt nævnets medlemmer. Nævnets votering er fortrolig. Resultatet af voteringen indføres i en forhandlingsprotokol, og der udfærdiges en skriftlig beslutning. Nævnets afgørelse træffes ved stemmeflerhed.

I sager, hvor det er relevant, indgår i afgørelsen af asylspørgsmålet en vurdering af, om der er anledning til at bringe et internt flugtalternativ i anvendelse. Har et mindretal voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse i forhold til ansøgerens hjemland, og finder et flertal, at ansøgeren isoleret set i forhold til den del af hjemlandet, vedkommende kommer fra, må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, men at der skal træffes bestemmelse om, hvorvidt der foreligger et internt flugtalternativ i en anden del af hjemlandet, deltager mindretallet ikke i denne vurdering. Et votum for, at et internt flugtalternativ kan finde anvendelse, er et votum for stadfæstelse. Der træffes afgørelse ved stemmeflerhed.

Som udgangspunkt forkyndes afgørelsen for ansøgeren under nævnsmødet, og formanden giver samtidig en redegørelse for baggrunden for den trufne beslutning. Afgørelsen udleveres til ansøgeren, advokaten og repræsentanten for Udlændingestyrelsen.

I forbindelse med nævnsmøderne varetages sikkerheden af en vagt fra et privat firma. I konkrete tilfælde kan Flygtningenævnets sekretariat bestille bevogtning fra Københavns Politi.

Det er det enkelte nævn, der vurderer, om det er sikkerhedsmæssigt forsvarligt at forkynde på nævnsmødet.

Den 1. august 2020 overtog en nyoprettet styrelse, Hjemrejsestyrelsen, de opgaver på udsendelsesområdet, der ikke er forbundet med tvang og magtanvendelse, fra politiet. Flygtningenævnets sekretariat har fra den 1. august 2020 organisatorisk været en del af Hjemrejsestyrelsen.

Som led i rådgivningen af asylansøgere, der meddeles afslag på deres asylansøgning, er der etableret en ordning, hvor den første rådgivningssamtale afholdes umiddelbart i forlængelse af nævnsmødet, såfremt en asylansøger meddeles afslag på ansøgningen om asyl, og afgørelsen forkyndes for den pågældende. Hjemrejsestyrelsens medarbej-

dere har fået indrettet et kontor, der ligesom Udlændingestyrelsens repræsentanters kontor er placeret umiddelbart uden for indgangen til nævnslokalerne.

Udgangspunktet for Flygtningenævnets behandling af asylsager er, at hver asylansøger får behandlet og vurderet sin sag særskilt.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 2, kan Flygtningenævnet, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, beslutte, at to eller flere sager skal sambehandles.

I de tilfælde, hvor en ansøger f.eks. indrejser i Danmark sammen med sin ægtefælle eller andre familiemedlemmer, og hvor der er en formodning for, at deres asylmotiver er overlappende eller sammenfaldende, bliver sagerne efter nævnets praksis sambehandlet med henblik på, at sagerne er bedst muligt oplyst. At sagerne bliver sambehandlet, betyder i praksis, at sagerne berammes til samme tidspunkt, at der er mulighed for en fælles afhøring af ansøgerne, ligesom voteringen ofte vil ske samlet, dog uden at det nødvendigvis medfører samme udfald i sagerne. Nævnet bliver således bekendt med oplysningerne i både ansøgerens og ægtefællens/familiemedlemmets sag, inden der træffes afgørelse i sagerne.

Der kan også ske sambehandling af sager vedrørende fjernere slægtninge eller bekendte, der er indrejst sammen eller med kortere mellemrum og har overlappende eller sammenfaldende asylmotiver.

Hvis nævnet ved behandlingen af en sag, hvor der sker sambehandling, fordi ansøgerne er ægtefæller, er indrejst i Danmark samtidig og har samme asylmotiv, bliver bekendt med, at der er oplysninger vedrørende den ene ægtefælle, som den anden ægtefælle ikke må blive bekendt med, f.eks. oplysninger om seksuelle overgreb, vil der i praksis blive taget hensyn til dette derved, at ægtefællerne bliver afhørt særskilt og får hver deres afgørelse.

Hvis nævnet ved behandlingen af en sag, hvor der sker sambehandling, bliver bekendt med, at der er opstået et modsætningsforhold mellem ansøgerne, vil nævnet foretage en vurdering af, om der fortsat skal ske sambehandling af sagerne, eller om modsætningsforholdet er af en sådan karakter, at sagerne bør behandles på forskellige nævnsmøder. Som eksempel på en sag, hvor nævnet har ophævet en sambehandling og hjemvist en sag vedrørende en kvindelig ansøger, der indrejste sammen med sine forældre og søskende, på grund af oplysninger om et muligt modsætningsforhold mellem ansøgeren og hendes forældre, kan nævnes sagen, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 278 f.

Som eksempel på sager fra beretningsåret, hvori der er sket sambehandling, kan henvises til de i afsnit 4.1.2 nævnte afgørelser, Afgh/2025/24 og Afgh/2025/35 vedrørende en farbror og en nevø, der indrejste og søgte asyl i Danmark sammen.

Flygtningenævnet har i de senere år sambehandlet flere sager vedrørende større familier (familieprojekter), således at sagerne er behandlet af det samme nævn over to dage.

Som eksempel herpå fra praksis kan henvises til afgørelserne Colo/2024/1, Colo/2024/2, Colo/2024/3 og Colo/2024/4, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 412 ff.

Fra praksis i beretningsåret kan henvises til afgørelsen Iran/2025/2, der er omtalt i afsnit 5.8, hvori et iransk ægtepar og parrets mindreårige barns sag blev sambehandlet med sagen vedrørende parrets voksne datter.

Fra tidligere års praksis kan henvises til afgørelserne Iran/2022/10, Iran/2022/9, Iran/2022/8: Iran/2022/7, der er omtalt i formandskabets 31. beretning (2022), side 445 ff.

Som eksempel på, at Flygtningenævnet har sambehandlet mindreårige børns spontanasylsager med sagerne vedrørende nægtelse af forlængelse af forældrenes opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7 kan henvises til afgørelserne Soma/2020/97, Soma/2020/98 og Soma/2020/99, der er omtalt i formandskabets 29. beretning (2020), side 453 ff.

Som eksempel på, at sagen vedrørende en mindreårig asylansøger er blevet sambehandlet med sagen vedrørende hans storebroder, som blev betragtet som ledsager for den mindreårige lillebroder, kan henvises til den i formandskabets 22. beretning (2013), side 105 f. nævnte afgørelse Afgh/2013/45.

I sager, hvor et mindreårigt barn er indrejst sammen med sine forældre eller har forældre i Danmark, vil barnets deltagelse i det mundtlige nævnsmøde i nogle tilfælde kunne bidrage til sagens oplysning, ligesom barnet i nogle tilfælde vil have afgivet forklaring for Udlændingestyrelsen eller have et ønske om at afgive forklaring for nævnet. Såfremt børn med forældre i Danmark får mulighed for at afgive forklaring for nævnet, vil der alene være tale om et tilbud, som primært skal sikre, at barnet gives mulighed for at blive hørt i overensstemmelse med Børnekonventionens artikel 12.

Sagerne vil primært være oplyst af den mindreåriges forældre, og det vil være yderst begrænset, hvad særligt yngre børn kan tilføre sagen af yderligere relevante oplysninger.

Såfremt et yngre barn (som udgangspunkt under 15 år, men afhænger også af barnets modenhed) får mulighed for at afgive forklaring for nævnet, vil det derfor i vidt omfang være barnet, der bestemmer, hvad samtalen på nævnsmødet skal dreje sig om, ligesom det som udgangspunkt kun er advokaten og ikke nævnet, der stiller spørgsmål til barnet.

Nævnet er i forbindelse med barnets forklaring opmærksom på, om barnet har et selvstændigt asylmotiv uafhængigt af forældrenes motiv, ligesom der kan være situationer, hvor det er barnet, og eventuelt kun barnet, der har oplevet den hændelse eller en af de hændelser, der førte til familiens flugt. Også i disse sager vil nævnet hele tiden overveje, hvad der er nødvendigt for sagens oplysning, og om der tilføres noget afgørende og nyt ved at stille uddybende eller nærgående spørgsmål eller ved at korrigere barnet i forhold til noget, det har sagt tidligere under forklaringen for nævnet eller i Udlændingestyrelsen. Nævnet vil derfor som udgangspunkt ikke fordre stor præcision i forhold til detaljer i faktum, som allerede er oplyst i sagen, f.eks. om begivenheders rækkefølge eller antal personer på bopælen. Nævnet vil således sikre, at barnet ikke bringes i en situation, hvor det kan kompromittere forældrenes forklaring. Barnets funktion i forbindelse med afgivelse af forklaring for nævnet vil således være at tale om sig selv og egne oplevelser, mens barnets forklaring ikke må benyttes til at påvise usandheder i forældrenes forklaringer.

Nævnet er ved medfølgende børns forklaring opmærksom på barnets alder og evne til at svare på spørgsmål, idet der ikke benyttes samme spørgeteknik som ved voksne asylansøgere. Nævnet er derfor opmærksom på indledningsvis at etablere en god kontakt til barnet, ligesom nævnet vil undgå at spørge ind til forhold, som er pinlige eller pinagtige. Der foreligger således ikke en situation som ved uledsagede mindreårige asylansøgere, hvor der ikke er andre personer end den mindreårige, som kan oplyse sagen, og sagerne med medfølgende børn vil primært være oplyst af forældrene.

Endelig vil barnet alene deltage i nævnsmødet i nødvendigt omfang, og barnet vil derfor eksempelvis ikke overvære sine forældres forklaring for nævnet.

Flygtningenævnet har en særlig ordning for behandling af sager, hvori børn skal afgive forklaring for Flygtningenævnet. For en nærmere beskrivelse af ordningen, herunder om uddannelsen af nævnsmedlemmer og indretningen af nævnslokaler i forbindelse med disse sager, henvises til afsnit 9.6.

Som eksempler på sager, hvor medfølgende børn har afgivet forklaringer for nævnet, kan fra tidligere års praksis henvises til afgørelsen Syri/2021/160, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 423 f., og de i Flygtningenæv-

nets formandskabs 29. beretning (2020), side 459 f., nævnte afgørelser Iran/2020/63 og Iran/2020/95.

Som eksempel på en sag, hvori nævnet fandt, at mindreårige medfølgende ansøgere burde have mulighed for at afgive forklaring, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 248 f., nævnte sag Syri/2019/48, hvor Flygtningenævnet hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henvisning til, at Udlændingestyrelsen burde have forsøgt at gennemføre en samtale med klagerens 16-årige barn, og muligvis med klagerens 12-årige barn.

11.1.3 Skriftlig behandling

Efter udlændingelovens § 56, stk. 3, behandles sager, der behandles efter § 53, stk. 8-15, på skriftligt grundlag. Efter § 56, stk. 4, kan Flygtningenævnets formand, eller den formanden bemyndiger hertil, henvise en sag, der behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag. Skriftlig behandling anvendes blandt andet i sager vedrørende nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument eller inddragelse af et sådant dokument, sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. nærmere afsnit 4.10, Dublinsager, jf. kapitel 3, sager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublinland, jf. udlændingelovens § 29 b, jf. nærmere afsnit 5.3, sager om afslag på opholdstilladelse til uledsagede mindreårige efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, jf. nærmere i afsnit 9.8, sager om identitetsfastsættelse, jf. nærmere kapitel 10, sager om tilbagerejsetilladelse og laissez-passer til udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 7 §§ eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, samt sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8. Endvidere behandles klager over statusvalg i sager, hvor der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, eller stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller stk. 2 (statusændringssager) som udgangspunkt på skriftligt grundlag, idet de dog i vidt omfang henvises til mundtlig behandling, se nærmere afsnit 4.2.4.

Flygtningenævnet har i 2025 herudover behandlet to sager vedrørende klager over Udlændingestyrelsens meddelelse af delvist afslag på partsaktindsigt i verserende asylsager på skriftlige nævnsmøder. Nævnet hjemviste begge sager til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen.

Vedrørende genoptagelsessager, der behandles på skriftligt grundlag, se nærmere afsnit 11.11.1.

I sager, som behandles på skriftligt grundlag, vil der blive beskikket en advokat for ansøgeren, og advokaten får frist til at fremkomme med sine bemærkninger til sagen.

Dette gælder dog ikke i statusændringssager, Dublinsager, 29 b-sager, eller sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse, sager om afslag på opholdstilladelse til uledsagede mindreårige efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, sager om identitetsfastsættelse eller sager om tilbagerejsetilladelse og laissez-passer, der behandles på formandskompetencen.

Hverken ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsen giver møde for nævnet i skriftlige sager. Sagen afgøres enten på et nævnsmøde, hvor nævnsmedlemmerne foretager mundtlig votering i sagen, eller af formanden eller en af næstformændene alene. Parterne får efter nævnets behandling af sagen skriftlig besked om nævnets afgørelse.

Endelig kan nævnet i en sag, der har været udsat, f.eks. i anledning af en høring, beslutte, at beslutning træffes på skriftligt grundlag ved afgivelse af skriftlige vota og uden at nævnsmedlemmerne mødes på ny.

11.2 Bevisvurderingen

Det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. Det påhviler således ansøgeren at sandsynliggøre, at betingelserne for at blive meddelt asyl er til stede. Under behandlingen af en asylsag bliver ansøgeren vejledt om sin oplysningspligt samt om vigtigheden af, at den pågældende fremkommer med alle oplysninger.

Flygtningenævnets bevisvurdering er fri og er således ikke bundet af særlige bevisregler. De oplysninger, der foreligger for Flygtningenævnet ved bedømmelsen af sagen, udgøres af ansøgerens egne forklaringer til henholdsvis politiet og Udlændingestyrelsen. Disse består blandt andet af eventuelle rapporter optaget af politiet i forbindelse med ansøgerens indrejse eller i forbindelse med, at ansøgeren har søgt om asyl, referat af oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen, et familieskema, et asylskema udfyldt af ansøgeren selv på sit modersmål eller på et andet sprog, som ansøgeren behersker i tilfredsstillende grad, og referat af asylsamtalen og eventuelt yderligere samtaler, som ansøgeren har haft med Udlændingestyrelsen. Endvidere indgår oplysninger, der fremgår af et advokatindlæg.

Flygtningenævnets bevisbedømmelse sker på grundlag af en helhedsvurdering af ansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sa-

gens øvrige oplysninger, herunder nævnets baggrundsmateriale om ansøgerens hjemland. Nævnet har endvidere mulighed for at afhøre vidner.

11.2.1 Ansøgers forklaring

Ved bedømmelsen af sagen vil nævnet søge at fastlægge, hvilke af sagens faktiske oplysninger, nævnet kan lægge til grund. Hvis ansøgerens forklaring fremstår som sammenhængende og konsistent, vil nævnet som udgangspunkt lægge denne til grund.

I tilfælde, hvor ansøgerens forklaring til sagen er præget af divergenser, skiftende forklaringer, udbygninger eller undladelser, vil nævnet søge at opklare årsagen hertil. I mange tilfælde vil ansøgerens forklaringer under sagens forløb udvikle en højere grad af detaljering og præcision. Dette kan have forskellige årsager, herunder eksempelvis sagens forløb samt ansøgerens individuelle forhold, hvilket nævnet vil lade indgå i vurderingen af ansøgerens troværdighed.

Har ansøgeren imidlertid afgivet divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet, kan dette medføre en svækkelse af ansøgerens troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage hensyn til ansøgerens individuelle forhold, herunder for eksempel kulturelle forskelle, alder og helbred. Der tages eksempelvis særlige hensyn til analfabeter, torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb, ligesom nævnet ved behandling af asylsager, hvor en ansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, er opmærksom på, at ansøgeren efter omstændighederne kan være i en særlig sårbar situation, se nærmere afsnit 5.5.2.4. Endvidere vil det indgå i Flygtningenævnets vurdering, om divergenserne kan tilskrives tolkeproblemer. I den forbindelse vil det kunne tillægges vægt, om divergenserne vedrører enkelte ord, eller beskrivelser afgivet som led i en sammenhængende forklaring.

Det følger blandt andet af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 206-219, at det i visse situationer på grund af ansøgerens alder eller mentale tilstand kan være nødvendigt at tillægge oplysninger vedrørende objektive forhold større vægt end de oplysninger, som ansøgeren har afgivet til sagen. Flygtningenævnet vil i sager, hvor der er anledning hertil, vurdere ansøgerens procesbabilitet og vil således som udgangspunkt stille mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere eller ansøgere med mental sygdom eller svækkelse. Endelig vil nævnet i tilfælde med troværdighedstvivl altid vurdere, i hvilket omfang princippet om "benefit of the doubt" skal finde anvendelse.

Som eksempel på, at Flygtningenævnet har taget hensyn til ansøgerens unge alder ved bevisvurderingen kan henvises til afgørelsen Iran/2025/22, der er omtalt i afsnit 9.7.

Som eksempel på, at Flygtningenævnet har foretaget en lempelig bevisvurdering som følge af ansøgerens handicap eller sygdom kan henvises til afgørelsen Rusl/2020/9, der er omtalt i formandskabets 29. beretning (2020), side 464 f. Fra beretningsårets praksis kan henvises til afgørelsen Iran/2025/31, der er omtalt i afsnit 4.2.1.1, hvori nævnet tog hensyn til oplysninger om ansøgerens psykiske sygdom ved bedømmelsen af ansøgerens forklaringer om sin konversion.

Flygtningenævnet er ikke bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved sagens behandling i 1. instans. Se som eksempel herpå afgørelsen, der er nævnt i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 196 f., nævnte afgørelse Afgh/2016/198.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 143 ff nævnte afgørelse Syrien/2013/23 samt den i formandskabets 17. beretning (2008), side 187 f. nævnte afgørelse Liby/2008/1.

Se endvidere som eksempel på afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen efter nævnets hjemvisning af sagen havde foretaget en ændret vurdering af sagen på baggrund af nye oplysninger om blandt andet ansøgernes forklaringer, den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 175 f., nævnte afgørelse Som/2014/15.

Se i denne forbindelse endvidere afsnit 11.2.4.6 om reformatio in pejus.

For så vidt angår fastlæggelsen af ansøgerens identitet og herunder særligt den pågældendes nationalitet henvises til kapitel 10.

Flygtningenævnets behandling af sager vedrørende personer, der har været udsat for tortur, og uledsagede mindreårige asylansøgere er behandlet i henholdsvis afsnit 4.7 og i kapitel 9. Som eksempel på en afgørelse, hvor Flygtningenævnet har taget hensyn til, at ansøgeren har været udsat for tortur, kan henvises til afgørelsen Iran/2025/54, der er omtalt i afsnit 4.7.3.1.

Som anført ovenfor i afsnit 5.4 kan det efter omstændighederne være relevant at vurdere, hvorvidt ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold kan forventes at ville afstå fra at udføre bestemte handlinger, som associeres med ansøgerens oprindelige religion, og om en sådan undladelse fra ansøge-

rens side i givet fald vil påkalde sig negativ opmærksomhed hos hans omgivelser, som kan bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb. Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til konversion fra islam til kristendommen, selv om ansøgerne ikke har påberåbt sig dette som asylmotiv, kan henvises til afgørelsen Iran/2019/150, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 214 f.

I sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelser vil der typisk være gået nogle år mellem de forklaringer, som klagerne afgav i forbindelse med den oprindelige asylsagsbehandling, og de forklaringer, som klagerne afgiver i forbindelse med behandlingen af sagerne om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelserne. Som eksempler på, at nævnet har taget hensyn hertil, kan henvises til afgørelsen Syri/2022/73, der er omtalt i formandskabets 31. beretning (2022), side 556 f. og afgørelsen Iran/2021/17, der er omtalt i formandskabets 30. beretning (2021), side 294 f. Der kan endvidere henvises til de afgørelser, der er omtalt i formandskabets 29. beretning (2020), side 465 f.

For så vidt angår bevisbyrden i sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7, kan henvises til afgørelsen Soma/2020/103, der er omtalt i formandskabets 29. beretning (2020), side 468 f.

Som eksempel på sager, hvor ansøgeren ikke ønsker at medvirke til sagens oplysning, kan henvises til afgørelsen Hjem/2021/12, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 467 f. Endvidere kan der henvises til bortfaldssagen Irak/2024/18, der er omtalt i formandskabets 33. beretning (2024), side 415 f.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet fandt at måtte tilsidesætte ansøgerens forklaring på grund af manglende troværdighed, kan i øvrigt nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet. Indrejst i 2023. **Flygtningenævnet** udtalte: Ansøgeren er etnisk kurder og sunnimuslim fra [by], Tyrkiet. Ansøgeren har oplyst, at han har været medlem af HDP i perioden [midt 2010'erne]. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Tyrkiet frygter overgreb fra tilhængere af det nationalistiske parti Milliyetçi Hareket Partisi (MHP), fordi ansøgeren er kurder. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han er etnisk kurder, og at han under sin opvækst har været udsat for diskrimination, blandt andet i skolen, fordi han var kurder. Da ansøgeren var seks år, blev hans far fængslet i seks måneder på grund af sin etnicitet. Ansøgeren har videre oplyst, at han i 2020 blev slået af sin chef, som var tilhænger af MHP, fordi ansøgeren talte kurdisk. Ansøgeren blev ligeledes i 2021 overfaldet af blandt andre [navn-

given person], som var tilhænger af MHP. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive fængslet af de tyrkiske myndigheder, idet ansøgeren har udført politiske aktiviteter til støtte for kurdere. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han i 2016 og 2017 sammen med 30-40 andre personer blev tilbageholdt og udsat for fysiske overgreb af politiet, fordi han havde deltaget i fejringen af den kurdiske mærkedag Newroz. Ansøgeren har i alt deltaget i to eller tre fejringer af Newroz i Tyrkiet, og senest i 2023, hvor ansøgeren ikke oplevede nogen konflikter, idet han ikke stod forrest i menneskemængden som sidst. Ansøgeren har oplyst, at hans far i 2017 modtog en konvolut, hvor ansøgeren blev tilsagt at møde ved politiet. Politiet rådede i forbindelse hermed ansøgerens far til, at ansøgeren skulle udrejse. Ansøgeren har videre oplyst, at han i 2018 og 2019 har delt omkring 20-30 opslag på [socialt medie A], indtil hans konto blev lukket i 2019. Den blev lukket, fordi ansøgeren havde lavet tre-fire opslag, hvor ansøgeren [kritiserede Erdogan-regeringen]. Ansøgeren har ikke været politisk aktiv på [socialt medie A] siden 2019. Ansøgeren har i 2020 og 2021 tillige videredelt politiske videooptagelser på [socialt medie B]. Ansøgeren nåede på sin ene brugerprofil at dele omkring 50-60 videoer og på sin anden omkring 20 videoer, før hans konti blev lukket. Ansøgeren har modtaget trusler på sociale medier i forbindelse med hans deling af regimekritiske opslag. Ansøgeren har endvidere i 2023 modtaget to trusler via [kommunikationsapp]. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at ansøgeren – som også anført af Udlændingestyrelsen – ved ankomsten til Danmark udfyldte et asylansøgningsskema, hvoraf det fremgår, at han tydeligt og detaljeret skal beskrive alle grunde til, at han er udrejst af sit hjemland. Det fremgår imidlertid af skemaet, at ansøgeren ikke har oplyst nærmere om de konkrete hændelser, han senere har angivet at have været udsat for. Han har således ikke oplyst at have været medlem af HDP, at have deltaget i demonstrationer, hvor han blev fængslet og udsat for grov vold, at have modtaget telefoniske trusler, at have udført aktiviteter på de sociale medier, der blev lukket ned m.v. Flygtningenævnet tiltræder af de af Udlændingestyrelsen anførte grunde, at ansøgerens forklaring på væsentlige punkter har været divergerende og udbyggende og ikke kan lægges til grund for sagens afgørelse. Flygtningenævnet henviser i den forbindelse til Udlændingestyrelsens afgørelse af [efteråret] 2024 og de deri angivne divergenser. Det bemærkes, at ansøgerens forklaring også har været udbyggende i nævnet. Ansøgeren har herunder oplyst, at hans bror, der har opholdstilladelse i Norge, under en rejse til Tyrkiet i [foråret] 2024 blev tilbageholdt og afhørt, og at der nu verserer en retssag mod ham for fornærmelig tiltale om Atatürk. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren ikke tidligere er fremkommet med disse oplysninger, heller ikke under sin samtale med udlændingemyndighederne [i foråret og efter ansøgerens brors rejse til Tyrkiet samme år]. Ansøgerens efterfølgende oplysninger, som han til dels har understøttet via udskrifter, lægges derfor heller ikke til grund for sagens afgørelse. Flygtningenævnet tiltræder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Tyrkiet vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb

omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Det tiltrædes endvidere, at de generelle forhold for kurdere i Tyrkiet heller ikke kan føre til, at han meddeles asyl. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Tyrk/2025/2

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2023. **Flygtningenævnet** udtalte: Ansøgeren er etnisk muganda og kristen af trosretning fra [by], Uganda. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har deltaget i aktivistiske aktiviteter vedrørende LGBT+-rettigheder i Danmark, herunder blandt andet ved deltagelse i [et Pride-arrangement]. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Uganda frygter at blive fængslet af politiet eller forfulgt af befolkningen, fordi hun er homoseksuel. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun blev bekendt med sin seksuelle orientering i gymnasiet i forbindelse med, at hun skulle udføre et forberedelsesritual til ægteskab, som kaldes "kusika", hvor man skal hive hinanden i skamlæberne. Ansøgeren har videre oplyst, at hun udførte ritualet med sin veninde, [A], som ansøgeren er vokset op sammen med. Ansøgeren og [A] indledte et forhold efter at have udført ritualet. De blev opdaget i at have samleje på skolen i 2019, hvorfor de blev taget med til politistationen. Politiet kontaktede ansøgerens og [A's] forældre, hvorefter ansøgeren fik besked fra sin mor om, at hun som straf skulle tilbringe yderligere to dage i fængsel, hvorimod [A's] forældre betalte for, at [A] kunne blive løsladt. Ansøgeren har efterfølgende haft et dårligt forhold til sin mor. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hun fortsat så [A] efter denne hændelse, når ansøgerens mor ikke var hjemme. Ansøgeren så [A] sidste gang i slutningen af 2022, da ansøgeren flyttede ind hos en veninde. Ansøgeren har endelig oplyst, at hun efter sin indrejse til Danmark i [efteråret] 2023 blev ringet op af sin mor, som fortalte, at [A] var blevet opdaget i at have samleje med en anden kvinde, og at politiet derfor efterstræbte ansøgeren, fordi [A] havde fortalt dem om forholdet til ansøgeren. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring vedrørende hendes seksuelle orientering til grund. Flygtningenævnet lægger herved som Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgerens forklaring om sin homoseksualitet og indre afklaringsproces ikke forekommer overbevisende eller reflekteret. Flygtningenævnet henviser til det, der er anført af Udlændingestyrelsen, herunder at det ikke forekommer overbevisende, at ansøgerens erkendelse primært opstod og udviklede sig i forbindelse med en konkret episode, hvor hun og en mangeårig veninde, [A], udførte det såkaldte "kusika-ritual" på hinanden. I tilknytning hertil bemærkes det, at ansøgeren under sin forklaring i nævnet først har oplyst, at ritualet fandt sted, da hun var 13 år, og senere da hun var 15 år. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at ansøgerens forklaring på væsentlige punkter forekommer udbyggende og dermed utroværdig. Ansøgeren har bl.a. forklaret til udlændingemyndighederne i Danmark, at hun og [A] blev opdaget i 2019, mens de havde sex, og at hun som følge deraf blev bortvist fra sin skole og taget med

på politistationen, hvor hun opholdt sig i 2 dage, inden moren betalte for at få hende fri. Disse oplysninger fremgår imidlertid ikke af ansøgerens asylskema. I tilknytning hertil bemærkes det yderligere, at det ikke forekommer overbevisende, at politiet – som således var bekendt med ansøgerens seksualitet og relationen til [A] – opsøgte hendes mor, fordi [A] i [efteråret] 2023 fortalte dem om forholdet. Det bemærkes i øvrigt, at ansøgerens forklaring til udlændingemyndighederne [i sommeren] 2024 om, at der er udstedt en arrestordre på hende, heller ikke er fremkommet tidligere og derfor også må anses for at være udbyggende, ligesom der heller ikke er fremlagt dokumentation herfor. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at ansøgeren under samtalen med udlændingemyndighederne [i sommeren] 2024 har oplyst, at hun ikke har benyttet datingapps i Danmark, hvilket hun imidlertid modificerede, da hun blev forelagt dokumentation herom fra sin telefon. Endelig lægger Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren ifølge sin egen forklaring og de i øvrigt fremlagte oplysninger først har opsøgt LGBT-miljøet i Danmark, efter hun har indgivet ansøgning om asyl. Disse oplysninger, herunder udtalelsen fra [en LGBT+-organisation i Danmark], kan derfor heller ikke begrunde, at der meddeles asyl. Flygtningenævnet tilsidesætter herefter i det hele ansøgerens forklaring om sin seksualitet. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Ugan/2025/4

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Iran. Indrejst i 2020. **Flygtningenævnet** udtalte: Ansøgeren er etnisk [etnicitet] og anser ikke sig selv som tilhørende en religion. Ansøgeren er født og opvokset i [by A], [provins], Iran. Ansøgeren har fra 2018 til 2020 opholdt sig i [by B], Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren henviste under den oprindelige asylsag til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygtede, at [hendes familiemedlem] ville slå hende ihjel eller sørge for, at hun blev dømt til henrettelse, fordi hun nægtede at blive medlem af Revolutionsgarden, Sepah. Ansøgeren havde til støtte herfor oplyst, at [hendes familiemedlem] arbejdede for Revolutionsgarden, og at han ville slå ansøgeren ihjel, fordi hun har nægtet at blive medlem af Revolutionsgarden. Ansøgeren havde videre oplyst, at [hendes familiemedlem] mange gange har udsat hende for vold. Ansøgeren besluttede sig derfor for at flygte fra sin familie. Ansøgeren har desuden henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive udsat for æresrelateret forfølgelse af sin familie. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun har vanæret sin familie ved at flygte fra dem og gifte sig med sin herboende mand uden deres accept. De vil derfor slå hende ihjel, eller udsætte hende for andre overgreb, såfremt hun vender tilbage til Iran. Herudover har [hendes familiemedlem] sendt trusler til hende og ægtefællen i Danmark. Ydermere vil ansøgeren blive påtvunget en religiøs levestil, som hun ikke ønsker, herunder at bære hijab. Ansøgeren har endelig som asylmotiv gjort gældende, at hun frygter, at hendes familie vil gifte hendes medfølgende

barn bort mod hendes barns vilje. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hendes familie gjorde det samme mod hende. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om hendes asylmotiver i det væsentlige ikke kan lægges til grund. Nævnet har lagt vægt på, at ansøgeren indrejste i Danmark i [efteråret] 2020, og at hun først søgte om asyl [i sommeren] 2022, uagtet at ansøgeren har forklaret, at hendes asylmotiver i det væsentlige bestod, da hun indrejste i Danmark. Ansøgerens forklaring for nævnet har i ikke ubetydeligt omfang fremstået usikker og usammenhængende. Ansøgerens forklaring har desuden på væsentlige punkter været divergerende og udbyggende, herunder om hvornår og hvor hun har opholdt sig i Iran for at undgå sin familie, i hvilket omfang hun har skiftet telefonnummer eller sim-kort for at holde sig skjult, og hvornår og i hvilket omfang og fra hvem hun eller hendes ægtefælle har modtaget trusler. Flygtningenævnet tiltræder, at det ikke kan føre til en ændret vurdering, at ansøgeren har fremlagt nogle trusselsbeskeder. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret, at beskederne stammer fra ukendte numre. Flygtningenævnet tiltræder desuden, at det beror på hendes egen formodning, at beskederne hidrører fra hendes familie, og at beskederne først er fremlagt flere år efter, at ansøgeren søgte asyl, og efter hun blev gjort bekendt med vigtigheden af at fremlægge disse. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle forhold for kvinder i Iran, herunder krav om, at kvinder under trussel om straf skal anvende hijab m.v., har en sådan karakter, at det i sig selv kan begrunde, at den kvindelige klager har behov for international beskyttelse i Danmark. Flygtningenævnet finder således sammenfattende, at ansøgeren ikke kan meddeles asyl. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Iran/2025/27

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2023. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser fra Teheran, Iran. Ansøgeren har oplyst, at hun er blevet døbt i Danmark og dermed anser sig selv som værende kristen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men har deltaget i en demonstration i Danmark i 2025. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af sin ægtefælle og de iranske myndigheder. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun i omkring 2021 indgik i et udenomsægteskabeligt forhold til en mand, og at dette forhold varede indtil omkring efteråret 2022. Ansøgeren blev træt af forholdet og ville stoppe det, hvilket manden ikke ville gå med til, hvorfor han truede med at fortælle om forholdet til ansøgerens ægtefælle og børn. Ansøgeren har herudover oplyst, at ansøgerens datter har kontaktet ansøgeren under hendes ophold i Danmark og fortalt hende, at ansøgerens ægtefælle er kommet i besiddelse af nogle billeder af ansøgeren, og at han var meget sur og ville slå ansøgeren ihjel. Datteren har senere fortalt, at det er nøgenbilleder af ansøgeren, som ansøgerens ægtefælle er kommet i besiddelse af. Ansøgerens ægtefælle er en meget religiøs mand, hvorfor ansøgeren mener, at han helt sikkert vil slå hende ihjel for at genoprette sin ære.

Ansøgeren har oplyst, at det er manden, som hun havde et forhold med, der må have sendt billederne til ansøgerens ægtefælle. Ansøgeren har endelig henvist til, at hun er bange for at blive slået ihjel af de iranske myndigheder, idet man idømmes dødsstraf i Iran for utroskab. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere gjort gældende, at hun frygter de iranske myndigheder, idet hun anser sig selv som værende kristen. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun ikke har praktiseret kristendommen i Iran, men at hun i Iran har læst om kristendommen i skolebøger og har set film om kristendommen, og at det havde vakt hendes interesse. Ansøgeren har herudover oplyst, at hun er blevet døbt i Danmark, og at hun siden, at hun kom til [asylcenter] er begyndt at modtage kristendomsundervisning samt at gå i kirke ugentligt. Ansøgeren bærer desuden [kristent symbol]. Ansøgeren vil ved en tilbagevenden til Iran være åben omkring sin kristne tro, da man skal forkynde sin tro. Ansøgeren har endelig som asylmotiv henvist til, at ansøgeren frygter de iranske myndigheder, idet hun har deltaget i en demonstration i [2025] foran Den Iranske Ambassade i Danmark. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund om, at hun har en konflikt med sin ægtefælle i Iran og myndighederne i Iran på baggrund af sin affære med [A], og at hendes ægtefælle har truet hende på livet, da forklaringen forekommer overfladisk, afglidende og utroværdig. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om forholdet til [A] og om, hvordan deres forhold udviklede sig, samt særligt hvordan hendes følelser for [A] udviklede sig, fremstår ureflekterede og ikke overbevisende henset til risikoen forbundet med et udenomsægteskabeligt forhold i Iran, ligesom beskrivelsen af [A] forekommer upræcis henset til, at hun har kendt ham i omkring et år. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om de billeder, som hendes ægtefælle angiveligt skulle være kommet i besiddelse af ikke forekommer troværdig og forekommer konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet har lagt vægt på ansøgerens oplysninger om, at [A] efter hendes egen viden ikke har taget nogen billeder af hende. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at hendes forklaring for Flygtningenævnet om, at det var nøgenbilleder af hende, som hendes mand havde modtaget fra [A], og at det først skulle være blevet oplyst for hende i forbindelse med en samtale med datteren i julen 2024, at det var nøgenbilleder, hvilket datteren ikke oprindeligt havde fortalt, ikke forekommer troværdig. Hertil kommer, at Flygtningenævnet desuden ikke finder, at det fremstår troværdigt, at [A] skulle afsløre deres forhold og derved i tilfælde af afsløring af hans identitet skulle sætte sig selv i en stor risiko for et modsætningsforhold til ansøgerens ægtefælle, som efter ansøgerens oplysninger har forbindelser til både myndighederne og prominente religiøse aktører, henset til ansøgerens oplysninger om, at [A] havde kendskab til, hvem hendes ægtefælle er. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgerens forklaring fremstår konstrueret til lejligheden, og at hun dermed ikke har sandsynliggjort, at hun har en asylbegrundende konflikt med hendes ægtefælle eller myndighederne i Iran. Med hensyn til ansøgerens forklaring om sin konvertering til kristendommen henviser Flygtningenævnet til det af Udlændingestyrelsen anførte, her-

under at hendes refleksioner afspejler hendes opfattelse af det danske samfund, fremfor en tilknytning til kristendommen. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at ansøgerens forklaring om sin konversion til kristendommen forekommer ureflekteret og usammenhængende, og Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har været i stand til at redegøre dybere for sin indre afklaringsproces, kristne overbevisning eller hendes beslutning om at blive døbt. Den fremlagte udtalelse kan ikke føre til en ændret vurdering. Ud fra en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hendes konversion til kristendommen er reel. Med hensyn til ansøgerens deltagelse i en demonstration foran den iranske ambassade i København i [2025], finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun kan anses for at være profileret eller eksponeret på en sådan måde, at hun er kommet i de iranske myndigheders søgelys og derved er kommet i et asylbegrundede modsætningsforhold til de iranske myndigheder, og at hun derfor ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for konkret og individuelt begrundet forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at uanset at ansøgeren til demonstrationen [bar flag], var hendes tilstedeværelse meget tilbagetrukket, idet hun ikke ytrede sig på anden vis. Dertil kommer, at ansøgerens navn ikke er blevet nævnt eller fremgår af de billeder og videoer, som er taget i forbindelse med demonstrationen. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for at blive forfulgt, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i nogen individuel og konkret risiko for overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Endelig er det Flygtningenævnets vurdering, at de generelle forhold i Iran ikke i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2025/29

Fra praksis i beretningsåret kan endvidere henvises til afgørelsen Ugan/2025/8, der er omtalt i afsnit 4.2.1.1.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet ved vurderingen af troværdigheden af ansøgerens forklaring har lagt vægt på, at ansøgeren tidligere har afgivet urigtige forklaringer til de danske myndigheder, kan henvises til afgørelsen Irak/2022/12, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning, side 466 ff.

Som eksempel på sager, hvori ansøgerne har påberåbt sig konversion til kristendommen som asylmotiv, og hvori Flygtningenævnet har fundet, at ansøgernes generelle troværdighed har været svækket af, at nævnet har tilsidesat ansøgernes forklaringer om konflikter i hjemlandet, kan henvises til afgørelsen Iran/2023/4, der er omtalt i formandskabets 32. beretning (2023), side 403 ff.

Der kan endvidere henvises til de afgørelser, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 435 ff.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har lagt vægt på, at ansøgerne har afgivet forskellige forklaringer til udenlandske og danske myndigheder, kan henvises til afgørelsen Bang/2023/2, der er omtalt i formandskabets 32. beretning (2023), side 406 ff.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har lagt ansøgernes forklaringer helt eller delvist til grund og meddelt opholdstilladelse, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **november 2025** opholdstilladelse (K-status) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2023. **Flygtningenævnet** udtalte: Ansøgeren er etnisk kurder uden religiøs overbevisning fra [landsby] nær [by] i [provins], Iran. Ansøgeren har siden 2021 været tilhænger af og sympatisør for det Kurdiske Demokratiske Parti (KDPI) i både Iran og Danmark. Ansøgeren har aldrig været officielt medlem af partiet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive anholdt, tortureret eller slået ihjel af de iranske myndigheder, som følge af sine aktiviteter for og tilknytning til KDPI. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i [sommeren] 2021 delte løbesedler ud i Iran med sin ven, [A], i forbindelse med KDPI's stiftelse, og at de i [vinteren 2021/2022] hængte 10-12 kurdiske flag op for KDPI i [by]. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv desuden oplyst, at civilklædte og bevæbnede personer fra den iranske efterretningstjeneste i [sommeren] 2022 opsøgte ansøgerens families bopæl, mens ansøgeren ikke var hjemme. Efterretningstjenesten ransagede bopælen, hvor de blandt andet fandt ansøgerens kurdiske flag samt tilsvarende løbesedler, som han tidligere havde delt ud for KDPI. Efterretningstjenesten fandt også ansøgerens bærbare computer, hvorpå der fandtes kurdisk musik, kurdiske bøger og film af kurdiske aktiviteter mod det iranske styre. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv videre oplyst, at han efter sin udrejse af Iran har haft kontakt med sin [familiemedlem A], som har fortalt ansøgeren, at den iranske efterretningstjeneste har afhørt ansøgerens [familiemedlem B] med henblik på at lokalisere ansøgeren. Ansøgeren har desuden anført, at ansøgerens [familiemedlem B] har oplyst, at [A] har angivet ansøgeren til den iranske efterretningstjeneste. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv yderligere oplyst, at han i Danmark har kontaktet KDPI, og at han tre-fire gange har deltaget i KDPI's ceremonier. Ansøgeren har derudover deltaget i tre-fire demonstrationer mod det iranske regime. Ansøgeren har hertil oplyst, at der findes billeder af ansøgerens deltagelse i demonstrationerne på ansøgerens egne, såvel som på andre personers sociale medier, og at der er blevet delt en video fra en demonstration i [dansk by] på [udenlandsk TV-stations] [socialt medie]-profil. Ansøgeren har som asylmotiv videre henvist til, at hans [familiemedlem C], har været politisk aktiv i Iran for det politiske parti Komala, og at flere af ansøgerens familiemedlemmer, herunder ansøgerens [familiemedlem D], har

været kæmpende peshmergaer. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv endeligt oplyst, at [familiemedlem C] for 15-16 år siden blev tilbageholdt af de iranske myndigheder i omkring to år, som følge af sine politiske aktiviteter. [familiemedlem C] fik ved samme lejlighed en bøde og blev pisket. Ansøgerens familie blev overvåget efter [familiemedlem Cs] løsladelse, og både [familiemedlem C] og ansøgerens [familiemedlem B] blev afhørt hver gang, der var politiske aktiviteter i byen i to-tre år efter [familiemedlem Cs] løsladelse. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret detaljeret, konsekvent og troværdigt om de væsentlige forhold. Det forhold, at forklaringen indeholder enkelte mindre divergenser, kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet har desuden lagt vægt på, at ansøgeren troværdigt har kunnet forklare, hvorfor han fik interesse for KDPI. På denne baggrund og navnlig henset til ansøgerens politiske aktiviteter udøvet i Iran - sammenholdt med oplysningerne om ansøgerens families politiske aktiviteter i Iran og ansøgerens fortsatte, men dog begrænsede politiske aktivitet i Danmark til fordel for KDPI og mod det iranske regime - finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Iran/2025/58

Endvidere kan henvises til afgørelsen Ugan/2025/5, der er omtalt i afsnit 5.5.2.4.

Som eksempel på spontansager, hvor Flygtningenævnet har lagt ansøgerens forklaring helt eller delvist til grund, men ikke fundet, at ansøgerne opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, kan henvises til:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Armenien. Indrejst i 2024. **Flygtningenævnet** udtalte: Ansøgeren er etnisk armener og ateist fra [distrikt], Jerevan, Armenien. Ansøgeren har været medlem af LGBT Asylum siden [sommeren] 2024. Ansøgeren har derudover ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Armenien frygter at blive udsat for vold af sin familie og andre personer fra sit lokalområde, som følge af, at han er homoseksuel. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han altid har været bevidst omkring sin seksuelle orientering, men at han af frygt for at udleve den først som 19-20-årig accepterede sin seksualitet. I 2024 blev ansøgeren frihedsberøvet og udsat for vold og anden nedværdigende behandling af tre kollegaer, som var blevet bekendt med hans seksuelle orientering. Efter overfaldet søgte ansøgeren tilflugt i et sommerhus sammen med nogle venner. Under opholdet i

sommerhuset blev ansøgeren kontaktet af sine forældre telefonisk, som ligeledes var blevet bekendt med hans seksuelle orientering. Ansøgerens far har truet ansøgeren med at slå ham ihjel, da han mener, at ansøgeren har bragt skam over familien som følge af, at han er homoseksuel. Indledningsvis bemærker Flygtningenævnet, at nævnet kan lægge ansøgerens forklaring omkring sin homoseksualitet til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at dette kan begrunde, at ansøgeren meddeles asyl. Af baggrundsoplysningerne fremgår, at Armenien i 2003 afkriminaliserede homoseksualitet. Homoseksuelle har samme lovmæssige ret til beskyttelse som andre armenske statsborgere. Det forhold, at Armenien endnu ikke har indført en antidiskriminationslovgivning vedrørende blandt andet homoseksuelle personer, kan ikke føre til en ændret vurdering. Endvidere fremgår af baggrundsoplysningerne, at den første armenske LGBT+ samfundsorganisation "Pink Armenia" blev stiftet i 2007 og arbejder for at styrke LGBT+ samfundets rettigheder. Af baggrundsoplysningerne fremgår det endeligt, at der årligt har været en række tilfælde af hadforbrydelser og diskrimination over for LGBT+ personer. Uanset at homofobi må anses for at være udbredt i det armenske samfund, finder Flygtningenævnet, at der har været tale om enkeltstående, isolerede tilfælde. De generelle forhold for homoseksuelle i Armenien kan således ikke anses for at være af en sådan karakter, at de i sig selv er asylbegrundende. Det forhold, at ansøgeren har været udsat for en hadforbrydelse fra sine tidligere kolleger og som tillige er ansøgers venner, kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på de samme omstændigheder som anført af Udlændingestyrelsen, hvorefter ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at disse personer fortsat skulle efterstræbe ansøgeren, idet de efterlod ansøgeren efter episoden, og at ansøgeren ikke har anmeldt episoden til politiet. Endelig finder nævnet ikke at ansøgeren har sandsynliggjort, at ansøgers far skulle efterstræbe ansøgeren ved dennes tilbagevenden til Armenien, idet han alene har truet ansøgeren telefonisk, men ikke siden har forsøgt at kontakte ansøgeren efter dennes udrejse, og at ansøgeren endeligt må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Det forhold, at ansøgerens mor telefonisk har oplyst ansøgeren, at faderen leder efter ansøgeren, og at ansøgeren ikke skal komme tilbage, kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet finder derfor efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Armenien vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb eller nedværdigende behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Arme/2025/6

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Turk/2025/4, der er omtalt i afsnit 4.2.1.1.

Der kan endvidere henvises til de afgørelser, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 441 ff.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgerne ikke kunne give nogen overbevisende forklaring på divergenser, udbygninger, eller udeladelse af oplysninger, kan henvises til afgørelsen Irak/2023/1, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 410 ff.

Der kan endvidere henvises til afgørelserne, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 448 ff.

Som eksempel på en sag, hvor ansøgerne har kunnet redegøre for divergenserne i forklaringerne henvises til afgørelsen Iran/2022/2, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 474 ff.

Nævnet vurderer i tilfælde med troværdighedstvivl, i hvilket omfang princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode ("benefit of the doubt") skal finde anvendelse. Der kan i den forbindelse henvises til afgørelsen Afgh/2019/116, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 304 f.

11.2.2 Vidneførsel

Efter udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt., træffer Flygtningenævnet bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Det fremgår af Flygtningenævnets praksis, at i de sager, hvor Flygtningenævnet har tilladt ansøgeren at føre vidner, er der typisk tale om, at vidnerne har en direkte tilknytning til ansøgerens asylmotiv. Det vil således i almindelighed ikke være relevant at tillade vidneførsel i sager, hvor ansøgeren ønsker at føre vidner, der alene skal underbygge ansøgerens generelle troværdighed, uden at vidnerne i øvrigt har nogen direkte forbindelse til asylmotivet.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til vidneførsel, kan henvises til afgørelsen Irak/2021/20, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 98, f., hvori ansøgerens søster afgav forklaring under nævnsmødet. Som eksempler på sager fra de senere års praksis kan henvises til afgørelserne Iran/2024/2, Iran/2024/3, Iran/2024/4 og Iran/2024/5, der er offentliggjort på Flygtningenævnets hjemmeside. I en af sagerne blev der afgivet vidneforklaring af en herboende person, der var medlem af det samme politiske parti, som en af ansøgerne.

Nævnet har endelig i sjældne tilfælde haft vidneførsel i sager, hvor ansøgeren ikke selv har haft mulighed for at give møde eller på grund af psykisk sygdom, traumer eller lignende ikke har kunnet afgive en sikker forklaring, se som eksempler den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014) side 436 f., nævnte afgørelse Irak/2014/8,

den i 21. beretning (2012), side 29 f., nævnte afgørelse Syrien/2012/30, den i 19. beretning (2010), side 201 f., nævnte afgørelse Kosovo/2010/1 samt den i 17. beretning (2008), side 94, nævnte afgørelse Kosovo/2008/1.

11.2.3 Generelle baggrundsoplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte asylsags konkrete omstændigheder er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet også ansvarlig for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger, herunder om forholdene i asylansøgerens hjemland eller 1. asylland samt til brug for behandlingen af Dublinsager om forholdene for asylansøgere i de øvrige Dublinlande.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret, jf. nærmere herom nedenfor under afsnit 11.2.3.2.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at baggrundsmaterialet er af høj kvalitet, og at materialet giver nævnet mulighed for at danne et korrekt og objektivt billede af forholdene i de enkelte lande.

For så vidt angår udvælgelse og anvendelse af baggrundsoplysninger har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol flere gange i sager vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en klager ville risikere overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalt, at den indklagede medlemsstat må godtgøre, at de nationale myndigheders vurdering af sagen er dækkende og tilstrækkeligt underbygget af baggrundsmateriale fra såvel nationale myndigheder som andre pålidelige og objektive kilder som f.eks. andre medlemsstater eller tredjelande, FN-organer og anerkendte NGO'er. Hvad angår den generelle situation i oprindelseslandet har Domstolen ofte lagt vægt på de oplysninger, der fremgår af aktuelle rapporter fra uafhængige internationale menneskerettighedsorganisationer, herunder Amnesty International, eller regeringskilder, herunder US Department of State, se blandt andet sagen NA. mod UK, j.nr. 25904/07 af 6. august 2008, præmis 119. Ved vurderingen af, hvilken betydning der skal tillægges de oplysninger, som fremgår af baggrundsoplysningerne, skal der ifølge Domstolen tages hensyn til kilden, herunder særligt om den er uafhængig, pålidelig og objektiv, se sagen NA. mod UK, præmis 120.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i en konkret sag har Domstolen i sagen Saadi mod Italien, j.nr. 37201/6 af 28. februar 2008, udtalt, at forholdene i klagerens hjemland var beskrevet i rapporter fra Amnesty International og Human Rights Watch, og at konklusionerne i disse rapporter var understøttet af en rapport fra US Department

of State. Henset til udgivernes autoritet og renommé, seriøsiteten af de undersøgelser på baggrund af hvilke rapporterne var udarbejdet, det forhold at rapporternes konklusioner på de omhandlede punkter var i overensstemmelse med hinanden, og i det væsentlige blev bekræftet af adskillige andre kilder, fandt Domstolen ikke grund til at betvivle deres pålidelighed, se præmis 143.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i sagen NA. mod UK udtalte Domstolen, at der i sagens natur må lægges større vægt på rapporter, som forholder sig til menneskerettighedssituationen i oprindelseslandet og direkte omhandler de forhold, der ligger til grund for den påståede krænkelse i den konkrete sag, end på rapporter udformet som generelle vurderinger. Dette gælder også oplysninger hidrørende fra UNHCR, hvorom Domstolen udtalte, at der efter Domstolens opfattelse måtte lægges betydelig vægt på oplysningerne i UNHCRs Position Paper om situationen i Sri Lanka. Domstolen var imidlertid enig med medlemsstaten i, at papiret nødvendigvis var bredt formuleret og indeholdt en generel oversigt over de varierende risici for hver af Sri Lankas etniske grupper. Domstolen fastslog på denne baggrund, at de synspunkter, der kom til udtryk i papiret, ikke i sig selv kunne være afgørende for hverken de nationale myndigheders eller Domstolens vurdering af risikoen for etniske tamiler, der vendte tilbage til Sri Lanka, se dommens præmisser 122 og 127.

11.2.3.1 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår hovedsageligt på internettet. Baggrundsmaterialet udvælges ud fra en vurdering af kildernes objektivitet og generelle og konkrete indsigt vedrørende asylrelevante forhold, herunder forhold af politisk og menneskeretlig karakter, i andre lande. Materialet udvælges desuden ud fra en vurdering af rapporternes relevans og aktualitet. Med henblik på, at baggrundsmaterialet giver et repræsentativt og balanceret indtryk af forholdene i de enkelte lande, udvælges rapporter så vidt muligt både fra anerkendte organisationer og myndigheder.

Endvidere giver den stadig stigende mængde af tilgængelige informationer på internettet mulighed for at søge mere specifikke oplysninger indhentet i relation til særlige problemstillinger i de enkelte sager.

De ubegrænsede muligheder for at søge og hente uendelige mængder af baggrundsmateriale fra internettet indebærer imidlertid også, at der løbende pågår et stort sorteringsarbejde i nævnssekretariatet, hvor der foretages en kvalificeret og kritisk vurdering af såvel kilden som af den indholdsmæssige værdi af det tilgængelige materiale, før det indgår i samlingen af baggrundsmateriale.

Som nævnt indhentes Flygtningenævnets baggrundsmateriale fra forskellige myndigheder. I den forbindelse kan nævnes Udenrigsministeriet og Udlændingestyrelsens Landedokumentation. Herudover indhentes baggrundsmateriale fra forskellige organisationer, herunder DRC Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, Human Rights Watch, Freedom House og andre internationale menneskerettighedsorganisationer samt FN, herunder UNHCR. Hertil kommer endvidere det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter (Country Report on Human Rights Practices om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande og International Religious Freedom Report) samt rapporter fra British Home Office, Immigration and Refugee Board of Canada, norske Landinfo, Det svenske Utrikesdepartement, Europarådet og andre landes myndigheder i øvrigt. Endvidere indgår rapporter fra (European Union Agency for Asylum) i nævnets baggrundsmaterialesamling. I et vist omfang indgår tillige artikler fra identificerbare internationale nyhedsmedier.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale vedrørende forholdene i det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter med et link til dokumentet. Det er desuden muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

Det er det enkelte nævnsmedlem, som ud fra princippet om fri bevisbedømmelse vurderer baggrundsoplysningernes betydning i forhold til oplysningerne i den enkelte sag. Det er derfor ikke muligt generelt at beskrive, hvorledes baggrundsoplysningerne fra forskellige kilder bliver vurderet, herunder hvorvidt oplysninger fra en bestemt kilde tillægges større betydning end oplysninger fra andre kilder. Hvis flere af hinanden uafhængige kilder har afgivet samstemmende oplysninger, må dette dog antages at blive tillagt særlig vægt.

11.2.3.2 Opdatering af nævnets baggrundsmateriale

På nævnets hjemmeside offentliggøres baggrundsmateriale vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra. Oplysningerne i baggrundsmaterialet er en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte asylsag.

Flygtningenævnets sekretariat sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres, og at de relevante rapporter vedrørende de forskellige lande indgår i baggrundsmaterialet. Flygtningenævnet vil således normalt mindst tre gange årligt offentliggøre nyt baggrundsmateriale på Flygtningenævnets hjemmeside vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra.

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår på den måde, at nævnssekretariatets sagsbehandlere er inddelt i en række landegrupper, der er ansvarlige for søgning af baggrundsmateriale for de enkelte lande i landegruppen. Derudover er de enkelte lande inddelt i gruppe I og gruppe II-lande. Gruppe I-lande er de lande, hvorfra nævnet behandler flest sager, eller som på grund af udviklingen i landet eller af andre grunde findes at skulle følges nærmere. Gruppe II-lande er lande, hvorfra der er få sager, og hvor der derfor ikke foretages en løbende opdatering af baggrundsmaterialet. Opdatering af baggrundsmaterialet vedrørende gruppe I-lande foretages løbende. Opdateringen af baggrundsmateriale vedrørende gruppe II-lande foretages konkret, det vil sige, når nævnet modtager en sag vedrørende en ansøger fra det pågældende land.

Flygtningenævnets sekretariat søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i et land. I tilfælde, hvor udviklingen i et land eller område sker hurtigt og dramatisk kan den løbende, aktuelle pressedækning også have betydning ved vurdering af et asylretligt beskyttelsesbehov.

Med henblik på at Flygtningenævnet kan træffe korrekte afgørelser på et veloplyst grundlag, skal relevant baggrundsmateriale være tilgængeligt for nævnet, Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat inden nævnsmødet.

Den beskikkede advokat bliver forud for hver enkelt sags behandling i nævnet orienteret om, at Flygtningenævnets bilagsfortegnelser og baggrundsmateriale vedrørende det pågældende land kan findes på og downloades fra nævnets hjemmeside.

I dagene op til hvert nævnsmøde kontrollerer nævnssekretæren, om der er optaget nyt baggrundsmateriale, som endnu ikke er offentliggjort på nævnets hjemmeside. Hvis der foreligger nyt ikke-offentliggjort materiale, udsendes dette materiale seks dage før nævnsmødet. Hvis materialet er fremkommet umiddelbart før nævnsmødet, udleveres det på mødet.

11.2.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

11.2.4.1 Høringer

Hvis nævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel mere generelle forhold i det pågældende land som om oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan også opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte asylsager.

Når nævnet skal tage stilling til, om en sag bør udsættes på en konkret eller en generel høring, er den aktuelle kildesituation i det pågældende land et nødvendigt led i nævnets vurdering, idet høringer vedrørende visse lande på forhånd kan siges at være meget vanskelige eller ikke mulige at gennemføre.

Når nævnet har truffet beslutning om at iværksætte en høring, foretager nævnssekretariatet en nærmere vurdering af, hvorledes høringen skal formuleres og ekspederes, herunder hvorvidt det vil være formålstjenligt at udvide høringstemaet af hensyn til den videre behandling af andre sager. Forud for en generel høring kan nævnssekretariatet orientere Udlændingestyrelsens Landedokumentation om høringen med henblik på at undgå parallelhøringer. Af samme grund modtager nævnets sekretariat fra Udlændingestyrelsens Landedokumentation kopi af generelle høringer, som Udlændingestyrelsen foretager.

Hvis en høring har generel karakter og derved kan få betydning for vurderingen af andre tilsvarende sager, indgår nævnets eller Udlændingestyrelsens høringsbrev i det generelle baggrundsmateriale. Når Flygtningenævnets sekretariat seks dage før nævnsmøderne udsender eventuelle nye baggrundsoplysninger til nævnet, den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen, vedlægges således kopi af relevante verserende høringer. Advokaten får på den måde mulighed for at vurdere, om en verserende høring giver anledning til under nævnsmødet at nedlægge påstand om udsættelse af en sag på fremkomsten af svaret på en verserende høring.

En sådan høring kan indebære, at behandlingen af et større antal sager må stilles i bero.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager endvidere drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Det kan forekomme, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg selv tager initiativ til, at der indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) sager.

Også svar på helt konkrete høringer indeholder til tider oplysninger af generel karakter. I sådanne tilfælde vil høringssvaret i anonymiseret form indgå i nævnets generelle baggrundsmateriale.

Som eksempel fra Flygtningenævnets praksis på, at nævnet har forholdt sig til Udenrigsministeriets svar på en generel høring kan henvises til afgørelsen Syri/2022/34, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 482 f.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har forholdt sig til et høringssvar indhentet til brug for behandlingen af den konkrete sag kan henvises til afgørelsen Syri/2022/42, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 483 ff.

11.2.4.2 Ægthedsvurderinger

I mange konkrete sager fremlægges der dokumenter, typisk i form af tilsigelser, udskrift af dombøger, erklæringer om medlemskab af ulovlige politiske partier m.v., eller aviser med efterlysninger til støtte for asylansøgerens forklaring om forfølgelse i hjemlandet. Hvis sådanne dokumenter m.v. ikke umiddelbart kan lægges til grund eller afvises som konstruerede til lejligheden, foretager Flygtningenævnet en vurdering af, om der via Udenrigsministeriet skal søges indhentet en udtalelse om, hvorvidt dokumenterne kan anses for at være ægte.

Da foretagelsen af en ægthedsvurdering kan være både tids- og udgiftskrævende, vil nævnet alene iværksætte en høring af Udenrigsministeriet, såfremt resultatet heraf kan antages at have betydning for nævnets vurdering af sagen. Nævnet vil endvidere ved vurderingen af, om der skal iværksættes en høring, blandt andet kunne lægge vægt på ansøgerens generelle troværdighed i sagen og på baggrundsoplysningerne om muligheden for at fremskaffe falske dokumenter eller ægte dokumenter med usandt indhold i ansøgerens hjemland samt udbredelsen heraf.

Nævnet vil endvidere kunne lægge vægt på dokumenternes karakter, herunder om de fremstår som udstedt af myndigheder, politiske partier eller personer fra ansøgerens hjemområde. Således vil f.eks. en erklæring udstedt af en landsbyleder eller af en europæisk afdeling af et ulovligt politisk parti kunne være ægte i den forstand, at dokumentet reelt er udstedt af den pågældende person eller organisation, uden at dette dog nødvendigvis er udtryk for, at indholdet er sandt. I en sådan situation vil en ægthedsvurdering af dokumentet således ikke bidrage til oplysning af sagen.

Der henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols udtalelse i sagen M.K. mod Frankrig (Appl. 76100/13), beslutning af 1. september 2015, præmis 30, hvori klageren havde fremlagt adskillige erklæringer fra personer i sin omgangskreds, som bekræftede, at der var udtrykt trusler om hævn overfor klageren. Domstolen udtalte, at de nationale myndigheder som udgangspunkt er bedst egnet til at bedømme de beviser, der forelægges dem, men at de nationale myndigheder i den foreliggende sag havde været uenige med hensyn til hvilken bevisværdi, der skulle tillægges de pågældende

dokumenter. Regeringen fandt erklæringernes bevisværdi tvivlsom henset til deres forfattere og mangel på præcision. Domstolen var enig med klageren i, at det er vanskeligt at opnå andre former for bevismateriale for sådanne trusler. Den kunne dog ikke se bort fra, at alle erklæringerne stammede fra personer, der stod klageren nær, det være sig familiemedlemmer eller venner, og tog derfor den tvivl, som både regeringen og de administrative myndigheder havde givet udtryk for, i betragtning.

Endvidere vil tidspunktet og omstændighederne for dokumentets fremkomst, og ansøgerens forklaringer herom, kunne tillægges betydning ved vurderingen af, om en høring bør iværksættes.

I visse tilfælde vil det ikke være muligt at foretage egentlige ægthedsvurderinger. Dette gælder lande, hvor Udenrigsministeriet ikke råder over kilder, der kan forelægges dokumenter med personfølsomme oplysninger. I sådanne sager kan der eventuelt i stedet foretages en generel høring om domstolsprocedurer, myndighedskompetence m.v.

Hvis Flygtningenævnet beslutter at iværksætte en høring, påser nævnet forud for afsendelsen til Udenrigsministeriet, at der foreligger fornødent samtykke fra den pågældende asylansøger til, at de omhandlede oplysninger kan indhentes via Udenrigsministeriet, eventuelt ved anvendelse af lokale kilder.

Da det i langt de fleste asylsager typisk er afgørende, at oplysninger om ansøgeren eller ansøgerens identitet ikke videregives til hjemlandets myndigheder, anfører Flygtningenævnet normalt i høringsskrivelserne følgende forbehold: "Asylansøgerens identitet må ikke komme de stedlige myndigheder eller uvedkommende tredjemand til kundskab. Derimod vil pågældendes identitet om nødvendigt og i fortrolighed kunne videregives til den af ambassaden benyttede advokat eller tilsvarende kilde."

Der er i samarbejde mellem Udenrigsministeriet og udlændingemyndighederne udarbejdet et sæt retningslinjer for foretagelse af ægthedsvurderinger i udlændingesager. Retningslinjerne indeholder blandt andet en gennemgang af de sagstyper, i hvilke der er behov for indhentelse af en ægthedsvurdering af udenlandske dokumenter, og af den arbejdsgang, der følges i forbindelse med foretagelse af ægthedsvurderingerne, herunder Udenrigsministeriets retningslinjer for udvælgelse af kilder.

Som eksempel på nævnets vurdering af fremlagte dokumenter kan henvises til afgørelsen Afgh/2020/22, der er omtalt i formandskabets 29. beretning (2020), side 502 f.

Se som eksempel på sager, hvor nævnet blandt andet lagde vægt på ansøgerens troværdighed og baggrundsoplysningerne om muligheden for at fremskaffe samt udbredelsen

af falske dokumenter endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 200 f., nævnte afgørelse Bangladesh/2014/7, hvor Flygtningenævnets flertal ikke kunne lægge ansøgerens forklaring om, at han var tiltalt for et drab, som han ikke havde begået, til grund. Flertallet fandt ikke anledning til at udsætte sagen på en ægthedsvurdering af de af ansøgeren fremlagte dokumenter, hvoraf det fremgik, at han var tiltalt i sagen, idet flertallet herved lagde vægt på, at det fremgår af baggrundsoplysningerne vedrørende Bangladesh, at det er let at skaffe falske dokumenter, og at disse florerer i vid udstrækning. Se endvidere den i 23. beretning (2014), side 415 ff., nævnte afgørelse Alba/2014/1, hvor nævnet fandt, at det ikke kunne føre til et andet resultat i en sag vedrørende et albansk ægtepar, at ansøgerne måtte formodes at kunne skaffe en erklæring fra en mægler, der havde mæglet i en blodfejdekonflikt, idet det fremgår af baggrundsmaterialet vedrørende Albanien, at breve fra blodhævnskomiteer med videre florerer i stor stil. Flygtningenævnet fandt derfor heller ikke anledning til at udsætte sagen på indhentelse af den pågældende erklæring.

Det følger også af nævnets praksis, at en udbredt forekomst af falske dokumenter i en ansøgers hjemland ikke i sig selv er tilstrækkeligt til at forkaste bevisværdien af dokumenter fremlagt af ansøgeren. Flygtningenævnet har således i beretningsåret hjemvist en sag vedrørende en tyrkisk statsborger med følgende begrundelse: "Udlændingestyrelsen har i sin afgørelse af [efteråret] 2025 anført, at de fremlagte retsdokumenter ikke i sig selv understøtter ansøgerens forklaring. Det fremgår af afgørelsen, at vurderingen navnlig er baseret på generelle betragtninger om udbredelsen af falske retsdokumenter i Tyrkiet. Udlændingestyrelsen ses ikke i sin sagsbehandling og afgørelse konkret at have forholdt sig til, om retsdokumenterne er ægte eller ej. Da det ikke kan udelukkes, at det kan få betydning for sagens afgørelse, om retsdokumenterne er ægte, hjemvises sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen konkret forholder sig til retsdokumenternes ægthed, herunder det under nævnsmødet fremlagte dokument. Flygtningenævnet har ikke herved taget stilling til sagens afgørelse."

Som eksempel på sager, hvor en af Udenrigsministeriets ægthedsvurdering er indgået som et element i nævnets vurdering af ansøgerens troværdighed, kan henvises til afgørelsen Iran/2023/24, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 420 ff.

Fra praksis i beretningsåret kan henvises til en afgørelse vedrørende en iransk statsborger, hvori Flygtningenævnet udtalte:" I forbindelse med Flygtningenævnets behandling af sagen i 2024 har klageren som et nyt asylmotiv gjort gældende, at han i anledning af sit ophold i Iran i [2000'erne] har bragt sig i et modsætningsforhold til de iranske myndigheder. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring herom til grund. Næv-

net har navnlig lagt vægt på, at klagerens løbende forklaringer om dette asylmotiv fremstår til dels usandsynlige og med en stadig udbygning af alvorsgraden, herunder vedrørende klagerens nærmere rolle i organisationen og om opbygning af en tilsvarende organisation her i landet. Det er ligeledes tillagt vægt, at det følger af Udenrigsministeriets ægthedsvurdering af [vinteren 2024/2025] 25, at de to fremlagte retsdokumenter fra [2000'erne] efter deres formelle fremtræden og materielle indhold utvivlsomt er falske. Flygtningenævnet er opmærksom på, at Udenrigsministeriets ægthedsvurdering baserer sig på vurderingen fra en enkelt kilde, og at det ikke fremgår af vurderingen, om der er taget højde for, at udformning og indhold af dokumenterne kan have været anderledes i [2000'erne]. Det bemærkes i den forbindelse, at Flygtningenævnet tillige har tillagt det vægt, at klagerens forklaring om tilvejebringelsen af dokumenterne [15-20] år efter deres udstedelse i sig selv fremstår usandsynlig og i øvrigt er præget af modsigende udsagn. Det kan herefter ikke lægges til grund, at klageren ved en tilbagevenden til Iran risikerer asylbegrundende forfølgelse eller overgreb i anledning af opholdet i hjemlandet i [2000'erne]."

Som eksempel på sager, hvor dokumenter har været forelagt for UNHCR, kan henvises til den i formandskabets 23. beretning (2014), side 126 f., nævnte afgørelse Bangladesh/2014/2.

11.2.4.3 Dokumenttekniske erklæringer

Hvis Flygtningenævnet har brug for en mere teknisk vurdering af et dokuments ægthed, kan nævnet anmode Nationalt ID-center, der er en uafhængig enhed, der organisatorisk hører under Hjemrejsestyrelsen, om at foretage en teknisk vurdering af dokumentet, herunder af identitetskort, for at få fastslået, om dokumentet er ægte.

Som eksempel på en afgørelse, hvor en dokumentteknisk erklæring udarbejdet af Nationalt ID-center er indgået i vurderingen af ansøgerens troværdighed, kan henvises til afgørelsen Iran/2020/67, der er omtalt i formandskabets 29. beretning (2020), side 505 ff. Fra nævnets praksis i de seneste år kan henvises til afgørelsen Erit/2023/1, der er omtalt i formandskabets 32 beretning (2023), side 422 ff, samt den ovenfor i afsnit 4.9 nævnte afgørelse Kenya/2025/4, hvori en dokumentteknisk erklæring indgik i vurderingen af ansøgerens statsborgerskab.

11.2.4.4 Sprogtest

Hvis en asylansøgers oplysninger om sin identitet og nationalitet ikke findes at kunne lægges til grund, kan det forekomme, at ansøgeren bliver anmodet om at deltage i en sprogtest. Et sproganalyseinstitut vil i den forbindelse vurdere, om ansøgeren må antages at komme fra det angivne land m.v. på baggrund af det talte sprog, og ansøgerens kendskab til sprog og nationale forhold i øvrigt. Såfremt ansøgeren vurderes ikke at

have sin sproglige baggrund i det angivne land, vil analyseinstituttet om muligt angive, hvor ansøgeren så må formodes at komme fra.

Som eksempel på, at nævnet mere generelt har forholdt sig til betydningen af en sprogundersøgelse kan nævnes de i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 489 ff. omtalte afgørelser Soma/2022/24 og Soma/2022/25.

11.2.4.5 Anerkendelse som flygtning af UNHCR forud for indrejse i Danmark

Flygtningenævnet har behandlet enkelte sager, hvor UNHCR forud for ansøgerens indrejse i Danmark har anerkendt eller registreret den pågældende som flygtning, eventuelt på prima facie-basis.

Flygtningenævnet er ikke bundet af, at UNHCR efter organisationens mandat har anerkendt den pågældende som flygtning. Det påhviler således de danske myndigheder selvstændigt at vurdere, om ansøgeren på tidspunktet for myndighedernes behandling af sagen opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. UNHCR's anerkendelse vil dog indgå som et moment i Flygtningenævnets samlede asylvurdering.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til en forudgående UNHCR-anerkendelse kan henvises til afgørelsen Irak/2017/48, der er omtalt i formandskabets 26. beretning (2017), side 204 ff.

11.2.4.6 Reformatio in pejus

Som anført ovenfor under afsnit 11.2, er Flygtningenævnets bevisvurdering fri og således ikke bundet af særlige bevisregler, ligesom Flygtningenævnet ikke er bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved sagens behandling i 1. instans.

Som eksempler på spontane asylsager, hvor Flygtningenævnet i modsætning til Udlændingestyrelsen ikke kunne lægge ansøgerens forklaring til grund og derfor meddelte ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 med en anden begrundelse end Udlændingestyrelsen, kan henvises til afgørelserne Syri/2013/23, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 142 f., og Afgh/2016/198, der er omtalt i formandskabets 25. beretning (2016), side 196 f.

I overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige regler finder princippet om forbud mod reformatio in pejus anvendelse i forhold til Flygtningenævnets prøvelse af Udlændingestyrelsens afgørelser. Det betyder, at Flygtningenævnet som udgangspunkt

ikke kan fravige Udlændingestyrelsens afgørelser til skade for ansøgeren. I sager, hvor Udlændingestyrelsen har anset ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, men meddelt afslag på opholdstilladelse, eksempelvis fordi et andet land kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 5, eller fordi ansøgeren er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, vil nævnet som udgangspunkt være bundet af Udlændingestyrelsens afgørelser i forhold til spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7. Såfremt det konkrete nævn ikke finder, at der er grundlag for at meddele afslag på opholdstilladelse med henvisning til, at et andet land kan tjene som ansøgerens første asylland, eller ikke finder, at ansøgeren skal udelukkes fra opholdstilladelse, vil nævnet derfor meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Af nævnets praksis fremgår det imidlertid, at det i visse tilfælde bør overvejes, om princippet om forbud mod reformatio in pejus er til hinder for at træffe en afgørelse, der er til ugunst for ansøgeren. Dette gælder særligt i de tilfælde, hvor det oprindelige asylgrundlag er blevet tilvejebragt på grundlag af ansøgerens urigtige oplysninger til myndighederne. Dette skal også ses i sammenhæng med, at oplysningen af asylsagen i høj grad bygger på ansøgerens oplysninger, jf. udlændingelovens § 40. Flygtningenævnet er således ikke bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved sagens behandling i 1. instans. Se herom endvidere Flygtningenævnets 22. beretning (2013), s. 142 ff.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til, om forbuddet mod reformatio in pejus var til hinder for, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med den fornyede behandling af en hjemvist sag foretog en fornyet vurdering af ansøgerens asylmotiv i forhold til hjemlandet, kan henvises til de afgørelser, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 491 f.

Flygtningenævnet har i et fåtal af sager truffet afgørelse om at ændre Udlændingestyrelsens afgørelser, hvorefter ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, men udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, på en sådan måde, at ansøgeren ikke kunne anses for omfattet af udlændingelovens § 7 og derfor kunne udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland.

Som eksempel på en nylig afgørelse i en udsendelsessag, hvor Udlændingestyrelsen lagde klagerens forklaring til grund og derfor anså klageren for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men udelukket fra at kunne opnå opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, og hvor nævnet tilsidesatte klagerens forklaringer og som følge heraf traf afgørelse om, at den pågældende ikke var omfattet af udlændingelovens § 7

og kunne udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland, kan henvises til afgørelsen Iran/2024/7, der er omtalt i formandskabets 32. beretning (2023), side 427 ff.

Som eksempler på afgørelser fra tidligere års praksis kan henvises til afgørelserne Ghana/2006/1, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 15. beretning (2006), side 120 f., og Liby/2008/1, der er omtalt i formandskabets 18. beretning, side 187 f.

11.3 Flygtningenævnets afgørelse

Forud for nævnsmødet udarbejder Flygtningenævnets sekretariat en sammenfatning af oplysningerne i sagen, som består dels af en kort oversigt over sagsforløbet, herunder datoen for Udlændingestyrelsens afgørelse, indrejseforholdene, herunder tidspunktet, og ansøgningstidspunktet, og om ansøgeren har tilknytning til Danmark f.eks. i form af herboende familiemedlemmer, og andre for sagen relevante oplysninger, dels et resumé af eventuelle rapporter optaget af politiet i forbindelse med, at ansøgeren har ansøgt om asyl, herunder Rigspolitiets asylregistreringsrapport, såfremt rapporterne indeholder oplysninger af relevans for asylsagen, samt resumé af oplysningerne i asylansøgningsskemaet, såfremt ansøgeren har udfyldt skema. Resultatet af eventuelle høringssvar og sprogtest m.v. indgår også. Endvidere vedhæftes alle referater fra ansøgerens samtaler med Udlændingestyrelsen i deres helhed. I Dublin-sager og sager om afvisning af asylansøgninger, jf. udlændingelovens § 29 b, der behandles på nævnsmøder, vedhæftes tillige DRC Dansk Flygtningehjælps skriftlige indlæg. Sammenfatningen, herunder Udlændingestyrelsens samtalereferater, indgår som en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder i nævnets beslutning i sagen.

Flygtningenævnets afgørelser skal begrundes, jf. udlændingelovens § 56, stk. 7, og forvaltningslovens §§ 22 og 24.

Udover en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder og en gengivelse af ansøgerens forklaring under nævnsmødet, indeholder Flygtningenævnets afgørelse således nævnets beslutning, hvori indgår dels en stillingtagen til, i hvilket omfang ansøgerens forklaring kan lægges til grund, dels nævnets vurdering af, om ansøgeren herefter opfylder betingelserne for at få asyl, og de hovedhensyn, nævnet ved vurderingen heraf har lagt vægt på. Der kan endvidere være anledning til i begrundelsen særskilt at tage stilling til partsanbringender og betydningen af baggrundsoplysninger.

11.4 Aktindsigt og offentlighed

Mulighederne for aktindsigt i asylsager reguleres dels af forvaltningslovens og offentlighedslovens almindelige regler herom og dels af udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4. Udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4, er specialregler, der regulerer ansøgerens og den beskikkede advokats ret til aktindsigt i forbindelse med sagens behandling i nævnet.

Reglerne gælder ved siden af de almindelige regler om aktindsigt i forvaltningsloven og offentlighedsloven.

Af udlændingelovens § 55, stk. 3, følger, at udlændingen og dennes advokat skal have adgang til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i sagen, og til at udtale sig herom. Ved udlændingelovens § 55, stk. 4, begrænses adgangen til aktindsigt, hvis hensynet til statens sikkerhed eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør dette påkrævet. Ansøgeren og dennes beskikkede advokat har således som udgangspunkt ret til aktindsigt i alt materiale, der indgår i den enkelte sag.

Offentlighedslovens regler om aktindsigt i lovens kapitler 2 og 4 vedrører aktindsigt for andre end sagens parter, f.eks. privatpersoner, journalister og forskere. Ved anmodning om aktindsigt i en asylsag efter offentlighedslovens regler vil undtagelsesbestemmelsen i lovens § 30, nr. 1, vedrørende personfølsomme oplysninger som udgangspunkt være opfyldt. Det antages således i praksis, at alene oplysningen om, at en bestemt person har ansøgt om asyl, udgør oplysninger om enkeltpersoners private forhold. En anmodning om aktindsigt vil således normalt ikke kunne imødekommes, medmindre der foreligger samtykke.

Det forekommer, at Flygtningenævnet modtager henvendelser fra advokater, der til brug for en konkret sag anmoder om aktindsigt i andre sager, eksempelvis under henvisning til, at den eller de pågældende sager har et faktum, der har lighed med den konkrete sag. Såfremt advokaten ikke kan antages at være partsrepræsentant i sagerne, afgøres sådanne spørgsmål efter reglerne i offentlighedsloven. I praksis vil sådanne situationer ofte løses ved, at der indhentes samtykke til aktindsigt fra parterne i de pågældende sager. Flygtningenævnet vil herefter meddele aktindsigt i de pågældende sager, medmindre oplysningerne i sagen skal undtages fra aktindsigt af hensyn til andre private eller offentlige interesser.

I forhold til nyere sager vil der endvidere være adgang til Flygtningenævnets afgørelser på nævnets hjemmeside www.fln.dk, hvor nævnet siden medio maj 2015 har offentliggjort præmisserne i alle afgørelser i anonymiseret form, dog således at afgørelser, der på grund af deres helt særlige karakter ikke vil kunne anonymiseres meningsfuldt, ikke bliver offentliggjort.

Flygtningenævnet modtager af og til henvendelser fra journalister eller forskere, der anmoder om aktindsigt i en ubestemt flerhed af sager, f.eks. i alle afgørelser truffet vedrørende en bestemt nationalitet. I det omfang, anmodningen ikke kan besvares (alene) på baggrund af de på hjemmesiden offentliggjorte afgørelser, vil nævnet i disse tilfælde foretage en vurdering af, om identifikationskravet i offentlighedslovens § 9 er

opfyldt. Det følger af bestemmelsens stk. 1, at en anmodning om aktindsigt efter §§ 7 og 8 skal indeholde de oplysninger, som er nødvendige for, at den sag eller de dokumenter, der ønskes aktindsigt i, kan identificeres, og angive det tema, sagen eller dokumentet vedrører. Det følger af bestemmelsens stk. 2, nr. 1, at behandlingen af en anmodning om aktindsigt efter § 7, uanset at betingelserne i stk. 1 er opfyldt, kan afslås i det omfang behandlingen af anmodningen vil nødvendiggøre et uforholdsmæssigt ressourceforbrug. Idet oplysninger i asylsager efter deres karakter må anses som omfattet af tavshedspligten for offentlige ansatte, jf. forvaltningslovens § 27, vil der dog som udgangspunkt blive meddelt afslag på aktindsigt, medmindre der foreligger samtykke fra parterne i de enkelte sager.

11.5 Udsendelse

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl, og afgørelser om bortfald, nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt, hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt.

Hvis en ansøger har statsborgerskab i flere lande, foretager Flygtningenævnet en asylretlig vurdering i forhold til begge de lande, hvor ansøgeren har statsborgerskab, ligesom nævnet i forhold til begge lande vurderer, hvorvidt ansøgeren efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at han eller hun allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 5, om første asylland, henvises til afsnit 5.2.

Hvis ansøgeren ikke ønsker at oplyse sin nationalitet, hvis der er tvivl herom, eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og nævnet vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, kan nævnet træffe afgørelse om, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt til "hjemlandet".

Som eksempel herpå kan henvises til afgørelsen Hjem/2023/1, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 433 f., og afgørelsen Hjem/2021/2, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 467 f.

Som eksempel på, at tvivlen med hensyn til ansøgerens nationalitet stod mellem to lande, og hvor nævnet traf afgørelse om, at ansøgeren kunne udsendes til det ene land,

kan henvises til afgørelsen Maro/2018/19, der er omtalt i formandskabets 27. beretning (2018), side 262.

Se endvidere den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 216 f., nævnte afgørelse Bangladesh/Burma/2014/1.

Der henvises vedrørende den asylretlige vurdering af statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande til afsnit 4.9.

For så vidt angår sager, hvor en asylansøger har indvendinger imod den identitet og nationalitet, som den pågældende er registreret under, henvises til kapitel 10 om identitetsfastsættelse.

Endelig vil nævnet i visse tilfælde vurdere ansøgeren i forhold til en del af et land, som udgør et selvstyrende område, og hvor forholdene adskiller sig væsentligt fra forholdene i andre dele af landet, selvom det pågældende område ikke folkeretligt er anerkendt som en selvstændig stat. Som eksempel kan nævnes nævnets praksis vedrørende somaliske statsborgere fra det nordlige Somalia, hvor forholdene, også på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod UK, vurderedes relativt sikre i modsætning til de daværende forhold i det sydlige og centrale Somalia. Afgørelsen er omtalt nærmere ovenfor i afsnit 4.4.

I sådanne sager kan nævnet træffe afgørelse om, at en ansøger kan udsendes til en bestemt del af et land. Som eksempel herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 412 f., nævnte afgørelse Soma/2013/3.

Tilsvarende vil en del af et land kunne tjene som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 5, hvor det lægges til grund, at ansøgeren i forhold til sit hjemland vil være omfattet af § 7, stk. 1-3, men vil kunne indrejse og tage ophold i en del af et andet land, som udgør et selvstyrende område. Der kan som eksempel henvises til Flygtningenævnets tidligere praksis vedrørende en gruppe iranske kurdere, som var født eller opvokset i flygtningelejre i Irak, og som havde opholdt sig i det nordlige Irak (KRI) forud for udrejsen til Danmark. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerne isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, i forhold til Iran, men at de som udgangspunkt ville kunne indrejse og tage ophold i KRI som et første asylland. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse blandt andet vægt på, at KRI består af tre provinser og udgør et større sammenhængende område, som på tidspunktet for nævnets afgørelser i flere år på flere områder havde været administreret autonomt og uafhængigt af de øvrige provinser i Irak. Se nærmere formandskabets 20. beretning (2011), side 201 ff. Se endvidere formandskabets 22. beretning (2013), side 277 f., om den efterfølgende medde-

lelse om, at det ikke ansås for muligt at kunne gennemføre udsendelser af iranske kurdere til Irak.

Det er Hjemrejsestyrelsen, der forestår det videre arbejde med ansøgerens udrejse. Hjemrejsestyrelsen bistår ansøgeren med udrejse, såfremt denne ønsker at udrejse frivilligt, og såfremt ansøgeren modsætter sig udrejsen, varetager Hjemrejsestyrelsen også den tvangsmæssige udsendelse af ansøgeren. Politiet bistår om nødvendigt Hjemrejsestyrelsen hermed, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 3.

11.5.1 Hjemrejseloven

Ved lov nr. 982 af 26. maj 2021 om hjemrejse for udlændinge uden lovligt ophold (hjemrejseloven), som trådte i kraft 1. juni 2021, blev reguleringen af udlændinges forhold fra det tidspunkt, de har modtaget en endelig afgørelse om, at de ikke skal opholde sig i Danmark, og til de vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, samlet i én lov.

Af hjemrejselovens § 1, stk. 1, fremgår blandt andet, at en udlænding, der efter reglerne i udlændingelovens kapitel 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, har pligt til at udrejse. Hjemrejsestyrelsen foretager kontrollen med, om en udlænding er udrejst, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 2. En udlænding, der har pligt til at udrejse som følge af, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet, udrejser om nødvendigt med bistand fra Hjemrejsestyrelsen. Politiet bistår om nødvendigt Hjemrejsestyrelsen, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 3.

Hjemrejselovens § 1 svarer til den daværende udlændingelovs § 30, som blev ophævet i forbindelse med vedtagelsen af hjemrejseloven. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til hjemrejselovens § 1 (lovforslag nr. 203 af 26. marts 2021).

11.5.2 Udrejsefrister

En afgørelse eller beslutning, som fastslår, at en udlænding ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal indeholde en frist for udrejse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Udrejsefristens længde fastsættes i overensstemmelse med udlændingelovens § 33, stk. 2.

Ved lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og forskellige andre love, som trådte i kraft den 15. juni 2020, blev Flygtningenævnet blandt andet også tillagt kompetence til i visse tilfælde at meddele en udlænding et indrejseforbud samt kompetence til at forlænge en af nævnet meddelt udrejsefrist. Se herom afsnit 11.5.2.1 vedrørende indrejseforbud og afsnit 11.5.2.3 vedrørende forlængelse af udrejsefrister.

I sager behandlet af Flygtningenævnet fastsættes en udrejsefrist som udgangspunkt til enten syv dage, femten dage, en måned eller straks. I særlige tilfælde kan nævnet endvidere undlade at fastsætte en udrejsefrist.

Udrejsefristen fastsættes til syv dage i de tilfælde, hvor en udlænding ikke er omfattet af andre særlige udrejsefrister, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 3. pkt. Dette vil eksempelvis være tilfældet i sager, hvor Flygtningenævnet behandler en klage over Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (spontansager).

Hvis Flygtningenævnet stadfæster en afgørelse om, at en opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens § 17 eller § 17 a bortfalder opholdstilladelsen (ex lege). Nævnet har tidligere i sager om bortfald af opholdstilladelse pålagt klageren at udrejse straks med henvisning til den dagældende udlændingelovs § 30, stk. 1. Ved lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven mv. blev udlændingelovens § 33, stk. 1, 1. pkt. ændret således, at der også i sager om bortfald af en opholdstilladelse skal fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. Udrejsefristen vil i de sager ligeledes skulle fastsættes til syv dage, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 3. pkt.

I sager om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, fastsættes udrejsefristen til en måned fra nævnets afgørelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 1. pkt. Dette gælder dog ikke i sager, hvor opholdstilladelsen er opnået ved svig, idet der i disse sager foreligger et påtrængende tilfælde, hvor udrejsefristen skal fastsættes til straks, jf. § 33, stk. 2, 4. og 5. pkt.

I spontansager, hvor ansøgerens sag sambehandles med et familiemedlems sag om inddragelse eller nægtelse af forlængelse, fraviges udgangspunktet om en udrejsefrist på syv dage. I disse tilfælde fastsættes udrejsefristen i stedet til en måned, såfremt ansøgerens familiemedlem er blevet meddelt en udrejsefrist på en måned fra nævnets afgørelse i sin sag om inddragelse eller nægtelse af forlængelse.

Hvis ansøgeren er gravid, og terminstidspunktet dokumenteres som værende mindre end to måneder fra datoen for nævnsmødet, fastsættes udrejsefristen til to måneder efter terminstidspunktet. Hvis fødslen indtræder på et senere tidspunkt end terminsdatoen, udsættes udrejsefristen efter anmodning til to måneder efter det faktiske fødselstidspunkt. Der henvises i øvrigt til afsnit 11.5.2.3 vedrørende muligheden for forlængelse af en udrejsefrist.

I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 4. pkt. Påtrængende tilfælde foreligger efter udlændingelovens § 33, stk. 2,

5. pkt., navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

Af bemærkningerne til bestemmelsen i § 33, stk. 2, i lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændringer af udlændingeloven, jf. lovforslag nr. 107 af 12. januar 2011, fremgår blandt andet:

> "Udover i sager, hvor en udlænding udvises efter § 25, vil udrejsefristen skulle fastsættes til straks på grund af statens sikkerhed m.v. i sager, hvor udlændingen er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1 og 2, hvor udlændinge er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, samt i sager hvor der sker inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 1, nr. 1, 2 og 3.
>
> Udrejsefristen vil endvidere skulle fastsættes til straks i sager, hvor Flygtningenævnet efter udlændingelovens § 49 a vurderer, at § 31 er til hinder for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, og hvor nævnet meddeler udlændingen afslag på opholdstilladelse efter § 7.
>
> I sager efter § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet skal nævnet meddele udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.
>
> Det bemærkes, at sager efter § 49 a er undtaget fra direktiv 2008/115/EF.
>
> Udrejsefristen fastsættes som hovedregel til straks, hvis udlændingen har begået et strafbart forhold i Danmark.
>
> …
>
> Udrejsefristen fastsættes herudover til straks, når der er tale om svig. Svig kan f.eks. foreligge, når det viser sig, at udlændingen har fået sin ansøgning om opholdstilladelse behandlet under en falsk identitet.
>
> Udrejsefristen skal også fastsættes til straks, når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde. En sådan risiko vil navnlig kunne foreligge i følgende tilfælde:
>
> – hvis udlændingen ikke har overholdt pålagte forpligtelser, jf. § 34, til sikring af, at den pågældende ikke forsvinder under sagens behandling, f.eks. deponering af pas, anden rejselegitimation og billet, sikkerhedsstillelse, pålæg om at tage ophold et bestemt sted samt regelmæssig meldepligt,
>
> – hvis udlændingen under et tidligere ophold her i landet har unddraget sig tvangsmæssig udsendelse,

– hvis tredjelandsstatsborgeren tydeligt over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om tilbagesendelse,

– hvis tredjelandsstatsborgeren i forbindelse med indrejse i landet har benyttet sig af falske identitetspapirer,

– hvis der er tale om en asylansøger, og den pågældende har søgt asyl i flere andre lande før indgivelse af ansøgning i Danmark eller under opholdet som asylansøger i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i et andet land,

– hvis tredjelandsstatsborgeren under opholdet er blevet udvist administrativt efter § 25 b eller § 25 a, stk. 2 og sagens omstændigheder, herunder evt. længden af det ulovlige ophold, bestyrker vurderingen af, at der er risiko for forsvinden,

– hvis der er truffet afgørelse efter § 27 b om fuldbyrdelse af afgørelser om udsendelse truffet af myndigheder i andre EU- eller Schengenlande, eller

– hvis tredjelandsstatsborgeren er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Hvis det ikke på baggrund af de ovennævnte kriterier eller af andre grunde kan konstateres, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, skal udrejsefristen fastsættes til 7 dage."

Hvis ansøgeren er udvist ved dom, fastsættes udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 5. Hvis en udlænding, der er udvist ved dom og på tidspunktet for udlændingemyndighedernes afgørelse afsoner en fængselsstraf eller en anden idømt strafferetlig sanktion, fastsætter Flygtningenævnet ikke en udrejsefrist, men henviser til, at udlændingen skal udrejse i overensstemmelse med den udrejsefrist, som fastsættes af Hjemrejsestyrelsen. Der kan være tale om asylansøgere, der er udvist ved dom for kriminalitet begået under deres processuelle ophold her i landet som asylansøgere, udlændinge, der søger asyl efter at have mistet deres opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven efter at være blevet udvist ved dom, eller der kan være tale om udlændinge, som har haft opholdstilladelse her i landet efter udlændingelovens § 7, men som er udvist ved dom, og hvor nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse efter udlændingelovens § 49 a om, at udsendelsen ikke vil være i strid med udlændingelovens § 31.

Hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse er løsladt efter afsoning af fængselsstraf eller udskrevet efter anden strafferetlig sanktion, fastsætter Flygtningenævnet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 5. pkt., eller stk. 5. Det samme gælder, hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse udstår en fængselsstraf eller anden strafferetlig sanktion, men ikke er udvist ved dom, eller hvis ansøgeren er frihedsberøvet på andet grundlag, f.eks. i medfør af hjemrejselovens regler.

Finder Flygtningenævnet, at refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er til hinder for at udsende en ansøger, og vurderer nævnet herefter, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, men som følge af kriminalitet begået forud for sin indrejse i Danmark eller under sit ophold her i landet er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse, fastsætter nævnet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 5. pkt., eller stk. 5. For en nærmere omtale af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet, henvises til afsnit 7.2 nedenfor.

I sager efter udlændingelovens § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet meddeler nævnet udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 1, jf. herved de ovenfor citerede lovbemærkninger til udlændingelovens § 33, stk. 2.

Flygtningenævnet fastsætter ikke en udrejsefrist, hvis en ansøger har et andet opholdsgrundlag, eller hvis en ansøger har en verserende sag ved udlændingemyndighederne, og den myndighed, der behandler sagen, har meddelt ansøgeren, at denne lovligt kan opholde sig i Danmark under sagens behandling. Flygtningenævnet fastsætter heller ikke en udrejsefrist, hvis Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, eller hvis der er tale om en udlænding, som har været udsat for menneskehandel, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7 og stk. 8.

I sager, hvor et fællesbarn indrejser med sin ene forælder, som søger om asyl, og hvor den anden forælder opholder sig her i landet med en gyldig opholdstilladelse, vil barnet som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Hvis den senest indrejste forælder meddeles afslag på asyl, omfatter denne beslutning således også barnet. Såfremt barnet ikke er meddelt opholdstilladelse på andet grundlag, vil udrejsebeslutningen, ligeledes omfatte barnet. Spørgsmålet om, hvorvidt barnet kan meddeles familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 med sin herboende forælder, henhører under Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet. Der kan dog forekomme helt særlige situationer, hvor hensynet til Danmarks internationale forpligtelser, herunder reglerne for EU-statsborgers ret til ophold i Danmark, kan medføre, at der ikke skal fastsættes en udrejsebestemmelse for barnet, eller at ansøgeren ikke kan udsendes til sit hjemland. Som et eksempel herpå fra beretningsåret kan henvises til en afgørelse vedrørende en kvindelig ansøger og hendes søn, der var statsborger i et EU-land: Flygtningenævnet udtalte i sagen følgende om udsendelsesspørgsmålet: Ansøgerens søn, [navn], der er født [i 2020'erne], er statsborger i [EU-land]. Det må lægges til grund, at ansøgeren er primær omsorgsperson for ansøgerens søn. Flygtningenævnet

finder, at disse omstændigheder er til hinder for udsendelse af ansøgeren og ansøgerens søn til [ansøgerens hjemland] idet dette vil indebære, at ansøgerens søn reelt vil være tvunget til at forlade Unionens område og dermed fratages den effektive nydelse af kerneindholdet af sine rettigheder som unionsborger. Flygtningenævnet tiltræder, jf. også ansøgerens subsidiære påstand for Flygtningenævnet, at der ikke er noget til hinder for at henvise ansøgeren til at tage ophold i [EU-landet], hvor ansøgerens søn som nævnt er statsborger, og hvor ansøgeren må antages at kunne opnå opholdstilladelse. Med den anførte ændring vedrørende udsendelse til [ansøgerens hjemland] stadfæster Flygtningenævnet herefter Udlændingestyrelsens afgørelse.

Fødes barnet her i landet, vil det ligeledes som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Der gælder imidlertid for børn født her i landet af udenlandske forældre, hvor mindst én af forældrene har opholdstilladelse i Danmark, intet krav om indsendelse af en egentlig ansøgning om familiesammenføring med en herboende forælder. Hvis forældrene fremsender en kopi af barnets fødselsattest til Udlændingestyrelsen, kan styrelsen herefter give barnet opholdstilladelse (børnebrev), således at barnet kan blive registreret af kommunen som værende bosiddende i Danmark. Hvis forældrene ikke er gift, og det alene er faderen, der har opholdstilladelse i Danmark, skal der tillige fremsendes en kopi af en omsorgs- og ansvarserklæring underskrevet af faderen. Såfremt der ved nævnets behandling af asylsagen vedrørende den senest indrejste forælder er sket fremsendelse af fødselsattesten med henblik på at opnå børnebrev, fastsætter nævnet derfor ikke en udrejsefrist for barnet i tilfælde af, at der meddeles afslag på asyl. Er fødselsattesten endnu ikke fremsendt til Udlændingestyrelsen, vil barnet være omfattet af udrejsefristen vedrørende forælderen.

Der henvises i øvrigt til det i afsnit 5.8 om konsekvensstatus anførte.

I asylsager, der indbringes for Flygtningenævnet, er det Flygtningenævnet, der fastsætter udrejsefristen. Senest på mødet i nævnet nedlægger Udlændingestyrelsen påstand om, hvilken udrejsefrist der bør fastsættes.

Hvis Udlændingestyrelsen fraviger udgangspunktet om en udrejsefrist på syv dage eller en måned og nedlægger påstand om, at udrejsefristen fastsættes til straks, fremkommer Udlændingestyrelsen tillige med oplysninger eller dokumentation, som begrunder påstanden.

Hvis Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse, skal nævnet i forbindelse med voteringen foretage en selvstændig vurdering af, hvilken udrejsefrist der skal fastsættes, og træffe afgørelse herom.

I genoptagelsessager m.v., hvor Flygtningenævnet beslutter at udsætte udrejsefristen, vil nævnet fastsætte en ny udrejsefrist, hvis der meddeles afslag på genoptagelse. Såfremt sagen genoptages, og Flygtningenævnet på ny stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse, vil nævnet tillige fastsætte en ny udrejsefrist. Fristen fastsættes efter de regler i udlændingelovens § 33, stk. 2, som der er redegjort for ovenfor. I de tilfælde, hvor nævnet meddeler afslag på genoptagelse uden at have udsat udrejsefristen under sagens behandling, henholder nævnet sig som udgangspunkt til den udrejsefrist, som nævnet har fastsat i sin oprindelige beslutning.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes en udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er det en forudsætning for, at nævnet kan undlade at fastsætte en udrejsefrist, at Udlændingestyrelsen har hjemmel til enten at meddele processuelt ophold under sagens behandling, at tillægge en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning eller at udsætte udrejsefristen ex officio, og at styrelsen har udnyttet denne hjemmel eller tilkendegiver at ville udnytte hjemmelen.

For at nævnet kan lægge vægt på en tilkendegivelse fra Udlændingestyrelsen under nævnsmødet om, at der ikke skal fastsættes en udrejsefrist, idet ansøgeren har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag, og ansøgeren under Udlændingestyrelsens behandling af ansøgningen har ret til at opholde sig i Danmark, forudsættes det, at tilkendegivelsen fra Udlændingestyrelsens repræsentant har karakter af et bindende tilsagn om, at styrelsen vil meddele ansøgeren, at denne har ret til at opholde sig i landet under sagens behandling. Såfremt en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag endnu ikke er indgivet, er nævnet forpligtet til at fastsætte en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1, uanset om ansøgerens advokat tilkendegiver, at en sådan ansøgning snarest vil blive indgivet, og Udlændingestyrelsens repræsentant tilkendegiver, at Udlændingestyrelsen i givet fald vil meddele ansøgeren tilladelse til at opholde sig i landet under sagens behandling.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen ex officio vil tage stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er en anmodning fra Udlændingestyrelsen om, at der ikke fastsættes en udrejsefrist, tilstrækkeligt. I sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere vil Udlændingestyrelsen således, såfremt nævnet stadfæster afgørelsen om afslag på asyl, af egen drift tage stilling til, om ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 2, fordi det må antages, at den pågældende vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet.

11.5.2.1 Indrejseforbud

Såfremt Flygtningenævnet pålægger en udlænding at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, fastsætter nævnet samtidig et indrejseforbud, hvorefter den pågældende ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig på det i afgørelsen fastsatte område, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 2. Det er uden betydning for nævnets pligt til at meddele indrejseforbud i sager, hvor nævnet pålægger udlændingen at udrejse straks, om udlændingen tidligere er meddelt indrejseforbud af andre myndigheder eller domstolene.

En afgørelse om, at en udlænding skal udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, vil således medføre, at den pågældende som udgangspunkt systematisk også bliver pålagt et indrejseforbud.

En udlænding, hvis opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, vil ligeledes blive pålagt et indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, nr. 5.

En udlænding, der ikke udrejser i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, vil ligeledes skulle meddeles et indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, nr. 2. Såfremt Flygtningenævnet i forbindelse med klagesagsbehandlingen i en konkret sag konstaterer, at en udlænding ikke er udrejst i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, vil nævnet dog henvise spørgsmålet om fastsættelse af indrejseforbud til Udlændingestyrelsen.

For så vidt angår udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, fastsættes der alene et indrejseforbud, såfremt udlændingen er udvist af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. § 32, stk. 2.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 3, kan Flygtningenævnet endvidere i særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, undlade at fastsætte et indrejseforbud for en udlænding omfattet af § 32, stk. 1, nr. 2.

Reguleringen af et indrejseforbuds længde fremgår af udlændingelovens § 32, stk. 4. Det fremgår således af § 32, stk. 4, nr. 1, at indrejseforbud meddeles for en periode på 2 år, hvis udlændingen blandt andet er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2 eller 6, jf. dog nr. 3.

Bestemmelsen har den betydning, at Flygtningenævnet i sager, hvor nævnet pålægger en udlænding at udrejse straks i medfør af udlændingelovens § 33, stk. 2, 4. pkt., jf. 5. pkt., også vil meddele et indrejseforbud gældende i 2 år, medmindre indrejseforbuddet kan henføres under § 32, stk. 4, nr. 3.

Det fremgår således af § 32, stk. 4, nr. 3, at et indrejseforbud meddeles for en periode på 5 år, hvis udlændingen udvises efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, eller hvis udlændingen er tredjelandsstatsborger og er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2 eller 6, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt efter stk. 1, nr. 2, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i Schengen-Informationssystemet (SIS).

En udlænding kan således af Flygtningenævnet blive meddelt et indrejseforbud i en periode på 5 år, hvis udlændingen er tredjelandsstatsborger og er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt efter stk. 1, nr. 2 eller 6, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS.

11.5.2.2 Indberetninger til Schengen-informationssystem (SIS)

Fra den 8. marts 2023 har Flygtningenævnet anmodet Hjemrejsestyrelsen om på nævnets vegne at indberette såkaldte tilbagesendelsesafgørelser til Schengen-Informationssystemet (SIS).

Denne praksis er en følge af Tilbagesendelsesforordningen, vedtaget af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1860 af 28. november 2018 om brug af Schengeninformationssystemet i forbindelse med tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold. Tilbagesendelsesforordningen trådte i kraft den 7. marts 2023 i henhold til BEK nr. 203 af 27/02/2023, BEK nr. 204 af 27/02/2023 og BEK nr. 206 af 27/02/2023, der ligeledes trådte i kraft den 7. marts 2023. Yderligere to supplerende forordninger er vedtaget på området, nemlig Retshåndhævelsesforordningen (2018/1862) og Grænseforvaltningsforordningen (2018/1861).

Det følger af de nævnte retsakter, at alle udlændinge, der er genstand for en tilbagesendelsesafgørelse, straks skal indberettes i SIS -registeret, jf. udlændingelovens § 58 g, stk. 3.

En tilbagesendelsesafgørelse defineres i Tilbagesendelsesforordningens artikel 2, stk. 1, litra 3 ved to kumulative betingelser, som skal være opfyldt for, at der kan foretages en indberetning i SIS- registeret:

1. En administrativ eller retslig afgørelse eller retsakt, der fastslår eller erklærer, at en tredjelandsstatsborgers ophold er ulovligt, og som

2. pålægger eller fastslår en forpligtelse for den pågældende til at vende tilbage, under overholdelse af direktiv 2008/115/EF.

I sager, hvor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7, herunder i udsendelsessager, nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7, samt bortfald af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7, og samtidig fastsætter en udrejsefrist, anmoder Flygtningenævnets sekretariat som følge heraf Hjemrejsestyrelsen om at foretage en indberetning i SIS- registeret.

Tilbagesendelsesforordningen indeholder endvidere bestemmelser om suspension og sletning af indberetninger i SIS-registeret eksempelvis i tilfælde af, at en tidligere fastsat udrejsefrist udsættes, eller at der meddeles opholdstilladelse, eksempelvis efter udlændingelovens § 7, til en udlænding, der er indberettet i SIS-registeret. Flygtningenævnets sekretariat vil som følge heraf i sådanne tilfælde anmode Hjemrejsestyrelsen om at foretage suspension og sletninger af indberetninger.

11.5.2.3 Forlængelse af en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 4

Ved lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven mv. blev udlændingelovens § 33, stk. 4 indført. Bestemmelsen giver mulighed for, at en udlænding, som har fået fastsat en udrejsefrist som følge af, at denne har fået afslag på asyl, eller har fået inddraget eller fået nægtet forlængelse af sin opholdstilladelse, eller hvis udlændingens opholdstilladelse er bortfaldet, mens denne opholder sig her i landet, kan anmode om at få forlænget sin udrejsefrist. Ved samme lov blev udlændingelovens § 46, stk. 10, indført, hvorved Flygtningenævnet blev tillagt kompetence til at træffe afgørelse om forlængelse af en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 4, såfremt Flygtningenævnet har truffet den afgørelse, som udrejsefristen knytter sig til. Det fremgår endvidere af udlændingelovens § 46, stk. 10, at Hjemrejsestyrelsen kan træffe afgørelse om forlængelse af fastsættelse af udrejsefrister, der er fastsat af Flygtningenævnet, såfremt forlængelsen sker som følge af indgåelse af en hjemrejsekontrakt eller Hjemrejsestyrelsens afgørelse herom i medfør af hjemrejselovens § 5, stk. 2, eller stk. 3.

Flygtningenævnet behandler anmodninger om forlængelse af en udrejsefrist, som modtages i forbindelse med afholdelse af nævnsmødet, og anmodninger som modtages efter nævnsmødet. Anmodninger, som er modtaget efter nævnsmødet, behandles som udgangspunkt af formanden eller næstformanden alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 15. Flygtningenævnet vil også af egen drift kunne tage stilling til spørgsmålet om forlængelse af udrejsefristen allerede på det tidspunkt, hvor afgørelsen efter udlændingelovens § 33, stk. 1 træffes, såfremt nævnet efter en individuel vurdering af sagens omstændigheder finder det relevant.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 4, at en udrejsefrist kan forlænges, hvis særlige grunde taler herfor, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn eller anden familiemæssig og social tilknytning.

Af forarbejderne (lovforslag nr. L 189 af 5. maj 2020) fremgår blandt andet følgende af bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslagets § 1, nr. 34):

> "Baggrunden for bestemmelsen er desuden, at en forlængelse af udrejsefristen vil kunne medvirke til, at en udlænding, der har haft et længerevarende lovligt ophold i Danmark, og som har fået inddraget eller nægtet forlænget sin opholdstilladelse, får mulighed for at afvikle sine forhold i landet. Dette vil kunne medvirke til en mere overskuelig udrejse og til, at flere udlændinge dermed vælger at udrejse frivilligt, ligesom det vil give disse udlændinge mulighed for eventuelt at søge repatriering under udrejsefristen."

Endvidere fremgår det, at:

> "Afgørelse om forlængelse af en udrejsefrist træffes på baggrund af en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder. Ved vurderingen kan bl.a. indgå, om udlændingens samlede tilknytning her til landet skal føre til forlængelse af udrejsefristen, herunder om den pågældende skal afvikle eksempelvis boligforhold, bankforretninger, institutionspladser og afhænde bohave eller om den pågældende har et mindreårigt barn, der har en forestående afsluttende eksamen. Det forventes, at bestemmelsen vil have et snævert anvendelsesområde for så vidt angår forlængelse af udrejsefristen af hensyn til udlændingens samlede tilknytning her til landet."

Opregningen i bestemmelsen og bemærkningerne er ikke udtømmende, og bestemmelsen vil derfor tillige kunne finde anvendelse, hvis andre særlige grunde gør sig gældende. Afgørelsen af, om en udrejsefrist skal forlænges, skal således altid træffes på baggrund af en samlet, konkret og individuel vurdering i den enkelte sag, og et påberåbt forhold kan derfor være relevant i forhold til forlængelse af en udrejsefrist, også selvom det ikke direkte vedrører afvikling af forhold i Danmark.

Det fremgår endvidere af forarbejderne til bestemmelsen, at en udrejsefrist kan forlænges, såfremt en udlænding, som har fået inddraget eller fået nægtet forlængelse af sin opholdstilladelse, har søgt om repatriering.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet på formandskompetence har taget stilling til anmodninger om forlængelse af udrejsefristen, kan henvises til de afgørelser, der er refereret i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 478.

Flygtningenævnet vil som udgangspunkt ikke forlænge en udrejsefrist i det tilfælde, hvor en ansøger anmoder om at få forlænget sin udrejsefrist, som følge af, at den pågældende har en verserende sag i en anden udlændingemyndighed. Kompetencen til at

træffe afgørelse om, hvorvidt ansøgeren må opholde sig i Danmark under behandlingen af denne sag, vil i disse tilfælde henhøre under den udlændingemyndighed, der behandler sagen, og ikke Flygtningenævnet.

Anderledes er situationen, hvor en ansøger anmoder om at få forlænget sin udrejsefrist, som følge af, at den pågældende har en verserende straffesag. Der bør sondres mellem tilfælde, hvor en ansøger er tiltalt i en berammet straffesag, og tilfælde, hvor en ansøger eksempelvis skal vidne i en straffesag.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet på formandskompetence har taget stilling til en anmodning om forlængelse af udrejsefrist som følge af en verserende straffesag, kan henvises til en sag vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Nævnet udtalte: "Flygtningenævnet har [i foråret] 2025 til brug for sagens behandling anmodet anklagemyndigheden ved [politikreds] om en udtalelse vedrørende nødvendigheden af udlændingens tilstedeværelse under behandlingen af den verserende straffesag. Anklagemyndigheden ved [politikreds] har [foråret] 2025 fremsendt en udtalelse, hvoraf det blandt andet fremgår, at udsendelse af din klient på nuværende tidspunkt må antages afgørende at forhindre strafforfølgning af din klient, og at det er nødvendigt, at han er til stede under den berammede hovedforhandling. Det fremgår videre af udtalelsen, at straffesagen er berammet til hovedforhandling [i efteråret] 2025. Flygtningenævnet har på denne baggrund besluttet at forlænge din klients udrejsefrist til [dagen efter den berammede hovedforhandling] 2025. Såfremt din klient ikke udrejser frivilligt kan han, udsendes tvangsmæssigt til Somalia, jf. udlændingelovens § 32 a."

11.5.3 Betingelser for tvangsmæssig udsendelse

I sager, hvor ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller en sådan opholdstilladelse er bortfaldet, men hvor udlændingelovens § 31 er til hinder for, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt, vil der fortsat skulle fastsættes en udrejsefrist. Nævnet vil imidlertid i udsendelsesbeslutningen anføre, at såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, vil den pågældende ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland eller til et land, hvor pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31. Der er her tale om refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, se nærmere i afsnit 7.2.

Se endvidere afsnit 11.11.1 om situationer, hvor nævnet på baggrund af nye væsentlige oplysninger træffer beslutning om berostillelse af tvangsmæssige udsendelser, jf. princippet i udlændingelovens § 31.

Såfremt nævnets afgørelse vedrører et ægtepar, hvor ægtefællerne har forskellig nationalitet, tager nævnet ved afgørelsen ex officio stilling til spørgsmålet om, hvorvidt æg-

tefællerne kan udsendes samlet. Såfremt der er tale om ægtefæller af forskellig nationalitet, der var gift ved indrejsen i Danmark, og som under opholdet i Danmark har opretholdt samlivet, indføjer nævnet i udsendelsesbestemmelsen en bemærkning om, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til et af disse lande, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.

Såfremt ægteskabet er indgået under opholdet i Danmark, tager nævnet ikke forbehold om samlet udsendelse.

For samlevende par, hvor samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark, gælder samme regler som for ægtefæller.

Viser det sig efterfølgende, at en samlet udsendelse ikke er mulig, og der ikke er tale om asylbegrundende udsendelseshindringer, vil dette ikke føre til en ændret vurdering af, om ansøgerne er omfattet af udlændingelovens § 7.

Efter nævnets praksis udelukker den særlige udsendelsesbeslutning ikke, at der er en vis tidsmæssig forskydning mellem ægtefællernes udsendelse. Det kan for eksempel være tilfældet, hvor den ene ægtefælle ifølge hjemlandets lovgivning skal være indrejst for at kunne indgive en ansøgning om indrejsetilladelse til den anden ægtefælle, der først derefter kan gives tilladelse til at indrejse.

Hvad angår fællesbørn af ægtefæller eller samlevende af forskellig nationalitet, er det som udgangspunkt børnenes statsborgerskab, der afgør, til hvilket land børnene kan udsendes sammen med den af forældrene, som ligeledes er statsborger i det pågældende land.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til spørgsmålet om tvangsmæssig udsendelse af ægtefæller af forskellig nationalitet, kan henvises til den afgørelse, der er nævnt i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 238 ff. Arme/2016/1.

Som eksempler på afgørelser, hvor en af ægtefællerne har flere nationaliteter, kan henvises til afgørelserne Geor/2019/7 og Rusl/2019/4, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 330 f.

I sager vedrørende ægtefæller af forskellig nationalitet, hvor en af ægtefællerne af Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet er meddelt opholdstilladelse efter udlændin-

gelovens § 7, og hvor nævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende den anden ægtefælle, fastsætter nævnet en udrejsefrist for den ægtefælle, der ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, i overensstemmelse med reglerne i udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, ligesom nævnet træffer afgørelse om, at den pågældende kan udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a. Det falder således uden for Flygtningenævnets kompetence at tage stilling til, hvorvidt en udsendelse af ægtefællen, der ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, er forenelig med Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Fra nævnets praksis henvises til afgørelsen Irak/2017/260, der er omtalt i formandskabets 26. beretning (2017), side 221 ff.

11.6 Udeblivelse

Det følger af udlændingelovens § 56, stk. 2, at udlændingen har ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet. Ansøgeren har således ikke pligt til at give personligt møde i nævnet, og ansøgeren kan tilkendegive, at han eller hun ikke ønsker dette. Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnsmødet således afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse af ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen. Det samme gælder, hvis nævnet efter en konkret vurdering helt undtagelsesvis beslutter at gennemføre mødet uden ansøgerens tilstedeværelse af ordensmæssige årsager, se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247 f., nævnte afgørelse Som/2014/34.

Såfremt ansøgeren udebliver fra nævnsmødet uden en forudgående meddelelse om at have lovligt forfald, vil Flygtningenævnet søge afklaret, hvorvidt det kan lægges til grund, at ansøgeren har modtaget indkaldelsen. Hvis det må lægges til grund, at ansøgeren er behørigt indkaldt, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1. Den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen får herefter lejlighed til at procedere sagen. Såfremt nævnet ikke finder, at sagen skal udsættes af andre grunde, vil nævnet herefter træffe afgørelse i sagen.

Hvis ansøgeren efterfølgende kan dokumentere at have haft lovligt forfald, eller hvis det efterfølgende konstateres, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til den pågældendes kundskab, genoptager nævnet sagen til fornyet mundtlig behandling, jf. forretningsordenens §§ 36, stk. 1 og 2, og 37, stk. 3.

Som eksempler på, hvornår ansøgeren må antages at have haft lovligt forfald, kan nævnes ansøgerens egen eller ansøgerens mindreårige barns sygdom, såfremt denne kan

dokumenteres ved en lægeerklæring eller en erklæring fra centersygeplejersken, eller dokumenterede ekstraordinære transportproblemer.

Endvidere har nævnet anset et ophold på krisecenter for lovligt forfald, se den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 146, nævnte afgørelse Statsløspal/2012/6.

Som eksempel på, at en spontansag er gennemført på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken, selvom ansøgeren er udeblevet fra nævnsmødet, kan henvises til afgørelsen Maro/2019/3, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 334 f. Endvidere kan henvises til afgørelsen Paki 2023/4, der er omtalt i formandskabets 32. beretning (2023), side 449 f.

Se som eksempel på en inddragelsessag, som nævnet har behandlet uden klagerens medvirken, fordi klageren ikke er mødt op til nævnsmødet, afgørelsen Soma/2019/12, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 335 ff.

Se som eksempler på sager, som er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og hvor nævnet efterfølgende har taget stilling til, om sagen kunne genoptages til fornyet mundtlig behandling, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 36, stk. 1 og 2, formandskabets 22. beretning (2013), side 200 f., nævnte afgørelser.

11.7 Sager afsluttet uden en afgørelse

11.7.1 Udeblevne

En asylansøger registreres som udeblevet i indkvarteringssystemet, hvis den pågældende ikke opholder sig på det asylcenter, som vedkommende er tilknyttet, eller hvis ansøgeren i forbindelse med en flytning til et andet asylcenter ikke ankommer til det nye center.

Såfremt en ansøger er registreret som udeblevet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Hjemrejsestyrelsen og det asylcenter, som ansøgeren er tilknyttet, og forespørger om kendskab til ansøgerens opholdssted. Hvis Hjemrejsestyrelsen og det asylcenter, som vedkommende er tilknyttet, ikke kender ansøgerens opholdssted, afslutter Flygtningenævnet sagsbehandlingen og sender sagens akter tilbage til Udlændingestyrelsen. I helt særlige tilfælde fortsætter Flygtningenævnet dog sagsbehandlingen, selv om ansøgeren er registreret som udeblevet. Dette vil eksempelvis være tilfældet, hvor det er klart, at udlændingemyndighederne er bekendt med ansøgerens opholdssted og har givet den pågældende tilladelse til eller anvisning på at opholde sig der, og at det således beror på manglende opdatering af sagsbehandlingssystemerne, at den pågældende er registreret som udeblevet. Det vil også være tilfældet, hvis Flygtningenævnet bliver bekendt med,

at ansøgeren er blevet frihedsberøvet som led i en strafferetlig efterforskning og efterfølgende bliver registreret som udeblevet.

Såfremt ansøgeren senere retter henvendelse til myndighederne og ønsker at fastholde sin ansøgning om asyl, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Hvis ansøgeren oplyser, at den pågældende i den mellemliggende periode har opholdt sig i sit hjemland, og Flygtningenævnet kan lægge denne oplysning til grund, betragtes sagen som en ny asylsag, og sagen sendes tilbage til Udlændingestyrelsen med henblik på behandling i første instans. Hvis Flygtningenævnet derimod ikke kan lægge ansøgerens forklaring om ophold i hjemlandet til grund, genoptages sagsbehandlingen i Flygtningenævnet.

Ved klagerens udeblivelse i sager om klager over nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7, hvor klageren har opholdt sig i Danmark under Udlændingestyrelsens behandling af sagen, vil Flygtningenævnets sekretariat altid foretage et tjek af pågældende i CPR-registeret med henblik på at få afklaret, hvor klageren opholder sig, og om den pågældende ønsker at fastholde sin klage over Udlændingestyrelsens afgørelse. Det samme gælder i sager om bortfald af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7, hvor klageren har opholdt sig i Danmark under Udlændingestyrelsens behandling af sagen.

Hvis klageren står som udrejst i registeret, men der er et aktivt CPR-nummer, vil Flygtningenævnets sekretariat herefter sende et brev til pågældendes e-boks med frist, hvor der spørges, om pågældende fastholder sin klage. Såfremt klageren tilkendegiver, at den pågældende ønsker at fastholde sin klage, behandles sagen og berammes til behandling på nævnsmøde. Hvis brevet ikke besvares eller klageren tilkendegiver, at den pågældende ikke ønsker at klage, lukkes sagen, og der fremsendes et lukkebrev til pågældendes e-boks, og Udlændingestyrelsen orienteres. Såfremt der er beskikket en advokat for vedkommende, sendes brevet i stedet til advokaten, hvor denne anmodes om besvarelse af, hvorvidt klagen fastholdes.

Såfremt klageren efterfølgende kontakter Flygtningenævnet, genåbnes sagen uanset klagerens opholdssted. Sagen genåbnes endvidere, såfremt nævnet på anden vis bliver bekendt med, at klageren opholder sig i Danmark eller er interesseret i at få behandlet sin sag.

Hvis pågældende senere indrejser og ønsker sin sag behandlet, henvises den pågældende til at søge om genoptagelse af sagen.

Hvis klagerens CPR-nummer ved tjekket i CPR-registeret står som inaktivt på baggrund af udrejse, afsluttes sagen uden afgørelse, henset til at det ikke er muligt at komme i kontakt med klageren. Såfremt der er beskikket en advokat for vedkommende, sendes der dog i stedet et brev med en frist til advokaten, hvor denne anmodes om besvarelse af, hvorvidt klagen fastholdes.

Sagen genåbnes efterfølgende, såfremt klageren retter henvendelse til Flygtningenævnet.

11.7.2 Frafald

Frafald af en klage over Udlændingestyrelsens afslag på asyl kan ske ved, at asylansøgeren skriftligt erklærer, at han ønsker at frafalde sin ansøgning om asyl. Modtager Flygtningenævnet en sådan erklæring, afsluttes sagsbehandlingen. Flygtningenævnet vil tillige afslutte sagsbehandlingen, såfremt nævnet modtager underretning om, at ansøgeren under den tænkepause efter Udlændingestyrelsens afgørelser, som blev indført med hjemrejselovens vedtagelse, har tilkendegivet, at den pågældende ønsker at frafalde sin asylansøgning med henblik på at få hjemrejsestøtte. Hjemrejseloven er omtalt i afsnit 11.5.1. Såfremt ansøgeren udrejser, inden sagen er afgjort i Flygtningenævnet, betragter nævnet dette som et frafald af asylansøgningen.

11.7.3 Hjemvisning

Hjemvisning indebærer, at det pålægges førsteinstansen at træffe fornyet afgørelse i sagen. Hjemvisning kan f.eks. ske, hvor der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen er fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, og hvor der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse ligeledes af de nye oplysninger.

Der kan f.eks. være tale om ændrede oplysninger vedrørende ansøgerens nationalitet, væsentligt ændrede oplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller ændringer i retsgrundlaget, som vurderes at have væsentlig betydning for sagens udfald. Hjemvisning kan f.eks. komme på tale i sager, hvor der ved afgørelsen skal tages stilling til evt. udelukkelse af ansøger, såfremt hans forklaring lægges til grund, men hvor Udlændingestyrelsen har fundet ansøgerens forklaring utroværdig og derfor ikke har forholdt sig til spørgsmålet om udelukkelse.

Det er ikke ualmindeligt, at der i forbindelse med Flygtningenævnets behandling af sager, bliver fremlagt oplysninger, som ikke er indgået i grundlaget for Udlændingestyrelsens behandling af sagen, ligesom det regelmæssigt sker, at ansøgeren for nævnet påberåber sig et asylmotiv, som den pågældende ikke har påberåbt sig under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Fremkomsten af nye oplysninger og nye asylmotiver under nævnets behandling af sagen kan imidlertid ikke i sig selv begrunde hjemvisning,

medmindre sådanne nye oplysninger, herunder om et nyt asylmotiv, forrykker det materielle grundlag for Udlændingestyrelsens afgørelse i et sådant omfang, at hensynet til iagttagelse af to-instansprincippet tilsiger, at sagen behandles af Udlændingestyrelsen på ny.

Flygtningenævnet hjemviste i 2022 flere sager vedrørende mandlige russiske statsborgere, der som asylmotiv henviste til, at de frygtede at blive tvangshvervet til krigen i Ukraine. Som eksempler herpå kan nævnes de afgørelser, de er omtalt i formandskabets 31. beretning (2022), side 510 f.

Som anført i afsnit 4.4 og kapitel 13 besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 30. juni 2025 at ophæve berostillelsen af sager vedrørende syriske statsborgere og at hjemvise de sager, der verserede i Flygtningenævnet til fornyet førsteinstans behandling i Udlændingestyrelsen. Beslutningen havde baggrund i magtskiftet i landet i slutningen af landet i 2024, og at Udlændingestyrelsens afgørelser i de hjemviste sager alle lå forud herfor.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har taget stilling til, om fremkomsten af nye oplysninger efter Udlændingestyrelsens afgørelse kunne give grundlag for en hjemvisning af sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, men ikke fandt grundlag for at hjemvise sagen, kan nævnes afgørelsen Iran/2024/7, hvori Udlændingestyrelsen forud for nævnsmødet havde nedlagt påstand om hjemvisning af sagen med henvisning til, at der var fremkommet væsentlige nye oplysninger om klagerens kontakt med de iranske myndigheder, jf. et høringssvar fra Nationalt ID-center. I præmisserne for nævnets afgørelse udtalte nævnet, at der forelå nye oplysninger for nævnet, men at disse ikke gav grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen. Afgørelsen er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 427 ff.

Fra praksis i beretningsåret kan nævnes:

Nævnet **hjemviste** i **marts 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Myanmar. Indrejst i 2016. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk [etnicitet] og kristen fra [by A], [region A], Myanmar. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men har oplyst ved flere lejligheder at have ydet økonomisk støtte til [organisation A]. Under den oprindelige asylsag henviste ansøgeren som asylmotiv til, at hun ved en tilbagevenden til Myanmar frygtede, at hun ville blive fængslet af myndighederne, fordi hun ulovligt forlod sit job i staten og udrejste af landet. Til støtte herfor oplyste ansøgeren, at hun i [region A] arbejdede i [offentlig myndighed]. Forud for sin udrejse meldte hun sig syg på sit arbejde og oplyste, at hun skulle til [by B] for at mod-

tage behandling. Ansøgeren rejste i stedet til [by B] for at få udstedt et pas og visum og udrejste derefter til [land A], hvor hun blev gift med sin ægtefælle. Senere samme år rejste hun fra [land A] til Danmark for at besøge sin ægtefælle. Under opholdet i Danmark blev hun kontaktet af sin familie, der oplyste, at de var blevet opsøgt af hendes chef, der truede med, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Myanmar ville blive fængslet. I forbindelse med genoptagelsessagen har ansøgeren henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Myanmar frygter militærstyret, der kom til magten ved et militærkup i 2021. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at [familiemedlem A] har tilsluttet sig [organisation A], som er en væbnet modstandsgruppe, der kæmper mod styret i Myanmar. Ansøgerens [øvrige familiemedlemmer] blev på grund af [familiemedlem A's] aktiviteter nødt til at flygte til [land B] i [sommeren] 2021, fordi familiemedlemmer til personer i modstandsbevægelsen også bliver betragtet som modstandere af styret. Ansøgeren har videre henvist til, at hun ved flere lejligheder har ydet økonomisk støtte til [organisation A], ligesom hun er medlem af forskellige støttegrupper på Facebook og har deltaget i en demonstration i [dansk by A] mod styret i Myanmar. Endelig har ansøgeren oplyst, at hendes ægtefælle og hans [familiemedlemmer] har været politisk aktive, ligesom ægtefællen også har deltaget i en regimekritisk demonstration i [dansk by A] og delt regimekritiske opslag på sociale medier. Ansøgerens ægtefælle og deres [antal] fælles børn blev [i efteråret] 2024 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens oprindelige asylmotiv, som Flygtningenævnet tog stilling til ved Flygtningenævnets afgørelse [i 2020], ikke er til prøvelse under denne sag. DRC Dansk Flygtningehjælp og ansøgeren selv har under sagens genoptagelse henvist til de væsentligt forværrede forhold i Myanmar efter militærkuppet i 2021. Der er endvidere særligt henvist til, at ansøgeren angiveligt er profileret som værende i opposition til styret i Myanmar dels på grund af hendes egne aktiviteter i Danmark og dels særligt, fordi [familiemedlem A] oplyses at være engageret i væbnet kamp mod styret i Myanmar. Det er i den forbindelse gjort gældende, at styret må formodes at være bekendt med [familiemedlem A's] aktivitet. Endelig er der henvist til ansøgerens ægtefælles opholdstilladelse, jf. ovenfor. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens ægtefælle blev meddelt opholdstilladelse med henvisning til kumulative forhold, men at der af tilladelsesresolutionen fremgår nogle omstændigheder, der ikke umiddelbart gør sig gældende for ansøgeren. Der er således særligt henvist til ægtefællens politiske aktiviteter, samt at han er i den militærpligtige alder og således efter de foreliggende baggrundsoplysninger ved en tilbagevenden ville kunne risikere en længere fængselsstraf eller under visse omstændigheder risikere at blive udsat for tortur eller at blive dræbt. Endvidere er der henvist til ægtefællens [familiemedlems] politiske aktiviteter længere tilbage. Flygtningenævnet finder, at Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med den nedlagte påstand bør have mulighed for at tage stilling til, hvilken betydning ansøgerens egne aktiviteter i Danmark, hendes ægtefælles forhold, det forhold, at hendes [antal] mindreårige børn har opholdstilladelse i Danmark og de

påberåbte baggrundsoplysninger bør have for hendes asylretlige stilling. Flygtningenævnet finder det derfor rettest, at sagen hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet hjemviser herefter sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen." Myan/2025/2

Nævnet **hjemviste** i **april 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2022. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk russer og ukrainer og kristen/ateist af trosretning fra [by], Rusland. Ansøgeren har været med0lem af partiet PARNAS (Frihedspartiet)/Narodnoy Svabody i perioden 2010 frem til partiets opløsning i 2015, partiet Molo Daya Gyardiya under støttepartiet Edinaya Rossya i perioden 2006 til 2009 samt [forening A] i perioden 2002 til 2008. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Rusland frygter, at myndighederne vil slå ham ihjel, fordi han har været politisk aktiv. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at han har været medlem af to politiske partier samt en forening siden 2002. Om foreningen, [forening A], har ansøgeren oplyst, at han var [stilling], og at han spillede i den til foreningen hørende [sportsklub]. En lokal og indflydelsesrig folketingspolitiker ved navn [A] var modstander af [forening A]. [A] truede derfor ansøgeren og medlemmerne af [forening A], der var støttet af [A's] politiske modstander [B]. [B] blev skudt og dræbt i [2010'erne]. Ansøgeren oplevede at blive opsøgt og truet flere gange af [A]og hans folk i årene efter. Om de to politiske partier har ansøgeren oplyst, at han i 2006 til 2009 var medlem og [stilling] i ungdomspartiet Molo Daya Gyardiya under støttepartiet Edinaya Rossya. I 2008 begyndte ansøgeren at udtale sig kritisk og frit mod partiet, og han meldte sig ud af partiet i 2009 efter han modtog trusler. I 2010 meldte han sig ind i oppositionspartiet Narodnoy Svabody/PARNAS, hvor han var medlem indtil 2015, hvor partiet blev opløst. Ansøgeren har ikke været en del af et parti i perioden 2015 til 2019, men har ytret sig kritisk og har fortsat været i kontakt med [en højtstående person] i PARNAS/Narodnoy Svabody, [C], som i dag er i eksil. I 2018 eller 2019 blev ansøgeren anklaget for at være ekstremist, idet han havde afleveret et brev til Indenrigsministeriet, hvori han skrev, at han ikke accepterede myndighederne og ville opgive sit russiske statsborgerskab. Han blev i den forbindelse afhørt af politiet. Ansøgeren har videre oplyst, at han har udtrykt sig kritisk mod den russiske regering på sine profiler på de sociale medier [socialt medie A] og [socialt medie B]. Ansøgeren har derudover demonstreret en enkelt gang i Danmark mod Putin. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Rusland risikerer at blive mobiliseret til militæret af myndighederne. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at han som 18-årig blev erklæret egnet til militæret, da han var til session i forbindelse med den obligatoriske værnepligt, hvorefter ansøgeren aldrig har været indkaldt til militæret, fordi han var under uddannelse og havde børn. Ansøgeren har videre oplyst, at han i forbindelse med sin [uddannelse] har fået en officersrang, ligesom han er våbenkyndig, idet han er jæger, og har arbejdet som [stilling]. Ansøgeren kan også

kampsport, hvor han har opnået eliterang. Flygtningenævnet kan som Udlændingestyrelsen ikke lægge til grund, at ansøgeren har et modsætningsforhold til de russiske myndigheder som følge af politiske aktiviteter i Rusland i årene op til ansøgerens udrejse. Således har ansøgeren på en række centrale punkter forklaret udbyggende og usammenhængende om sådanne politiske aktiviteter. Flygtningenævnet kan henvise til den lange række af eksempler, som Udlændingestyrelsen har nævnt i sin afgørelse. Også for Flygtningenævnet har ansøgerens forklaring om politiske aktiviteter i Rusland fremstået påfaldende og konstrueret. Ansøgeren har f.eks. forklaret divergerende og udbyggende i forhold til afhøringerne – og tilsigelserne hertil – hos en major ved politiet. Flygtningenævnet finder endvidere, at indholdet af den fremlagte lydfil, som ifølge ansøgeren er optaget under én af afhøringerne hos majoren, ikke i noget omfang støtter, at ansøgeren var til afhøring i anledning af politiske aktiviteter. At ansøgeren i Rusland havde et modsætningsforhold til myndighederne som følge af politiske aktiviteter, er heller ikke foreneligt med den overbærende reaktion, som ansøgeren under samtalen med udlændingemyndighederne [i efteråret] 2023 har forklaret, at myndighederne havde, da han i 2018 eller 2019 afleverede et brev til Indenrigsministeriet med henblik på at frasige sig sit russiske statsborgerskab. Forklaringen om oppositionspolitiske aktiviteter i Rusland er heller ikke forenelig med ansøgerens forklaring om, at han uden videre kunne få et visum fornyet og udrejse lovligt af Rusland. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens forklaring om, at han ved grænsen til [europæisk land] fik hjælp af en ven eller bekendt, der er ansat i FSB, fremstår konstrueret. Ansøgeren har efter sin ankomst til Danmark udtrykt sig kritisk om myndighederne i Rusland og krigen i Ukraine på bl.a. sin åbne [profil på et socialt medie A] og på sin profil på [socialt medie B]. Det må endvidere lægges til grund, at ansøgeren til bl.a. [en russisk institution] i Danmark har fremsendt et [brev], som indeholder særdeles kritiske udsagn om det russiske styre og krigen i Ukraine. Brevet er også sendt til [russiske institutioner] i andre europæiske lande og i øvrigt lagt på sociale medier. Ansøgeren har til dokumentation herfor - og for et modsætningsforhold med de russiske myndigheder – fremlagt en meget lang række dokumenter mv. (mere end 600 sider) kort tid før den mundtlige behandling af sagen i Flygtningenævnet. Det fremlagte materiale har været på russisk og blev til dels oversat af tolken under Flygtningenævnets møde [i vinteren 2024/2025]. Flygtningenævnet fandt det nødvendigt at udsætte sagen på, at der skete oversættelse til dansk af en række af dokumenterne, herunder af en angivelig efterlysning af ansøgeren, som de russiske myndigheder har udstedt. Umiddelbart forud for Flygtningenævnets behandlingen af sagen d.d. har ansøgeren fremlagt yderligere dokumenter på russisk, som til dels er blevet oversat til dansk af tolken under mødet. Flygtningenævnet bemærker, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, at de russiske myndigheder overvåger digitale aktiviteter, der er udtryk for politisk modstand, og i et ubestemt omfang forfølger personer, der udfører sådanne aktiviteter. Flygtningenævnet har anledning til at bemærke følgende om spørgsmålet om risikoen for mobilisering eller tvangsrekruttering til kri-

gen i Ukraine (jf. Flygtningenævnets afgørelse af vinteren 2024/2025): Det er efter baggrundsoplysningerne lagt til grund, at den delvise mobilisering til krigen i Ukraine i efteråret 2022 er afsluttet. Selv om dekretet, der muliggjorde denne mobilisering, stadig måtte være i kraft, finder Flygtningenævnet, at muligheden for en eventuel fortsat eller ny mobilisering ikke i sig selv kan føre til asyl. Det bemærkes i den forbindelse, at de aktuelle baggrundsoplysninger heller ikke peger på, at en sådan mobilisering skulle være forestående, jf. Landinfo, Respons Russland - Rekruttering til krigen i Ukraina (8. august 2024), side 8, og EUAA landerapport (COI) Rusland, Major developments regarding human rights and military service, vedrørende perioden fra den 1. oktober 2023 til den 8. november 2024, side 31 f. Det er almindeligt antaget i baggrundsoplysningerne, at Rusland først og fremmest bruger soldater ansat på kontrakt i krigen i Ukraine. Det er ligeledes antaget, at der almindeligvis rekrutteres frivillige, herunder reservister, værnepligtige, migranter, indsatte, personer under efterforskning, personer med gæld og nyligt naturaliserede russiske statsborgere, men at overtalelse og øvrige tvangselementer også anvendes i forbindelse med rekrutteringen. Der er rapporteringer om, at der tillige foregår en såkaldt "skjult mobilisering" og/eller egentlig tvangsrekruttering til krigen i Ukraine, men det nærmere omfang af sådanne afvigelser fra den sædvanlige procedure for rekruttering er uklart, jf. herom Landinfo, Temanotat Russland, Militærtjeneste og mobilisering til krigen i Ukraina (10. august 2023), side 32 f, og Migrationsverket, Landinformation Ryssland, Nytt system for delgivning av militäre kallelser m.m. (15. maj 2023), side 3. Flygtningenævnet finder, at de fremviste opslag på sociale medier samt [brevet] mv. ikke i sig selv kan føre til asyl. Der er herved navnlig lagt vægt på opslagenes karakter og deres relativt begrænsede eksponering. Ansøgeren har anført, at han er efterlyst af de russiske myndigheder i anledning af bl.a. aktiviteterne i Danmark, og at der er rejst flere straffesager mod ham i Rusland. Flygtningenævnet finder, at det er af væsentlig betydning for vurderingen af hans regimekritiske aktiviteter i Danmark, om ansøgeren fremstår som profileret i forhold til de russiske myndigheder. Det er i den forbindelse spørgsmålet, om ansøgeren faktisk er eftersøgt af de russiske myndigheder, og om han er sigtet/tiltalt for straffelovsovertrædelser i anledning af regime- og krigskritiske udsagn på sociale medier mv. Ved vurderingen heraf er det efter Flygtningenævnets opfattelse afgørende at få fastslået, om den fremlagte efterlysning af ansøgeren (bilag 6 af de oversatte bilag) er en efterlysning udstedt af de russiske myndigheder. Flygtningenævnet finder på baggrund af det meget omfattende nye materiale, der foreligger for Flygtningenævnet, og under hensyn til fornøden oplysning af sagen og behandling i to instanser, at sagen bør hjemvises til behandling i Udlændingestyrelsen. Der bør herunder – i muligt omfang – gennemføres undersøgelser med henblik på vurdering af, om den anførte efterlysning kan lægges til grund som reel, ligesom der bør gennemføres undersøgelser af baggrunden for russiske myndigheders angivelige blokering af ansøgerens sociale medier, herunder [socialt medie B]. Flygtningenævnet hjemviser herefter sagen til behandling i Udlændingestyrelsen."

Rusl/2025/28 Efter Flygtningenævnets hjemvisning af sagen har Udlændingestyrelsen på ny meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet har i april 2026 omgjort Udlændingestyrelsens fornyede afgørelse og meddelt ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Denne afgørelse er offentliggjort på Flygtningenævnets hjemmeside under løbenummeret Rusl 2026/14.

Nævnet **hjemviste** i **september 2025** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2001 og oprindeligt meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren blev i 2024 idømt fængsel i 4 år for overtrædelse af straffelovens § 191 og lov om euforiserende stoffer samt udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig. **Flygtningenævnet** udtalte:" Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt udlændingelovens § 31 er til hinder for, at klageren kan udsendes til sit hjemland. Det fremgår af sagens akter, at klagerens mor har oplyst til klagerens advokat, at klageren er født i [midten af 90'erne] i byen [A] i Somalia. Klagerens mor har endvidere oplyst, at hun i [midten af 90'erne] sammen med klageren rejste til en flygtningelejr i [by] i Kenya, og at de opholdt sig i Kenya, indtil de i 2000/2001 rejste til Danmark. Det fremgår endvidere af sagens akter, at klageren til sin advokat har oplyst, at klagerens mor altid har omtalt klagerens afdøde far som kenyansk statsborger. Udlændingestyrelsen har [i foråret] 2025 truffet afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for, at klageren kan udsendes til Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter overgreb, idet han er homoseksuel. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han allerede som teenager blev opmærksom på, at han følte sig mere tiltrukket af mænd end af kvinder. Klageren har i omkring [antal] år haft en relation til en yngre kvinde ved navn [A], således at det udad til så ud, som om han havde en naturlig relation til det modsatte køn. Der har imidlertid aldrig været tale om en egentlig kæresterelation, men alene et nært venskab. Samtidig har klageren opsøgt ligesindede og har haft flere møder med personer af samme køn, hvilket har foregået i hemmelighed. Klageren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han er vestliggjort. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han kom til Danmark som barn, og at han således er vokset op i en dansk kontekst, og at han altid har levet et dansk-europæisk liv. Klageren har som asylmotiv endelig henvist til, at han frygter en tilbagevenden til Somalia, idet han ikke har kendskab til Somalia, ikke er registreret i landet og ikke taler somali. Flygtningenævnet finder, at der i forbindelse med klagesagen er fremkommet nye faktiske oplysninger af væsentlig betydning for sagen, som ikke er indgået i Udlændingestyrelsens hidtidige behandling og afgørelse i sagen. De nye faktiske oplysninger rejser begrundet tvivl om, hvorvidt det kan lægges til grund, at klageren er somalisk statsborger. Det fremgår således af akterne fra klagerens oprindelige asylsag

som medfølgende mindreårig, at hans mor havde oplyst, at faderen havde kenyansk statsborgerskab, hvilket klagerens advokat har henledt opmærksomheden på i forbindelse med sagens behandling i Flygtningenævnet. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at hensynet til at træffe en materiel rigtig afgørelse og at sikre muligheden for en to-instansbehandling af det samlede prøvelsesgrundlag tilsiger, at sagen hjemvises til Udlændingestyrelsen med henblik på en fornyet vurdering i første instans. Flygtningenævnet hjemviser herefter sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen afdækker klagerens statsborgerretlige forhold." Soma/2025/14

Der kan i øvrigt henvises til de afgørelser, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 32. beretning (2023), side 453 ff.

Som eksempel på, at nævnet har hjemvist sager til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på, at mindreårige børn af ansøgere kunne få lejlighed til at afgive forklaring om deres selvstændige asylmotiv kan henvises til afgørelsen Afgh/2018/325, der er omtalt i formandskabets 27. beretning (2018), side 278 f.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 161, nævnte byretsdom af 4. oktober 2012 i en sag anlagt mod Flygtningenævnet i anledning af nævnets afgørelse i en konkret asylsag, se herved den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 3.9.3, side 156 ff. nævnte afgørelse Afg/2011/12.

Flygtningenævnet har i de senere år hjemvist flere sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende somaliske statsborgere som følge af, at klagernes mindreårige børn før nævnsmødet har indgivet ansøgning om asyl. Som eksempel herpå kan henvises til afgørelsen Soma/2020/70, der er omtalt i formandskabets 29. beretning (2020), side 528 f.

Om hjemvisning af sager, hvori det kan blive aktuelt at meddele en ansøger opholdstilladelse efter reglerne om konsekvensstatus, henvises til afsnit 5.8.

Nævnet har undtagelsesvis hjemvist sager til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen med henblik på yderligere sagsoplysning. Som eksempler herpå kan henvises til de afgørelser, der er omtalt i formandskabets 32. beretning (2023), side 455 ff. Endvidere kan henvises til den i afsnit 11.2.4.2 nævnte afgørelse vedrørende en tyrkisk statsborger, hvor nævnet hjemviste sagen blandt andet med henblik på, at Udlændingestyrelsen forholdt sig konkret til de af ansøgeren fremlagte dokumenter.

Se i øvrigt de i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 241 og 242 nævnte afgørelser Rus/2014/15 og Afg/2014/43.

11.7.4 Udsættelse

I visse tilfælde resulterer nævnsbehandlingen i en beslutning om udsættelse med henblik på indhentelse af yderligere generelle eller konkrete oplysninger til sagen.

Efter indhentelse af de ønskede oplysninger vil disse blive sendt i kontradiktion hos Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat.

Sagen vil herefter som udgangspunkt blive færdigbehandlet uden afholdelse af et nyt nævnsmøde enten ved drøftelse mellem nævnsmedlemmerne eller ved skriftlig votering, jf. forretningsordenens § 43. Det indkomne materiale samt advokatens og Udlændingestyrelsens eventuelle bemærkninger hertil udsendes til nævnets medlemmer, der skriftligt afgiver votum i sagen. Hvis der er uenighed blandt nævnsmedlemmerne, sendes sagen ud til en ny voteringsrunde med kopi af de enkelte nævnsmedlemmers vota. Der udfærdiges herefter en beslutning på baggrund af de afgivne vota.

11.8 Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager

11.8.1 Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer

Efter udlændingelovens § 53, stk. 17, 1. pkt., og Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 2, kan Flygtningenævnets formand ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver aktuelt i sager, som i forbindelse med nævnsbehandlingen udsættes på indhentelse af yderligere oplysninger, og hvori et eller flere af medlemmerne, der deltog i det oprindelige nævnsmøde, er udtrådt af nævnet på tidspunktet, hvor nævnet skal træffe afgørelse i sagen. For så vidt angår sagsbehandlingen i sager, der bliver udsat i forbindelse med nævnsbehandlingen, henvises til afsnit 11.7.4.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver endvidere aktuelt i sager, som er blevet begæret genoptaget, hvor formanden har resolveret, at sagen skal sendes i skriftlig votering blandt nævnets medlemmer, og hvor ét eller flere af medlemmerne, der deltog i nævnsbehandlingen af sagen, er udtrådt af nævnet. Om nævnets behandling af sager, der bliver begæret genoptaget, kan henvises til afsnit 11.11.1.

11.8.2 Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskikkes

11.8.2.1 Retsgrundlaget

Efter udlændingelovens § 53, stk. 17, 2. pkt., kan Flygtningenævnets formand i tilfælde, hvor et medlem af nævnet, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, har forfald, udpege eller ad hoc-beskikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Det fremgår ligeledes af Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 3, at formanden eller den, som formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution).

Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde. Der kan som eksempel herpå henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 94 f., nævnte afgørelse Uganda/2012/2.

Den nuværende § 53, stk. 17, i udlændingeloven blev indført (som § 53, stk. 12) ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om blandt andet præcisering af Flygtningenævnets virksomhed.

I forarbejderne til den dagældende udlændingelovs § 53, stk. 12, jf. lovforslag nr. L 78 af 23. februar 2005, side 33 anføres følgende:

> ”Efter den foreslåede bestemmelse i stk. 12 kan nævnets formand ad hoc-beskikke fratrådte medlemmer til at votere i en konkret sag. Endvidere kan formanden, når et medlem har forfald, i særlige tilfælde udpege eller ad hoc-beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.
>
> Undertiden munder Flygtningenævnets behandling af en sag ud i en beslutning om at udsætte sagen med henblik på indhentelse af yderligere konkrete eller generelle oplysninger til sagen. I sådanne tilfælde afgøres sagen på et senere tidspunkt af de medlemmer, der deltog i behandlingen af sagen i forbindelse med sagens udsættelse.
>
> Endvidere forekommer det ofte, at sager, der er afgjort af nævnet, begæres genoptaget, f.eks. under henvisning til nye oplysninger eller dokumenter. Spørgsmål om, hvorvidt en sag skal genoptages, afgøres i nogle sager ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen. Genoptages sagen, kan afgørelsen i den genoptagne sag enten træffes ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, eller ved at sagen behandles af et nyt nævn.
>
> Udsættes en sag i længere tid, eller fremkommer en genoptagelsesbegæring længere tid efter nævnets oprindelige afgørelse i sagen, kan det forekomme, at et eller flere af de medlemmer, der deltog

i den oprindelige behandling af sagen, er udtrådt af nævnet på det tidspunkt, hvor sagen skal færdigbehandles, eller hvor der skal tages stilling til en genoptagelsesbegæring. For at sikre en hurtig og smidig behandling af sådanne sager, foreslås det, at nævnets formand i disse situationer kan ad hoc-beskikke fratrådte nævnsmedlemmer.

Såfremt et fratrådt medlem af forskellige grunde imidlertid ikke ser sig i stand til at deltage i afgørelsen af sagen og ikke kan gives eller nægter at efterkomme et tjenstligt pålæg om at deltage i behandlingen af sagen, eller såfremt det pågældende fratrådte medlem er blevet inhabil eller alvorligt syg, vil det fratrådte medlem kunne erstattes af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation, således at nævnet har den samme sammensætning som fastsat i den foreslåede bestemmelse i § 53, stk. 6. Substitution vil som hidtil kun blive anvendt helt undtagelsesvis og kun i tilfælde, hvor det – f.eks. under henvisning til sagens karakter – ikke vil være forbundet med retssikkerhedsmæssige betænkeligheder at lade et medlem erstatte af et andet. Skønner formanden, at der består retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, vil sagen blive forelagt på ny for et nyt nævn.

Substitution vil ikke blive anvendt i sager, hvor sagens udfald afhænger af vurderingen af ansøgerens troværdighed, eller i sager, hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen. I sådanne tilfælde vil sagen af retssikkerhedsmæssige hensyn blive behandlet på et nyt nævn.

For så vidt angår udsatte sager vil substitution kun blive anvendt i sager, der er udsat på generelle asylretlige vurderinger eller indhentelse af generelle baggrundsoplysninger, som alle nævnsmedlemmer har samme baggrund og mulighed for at deltage i afgørelsen af.

For så vidt angår genoptagelsessager vil substitution kun blive anvendt i sager, hvor afgørelsen kan træffes ud fra en vurdering af genoptagelsesanmodningen sammenholdt med den oprindelige afgørelse i sagen, som alle medlemmer har mulighed for at foretage. Det vil f.eks. være tilfældet i sager, som er begæret genoptaget under henvisning til et nyt dokument, som ved en ægthedsvurdering har vist sig at være falsk.

Det bemærkes, at et nævnsmedlem – også i tilfælde hvor den pågældende har deltaget i den oprindelige behandling af sagen – i alle tilfælde vil have mulighed for at votere for, at en sag skal foretages på nyt nævn, hvis medlemmet ikke finder det forsvarligt, at der træffes afgørelse på det foreliggende grundlag. Er der flertal herfor blandt nævnets medlemmer, vil sagen blive foretaget på nyt nævn, ligesom formanden i alle tilfælde vil kunne beslutte, at sagen skal foretages på nyt nævn."

Ved brev af 25. oktober 2007 har Flygtningenævnets formand delegeret kompetencen til at afgøre, hvorvidt der i de konkrete sager kan ske substitution af tidligere nævnsmedlemmer, til de næstformænd, der har været formænd for de nævn, der har behandlet de konkrete sager, hvori spørgsmålet om substitution måtte blive aktuelt. I de sager, hvor det er formanden for det konkrete nævn, der har behandlet sagen, der har forfald, er det fortsat Flygtningenævnets formand, der afgør, om der kan ske substitution af den pågældende.

11.8.2.2 Anvendelse af substitution i genoptagelsessager

Spørgsmålet om substitution af fratrådte nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskikkes, bliver jævnligt aktuelt i genoptagelsessager.

Nedenfor beskrives nogle typiske situationer, som kan opstå i sager, hvor det bliver aktuelt at overveje substitution af et fratrådt nævnsmedlem, som ikke kan ad hoc-beskikkes.

A. Sager, hvori der ikke har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der fortsat ikke er troværdighedsproblemer. I disse sager kan der foretages substitution under forudsætning af, at ansøgerens fremmøde ikke kan antages at være af betydning for nævnets afgørelse.

B. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, men hvor der ikke er fremkommet nye oplysninger i relation til ansøgerens troværdighed i genoptagelsesanmodningen i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse. I denne type sager kan substitution foretages efter en konkret vurdering af de nye oplysningers sammenhæng med de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse.

C. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der i forbindelse med genoptagelsesanmodningen er kommet nye oplysninger, som har relation til ansøgerens oprindelige asylmotiv. I disse sager vurderes retssikkerhedsmæssige hensyn som udgangspunkt at tale imod substitution, idet vurderingen af genoptagelsesanmodningen normalt tillige vil forudsætte en vurdering af ansøgerens oprindelige forklaring.

D. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer i forbindelse med den oprindelige asylsagsbehandling i nævnet, men hvor der i genoptagelsesanmodningen henvises til helt nye forhold, som ikke har relation til det oprindelige asylmotiv, og som ikke forudsætter en vurdering af ansøgerens troværdighed, eksempelvis generelt forværrede forhold i ansøgerens hjemland. I disse tilfælde har et andet medlem som udgangspunkt samme muligheder for at foretage vurderingen af genoptagelsessagen i forhold til den oprindelige afgørelse i asylsagen som det fratrådte medlem, og der kan derfor som udgangspunkt foretages substitution.

E. Sager, hvor mere end et nævnsmedlem har forfald. I disse sager kan der under henvisning til ordlyden af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 17, 2. pkt., sammenholdt med forarbejderne til den tidligere bestemmelse herom, ikke ske substitution.

11.8.3 Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4

Efter Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, kan formanden i øvrigt bemyndige én eller om nødvendig flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret. Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, anvendes blandt andet i tilfælde, hvor der er behov for en hurtig resolution, f.eks. i genoptagelsessager, hvor ansøgeren står foran en snarlig udsendelse, og hvor den næstformand, som har været formand for det nævn, der har truffet afgørelse i sagen, er forhindret, eksempelvis på grund af sygdom eller ferie.

11.9 Tolkning

Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Flygtningenævnet har tidligere honoreret tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster. Siden marts 2023 har Flygtningenævnet honoreret tolke i overensstemmelse med retningslinjer fastsat af Flygtningenævnet, Hjemrejsestyrelsen og Udlændingestyrelsen i fællesskab. Retningslinjerne for honorering af tolke er beskrevet på Flygtningenævnets hjemmeside, https://fln.dk/da/Information_til/Tolke/Honorering.

Flygtningenævnet benytter tolke fra en tolkeliste udarbejdet af Rigspolitiet.

Under nævnsmødet foregår tolkningen som udgangspunkt til og fra ansøgerens modersmål, medmindre ansøgeren har ønsket, at tolkningen foregår på et andet sprog, eller det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Ved vurderingen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på ansøgerens øvrige sprogkundskaber, ansøgerens tilkendegivelser vedrørende sprogvalg, ansøgerens eventuelle tilkendegivelser i forbindelse med tolkningen tidligere i sagens forløb samt eventuelle tilkendegivelser fra ansøgerens advokat. Flygtningenævnet tager som udgangspunkt hensyn til ansøgerens tilkendegivelser vedrørende valg af tolk, såfremt disse er begrundet i sprogkundskaber, men derimod ikke hvis de for eksempel vedrører tolkens etniske eller religiøse tilhørsforhold. Såfremt ansøger har været udsat for eksempelvis seksu-

elle overgreb, vil nævnet endvidere så vidt muligt imødekomme et ønske om en mandlig eller kvindelig tolk.

Se som eksempel på sager, hvor det ikke var muligt at fremskaffe en tolk, der talte ansøgerens dialekt, den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247 f. nævnte afgørelse Som/2014/34.

Se som eksempel på sager, hvor ansøger ikke ønskede at afgive forklaring i nævnet under henvisning til tolkens nationalitet, den i formandskabets 21. beretning (2012), side 321 f. nævnte afgørelse Afgh/2012/76.

Flygtningenævnet honorerer endvidere tolkning, der er udført hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med ansøgeren. Tolkning hos advokat er i beretningsåret blevet honoreret i lighed med tolkning, der finder sted på et nævnsmøde, efter principperne i Justitsministeriets cirkulæreskrivelse. Som nævnt ovenfor er retningslinjerne for honorering af tolke ændret i 2023. Den nugældende ordning er beskrevet på Flygtningenævnets hjemmeside, https://fln.dk/da/Information_til/Tolke/Honorering.

Flygtningenævnet honorerer alene tolkning hos advokat uden for normal arbejdstid til forhøjet takst, såfremt Flygtningenævnets sekretariat forudgående har givet tilsagn herom. Hvis et sådant forudgående tilsagn ikke foreligger, kan Flygtningenævnet alene honorere tolken efter normal takst.

Flygtningenævnet honorerer alene transporttid og kilometergodtgørelse til tolke fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets sekretariat. Flygtningenævnets sekretariat vil normalt kun give tilladelse hertil, hvis det eksempelvis ikke er muligt at skaffe en tolk fra lokalområdet, der behersker det pågældende sprog. Højesteret havde lejlighed til at tage stilling til dette spørgsmål i en sag anlagt af to tolke mod Flygtningenævnet, jf. Højesterets dom af 15. august 2007 (UfR 2007.2785H), hvor Højesteret stadfæstede Østre Landsrets dom af 16. juni 2006. For en nærmere gennemgang af dommen, hvorved Flygtningenævnet fik medhold, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 16. beretning (2007), afsnit 3.9.1.

Ved anmodning om honorering af skriftlige oversættelser foretaget på foranledning af advokaten uden forhåndsgodkendelse fra Flygtningenævnets sekretariat foretager nævnet en vurdering af, hvorvidt den foretagne oversættelse i det konkrete tilfælde må anses for relevant for sagens behandling. Kun i det omfang dette måtte være tilfældet, vil nævnet efterkomme anmodningen om honorering.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har forholdt sig til et anbringende fra ansøgeren om, at der under sagens behandling i Udlændingestyrelsen havde været tolkeproblemer af en sådan karakter, at det havde haft betydning for styrelsens afgørelse, kan henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), afsnit 11.2.1, omtalte afgørelser Burm/2020/3 og Irak/2020/27.

11.10 Hastesager

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se nærmere kapitel 9, og sager, hvor Udlændingestyrelsen, DRC Dansk Flygtningehjælp eller Dansk Røde Kors har anmodet om hastebehandling, eksempelvis på grund af ansøgerens helbredsmæssige tilstand.

Flygtningenævnet hastebehandler ligeledes sager vedrørende asylansøgere, som er indberettet som sigtede eller dømt for kriminalitet, medmindre det oplyses, at de pågældende afsoner længerevarende fængselsstraffe og ikke kan forventes løsladt foreløbig, samt personer, der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, som forstyrrer asylcentrets ro og orden. Endvidere hastebehandles sager vedrørende frihedsberøvede asylansøgere, eksempelvis personer, der er frihedsberøvet i henhold til hjemrejselovens § 14 med henblik på at sikre ansøgerens tilstedeværelse, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, eller sager, der i henhold til udlændingelovens § 49 a er indbragt for Flygtningenævnet.

Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt.

Vedrørende behandling af sager vedrørende asylansøgere, som er sigtet eller tiltalt for kriminalitet, men endnu ikke dømt, henvises til kapitel 7, afsnit 7.6.

11.11 Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser

11.11.1 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en sag, kan ansøgeren anmode nævnet om at genoptage behandlingen af sagen.

Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 12, at nævnet ikke kan behandle en genoptagelsesanmodning, hvis nævnet ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Den pågældende skal over for myndighederne give sig til kende på en sådan måde, at myndighederne er bekendt med den pågældendes opholdssted, og den pågældende står til rådighed for myndighedernes behandling af sagen. I praksis anses dette for opfyldt, når den pågældende er opdateret med en adresse i Udlændingestyrelsens indkvarterings-

system. Det er således ikke tilstrækkeligt, at udlændingens advokat eller en anden partsrepræsentant oplyser til Flygtningenævnet, at vedkommende er bekendt med udlændingens opholdssted.

Hvis Flygtningenævnet stadfæster en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, nægter at forlænge, inddrage eller lader en sådan opholdstilladelse bortfalde, skal afgørelsen indeholde en frist for udrejse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Udrejsefristens længde fastsættes i overensstemmelse med udlændingelovens § 33, stk. 2, se nærmere afsnit 11.5.2. En anmodning om genoptagelse har som udgangspunkt ikke opsættende virkning og udsætter således heller ikke den fastsatte udrejsefrist. Der kan dog tillægges opsættende virkning, hvis særlige grunde taler derfor jf. udlændingelovens § 33 b, stk. 2, 1. pkt. jf. § 53 a, stk. 2, 4. pkt.

Udlændingelovens §§ 33 a (processuelt ophold) og 33 b (opsættende virkning) blev indført ved lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven og forskellige andre love, som trådte i kraft den 15. juni 2020, og bestemmelserne erstattede udlændingelovens § 33, stk. 7.

Af udlændingelovens § 33 a, stk. 2, fremgår det videre, at en udlænding kan meddeles processuelt ophold under behandling af en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter udlændingelovens § 7, når anmodningen er indgivet inden udrejsefristens udløb. Det fremgår videre af udlændingelovens § 33 a, stk. 3, nr. 1, at når ganske særlige grunde taler derfor, kan en udlænding meddeles processuelt ophold under behandlingen af en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter udlændingelovens § 7, når anmodningen er indgivet efter udrejsefristens udløb.

En udsættelse af udrejsefristen efter modtagelse af en genoptagelsesanmodning vil således i langt de fleste tilfælde kræve, at ganske særlige grunde taler derfor. Dette kan være tilfældet, hvis en ansøger f.eks. fremsender et dokument, som nævnet efter en konkret vurdering finder anledning til at lade ægthedsvurdere.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 12 og 14, og forretningsordenens § 45, at formanden for det konkrete nævn har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse, eller hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart er opfyldt.

Som eksempel på sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart var opfyldt, og hvor sagerne derfor blev genoptaget og afgjort på formandskompetencen, kan henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 277 f., nævnte sager vedrørende iranske statsborgere, som ved nævnets oprindelige afgørelser var blevet

henvist til at tage ophold i Nordirak som første asylland. Der kan endvidere henvises til afgørelsen Iran/2018/156, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 304 f. I beretningsåret har en del kvindelige afghanske statsborgere anmodet om genoptagelse af deres tidligere afgjorte asylsager med henvisning til nævnets generelle praksis i sager vedrørende afghanske kvinder, og de fleste af disse sager bliver behandlet således, at sagen bliver genoptaget, hvorefter der bliver meddelt asyl på formandskompetencen.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Endelig kan formanden træffe bestemmelse om, at det nævn, der tidligere har afgjort sagen, tager stilling til genoptagelsesspørgsmålet enten ved et møde eller ved skriftlig votering, at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, med deltagelse af sagens parter, eller at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn, jf. forretningsordenens § 53, stk. 2.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde kan ske i sager, hvor en ansøger er fremkommet med nye, væsentlige oplysninger af betydning for sagens afgørelse, og det vurderes, at ansøgeren ved personligt fremmøde bør få lejlighed til at fremkomme med nye oplysninger, herunder eventuelt ved personligt fremmøde afgive ny forklaring enten for et nyt nævn eller for det nævn, der tidligere har truffet afgørelse i sagen.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde kan endvidere komme på tale i sager, hvor ansøgeren er udeblevet fra det oprindelige nævnsmøde, men efterfølgende godtgør at have haft lovligt forfald, jf. forretningsordenens § 36, stk. 1. Der kan også være tale om, at et medlem af det tidligere nævn har forfald, og det i den konkrete sag anses for retssikkerhedsmæssigt betænkeligt at lade det pågældende medlem substituere af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere om substitution og ad hoc-beskikkelse i afsnit 11.8.

For så vidt angår sager, der oprindeligt er afgjort af et femmandsnævn, og som ikke kan afgøres på formandskompetencen, er anført følgende i forarbejderne til lov nr. 1561 af 13. december 2016 om ændring af Flygtningenævnets sammensætning, jf. lovforslag nr. 11, fremsat den 5. oktober 2016, side 12:

> ”Endvidere vil dette gælde for afsluttede sager, der efter den 1. januar 2017 søges genoptaget eller genoptages til fornyet behandling. Træffer formanden for det enkelte nævn bestemmelse om, at spørgsmålet om genoptagelse skal forelægges det nævn, der har afgjort sagen, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering, jf. Flygtningenævnets forretningsordens (bekendt-

gørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flygtningenævnet) § 48, stk. 2, nr. 1, eller at sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af det nævn, der har afgjort sagen, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 48, stk. 2, nr. 2, skal det oprindelige nævn uden medlemmerne indstillet af Dansk Flygtningehjælp og udenrigsministeren træffe afgørelse i sagen."

Såfremt spørgsmålet om genoptagelse skal afgøres af hele det oprindelige nævn, og et af nævnets medlemmer har forfald, er der efter udlændingelovens § 53, stk. 17, hjemmel til, at et medlem, der har forfald, i visse tilfælde kan erstattes med et medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere herom i afsnit 11.8 om substitution og ad hoc-beskikkelse.

Såfremt der findes grundlag for at genoptage en sag, udsættes udrejsefristen under genoptagelsessagens behandling. Flygtningenævnet vil samtidig beskikke en advokat for ansøgeren.

Efter almindelige forvaltningsretlige principper påhviler det nævnet af egen drift at genoptage behandlingen af sager, hvor afviste asylansøgere er i udsendelsesposition, såfremt der fremkommer nye væsentlige oplysninger – eksempelvis om ændrede magtforhold i ansøgernes hjemlande - der forrykker nævnets beslutningsgrundlag i de pågældende sager. I forbindelse med nævnets overvejelser herom kan det være nødvendigt at indhente yderligere oplysninger med henblik på stillingtagen til genoptagelsesspørgsmålet.

Nævnet har således i sin praksis antaget, at nævnet i disse tilfælde har kompetence til at træffe beslutning om, at tvangsmæssige udsendelser skal sættes i bero, indtil de yderligere oplysninger foreligger, jf. herved princippet i udlændingelovens § 31, som indeholder et forbud mod udsendelse til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse, eller hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Som omtalt ovenfor i afsnit 4.4. om betydningen af generelt vanskelige forhold har Flygtningenævnet i de senere år gjort brug af denne kompetence i flere tilfælde. Nævnet har videre kompetence til at meddele processuelt ophold under genoptagelsessagen, jf. udlændingelovens § 33 a, stk. 2 og stk. 3, nr. 1.

I sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser eller efter udlændingelovens § 7 og § 8 skal nævnet – udover at vurdere de aktuelle forhold i udlændingens hjemland – vurdere, om det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser – herunder EMRK artikel 8 at inddrage eller nægte at forlænge opholdstilladelsen. I de sager, som ikke er omfattet af den ved lov nr. 1711 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven. repatrieringsloven og forskellige andre love indførte § 19 a, skal nævnet vurdere, om en inddragelse eller nægtelse af en for-

længelse af opholdstilladelse og efterfølgende udsendelse af udlændingen vil være særligt belastende for udlændingen, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Behandlingen af sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse er nærmere beskrevet i kapitel 6.

I nogle af disse sager, hvor Flygtningenævnet har truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, har udlændingen efterfølgende anmodet om genoptagelse med henvisning til, at den pågældendes helbredstilstand er blevet forværret, eller at der er indtrådt andre væsentlige ændringer i udlændingens personlige forhold efter Flygtningenævnets afgørelse.

Afgørende for vurderingen af, om der i sådanne tilfælde skal ske genoptagelse, er, om de nye oplysninger forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men ikke var nævnet bekendt, eller om der er tale om efterfølgende indtrådte omstændigheder. Oplysninger om faktiske forhold, som forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men som ikke var nævnet bekendt på afgørelsestidspunktet, vil i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætninger føre til en genoptagelse af sagen, såfremt oplysningerne er af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis de rent faktisk havde foreligget i forbindelse med nævnets oprindelige afgørelse af sagen. Oplysninger om omstændigheder, som først er indtrådt efter nævnets afgørelse, f.eks. etablering af familie eller forværring af udlændingens helbredstilstand, vil derimod ikke føre til en genoptagelse, uanset at oplysningerne ville have ført til et andet resultat i forbindelse med vurderingen efter blandt andet udlændingelovens § 26, stk. 1 eller EMRK artikel 8, såfremt de havde foreligget på tidspunktet for nævnets afgørelse. I disse sager må udlændingen i stedet henvises til at søge opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven.

Flygtningenævnet modtager undertiden anmodning om genoptagelse af en sag, hvor ansøgeren ikke længere er i landet.

Flygtningenævnet anser som udgangspunkt en asylsag for afsluttet, når ansøgeren udrejser eller udsendes af Danmark. Hvis ansøgeren indrejser i Danmark på ny og ansøger om asyl, vil nævnet behandle sagen som en ny ansøgning om asyl eller som en anmodning om genoptagelse af den oprindelige asylsag, alt efter om det lægges til grund, at ansøgeren har været i sit hjemland eller ej.

Hvis omstændighederne helt undtagelsesvis giver anledning til det, vil Flygtningenævnet – uanset om ansøgeren fortsat opholder sig i sit hjemland – kunne genoptage behandlingen af en sag vedrørende en udrejst eller udsendt asylansøger. Nævnet vil ved vurderingen heraf blandt andet lægge vægt på, om de nye oplysninger med en vis sik-

kerhed viser eller i hvert fald antageliggør, at ansøgeren har været udsat for asylbegrundende overgreb, og at overgrebene har sammenhæng med det oprindelige asylmotiv.

I kapitel 14 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende genoptagelsessager.

11.11.2 Domstolsprøvelse

11.11.2.1 Lovgrundlaget

Som anført ovenfor i afsnit 1.3 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

Det betyder, at domstolene er afskåret fra at afprøve nævnets materielle afgørelser, herunder bevisvurderingen.

Ved dom af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157H) tog Højesteret første gang stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingeloven. Dommen og forarbejderne til endelighedsbestemmelsen er nærmere omtalt i formandskabets 6. beretning (1997), side 16.

Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange efterfølgende været indbragt for domstolene. Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 29. april 1999 (UfR.1999.243H), 26. januar 2001 (UfR 2001.861H), 28. november 2001 (UfR.2002.406H), 29. august 2003 (UfR 2003. 2405H), og 2. december 2003 (UfR 2004.727H).

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev Flygtningenævnets sammensætning ændret. Lovændringen indeholdt ingen ændring i endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, men af bemærkningerne til lovforslaget, jf. herved lovforslag nr. 152 af 28. februar 2002, pkt. 5.1., fremgår blandt andet følgende vedrørende bestemmelsens anvendelsesområde:

> "Flygtningenævnet er kendetegnet ved at være et uafhængigt og domstolslignende organ. Nævnet er således uafhængigt af den politiske proces og kan ikke modtage direktiver fra regering eller folketing. Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette er senest blevet fastslået ved Højesterets dom af 26. januar 2001 (UfR 2001.86H), hvor Højesteret udtalte, at "domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. Foreligger der ikke omstændigheder som nævnt, er der ikke grundlag for at fravige endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 7 (nu § 56, stk. 8).

…

Formanden og næstformændene skal som hidtil være dommere, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7. Herved sikres de almindelige retsgarantier, ligesom Flygtningenævnets uafhængighed understreges.

…

Flygtningenævnet opretholder herved sin status som sagkyndigt nævn af domstolslignende karakter, hvis afgørelser er endelige, jf. ovenfor."

Hverken lov nr. 572 af 18. juni 2012 eller lov nr. 1561 af 13. december 2016, hvorved Flygtningenævnets sammensætning blev ændret, indeholder ændringer i endelighedsbestemmelsen.

11.11.2.2 Retspraksis

Domstolene har i flere sager taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8.

For en gennemgang af de nyere domme, hvori Højesteret har taget stilling til rækkevidden af bestemmelsen, henvises til formandskabets 16. beretning (2007), side 81. Der kan endvidere henvises til Højesterets domme af 12. juni 2008 i sagerne UfR 2008.2177, 2178, 2179 og 2180. Endvidere kan henvises til de i formandskabets 21. beretning (2012) nævnte to domme fra Københavns Byret. I den ene sag blev Flygtningenævnet frifundet, mens den anden sag blev afvist i overensstemmelse med Flygtningenævnets påstand herom.

Endelig kan det – som også anført i afsnit 1.3 – nævnes, at en afgørelse truffet af Flygtningenævnet blev indbragt for domstolene i 2019. Sagen vedrørte en påstand om hjemvisning, som Flygtningenævnet ikke havde fundet grundlag for at imødekomme. Københavns byret frifandt Flygtningenævnet, da retten fandt, at Flygtningenævnet ikke havde tilsidesat toinstansprincippet ved at undlade at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen.

11.11.3 Folketingets Ombudsmand

Efter udlændingelovens § 58 a omfatter Folketingets Ombudsmands virksomhed ikke Flygtningenævnet. Folketingets Ombudsmand kan dog ifølge § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand af egen drift optage en sag til undersøgelse. Denne bestemmelse medfører således, at ombudsmanden på eget initiativ kan iværksætte undersøgelser af konkrete sager.

I 2015 har Folketingets Ombudsmand i de sager, der har været søgt indbragt for Ombudsmanden, afvist at behandle sagen under henvisning til, at hans virksomhed ikke omfatter Flygtningenævnets virksomhed. Folketingets Ombudsmand har ikke i 2025 af egen drift iværksat undersøgelser af sager eller forhold, der har med Flygtningenævnet at gøre.

Kapitel 12

Sager indbragt for internationale organer

12.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

12.1.1 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Europarådet vedtog i 1950 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der trådte i kraft i 1953. Konventionen er senere blevet suppleret med i alt 16 ændrings- og tillægsprotokoller. Danmark har ikke ratificeret protokol nr. 12 (generelt forbud mod diskrimination) og protokol nr. 16 (rådgivende udtalelser om principielle spørgsmål).

Det følger af konventionens artikel 19, at der for at sikre opfyldelsen af konventionens forpligtelser skal oprettes en Menneskerettighedsdomstol. I 1959 begyndte Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol sit arbejde. Domstolen består af 46 dommere, én fra hver signaturstat. Domstolens opbygning følger af konventionens artikel 26. Heraf fremgår, at Domstolen sidder i enkeltdommerformation, komitéer på tre dommere, kamre på syv dommere og et storkammer på 17 dommere.

Medlemsstater samt enkeltpersoner, grupper og ikke statslige organisationer kan anlægge sager ved Domstolen for brud på en i konventionen indeholdt rettighed eller forpligtelse, jf. artikel 33 og 34. Der gælder visse kriterier for, at en sag antages til realitetsbehandling, jf. artikel 35. Således skal alle nationale retsmidler være udtømt, sagen skal anlægges senest fire måneder efter, at den endelige nationale afgørelse er truffet, den part, der anlægger sagen, må ikke være anonym, og Domstolen eller andre internationale organer må ikke tidligere have taget stilling til det samme materielle indhold. Hertil kommer, at Domstolen skal afvise en sag anlagt af en enkeltperson eller gruppe efter artikel 34, hvis Domstolen finder, at klagen er uforenelig med konventionens bestemmelser, er åbenbart ugrundet, eller er misbrug af den individuelle klageadgang. Domstolen skal endvidere afvise en klage, hvis den finder, at klageren ikke har haft væsentlig ulempe, medmindre respekten for menneskerettigheder gør det påkrævet at behandle klagen.

Domstolen modtager et meget stort antal klager. Domstolen modtog således i 2025 omkring 31.800 klager. Tallet dækker over "allocated applications", som er de klager, som bliver fordelt til en juridisk enhed, bestående af enten en enkelt dommer, komitéer eller kamre. Hovedparten af de registrerede klager er indbragt af enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner.

Det følger af Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra b, at Domstolen som udgangspunkt kun orienterer signaturstaten om en indgivet klage, hvis den beslutter at anmode staten om skriftlige bemærkninger (”observations”) til klagen, herunder om klagen kan antages til realitetsbehandling (“admissibility”) og om klagens indhold (“merits”). Almindeligvis kan undersøgelse af klagens antagelse til realitetsbehandling finde sted samtidig med stillingtagen til dens indhold, jf. konventionens artikel 29, stk. 1, og Domstolens procesreglement regel 54 A. Signaturstaten kan imidlertid blive informeret om klagen på et tidligere stadium, hvis Domstolen mangler faktuelle oplysninger, dokumenter eller andet relevant materiale, som klageren ikke kan skaffe, jf. procesreglementet regel 54, stk. 2, litra a, eller hvis Domstolen træffer beslutning om at anvende foreløbige foranstaltninger, jf. procesreglementet regel 39, se nærmere nedenfor. Hvis en klage imidlertid slettes eller afvises af en komité, jf. konventionens artikel 28, bliver signaturstaten normalt ikke informeret om klagen.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er navnlig konventionens artikel 3 og 8 relevante. I henhold til konventionens artikel 3 må ingen underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Konventionens artikel 8 beskytter retten til respekt for privatliv og familieliv.

Der kan i forhold til spørgsmålet om udtømmelse af nationale retsmidler i forbindelse med indbringelse af klager over Flygtningenævnets afgørelser i sager om inddragelse af opholdstilladelse for EMD henvises til justitsministerens besvarelse af spørgsmål nr. 41 fra Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik vedrørende forslag til lov om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.) (L 72) af 2. december 2014. Det fremgår heraf blandt andet:

> ”Danmark er forpligtet til at overholde Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) og de tillægsprotokoller til konventionen, som Danmark har tiltrådt. Hvis en udlænding er af den opfattelse, at en afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, vil vedkommende derfor kunne klage til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvis betingelserne for at klage i øvrigt er opfyldt. Det er i den forbindelse bl.a. en betingelse, at alle nationale retsmidler er udtømt.
>
> Da Flygtningenævnets afgørelser som nævnt er endelige, vil de nationale retsmidler i praksis være udtømt, når Flygtningenævnet har truffet afgørelse. En afgørelse fra Flygtningenævnet om inddragelse af en opholdstilladelse vil derfor kunne indbringes direkte for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvis de øvrige klagebetingelser er opfyldt.”

Flygtningenævnet havde i beretningsperioden ingen verserende sager for Domstolen.

12.1.2 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39

Det følger af regel 39 i Domstolens procesreglement, at det kammer, der behandler en klage, kan komme med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger ("interim measures"), som Domstolen vurderer, at der bør træffes af hensyn til parterne eller en hensigtsmæssig behandling af klagesagen.

Den 28. marts 2024 offentliggjorde Domstolen en ny version af procesreglementet, som inkluderede ændringer af regel 39. Regel 39 har nu følgende ordlyd:

> "1. The Court may, in exceptional circumstances, whether at the request of a party or of any other person concerned, or of its own motion, indicate to the parties any interim measure which it considers should be adopted. Such measures, applicable in cases of imminent risk of irreparable harm to a Convention right, which, on account of its nature, would not be susceptible to reparation, restoration or adequate compensation, may be adopted where necessary in the interests of the parties or the proper conduct of the proceedings.
>
> 2. The Court's power to decide on requests for interim measures shall be exercised by duty judges appointed pursuant to paragraph 5 of this Rule or, where appropriate, the President of the Section, the Chamber, the President of the Grand Chamber, the Grand Chamber or the President of the Court.
>
> 3. Where it is considered appropriate, immediate notice of the measure adopted in a particular case may be given to the Committee of Ministers.
>
> 4. A duty judge appointed pursuant to paragraph 5 of this Rule or, where appropriate, the President of the Section, the Chamber, the President of the Grand Chamber, the Grand Chamber or the President of the Court may request information from the parties on any matter connected with the implementation of any interim measure indicated.
>
> 5. The President of the Court shall appoint Vice-Presidents of Sections as duty judges to decide on requests for interim measures."

Det fremgår af den reviderede version af Domstolens Practice Direction vedrørende regel 39, offentliggjort den 28. marts 2024, at ændringen af regel 39 skete "with a view to further clarifying the circumstances in which interim measures may be indicated and the threshold to be reached in relation to their request and application. The amendment also sought to align the text of the Rule with the Court's well-established case-law and practice in relation to interim measures".

I praksis opstår spørgsmålet om foreløbige foranstaltninger navnlig i sager om udvisning, udsendelse eller udlevering af udlændinge, og anmodninger om anvendelsen af regel 39 vedrører som oftest retten til liv, jf. konventionens artikel 2, retten til ikke at

blive udsat for tortur eller umenneskelig behandling, jf. konventionens artikel 3, og undtagelsesvis retten til respekt for privat- og familieliv, jf. konventionens artikel 8.

Domstolen har udtalt, at i sager, hvor det med rimelighed er blevet gjort gældende, at der er en risiko for uoprettelig skade, hvad angår klagerens adgang til at nyde beskyttelse efter en af konventionens kernebestemmelser, er formålet med foreløbige foranstaltninger at opretholde status quo, indtil Domstolen har taget stilling til foranstaltningens berettigelse. Foreløbige foranstaltninger skal således sikre den fortsatte tilstedeværelse af den genstand, der er emnet for anmodningen. Derved letter foreløbige foranstaltninger den effektive udøvelse af retten til at indgive individuel klage efter konventionens artikel 34 ved at sikre sagens genstand, når denne vurderes at være i risiko for at lide uoprettelig skade som følge af den ansvarlige stats handlinger eller undladelser. Domstolen har videre udtalt, at foreløbige foranstaltninger tjener afgørende til at undgå uafvendelige situationer, som ville forhindre Domstolen i at undersøge sagen korrekt og – hvor den fandt det rigtigt – at sikre klageren den praktiske og effektive udnyttelse af de påberåbte konventionsrettigheder. Tilkendegivelser om midlertidige foranstaltninger tjener således ikke kun til, at der kan gennemføres en effektiv undersøgelse af klagen, men også til at sikre, at konventionens beskyttelse af klageren er effektiv, se Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet (application no. 46827/99 and 46951/99), præmis 108 og 125, og Aoulmi mod Frankrig (application no. 50278/99), præmis 103 og 107-108.

Domstolens anvendelse af regel 39 har således karakter af et foreløbigt processuelt retsmiddel. Der er med anvendelse af bestemmelsen ikke taget stilling til, om der i den konkrete sag foreligger en krænkelse af konventionen. Fra Domstolens praksis vedrørende konventionens artikel 3 er der flere eksempler på anvendelse af regel 39 i sager vedrørende udenlandske statsborgere, hvor Domstolen efterfølgende har udtalt, at en udsendelse ikke ville udgøre en krænkelse af konventionen, se blandt andet de i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 220 ff. omtalte afgørelser i fem sager anlagt af srilankanske statsborgere mod Danmark, samt F.H. mod Sverige, dom af 20. januar 2009, der er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221. I sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland (application no. 30696/09), dom af 21. januar 2011, udtalte Domstolen i præmis 355:

"The Court next rejects the Government's argument that the Court itself had not considered it necessary to indicate an interim measure under Rule 39 of the Rules of Court to suspend the applicant's transfer. It reiterates that in cases such as this, where the applicant's expulsion is imminent at the time when the matter is brought to the Court's attention, it must take an urgent decision. The measure indicated will be a protective measure which on no account prejudges the examination of the application under Ar-

ticle 34 of the Convention. At this stage, when an interim measure is indicated, it is not for the Court to analyse the case in depth – and indeed it will often not have all the information it needs to do so […]."

Domstolen har i visse tilfælde anvendt regel 39 på et større antal sager vedrørende klagere af samme nationalitet og/eller etnicitet, som indbringes for Domstolen. Der kan herved blandt andet henvises til sagen N.A. mod UK (application no. 25904/07), se præmis 21 og 22. Domstolen har i 2022 og 2023 meddelt interim measures i et større antal sager vedrørende asylansøgere i Belgien med henblik på at sikre de pågældende indkvartering i modtagefaciliteter eller andre passende steder.

Det fremgår af dommen F.H. mod Sverige (application no. 32621/06), dom af 20. januar 2009, at Domstolen anvendte regel 39 i en situation, hvor der var afsagt dom om, at der ikke som påstået af klageren var sket et brud på konventionens artikel 2 og 3, men hvor dommen endnu ikke var endelig, jf. konventionens artikel 44, stk. 2. Domstolen anvendte i dette tilfælde regel 39 efter dommens afsigelse for at sikre en eventuelt fortsat effektiv behandling af sagen, således at klageren ikke blev udsendt, inden dommen blev endelig. Sagen er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

I sager, hvor der er klaget over Flygtningenævnets afgørelser, er anmodninger fra Domstolen om anvendelse af regel 39 hidtil blevet efterkommet.

12.2 FN's menneskerettighedsorganer

Danmark har tiltrådt en række FN-konventioner om menneskerettigheder. I forhold til seks af disse konventioner har Danmark også accepteret en individuel klageadgang, hvorefter enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner kan klage direkte til FN, hvis de mener, at den danske stat har krænket deres rettigheder efter en af de omhandlede konventioner.

Danmark har således accepteret individuel klageadgang i forhold til FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder med tilhørende protokoller, FN's konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination, FN's konvention om tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder, FN's konvention om barnets rettigheder og FN's konvention om rettigheder for personer med handicap. For hver af de nævnte konventioner er der nedsat en særlig klagekomité. Afhængigt af, hvilken konvention klagen vedrører, behandles klager over Danmark af FN's Menneskerettighedskomité, FN's Racediskriminationskomité, FN's Torturkomité, FN's Kvindekomité, FN's Børnekomité eller FN's Handicapkomité.

Der gælder efter tillægsprotokoller til konventionerne visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling. Således skal sagens fakta falde inden for komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ.

Klagekomitéernes udtalelser er ikke folkeretligt bindende, og komitéerne kan ikke tilsidesætte eller ændre afgørelser, som er truffet af danske myndigheder. En klager er derfor forpligtet til at følge en afgørelse truffet af de danske myndigheder, indtil de danske myndigheder måtte ændre afgørelsen.

Når en klage over Danmark indbringes for en af klagekomitéerne, kan den pågældende komité imidlertid anmode Danmark om, at de danske myndigheder undlader at fuldbyrde en afgørelse i en national sag, indtil komitéen har færdigbehandlet klagesagen – en såkaldt anmodning om foreløbige foranstaltninger ("interim measures").

Hvis en klage over Danmark f.eks. indbringes for FN's Menneskerettighedskomité af en afvist asylansøger, vil komitéen kunne anmode de danske myndigheder om at undlade at fuldbyrde en beslutning om udsendelse af den pågældende klager, mens klagesagen behandles ved komitéen. Det følger af regel nr. 94 i komitéens procedureregler, at komitéen kan gøre dette, hvis komitéen vurderer, at udsendelse af klageren vil kunne tilføje denne uoprettelig skade ("irreparable consequenses"). Tilsvarende følger af procesreglerne for hver af de øvrige nævnte klagekomitéer.

I praksis har Flygtningenævnet hidtil efterkommet anmodninger fra FN's komitéer om foreløbige foranstaltninger ved at udsætte udrejsefristen, dog har Flygtningenævnet i en enkelt sag for Torturkomitéen efterfølgende efter en konkret vurdering besluttet at ophæve udsættelsen af udrejsefristen, hvilket Torturkomitéen har kritiseret i sin udtalelse i sagen i 2020, se nærmere Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 551 ff., om sagen F.K. mod Danmark.

I 2025 har ingen af FN-komitéerne udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelser.

Hvis en komité har udtalt kritik af en af Flygtningenævnets afgørelser, har det hidtil været Flygtningenævnets praksis at genoptage sagen og gennemgå den på ny, som udgangspunkt ved behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. I det nye nævns behandling af sagen indgår komitéens udtalelse naturligvis som et væsentligt element – udover sagens akter og baggrundsmateriale, herunder nytilkommet baggrundsmateriale, vedrørende det pågældende land. Det er muligt, at Flygtningenævnet efter denne fornyede vurdering af sagen finder, at ansøgeren fortsat ikke opfylder betingelserne for at blive

meddelt asyl. Dette er imidlertid ikke udtryk for, at nævnet ikke lægger vægt på eller tager hensyn til komitéens udtalelser, men derimod for, at nævnet ikke er enig med komitéen i den konkrete vurdering. I modsætning til komitéerne møder Flygtningenævnet ansøgeren personligt og har lejlighed til at høre den pågældende selv forklare og til at stille uddybende spørgsmål. Flygtningenævnet kan således danne sig et førstehåndsindtryk. Med det faktum in mente, at en stor del af de sager, Flygtningenævnet behandler, vedrører troværdigheden af ansøgerens forklaring, er dette forhold af stor betydning, hvilket også er anerkendt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, som ved flere lejligheder har udtalt sig om troværdighedsvurderingen i asylsager. Der kan herved henvises til sagen R.C. mod Sverige (application no. 41827/07), dom af 9. marts 2010, præmis 52, i hvilken Domstolen udtalte:

"The Court observes, from the outset, that there is a dispute between the parties as to the facts of this case and that the Government have questioned the applicant's credibility and pointed to certain inconsistencies in his story. The Court acknowledges that it is often difficult to establish, precisely, the pertinent facts in cases such as the present one. It accepts that, as a general principle, the national authorities are best placed to assess not just the facts but, more particularly, the credibility of witnesses since it is they who have had an opportunity to see, hear and assess the demeanour of the individual concerned. […]"

Se endvidere M.E. mod Sverige (application no. 71398/12), dom af 26. juni 2014, præmis 78, hvori Domstolen udtalte:

"The Court first acknowledges that it is often difficult to establish, precisely, the pertinent facts in cases such as the present one and it accepts that, as a general principle, the national authorities are best placed to assess the credibility of the applicant if they have had an opportunity to see, hear and assess the demeanour of the individual concerned (see, R.C. v. Sweden, no. 41827/07, § 52, 9 March 2010). […]"

Hvis en komité udtaler kritik i en sag, hvor ansøgeren på tidspunktet for modtagelsen af komitéens udtalelse er forsvundet, genoptages sagen ikke, jf. principperne i udlændingelovens § 40, stk. 12.

12.3 FN's Torturkomité

12.3.1 FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf

Danmark har ratificeret FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Konventionen trådte i kraft den 26. juni 1987 for Danmarks vedkommende.

Ved konventionen blev FN's Torturkomité oprettet i 1984, og den påbegyndte sit arbejde i 1988. Komitéen er nedsat med hjemmel i torturkonventionens kapitel 2 og har til formål at arbejde for bekæmpelse af tortur som defineret i konventionens artikel 1. Komitéen består af ti eksperter, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt torturkonventionen. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen har til opgave at gennemgå og vurdere indberetningerne fra deltagerlandene, jf. artikel 19. Komitéen har mulighed for at rette henvendelse til og eventuelt tage på besøg i et land, hvis komitéen kommer i besiddelse af informationer om, at der i det pågældende land foregår systematiske menneskerettighedskrænkelser. For så vidt angår deltagerstater, der har ratificeret torturkonventionens artikel 22, behandler komitéen tillige individuelle klager, jf. artikel 22. Danmark har afgivet en erklæring om anerkendelse af FN's Torturkomités kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige og individuelle klagesager.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er det især konventionens artikel 3, der er relevant.

Bestemmelsen er affattet således:

> "1. Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere ("refoulere") eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde til at antage, at personen vil være i fare for at blive underkastet tortur.
>
> 2. Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelser af menneskerettighederne."

Det følger af komitéens procesregler, regel 114, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen.

Bevisbyrden for, at en udsendelse vil være i strid med artikel 3, påhviler i første omgang klageren. Der skal foreligge vægtige grunde til at antage, at der vil være en reel risiko for, at klageren vil blive udsat for en behandling i strid med artikel 3 i det land, hvortil tvangsudsendelsen vil ske. Der stilles hermed et krav om, at klageren fremlægger underbyggede oplysninger, hvorefter risikoen for, at den pågældende vil blive udsat for overgreb, er forudseelig, aktuel, personlig og reel. Der skal i den forbindelse foreligge en reel risiko for mishandling af en vis grovhed.

Komitéens General Comment No. 4 af 4. september 2018 indeholder beskrivelser af komitéens egen fortolkning og forståelse af specifikke bestemmelser i torturkonventionen og udgør således et fortolkningsbidrag til blandt andet artikel 3.

I 2025 har FN's Torturkomité ikke afgivet udtalelser i sager, hvor der er klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet.

FN's Torturkomité oplyste i 2025, at komitéen i 2019 havde lukket to sager, hvor der var klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet. I begge sager har komitéen tidligere udtalt kritik, hvorefter Flygtningenævnet har genoptaget og stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelser på ny. I den ene sag oplyste klagernes advokat i 2019, at klagerne havde forladt Danmark. I den anden sag er klageren blevet udsendt til sit hjemland efter Flygtningenævnets seneste stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse.

Der er ikke indbragt nye sager for komitéen i 2025.

Der verserede herefter pr. 31. december 2025 tre sager ved FN's Torturkomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

Komitéen er i de tre verserende sager blevet anmodet om at lukke sagerne. I alle tre sager skyldes anmodningen, at Flygtningenævnet har genoptaget klagerens sag og meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.

12.4 FN's Menneskerettighedskomité

12.4.1 FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder

Danmark ratificerede i 1972 FN's internationale konvention af 16. december 1966 om borgerlige og politiske rettigheder samt den første valgfrie tillægsprotokol til konventionen af samme dato. Konventionen og den valgfrie tillægsprotokol trådte i kraft den 23. marts 1976.

Ved konventionen blev FN's Menneskerettighedskomité oprettet. Komitéen er tillagt kompetence til at påse, at medlemsstaterne efterlever deres forpligtelser i henhold til konventionen. Komitéen består af 18 medlemmer. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen gennemgår rapporterne sammen med den pågældende stat. Dette har karakter af en form for eksamination, hvor repræsentanter for staten besvarer spørgsmål fra

komitéens medlemmer. På baggrund af disse drøftelser udarbejder komitéen nogle afsluttende bemærkninger og anbefalinger til staten.

Danmark har ikke taget noget forbehold i forbindelse med ratificering af konventionen og anerkender Menneskerettighedskomitéens kompetence til at modtage og behandle individuelle klagesager efter artikel 1 i den valgfrie tillægsprotokol, idet Danmark dog har taget forbehold for komitéens kompetence, hvis sagen tidligere er blevet behandlet ved andre internationale organer.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er blandt andet konventionens artikel 7 relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod tortur, grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Bestemmelsen er affattet således:

> "Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter."

Det følger af komitéens rules of procedure, regel 94, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet hidtil har fulgt, hvis der anmodes herom.

I 2025 har FN's Menneskerettighedskomité ikke afgivet udtalelse i sager, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

Komitéen har i 2025 lukket to sager, der var indbragt for komitéen i 2022 og i 2024.

Den ene af sagerne er lukket, idet komitéen ikke kan få kontakt til klageren, og den anden sag er lukket, da klageren er meddelt opholdstilladelse i Danmark.

Herudover er Flygtningenævnet i 2026 blevet opmærksom på, at komitéen i 2019 har lukket tre sager indbragt i 2014 og 2015. I alle tre sager har komitéen tidligere udtalt kritik, hvorefter Flygtningenævnet har genoptaget og stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse på ny. Endvidere har komitéen i 2020 lukket en sag, hvor Flygtningenævnet efter kritik i 2018 har genoptaget sagen og meddelt klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endelig har komitéen i 2021 lukket en sag, hvor Flygtningenævnet efter komitéens kritik genoptog og hjemviste klagerens alderssag til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen, hvorefter klageren er udrejst.

Der er ikke indbragt nye sager for komitéen i løbet af 2025.

Der verserede herefter pr. 31. december 2025 26 sager ved FN's Menneskerettighedskomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I størstedelen af sagerne har komitéen samtidig anmodet om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af klagen. Et antal af de indbragte klager vedrører sager, hvori klageren på et sent tidspunkt som et nyt asylmotiv har gjort gældende at være konverteret fra islam til kristendommen under opholdet i Danmark, men hvor Flygtningenævnet ikke har kunnet lægge til grund, at konversionen er reel. Der henvises nærmere til afsnit 5.4 om sur place. Herudover vedrører et antal af de indbragte klager sager, hvori nævnet har henvist klageren til at tage ophold i enten Bulgarien, Italien eller Grækenland som første asylland. Der henvises nærmere til afsnittene 5.2 og 5.3 om første asylland og udlændingelovens § 29 b. Endelig vedrører et antal af de indbragte klager sager, hvor klagerne som asylmotiv har henvist til konflikter med al-Shabaab i Somalia eller Taliban i Afghanistan. De øvrige sager vedrører forskellige andre asylmotiver.

Komitéen er i 12 af de 26 verserende sager blevet anmodet om at lukke sagerne. I en af sagerne skyldes anmodningen, at klagen er frafaldet, mens anmodningen i en sag skyldes, at klagerens sag er blevet genoptaget, og klageren er blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, under komitéens behandling af sagen. I en sag skyldes anmodningen, at klagerne er blevet meddelt opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføring. I to af sagerne skyldes anmodningerne, at klagerne er forsvundet og er skønnet udrejst. I syv af sagerne har komitéen udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelser forud for 2019, og anmodningerne i de seks af disse sager skyldes, at Flygtningenævnet efterfølgende har behandlet sagerne på ny og har genoptaget og stadfæstet en af sagerne, mens der i fem sager er meddelt afslag på genoptagelse, idet de pågældende klagere er skønnet udrejst, selvom deres udrejsefrist var udsat efter anmodning fra komitéen. I den sidste sag er klageren udrejst, før den genoptagede sag blev afgjort.

Endelig regnes de tre sager, hvori komitéen i 2021 og i 2023 har udtalt kritik, fortsat som verserende sager.

12.5 FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder

12.5.1 FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder

Konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder blev vedtaget i 1979 af FN's Generalforsamling og trådte i kraft den 3. september 1981. Danmark ratificerede konventionen den 21. april 1983.

Konventionen definerer, hvad der udgør diskrimination af kvinder i konventionens forstand, samt opstiller en agenda for de nationale tiltag, der findes påkrævede for at forhindre, at en sådan diskrimination finder sted. Det fremgår af konventionens artikel 1, at udtrykket "diskrimination mod kvinder" betyder enhver kønsbestemt sondring, udelukkelse eller indskrænkning, hvis virkning eller formål er at svække eller tilsidesætte princippet om, at kvinder på lige fod med mænd uanset ægteskabelig stilling skal have anerkendt, kunne nyde eller udøve menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på politiske, økonomiske, sociale, kulturelle, borgerlige og alle andre områder.

FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder (Kvindekomitéen) blev oprettet i 1982 i henhold til konventionens artikel 17 og består af 23 medlemmer, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt konventionen. Komitéen overvåger medlemsstaternes implementering af nationale tiltag, som modvirker diskrimination af kvinder, samt udviklingen af forholdene for kvinder. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Den 22. december 2000 ratificerede Danmark den valgfrie tillægsprotokol til konventionen om afskaffelse af diskrimination mod kvinder. Danmark har ved ratificeringen anerkendt komitéens kompetence til at behandle klager over medlemsstater for krænkelse af de i konventionen givne rettigheder fra enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner, der er undergivet den enkelte stats jurisdiktion – den såkaldte individuelle klageadgang, jf. tillægsprotokollens artikel 1 og 2.

Kvindekomitéen har i juli 2013 i en sag mod Danmark vedrørende en klage over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet vedrørende konventionens eksterritoriale virkning udtalt:

"[…] the Committee recalls that, under article 2 (d) of the Convention, States parties undertake to refrain from engaging in any act or practice of discrimination against women and to ensure that public authorities and institutions shall act in conformity with this obligation. This positive duty encompasses the obligation of States parties to protect women from being exposed to a real, personal and foreseeable risk of serious forms of gender-based violence, irrespective of whether such consequences would take place outside the territorial boundaries of the sending State party: if a State party takes a decision relating to a person within its jurisdiction, and the necessary and foreseeable consequence is that that person's rights under the Convention will be violated in another jurisdiction, the State party itself may be in violation of the Convention. For example, a State party would itself be in violation of the Convention if it sent back a person to another State in circumstances in which it was foreseeable that serious gender-based

violence would occur. The foreseeability of the consequence would mean that there was a present violation by the State party, even though the consequence would not occur until later. What amounts to serious forms of gender-based violence will depend on the circumstances of each case and would need to be determined by the Committee on a case-by-case basis at the merits stage, provided that the author had made a prima fade case before the Committee by sufficiently substantiating such allegations."

Der henvises herved til sagen M.N.N. mod Danmark (communication no. 33/2011), som er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), afsnit 4.2.3.1, side 230 f.

Det følger af komitéens rules of procedure, regel 63, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet hidtil har fulgt, hvis der anmodes herom.

Der er indbragt to nye sager for komitéen i 2025.

Komitéen har i 2025 oplyst at have lukket follow up-dialogen i en sag med assessment "B – partial compliance". Komitéen udtalte i 2019 kritik af Flygtningenævnets behandling af sagen, hvorefter nævnet besluttede at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. Flygtningenævnet traf ved den fornyede behandling i marts 2020 afgørelse om at fastholde sin tidligere afgørelse.

Der verserede herefter ved udgangen af 2025 seks sager ved FN's Kvindekomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

I fire af de seks sager er komitéen blevet anmodet om at lukke sagen, i den ene sag fordi Flygtningenævnet i 2019 har meddelt klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, i den anden sag fordi Flygtningenævnet i 2021 har genoptaget sagen og meddelt klageren opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, i den tredje sag fordi Udlændingestyrelsen ultimo 2023 har meddelt klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og i den fjerde sag fordi Flygtningenævnet i 2025 har genoptaget sagen og meddelt klageren opholdstilladelse efter § 7, stk. 1.

12.6 FN's komité om barnets rettigheder

12.6.1 FN's konvention om barnets rettigheder

Konventionen om barnets rettigheder blev vedtaget i 1989 af FN's Generalforsamling og trådte i kraft den 2. september 1991. Danmark ratificerede konventionen den 5. juli 1991, og den trådte i kraft den 18. august 1991.

Konventionen fastslår i artikel 3, at barnets tarv skal komme i første række i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for social velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer.

FN's komité om barnets rettigheder (Børnekomitéen) blev oprettet i 1991 i henhold til konventionens artikel 43 og består af 18 medlemmer, som sædvanligvis mødes tre gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt konventionen. Komitéen overvåger medlemsstaternes implementering af nationale tiltag, der realiserer konventionens forpligtelser. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Den 27. august 2002 ratificerede Danmark den valgfri tillægsprotokol af 25. maj 2000 til FN-konventionen om barnets rettigheder vedrørende inddragelse af børn i væbnede konflikter, og den trådte i kraft den 27. september 2002.

Den 24. juli 2003 ratificerede Danmark den valgfri tillægsprotokol af 25. maj 2000 til FN-konventionen om barnets rettigheder vedrørende salg af børn, børneprostitution og børnepornografi, og den trådte i kraft den 24. august 2003.

Senest har Danmark den 7. oktober 2015 ratificeret den valgfri tillægsprotokol af 19. december 2011 om en procedure for henvendelser til konventionen af 20. november 1989 om barnets rettigheder, og den trådte i kraft den 7. januar 2016. Danmark har ved ratificeringen anerkendt komitéens kompetence til at behandle klager over medlemsstater for krænkelse af de i konventionen givne rettigheder fra enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner, der er undergivet den enkelte stats jurisdiktion – den såkaldte individuelle klageadgang, jf. tillægsprotokollens artikel 1 og 5.

Det følger af den valgfri tillægsprotokol af 19. december 2011, artikel 6, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet hidtil har fulgt, hvis der anmodes herom.

FN's Børnekomité oplyste i 2025, at komitéen har lukket to sager, hvor der var klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet. I begge sager har komitéen tidligere udtalt kritik, hvorefter Flygtningenævnet har genoptaget sagerne. I 2022 meddelte nævnet klageren i den ene sag opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og klageren i den anden sag opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Der er i løbet af 2025 ikke indbragt nye sager for komitéen.

Der verserede herefter ved udgangen af 2025 fem sager ved komitéen, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

Komitéen er i tre af de fem verserende sager blevet anmodet om at lukke sagerne. I en af sagerne har komitéen tidligere udtalt kritik, hvorefter Flygtningenævnet har genoptaget sagen og i 2021 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse på ny. I to af sagerne har komitéen udtalt kritik, hvorefter Flygtningenævnet har genoptaget sagerne og i henholdsvis 2023 og 2025 meddelt klagerne i begge sager opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Der henvises for så vidt angår den sidstnævnte sag til gennemgangen i Flygtningenævnets formandskabs 33. beretning (2024), side 486 ff.

12.7 FN's komité om rettigheder for personer med handicap

12.7.1 FN's konvention om rettigheder for personer med handicap

Konventionen om rettigheder for personer med handicap blev vedtaget den 13. december 2006 af FN's Generalforsamling og trådte i kraft den 3. maj 2008. Danmark ratificerede konventionen den 24. juli 2009, og den trådte i kraft den 23. august 2009.

Det fremgår af konventionens artikel 1, at konventionen har til formål at beskytte og sikre, at personer med handicap har lige adgang til at gøre brug af de universelle menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, samt at fremme respekten og værdigheden hos personer med handicap.

FN's Komité om rettigheder for personer med handicap (Handicapkomitéen) blev oprettet i 2008 i henhold til konventionens artikel 34 og består af 18 medlemmer, som sædvanligvis mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de deltagende stater for en fireårig periode. Komitéen overvåger, at medlemsstaterne efterlever deres forpligtelser i henhold til konventionen, herunder implementeringen af nationale tiltag, som modvirker diskrimination mod personer med handicap.

De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen hvert fjerde år om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen. Komitéen gennemgår rapporterne sammen med den pågældende stat. Dette har karakter af en form for eksamination, hvor repræsentanter for staten besvarer spørgsmål fra komitéens medlemmer. På baggrund af disse drøftelser udarbejder komitéen nogle afsluttende bemærkninger og anbefalinger til staten.

Den 23. september 2014 ratificerede Danmark den valgfrie tillægsprotokol til konventionen om rettigheder for personer med handicap af 13. december 2006. Danmark har ved ratificeringen anerkendt komitéens kompetence til at behandle klager over medlemsstater for krænkelse af de i konventionen givne rettigheder fra enkeltpersoner eller

grupper af enkeltpersoner, der er undergivet den enkelte stats jurisdiktion – den såkaldte individuelle klageadgang, jf. tillægsprotokollens artikel 1.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er blandt andet konventionens artikel 15 relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod tortur og grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Bestemmelsen er affattet således:

> *"Frihed for tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf*
>
> 1. Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter.
>
> 2. Deltagerstaterne skal træffe alle effektive lovgivningsmæssige, administrative, retlige eller andre forebyggende foranstaltninger til at sikre, at personer med handicap på lige fod med andre ikke underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf."

Det følger af artikel 4 i den valgfrie tillægsprotokol og af komitéens Rules of procedure, regel 64, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet har fulgt i den foreløbig eneste sag for Handicapkomitéen.

Der verserede således ved udgangen af 2025 en sag ved komitéen indbragt i 2023, hvori der er klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet.

Kapitel 13

Syrien

Den 8. december 2024 blev Syriens præsident gennem 24 år, Bashar al-Assads, styre væltet af en oprørsalliance ledet af den militante oppositionsgruppe Hay'at Tahrir al-Sham (HTS).

Den 9. december 2024 besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg at berostille behandlingen af sager vedrørende personer fra Syrien som følge af den meget usikre situation i landet efter magtskiftet.

Den 30. juni 2025 besluttede koordinationsudvalget at ophæve berostillelsen under henvisning til den forløbne tid og nye oplysninger om forholdene i Syrien. Koordinationsudvalget besluttede samtidig at hjemvise sagerne, idet de påklagede afgørelser var truffet forud for magtskiftet og dermed vedrørte en væsentligt ændret politisk og sikkerhedsmæssig situation, som Udlændingestyrelsen ikke havde haft lejlighed til at tage stilling til i første instans.

I januar 2026 traf Udlændingestyrelsen afgørelse i de første sager vedrørende personer fra Syrien efter magtskiftet i december 2024. Udlændingestyrelsen fandt, at der ikke var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter § 7, hverken på baggrund af den generelle sikkerhedssituation i landet eller på baggrund af asylansøgernes individuelle forhold.

Flygtningenævnet behandlede sagerne på nævnsmøder i marts 2026. Nævnet tiltrådte Udlændingestyrelsens vurdering af, at den generelle sikkerhedssituation i Syrien ikke er af en sådan karakter, at den i sig selv kan begrunde opholdstilladelse. På den baggrund stadfæstede Flygtningenævnet tre af sagerne og omgjorde syv. Én sag blev omgjort på baggrund af ansøgerens selvstændige asylmotiv, mens de øvrige seks blev omgjort som følge af ansøgernes nære familiemæssige tilknytning til en person med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (konsekvensstatus). For en nærmere beskrivelse af konsekvensstatus henvises der til afsnit 5.8.

Flygtningenævnets afgørelser i disse sager er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Kapitel 14

Statistik

14.1 Flygtningenævnets afgørelser i 2025

Flygtningenævnet har i 2025 truffet afgørelse i 848 personsager.

Nævnet træffer afgørelse i forskellige sagstyper, for eksempel spontansager, statusændringssager, udsendelsessager, inddragelse- og nægtelse af forlængelsessager samt bortfaldssager.

Tabel 1 nedenfor viser antal afgjorte sager i Flygtningenævnet i perioden fra 2021 til 2025 opgjort i personsager fordelt på disse sagstyper.

Tabel 1. Nævnets afgørelser fordelt på sagstyper

	2021	2022	2023	2024	2025
Spontansager	548	504	416	340	466
Statusændringssager	100	127	82	82	67
Udsendelsessager	58	55	60	45	46
Inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager	337	252	59	20	15
Bortfaldssager	30	19	25	17	10
I alt	**1.073**	**957**	**642**	**504**	**604**

Note: Tallene omfatter tilladelser, stadfæstelser og hjemvisninger, herunder i genoptagede sager. Dertil kommer personsager afsluttet uden afgørelse (sager hvor ansøgeren/klageren har frafaldet sin klage over Udlændingestyrelsens afgørelse, er udrejst eller registreret som forsvundet).

Hertil kommer 244 sager vedrørende Dublinforordningen, afvisning i medfør af udlændingelovens § 29 b, mindreårige asylansøgere, identitetsklager mv. For yderligere herom henvises til afsnittene 14.10-14.13.

14.2 Sagernes behandlingsform

Flygtningenævnet har i 2025 afholdt 268 nævnsmøder. Hertil kommer et antal sager, som er afgjort på formandskompetencen.

Tabel 2 nedenfor viser nævnets afgørelser i 2025 opgjort i personsager fordelt på behandlingsform.

Tabel 2. Nævnets afgørelser fordelt på behandlingsform

	Mundtligt nævnsmøde	Skriftligt nævnsmøde	Skriftlig votering	Formands-kompetence[1]	I alt
Spontansager	374	2	4	86	466
Statusændringssager	10	0	0	57	67
Udsendelsessager	30	1	1	14	46
Inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager	8	0	0	7	15
Bortfaldssager	4	5	0	1	10
I alt	**426**	**8**	**5**	**165**	**604**

Note: Tallene omfatter tilladelser, stadfæstelser og hjemvisninger, herunder i genoptagede sager. Dertil kommer personsager afsluttet uden afgørelse. 1) Omfatter et antal sager hjemvist på sekretariatskompetencen.

Som det fremgår af tabellen, blev hovedparten af sagerne behandlet på mundtligt nævnsmøde. Det bemærkes herved, at størstedelen af sagerne var spontansager, der som udgangspunkt behandles og afgøres på mundtligt nævnsmøde. Også udsendelsessager samt inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager behandles og afgøres som udgangspunkt på mundtligt nævnsmøde, mens det på baggrund af en indledende screening vurderes, hvorvidt en statusændringssag skal behandles og afgøres på mundtligt nævnsmøde, skriftligt nævnsmøde eller formandskompetencen. Bortfaldssager behandles og afgøres som udgangspunkt på mundtligt nævnsmøde, såfremt klageren befinder sig i Danmark, og på skriftligt nævnsmøde, hvis klageren befinder sig i udlandet.

Der berammes normalt to sager pr. nævnsmøde, men da nogle sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelser, herunder ægthedsvurdering af fremlagte dokumenter, lægeundersøgelse eller indhentelse af konkrete eller generelle baggrundsoplysninger via Udenrigsministeriet, afsluttes der færre sager, end der berammes. En del af de udsatte sager afgøres efterfølgende ved skriftlig votering. Endvidere må nogle sager omberammes på grund af sygdom eller på grund af tolkeproblemer.

14.3 Spontansager

Størstedelen af de sager, Flygtningenævnet behandler, er spontansager.

Nævnet har i 2025 behandlet spontansager vedrørende ansøgere af 54 forskellige nationaliteter samt et antal sager vedrørende statsløse palæstinensere og andre statsløse.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 58 % af spontansagerne og omgjort 21 %. Derudover har nævnet hjemvist 21 % af sagerne.

Tabel 3 nedenfor er en oversigt opgjort i henholdsvis personer og procent over udfald i spontansager for de 11 største nationaliteter. De øvrige nationaliteter, nævnet har afgjort sager om, er samlet under øvrige lande.

Tabel 3. Nationalitetsfordeling og udfald af nævnets afgørelser i spontansager

Lande	Personer i alt	Afslag efter § 7		Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Tilladelse efter §7. stk. 3		Hjemvisning	
		Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Iran	75	30	40	34	45	0	0	0	0	11	15
Afghanistan	52	10	19	35	67	1	2	0	0	6	12
Rusland	47	26	55	8	17	0	0	0	0	13	28
Ukraine	28	20	71	0	0	1	4	0	0	7	25
Syrien	25	1	4	0	0	0	0	0	0	24	96
Colombia	18	18	100	0	0	0	0	0	0	0	0
Irak	16	9	56	1	6	0	0	0	0	6	38
Uganda	16	6	38	5	31	0	0	0	0	5	31
Tyrkiet	13	11	85	0	0	0	0	0	0	2	15
Somalia	12	8	67	2	17	0	0	0	0	2	17
Armenien	12	11	92	0	0	0	0	0	0	1	8
Øvrige lande	152	120	79	7	5	0	0	3	2	22	14
I alt	**466**	**270**	**58**	**92**	**20**	**2**	**0,5**	**3**	**0,5**	**99**	**21**

Note: Tallene i tabellen omfatter genoptagede sager. Dertil kommer personsager afsluttet uden afgørelse.

14.4 Stadfæstelses-, omgørelses- og hjemvisningsprocenter i spontansager

Tabel 4 nedenfor er en oversigt over stadfæstelses-, omgørelses- og hjemvisningsprocenten for spontansager i perioden fra 2021 til 2025.

Tabel 4. Nævnets stadfæstelses-, omgørelses- og hjemvisningsprocenter

Spontansager	2021	2022	2023	2024	2025
– Stadfæstelse	66 %	56 %	39 %	55 %	58 %
– Omgørelse	24 %	26 %	35 %	30 %	21 %
– Hjemvisning	10 %	18 %	26 %	15 %	21 %

Note: Tallene i tabellen omfatter genoptagede sager. Dertil kommer personsager afsluttet uden afgørelse.

14.5 Sagsbehandlingstider og antal verserende spontansager

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for alle spontansager afgjort i 2025 var 166 dage. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2023 og 2024 var henholdsvis 98 og 113 dage.

I resultatkontrakten for Flygtningenævnet var der i beretningsåret en målsætning om en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på 110 dage for 95 % af spontansagerne. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for 95 % af sagerne var i beretningsåret 151 dage.

I resultatkontrakten for Flygtningenævnet er der i 2026 en målsætning om en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på 130 dage for 95 % af sagerne.

Primo 2025 var antallet af verserende spontansager 223, mens der ultimo 2025 var 272 verserende spontansager.

14.6 Statusændringssager

Flygtningenævnet har i 2025 behandlet statusændringssager vedrørende klagere af tre forskellige nationaliteter.

Nævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse i 15 % af statusændringssagerne og hjemvist 85 % af sagerne. Nævnet har ikke stadfæstet nogen statusændringssager.

Tabel 5 nedenfor er en oversigt opgjort i henholdsvis personer og procent over udfald i statusændringssager.

Tabel 5. Nationalitetsfordeling og udfald af nævnets afgørelser i statusændringssager

Lande	Personer i alt	Stadfæstelse		Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Hjemvisning	
		Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Syrien	49	0	0	2	4	0	0	47	96
Somalia	11	0	0	3	27	0	0	8	73
Afghanistan	7	0	0	5	71	0	0	2	29
I alt	**67**	**0**	**0**	**10**	**15**	**0**	**0**	**57**	**85**

Note: Tallene i tabellen omfatter genoptagede sager. Dertil kommer personsager afsluttet uden afgørelse.

14.7 Udsendelsessager

Flygtningenævnet har i 2025 behandlet sager vedrørende kriminelle udlændinge, såkaldte udsendelsessager, vedrørende klagere af ni forskellige nationaliteter samt et antal sager vedrørende statsløse palæstinensere og andre statsløse.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 43 % af udsendelsessagerne og omgjort 13 %. Derudover har nævnet hjemvist 43 % af sagerne.

Tabel 6 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser opgjort i personer og procent i udsendelsessager for de seks største nationaliteter. De øvrige nationaliteter, nævnet har afgjort sager om, er samlet under øvrige lande.

Tabel 6. Nationalitetsfordeling og udfald af nævnets afgørelser i udsendelsessager

Lande	Personer i alt	Stadfæstelse		Omgørelse		Hjemvisning	
		Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Syrien	13	0	0	0	0	13	100
Iran	8	3	38	4	50	1	13
Afghanistan	6	4	67	1	17	1	17
Somalia	4	3	75	0	0	1	25
Statsløs palæstinenser	4	2	50	0	0	2	50
Rusland	4	4	100	0	0	0	0
Øvrige lande	7	4	57	1	14	2	29
I alt	**46**	**20**	**43**	**6**	**13**	**20**	**43**

Note: Tallene i tabellen omfatter genoptagede sager. Dertil kommer personsager afsluttet uden afgørelse.

14.8 Sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser

Flygtningenævnet har i 2025 behandlet inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager vedrørende klagere af seks forskellige nationaliteter samt en sag vedrørende en statsløs palæstinenser og en sag vedrørende en anden statsløs.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 20 % af inddragelses- og nægtelse af forlængelsessagerne og omgjort 34 %. Derudover har nævnet hjemvist 47 % af sagerne.

Tabel 7 nedenfor er en oversigt opgjort i henholdsvis personer og procent over udfald i inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager for de to største nationaliteter. De øvrige nationaliteter, nævnet har afgjort sager om, er samlet under øvrige lande.

Tabel 7. Nationalitetsfordeling og udfald af nævnets afgørelser i inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager

Note: Tallene i tabellen omfatter genoptagede sager. Dertil kommer personsager afsluttet uden afgørelse.

14.9 Bortfaldssager

Lande	Personer i alt	Stadfæstelse		Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Tilladelse efter §7, stk. 3		Hjemvisning	
		Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Syrien	7	0	0	0	0	0	0	0	0	7	100
Somalia	2	1	50	1	50	0	0	0	0	0	0
Øvrige lande	6	2	33	3	50	1	17	0	0	0	0
I alt	**15**	**3**	**20**	**4**	**27**	**1**	**7**	**0**	**0**	**7**	**47**

Flygtningenævnet har i 2025 behandlet bortfaldssager vedrørende klagere af fire forskellige nationaliteter samt en sag vedrørende en statsløs.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 90 % af bortfaldssagerne og hjemvist 10 % af sagerne. Nævnet har ikke omgjort nogen bortfaldssager.

Tabel 8 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser opgjort i personer og procent i bortfaldssager for alle nationaliteter.

Tabel 8. Nationalitetsfordeling og udfald af nævnets afgørelser i bortfaldssager

Lande	Personer i alt	Stadfæstelse		Omgørelse		Hjemvisning	
		Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Syrien	4	4	100	0	0	0	0
Colombia	3	3	100	0	0	0	0
Iran	1	0	0	0	0	1	100
Afghanistan	1	1	100	0	0	0	0
Statsløs	1	1	100	0	0	0	0
I alt	**10**	**9**	**90**	**0**	**0**	**1**	**10**

Note: Tallene i tabellen omfatter genoptagede sager. Dertil kommer personsager afsluttet uden afgørelse.

14.10 Dublinsager

Flygtningenævnet har i 2025 truffet afgørelse i 195 personsager vedrørende overførsel til et andet land efter Dublinforordningen.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 65 % af Dublinsagerne og omgjort 25 %. Derudover har nævnet hjemvist 10 % af sagerne.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for 80 % af sagerne udgjorde i 2025 64 hverdage. For alle sager var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid 131 hverdage.

Tabel 9 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser opgjort i henholdsvis personer og procent over udfald i Dublinsager for de 11 største modtagerlande. De øvrige modtagerlande, Flygtningenævnet har afgjort sager om, er samlet under øvrige lande.

Tabel 9. De ti største modtagerlande i Dublinsager

Modtagerlande	Personer i alt	Stadfæstelse		Omgørelse		Hjemvisning	
		Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Kroatien	56	2	4	40	71	14	25
Tyskland	48	47	98	0	0	1	2
Sverige	41	40	98	1	2	0	0
Nederlandene	8	5	63	2	25	1	13
Polen	8	6	75	1	13	1	13
Frankrig	4	4	100	0	0	0	0
Spanien	4	4	100	0	0	0	0
Østrig	4	1	25	2	50	1	25
Norge	4	3	75	0	0	1	25
Schweiz	4	4	100	0	0	0	0
Finland	4	4	100	0	0	0	0
Øvrige lande	10	7	70	3	30	0	0
I alt	**195**	**127**	**65**	**49**	**25**	**19**	**10**

Note: Tallene i tabellen omfatter genoptagede sager. Dertil kommer personsager afsluttet uden afgørelse.

14.11 § 29 b-sager

Flygtningenævnet har i 2025 truffet afgørelse i 25 personsager, hvor Udlændingestyrelsen havde afvist en ansøgning om asyl med henvisning til, at udlændingen allerede havde opnået beskyttelse i et andet land omfattet af Dublinforordningen.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 72 % af § 29 b-sagerne, omgjort 12 % og hjemvist 16 %.

14.12 Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere

14.12.1 Aldersklagesager

Flygtningenævnet har i 2025 truffet afgørelse i 16 personsager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens aldersfastsættelse.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om aldersfastsættelse i 75 % af sagerne og omgjort 12,5 %. Derudover har Flygtningenævnet hjemvist 12,5 % af sagerne.

14.12.2 Opholdstilladelse til uledsagede mindreårige asylansøgere

Flygtningenævnet har i 2025 truffet én afgørelse vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse til umodne, uledsagede mindreårige asylansøgere

efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 1. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse.

Nævnet har i 2025 truffet afgørelse i tre sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 2, til en uledsaget mindreårig asylansøger, der er meddelt endeligt afslag på asyl.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i alle tre sager.

14.12.3 Ledsagesager

Flygtningenævnet har i 2025 truffet afgørelse i én sag vedrørende klage over Udlændingestyrelsens ledsagevurdering.

Nævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse.

14.13 Andre sager

14.13.1 Identitetsklager

Flygtningenævnet har i 2025 truffet afgørelse i én personsag vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om identitetsfastlæggelse (ændring af navn, fødedato, nationalitet og fødested) vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse.

14.13.2 Klage over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse

Flygtningenævnet har i 2025 ikke truffet afgørelse vedrørende klage over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse.

14.13.3 Klage over afslag på tilbagerejsetilladelse

Flygtningenævnet har i 2025 truffet afgørelse i én personsag vedrørende klage over afslag på tilbagerejsetilladelse.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i sagen.

14.13.4 Klage over nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge

Flygtningenævnet har i 2025 truffet afgørelse i én personsag vedrørende klage over nægtelse af udstedelse af rejsedokument til flygtninge.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i sagen.

14.14 Genoptagelsesanmodninger

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en sag, kan ansøgeren anmode nævnet om at genoptage nævnets behandling af sagen.

Efter nævnets praksis, som bygger på almindelige forvaltningsretlige principper, kan genoptagelse ske, når der fremkommer nye, væsentlige oplysninger, der, såfremt de havde foreligget på tidspunktet for nævnets oprindelige afslag, med en vis sandsynlighed ville have ført til en anden afgørelse.

Flygtningenævnet har i 2025 taget stilling til spørgsmålet om genoptagelse i 229 sager. Af de 229 sager blev 125 sager genoptaget til fornyet realitetsbehandling. Hovedparten af de 125 sager blev genoptaget med henblik på behandling på et nyt nævnsmøde, mens et mindre antal sager blev genoptaget med henblik på hjemvisning til fornyet første instansbehandling i Udlændingestyrelsen. De genoptagede sager vedrører primært ansøgere fra Afghanistan, Iran og Syrien. Nævnet meddelte afslag på genoptagelse i 92 sager. I 12 sager afviste nævnet at behandle genoptagelsesanmodningen, fordi nævnet ikke var bekendt med udlændingens opholdssted.

For nærmere oplysninger om nævnets procedurer og vurderinger i forbindelse med genoptagelse kan der henvises til afsnit 11.11.1.

Bilag 1

Uddrag af flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Kapitel I

Almindelige bestemmelser

Artikel 1

Bestemmelse af udtrykket flygtning«

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

(1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode trufne afgørelser om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

(2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene »begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951« i artikel 1, afsnit A, betyde enten

(a) »begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951«; eller

(b) »begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951«,

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilkes af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan nårsomhelst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) påny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt påny har bosat sig i det land, som han har forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommissær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

(a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;

(b) har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;

(c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel 31

Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed truedes i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uopholdeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige indrejse eller tilstedeværelse.

2. De kontraherende stater skal ikke pålægge sådanne flygtninge andre begrænsninger i deres bevægelsesfrihed end dem, der er nødvendige, og sådanne begrænsninger skal alene anvendes, indtil flygtningenes forhold i landet er blevet ordnet, eller indtil de opnår adgang til et andet land. De kontraherende stater skal indrømme sådanne flygtninge en rimelig frist og alle nødvendige lettelser for at opnå adgang til et andet land.

Artikel 32

Udvisning

1. De kontraherende stater må ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

2. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.

3. De kontraherende stater skal indrømme en sådan flygtning en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til i denne tid at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

Artikel 33

Forbud mod udvisning eller afvisning

1. Ingen kontraherende stat må på nogensomhelst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

2. Nærværende bestemmelse kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bilag 2

Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling

Artikel I

Almindelig bestemmelse

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.

2. I denne protokol skal betegnelsen »flygtning« – undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 – forstås som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene »som følge af begivenheder indtrådt før den 1. januar 1951 og« samt ordene »som følge af sådanne begivenheder« var udeladt i artikel 1 A (2).

3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklarationer afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel 1 B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel 1 B (2).

Bilag 3

Uddrag af andre særligt relevante konventioner

Uddrag af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Artikel 3

Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Artikel 8

1. Enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance.

2. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder.

Uddrag af 6. tillægsprotokol

Artikel 1

Dødsstraffen skal afskaffes. Ingen må idømmes en sådan straf eller henrettes.

Uddrag af FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf

Artikel 3

1. Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere (»refoulere«) eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde for at antage, at han vil være i fare for at blive underkastet tortur.

2. Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelser af menneskerettighederne.

Uddrag af den internationale konvention af 16. december 1966 om civile og politiske rettigheder

Artikel 7

Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter.

Uddrag af FN's konvention af 18. december 1979 om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder

Artikel 1

I denne konvention betyder udtrykket »diskrimination imod kvinder« enhver kønsbestemt sondring, udelukkelse eller indskrænkning, hvis virkning eller formål er at svække eller tilsidesætte princippet om, at kvinder på lige fod med mænd uanset ægteskabelig stilling skal have anerkendt, kunne nyde eller udøve menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på politiske, økonomiske, sociale, kulturelle, borgerlige og alle andre områder.

Artikel 2

De deltagende stater fordømmer alle former for diskrimination imod kvinder, er enige om med alle passende midler og ufortøvet at føre en politik, der går ud på at afskaffe diskrimination imod kvinder, og påtager sig med dette formål for øje

…

c) at tilvejebringe retslig beskyttelse af kvinders rettigheder på lige fod med mænd og gennem kompetente nationale domstole og andre offentlige institutioner at sikre, at kvinder effektivt beskyttes imod enhver diskriminerende handling;

d) at afstå fra at tage del i nogen handling eller praksis, der er diskriminerende imod kvinder, og at sikre, at offentlige myndigheder og institutioner handler i overensstemmelse med denne forpligtelse;

…"

Uddrag af Kvindekomitéens General Recommendation no. 19 (Eleventh session, 1992)

Pkt. 6

6. The Convention in article 1 defines discrimination against women. The definition of discrimination includes gender-based violence, that is, violence that is directed against a woman because she is a woman or that affects women disproportionately. It includes acts that inflict physical, mental or sexual harm or suffering, threats of such acts, coercion and other deprivations of liberty. Gender-based violence may breach specific provisions of the Convention, regardless of whether those provisions expressly mention violence.

Pkt. 7

7. Gender-based violence, which impairs or nullifies the enjoyment by women of human rights and fundamental freedoms under general international law or under human rights conventions, is discrimination within the meaning of article 1 of the Convention. These rights and freedoms include:

(a) The right to life;
(b) The right not to be subject to torture or to cruel, inhuman or degrading treatment or punishment;
(c) The right to equal protection according to humanitarian norms in time of international or internal armed conflict;
(d) The right to liberty and security of person;
(e) The right to equal protection under the law;
(f) The right to equality in the family;

(g) The right to the highest standard attainable of physical and mental health;
(h) The right to just and favourable conditions of work.

Uddrag af FN's konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder

Artikel 3

1. I alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for socialt velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal barnets tarv komme i første række.

2. Deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dettes trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler.

3. Deltagerstaterne skal sikre, at institutioner, tjenester og organer med ansvar for omsorg for eller beskyttelse af børn skal være i overensstemmelse med de standarder, der er fastsat af kompetente myndigheder, særligt med hensyn til sikkerhed, sundhed, personalets antal og egnethed samt sagkyndigt tilsyn

Artikel 12

1. Deltagerstaterne skal sikre et barn, der er i stand til at udforme sine egne synspunkter, retten til frit at udtrykke disse synspunkter i alle forhold, der vedrører barnet; barnets synspunkter skal tillægges passende vægt i overensstemmelse med dets alder og modenhed.

2. Med henblik herpå skal barnet især gives mulighed for at udtale sig i enhver behandling ved dømmende myndighed eller forvaltningsmyndighed af sager, der vedrører barnet, enten direkte eller gennem en repræsentant eller et passende organ i overensstemmelse med de i national ret foreskrevne fremgangsmåder.

Artikel 22

1. Deltagerstaterne skal tage passende forholdsregler til at sikre, at et barn, som søger flygtningestatus, eller som anses som flygtning i overensstemmelse med gældende international eller national ret og praksis, uanset om det kommer alene eller er ledsaget af sine forældre eller af en anden person, får passende beskyttelse og humanitær bistand og nyder de rettigheder, som er angivet i denne konvention og i andre internationale instrumenter vedrørende menneskerettigheder eller humanitære forhold, hvori den pågældende stat deltager.

2. Med dette for øje skal deltagerstaterne i det omfang, de anser det for passende, samarbejde om enhver bestræbelse udfoldet af De Forenede Nationer og andre ansvarlige mellemstatslige organisationer eller private organisationer, der samarbejder med De Forenede Nationer, med henblik på at beskytte og bistå et sådant barn og på at spore forældrene eller andre medlemmer af familien til ethvert barn, der er flygtning, med det formål at opnå de oplysninger, der er nødvendige for at barnet skal kunne genforenes med sin familie. Såfremt ingen af forældrene eller andre familiemedlemmer kan findes, skal barnet nyde samme beskyttelse som ethvert andet barn, der permanent eller midlertidigt er afskåret fra sine familiemæssige omgivelser uanset årsagen, i overensstemmelse med denne konvention.

Artikel 37

Deltagerstaterne skal sikre, at:

(a) intet barn gøres til genstand for tortur eller anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Hverken dødsstraf eller fængsel på livstid uden mulighed for løsladelse skal kunne idømmes for forbrydelser begået af personer under 18 år;

(b) intet barn ulovligt eller vilkårligt berøves sin frihed. Anholdelse, tilbageholdelse eller fængsling af et barn skal følge lovens forskrifter og må kun bruges som en sidste udvej og for det kortest mulige passende tidsrum;

(c) ethvert barn, der er berøvet friheden, behandles menneskeligt og med respekt for menneskets naturlige værdighed og på en måde, der tager hensyn til deres aldersmæssige behov. Især skal ethvert barn, der er berøvet friheden, holdes adskilt fra voksne, medmindre en sådan adskillelse ikke anses at tjene barnets tarv, og skal have ret til at opretholde kontakt med sin familie gennem brevveksling og besøg, bortset fra under særlige omstændigheder;

(d) ethvert barn, der er berøvet sin frihed, har ret til hurtig juridisk og anden passende bistand samt ret til at få lovligheden af sin frihedsberøvelse prøvet ved en domstol eller anden kompetent, uafhængig og upartisk myndighed og til hurtig afgørelse af enhver sådan sag.

Uddrag af Børnekomitéens General Comment No. 6 (Thirty-ninth session, 2005)

Pkt. 27

27. Furthermore, in fulfilling obligations under the Convention, States shall not return a child to a country where there are substantial grounds for believing that there is a real risk of irreparable harm to the child, such as, but by no means limited to, those contemplated under articles 6 and 37 of the Convention, either in the country to which removal is to be effected or in any country to which the child may subsequently be removed. Such non-refoulement obligations apply irrespective of whether serious violations of those rights guaranteed under the Convention originate from non-State actors or whether such violations are directly intended or are the indirect consequence of action or inaction. The assessment of the risk of such serious violations should be conducted in an age and gender-sensitive manner and should, for example, take into account the particularly serious consequences for children of the insufficient provision of food or health services.

Uddrag af FN's konvention af 13. december 2006 om rettigheder for personer med handicap

Artikel 15

Frihed for tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf

1. Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden

sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter.

2. Deltagerstaterne skal træffe alle effektive lovgivningsmæssige, administrative, retlige eller andre forebyggende foranstaltninger til at sikre, at personer med handicap på lige fod med andre ikke underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Bilag 4

Uddrag af Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 1183 af 25. september 2025

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold

...

§ 2. Udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen.

Stk. 2. Udlændinge, der er omfattet af de regler, der er nævnt i stk. 4 (EU-reglerne), men som ikke er statsborgere i et af de i stk. 1 nævnte lande (tredjelandsstatsborgere), kan indrejse og opholde sig her i landet i samme tidsrum som de i stk. 1 nævnte personer. Tredjelandsstatsborgere skal dog have deres pas eller anden rejselegitimation viseret før indrejsen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 39, stk. 2.

Stk. 3. De begrænsninger, der følger af denne lov, finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Den Europæiske Unions regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om registreringsbeviser og opholdskort efter § 6. Udlændinge- og integrationsministeren kan herved fravige bestemmelserne i denne lov, i det omfang det følger af EU-reglerne.

Stk. 5. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at stk. 1-3 og de i medfør af stk. 4 fastsatte bestemmelser med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et tredjeland, der har indgået overenskomst eller et hertil svarende arrangement om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger med Den Europæiske Union eller dens medlemsstater.

§ 2 a. Ved Schengenkonventionen forstås i denne lov konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser med senere ændringer.

Stk. 2. Ved et Schengenland forstås i denne lov et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen. Cypern anses dog ikke for et Schengenland i forhold til § 2 b, stk. 1-3, §§ 3, 4 og 4 b, § 19, stk. 5, kapitel 4 a, § 28, stk. 1, nr. 6, § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, 2. pkt., § 58 f og § 59, stk. 1, nr. 1.

Stk. 3. Ved Schengengrænsekodeksen forstås i denne lov forordning om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) med senere ændringer.

Stk. 4. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) med senere ændringer gælder her i landet.

Stk. 5. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om optagelse af personfotografi og fingeraftryk af en udlænding, der søger visum til Danmark.

Stk. 6. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold (VIS-forordningen) med senere ændringer gælder her i landet.

Stk. 7. Rådsafgørelsen om adgang til søgning i visuminformationssystemet (VIS) for de udpegede myndigheder i medlemsstaterne og for Europol med henblik på forebyggelse, afsløring og efterforskning af terrorhandlinger og andre alvorlige strafbare handlinger gælder her i landet.

Stk. 8. Ved SIS-forordningen forstås i denne lov forordningen om oprettelse, drift og brug af Schengeninformationssystemet (SIS) på området ind- og udrejsekontrol med senere ændringer.

Stk. 9. Ved SIS-tilbagesendelsesforordningen forstås i denne lov forordningen om brug af Schengeninformationssystemet i forbindelse med tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold med senere ændringer.

Stk. 10. Ved SIS forstås i denne lov Schengeninformationssystemet.

...

§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning. I de nævnte 90 dages ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de 180 dage har opholdt sig i

Danmark eller et andet Schengenland. Har udlændingen opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland med opholdstilladelse, med ophold efter § 1 a eller med visum til ophold af mere end 90 dages varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum), fradrages denne tid dog ikke.

Stk. 2. En udlænding, der er statsborger i et land, som Danmark forud for Schengenkonventionens ikrafttræden har indgået en bilateral visumfritagelsesaftale med, har uanset stk. 1 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i overensstemmelse med bestemmelserne i aftalen.

Stk. 3. For statsborgere i tredjelande, med hvilke Den Europæiske Union har indgået aftaler om fritagelse for visum, finder stk. 1 kun anvendelse i det omfang, det er foreneligt med disse aftaler.

§ 3 a. Uanset bestemmelserne i §§ 1-3 skal udlændinge med indrejseforbud, jf. § 32, have et visum udstedt efter § 4 eller § 4 a for at indrejse og opholde sig i Danmark. Tilsvarende gælder for udlændinge, der ikke er omfattet af §§ 1-3. De i 1. og 2. pkt. nævnte udlændinge må ikke opholde sig her i landet ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum.

§ 4. Visum udstedes i medfør af visumkodeksens bestemmelser herom til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande. Visum kan gives til en eller flere indrejser inden for et nærmere fastsat tidsrum. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande må dog ikke overstige 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Ophold i Danmark eller et andet Schengenland på baggrund af opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 90 dages varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum) medregnes ikke ved beregningen af de 90 dages ophold, der fremgår af stk. 1.

...

§ 4 b. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-3 a, kan i særlige tilfælde få forlænget sin ret til ophold her i landet.

...

§ 5. Udlændinge, der ikke efter §§ 1-3 a og 4 b har ret til at opholde sig her i landet, må kun opholde sig her i landet, hvis de har opholdstilladelse.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om, at børn under 18 år, der har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for opholdstilladelse.

...

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter stk. 1.

Stk. 3. I tilfælde omfattet af stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 2.

Stk. 4. Stk. 1-3 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der afsoner en fængselsstraf eller dom til forvaring i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. eller er anbragt i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 kan nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse. Afgørelse efter 1. pkt. kan træffes, uanset om udlændingen er omfattet af stk. 1-3.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. § 7, stk. 1.

Stk. 2. Ud over de i stk. 1 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2.

Stk. 3. Ud over de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere.

Stk. 4. Ved udvælgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3, skal der, medmindre særlige grunde taler derimod, lægges vægt på udlændingenes mulighed for at slå rod i Danmark og få glæde af opholdstilladelsen, herunder deres sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold, arbejdserfaring, familieforhold, netværk, alder og motivation. Der skal dog endvidere lægges vægt på hensynet til folkesundheden, medmindre helt særlige grunde taler derimod.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at udlændingen medvirker til en særlig sundhedsundersøgelse og giver samtykke til, at helbredsoplysningerne videregives til Udlændingestyrelsen og til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvortil udlændingen visiteres, samt underskriver en erklæring vedrørende vilkår for genbosætning i Danmark.

Stk. 6. Udlændinge- og integrationsministeren bestemmer antal og den overordnede fordeling af de udlændinge, der skal gives opholdstilladelse efter stk. 1-3.

...

§ 9 b. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet, eller der afsoner en fængselsstraf eller dom til forvaring i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. eller er anbragt i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4, og som er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 2. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan Udlændinge- og Integrationsministeriet uden ansøgerens samtykke indhente de akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, fra Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet samt indhente helbredsoplysninger om ansøgeren fra indkvarteringsoperatøren og Udlændingestyrelsen.

Stk. 3. Helbredsbetinget opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at udlændingen fremlægger nødvendig dokumentation for sine helbredsforhold.

§ 9 c. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derfor. Medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derimod, betinges opholdstilladelse efter 1. pkt. som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-24, 34 og 35, nævnte betingelser er opfyldt. Bestemmelserne i § 9, stk. 26-33 og 36-42, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Der kan gives opholdstilladelse til:

1) En uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

2) En uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

[...]

...

§ 10. En udlænding kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, hvis

1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,

2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller

3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, hvis

1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22 eller 23, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22 eller 23,
3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til SIS som uønsket i medfør af SIS-forordningen, eller
5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22, 23 eller 25, eller som har et indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, nr. 5, i forbindelse med bortfald efter § 21 b, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, eller som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 2, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 1, 2 eller 5, kan ikke gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, eller §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Stk. 5. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 1, nr. 3, kan ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.

Stk. 6. En udlænding, som er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 11. Opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19. Udlændingestyrelsen behandler af egen drift sager om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

[…]

Stk. 12. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 b-9 f eller 9 q, afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af opholdstilladelsen. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for sager om meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 a-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q. […]

[…]

…

§ 12. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p og 9 q, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

…

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, eller er udlændingen meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 nævnte tilfælde.

Stk. 3. Medmindre varigheden af udlændingens ophold og udlændingens tilknytning til Danmark eller andre særlige grunde afgørende taler derimod, anses en opholdstilladelse ikke for bortfaldet efter stk. 1, hvis udlændingens ophold uden for landet skyldes, at udlændingen som mindreårig er sendt på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for udlændingen.

Stk. 4. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl uden for landene som omhandlet i § 29 a, stk. 1, eller når udlændingen i de i stk. 1 nævnte tidsrum har taget ophold uden for landene som omhandlet i § 29 a, stk. 1, jf. dog § 17 b. Hvis udlændingen har opnået beskyttelse uden for Danmark, finder 1. pkt. ikke anvendelse.

[...]

§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, jf. dog stk. 4, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

1) §§ 7 eller 8,
2) § 9 b,
3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,
4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsubegrænset,
6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller
7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, efter en periode på op til 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode, jf. dog stk. 4. Ansøgning efter 1. pkt., som indgives efter den periode, der er nævnt i stk. 1, afvises, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder.

[...]

Stk. 4. Stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., finder kun anvendelse for udlændinge, der ikke benytter sig af adgangen til udbetaling af hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 14 a.

[...]

Stk. 7. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-6.

§ 17 b. En afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, skal tillige indeholde en stillingtagen til, om udlændingen i henhold til internationale forpligtelser skal bevare sin opholdstilladelse eller meddeles en ny opholdstilladelse efter § 7.

...

§ 18 a. En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

Stk. 2. En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.

Stk. 3. Generhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

1) Når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8. Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen.

[...]

Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages,

1) når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig,
2) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse,
3) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, eller
4) når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Stk. 3. En tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages efter stk. 2, nr. 4, indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 4, skal det tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning om, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Stk. 4. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, hvis en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er indberettet til SIS som uønsket i medfør af SIS-forordningen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4. Det samme gælder, hvis udlændingen er indberettet til SIS som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union. Inddragelse efter 1. og 2. pkt. sker efter konsultation i medfør af SIS-forordningens regler herom med myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 5. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, såfremt en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilknyttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 25, § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3, eller § 25 c, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel. Stk. 3, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Der kan ikke træffes afgørelse om inddragelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er familiemedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

[…]

Stk. 10. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 b-9 f eller 9 q, afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller 2. […]

[…]

§ 19 a. Når en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, er opfyldt, skal en opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, inddrages eller nægtes forlænget, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. […]

Stk. 2. Ved afgørelse om inddragelse af øvrige opholdstilladelser finder § 26, stk. 1, anvendelse, jf. dog § 19 b. […]

Stk. 3. Når en af betingelserne i § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, og stk. 4, 2. pkt., er opfyldt, skal en opholdstilladelse inddrages eller nægtes forlænget, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2.

[…]

…

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

…

Kapitel 3 a

Bortfald af opholdstilladelse og opholdsret af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden

§ 21 b. En opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. For udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kan bortfald af opholdsret kun ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet efter stk. 1, hvis udlændingen godtgør, at opholdet har eller har haft et anerkendelsesværdigt formål.

Stk. 3. Foreligger der oplysninger om, at en udlænding kan have til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vejleder Udlændingestyrelsen udlændingen om reglerne om bortfald efter stk. 1.

Stk. 4. Hvis det trods rimelige bestræbelser herpå ikke er muligt på andre måder at meddele bortfaldet til udlændingen, optages bortfald af opholdstilladelse eller opholdsret som meddelelse i Statstidende.

Kapitel 4

Udvisning

§ 22. Udlændinge, der idømmes ubetinget fængselsstraf, udvises, jf. dog § 26, stk. 2.
Stk. 2. Udlændinge, der har haft lovligt ophold her i landet i de sidste 5 år eller derunder, og som idømmes betinget fængselsstraf, udvises, jf. dog § 26, stk. 2.

§ 23. Udlændinge, der idømmes en anden strafferetlig retsfølge end fængselsstraf, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, og som ville skulle udvises efter § 22, hvis der ikke var idømt en sådan anden strafferetlig retsfølge, udvises, jf. dog § 26, stk. 2.

§ 24. (Ophævet)

§ 24 a. Ved afgørelse om udvisning ved dom skal der lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet på grund af
1) grovheden af den begåede kriminalitet,
2) længden af den idømte fængselsstraf,
3) den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet,
4) tidligere domme for strafbart forhold,
5) at udlændingen er tildelt en advarsel efter § 24 b,
6) at kriminaliteten er begået af flere i forening, eller
7) at kriminaliteten er særligt planlagt eller led i omfattende kriminalitet.

§ 24 b. Er der i medfør af § 26, stk. 2, ikke grundlag for at udvise en udlænding efter §§ 22 eller 23, tildeles udlændingen en advarsel om, at hvis den pågældende begår nyt strafbart forhold, vil der ved en afgørelse om udvisning ved dom på det tidspunkt skulle lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet, fordi den pågældende ikke tidligere er udvist af den grund, at dette med sikkerhed ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2.
Stk. 2. Er der i medfør af § 26 b ikke grundlag for at udvise en udlænding, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, efter §§ 22 eller 23, tildeles udlændingen en advarsel.
Stk. 3. Tildeles en udlænding en advarsel efter stk. 1 eller 2, skal retten i forbindelse med dommens afsigelse vejlede udlændingen om betydningen heraf.

§ 25. En udlænding kan udvises, hvis
1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller
2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis
1) udlændingen uden for de i §§ 22 og 23 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 5. pkt., jf. § 60, stk. 1, hjemrejselovens § 23, stk. 1, jf. § 13, stk. 3, straffelovens §§ 119, 119 b, 243, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, lov om våben og eksplosivstoffer eller lov om knive og blankvåben m.v., eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold, eller
2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.
Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:
1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

3) Andre hensyn til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises på grund af hensynet til Schengenlandenes offentlige orden eller forholdet til fremmede magter.
4) Udlændingen er fritaget for visum, jf. § 3, eller er meddelt visum, jf. §§ 4-4 b, og frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, som behandles efter § 53 b, eller hvis ansøgningen om asyl, der behandles efter § 53 b, bortfalder efter § 40, stk. 10. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

...

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af
1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.
Stk. 2. En udlænding skal udvises efter §§ 22, 23 og 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

§ 26 a. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning.

§ 26 b. Udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, kan kun udvises, hvis deres personlige adfærd udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, og udvisning sker af hensyn til den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed, jf. dog stk. 2 og 3. Udvisningen skal være proportional, og ved vurderingen heraf må forhold, der ikke vedrører den individuelle sag, eller hensyn, som tjener generelpræventive eller økonomiske formål, ikke indgå. En tidligere straffedom kan ikke i sig selv begrunde en afgørelse om udvisning.
Stk. 2. Udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, og som efter 5 års uafbrudt lovligt ophold her i landet har opnået ret til tidsubegrænset ophold, må ikke udvises i henhold til stk. 1, medmindre det er begrundet i alvorlige hensyn til den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed.
Stk. 3. Udlændinge, der er statsborgere i et EU- eller EØS-land, jf. § 2, stk. 1, må ikke udvises i henhold til stk. 1, medmindre det er bydende nødvendigt af hensyn til den offentlige sikkerhed, når de pågældende
1) har haft lovligt ophold her i landet i 10 forudgående år eller
2) er mindreårige med undtagelse af tilfælde, hvor udvisningen er nødvendig af hensyn til barnets tarv som fastlagt i De Forenede Nationers konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder.
Stk. 4. I forbindelse med at der træffes afgørelse om udvisning i henhold til stk. 1, skal der bl.a. tages hensyn til varigheden af den pågældendes ophold her i landet og den pågældendes alder, helbredstilstand, familiemæssige og økonomiske situation, sociale og kulturelle integration her i landet og tilknytning til hjemlandet.
Stk. 5. Udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, kan kun udvises af hensyn til den offentlige sundhed, hvis udvisning er begrundet i sygdomme, der ifølge Verdenssundhedsorganisationen er potentielt epidemiske, og andre smitsomme infektionssygdomme eller parasitære sygdomme, der er truffet nationale beskyttelsesforanstaltninger mod. Sygdomme, der opstår efter de første 3 måneder efter ankomstdatoen, kan ikke begrunde en afgørelse om udvisning. Hensyn, der tjener økonomiske formål, må ikke indgå i vurderingen.

§ 26 c. En afgørelse om udvisning medfører, at udlændingens ret til ophold bortfalder.

§ 27. De i § 9 q, stk. 8, § 11, stk. 3, nr. 1, og stk. 5, § 17, stk. 1, 3. pkt., § 22, stk. 2, og § 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 3. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 4. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 5. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået fængselsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget fængselsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

...

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen

§ 29 a. En udlænding kan afvises eller overføres til en anden medlemsstat efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen.

Stk. 2. Ved Dublinforordningen forstås i denne lov Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, med senere ændringer.

Kapitel 5 b

Afvisning af visse ansøgninger om opholdstilladelse efter § 7

§ 29 b. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land som omhandlet i § 29 a, stk. 1.

Kapitel 5 c

Liste over udenlandske religiøse forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse

§ 29 c. En udlænding kan optages på en liste, hvis udlændingen virker som religiøs forkynder eller på anden måde udbreder en religion eller tro og hensynet til den offentlige orden i Danmark tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Optagelse på listen sker for 2 år og kan forlænges med 2 år ad gangen. En udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 3, eller har opholdstilladelse her i landet, kan ikke optages på listen.

Stk. 2. Ved afgørelse om optagelse af en udlænding på den liste, der er nævnt i stk. 1, finder forvaltningslovens § 19 ikke anvendelse.

Stk. 3. Optagelse af en udlænding på den liste, der er nævnt i stk. 1, optages som meddelelse i Statstidende. Optagelse af en udlænding på listen gælder fra tidspunktet for optagelse af meddelelse herom i Statstidende, medmindre optagelse på listen forud for dette tidspunkt er meddelt den pågældende udlænding.

Stk. 4. Den liste, der er nævnt i stk. 1, kan offentliggøres med oplysninger om navn, nationalitet, fødselsdato og opholdsland og med ansigtsfoto.

Stk. 5. Efter anmodning fra udlændingen genoptager Udlændingestyrelsen sagen om at optage udlændingen på den liste, der er nævnt i stk. 1. Ansøgning om genoptagelse har ikke opsættende virkning.

Kapitel 6

Regler om indrejseforbud, udrejsefrist, processuelt ophold, opsættende virkning og frihedsberøvelse

...

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

Indrejseforbud

§ 32. Der fastsættes et indrejseforbud, hvorefter den pågældende udlænding ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig på det i afgørelsen fastsatte område, jf. dog stk. 2 og 3, i følgende tilfælde:

1) Udlændingen er udvist.
2) Udlændingen er pålagt at udrejse af landet straks eller udrejser ikke i overensstemmelse med udrejsefristen efter § 33, stk. 2.
3) Udlændingen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.
4) Udlændingen er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1.
5) Udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1.
6) Der er truffet afgørelse om, at udlændingen ikke har medvirket til sin udrejse i medfør af hjemrejselovens § 3, stk. 2.

Stk. 2. Der fastsættes alene indrejseforbud for en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, hvis den pågældende er udvist af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Stk. 3. Der kan i særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, undlades fastsat et indrejseforbud, hvis udlændingen udvises efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, eller hvis udlændingen er omfattet af stk. 1, nr. 2 eller 6.

Stk. 4. Indrejseforbud meddeles, jf. dog stk. 5, med følgende varighed:

1) En periode på 2 år, hvis udlændingen udvises efter § 25 a eller § 25 b, eller udlændingen er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2 eller 6, jf. dog nr. 3.
2) En periode på 4 år, hvis udlændingen udvises efter §§ 22 eller 23 og idømmes en betinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, og udlændingen ville være idømt betinget fængselsstraf, hvis der ikke var idømt en sådan anden retsfølge, jf. dog nr. 5, eller hvis udlændingen udvises efter § 25 c.
3) En periode på 5 år, hvis udlændingen udvises efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, eller hvis udlændingen er tredjelandsstatsborger og er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2 eller 6, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt efter stk. 1, nr. 2, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS.
4) En periode på 6 år, hvis udlændingen udvises efter §§ 22 eller 23 og idømmes en ubetinget fængselsstraf af indtil 1 års varighed eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, og udlændingen ville være idømt en ubetinget fængselsstraf af indtil 1 års varighed, hvis der ikke var idømt en sådan anden retsfølge.
5) En periode på mindst 6 år, hvis udlændingen er udvist ved dom og ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder.
6) En periode på 12 år, hvis udlændingen udvises efter §§ 22 eller 23 og idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 års og indtil 1 år og 6 måneders varighed eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, og udlændingen ville være idømt en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 års og indtil 1 år og 6 måneders varighed, hvis der ikke var idømt en sådan anden retsfølge.
7) For bestandig, hvis udlændingen udvises efter §§ 22 eller 23 og idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneders varighed eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, og udlændingen ville være idømt en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneders varighed, hvis der ikke var idømt en sådan anden retsfølge.
8) For bestandig, hvis udlændingen udvises efter § 25, nr. 1, eller efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed.
9) For bestandig, hvis indrejseforbuddet er meddelt efter stk. 1, nr. 5.
10) For så længe udlændingen er omfattet af de restriktive foranstaltninger, der er nævnt i stk. 1, nr. 3, eller er optaget på den liste, der er nævnt i stk. 1, nr. 4.

Stk. 5. Der kan meddeles et indrejseforbud af kortere varighed i følgende tilfælde:

1) Udlændingen udvises efter §§ 22 eller 23, og et indrejseforbud af den varighed, der er nævnt i stk. 4, vil indebære, at udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

2) Udlændingen er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2 eller 6, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, § 25 b eller § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, og ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, taler for, at der meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, nr. 1 og 3.
3) Et indrejseforbud for bestandig efter stk. 4, nr. 8 eller 9, vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Stk. 6. Et indrejseforbud regnes fra datoen for udrejsen eller udsendelsen af det område, som indrejseforbuddet vedrører, jf. dog 4. og 5. pkt. Indrejseforbud efter stk. 1, nr. 3 og 4, regnes fra den dato, hvor udlændingen opfylder betingelserne for at blive meddelt indrejseforbud efter bestemmelserne. Indrejseforbud efter stk. 1, nr. 5, regnes fra datoen for konstateringen af, at udlændingen opfylder betingelserne for at blive meddelt indrejseforbud, hvis udlændingen opholder sig uden for Danmark. Er udlændingen i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. indsat til fuldbyrdelse af en fængselsstraf eller forvaring eller anbragt i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4, i Kosovo, regnes indrejseforbuddet fra datoen for udrejsen eller udsendelsen derfra. Er udlændingen tilbageført her til landet, regnes indrejseforbuddet dog fra datoen for den efterfølgende udrejse af Danmark.

Stk. 7. Et indrejseforbud, der er meddelt en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, ophæves efter ansøgning, hvis den pågældendes personlige adfærd ikke længere kan anses for at udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel imod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. I vurderingen inddrages enhver ændring af de forhold, der begrundede udstedelsen af indrejseforbuddet. Der skal tages stilling til en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse. Uden for de tilfælde, der er nævnt i 1. pkt., kan et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2 eller 6, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, ophæves, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Herudover kan et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, ophæves, hvis udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.

Stk. 8. Et indrejseforbud bortfalder i følgende tilfælde:
1) Når den pågældende under de i § 10, stk. 3-6, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.
2) Når den pågældende, efter at der er foretaget en vurdering svarende til den i stk. 7, 1. og 2. pkt., nævnte vurdering, får udstedt et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6.
3) Når den pågældende ophører med at være omfattet af de restriktive foranstaltninger som nævnt i stk. 1, nr. 3.
4) Når den pågældende ophører med at være optaget på listen som nævnt i § 29 c, stk. 1.

Stk. 9. Et indrejseforbud, der er meddelt i medfør af stk. 1, nr. 2 eller 6, kan forkortes, hvis en udlænding medvirker til udrejsen, jf. hjemrejselovens § 3, stk. 3. Indrejseforbuddet kan ikke forkortes til mindre end halvdelen af det allerede meddelte.

Stk. 10. Et indrejseforbud, der er meddelt i medfør af stk. 1, nr. 1, eller stk. 2, kan forkortes i forbindelse med en afgørelse efter §§ 50-50 b, hvis varigheden af det meddelte indrejseforbud, jf. stk. 4, indebærer, at opretholdelse af udvisningen med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og afgørelser om bortfald, nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 32 b. En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

Fastsættelse af udrejsefrist

§ 33. En afgørelse eller beslutning, hvorved det meddeles en udlænding, at vedkommende i medfør af reglerne i kapitel 1 og 3-4 a ikke har ret til at opholde sig i landet, skal indeholde en frist for udrejse. En afgørelse eller beslutning efter 1. pkt. skal meddeles skriftligt og indeholde oplysninger om reglerne i § 33 b. Efter anmodning gives udlændingen en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen eller beslutningen på et sprog, vedkommende forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

Stk. 2. I afgørelser, der er omfattet af stk. 1, 1. pkt., fastsættes udrejsefristen til 1 måned, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, hvis udlændingen er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4, (EU-reglerne), eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse. I afgørelser om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b og § 9 c, stk. 2, nr. 2, fastsættes udrejsefristen til 15 dage. For andre udlændinge fastsættes udrejsefristen til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under eller har lagt hindringer i vejen for sagens behandling, eller når der i

øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Det kan ikke anses for et påtrængende tilfælde, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, hvis udlændingen er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1.

Stk. 3. Stadfæstes en afgørelse, der er tillagt opsættende virkning efter § 33 b eller § 53 a, stk. 2, 5. pkt., eller frafaldes en sådan klage, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. For en udlænding, som er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7, og som inden 14 dage fra tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse oplyser, at vedkommende ikke ønsker afgørelsen behandlet efter § 53 a, stk. 2, 5. pkt., fastsættes en frist for udrejse efter reglerne i stk. 2.

Stk. 4. En udrejsefrist efter stk. 2 kan fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn eller anden familiemæssig og social tilknytning, taler herfor. Afgørelsen skal meddeles skriftligt.

Stk. 5. Er udvisning sket ved dom, fastsættes udrejsefristen til straks, jf. dog stk. 8. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulant behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 6. Er udlændingen i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. indsat til fuldbyrdelse af en fængselsstraf eller forvaring eller anbragt i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4, i Kosovo, vedrører udrejsefristen, jf. stk. 1, 1. pkt., og stk. 5, udrejse derfra. Er udlændingen under fuldbyrdelsen af fængselsstraffen eller forvaringen tilbageført her til landet med henblik på at udrejse, vedrører udrejsefristen dog udrejse af Danmark.

Stk. 7. Har en udlænding været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen til 30 dage, medmindre særlige grunde taler derimod. Udrejsefristen kan efter anmodning fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde taler derfor, eller hvis udlændingen samarbejder om en forberedt hjemsendelse. Udrejsefristen kan højst udgøre 120 dage.

Stk. 8. Stk. 7 finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der har været udsat for menneskehandel og er udvist ved dom.

Processuelt ophold

§ 33 a. En udlænding har ret til at blive her i landet under behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 9 d eller en ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet efter § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5 eller 6, § 9 c, stk. 5, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 8 eller 9, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 4, § 9 n, stk. 2, § 9 p, stk. 2, eller § 9 q, stk. 11.

Stk. 2. En udlænding kan meddeles ret til at blive her i landet under behandlingen af en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, når anmodningen er indgivet inden udrejsefristens udløb.

Stk. 3. Når ganske særlige grunde taler derfor, kan en udlænding meddeles ret til at blive her i landet under behandlingen af følgende sager:

1) Anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, når anmodningen er indgivet efter udrejsefristens udløb.
2) Ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b.
3) Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q til en udlænding med indrejseforbud, jf. § 10, stk. 4.
4) Anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.

Stk. 4. Stk. 1-3 finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der afsoner en fængselsstraf eller dom til forvaring i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. eller er anbragt i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4.

Opsættende virkning

§ 33 b. Der tillægges opsættende virkning i følgende tilfælde:

1) Ved afgørelser som nævnt i § 33, stk. 1, der påklages, inden 7 dage efter at afgørelsen er meddelt udlændingen, hvis den pågældende enten er omfattet af EU-reglerne, jf. dog stk. 2, 2. pkt., er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet. Opsættende virkning kan dog nægtes, hvis ganske særlige grunde taler derfor.

2) Ved afgørelser om afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 2, nr. 2, eller om nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af en opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 2, nr. 2, der påklages, inden 7 dage efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.

3) Ved afgørelser om afslag på opholdstilladelse efter § 9 e eller om inddragelse af en opholdstilladelse efter § 9 e, der påklages, inden 7 dage efter at afgørelsen er meddelt udlændingen, hvis den pågældende er omfattet af persongruppen angivet i § 9 e.

4) Ved ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet efter § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 7, § 9 c, stk. 5, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 10, § 9 j, stk. 3, § 9 k, stk. 3, § 9 l, stk. 3, § 9 m, stk. 5, § 9 n, stk. 3, § 9 p, stk. 3, eller § 9 q, stk. 12.

5) Ved ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b, der er indgivet rettidigt.

6) Ved ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af Danmarks internationale forpligtelser, som sendes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration til Udlændingestyrelsen i forlængelse af en afgørelse om afslag på forlængelse af en opholdstilladelse eller ophør af opholdsret efter EU-reglerne.

Stk. 2. Klage over en afgørelse, der ikke er omfattet af stk. 1 eller § 53 a, stk. 2, 6. pkt., kan kun tillægges opsættende virkning, hvis særlige grunde taler derfor. Det samme gælder klage over en afgørelse om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, men som forud for udvisningen alene har opholdt sig midlertidigt her i landet, jf. § 2, stk. 1 eller 2. Tilsvarende gælder ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b, der ikke er indgivet rettidigt.

...

Kapitel 7

Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v.

...

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af sager som nævnt i 1. pkt. Udlændingen skal oplyses om, at de oplysninger, der er nævnt i 1. og 2. pkt., kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet kan, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, i sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 og i sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, beslutte at indhente oplysninger fra sager om opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, eller sager om udstedelse af visum efter §§ 4 eller 4 a. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet kan endvidere, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, beslutte, at to eller flere sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, skal behandles sammen.

Stk. 3. Den, der beskæftiger eller har beskæftiget en udlænding, som har eller har haft opholds- og arbejdstilladelse i Danmark efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-9 og 11-14, skal meddele Styrelsen for International Rekruttering og Integration de oplysninger, som er nødvendige til kontrol af, om betingelserne for arbejdstilladelsen er eller har været overholdt.

Stk. 4. Udgifter som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, kan alene kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne, forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom.

Stk. 5. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, jf. § 42 a, stk. 4.

Stk. 6. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Stk. 7. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse, et registreringsbevis eller et opholdskort, jf. § 6, ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingesagens behandling.

Stk. 8. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

Stk. 9. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, eller som må antages at være af betydning for sagens oplysning, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Endvidere kan aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, tages i bevaring. Ved beslaglæggelse af aktiver finder reglerne i retsplejelovens §§ 509-516 tilsvarende anvendelse, dog således at aktiver af en værdi af indtil 10.000 kr. og aktiver, som har en særlig personlig betydning for den pågældende, ikke tages i bevaring. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Stk. 10. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

Stk. 11. Ved behandlingen af en ansøgning om visum efter § 4 eller § 4 a, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen tilsige den herboende reference til at give personligt møde hos Udlændingestyrelsen og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet. Udebliver referencen efter at være tilsagt til at møde hos Udlændingestyrelsen uden anmeldt lovligt forfald, kan der gives afslag på visumansøgningen. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse.

Stk. 12. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b eller efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Det samme gælder for en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter §§ 7 eller 9 b eller efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

...

§ 40 c. […]

Stk. 2. Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder.

...

§ 40 i. Nationalt ID-center afgiver udtalelser og yder rådgivning og bistand til offentlige myndigheder i forhold til spørgsmål om fastlæggelse og kontrol af identiteten på udlændinge, når dette har betydning for myndighedernes opgavevaretagelse. Nationalt ID-center etablerer endvidere et id-netværk.

Stk. 2. De offentlige myndigheder, som udlændinge- og integrationsministeren i medfør af stk. 7 kan beslutte skal være omfattet af stk. 1, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger, herunder oplysninger om udlændingens rent private forhold og andre fortrolige oplysninger, til Nationalt ID-center, hvis videregivelsen er nødvendig for varetagelsen af centerets funktioner.

Stk. 3. Oplysninger, som Nationalt ID-center modtager i medfør af stk. 2, registreres og opbevares i en database, der føres af centeret, og kan behandles af centeret til de formål, der er nævnt i stk. 1, 1. pkt.

Stk. 4. Nationalt ID-center udøver sine funktioner i fuld uafhængighed.

Stk. 5. Fastlæggelsen af Nationalt ID-centers overordnede strategi, prioriteringer og indsatsområder såvel som retningslinjerne for centerets langsigtede virksomhed og udvikling sker i Nationalt ID-centers referencegruppe. Nationalt ID-centers leder deltager i referencegruppens møder.

Stk. 6. Nationalt ID-center afgiver en årlig beretning om sin virksomhed til udlændinge- og integrationsministeren. Beretningen offentliggøres.

Stk. 7. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke offentlige myndigheder der er omfattet af stk. 1.

...

Kapitel 7 a

Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.

§ 45 a. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Hjemrejsestyrelsen, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov eller hjemrejseloven til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Hjemrejsestyrelsen, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov eller hjemrejseloven.

Stk. 3. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke indbyrdes udveksle oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke elektronisk indhente oplysninger om en udlænding fra registre og systemer i Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Hjemrejsestyrelsen,

Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet i det omfang indhentelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.
[...]

§ 45 b. Til brug for behandlingen af en sag efter denne lov vurderer justitsministeren, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.
Stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at de oplysninger, der er indgået i vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Justitsministeren kan endvidere bestemme, at oplysninger som nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

§ 45 c. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Hjemrejsestyrelsen, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov eller hjemrejseloven til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.
Stk. 2. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov eller hjemrejseloven, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation og strafforfølgning af personer, der kan mistænkes for forbrydelser med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.
Stk. 3. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov eller hjemrejseloven, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation af ofre for eller vidner til en konkret forbrydelse med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Kapitel 7 b

Domstolsbehandling af visse beslutninger om administrativ udvisning m.v.

§ 45 d. Reglerne i dette kapitel finder anvendelse på domstolenes behandling af sager om
1) prøvelse af en farevurdering efter § 45 b eller en afgørelse om udvisning efter § 25, nr. 1,
2) frihedsberøvelse efter hjemrejselovens § 16, stk. 7, af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for udvisning efter denne lovs § 25, nr. 1,
3) ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, fra en udlænding, som er udvist efter § 25, nr. 1,
4) afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist efter § 25, nr. 1, og
5) afgørelse efter § 32 b, når udlændingen er udvist efter § 25, nr. 1.
Stk. 2. Sager omfattet af dette kapitel indbringes for Københavns Byret af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil. I afgørelsen af sagen ved byretten deltager 3 dommere. Retten kan dog bestemme, at der i behandlingen af en sag om frihedsberøvelse efter hjemrejselovens § 16, stk. 7, jf. stk. 1, nr. 2, i denne paragraf, alene deltager 1 dommer. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan lade personer, der er ansat i Politiets Efterretningstjeneste møde for sig i retten som rettergangsfuldmægtig.
Stk. 3. Sagens indbringelse for retten har opsættende virkning, når udlændingen opholder sig her i landet. Sagens indbringelse for retten hindrer dog ikke iværksættelse og opretholdelse af frihedsberøvelse efter hjemrejselovens § 16, stk. 7, jf. stk. 1, nr. 2, i denne paragraf, medmindre retten bestemmer det.
Stk. 4. §§ 37 a-e finder tilsvarende anvendelse i sager om frihedsberøvelse efter hjemrejselovens § 16, stk. 7, jf. stk. 1, nr. 2, i denne paragraf.

§ 45 e. Som parter i sagen anses udlændingen og den, der indbringer sagen for retten efter § 45 d, stk. 2.
Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Retten beskikker endvidere en særlig advokat til at varetage udlændingens interesser og på vegne af denne udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokaten og den særlige advokat gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.
Stk. 3. Den særlige advokat efter stk. 2 skal underrettes om alle retsmøder i sagen og er berettiget til at deltage i disse. Den særlige advokat skal gøres bekendt med og have udleveret kopi af det materiale, som indgår i sagen for retten. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan dog bestemme, at der af sikkerhedsmæssige grunde ikke udleveres kopi til den særlige advokat. Spørgsmålet herom skal på begæring af den særlige advokat indbringes for retten af den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten.

Stk. 4. Retten bestemmer, hvordan en udlænding, der opholder sig i udlandet, og som har indrejseforbud, jf. § 32, jf. § 25, nr. 1, får lejlighed til at udtale sig over for retten.

§ 45 f. Oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, videregives til den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2. Når sådanne oplysninger er videregivet til den særlige advokat, må vedkommende ikke drøfte sagen med udlændingen eller dennes advokat og må ikke udtale sig i retsmøder, hvor udlændingen eller dennes advokat er til stede. Udlændingen og dennes advokat kan til enhver tid give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen.

Stk. 2. Retten kan af egen drift eller efter begæring fra den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, beslutte, at oplysninger, der er indgået i justitsministerens vurdering efter § 45 b, stk. 1, videregives til udlændingen og dennes advokat, hvis sikkerhedsmæssige forhold ikke kan begrunde justitsministerens bestemmelse efter § 45 b, stk. 2. Afgørelsen træffes ved kendelse, og efter at den særlige advokat og den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten, har haft lejlighed til at udtale sig. Kendelsen kan kæres af de i 2. pkt. nævnte personer. Kære af en afgørelse om, at oplysninger videregives, har opsættende virkning.

Stk. 3. Har retten truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, bestemme, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

Stk. 4. Ingen må deltage som dommer i sagen, hvis den pågældende har truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., eller i øvrigt har haft adgang til oplysninger omfattet af en sådan afgørelse og justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, har truffet beslutning efter stk. 3 om, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

§ 45 g. Den del af et retsmøde, der angår, eller hvor der fremlægges eller behandles oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, og som ikke er omfattet af § 45 f, stk. 2, holdes for lukkede døre. I denne del af et retsmøde deltager den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, men ikke udlændingen og dennes advokat.

Stk. 2. Retten bestemmer, hvordan retsmøder, der efter stk. 1 helt eller delvis holdes for lukkede døre, gennemføres.

§ 45 h. Retten træffer afgørelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

Stk. 2. Rettens afgørelse om frihedsberøvelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 2, træffes ved kendelse. § 37, stk. 3-5, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse om udvisning, opholdstilladelse og udsendelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 1 og 3-5, træffes ved dom. Hvis rettens afgørelse går ud på at opretholde afgørelsen om udvisning, at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, skal afgørelsen indeholde en frist for udrejse, hvorved udlændingen pålægges at udrejse straks.

Stk. 4. Til brug for rettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, anmoder retten Flygtningenævnet om en udtalelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

§ 45 i. Hvis byrettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, går ud på at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses sagen for anket til landsretten, medmindre udlændingen skriftligt over for retten eller i et retsmøde giver afkald herpå. Anke efter 1. pkt. har opsættende virkning.

§ 45 j. Justitsministeren antager et antal advokater, der kan beskikkes efter § 45 e, stk. 2, 2. pkt., og § 45 l, stk. 7, og efter § 8 F, stk. 3, 1. pkt., i lov om dansk indfødsret. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de pågældende advokater, herunder om vagtordninger, om vederlag for at stå til rådighed og om sikkerhedsmæssige spørgsmål.

§ 45 k. Reglerne i dette kapitel om sagens behandling i byretten gælder tilsvarende for sagens behandling i landsretten og Højesteret.

Stk. 2. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a samt regler i retsplejeloven, der henviser hertil, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

...

Kapitel 8

Kompetence- og klageregler m.v.

§ 46. Afgørelser efter denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af stk. 2-5 og 11, og af § 4 d, stk. 3 og 4, § 9, stk. 26, 27 og 37-39, §§ 46 a-49, §§ 50-50 b, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-5, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 1, nr. 4-10, 15 og 17, § 9 h, stk. 7, 1. pkt., jf. § 9 h, stk. 1, nr. 4-10, 15 og 17, og stk. 3, og §§ 9 i-9 n og 9 p, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter §§ 9 a, 9 i-9 n og 9 p bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b samt afgørelser efter §§ 33 og 33 a og § 33 b, stk. 1, nr. 4, i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, og konstatering af ophør af en opholdsret efter EU-reglerne, jf. § 6, træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Det samme gælder afgørelser efter § 4 a, stk. 2, i forlængelse af at en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, §§ 9 i-9 n eller 9 p, og afgørelser efter § 32, stk. 1, nr. 2, når Styrelsen for International Rekruttering og Integration har pålagt udlændingen at udrejse straks, eller når udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er fastsat af Styrelsen for International Rekruttering og Integration, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. Afgørelse om optagelse af fingeraftryk efter § 40 a, stk. 2, nr. 4, og optagelse af personfotografi efter § 40 b, stk. 2, nr. 3, og afgørelse efter § 32, stk. 1, nr. 2, når det er Hjemrejsestyrelsen, der konstaterer, at udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, og afgørelser efter § 32, stk. 1, nr. 6, og § 32, stk. 9, træffes af Hjemrejsestyrelsen. Hjemrejsestyrelsen kan under en udlændings afsoning af en fængselsstraf eller dom til forvaring i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. eller anbringelse i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4, træffe afgørelse om optagelse af fingeraftryk og personfotografi efter § 40 a, stk. 1, nr. 1, og § 40 b, stk. 1.

Stk. 4. Afgørelser efter § 9 b, afgørelser vedrørende forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 b og afgørelser efter § 33 a, stk. 3, nr. 2, og § 33 b, stk. 1, nr. 5, og stk. 2, 3. pkt., træffes af udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 5. Afgørelser efter § 9 h, stk. 12, 2. og 3. pkt., træffes af Udlændingenævnet i sager, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1 og 3.

Stk. 6. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p træffes af Udlændingestyrelsen, efter at Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelse fortsat er til stede.

Stk. 7. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 b træffes af Udlændingestyrelsen, efter at udlændinge- og integrationsministeren har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede.

Stk. 8. Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, hvis Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter § 19 a, stk. 5, og samtidig har vurderet, at omstændigheder i sagen kan begrunde, at det kan være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at nægte ret til fortsat ophold i Danmark.

Stk. 9. Afgørelser om laissez-passer efter § 39 a, stk. 2, kan foruden af Udlændingestyrelsen, jf. stk. 1, træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Stk. 10. Afgørelse om forlængelse af udrejsefrist efter § 33, stk. 4, træffes af den myndighed, som har truffet den afgørelse, udrejsefristen knytter sig til, eller, hvis forlængelse sker som følge af indgåelse af en hjemrejsekontrakt eller Hjemrejsestyrelsens afgørelse herom, jf. § 5, stk. 2 eller 3, i hjemrejseloven, af Hjemrejsestyrelsen.

Stk. 11. Hjemrejsestyrelsen kan ændre en udrejsefrist efter § 33, stk. 2, 4. pkt., til straks, når Hjemrejsestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding ikke medvirker til sin udrejse efter hjemrejselovens § 3, stk. 2.

Stk. 12. Hjemrejsestyrelsen fastsætter efter § 33, stk. 5, udrejsefristen til straks.

§ 46 a. Udlændingestyrelsens, Hjemrejsestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter denne lov kan påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 4, 6 og 8 og § 53 a.

Stk. 2. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over:

1) Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 a, § 9 c, stk. 1, eller §§ 9 d-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q er bortfaldet, jf. §§ 17-18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 2 og 3, og § 17 a, stk. 2.

2) Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdsret efter § 6 er ophørt.

3) Politiets afgørelser efter § 28, stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt., § 34, § 40 a, stk. 1, nr. 2, stk. 2, nr. 1-3 og 5, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4-9, § 40 b, stk. 2, nr. 1 og 4, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4-9, § 43, stk. 2, og § 48, stk. 4.

4) Afgørelser, der træffes i 1. instans af en færøsk myndighed i medfør af § 46 i, jf. dog stk. 6, nr. 8.

Stk. 3. Klage til Udlændingenævnet over de afgørelser, der er nævnt i stk. 1 og 2, skal være indgivet, inden 8 uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af fristen.

Stk. 4. Udlændingestyrelsens afgørelser om afholdelse af udgifter til sundhedsmæssige ydelser og sociale indsatser, jf. § 42 a, stk. 1 og 2, vedrørende udlændinge, der er omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelsesforpligtelse efter § 42 a, stk. 1 og 2,

jf. dog stk. 3 og 4, kan påklages til Ankestyrelsen. Kapitel 9 og 10 i lov om retssikkerhed og administration af det sociale område finder anvendelse på sådanne afgørelser.

Stk. 5. En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum, jf. § 47, stk. 3, kan påklages til Udlændingestyrelsen.

Stk. 6. Følgende afgørelser kan ikke påklages:

1) Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afvisning, der er truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 2. pkt., og afgørelser efter § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 7, 1. pkt., § 9 h, stk. 12, 1. pkt., jf. stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 1, § 9 h, stk. 14, § 11, stk. 11, § 27, § 29 c, stk. 1, § 32 a, § 33, stk. 1, 2 og 5-7, §§ 33 a og 33 b, § 40, stk. 12, § 42 a, stk. 7, 4. pkt., § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e og § 53 b. En afgørelse efter § 42 a, stk. 7, 4. pkt., om separat indkvartering, jf. § 42 a, stk. 7, 3. pkt., kan dog påklages.
2) Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afkortning af varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 a, § 9 c, stk. 1, eller §§ 9 d-9 f, 9 i-n, 9 p eller 9 q på grund af udløb af udlændingens pas eller rejselegitimation.
3) Udlændingestyrelsens og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationers afgørelser efter § 4 d.
4) Udlændingestyrelsens afgørelser om spærring af dansk udstedt rejselegitimation i Det Centrale Pasregister i medfør af § 39 a, stk. 11.
5) Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l, for så vidt angår boligens geografiske placering.
6) Udlændingestyrelsens afgørelser i sager om klager over anvendelse af reglerne i kapitel 9 a.
7) Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om varsel, jf. § 19, stk. 1, nr. 14, 2. pkt.
8) Afgørelser om opsættende virkning efter § 33 b, der træffes af en færøsk myndighed i medfør af § 46 i.
9) Hjemrejsestyrelsens afgørelser om fastsættelse af udrejsefrist efter § 33, stk. 5.
10) Hjemrejsestyrelsens afgørelser om forlængelse af en udrejsefrist efter § 33, stk. 4, hvis forlængelse sker som følge af indgåelse af en hjemrejsekontrakt eller Hjemrejsestyrelsens afgørelse herom, jf. § 5, stk. 2 eller 3, i hjemrejseloven.

Stk. 7. Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations beslutninger om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 4, kan ikke påklages.

Stk. 8. Lovligheden af en indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum, som har ført til et afslag på meddelelse af Schengenvisum, kan ikke påklages til Udlændingenævnet.

Stk. 9. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om klagefrist for de typer af afgørelser, der er omfattet af stk. 5.

§ 46 b. Udenrigsministeriet bistår politiet, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Hjemrejsestyrelsen, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet, domstolene og udlændinge- og integrationsministeren med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter denne lov eller hjemrejseloven.

...

§ 46 g. Afgørelser efter § 25, nr. 1, træffes af Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Stk. 2. En afgørelse efter stk. 1 om, at udlændingen udvises, indbringes for retten efter reglerne i kapitel 7 b, medmindre udlændingen skriftligt over for Udlændinge- og Integrationsministeriet giver afkald herpå.

§ 46 h. Afgørelse om opholdstilladelse til en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, og som påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse afgørelse om udsendelse efter § 32 a, samt afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er blevet udvist efter § 25, nr. 1, træffes af retten efter reglerne i kapitel 7 b.

...

§ 47 b. En ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 a, 9 c-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q afvises, hvis ansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse ikke vil afgive personfotografi, jf. §§ 12 a og 40 f. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgeren er under 18 år og hensigten er, at ansøgeren skal have fast ophold hos forældremyndighedens indehaver. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.

Stk. 2. En ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 a, 9 c-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q afvises, hvis ansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse ikke vil medvirke til optagelse af fingeraftryk, jf. §§ 12 a og 40 f. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgeren af fysiske grunde ikke er i stand hertil, hvis ansøgeren er under 6 år, eller hvis ansøgeren er under 18 år og hensigten er, at ansøgeren skal have fast ophold hos forældremyndighedens indehaver. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.

...

§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2 eller 3, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25, nr. 2, eller § 25 b og i givet fald udsendelse. Dette gælder tilsvarende for udlændinge, der opholder sig i Danmark uden opholdstilladelse, og som har søgt asyl i en anden medlemsstat uden at have opnået international beskyttelse. Udsendelse efter 1. pkt. må dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land. 1. pkt. finder ikke anvendelse, hvis politiet efter § 28, stk. 7, 3. pkt., har truffet afgørelse om afvisning ved indrejsen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, jf. stk. 1.

Stk. 3. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, skal Udlændingestyrelsen gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler, hvorefter Udlændingestyrelsen forud for Udlændingestyrelsens afgørelse skal gøre en asylansøger bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

§ 48 b. Anmoder en anden medlemsstat Danmark om at overtage eller tilbagetage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, tager Udlændingestyrelsen snarest muligt stilling til og besvarer anmodningen.

...

§ 48 e. Politiet registrerer en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse i medfør af § 7, med navn, fødselsdata og nationalitet på baggrund af oplysninger fra udlændingen eller data, der fremgår af dokumenter vedrørende den pågældende udlænding. Politiet registrerer desuden personfotografi og fingeraftryk af udlændingen, jf. §§ 40 a og 40 b. I forbindelse med registreringen udsteder Udlændingestyrelsen et asylansøgerkort til udlændingen.

Stk. 2. Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlændingestyrelsen udlændingen som asylansøger.

Stk. 3. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse efter stk. 2 foretager Udlændingestyrelsen en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute samt indhente andre nødvendige oplysninger. Udlændingestyrelsen kan til brug for identitetsfastlæggelsen med udlændingens samtykke iværksætte nødvendige personundersøgelser, herunder aldersundersøgelse, sprogtest eller dna-test.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen forestår i øvrigt sagens oplysning bortset fra i sager, der er omfattet af kapitel 7 b.

...

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22, 23 eller 25 c eller tildeles en advarsel i medfør af § 24 b. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-5. Dommen skal ledsages af en vejledning om indrejseforbuddets omfang og retsvirkninger.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 49 b. Udlændingestyrelsen undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 32 b.

Stk. 2. I sager om en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, undersøger justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning dertil, om der er grundlag for at indbringe sagen for retten med henblik på en afgørelse efter § 32 b, jf. kapitel 7 b.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse, herunder indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 10, indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan, medmindre der foreligger ganske særlige grunde, fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, §§ 37 a-37 e og hjemrejselovens §§ 11 og 12 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted. Retten tager i forbindelse hermed stilling til, om der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, og om ændringerne er så væsentlige, at udvisningen skal ophæves eller varigheden af det meddelte indrejseforbud skal forkortes, jf. § 32, stk. 10.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, eller er der indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, ophæver retten udvisningen eller forkorter varigheden af det meddelte indrejseforbud, jf. § 32, stk. 10. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

...

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Flygtningenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation. Retsplejelovens §§ 49-50 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke Flygtningenævnets sekretariat.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 4. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Et medlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Flygtningenævnets formand har ud over retten til genbeskikkelse nævnt i 2. pkt. ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år.

Stk. 5. Flygtningenævnets formand vælges af Flygtningenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. dog stk. 8-15.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 6 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 8. Sager vedrørende opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 2, behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

Stk. 9. Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller 9 c, stk. 2, behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

Stk. 10. Sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

Stk. 11. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 12. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 13. Sager vedrørende afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8 kan behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 14. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en næstformand alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 15. Sager om forlængelse af udrejsefristen efter § 33, stk. 4, behandles af formanden eller en næstformand alene. Dog kan sådanne sager i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

Stk. 16. Hjemrejsestyrelsen stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

Stk. 17. Flygtningenævnets formand kan ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-beskikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:

1) Afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a, jf. Dublinforordningens artikel 27, stk. 1, eller 5 b.
2) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
3) Bortfald efter §§ 17, 17 a og 21 b, nægtelse af forlængelse efter § 11, stk. 2, og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a, og afgørelser efter § 33, stk. 4, truffet i forbindelse med disse bestemmelser.
4) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
5) Udsendelse efter § 32 b og § 49 a.
6) Afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8.
7) Afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 2, eller nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 2.
8) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2.

Stk. 2. Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 7 dage efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 4 uger efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald efter §§ 17 og 17 a, der indgives, senere end 4 uger efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises, medmindre særlige grunde taler derimod. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller der afsoner en fængselsstraf eller dom til forvaring i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. eller er anbragt i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. For så vidt angår udlændinge, der af Udlændingestyrelsen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7, anses afgørelsen dog først for påklaget til Flygtningenævnet efter 14 dage fra tidspunktet for, at Udlændingestyrelsens afgørelse er kommet til udlændingens kundskab. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1, nr. 1-3, 5 og 6, har opsættende virkning. 6. pkt. finder ikke anvendelse på klager over afgørelser om afvisning efter reglerne i kapitel 5 b eller på klager over afgørelser om bortfald efter § 17 og § 21 b, stk. 1, når udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet, medmindre udlændingen afsoner en fængselsstraf eller dom til forvaring i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. eller er anbragt i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, hvis den pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller er omfattet af § 42 a, stk. 2, jf. stk. 3.

§ 53 b. Udlændingestyrelsen kan efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, herunder når

1) den identitet, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart er urigtig,
2) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
3) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, efter Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
4) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med generelle baggrundsoplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland,
5) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med andre konkrete oplysninger om ansøgerens forhold, eller
6) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart må anses for utroværdige, herunder som følge af ansøgerens skiftende, modstridende eller usandsynlige forklaringer.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen kan, medmindre væsentlige hensyn taler derimod, bestemme, at Dansk Flygtningehjælp samme dag, som Udlændingestyrelsen forelægger en sag for Dansk Flygtningehjælp efter stk. 1, skal meddele Udlændingestyrelsen, om Dansk Flygtningehjælp er enig i Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgningen må anses for åbenbart grundløs. Udlændingestyrelsen kan endvidere bestemme, at Udlændingestyrelsens afhøring af ansøgeren og Dansk Flygtningehjælps samtale med ansøgeren skal finde sted i lokaler i nær tilknytning til hinanden.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen underretter Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om, at Dansk Flygtningehjælps samtaler med ansøgere, der afsoner en fængselsstraf eller dom til forvaring i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. eller er anbragt i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4, afholdes via telefonmøde, telekommunikation med billede eller lignende kommunikationsmiddel.

53 c. Forinden retten træffer afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, skal Flygtningenævnet på begæring afgive en udtalelse til brug herfor.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningenævnet, fremsender Udlændingestyrelsen sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtningenævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningenævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtningenævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i fornødent omfang.

Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse i sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, medmindre sagen er henvist til behandling efter § 53, stk. 6.

§ 56. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-15.

Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 8-15, behandles på skriftligt grundlag. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling, hvis særlige forhold gør det påkrævet.

Stk. 4. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:

1) klagen må anses for grundløs,

2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, eller der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 8, stk. 1 (statusændringssag),

3) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,

4) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejsende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatussag), eller

5) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.

Stk. 6. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager, der skal behandles efter § 53, stk. 6, skal undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 7. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 8. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 9. Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.

Stk. 10. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om, at Flygtningenævnets behandling af en klage over en afgørelse truffet over for en udlænding, der afsoner en fængselsstraf eller dom til forvaring i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. eller er anbragt i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4, foretages uden for Danmark.

§ 56 a. En uledsaget udlænding under 18 år, der opholder sig her i landet, får, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, udpeget en repræsentant til varetagelse af sine interesser. En udlænding under 18 år, der er samlevende eller har indgået ægteskab, religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller andet ægteskabslignende forhold, og som vurderes at være ledsaget af sin voksne partner, får udpeget en repræsentant til varetagelse af sine interesser. Har den uledsagede udlænding under 18 år været udsat for menneskehandel, skal der ved udpegningen af repræsentanten tages hensyn hertil. En organisation, som er godkendt hertil af udlændinge- og integrationsministeren, indstiller efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en person til hvervet som repræsentant. Organisationen kan efter aftale med udlændinge- og integrationsministeren ansætte personer til at varetage hvervet som repræsentant.

Stk. 2. Er et barn, der er omfattet af stk. 1, fyldt 12 år, skal der, før der træffes afgørelse om udpegning af en repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, finde en samtale sted med barnet herom. Samtalen kan dog undlades, hvis det må antages at være til skade for barnet eller uden nogen betydning for sagen. Er barnet under 12 år, skal der finde en samtale sted som nævnt i 1. pkt., hvis barnets modenhed og sagens omstændigheder tilsiger det. Samtalen efter 1. og 4. pkt. kan gennemføres af den i stk. 1, 3. pkt., nævnte organisation.

Stk. 3. En afgørelse efter stk. 1 kan ændres, hvis ændringen er bedst for barnet.

Stk. 4. Anmodning om udpegning eller ændring af udpegningen af en repræsentant efter stk. 1 og 3 indgives til Familieretshuset, der behandler anmodningen efter reglerne i lov om Familieretshuset. Afgørelse om anmodningen træffes efter bestemmelserne i kapitel 2 og 8-10 i lov om Familieretshuset af Familieretshuset eller familieretten.

Stk. 5. Familieretshusets afgørelser efter stk. 1 og 4, jf. stk. 2, kan indbringes for familieretten efter bestemmelserne i kapitel 12 i lov om Familieretshuset.

Stk. 6. Social- og indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om behandling af sager efter stk. 1-5.

Stk. 7. Hvervet som repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, ophører, når

1) barnet er meddelt opholdstilladelse i Danmark og får udpeget en midlertidig forældremyndighedsindehaver efter § 28 i forældreansvarsloven,

2) barnet fylder 18 år,

3) barnet udrejser af Danmark,

4) forældremyndighedsindehaveren indrejser i Danmark eller på anden måde bliver i stand til at udøve forældremyndigheden, eller

5) Familieretshuset eller familieretten træffer beslutning herom efter stk. 3.

Stk. 8. Forelægger Udlændingestyrelsen en sag vedrørende opholdstilladelse efter § 7 til et barn, der er omfattet af stk. 1, for Dansk Flygtningehjælp, jf. § 53 b, beskikker Udlændingestyrelsen samtidig en advokat for barnet, medmindre barnet selv har antaget en sådan. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 9. Udlændingestyrelsen beskikker en advokat for et barn, der er omfattet af stk. 1 og har fået afslag på opholdstilladelse efter § 7, medmindre barnet selv har antaget en advokat eller ganske særlige grunde taler derimod. Hvis barnet har fået udpeget en personlig repræsentant, jf. stk. 1, skal denne gøres bekendt med afgørelser om at beskikke en advokat for barnet. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om Udlændingestyrelsens beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen skal efter ønske fra et barn, der er omfattet af stk. 1, bistå barnet med at iværksætte en eftersøgning af forældrene eller andet familiemæssigt netværk til barnet, medmindre barnet kan tage ophold på et modtage- og omsorgscenter i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Dette gælder dog ikke, hvis barnet er omfattet af § 2, stk. 1.

Stk. 11. Udlændingestyrelsen skal om muligt iværksætte en eftersøgning som nævnt i stk. 10, hvis barnet har været udsat for menneskehandel, medmindre særlige grunde taler herimod. Udlændingestyrelsen skal endvidere om muligt iværksætte en eftersøgning som nævnt i stk. 10, hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler herfor.

Stk. 12. Eftersøgning af forældre eller andet familiemæssigt netværk, jf. stk. 11, kan ske i samarbejde med en eller flere organisationer, som er godkendt hertil af udlændinge- og integrationsministeren. Udlændingestyrelsen og de nævnte organisationer kan i forbindelse med eftersøgningen af barnets forældre eller andet familiemæssige netværk udveksle oplysninger om barnets personlige forhold uden samtykke fra barnet eller den personlige repræsentant.

...

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 50 b, stk. 2, 2. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 56 a, stk. 8 og 9, gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flygtningenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af reglerne i Dublinforordningen, Schengenkonventionen, VIS- forordningen og Eurodac-forordningen m.v.

§ 58 b. Ved Eurodac-forordningen forstås i denne lov Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013 af 26. juni 2013 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af forordning (EU) nr. 604/2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet i en af medlemsstaterne af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs, og om medlemsstaternes retshåndhævende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på retshåndhævelse og om ændring af forordning (EU) nr. 1077/2011 om oprettelse af et europæisk agentur for den operationelle forvaltning af store it-systemer inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed (omarbejdning) med senere ændringer.

Stk. 2. Ved det centrale Eurodac-system forstås i denne lov den centrale enhed i agenturet for den operationelle forvaltning af store it-systemer inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, som er ansvarlig for driften af den centrale database som omhandlet i Eurodac-forordningens artikel 3, stk. 1, litra a.

§ 58 c. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EU-lands myndigheder i medfør af reglerne i Dublinforordningens artikel 34, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 34, stk. 7. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 34, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, må, i det omfang det følger af reglerne i Dublinforordningen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilknyttet Dublinforordningen. Oplysninger som nævnt i 1. pkt. må, i det omfang det følger af Schengenkonventionen, videregives til myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 3. Personoplysninger, som modtages fra det centrale Eurodac-system i medfør af Eurodac-forordningen, må ikke videregives eller stilles til rådighed for internationale organisationer, private institutioner eller lande, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union.

Stk. 4. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter reglerne i Dublinforordningen.

...

§ 58 e. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af reglerne i Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes over for et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med Den Europæiske Union om at tilknytte sig Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen eller et hertil svarende arrangement, eller som på andet grundlag er forpligtet til at anvende reglerne i Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen.

...

§ 58 g. Udlændingemyndighederne indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS, hvis

1) udlændingen er udvist af landet i medfør af §§ 22 eller 23 for en lovovertrædelse med en strafferamme på mindst 1 år,
2) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 25,
3) udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 10, stk. 1 eller 2, nr. 1 eller 2,
4) udlændingens opholdstilladelse er inddraget i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3,
5) udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet i medfør af § 21 b, stk. 1,
6) udlændingen har fået frataget sin danske indfødsret i medfør af § 8 B, stk. 3, i lov om dansk indfødsret,
7) udlændingen har fået udstedt visum efter § 4 eller § 4 a og er udvist af landet i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
8) udlændingen er udvist af landet efter § 25 a, stk. 2, eller 25 b og meddelt indrejseforbud,
9) udlændingen er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1,
10) udlændingen er meddelt indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 2, eller
11) udlændingen er meddelt indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 6.

Stk. 2. Udlændingemyndighederne kan indberette en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS, hvis udlændingen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.

Stk. 3. Udlændingemyndighederne indberetter i medfør af SIS-tilbagesendelsesforordningen en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, til SIS, hvis udlændingen er genstand for en afgørelse om tilbagesendelse.

Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om udlændingemyndighedernes kompetence til at indberette efter stk. 1-3, herunder på en anden udlændingemyndigheds vegne.

§ 58 h. Udlændingemyndighederne og Udenrigsministeriet forestår konsultationer med myndighederne i et andet Schengenland i medfør af SIS-forordningens og SIS-tilbagesendelsesforordningens bestemmelser herom.

Stk. 2. Finder udlændingemyndighederne eller Udenrigsministeriet efter de i stk. 1 nævnte konsultationer, at en i medfør af § 58 g indberettet udlænding bør slettes i SIS, slettes den pågældende i SIS.

Stk. 3. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om udlændingemyndighedernes kompetence til at forestå konsultationer efter stk. 1, herunder på en anden udlændingemyndigheds vegne.

...

Udlændinge- og Integrationsministeriet, den 25. september 2025

Rasmus Stoklund

/ Merete Milo

...

LOV nr 1344 af 25/11/2025

Lov om ændring af hjemrejseloven, udlændingeloven, lov om knive og blankvåben m.v. og forskellige andre love

(Mere intensiv kontrol med udlændinge uden lovligt ophold, forbud mod at føre motordrevet køretøj for visse udlændinge og udvidelse af anvendelsesområdet for knivloven m.v.)

VI FREDERIK DEN TIENDE, af Guds Nåde Danmarks Konge, gør vitterligt:

Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

...

§ 2

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1183 af 25. september 2025, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 1191 af 8. juni 2021, § 1 i lov nr. 1575 af 12. december 2023, lov nr. 1698 af 30. december 2024 og senest ved § 1 i lov nr. 756 af 20. juni 2025, foretages følgende ændringer:

...

7. I *§ 46 a, stk. 1,* ændres »stk. 4, 6 og 8« til: »stk. 4, 6, 8 og 9«.

8. I *§ 46 a, stk. 2,* indsættes som *nr. 5:*

»5) Politidirektørens afgørelser efter § 40, stk. 8.«

9. I *§ 46 a* indsættes efter stk. 8 som nyt stykke:

»*Stk. 9.* Afgørelser efter § 40, stk. 9, kan indbringes for domstolene.«

Stk. 9 bliver herefter stk. 10.

...

11. I *§ 53, stk. 6,* ændres »jf. dog stk. 8-15« til: »jf. dog stk. 8-16«.

12. I *§ 53* indsættes efter stk. 10 som nyt stykke:

»*Stk. 11.* Sager om bortfald efter § 40, stk. 10, kan behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.«

Stk. 11-17 bliver herefter stk. 12-18.

13. I *§ 53 a, stk. 1,* indsættes som *nr. 9:*

»9) Bortfald efter § 40, stk. 10.«

14. I *§ 56, stk. 1* og *stk. 3, 1. pkt.,* ændres »8-15« til: »8-16«.

...

§ 12

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. december 2025, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 1, nr. 6-9, 11, 14, 16 og 19, § 2, nr. 3 og 5, og § 3 træder i kraft den 1. januar 2026.

[...]

Stk. 5. § 2, nr. 8, finder ikke anvendelse på afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 8, som påklages administrativt før lovens ikrafttræden. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. § 2, nr. 9, finder ikke anvendelse på afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 9, som påklages administrativt før lovens ikrafttræden. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 7. § 2, nr. 13, finder ikke anvendelse på afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 10, som påklages før lovens ikrafttræden. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 8. Regler udstedt i medfør af udlændingelovens § 46 a, stk. 9, jf. bekendtgørelse nr. 1022 af 16. juli 2025 om udlændinges adgang til Danmark på grundlag af visum, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 46 a, stk. 10, jf. denne lovs § 2, nr. 9.

§ 13

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men §§ 1 og 2 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og de grønlandske forhold tilsiger. Bestemmelserne kan sættes i kraft på forskellige tidspunkter.

Givet på Amalienborg, den 25. november 2025

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

FREDERIK R.

/ Rasmus Stoklund

LOV nr 263 af 11/02/2026

Lov om ændring af straffeloven, retsplejeloven, lov om fuldbyrdelse af straf m.v. og forskellige andre love

(Gennemførelse af dele af »Aftale om strafreform og kriminalforsorgens økonomi 2026-2030« m.v.)

VI FREDERIK DEN TIENDE, af Guds Nåde Danmarks Konge, gør vitterligt:

Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

...

§ 10

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1183 af 25. september 2025, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 452 af 20. april 2022 og senest ved § 16 i lov nr. 1750 af 29. december 2025, foretages følgende ændring:

1. I *§ 25 a, stk. 1, nr. 1,* udgår »119 b,«.

...

§ 14

Stk. 1. Loven træder i kraft den 15. februar 2026, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 1, nr. 3-5, 7-9, 12, 13, 16, 17, 21, 26 og 31, § 2, nr. 1 og 4, og §§ 7-13 træder i kraft den 1. januar 2027.

[...]

Stk. 8. §§ 7, 8 og 10-13 finder ikke anvendelse for personer, der før disse bestemmelsers ikrafttræden er dømt for overtrædelse af straffelovens § 119 b. I sådanne tilfælde finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 15

Lovens §§ 1-8 og 10-13 gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Givet på Fredensborg Slot, den 11. februar 2026

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

I Kongens Navn:

MARGRETHE
Dronning
Rigsforstander

/ Peter Hummelgaard

Bilag 5

Lov om hjemrejse for udlændinge uden lovligt ophold (hjemrejseloven), Lovbekendtgørelse nr. 1014 af 27. august 2024

Kapitel 1

Udrejsepligt og udrejsekontrol

§ 1. En udlænding, der efter reglerne i udlændingelovens kapitel 1 og 3-5 a eller efter reglerne i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., eller efter reglerne i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, ikke har ret til at opholde sig her i landet, har pligt til at udrejse. […]

...

Udlændinge- og Integrationsministeriet, den 27. august 2024

Kaare Dybvad Bek

/ Christina Fløystrup

LOV nr 1344 af 25/11/2025

Lov om ændring af hjemrejseloven, udlændingeloven, lov om knive og blankvåben m.v. og forskellige andre love

(Mere intensiv kontrol med udlændinge uden lovligt ophold, forbud mod at føre motordrevet køretøj for visse udlændinge og udvidelse af anvendelsesområdet for knivloven m.v.)

VI FREDERIK DEN TIENDE, af Guds Nåde Danmarks Konge, gør vitterligt:
Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

§ 1

I hjemrejseloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1014 af 27. august 2024, som ændret bl.a. ved § 2 i lov nr. 1700 af 30. december 2024 og senest ved § 3 i lov nr. 755 af 20. juni 2025, foretages følgende ændringer:

1. I *§ 1, stk. 1,* udgår »eller efter reglerne i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.,«.

2. Efter § 1 a indsættes i *kapitel 1:*

»**§ 1 b.** Denne lov finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der overføres her til landet efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a, i det omfang udlændingen hører under Hjemrejsestyrelsens kompetence.«

...

§ 12

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. december 2025, jf. dog stk. 2.
Stk. 2. § 1, nr. 6-9, 11, 14, 16 og 19, § 2, nr. 3 og 5, og § 3 træder i kraft den 1. januar 2026.
[…]

§ 13

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men §§ 1 og 2 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og de grønlandske forhold tilsiger. Bestemmelserne kan sættes i kraft på forskellige tidspunkter.

Givet på Amalienborg, den 25. november 2025

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

FREDERIK R.

/ Rasmus Stoklund

Bilag 6

Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet

Bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet

I medfør af § 56, stk. 9, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016, og efter drøftelse i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg, fastsættes:

Kapitel 1

Flygtningenævnets sammensætning og organisation samt beskikkelse af medlemmerne

Sammensætning og organisation

§ 1. Flygtningenævnet består af en formand og et antal næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Formanden skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat.

§ 2. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat, jf. dog §§ 44-53.

§ 3. Formanden og næstformændene udgør Flygtningenævnets formandskab. Formandskabets opgaver fremgår af §§ 13-16.

§ 4. Flygtningenævnets koordinationsudvalg sammensættes som anført i § 2 og består så vidt muligt af faste medlemmer. Koordinationsudvalgets opgaver fremgår af § 17.

Beskikkelse og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet

§ 5. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 2. Beskikkelsen besluttes på et møde i Flygtningenævnets formandskab (formandsmøde) eller ved skriftlig forelæggelse for de enkelte medlemmer af formandskabet. Flygtningenævnets Sekretariat udarbejder til brug herfor en liste over indstillede nævnsmedlemmer, som forelægges for formandskabet. Efter forelæggelsen udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende formandskabets godkendelse, hvori angives

1) hvilke medlemmer, der er blevet beskikket ved den pågældende forelæggelse, eventuelt ved henvisning til listen over indstillede nævnsmedlemmer, der vedlægges,
2) beskikkelsesperioden og
3) særlige forhold, der har været drøftet vedrørende beskikkelserne.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år.

Stk. 4. Et nævnsmedlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Flygtningenævnets formand har ud over retten til genbeskikkelse nævnt i 1. pkt. ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Medlemmer, som er beskikket forud for ikraft-

trædelsen af lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven, kan genbeskikkes i overensstemmelse med lovens § 2, stk. 4. Genbeskikkes Flygtningenævnets formand, fortsætter den pågældende som formand. Flygtningenævnets Sekretariat hører forud for beskikkelsesperiodens udløb de nævnsmedlemmer, som kan genbeskikkes, om de ønsker fortsat beskikkelse i den nye beskikkelsesperiode. Ved genbeskikkelser følges fremgangsmåden i stk. 2.

§ 6. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Retsplejelovens §§ 49-50 om Den Særlige Klagerets kompetence finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Hvervet som medlem af Flygtningenævnet ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, eller når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år. Fritagelse for hvervet som medlem af Flygtningenævnet meddeles af formanden. Formandskabet orienteres herom på et formandsmøde.

Stk. 3. Såfremt et medlem af Flygtningenævnet for en periode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en forudsætning for beskikkelsen, meddeler Flygtningenævnets formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet som medlem af Flygtningenævnet i den pågældende periode.

Valg af formand

§ 7. Flygtningenævnets formandskab vælger en formand blandt de medlemmer, der er landsdommere eller højesteretsdommere.

Stk. 2. Valg af formand sker på et formandsmøde. Hvis mere end et medlem ønsker at blive valgt til formand, sker valget ved hemmelig afstemning blandt de deltagende medlemmer. Et medlem, som har forfald, kan afgive stemme ved skriftlig fuldmagt. Valget afgøres ved stemmeflerhed. Efter formandsmødet udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende valget, hvori angives

1) navnene på de medlemmer, der har ønsket valg som formand,
2) navnene på de medlemmer, der har deltaget under afstemningen, og navnene på de medlemmer, der har afgivet stemme ved skriftlig fuldmagt, og
3) navnet på det medlem, der vælges som formand.

Ad hoc-beskikkelse og substitution

§ 8. Flygtningenævnets formand kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Stk. 3. Når et medlem har forfald eller er udtrådt af nævnet, kan formanden eller den, som formanden bemyndiger hertil, udpege eller ad hoc-beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution). Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles mundtligt på et nyt nævnsmøde.

Stk. 4. Formanden kan i øvrigt bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Kapitel 2

Flygtningenævnets kompetence

§ 9. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. udlændingelovens § 53 a:

1) Afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a eller 5 b.
2) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.

3) Bortfald efter udlændingelovens §§ 17, 17 a og 21 b og inddragelse efter lovens §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
4) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
5) Udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.
6) Afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8.
7) Afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3.
8) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af, eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.

Stk. 2. Flygtningenævnet afgiver efter begæring udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5. En begæring fra retten behandles efter kapitel 4.

Kapitel 3

Flygtningenævnets virksomhed

Flygtningenævnets formand

§ 10. Formanden repræsenterer Flygtningenævnet.

Stk. 2. Formanden underskriver på Flygtningenævnets vegne blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Stk. 3. Formanden eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der efter sin beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

§ 11. Formanden tilrettelægger med sekretariatets bistand Flygtningenævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. nærmere §§ 21-27.

§ 12. Ad hoc-beskikkelser og substitution foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 8.

Flygtningenævnets formandskab

§ 13. Formandskabet vælger Flygtningenævnets formand, jf. § 7.

§ 14. Formandskabet beskikker Flygtningenævnets medlemmer, jf. § 5.

§ 15. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 16. Formandskabet afgiver en årlig beretning om Flygtningenævnets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg

§ 17. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinjer for Flygtningenævnets arbejde. Udvalget behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål om

1) mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf,
2) besvarelse af høringer om ny lovgivning,
3) fastlæggelse af retningslinjer for advokatbeskikkelse,

4) behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet,
5) behov for opfølgning på Rigspolitiets opgørelser over asylansøgere, som er registreret udsendt eller udrejst af Danmark,
6) opfølgning på Udlændingestyrelsens indberetninger til nævnet i henhold til udlændingelovens § 53 b, stk. 3, og
7) Udlændingestyrelsens underretning til politiet vedrørende nationaliteter, der overvejende meddeles asyl.

§ 18. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter begæring fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne. Sekretariatet udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Flygtningenævnets medlemmer.

§ 19. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Flygtningenævnets Sekretariat

§ 20. Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

§ 21. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formand med tilrettelæggelsen af nævnets arbejde og fastlæggelsen af mødedagene.

§ 22. Når en afgørelse er indbragt for Flygtningenævnet, påser sekretariatet, at Udlændingestyrelsen har fremsendt sagens akter til nævnet med fuldstændige oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

§ 23. Sekretariatet gennemgår sagerne og indstiller til Flygtningenævnets formand, om sagerne skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

Stk. 2. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle.

Stk. 3. Sekretariatet indkalder asylansøgeren til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel ved almindeligt brev, der sendes til ansøgeren på det indkvarterings- eller opholdssted, hvor den pågældende ifølge registreringen i indkvarteringssystemet er indkvarteret eller opholder sig. Indkaldelse kan i særlige tilfælde, herunder hvis ansøgerens opholdssted er hemmeligt, ske på anden måde.

Stk. 4. Sekretariatet tilsiger en tolk til nævnsmødet, der kan tolke til og fra ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Tolken sender efterfølgende en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

Stk. 5. Faktura for skriftlige oversættelser, som nævnet anmoder om, sendes som elektronisk faktura til nævnet. Linjeantal godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

Stk. 6. Nævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

§ 24. Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, asylansøgere, der af Rigspolitichefen er indberettet til udlændingemyndighederne som sigtet eller dømt for kriminalitet, samt asylansøgere, der af

indkvarteringsoperatørerne er indberettet på grund af adfærd, der forstyrrer asylcentrets ro og orden, undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager skal undergives særlig hurtig behandling.

§ 25. Sekretariatet forestår den løbende ajourføring og supplering af Flygtningenævnets baggrundsoplysninger om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere.

§ 26. Sekretariatet opdaterer løbende Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk med blandt andet resuméer af nævnets afgørelser, nævnets baggrundsmateriale og andre oplysninger af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 27. Sekretariatet bistår det enkelte nævn og det enkelte nævns formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af beslutningsudkast, udarbejdelse af høringstemaer og høringsskrivelser m.v.

Stk. 2. Sekretariatet bistår Flygtningenævnet med udarbejdelse af bidrag til regeringens processkrifter i klagesager, der verserer ved internationale organer, hvori der er klaget over afgørelser truffet af nævnet, bidrag til besvarelse af spørgsmål fra Folketinget og besvarelse af høringer om ny lovgivning.

Stk. 3. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formandskab med udarbejdelse og udgivelse af formandskabets årlige beretning om Flygtningenævnets virksomhed, jf. § 16.

Advokatbistand

§ 28. Efter modtagelsen af Udlændingestyrelsens afgørelse meddeler sekretariatet asylansøgeren, at sagen er modtaget, og anmoder ansøgeren om inden 10 dage at fremkomme med sit ønske med hensyn til advokatbeskikkelse. Sekretariatet foretager advokatbeskikkelsen. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat. Beskikkelsen er personlig.

Stk. 2. I sager, der behandles efter § 46, stk. 1, § 47, stk. 1, § 48, stk. 1, § 49, stk. 1, § 50, stk. 1, og 51, stk. 1, beskikker Flygtningenævnet ikke en advokat for udlændingen.

Stk. 3. Flygtningenævnet kan nægte at beskikke den advokat, ansøgeren ønsker beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat medvirker. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat orienteres forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme. Ønsker ansøgeren i stedet en anden advokat beskikket, skal nævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

§ 29. Den beskikkede advokat afholder forud for nævnsmødet et møde med asylansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder. Asylansøgerens advokat bør i et skriftligt indlæg kortfattet redegøre for de omstændigheder, som findes at være af væsentlig betydning for Flygtningenævnets behandling af sagen. Indlægget bør endvidere angive ansøgerens påstand og anbringender.

Stk. 2. Et skriftligt indlæg som nævnt i stk. 1 fremsendes til sekretariatet snarest muligt efter, at beskikkelse har fundet sted, og senest 7 dage inden sagens mundtlige behandling på et nævnsmøde. Der kan ved honorering af den beskikkede advokats arbejde bortses fra et senere fremkommet indlæg.

Stk. 3. I sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen, der behandles efter § 46, stk. 2 eller 3, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat.

Stk. 4. I sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat.

§ 30. Flygtningenævnet refunderer udgifter til tolkning hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med asylansøgeren i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de retningslinjerne fastsatte takster. Advokaten angiver tolkens timeforbrug og attesterer tolkebilaget. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil. Hvis advokaten benytter en tolk fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, refunderes alene transporttid og transportudlæg eller kørselsgodtgørelse, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat.

§ 31. Advokaten medbringer i forbindelse med nævnsmødet en foreløbig salæranmodning for forberedelse af sagen, således at det enkelte nævns formand kan godkende timeforbrug for forberedelsen samt timeforbrug for selve nævnsmødet og attestere salæranmodningen. Kan det enkelte nævns formand ikke godkende advokatens salæranmodning vedrørende forberedelsen fuldt ud, begrundes dette skriftligt over for advokaten. Kopi af den attesterede salæranmodning med angivelse af, hvilket antal forberedelsestimer og nævnsmødetimer, der kan godkendes, udleveres eller sendes til advokaten til brug for dennes udarbejdelse af en samlet faktura, der sendes som en elektronisk faktura til nævnet. Det enkelte nævns formand eller den, formanden bemyndiger hertil, godkender transporttid samt godtgørelse for udlæg eller kørselsgodtgørelse.

Nævnsbehandling

§ 32. Flygtningenævnets behandling af en sag er mundtlig, jf. dog §§ 44-56 samt udlændingelovens § 56, stk. 4.

Stk. 2. Afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 23.

§ 33. Flygtningenævnets møder er ikke offentlige.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 34. Ved mundtlig behandling af sager har asylansøgeren, dennes advokat og en repræsentant for Udlændingestyrelsen lejlighed til at give møde i sagen. Endvidere medvirker den af sekretariatet tilsagte tolk.

Stk. 2. Nævnet træffer bestemmelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når helt særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet. Sammen med en uledsaget mindreårig asylansøger deltager altid den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors.

Stk. 3. Det enkelte nævns formand oplyser ved mødets begyndelse ansøgeren om, at de oplysninger, som ansøgeren fremkommer med under nævnsmødet samt er fremkommet med over for sin advokat, som udgangspunkt vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 4. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt advokatindlæg, samt baggrundsmaterialet er nævnet bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Stk. 5. Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af ansøgeren og eventuelle vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnsmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsens repræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen. Nævnet kan når som helst stille spørgsmål.

Stk. 6. Under nævnsmødet får asylansøgeren mulighed for at afgive forklaring, hvilket foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til ansøgeren, hvorefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Efter forklaringen er afgivet, og eventuel bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får asylansøgeren mulighed for at udtale sig. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

§ 35. Har en asylansøger meddelt, at denne ikke ønsker at give personligt møde i sagen, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken.

§ 36. Udebliver en asylansøger fra nævnsmødet uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken. Har ansøgeren lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og viser det sig efterfølgende, at ansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

Stk. 2. Indsendes en lægeerklæring, der efter nævnets opfattelse dokumenterer, at ansøgerens udeblivelse skyldes sygdom, der forhindrer, at ansøgeren giver møde, udsætter nævnet sagen. Indsendes en lægeerklæring, der dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, der forhindrede ansøgeren i at give møde, efter at sagen er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 37. Forventes det forud for nævnsmødet, at en asylansøger ikke vil give personligt møde i nævnet, kan det berammede møde fastholdes, såfremt ansøgeren er behørigt indkaldt, jf. § 23, stk. 3, eller selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen.

Stk. 2. Er ansøgeren ikke indkaldt behørigt, jf. § 23, stk. 3, og er ansøgeren ikke på anden måde blevet gjort bekendt med indkaldelsen, omberammes sagen, og ansøgeren indkaldes på ny.

Stk. 3. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til ansøgerens kundskab, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 38. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte nævn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen.

§ 39. Under Flygtningenævnets behandling af en sag kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen.

§ 40. Flygtningenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. Nævnets votering er fortrolig.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

Stk. 3. Har et mindretal ved afgørelsen af asylspørgsmålet voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, uden at dette er begrundet i, at der findes et internt flugtalternativ, og finder flertallet dette spørgsmål afgørende, deltager mindretallet ikke i afgørelsen heraf.

Stk. 4. Har et mindretal voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse om, hvorvidt der for ansøgeren foreligger et første asylland, eller hvorvidt ansøgeren er omfattet af en udelukkelsesgrund, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 41. Umiddelbart efter voteringens afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voteringen. Et medlem kan kræve notatet tilført en kort begrundelse for sit standpunkt (dissens). Væsentlige beslutninger af procesledende karakter, herunder om vidneførsel, angives i notatet. Notatet sendes til Flygtningenævnets medlemmer til orientering. Notatet er fortroligt.

§ 42. En afgørelse om opholdstilladelse meddeles snarest muligt efter voteringens afslutning asylansøgeren og dennes advokat. Hvis afgørelsen ikke kan udleveres skriftligt under nævnsmødet, udfærdiges denne snarest muligt efterfølgende. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelsen sendes til Udlændingestyrelsen, således at styrelsen kan fastsætte de nærmere vilkår for tilladelsen.

Stk. 2. En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, som er truffet efter mundtlig behandling på et nævnsmøde, udfærdiges skriftligt efter voteringens afslutning, jf. dog stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn, hvorefter afgørelsen forkyndes og udleveres til ansøgeren, til dennes advokat og til Udlændingestyrelsens repræsentant. Vedrører afgørelsen en uledsaget mindreårig asylansøger, kan formanden for det enkelte nævn efter drøftelse med den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors beslutte, at forkyndelsen sker ved formanden alene under overværelse af den uledsagede mindreårige asylansøger, den pågældendes repræsentant eller bisidderen, den pågældendes advokat og tolken. Hvis ansøgeren ikke er til stede, og afgørelsen pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen. Pålægger afgørelsen ikke ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen direkte til ansøgeren.

Stk. 3. I tilfælde, hvor det viser sig uhensigtsmæssigt at udarbejde afgørelsen skriftligt umiddelbart efter voteringens afslutning, samt i tilfælde, hvor sagen er behandlet skriftligt, udfærdiges en afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse snarest muligt og underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelser, der pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen til ansøgeren, til Udlændingestyrelsen og til advokaten. Afgørelser, der ikke pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til advokaten, Udlændingestyrelsen samt til ansøgeren.

§ 43. Udsættes behandlingen af en sag, træffer nævnet afgørelse ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering uden afholdelse af et nævnsmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig votering, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist, der normalt ikke overstiger 14 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen ske indberetning om alvorlige fristoverskridelser til nævnets formand.

§ 44. Formanden for det enkelte nævn kan afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt.

§ 45. Formanden for det enkelte nævn eller den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag skal hjemvises til Udlændingestyrelsen.

Sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen

§ 46. Sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a behandles af formanden eller en næstformand alene. Sager, der behandles efter 1. pkt., søges så vidt muligt afgjort inden 10 hverdage fra Flygtningenævnets modtagelse af klagen fra Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning om for-

holdene i asylsystemet i den medlemsstat, hvortil udlændingen skal overføres, eller om fastlæggelsen af Flygtningenævnets praksis i forhold til en given bestemmelse i Dublinforordningen.

Stk. 3. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Stk. 4. Sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, skal undergives en særlig hurtig behandling. I klagesager, som henvises til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde, jf. stk. 2 og 3, kan nævnet om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, jf. stk. 1.

Stk. 5. Registreres en udlænding som udeblevet fra sit indkvarteringssted under sagens behandling efter stk. 1, 2 eller 3, anser Flygtningenævnet klagen som frafaldet, medmindre helt særlige forhold taler derimod. Såfremt udlændingen genopdukker efter udløb af fristen som fastsat i udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 1. pkt., og ønsker at opretholde sin klage, afviser Flygtningenævnet at realitetsbehandle klagen, medmindre helt særlige forhold taler derimod.

Sager om afvisning af realitetsbehandling af en asylansøgning, når udlændingen har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land

§ 47. Sager vedrørende afvisning efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 b behandles af formanden eller en næstformand alene. Sager, der behandles efter 1. pkt., søges så vidt muligt afgjort, inden udlændingen udsendes.

Stk. 2. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning.

Stk. 3. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan helt undtagelsesvis henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Stk. 4. Sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, skal undergives en særlig hurtig behandling. I klagesager, som henvises til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde, jf. stk. 2 og 3, kan nævnet om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, jf. stk. 1.

Stk. 5. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan beslutte at tillægge en klage, der behandles efter stk. 1, 1. pkt., opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. I sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, tillægges klagen opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre særlige forhold taler derimod.

Sager om statusændring, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3

§ 48. Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, behandles på et nævnsmøde på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, jf. § 56, stk. 4, nr. 2.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan henvise en sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8

§ 49. Sager om varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8, behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3

§ 50. Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en mindreårig udlænding afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at den mindreårige udlænding afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer

§ 51. Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af, eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8 eller 9 c, stk. 2 eller 3, behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren

§ 52. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan henvise den enkelte sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, såfremt der er konkrete holdepunkter for at antage, at Flygtningenævnets behandling af sagen vil føre til en ændret vurdering af Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 3. Sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, skal undergives en særlig hurtig behandling. Dette gælder, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller behandles på et nævnsmøde.

Genoptagelse

§ 53. Formanden for det enkelte nævn tager stilling til spørgsmål om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesansøgningen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Formanden for det enkelte nævn kan endvidere afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt. Endelig kan formanden for det enkelte nævn beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. I andre tilfælde træffer formanden for det enkelte nævn bestemmelse om, at

1) det nævn, der har afgjort sagen, tager stilling til, hvorvidt sagen skal genoptages, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering,
2) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af det nævn, der har afgjort sagen,
3) sagen genoptages og behandles ved skriftlig votering af det nævn, der har afgjort sagen, eller
4) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af et nyt nævn.

§ 54. En ansøgning om genoptagelse har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre formanden for det enkelte nævn træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 2. I sager, hvor formanden for det nævn, der har afgjort sagen, ikke kan træffes, og hvor der af hensyn til Rigspolitiets gennemførelse af en udsendelse er behov for en særlig hurtig afgørelse af sagen, kan spørgsmålet om udsættelse af udrejsefristen eller spørgsmålet om genoptagelse forelægges en af næstformændene eller Flygtningenævnets formand.

§ 55. Under Flygtningenævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens eller nævnets tidligere behandling af sagen.

Kapitel 4

Sager, der behandles af domstolene efter udlændingelovens kapitel 7 b

§ 56. Sager, hvor Flygtningenævnet afgiver udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, behandles af et nævn, der sammensættes som anført i § 2.

Stk. 2. De i stk. 1 omhandlede sager behandles på et nævnsmøde på skriftligt grundlag.

§ 57. Grundlaget for Flygtningenævnets udtalelse er det høringstema, som retten har angivet, og det materiale, som retten har forelagt nævnet. Nævnet har ikke adgang til fortroligt materiale i sagen.

Stk. 2. Flygtningenævnets udtalelse vil angå den generelle asylretlige praksis i forhold til det land, udlændingen påtænkes udsendt til, det relevante baggrundsmateriale og den asylretlige relevans af sagens oplysninger. Flygtningenævnets udtalelse udtrykker en generel vurdering.

Stk. 3. Flygtningenævnets Sekretariat bistår det enkelte nævn med at udarbejde udtalelsen.

Kapitel 5

Forskellige bestemmelser

§ 58. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. juni 2017.

Stk. 2. Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flygtningenævnet ophæves.

Flygtningenævnet, den 29. maj 2017

Bloch Andersen

/ Anne-Lise Ulf Schilling

FLYGTNI

Flygtningenævnet behandler klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på asyl samt om inddragelse/nægtelse af forlængelse og om bortfald af asylopholdstilladelser. Herudover behandler Flygtningenævnet klager over andre afgørelser på asylområdet truffet af Udlændingestyrelsen i første instans, herunder om overførsel til et andet EU-land efter Dublinforordningen, om fastsættelse af alder for personer, der har oplyst at være mindreårige, og om afvisning af personer til et andet EU-land, hvor de pågældende er meddelt opholdstilladelse.

Asylsager og sager om inddragelse/nægtelse af forlængelse og om bortfald af asylopholdstilladelser behandles på et nævnsmøde. Nævnsmøderne ledes af en dommer (formanden eller en af næstformændene). Herudover består Flygtningenævnet af to medlemmer, hvoraf et er beskikket efter indstilling fra Advokatrådet og et er beskikket efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Beretningen indeholder en redegørelse for Flygtningenævnets virksomhed i 2025.

Blandt andet er en række resuméer af nævnets afgørelser i 2025 gengivet. Flygtningenævnet har i beretningsperioden afsluttet 466 spontane asylsager vedrørende ansøgere af 54 forskellige nationaliteter samt statsløse palæstinensere og andre statsløse. De største grupper af ansøgere har været statsborgere fra Iran, Afghanistan, Rusland, Ukraine og Syrien.

FLYGTNINGENÆVNET

Flygtningenævnets sekretariat
Adelgade 11-13
1304 København K

9 788791 763380